

BURMESE
CLASSIC
.COM

အထက်ထက်အား

တစ်ခု

THIS TOWERING PASSION

VALERIE SHERWOOD

ဖဲလ်မာဗ်မာဗ်

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်ဖွင့်

အင်္ဂလန်ပြည်၊ ၁၆၉၁ ခုနှစ်။

တောနက်ကြီးအတွင်းမှာ မှောင်နေသည်။ သို့သော် လည်း သစ်ရွက်အကြိုအကြားများကြားက လရောင် ထိုးကျနေသည်။ ပြောက်ပြောက်ကျားကျား လရောင်သည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ လင်းလက်နေသည်။

ပြောက်ပြောက်ကျားကျား လရောင်ကြောင့် နက်မှောင်သည့် မျက်တောင်ကော့များ အောက်မှ မရမ်းပြာရောင် မျက်လုံးအစုံကိုပါ မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုမျက်လုံးများက အရောင်တောက်နေသည်။

၂ အသက်တော် လှအောင်

ရွှေရောင်ဆံပင်များသည်လည်း မျက်လုံးနှင့် ဘောက်
ပမူချင်း ပြိုင်နေကြသည်။ အဝတ်ကင်းမဲ့သောပခုံးသား
များပေါ်သို့ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲကျနေကြသည်။

လရောင်သည် ရင်ညွန့်ဆီသို့လည်း မီးမောင်းထိုးပြ
ထားသလို ဖြာဆင်းနေပါ၏။

‘စိနားကိုတိုးမီးပါဦး လီနီ’
ကမောင်ထဲမှ ယောက်ျားသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ
သည်။ အသံဩဇာ ပြည့်လှသည်။

ထိုအသံကြောင့် မိန်းကလေး၏ကိုယ်လုံး တောင့်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ရွှေလျှားခြင်းကစား မပြု။

‘မိနား ငါပြောနေတယ်လဲ’

ယောက်ျားသံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ အသံသာမဟုတ်။ ရှည်လျား သန့်
မာသည့် လက်တစ်ကက်တပါ မိန်းကလေးဆီသို့ ရောက်
လာသည်။ ထိုလက်က မိန်းကလေး၏ ရင်ညွန့်ဆီမှာဝဲနေ
သည်။

‘ငါ့စကားကို မင်းတာဖြစ်လို့ နားမထောင်တာလဲ’
ယောက်ျားကမေးသည်။

လီနီက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲတောင်လိုက်သည်။

‘ဘယ် ယောက်ျားရဲ့ စကားကိုမှ ကျွန်မ နားမထောင်
ဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့စကားဆို သာလို့တောင် နားမထောင်
သေးဘယ်’

လီနီ၏စကားကြောင့် ယောက်ျားက ရယ်သည်။ ထို
အထင်အသာ လီနီ၏မျှားနှာကိုလည်း ကြည့်သည်။

‘ဟား...ဟား။ မိစကားကို မင်းထကယ်ပြောတာလို့
ငါထင်တယ်’

ဟုလည်း ဗလုံးဗထွေးပြောသည်။

ပြိုတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် နွေထွေးသော လီနီ
၏နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေသည်။

အမျိုးသား၏ဆံပင်များသည် လီနီ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်
များနှင့် ရောထွေးသွားကြသည်။

‘မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း တစ်ခါမျိုးတည်း ပြေးနေ
ကြရတာ တစ်ခါရှိသွားပါပြီကွာ။ အဲဒါတောင် မင်းထ
ငါ့ကို ကလန်ကဆန် လှင်နေတုန်းပဲ။ သာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်
နေတာလဲ’

‘ကျွန်မဟာရှင်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ပဲ’ ဟု လီနီက
မူမမှန်သော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီလိုပဲ ထင်သလား’

ယောက်ျားက ပြိုင်တိုင်းအောင် ပက်လိုက်သည်။ ပြီး
တော့ ကြွေကျသွားသော သစ်ရွက်များလို မြေပေါ်သို့
ပြိုလဲကျသွားလေသည်။ အောက်မှာကလည်း သစ်ရွက်
ကြွေများ ထူကြီးထည်ကြီးနှင့် ရှိနှင့်နေလေသည်။

၄၊ အထောက်အကူ လှအောင်

လောကကြီးသည်အဝေးသို့ လှင့်စဉ်သွားသည်။ အရာ
အားလုံးကို သူတို့မေ့သွားကြသည်။ ည၏ အေးစက်မှုက
လည်း သူတို့ကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့။

သစ်ရွက်ကြွေစောပေါ်၌ ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း သစ်
ရွက်များကြားမှ လကို မော်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုသို့ မော်ကြည့်နေရင်း သူ့ဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေ
သော ယောက်ျားအကြောင်းကို လီနို စဉ်းစားကြည့်နေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြသည့်နေ့ကို လီနို ကောင်း
ကောင်း အမှတ်ရနေသေးသည်။

အချိန်ကလေးအားဖြင့် ဘာမှလည်းမကြာသေးပဲကိုး။

စာအုပ်

၁

ချစ်မိတ်ဖွဲ့ကြသူများ

အပိုင်း

တစ်

သစ္စာနှင့် သူရိယတရား

ပူဇော်တော်၊ အင်္ဂလန်ပြည်၊ ၁၆၅၁-ခုနှစ်

အခန်း ၁

မြစ်မြစ်ဆောက် ပူနေသော စက်ကင်ဘာလဲ၏ နေ့ရောင်
အောက်တွင် တစ်နေ့ကုန် တိုက်ပွဲပြင်းထန်စွာ ပြစ်ပွားနေ
သည်။

မည်သို့သော ဘေးအန္တရာယ်များ ကျရောက်နိုင်သည်
ကို ကောင်းစွာ သိနားလည်သားလျှင် ရွှေ့ရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင်
မိန်းကလေးသည် မြင်းဖြူကြို ကို အားကျစီးလာသည်။

ခပ်နိမ့်နိမ့် တောင်ကုန်းပေါင်းအတိုင်း မြင်းစီးလာ
ရင်း တောင်အောက်ကမြို့ကို အပေါ်မှ စီးပို့ကြည့်သော
လည်း ကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အစိမ်းဆောင်ဂါဝန် ဝတ်သား
သည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာ လူသူရှင်းလင်းသည့်သက်သို့
တစ်ယောက်တည်း မြင်စီးထွက်သည့်သဘောမျိုး ဆောင်
နေသည်။

အသက်ရှူမမှန်သည့် အချက်တစ်ချက် ကြောင့်သာ
သူ့စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေကြောင်း သိသာသည်။ ရင်သား
တို့သည် နိမ့်ချမြင့်ချိ ဖြစ်နေကြသည်။

အမြောက်ကျည်ဆံတစ်ခုကျကဲ့သည့်အသံ ရုတ်တရက်
ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် သူ့ မြင်ဖြူကြဲ လန့်သွားသည်။
ဟိသံဟစ်ချက်ပေးကာ ပတတ်ရပ်သည်။ မိန်းကလေး၏
ဂါဝန်စ အပေါ်သို့ လန်တက်သွားရာ အလွန်လှပသော
ခြေလှမ်းသား ဖြူဖြူဖွေးဖွေးများ ပေါ်သွားလေသည်။

စနီ ဖိုင် ယ... ငြိမ်ငြိမ် နှစ်မိန်းပါကွယ်
မြင်းဖြူကြီး၏ လည်ဆန်မွှေးများကို ကြင်ကြင်နာနာ
ပွတ်လုပ်ကာ နူးညံ့သော လေသံဖြင့် ချော့သည်။

မြင်ဖြူကြီး လန့်နေသလို မြင်ဖြူရှင် မိန်းကလေး
လည်း လန့်နေပါသည်။

ကရွပ်ဝဲဘက်သားမျှ၏ ရပ်တန့် စစ်ဆေးခြင်းကို
နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြံစော့ခဲ့ရသည်။

မိန်းကလေး၏ တစ်ဏှာပွတ္တိဉာဏ် ကောင်းလွန်းသော
ကြောင့်သာ အလွယ်တကူ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ယခုတော့ကောင်ကြွေးထဲမှာ ထည်ရှိနေသော ဝှစ်ဘာ
မြို့ကို အပေါ်စီးကကြည့်ရင်၊ သူ့ များ မေ့ င် ကုပ် နမိ
လေသည်။

ပူပြင်းသော နားရောင်အောက်ထဲ ဝှစ်တင်မြို့၏ ရှေး
ဟောင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးနှင့် ပြီးပြီး ကြက်ပြက်မြင်
တွေ့နေရသည်။ တိုက်ပွဲမှ ပေါ်ထွက်နေသည့် မီးခိုးလုံး
များကြားက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအိုကြီးကို မြင်တွေ့ရခြင်း
သည် ကြောက်စိမ်းနည်းစရာ ကောင်းလွန်းလှပါ၏။

လက်နက်ကိုင် စစ်သားများ သူ့နိုင်ငံအိမ် အပြတ်
အသတ်တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို အပေါ်စီးမှနေ၍ လီနို
အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။

အိန်နီပေးသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ ညည်းညူသံ
များ၊ မြင်းဟိသံများ၊ ဝေးသွားချင်း ထိခိုက်မိသည့် အသံ
များကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

သေခြင်းတရာသည် တောဝဲအောက်ရှိ စစ်မြေပြင်
တွင် အသင့် စောင့်ကြိုနေသည်။

သည်လိုနေရာမျိုးသို့ တတ္တိအောင် လှုပ်သည်ခိုးသတ်
အတယ်ယေးကျားသား အရောက်လာပါသည်နည်း။

သို့သော် ဆယ်ရှစ်နှစ်အမိကလေး လီနိုမိမိသည့်
မြင်ဖြူကြီးစီးကာ သေမင်းတို့၏ နယ်မြေသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ၊ အလွန် ခေါင်းမာ
သော မိန်းကလေး။

၁၂ အထောက်အကူ လှူဒါန်း

ဂျမီ... သူ၏ ဂျမီသည် ကောကြားထဲက စစ်ဖြစ်နေသော ဝူစတာမြို့ထဲမှာ ရှိနေသည်။

ဂျမီကို တွေးအောင်ရှာပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်သွားဖို့ လိနိုဖရင့်ဖို့ ယခုလို ထောက်လှမ်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လိနိုသည် ကော့စ်ခါ အကောင်တန်းများ ဆီမှ မြင်းစီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းအစ်လျှောက်တွင် ကော့စ်ဟလာသတင်း ပေါင်းစုံတို့နှင့်လမ်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ကရွမ်းဝဲက စစ်နိုင်ပြီး ချမ်းစံဘုရင်ကလေးနှင့်စကော့လူမျိုးများ ရှုံးနိုင်ကာ လက်လွတ် ထွက်ပြေး သွားကြောင်းများ ကြားခဲ့ရသည်။

ယခုမူ စစ်ပြေပြင်သို့ သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ထောက်လှမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းထမ်း စေလိုက်သည်။ သူက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး သူ့ချစ်သူဂျမီက စကော့လူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဖြစ်စမ်းပါးစေလဟု စိတ်ကို တင်းထိက်သည်။ အရာရာတိုင်းသည် ဘုရားသခင်၏ အလိုအတိုင်း အတိုင်း ဖြစ်ရသည်မဟုတ်ပါ။ လာဟူရှီလည်း ထူးဆန်း ဖြစ်သည်။

ဂျမီသည် ကော်လနယ်ပုံကန်လာသည် ကရွမ်းဝဲ ထပ်များကို အထောက်အကူပြုရာမှ ချမ်းစံဘုရင်ကလေးဘက်မှ ခုခံလိုက်ခိုက်ရုံ ဖြစ်ပြီးဖြစ်သည့် သူ၏ခံရသည်။

ဘုရင်ဘက်မှ အခြားထူးခြားမှုများ မရှိပါ။

ထိုကြောင့် ဂျမီကို ခမ်း မြေပြင်တို့ တွေ့အောင်ရှာပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်ရန် လိနို လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကရွမ်းဝဲ စစ်နိုင်ပြီး အစိုးရအာဏာရလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ ဂျမီလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ယာသို့ ပြန်ရောက်နေမည်ဆိုလျှင် သစ္စာပေးကမ်းခြင်း ကြိုးပမ်း အသတ်ခံဖို့ သေချာသည်။

အချာစေ ပြေပြစ်သော ဂျမီ။
စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ဂျမီ။

စစ်ထွက်ဖို့ ပြင်နေသောဂျမီကို လိနို အမျိုးမျိုးတားသည်။ သားမရတော့သည့် ဂျမီ စစ်ထွက်မိညက ခေါင်းအုံးထဲမှာမျက်နှာ မြုပ်ပြီး အားရအောင် ငိုခဲ့သေးသည်။

ထိုမျှမက ဂျမီကို ဘယ်တော့မှ မချစ်တော့ဘူး ဟုလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆို ဖြတ်လိုက်သည်။

အနောက်တစ်နားကလွှဲ ဂျမီ ဝက်ယပ် ဖစ်ထွက်သွားပြီဖြစ် ကြားစား တွေ့ရမအာအာခါ မိမိဘဝသည် ဂျမီသာလျှင် ဖြစ်နေသည် ထင်ကားယူ ကောင်း စွာ သားကားပေါက်လိုစေ ဖိစေတော့သည်။

သူ ဘဝဖြစ်သော ဂျမီကို သူ အဆုံး မခံ နိုင်ပါ။ ကရွမ်းဝဲဘက်သားများ ဖမ်းမိသွားတာကိုလည်း အပြစ် မခံနိုင်ပါ။

ရွာထဲက ပုံတံတံ နန်တန်တန် ကောင်ပလေးနှင့် ဂျမီတို့ ပရော့ပရော့ လုပ်ဖူးသည်။ ဂျမီနှင့် လိနို စကားများခဲ့သည်။ ထိုးနှံမှုစပြီး သူ တို့နှစ်ယောက် စကား မပြောကြ။

သို့သော်လည်း ယခုလို ဂျမီး စစ်ထွက် သွား တော့ စကားပြောတဲ့ ဘယ်မှာ နေနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

ယခုဆိုလျှင် ဂျမီးကို ပြန်ခေါ်ရန် စည်းရုံးနိုင်၏ လိမ့်မည်။ ဝေလီယံ ချောက်နေပြီ။ လူထုကွင်းထဲ အထင်း သား လှမ်းမြင် နေချေပြီ။ တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် ထိုး ခတ် သတ်ဖြတ် နေသည်ကိုလည်း အထင်းသား မြင်တွေ့ နေချေပြီ။

အချစ်ကလေး လိမ့် ချောက်လဲ မြင်း မဟုတ် ပါ။ အချစ်ကလေး အမျိုး ကြံ့မိသော အကြောင်းများကြောင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ချားလ်စ်ဘုရင်စစ်ရှုံး လျှင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရ တော့မည်။ ပြေးနိုင်လျှင်ပြေး၊ မပြေးနိုင်လျှင် သစ္စာ စေက်များအပြစ် စားရိပြီး ကြိုစင်ပေါ် တက်ကြရ တော့မည်။

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးနိုင်မှလွတ်မည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။

တစ်ပြန်လိုက်ဖို့ ဂျမီးက ငြင်းဆန်နေလျှင် သူ့ အစ်မ ဖလော်ရာကို အကြောင်းပြောမည်။ လောကတွင် ဂျမီးနှင့် ဖလော်ရာမှာ အစ်မတစ်ခု မောင်မောင် ဖြစ်သည်။ တစ် ယောက်ကို အစ်ယောက် ပိုခိုတွယ်သာ နေကြရမည်။

ထို့ကြောင့် ဂျမီးအဖို့လျှင် ဖလော်ရာ၏အဖေမှာ မည်မျှ အခြေအနေဆိုးသွားနိုင်ကြောင်း များ ပြောပြဖို့ စိတ်ကူး ထားသည်။

ထိုနည်းနှင့်မှမရလျှင် နောက်ဆုံးနည်းကို သုံးရပေ တော့မည်။

နောက်ဆုံးနည်းဆိုလိုသည်မှာ မိမိတို့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ ပြီဟု ဖွင့်ပြောသည်နည်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီပေမူ ဖွားလာတော့မည့် ခင်မသွေးကလေးကို ဒီ အတိုင်းပစ်ထားခဲ့တော့မှာသာ မောင်ချစ်ဟု မျက်မှည့်ခံ ထိုးရတော့မည်။

တောင်အောက်က စင်မြေပြင်ကို ငိုကြည့်ရှုင်း လိမ့် မျက်မှောင်ကုပ်မိသည်။ စစ်ပွဲငြိမ်းနေသည့်အချိန် ဖြစ်ပါ စေတု ဆုလောင်းမိသည်။

ထိုသို့ ဆုတောင်းရင်း ဂျမီး မက်ကိုက်ဗာ ပြောပြဖူး သည့်စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

ဂျမီးမက်ကိုက်ဗာသည် စကော့တလန်ပြည်မှဖြစ်သည်။ တာသာရေးကားဖြစ်ချက်များကို မလိုက်နာဘဲ အကြိမ် ကြိမ်ချိုးဖောက်မိသဖြင့် စကော့တလန်တွင်မနေနိုင်တော့ ဘဲ မုဆိုးမအင်မကြီးက ခေါ်ပြီး အင်္ဂလန်ပြည်သို့ လွန်ခဲ့ သည့်နှစ်နှစ်က တွက်ပြေးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

လိနိုတို့၏ တွဲမိ မီးယားရွာကလေးသို့ ရောက်လာကာ ပန်းပဲလုပ်ငန်း ဖြင့် အသက်မွေးနေသည်။

ယည်ရွာသို့ သူတို့ မောင်နှမရောက်လာစဉ်က လိနိုမှာ ဆယ်ခြောက်နှစ်အဖိုးကလေးဖြစ်သည်။ ရွာ၏ကွမ်းရောင် ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင်လည်း ဖြစ်သည်။

သူမတို့အား ချောလှနှင်းသဖြင့် ယောက်ျားတိုင်းက လိနီကိုတန်းတန်းစွာလို နေကြသည်။

လိနီမှာ အလှသာရှိပါသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ရျမ်းသာကြွယ်ဝသူမတစ်ပါး။

သူ့အသက် ထော်တော်ငယ်စဉ်က အမေဆုံးသွားသည်။ အဖကလက်ထဲမှားဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ကိုင်စားသောက်ရသည်။ နောက် အမေဆုံးသည်။ အစ်မဖြစ်သူမနှင့်အတူနေရသည်။

မက်၏ ယောက်ျားတို့မိပရက်တယ်လ်က ယင်ထုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပတ်လုံး မှူးနေသည်။ ထိုယင်ထုပ်ကြီးကြောင့် သူတို့စားဝတ်နေရမှားမှာ ပိုမိုကျပ်တည်းရဲဖေစွာသည်။

ထိုမိပရက်တယ်လ်မှ ရှိရှိ ယင်ထုပ်ဖုတ်။ မယားကို အလွန်နှိပ်စက်သော ယင်ထုပ် ဖြစ်သည်။ မှူးလေ့ရှိပြီး အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး မယားကို ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းလေ့ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်မက်မှာ မကြာခဏကလေးပျက်ကျသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တိုင်း ပျက်ကျနေရာ ယခုတိုင် သမားသမီး မှုထွန်းကားနိုင်သေး။

သည်လိုဖြင့် လိနီ၏ဘဝမှာ မေတ္တာမိုးခေါင်သောဘဝ ဖြစ်နေရသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူတို့ရွာသို့ ကေတုလူမျိုး ဂျမ်းနှင့် ဖခင်တို့ မောင်နှမရောက်လာကြောင်း၊ ပန်းပဲဖိုဖွင့်

ထားကြောင်း၊ ဂျမ်းသည် အလွန် ချောမောလှပသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ထိုသတင်းကြားသောအခါ လိနီလည်း သွားကြည့်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စနိုးဖိုင်းယားအမည်ရှိ သူ့မြင်းဖြူကြီးကိုထုတ်သည်။

သူပိုင်သောအဝတ်အစားအနည်းငယ်အပြင် ဤမြင်းဖြူကြီးလည်းရှိပါသေးသည်။ သူ့အဖေက အမွေပေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်စရာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ သည်မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှိသမျှအချစ်အားလုံး မြင်းဖြူကြီးပေါ်သို့ပုံချထားလိုက်သည်။

မြင်းဖြူကြီးကလည်း သူ့ကို တွယ်တာရှာပါသည်။ စနိုးဖိုင်းယားသည် လေကဲ့သို့ လျှင်မြန်သော မြင်းဖြစ်သည်။

ပုန်ထူသောရွာလယ်လမ်းအတိုင်း စနိုးဖိုင်းယားကိုလိနီက အဘေးကျစိုးလာသည်။ စနိုးဖိုင်း၏ လည်ဆံမွှေးများသည်လည်းကောင်း၊ လိနီ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ဂါဝန်သည်လည်းကောင်း လေထဲမှာပဲပျံနေသည်။ ကြည့်၍လည်း အလွန်လှသည်။

ပန်းပဲဖိုရွှေသို့ရောက်သောအခါ လိနီကစနိုးဖိုင်းယားပေါ်မှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဆင်းလိုက်သည်။

အရပ်အကွက်ထောင်စောင်းမောင်းပန်းပဲဆရာကလေး
ဂျမီမက်ကီကံဗာသည် ထိုမြင်ကွင်းကို တအံ့ဘဲဖြင့် ဝေး
ကြည့်နေမိသည်။

မင်းအမြဲတမ်းပိုစံမျိုးနဲ့ပဲစီးသလား' ဟုလည်းအံ့ကြ
တကြီးမေးမိသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မမြဲတမ်းပိုပဲစီးတယ်'

'ဒီမြင်းကို ပြိုင်ပွဲဆွမ်းဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဂျော်ကီတစ်
ယောက်ယောက်ရှု ပြီး သူ့ကိုစီးခိုင်းယောင်....'

'ကျွန်မပဲစီးမယ်ပေါ့၊ ဒါကျွန်မမြင်းပဲ'

လိနီကဂျမီ၏ စကားကို အဆိုးအထိ နားမထောင်ဘဲ
ဖြတ်ပြောသည်။

မြင်းပွဲမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြင်းပွဲစီနိုင်ခဲကြောင်း။

ဂျော်ကီအလုပ်သည် ယောက်ျားများ၏အလုပ်သာ ဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြသည့်သဘာမျိုးဖြင့်ဂျမီကပန်းနှစ်ဘက်

ကိုတုန့်လိုက်သည်။

လိနီက စားမျှဖြန့်မပြော။ သူ့မြင်းကိုသာ သံခွာရိုက်
စေသည်။

ပြီးတော့ မြင်းသံခွာရိုက်ပေးသောဂျမီကို အနီးကပ်
ထေခါးစွာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ဂျမီ ချောကြောင်း ရွာထဲမှာ ပြောနေကြခြင်းသည်
အပိုချွဲကားခြင်းပေါ်သည်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတော့သည်။

တကယ်ကိုစွဲကပ်ရာကောင်းသောယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံခံစားမနေနိုင်ပါ။

ဂျမီကလည်းလိနီကို အကဲပြန်ခတ်သည်။ အလွန်ချော
မောလှပသည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို
မည်သို့ခွဲခြားနိုင်စွမ်းရှိပါ။

လိနီကို အဝေးကောင်းသောကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မူ
အဝတ်များ မီးလောင်ကော့ပလိုက် ပြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိထံ ဂျမီမလေ့မသွားရာကံလာမည်ဟု
လိနီ အပိုင်အကဲထားလိုက်သည်။ ဘယ်နှ့ရောက်လာမလဲ

ဆိုသည်ကို မောင်ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။
သို့သော် သူထင်သလို ဖြစ်မလာ။

နောက် ပုဂံသတ္တနှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် လိနီ ဈေး
သွားသည်။ လမ်းတစ်နေရာရာကောင်းတော့ ဂျမီကိုရွာထဲက

အပျိုမတစ်ယောက်နှင့်အတူ တွေ့သည်။ ရယ်မော့၊ ပျော်
မဆုံးဖြစ်ကာ အကြည်ဆိုင်နေကြသည်။

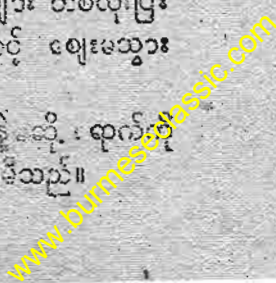
လိနီကိုမြင် တော့ ဂျမီက ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်
ထားပျိုးလောက်တော့ လုပ်ပြုပါသေးသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ကောင်မတစ်ယောက် ချက်ချင်း လှည့်
သွားပြီး စောစောကအတိုင်း ဟန်မပျက် အကြည်ဆိုင်

နေလိုက်သည်။

လိနီ၏ မုန်သံမှာ ခေါ်သမီးတောင်များ တစ်လုံးပြီး
တစ်လုံး ပေါက်ကွဲကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးမသွား

တော့ဘဲ အိမ်ပြန်လှည့်လာသည်။
'မိလောင် ဝါသက်ထဲကို ခယ်နည်းနဲ့ဆို့ ရောက်ကို
ထောက်လာရမယ်' ဟုလည်း သန့်ဥာနဲ့ချီသည်။

ထိုကစပြီး ဂျမိကို ချောင်ပိတ် အမိဖမ်းရေးသည် လိနို၏ အဓိကရည်မှန်းချက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်း လိနိုနှင့် တွေ့သောအခါ ဂျမိက ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်မှုများ ပြုပြုပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ဘေးတွင် ကောင်မတစ်ကောင် မဟုတ် တစ်ကောင်ကောင်က ဘော့ နေရာယူထား မြဲချည်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ရွာလုံးတွင်ရှိသော မိန်းကလေးများမှာ ဂျမိနှင့် လွတ်ကင်းသည်ဟူ၍ လုံးဝမကြားစူးတော့။ မလွတ်မလပ် အိမ်ထောင်သည်များနှင့်ပါ ဂျမိ ရှုပ်သော သတင်းများ ပြန့်သွက်လာသည်။

သို့သော် ဘာအမှုမျှ မပေါ်သေး။ ကလေးပိုက်ပြုံး ဂျမိအိမ်သို့သွားကာ

‘ဒါ ရှင်နဲ့ရတဲ့ကလေး’ ဟု အမှုရှာသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာသေး။

သူနှင့် လွတ်ကင်းသည်မိန်းကလေး သည်ရွာတွင် မရှိတော့သည့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေသော်လည်း လိနိုနှင့်ကျတော့ ထူးဆန်းစွာ လွတ်ကင်းနေသည်။

တစ်ရွာလုံးတွင် လိနို အလှဆုံး ဖြစ်သည်။ လိနို၏ အချစ်ကိုသာ ရမည်ဆိုပါက လေးဖက်ထောက်လာပါ ဆိုလျှင် လာမည့်သူတွေချည်းဖြစ်သည်။

ထိုကြားထဲတွင် လိနိုနှင့်ဂျမိတို့ မဆုံစည်းကြသည်မှာ လိနို၏ ဆွဲဆောင်မှုကို တင်းခံထားနိုင်သော ဂျမိ၏သတ္တိ မှာ ချီးမွမ်းရမလို ဖြစ်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့နဲ့တွင်တော့ မိမိ၏ ပိုက်ကုန် တွင်းသို့ ရောက်လာရမည်လို့မှ လိနိုကလည်း အပိုင် တွက်ကာ အချိန်ကိုသာ စောင့်နေသည်။

တစ်ညတွင် တုမ်ပရက်တင်လ် မူးပြီး ပြန်လာကာ ထုံးစံ အတိုင်း သူ့ဇနီး မက် ကို ဆောင်ကန်ပစ်လိုက်ကည်။

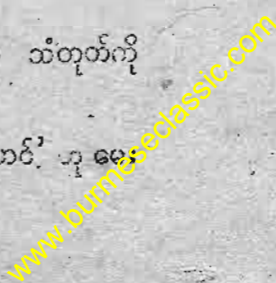
မာမာ အခန်းငယ်သက် နံရံဆီသို့လှင့်သွားပြီး တံခါး လက်ကိုင်တုနှင့် ခေါင်း တိုက်မိကာ ကွဲသွားသည်။

သူတို့အခန်းထဲသို့ လိနို ဝင်ပြေးသွားသည်တွင် မက်က ဒဏ်ရာကြောင့် မေ့နေပြီး တုမ်ပရက် အရက်မူးလွန်သဖြင့် သတိလစ်နေသည်။ သူ့ဘေးနားမှာ သံတုတ်တစ်ချောင်း ခြုံနေသည်။

လိနိုက ထိုသံတုတ်ဖြင့် တုမ်ကို အဆုံး စီရင်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားသေးသည်။ ဒောက်မှ စိတ်လျော့လိုက်ပြီး သူ့အိမ်ကို ပြေးကြည့်သည်။

သူ့အိမ်ထဲ သတိရလာသည်။ ဘေးက သံတုတ်ကို ခြင်သည်။

‘အဲဒီသံတုတ်နဲ့ ငါ့ကို သူ ချိုက်တာလာ ဟင်’ ဟု မေးသည်။

မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်သတ်လိုက်လည်းကောင်း၊ မလားလို့ စဉ်းစားနေတာ' ဟု လိနိုက ပြန်ပြောသည်။

မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မလုပ်ဘူးလားပါဘူး' ဟု သူ့အစ်မက ဖျေင်းဖျေသည်။

နောက်နေ့တွင် ဖော်မှာ ကလေး ပျက်ကျပြီး သွေးလွန်ကာ ရေတိုမိနစ်ရှာလေတော့သည်။

အစ်မ ကွယ်လွန်သောအခါ ခဲအို ယစ်ထုပ်ကြီးနှင့် တစ်အိမ်တည်း ဆတူဆက်နေ၍ မသင့်တော်ကြောင်း လိနို စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော် တယ်သွားမည်နည်း၊ ဘာလုပ်မည်နည်း။

ရွာထဲတွင် ရှိရှိသမျှ ယောက်ျားများသည် လိနိုကို စွဲမက်ကြသူများဖြစ်သည်။ လိနို၏ အချစ်ကို စောင်းခံပေးသူများ ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲမှ သင့်တော်သူကမ်းယခင်ယခင်နှင့် လက်ဆက်ကာ သက်အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားသော အခါ ဂျမီးပတ်ကိုကံဗာ၏ မျက်နှာက ပေါ်ပေါ်လာသည်။

ထိုမျက်နှာ ပေါ်လာသောအခါ သူ၏ စိတ်ကူးကို ရှေ့ဆိုင်ထားဖို့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သလောက် စိတ်ကို ထိန်းကာ အချိန် ကာလ ကိုသာ စောင့်ဆိုင်း နေရတော့သည်။

တစ်တက်ကလည်း ယစ်ထုပ် ခဲအိုကြီးကို ချက်ပြုတ်ကျွေးပေးနေရသေးသည်။

သည်လိုဖြင့် နွေရာသီပွဲတော်ရောက်လာသည်။

ချားလစ် ဘုရင်ကလေး စစ်ရှုံးကာ နန်းကျပြီး အရှမ်းခဲအစိုးရ ဖြစ်လာသည်အချိန်မှစ၍ ပွဲလမ်းသဘင်များကို ပိတ်ထားသည်။ ကပွဲခုန့်ပွဲများကို ဘားဖြစ်ထားသည်။

သို့သော်လည်း ထောထူထောင်သား များကထော့ကိုယ့်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို အစဉ်အလာမပျက်စေရအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဥပဒေကို ရှောင်တိမ်းပြီး ဖြစ်သလို ကျင်းပကြမြဲဖြစ်သည်။

ကပွဲကို ရွာပြင်မှာကျင်းပကြသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဂျမီး၏ ပတ်လည်မှာ မိန်းမပျိုကလေးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့သည်။

ထိုနည်း တူစွာပင် လိနို၏ ပတ်လည်မှာလည်း ယောက်ျားပျိုများထိုးမပေါက်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဂျမီး၏ပတ်လည်မှ မိန်းကလေးများ အကြားတွင် လိနိုမပါသလို လိနို၏ပတ်လည်ရှိ ယောက်ျားကလေးများ ထဲတွင်လည်း ဂျမီးမပါဝင်ချေ။

ထိုသို့ရှိနေကြစဉ် နောက်တစ်ကျော့ကဖို့ ခစ်ဖောနှင့် တေပင်မိုဖတ်တို့ နှစ်ယောက်က လိနိုကို အပြိုင်စောင်းသည်။ သူ့အလျင်ကမည် ငါ့အလျင်ကမည်ဖြင့် အပြိုင်ပွားကြသည်။

သည့်ကိစ္စလောက်တော့ လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် လီနီ ရှင်းပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မလှမ်းမကမ်းရှိ ဂျမီး အကဲခတ်ကြည့်နေကြောင်း လီနီ သတိထားလိုက်မိ သည်။ ထို့ကြောင့် ရိုးရိုးမဖြေရှင်းပေးတော့ပဲ ခစ်နှင့် စတီဖင်ကို လက်ရုံးချည်ခွင်း ပြိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

အနိုင်ရသူနှင့် အလျင်တုံ့မည်ပေါ့။ ခစ်နှင့် စတီဖင်ကလည်း သဘောတူကာ ဂျာကင် အင်္ကျီများချွတ်ကြသည်။

လီနီက ဂျမီးကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ နေရာ မှာပင် မလှုပ်မယှက်ရပ် နေသည်။ ခစ်နှင့်စတီဖင်ကိုလည်း ကောင်း လီနီကိုလည်းကောင်း အကဲခတ်နေသည်။

ခစ်နှင့်စတီဖင်တို့၏ လက်ရုံးချည်ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ စချေပြီ။ သူငယ်ချင်းများက ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် အော်ဟစ် အား ပေးကြသည်။

လီနီက ထိုဘိုက်ပွဲကိုခဏကြာအောင် စိတ်မှသက်မသာ ဖြင့် ကြည့်နေမိသေးသည်။ တစ်ယောက်၏ ဗက်သိုးက အခြားဘစ်ဘောက်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာကျ ရောက်ပြီး ကွဲကြပြီကြ။ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ကြသည်ကို စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ ခြံ့အော့နေရသည်။

ထို့ကြောင့် လီနီသည် အခြားလူများ သတိမထားမိ အောင် မီးဖိုကြီး၏ တစ်ဘက်ခြမ်းဆီသို့ မသိမသာထွက် လာခဲ့သည်။ လူအားလုံးက ခစ်နှင့်စတီဖင်တို့၏ လက်သီး

ထိုးပွဲကို စိတ်ဝင်စား နေကြသောကြောင့် ထွက်လာရ သည့်မှာ လွယ်ကူပါသည်။

လူအုပ်ကို ကျောမခိုင်းမီ ဂျမီးကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။

သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော ဂျမီးကို တွေ့ရလေသည်။ ယောက်ျားက မိန်းမကို စိတ်ဝင်စားသည့်အကြည့်။

လီနီက ခေါင်းမော်ကာ မီးပုံကြီး၏ တစ်ဘက်ခြမ်း ဆီသို့ အက်လျှောက်မြဲ လျှောက်သာခဲ့သည်။ သူ့နောက် က ဂျမီး သေချာပေါက်လိုက်သာမည်ကို အပိုင်တုတ်သား ပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာလီနီနုပုံသည်။ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခြေသံလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဂျမီးလိုက် လှာသည်။

လီနီက လှည့်ကြည့်သည်။

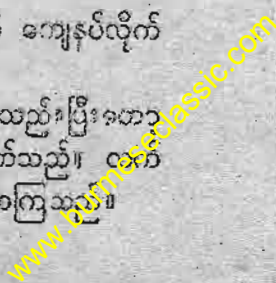
ဂျမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ်ဘဲစိုက် ကြည့်ကြသည်။

စိန်းခေါ်သည့်အကြည့်။

နောက်ပြီးတော့ အပြန်အလှန် လက်ခံ ကျေနပ်လိုက် သည့်အကြည့်။

ဂျမီးက လီနီကို ဦးညှစ်အရိုအသေပြုသည်။ ပြီးတော့ လီနီ၏လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လက် ချင်းချိတ်မိသောအခါ နှစ်ယောက်သားကကြသည်။

၂၆ အထောက်အထား လှအောင်

စကားလင်စွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြ။

ဘာကြောင့်များ ဒါလေးကတောင် အညွှာ လွယ်
လိုက်မိပ လိမ့်ဘု လီနီက ခဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီည ဘာ သူ့ အချစ်ကို လက်မခံသိုက်
မိဖို့ သူ့ ကိုယ်သူ့အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်သတိပေးနေမိလေ
သည်။

သို့သော် သူနမ်းလော အခါနှင့်မူ လိုလိုလားလား
ပြန်လည်တုံ့ပြန်ကာ အထူးယာကြီး ယာယာမိလေတော့
ည်။

အခန်း ၂၊

လေးကသစ် ဖာစ်အတွင်းသို့ ယနေ့ည ချဉ်းနှင်း ဝင်
ရောက်မိသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း လီနီ သူ့ ကိုယ်သူ့သတိထား
လိုက်မိသည်။

ဂျမီးက သူ့ ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကောက်ကြောင်းများကို
လက်ဖြင့် တိုထိကိုင်တွယ်ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ မှတ်သိပ်စွာနမ်းပြန်သည်။

လီနီ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည့်
ဟု ခံစားလာရသည်။ ဂျမီး၏အထိအတွေ့အကိုင်သည်
အပူတ်အသပ်များမှာ သာ ယာမိချေပြီ။

သူ့ကို ငါ ချစ်နေမိပါပေါ့လားဟု မှူးဝေစွာ လိနို
တေးကြည့်နေမိသည်။

လိနို... တို့နှစ်ယောက် အခုတွေ့တာဟာ မှူးတက်တဆ
တွေ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုတွေ့နိုင်ဖို့ ငါကြိုတင်ကြံရွယ်
ထားတာဟု ဂျမ်းကပြောသည်။

သူ့ သူငယ်က လိနို၏စိတ်ကို လှုပ်ရှား စေလေသည်။

ကြိုတင် ကြံရွယ်သားတာလား ဟု မေးဟိုက်စွာတိုး
တိုးကလေး ပြန်မေးကြည့်မိသည်။

ဂျမ်းက သူ့ မျက်လုံးထဲ နှုတ်နှင့် သူ့နှာခေါင်းများ
ကို နှမ်းနေခဲ့ပြီ။

ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဖူးစာရှင်အစစ်ဟာ မင်းပဲ၊ ဒီနေ့
စီရက် ဒီအချိန်ကို ငါ့စောင့်နေတာ၊ တို့ စကော့တလန်
ပြည်မှာ အခုလို ဂိမ္မာနွဲ့ပွဲတော်ကျမှ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းက
လေး ပန်သစ္စာထားကြတယ်။

ဂျမ်းက လှိုက်လှဲသော လှေသံဖြင့်ပြောနေသည်။

ဘယ်လို ပန်သစ္စာထားတာလဲ။

လိနိုက ပြန်မေးသည်။ ဂလသံတိုးတိုးကလေး ဖြစ်နေ
သောကြောင့် မနည်းနားထောင်ယူရသည်။

လိနို၏ သိမ်ကျဉ်းသာ ခါးကလေးကို ဂျမ်းက လက်
တစ်ဘက်ဖြင့် သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဘက်
မျက်နှာကလေးကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။

ပန်သစ္စာ ထားတယ်ဆိုတာ စကော့ လူမျိုးတွေရဲ့
ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာ တစ်ခုပဲ၊ အခုလို ဂိမ္မာနွဲ့ပွဲတော်

မှာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး လက်ချင်ဆက်ကြ
တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်နှစ်တိတိ အတူနကြတယ်၊ တစ်နှစ်
မပြည့်ခင် တစ်ယောက်ယောက်က ခွာသွားချင်တယ် ဆို
ယင် ခွာသွားခွင့်ရှိတယ်၊ ဘာမှရှက်စရာ မလိုဘူး၊ ဖာစ်
ယောက်ကို ထစ်ယောက် ကျေနပ်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲခင်ရက်
အတူနေဖြစ်တယ်ဆိုယင် သူတို့ဟာ ဝေဖာဝင် လင်နဲ့
မယား အလိုလိုဖြစ်သွားကြတာပဲ။

ဂျမ်းက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ လက်တင်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။ လိနို၏မျက်လုံး
များကို စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်ကြည့်သည်။ လှိုက်လှဲသော လှေသံ
ကြီးဖြင့် သူ ပြောပြန်သည်။

ငါ့လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပါ လိနို၊ ပြီးတော့ နောက်နှစ်
ဂိမ္မာနွဲ့ပွဲတော်အထိ ငါနဲ့အတူတူသာနေပါတော့။

မီးပုံကြီးမှ အပူရှိန်က သူတို့ဆီသို့ လာဖတ်နေသည်။
သို့သော်လည်း လိနိုအဖို့မူ ထိုအပူထက် ပိုသော အပူ
တစ်မျိုးက သူ့အသားကို ကျမ်းလောင်မတတ် ဖြစ်နေ
သည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်မိလေသည်။

ပိုးသားလို နူးညံ့သော သူ၏ပါးပြင်များမှာလည်း
လောင်ကျွမ်းတော့မတတ် ခံစားနေရသည်။

ရှင်နဲ့အတူတူ လာနေရမှာလား ဟုလည်း ရီဝေစွာ
ပြန်မေးမိသည်။

ဟုတ်တယ်၊ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိဘူး၊ လိနို၊ မင်း
ဆင်းချင်တဲ့အချိန်မှာ ဆင်းသွားနိုင်တယ်၊ ငါ့အနေနဲ့

တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ အသည်းကွဲ ကျန် ရစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အောင်မှ တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ငါ့အပေါ် တစ်ခုခု မကျေနပ်ဘာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း အချိန်မရွေး ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်သွားနိုင်တဲ့ သဘောပေါ့။

ရေခဲခဲရတစ်ပုံ လောင်းအချေခံလိုက်ရသလို လီနို၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခေါ်သခိုးများ လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

‘ကျန်မတို့ဆီမှာကော့ ပန်သစ္စာထားတဲ့ အလှေအထ မျိုး မရှိပါဘူးရှင်’

လီနိုက ချိုချိုကလေး ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ လက်လှမ်းမီအောင် နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေ သည်။

‘ငါဟာ စကော့လူမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ လီနို’

ဂျမီက သက်ပြင်းချင်း ပြောသည်။

လူလိမ်ကြီး၊ လူလည်ကြီး၊ လက်ထပ်ဖို့တော့မပြောဘဲ အတူနေဖို့ ပြောနေသည်။

‘နောက်ပြီးတော့ တို့နှစ်ယောက်ပန်သစ္စာထားတာကို တယ်ဘူမှလဲ မသိနိုင်ဘူး။ ငါ့အစ်မ ဖလော်ရာကို ဝိုင်းကူဖို့ တို့နဲ့ အတူတူပေးနေတာပါလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ငါ့ အစ်မ ဖလော်ရာ ကလယ်လဲ အလုပ်တူများတယ်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ခက်ခဲတာပဲ မနိုင်ချေဘူး။ ဒါ ကြောင့် ခင်းက လုပ်အားလာလူတဲ့ သဘောပေါ့။ တို့

နှစ်ယောက် အတူတူအိပ်ဘာကို သေးလူတွေ သိနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ရှုံးအစ်မ ဖလော်ရာ သိတာပေါ့’

လီနိုက အေးစက်သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဂျမီက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘ဖလော်ရာက ငါ့စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်မှာမျိုးကို တယ်ဘော့မှမလုပ်ဘူး။ ဘာကြီးတည်းသော မောင်းလေးမို့ အလိုလိုစိတ်သဘော မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို သူ အရမ်းချစ် တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ပတ်သက်လို့ တို့ တာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး’

လီနိုက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသည်။

သူ တစ်မျက်နှာလုံးကို ဂျမီ နှမ်းခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လက်မထပ်ဘဲ အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြဖို့ ကမ်းလှမ်း နေသည်။ ကမ်းလှမ်းပုံကြီးက အောက်တန်းကျလွန်းလှ သည်။

ယိုးကြောင့် ကောင့်ဘောင်ကြီး ရပ်နေမိ သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသော အမျိုးသမီးထစ်ယောက် လိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို ဂျမီ သတိမထားမိ။ ရှေ့သို့ တိုးသွား သည်။ အသံ ရှူထုတ်လိုက်သည့် လေများ လှာတိုးသည် အင်အား နှိပ်စက်အောင် ရှေ့သို့တိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အား...လိနို၊ မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ တယ်မိန်းမ
နဲ့မှ မယှဉ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးကြီးလှပါပေတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့
အမျှ မင်းကိုကြည့်နေရင်း စွဲလမ်းစိတ်တွေဟာ ပိုလို့ ပိုလို့
သာ ကြီးကြီးလာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မင်းကိုရဖို့ဟာ ငါ့ရဲ့
ရည်မှန်းချက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တယ်’

‘ကြည့်စမ်း... ရည်မှန်းချက်တဲ့။ အချစ် မဟုတ်ဘူး။
သူ့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တဲ့။ လိုစားမှုကို ကြားလိုက်ရသော
ကြောင့် လိနို၏ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်တွေ အစိုင်အခဲဖြစ်
လာပြန်သည်။’

ဒေါသစိတ်ကြောင့် မျက်လုံးအစုံ ကျဉ်းသွားသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျမီးကို သူ့ခွဲစိမ်းကြောင်း သိနေ
သည်။ ဂျမီးကို နှုတ်လိုကြောင်း သိနေသည်။ တကယ်ဆို
လျှင် ဂျမီးက သူ့ကို ခယ်ခင်းပန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဂျမီး၊ ကျွန်မကို သိပ်ပြီး ဂုဏ်တင်လွန်းရာများရောက်
မနေဘူးလား’ ဟု ပြန်မေးသည်။

ရင်ထဲက ဒေါသစိတ်တွေကို မျှိုသိပ်လို့သာ ထားလိုက်
ပါတော့။

‘နည်းတောင် နည်းပါသေးတယ် လိနို၊ မင်းဟာဒီမျှ
မက ဂုဏ်တင်ခံထိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ’

ဂျမီးက အားတက်သရော ပြောသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မူးမူးရှူးရှူးနှင့် အော်လိုက်သည့်
အသံတစ်ခု သူ့တို့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

‘လိနို... မင်း တယ်ရောက်သွားပြီလို့ ငါနိုင်သွားပြီ
ဟေ့၊ မင်းနဲ့ အလျင်ကစား ငါ့ရသွားပြီ’

မကောင်းဆိုးဝါး တစ်စုံတရာက လိနိုကို ဝင်ပူသည်
ထင်၏။ လက်တစ်ဖက်ကို ဂျမီးဆီသို့ ဆန့်ဘန်းပေးလိုက်
မိလေသည်။

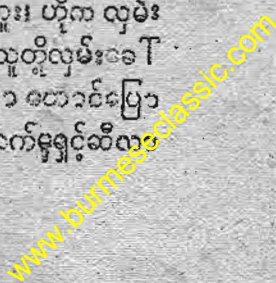
‘ဝန်ထုပ်ထွေးဖို့ ရှင်ရှင်ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံပါ
တယ် ဂျမီးမက်ကိုက်ဗာ၊ ရှင်တို့ စခကာလူမျိုးတို့ရဲ့ ထုံးစံ
အတိုင်း ရှင်နဲ့ တစ်နှစ်တိုက် အတူတူနေပါမယ်’ ဟုလည်း
တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။

ဂျမီးက ကမ်းပေးလာသော လိနို၏လက် ဝမ်းပန်း
တသာဆီးကြိုခွဲကိုခိုင်သည်။

‘လိနို’ ဟုလည်း ပြတ်နိုးစွာခေါ်သည်။

ပြီးတော့ လိနိုကို ဆွဲပွေ့ ဟူကာ အားပေးတရ နှမ်း
သည်။ ထိုအနမ်းမှာ လိနိုသာယာမိသည်။ သို့သော်လည်း
စိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို အတိပြန်ရသော
အခါ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရှုန်းထွက်လိုက်မိလေသည်။

‘နေဦး၊ ဂျမီး ပိနေညတော့ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုက လှမ်း
အော်ခေါ်နေတာကြားတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့လှမ်းခေါ်
နေကြပြီ၊ ကျွန်မပျောက်နေယင် တောပြော တောင်ပြော
ပြောပြီး တစ်မျိုးထင်နေကြလိမ့်မယ်၊ နောက်မှရှင်ဆီလာ
ခဲ့မယ်နော်’

'တယ်တော့လဲ' ဟု မေးသည်။ လိနိုကိုလည်း မလှတီချင်လွှတ်ချင်ဖြင့် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မယုံသက်သေလို့ ကြည့်နေမိပြန်သည်။

'မကြာခင်ပေါ့'

လိနိုက ခပ်တည်တည်ညာညာသည်။ လက်ချင်း ဆက်ကာ ပန်သစ္စာကားပြီးသည့် မိန်းကလေးဟု ဂျမီး ယုံကြည်နေလိမ့်မည်။ အင်မတန်မိန်းမရွပ်တဲ့လူ။ ထင်စမ်းပါစေ လိနိုကတော့ လုပ်စရာရှိသည်ကိုဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားဖို့သာ ဖြစ်သည်။

'မနက်ဖြန်လာခဲ့နော်'

'ဆိုပါတော့'

လိနိုကလေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

သို့သော် ဂျမီးက သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ထားပြန်သည်။

'အိုး... ဂျမီး လွတ်ပါ။ ကျွန်မ အကြာကြီး ပျောက်နေတာ ကျွန်မခဲအိပြန်မသိမှ တော်တော်ကြာ အလကား ပြဿနာအရှာခံနေရဦးမယ်'

လိနိုက အသာရုန်းပြီး မီးပုံတစ်ဘက်ခြမ်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

'မနက်ဖြန်နော်' ဟု ဂျမီးပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

ထိုညက စတီဗင်နှင့်တစ်လျှောက်လုံးကခဲ့သည်။ ဒစ်နှင့် လက်သီးချင်း ပြိုင်ထိုးရာတွင် စတီဗင်သည် အနိုင်ရသူမဟုတ်ပါလား။

သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ၊ သွေးစသွေးနုများ မြင်ကောင်းအောင်ရှိနေသည်။ သို့သော် လိနိုနှင့် တဲကခွင့်ရအသာမကြောင့် အရာရာကို စတီဗင် မေ့နေပုံရသည်။

လိနိုကလည်း အညိုအမည်းစွဲနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့်ရင်း တစ်ချိန်လုံးတွဲကခဲ့သည်။

ရှုန်းနီမိသုဒဏ်တော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း သူ့တို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်မသက်မသာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အချိန်တန်သဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် ပြောသောအခါ စတီဇင်က...

'နင်တို့ အိမ်အရောက် ငါလိုက်ပို့ပေးမည်' ဟု ပြောသည်။

'စိတ်ချရမှာလား၊ အလျင်တစ်ခါ နှစ်ယောက်တည်း ထုန်းက ကျွန်မအော်ဒီ... ကိုကြီးကို ရှင်ဆွဲဖြတ်ပစ်ဖူးတယ်လေ' ဟု လိနိုကပြန်ပြောသည်။

'မ... မ... ရပါဘူးဟာ၊ သစ်ကိုင်းနဲ့ ငြိပြီး ငြိတ်သွားတာပါ'

'ရှင်လက်ကြီးပါနော်၊ မသိဟင်ခက်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်... လိမ့်လိမ့်အမာလိုက်ခဲ့ပါ... မယ်လို့ ကတိပေးမယ်...'

လိနီက စတီဖင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘စိတ်ချပါ၊ လက်ဖျားကလေးနဲ့ထောင် မထို့ပါဘူး၊ ကတိပေးပါလယ် လိနီ’

သူထို့နှစ်ယောက်ရှုစာကံသို့ ပြန်လာကြသည်။ ဂျမီသည် နောက်ဘက်မှ နု၍ မျက်စိထောင်ခေတ် ကြည့်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း လိနီကလှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် အတပ်သိပြုဖြစ်သည်။ မီးပုံအားထွင်းပြန်သောကံ ကနေရစ်သူအချို့ ကျန်သေးသည်။

ဂျမီသည် အိမ်သို့အလျင်အောက်အောင်သွားပြီးအိမ်ထဲသို့ မိမိပြန်ဝင်သည်ကို တစ်နေရာရာမှ စောင့်ကြည့်ကောင်းကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု လိနီထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျမီကို အရူးထုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘မိထဲမှာ စကား ထိုင်ပြောကြရအောင်’

ဘုရာ ဂျိုခိုး ကျောင်းနား ရောက်သောအခါ လိနီက ပြောသည်။ မနက်အရုဏ်တက်လောက်အထိ စကားထိုင်ပြောရင်း အချိန်ပြုန်းပစ်လိုက်ဖို့ လိနီမိတ်ကူးသည်။

‘စတီဖင်ကတော့ ပိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်သွားသည်။’

အခရုထဲ သုကချစ်ရေးဆိုနေပြန်သေးသည်။

အရုဏ်တက်ခါနီးတွင် လိနီပြန်လာသည်။ မနေ့က မီးပုံပဲ့သွားမိက သူ့ခဲအိုထွမ်းပုဂံကတယ်လ်သည် လူမှန်းမသိအောင် အလက်မူးနေသည်။

ဂျမီချောင်းကြည့်နေသည်ဆိုလျှင် မမြင်နိုင်ရန် လိနီက နောက်ဘေးပေါက်မှ လှည့်ဝင်သည်။ တံခါးများ

ကို အတင်းမှ ပိတ်ထားကာတွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း လိနီကပို ပြည့်နားပဲဟုတ်ပါ။ မိမိဖို့ချောင်းမှ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကျော်ဝင်လိုက်သည်။

အတင်းသို့အဝင်မကောင်းပါ။ မှောင်ထဲမှာ ရှိနေသောအိုးတစ်လုံးကို တည်တည်ကြို တက်နင်းမိသည်။ နံရံစော့ ရှိ ခုံဘန်းလျား ပါမှာ အိပ်နေသော တွပ်ဖရက်ထယ်လိနီသွားသည်။

‘ဪ... ပြန်လာပြီကိုးနှင့် အပြန်ကို ဝါးစင် နေတာ၊ နှင့်နဲ့အိပ်ခဲတဲ့အခါကတင် ဘယ်ကျန်ရစ်သလဲ ပြောဖမ်း’

‘တုမကရိုင်း၊ ရိုင်း၊ စိုင်း၊ စိုင်း ဆီးကြိုမေးသည်။’

‘ဘယ်သူနဲ့မှအိပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တောထဲ သွားပြီး တင်းသီးဟင်းရွက်ရှာနေတာ’

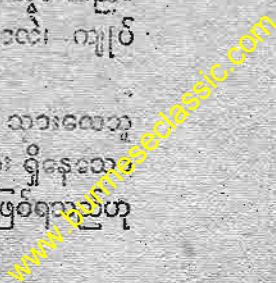
လိနီက ပြန်အော်သည်။

‘မိအချိန်ကြီးမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရှာသလား၊ လူထိမ်း၊ နင့်ကို အကည်ကြဲတဲ့ကောင်နဲ့ သွားအိပ်တာဟာ ဝါလုပ်ကျွေးဖို့ ခွေးမျိုးခလေး တစ်ကောင် မွေးသားအောင် တမင် ညစ်တာယား’

ထိုကောင်းကြောင့် လိနီ၏မျက်နှာ ဖြူဖွေးသွားသည်။

‘ခွေးမျိုးကြီး... ရှာ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျုပ်အိပ်မက်လဲ ရှင်သေတဲ့အထိနိပ်ခက်ပြီးပြီ’

‘ကျုပ်အိမ်’ ဆိုသော စကားကြောင့် သားလေးသူ့အိမ်ကို တွစ် ပြန်သွားတိရသည်။ မိကောင်မလဲ ရှိနေသောကြောင့် သူထို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်ရသည်ဟု

သူ့စိတ်ထဲမှာ အစွဲရှိသည်။ ထိုကြောင့် ခေါ်သော ပိုကြိုလစသည်။

‘ခွေးဘူးခိုးမ’

တုခက်က ဆဲဆဲဆိုဆိုနှင့် အသင့်ရှိနေသော တုတ်ဖြူကောက်ရိုက်သည်။ လိနို ကြိုးစား ရှောင်ပါသည်။ သို့သော် လက်မောင်းတစ်တက်ပါသို့ တုတ်ချက်က ပြင်ထန်စွာ ကျလာသည်။ ထိုလက်မှာ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ခုခံစရာ လက်နက်မရှိသဖြင့် တစ်တက် ဖိပ်ခန်းယံထိ ဝင်ပြေးသည်။ တုခက်က ထိုအခန်းထဲ အထိ လိုက်ရိုက်သည်။

ဝတ်စားတော့သည့် အဆုံးတွင် ဆိပ်ပြင်သို့ လွှက်ပြေဖြေတော့သည်။ တုခက်ကလည်း နောက်မှ တက်လာပြီး ကျော့ လိုက်လာသည်။

‘ကျွန်မကို အရက် မူးပြီး လိုက်သတ်နေပါတယ်ဟော့’ လိနိုက အသံကုန် အော်သည်။ အော်ငင်း ခြေဦးတည့်ရာပြေးသည်။ အိပ်ရာမှစောစောနိုးစရာ ရွာသူရွာသူများ ဝိုင်းအုံလာသည်။ သူတို့နှောက် ပြေးလိုက်ပြီးကြည့်သူက ကြည့်ကြသည်။

လိနိုသည် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးနေသည်မှာ မှန်သေးသည်။ ထိုခြေဦးတည့်ရာသည် ဂျမီးတို့ဆီနှင့် ပန်းပဲပိုရီတို့သို့ ဖြစ်နေကြောင်း သတိမထားလိုက်မိချေ။

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ပန်းပဲပိုရီတွင် မီးမွှေးခါစ ဂျမီးက ထိုင်ရာမှတက်ပြီး အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

လိနိုက သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးသွားသည်။ ဂျမီးက လိနိုကို သူ၏ နောက်ကွယ်တက်သို့ ပို့လိုက်သည်။ သူက ရှေးမှမားမားမတ်မတ် ပြန်သည်။

‘ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’ ဟုလည်း ကျားဟိန်းသလို မေးသည်။

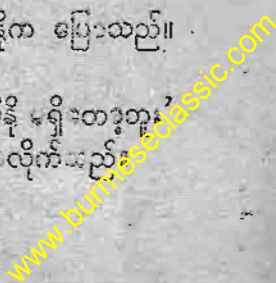
တုခက်မှာ သူတို့ပိုင်နက်ထဲ မဝင်ရဲဘဲ ခြံအပြင်မှာ ခပ်နေရစ်ခဲ့သည်။

‘ဒီကောင်မလေးဟာ ငါ့ အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ ရှိတယ်။ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး မက်ကိုက်ဗာ၊ ဒီကောင်မလေး တစ်ညလုံး အပြင်လွှက်ပြီး အလေလိုက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ဆုံးမတာကို မင်း တာမှ ဝင်ရှုပ်စရာ မလိုဘူး’

‘အလကားပြောတာ၊ ကျွန်မ တောထဲသွားပြီး တင်းရွက်ခူးနေတာ’

ဂျမီးနောက်မှာ ကွယ်နေသော လိနိုက ပြောသည်။ ဂျမီးက ရင်ကို ကော့လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ လိနို မရှိဘဲတော့ ဟုလည်း ပြတ်သားသည့်လေသံဖြင့် ပြေးလိုက်သည်။ တုခက် မျက်စေ့အင်အင်သည်။

‘ဩ...မင်းက သူ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါ်သွား ပြီး လက်ထပ်တော့မှာပေါ့လေ၊ ဘုတ်လား မက်ကိုက်ဗာ’ ဟု သရော်တော်စက် ပြန်မေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်အက်မှအမျိုးသမီးအသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ရှင်ကိုသူ ပြန်ပြောမပြောရသေးလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လိနို ကို ဒီအိမ်မှာ ဝိုင်းကူလုပ်ဖို့ ကျွန်မ ခေါ်ထား ပြီးပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ အသက် ဆယ် ရှစ်နှစ် ပြည့်ပြီးတဲ့ မိန်းမ ပျိုကလေးတစ်ယောက်ဟာ မလင်းတမ်း မူးနေတဲ့ ရှင်လို ယစ်ထုပ်ကြီးနဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေနေကာလဲ မတော် ဘူး တွယ်ပရက်ထယ်လ်’

အဲဒါ ရှင်ကို တွမ်က လှမ်းကြည့်သည်။ အသံရှင်မှာ ဂျမီး၏အစစ်မ ဝေးလာရာ ဖြစ်သည်။ လက်ထဲ မှာ လည်း တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းကို အသင့် ကိုင်ထားသည်။

တစ်လျှောက်လုံး ကိုင်ထားခဲ့သည့် တုတ်ကို တွမ်က မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒေါသစွာ ကြီး ပစ်ချလိုက်သည်။

အရှည်ထွက်အောင် အပျင်းထူတဲ့ ကောင်မ၊ အင် မတန် အလုပ်လုပ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဒါ အပြတ်ပါ၊ ကျုပ် အိမ်ရိပ်ကို ဒီတစ်သက် ခြေလှမ်းမယ် မကြန့်တော့’

တွမ်က နာကြည့်စွာ ပြောသည်။

‘မဆိုင်လို့လူတွေ ဝါပိုင်နတ်ထဲက ထွက်ကြဟေ့’

ဖလော်ရာက အော်သည်။ ‘ခြံရှေ့ မှုလူအုပ်က တပြည်း ဖြည်း ကဲ့သွားသည်။’

ဂျမီး၏ နောက်ကျယ်မှာ ကပ်နေသော လိနိုသည် ထို အခါကျမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရရန်နှင့် ဂျမီးကို ပြော သည်။

‘ဂျမီး... စနိုးဖိုင်းယား အိမ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီ၊ အဲဒီ မြင်းက သူနဲ့ တာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မပိုင်တဲ့မြင်း၊ သွားယူ ပေးပါရှင်၊ တော်တော်ကြာ လူကိုလုပ်ရလို့ဆိုပြီ၊ ကျွန်မ မြင်းကြီးကိုမဲပြီး နှိပ်စက် နေပါဦးမယ်’

ဂျမီးက တွမ်ကို တစ်ချက်လှန်းကြည့်သည်။

‘အခု သွားယူပေးမယ်’

ဂျမီးက ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။ သူ့အနားမှာ သံခွာရိုက်ဖို့ စေခံနေသည့် မြင်းတစ်ကောင် ရှိသည်။ ထို မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲထက်သည်။ အပေါ် ရောက် လျှင် လိနိုကိုလည်း မြင်းပေါ်သို့ သုတ်ခနဲ ဆွဲတင် လိုက်သည်။

‘နောက်ပြီး မင်းအဝတ်အစားတွေ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေပါ ယူရမှာပေါ့၊ တခြား မင်း ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ အကုန်လုံးယူရမယ်၊ တစ်ယောက် ယောက်က ဝါကိုဝင်တာယင် ထက်သီးစာ ကျွေးပစ်ရ မယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် တွမ်ပရက်ထယ်လ်အေးမှ ထပ်ပြီး မြင်းကို ခွန်းစိုင်းသွားသည်။ တွမ်မှာ ကြက်ဆီ ခေ့နေ သည်။

အထောက်အကူတော့ စနိုးဖိုင်းယား မြင်းဖြူကြီးကို စီးပြီး လီနိုပြန်ရောက်လာသည်။ ဂျမီးက စောစောက စီးသွားသည့် မြင်းကိုပင် ပြန်စီးလာသည်။ သူ့ လက်ထဲမှာ စားပွဲခင်းနှင့် ထုပ်တားသော အထုပ်ကြီးဖစ်ထုပ် ပါလာသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်လွန်းသည်။

ဂျမီးက အထုပ်နှင့် လီနိုကို သူ့အစ်မ ဖလော်ရာ၏ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ မီးတည့်စ ဖားဖိုလီ ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

ကျေးဇူးဆင်လိုက်တာရှင်၊ တုမိက ကျွန်မကို မောင်းချလိုက်ဖန် ဘယ်သွားရမှန်း မသိသို့ စိတ်ညစ်နေတာကြာပြီ။

အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်း အပြင်လိုက်တွင် လီနိုက ပြောသည်။ သို့သော် ဖလော်ရာက သူ့ ကျေးဇူးစကားကို လက်မခံ။

‘ငါ့လုပ်နေတာတွေ အားလုံးဟာ ဂျမီးအတွက်ချည်းပဲ၊ မင်းနဲ့ လက်ချင်းဆက်ပြီး ပန်သစ္စာထားတာကို မင်း လက်ခံလိုက်တဲ့အကြောင်း ဂျမီးကငါ့ကိုပြန်ပြောပြတယ်၊ ပန်သစ္စာထားတာတွေ ငါ့ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂျမီး တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှငါမတားဘူး။ နောက်ပြီး ဒီအိမ်မှာ မိန်းမနှစ်ယောက် လုပ်မှနိုင်မယ့် အလုပ်တွေကလဲ ရှိနေတယ်မဟုတ်သေး။ ကြက်ခြံခွိုတယ်၊ ဝက်မွေးထားတာရှိတယ်၊ စိုက်ပျိုးခင်းစားလေးတစ်

ခုလဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းတယ်လောက် အလုပ်လုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကြည့်ကြတာပေါ့’

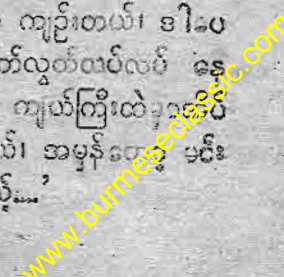
လက်ချင်းဆက်ကာ ပန်သစ္စာ ထားခဲ့မိပြီကို။ ထိုအကြောင်းကို လီနို လုံးဝမေ့နေသည်။ မနေ့ညတုန်းက ပျော်စေပြန်စေသော ပြောခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုကတိအတိုင်း လိုက်နာဖို့သည်း နည်းနည်းကလေးမှ ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့။

ယခုအတိုင်း ပြောပေါက်မရှိအောင် ချောင်ပိတ်မိသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဖလော်ရာက လိုအပ်သည်များကိုပင် စီမံခန့်ခွဲနေပြီး ‘ညည်း ဟောဒီအခန်းထဲမှာအိပ်’

မီးဖိုချောင် အပေါ်တပ်မှ အခန်းကလေးကိုပြသည်။ အမိက နိမ့်လျှော့ဘက်တွင် နိမ့်လှသော်လည်း ပြုတင်းပေါက်ကလေး ပါသဖြင့် အိပ်ပျော်ပါသည်။ မွေ့ရာတစ်ခု ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလည်း။ စောစောပိုင်း တုန်းက စတုရန်းကလေးအဖြစ် ဘူတို့ အသုံးပြုကြသလို ဖြစ်သည်။

‘ဒီအခန်းကလေးက ကျဉ်းတော့ ကျဉ်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လွတ်လွတ်လုပ်လုပ် နေနိုင်တယ်၊ ငါက အောက်က အခန်း ကျယ်ကြီးထဲမှာအိပ်တယ်၊ ဂျမီးက မီးဖိုထဲမှာ အိပ်တယ်၊ အမှန်တော့ မင်းကို ငါနဲ့အတူတူ သိပ်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့်...’

'ဒါပေမယ့် မင်းက ဂျမိန့် ပန်သစ္စာ ထားပြီပြီဆို
ထော့ ဟု ပြောဖို့ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆက်မပြောပဲ
တစ်ပိုင်းတန်းလန်းမှာ ရပ်ထားလိုက်သည်။

သို့ သင် လိနို၏မျက်နှာမှသာတော့ ထွေးရောင်ရဲသွား
လေသည်။

ပစ္စည်းကလေးများကို အိပ်ခန်းကျပ်ကလေးထဲမှာ နေရာ
ချထားပြီးသည်နှင့် အတွေးပေါင်းစုံတို့ကို တွန်းထုတ်ကာ
အောက်ထပ်သို့ အမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

ဖလော်ရာကို ဝိုင်းကုလုပ်သည်။ ဘယ်အလုပ်မျိုးကို
ဖလော်ရာ မည်သို့လုပ်ကိုင်ကြောင်း၊ ဘယ်ပစ္စည်းကို မည်
သို့ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုကြောင်း၊ မည်သည့်နေရာတွင် ဘာ
ပစ္စည်း ရှိကြောင်းများကို လေ့လာသည်။

သို့သော်... ညကျလျှင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ထိုညကို သူ ကြောက်လှပါသည်။ ကြောက်ပါသည်
ဆိုကာမှ ထိုညက အချိန်တိုတိုနှင့် ရောက်လာ လေသော
သည်။

ညစာစားပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်း
က လေးက တစ်ခါအိမ်မှာ ရှိသော သူ့ အိပ်ခန်းထက်
အနည်းငယ် ပိုကျဉ်းသော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသဖြင့်
စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းပါသည်။

အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အောက်မှ အသံ
များကို နားထောင်နေမိသည်။ နေ့ခင်းဘက် ပူသကဲ့သို့
ပင် ညဘက်မှာ အိုက်လှသည်။

အိမ်ပြင်အောက်သို့ ဂျမိန့် ထွက်သွားသည့်အသံ ကြားရ
သည်။ နံရံမှရှိသော အပေါက်ကလေးမှ အသံဆင့် ချောင်း
ကြည့်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ဂျမိန့်ကို လရောင်
ကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

ဧကကြာလော့ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကို
ကျော်ကာ လိနို၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဂျမိန့် ရောက်လာလေ
တော့သည်။

ဇက်ချင်းဆက်ကာ ပန်သစ္စာ ထားခဲ့ပြီကိုး
တစ်ရွာလုံးနီးကုန်အောင် အသံကုန် အော်လိုက်မည်
ဟု ခြိမ်းခြောက်ကြည့်သော်လည်း ဂျမိန့်က မကြောက်
လော့ပြီ။

ဘာထုတ်နိုင်တော့မည်နည်း။

အခန်း ၃

ဂျမီတို့၊ ဖလော်ရာတို့နှင့်အတူ နေရသည့် သူ့ဘဝသည် အစမအိမ်မှာ နေရသောဘဝနှင့် လုံးဝမတူ၊ ခြားနား သွားလေသည်။

ဖလော်ရာတို့ မောင်နှမသည် စတော့ လူမျိုးများ ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်နှင့်တူအောင် အထက်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ခရိုက်နှင့် အင်္ဂလိပ်ယဉ်ကျေး မှုများကို ကြိုးစားသိုက်နာကြသည်။

နောက်ပြီး မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံသူကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ချားလ်စ်ဘုရင်သေး စစ်ရှုံးနေသည်ကို

လည်းကောင်း၊ ဘုရင်စနစ် လုံးဝဖျက်သိမ်းပစ်ပြီး ပါလီမန်စနစ် ထူထောင်လိုသော ကရွမ်းဝဲ စစ်နိုင်နေသည်ကို လည်းကောင်း နည်းနည်းကလေးမှ မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံးတွင် စစ်ဖြစ်နေသော်လည်း သူတို့နေထိုင်ရာ တွဲမီးမီးယားရွာက လေးမှာ စစ်နှင့်လက် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်တွင်းစစ်ဒဏ်ကို သူတို့ နှုတ်ထွေးနေရာ မခံစားဖူးကြချေ။

ချားလ်စ်စတူးဝပ် ဘုရင်ကလေး ယော်လန်မှ ပြန်ကူး ဝင်လာသည်ကို အားလုံးသိကြသည်။ စကော့လူမျိုးများ က ဘုရင်ကလေးကို ဝစ်မန်းတသားဆီးကြိုကြကြောင်းနှင့် စကော့တလန်၏ ဘုရင်အဖြစ်နှင့်လည်း ဘိသိက်သွန်းခံ ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဖလော်ရာတို့မောင်နှမ သိပြီးဖြစ်ရာ ဘုရင်ကလေးကို ပို၍ထောက်ခံနေတော့သည်။

ခေ့စတီအကြိုနေ့တွင် ကရွမ်းဝဲ၏အုပ်ချုပ်ရေး အိမ် သားမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် တစ်ဖက်တွင် ချားလ်စ်ဘုရင်၏ တပ်များက ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ထိုမျှမက စကော့လူမျိုး နှစ်သောင်းကိုလည်း ဘုရင်ကလေးက စစ်သင်တန်းများ ပေးနေကြောင်း သတင်းများ ရောက်လာသည်။ ထိုစစ် အင်အားဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

သည်နေရာမှာ ဂျမီး ရှုပိုးထိုးတော့သည်။

‘တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဂျမီး၊ ဆူတိုဘာသာ သူတို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အနေသကြီး၊ တို့နှစ်ယောက်လုံး အခု အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား၊ စကော့ တလန်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ စကော့လူမျိုးနဲ့လဲ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’ ဟု ဖလော်ရာက စစ်သွေးကြဲနေသော သူ့မောင်ကို တဟန့်တည်း ဟန်နေရသည်။

တစ်ဘက်ကလည်း သူ့မောင်နှင့် လိနိုတို့ ကိစ္စက ရှိသေးသည်။

‘ငါ့မောင်အကြောင်း ငါသိထယ်နော်၊ ဒီကောင်က ငါ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါ်သွားပြီး လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး လူပျိုလုပ်ပြီး ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ် နေချင်တဲ့အကောင်’ ဟု ဖလော်ရာက ပြောဖူးသည်။

သို့သော် လိနို ဟာ ငတ်နိုင်မည်နည်း။ တစ်ခါတွင် ပလော်ရာက...

‘ဥည်း ကိုယ်ဝန်များ ရှိနေသလား’ ဟု မေးသည်။ ‘မရှိသေးပါဘူး’

‘ကိုယ်ဝန်ရှိလှာလျက်နဲ့ မင်းကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါ်သွားပြီး လက်ထပ်ဘူးဆိုယင် ဒီကောင်ကို ငါ သောင်းကောင်း ဆုံးမပြုမယ်’ ဟုလည်း ဖလော်ရာက ပြောသည်။

သို့သော် လိနို ဘာလုပ်ရမှန်း သိချေ။

ဂျမီး မိန်းမရှုပ်သည်ကတော့ ပြောယုံ ကြံဖူးမှသိ ဆိုသည့် အစားထဲစာ ဖြစ်သည်။

လိနီကို အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် အထွက်ခံ။ ဈေးဝယ်သူ
အလုပ်ကိုပင် လုပ်ခွင့်မပြု။ ဖလော်ရာက ဈေးသွား
သည်။

ပစ်ခါတွင် ဖလော်ရာ ခြေခေါက်လဲပြီး ခြေဘေးက
နာနေသောကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ လိနီ ဈေးသွား
သည်။

သည်မှပင် လစ်စီဆိုသော ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့
ရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်နေသည်ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိခဲ့
သည်။

သည်မှာလည်း လိနီကို အိမ်ထဲမှာ အမြဲနေစေခြင်း သို့
အပြင်တွင် သူ့ရှုပ်ချင်တိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှုပ်နိုင်
ဖြစ်ကြောင်း လိနီ သဘောပေါက်လာသည်။

သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

ဂျမီကို သူ့အရူးအမူးချစ်မိပြီ။ အပြင်မှာ ရှုပ်ချင်
တိုင်ရှုပ်ပြီး အိမ်ပြန်အရောက်တွင် သူ့ရင်ဘတ်ကို ခေါင်း
နှင့် ဖာစ်ချက်တွေ လိုက်ရုံဖြင့် အရာရာကို လိနီ ခွင့်လှစ်
ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ဆပ် လာတာ ဘယ်သူလဲ၊ လိနီလား၊ ခဏသာစမ်း
ကုယ်၊ ဖယောင်းရည် ကူသည့်ပေးစမ်း၊ ငါ့လက်စာ
တုန့်လိုက်တာ’

တစ်နေ့တွင် ဖလော်ရာ ဖယောင်းတိုင် လုပ်နေသည်။
လိနီက အခေါ်အဝေါ် ပုပ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဖလော်ရာမှာ ပုံစံ
ခွက်ထဲသို့ ဖယောင်းရည်များကို သည့်မတ်စွာ ဖလောင်း
မှုချုန်းလောက်အောင် လက်များ တုန်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

‘နေမကောင်းလှလား’ လှ လိနီက မေးသည်။

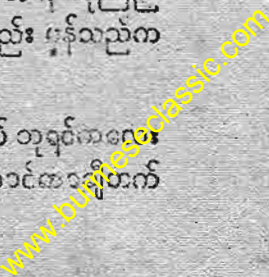
‘ကောင်းပါတယ်၊ အိပ်မပျော်လို့၊ အခု လာလော
ကောင်းကောင်းကို အိပ်မပျော်ချင်ဘူး၊ အမြဲလို ချက်စီ
ကြောက်နေတယ်’

လိနီက ဖလော်ရာကို ကြည့်သည်။ မျက်ကွင်းများ
ချောင်းကျနေသည်ကို သန်းစေ့ဖွယ် တွေ့ရလေသည်။

‘စိတ်တွေလဲ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတယ်၊ မျက်စိ
ထဲမှာ သွေးတွေ ချည်းမြင်နေတယ်၊ ပြည်တွင်းစစ်မီးက
ပိုလောင်ဦးမယ်နဲ့တူတယ်၊ ဘုရင်ကလေးအတွက် ကောင်း
ကွက်လဲ သိပ်မြင်ဘူး’

ဖလော်ရာက သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည်များကို ပြောပြနေ
သည်။ စကော့လူမျိုးများသည် အတိတ်နိမိတ်ကို ယုံကြည်
သူများဖြစ်သည်။ သူတို့နိမိတ်ဖတ်လျှင်သည်း ပုန်သည်က
များကည်မှာ ယူဆကြသည်။

ထိုရက်များအတွင်း ချားလစ်စတူးဝပ် ဘုရင်ကလေး
သည် စကော့လူမျိုးစစ်တပ်ကြီးကို ဦးဆောင်ကာ ချီတက်

လာပြီဆိုသော သတင်းများလည်း တွဲမီးမီးယား ရွာက လေးသို့ ရောက်လာသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့အင်္ဂလန်တစ်ပြည်လုံး သွေး ချောင်းစီးတော့မှာ သေချာသည်။ ကရွမ်းစံသည် အသက် ရှင်လျက်နှင့် အာဏာစွန့်မည့်သူမဟုတ်။ လက်နက်ချမည့် သူမဟုတ်။ အသက်သေသည်အထိ ကြံကြံခံကာ တိုက်ပွဲ ဝင်မည့်သူဖြစ်သည်။

စကော့စ်တပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ဘုရင်လေး ချီတက်လာပြီဆိုသော သတင်းကြောင့် ဂျမီးဗျာ မှနေ တက် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပြန်ပြီ။

ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် စကော့လူမျိုးများ သည် ဘုရင်ကလေးကို စွန့်ခွာကာ မြောက်ဘက်သို့ ပြန် ပြေးကြပြီဆိုသော သတင်းများ ရောက်လာ ပြန်သည်။ အချို့ကလည်း တပ်ပြေးများ ဘဝဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးနေကြကြောင်းပြောကြသည်။

ထိုသတင်းကြောင့် ဂျမီး ခင်မရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ သည်။

နောက်နေ့တွင် ခရီးသည်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့မြစ်ကို သိခွင့်ရိုက်သည်။

စကော့လူမျိုးများသည် သတ္တိ နည်းကြောင်း၊ သူ့ရဲ့ တော ကြောင်သည် စကော့များကို ကရွမ်းဝဲက ခွေးတွေ လို ပြန်မောင်းထုတ်ပစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ထိုခရီး သည်က ပြောသည်။

ဂျမီး၏မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင် ပျောက်သွား သည်။ ထိုခရီးသည်နှင့် ထိုးကြ ကြိတ်ကြရသည်အထိဖြစ် တုန်သည်။

ဘုရင်တပ်များက ဝှစ်တစ်မြို့ကို ချီတက် ထိုက်ခိုက် သည့် သတင်းများ တွဲမီးမီးယား ရွာကလေးသို့ ရောက် လာပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် လီနို အိပ်ရာမှနိုးလာသောခေါ ဂျမီးပျောက်နေကြောင်း သိရသည်။

ဝှစ်တစ်မြို့သို့ ဂျမီးသွားချေပြီ။ ဝှက်ကားသည့် နှစ် ဘက်သွားရှိသော ဆောင်စားလည်း သူ့ နေရာတွင် မရှိ တော့ပြီ။

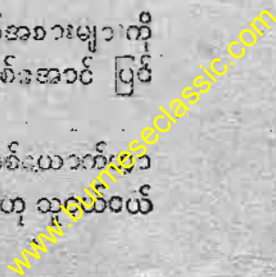
ဖလော်ရာနှင့် လီနိုတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်များ သူတို့ မျက်နှာများ ပေါ်တွင် အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

ဆောင်စားပိုက်ပြီး မြောက်ဘက်သို့ ဂျမီးထွက်သွား သည်ကို မြင်ကြောင်း အိမ်နီးနားချင်း များကလည်း သတင်းပြန်ပေးကြသည်။

လီနို မနေသာတော့ပြီ။

သူ့မှာရှိသည့် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို ထုတ်ဝတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ပြင် ဆင်သည်။

ကြည့်ပျော်ရွှေပျော်ရွှေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ သတိနေရာမှာမဆို အခွင့်အရေးပိုရစေမြဲ ဟု သူ့လယ်လယ်

တုန်းက သူ့ အမေပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားကို သယ်တော့မှ သူမမေ့။

ထို့ကြောင့် သူ့ ကိုယ်သူ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ဂရုစိုက် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မူ့စကားတည်းက မြင်သူငေးရသော လိနို၏အလှသည် ယခုလို စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ စနိုးဖိုင်းယားမြင်းဖြူကြီးကိုစီးပြီး ဝှေတာမြို့ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ဦးသည်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ရှိုးရှိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ဝှေတာမြို့တွင် ဂျမီးကို တွေ့အောင်ရှာမည်။ ပြီးသော့ စစ်မြေပြင်ဆောင်းမိ အိမ်ပြန်ခေါ်လာဖို့ ဖြစ်သည်။

ချားလစ် ဘုရင်ကလေးဘက်က အရာရာတွင် အရေးနိမ့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝှေတာမြို့တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ကြလျှင် ရှိုးဖို့သေချာသည်။

ရှိုးဖို့သေချာသည် ဆိုကတည်းက ထိုစစ်ပွဲတွင် ဂျမီးကျဆုံးဖို့များသည်။ မကျဆုံးလျှင်လည်း စစ်ပွဲအပြီး၌ အဖမ်းခံရကာ သစ္စာဖောက်အဖြစ် ကြိုစင်အတင်ခံရမည်မှာ သေချာသည်။

ပြန်လမ်းမရှိသော သည်လိုအခြေအနေမျိုးထဲသို့ ဇွတ်တိုးဝင်သည့် ဂျမီးလောက် စိုက်မဲသူ ရှိပါဦးမည်လောဟု

သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လီနို လိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရီးသွားရသည်မှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှေးချောမောမော မဟုတ်ပါ။ အမေးအဖြန်း အစစ်အဆေး တွေကလည်း ထုံလှသည်။ မြင်းပျောက် လိုက်ရှာနေပါသည်ဟု ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ခု ဖန်တီးပြီး ခရီးဆက်ရသည်။

ငမ်းမှာ တစ်ညအိပ်ရသည်။ သဘော ကောင်းသော လယ်သူမား တစ်ယောက်၏ မိန်းမနှင့်တွေ့သဖြင့် ဇော်သေး တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် မြူတေ့ထနေချိန်၌ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ပို၍ အခက်အခဲများနှင့် တွေ့ရတော့သည်။

စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များကို ရှောင်မလွတ် နိုင်အောင် တွေ့နေရသည်။ လှည်းများ၊ မြင်းများဖြင့် ရုဏ်ပစ္စည်းကို သယ်ဆောင်ကာ တိုက်ပွဲဖြစ်မည့် နေရာများနှင့် ဝေးရာသို့ အူယားဖားယား ပြေးနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခင်က လမ်းပိတ်နေသဖြင့် လီနိုအဖို့ ထင်သလောက် ခရီးမတိုင်လှပေ။

ကရွမ်းဝဲ တပ်မတော်မှ ကင်းစခန်းကို အကြိမ်ကြိမ် ပြတ်ကျော်လာရသည်။ သူ့တွင်လည်း ဘာ အထောက်အထားမှမပါ။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးပန်းကလေးကို အမြဲတမ်း ဆင်မြန်းထားရသည်။ အသက်က ဆယ်ရှစ်

နှစ်။ ရုပ်ရည်က မြင်သူငေးလောက်အောင်ချောမောသူ။ ပြုပြင်ပြင်လည်း လုပ်ထားသူ ဖြစ်လေရာ ကင်းစခန်းပေါင်း များစွာကို အလွယ်တကူ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ယခုမူ ဝူစားမြို့ကို စီးမြင်နေရသည့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ သူ့ရောက်နေချေပြီ။

သူ့မျက်စိအောက်မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်ကို အထိုင်းသား မြင်နေရသည်။ အချိန်က ညနေစောင်း။

တောင်အောက်သို့ ငိုကြည့်နေဆဲမှာပင် ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက် လက်နေသည်များကို မြင်ရသည်။ သေသေ ချာချာ ကြည့်တော့ လူတစ်ယောက်ထံမှ နေရောင်ထိုးပြီး လင်းလက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် စိန်ထည် လက်ဝက် လက်စား ဘစ်ခုမှ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးကြည့်မိ လေသည်။

စိန်ထည်များ ဝတ်နိုင်သည်ဆိုတော့ ချားလစ်ဘုရင်လေး ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် စိန်ထည်မဟုတ်ပဲ ရင်ဘတ်ကာ သံပြားမှ ရောင်ပြန်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသူမှာ မြင်းစီးထားကြောင်း၊ ဓားလွတ်ကို မြှောက်ကိုင် ထားကြောင်း အဆင်အခြား မြင်လာသည်။

ထိုသူသည် သူ့မြင်းကို ရှေ့သို့ ခုန်းစိုင်းသည်။ ခုနီးစိုင်း နေဆဲမှာပင် မြင်းခွေလဲသွားသည်။ ဘာဖြစ်သွားသည်ကို လိနီ သဲသဲကဲ့ကဲ့မမြင်လိုက်ရ။ နောက်ပြီးတော့

သူ့ကိုလည်း အခြားစစ်သားများအ ဆွဲခေါ်သွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဘာတော့ ဖြစ်ကုန်ကြောင်း မသိတော့။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ကရွမ်းဝဲ၏ တပ်များနှင့် ဘုရင့်တပ်များကို သူ ခွဲခြားကြည့်တတ်လာသည်။

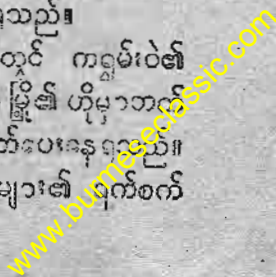
ဘုရင့်တပ်များက ဝူစားမြို့ကို မကျူးအောင် ခုခံကာ ကွယ်နေကြသည်။ ကရွမ်းဝဲ၏တပ်များက ဘုရင့်တပ်များလက်မှ မြို့ကို သိမ်းပိုက်ယူရန် အပြင်းအထန် ဖိတိုက်နေကြသည်။

ညနေခင်း နေရောင်အောက်တွင် ဓားသွား၊ လှံသွား တို့မှ အရောင်တလက်လက် ကိုမျက်စိကျိန်းလောက်အောင် မြင်တွေ့နေရသည်။ မြင်းသည်တော်တို့ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် လှံသွားများ လေဘွင်ပျံ့နေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဓားလွတ်တို့အောက်တွင် အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်ကြသည်ကို လည်းကောင်း အဆင်သား မြင်နေရသည်။

ဓားချိုင်းထိသံ၊ လှံချိုင်းထိသံများကို ဝေးလွန်းသော ကြောင့် မကြားရခြင်း တစ်ခုသာရှိသည်။

သို့သော် အမြောက်သံများ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများ ကိုတော့ နားပင့်ထွက်မတတ် ကြားနေရသည်။

လိနီရပ်နေသည့်မြို့၏ သည်မှာဘက်တွင် ကရွမ်းဝဲ၏ တပ်များ ရှိနေသည်။ ဘုရင့်တပ်များအ မြို့၏ ဟိုမှာဘက် တွင်ရှိသော မြစ်ဘက်သို့ တစ်ဝက်စတုတ်ပေးနေရသည်။ အဆင်သားဖိတိုက်နေသော ကရွမ်းဝဲ တပ်များ၏ ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်မှုကြောင့် တုရင့်တပ်များမှာ ဆုတ်မပေး၍ လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။

တုရင့်တပ်များ ဆုတ်ခွာပေးနေရသည် မြစ်ဟိုဘက် ကမ်းတွင် ဆီးကြိုချေမှုန်းရန် ကရွမ်းဝဲ၏တပ်များ အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည် အကြောင်းကိုတော့ သူ့ထံ မသိရှင် ကြပိုင်ကား။

အလွန်တရာ ဘိုဘောင်းသည် အချိန်ကလေး အတွင်း မှာပင် တုရင့်တပ်များသည် နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး အပြီးတိုင် ချေမှုန်းခြင်းကို ခံရပေတော့မည်။

ထိုသို့ အချေမှုန်းခံရမည့် အထဲတွင် သူ့ချစ်သူ ဂျမီး မက်ကိုက်သာ ပါနေသည်။

လီနိုသည် သာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။

တောင်စောင်းမှနေ၍ တောင်အောက်သို့ မြင်းကို လအားနှင့်လိုက်သည်။ ကရွမ်းဝဲ၏ တပ်များကို ကျော် ဖြတ်လိုက်သည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်စ ပြေးနေသော တုရင့်တပ်များ ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် သူနှင့် မလှမ်းမဝေး နေရာ တွင် အေးမြောက်ဆန်တစ်ခု ကျက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မြင်း ကလန်ပြီးပိုပြီးသည်။

ညနေစောင်း နေရောင်အောက်တွင် မြင်းဖြူကြီး၏ လည်ဆံမွှေးများက လေထဲမှာ လွင့်ပျံနေသည်။

ကဆုန်စိုင်းနေသော မြင်း၏အချိန်ကြောင့် လီနို ဝတ် ထားသည့် အစိမ်းရောင် ဂါဝန်မှာ အပေါ်သို့ လန်ကာ

ပေါင်သယ်သို့ ရောက်နေသည်။ ဖြူဖွေးလှသော သူ့ ခြေသလုံးနှင့် ပေါင်သားများကို အတိုင်းသား ခြစ်နေရ သည်။

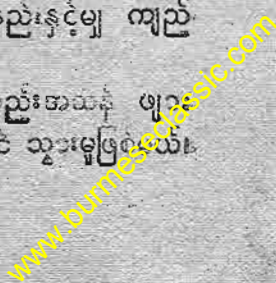
မြို့ထဲမှာ နေရာယူထားသည့် တုရင့် တပ်သားများက နောက်ထပ် ကျည်တိုးသည်။ ရန်သူဆီသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်လွှတ်ရန် ဗိုလ်ထုပုံ၏ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ သည်။

လီနိုမှာ စစ်မြေပြင် အလယ်တည့်တည့်သို့ ရောက်နေ သည်။ နောက်ဘက်တွင် ကရွမ်းဝဲ၏ စစ်တပ်။ ရှေ့ဘက် တွင် တုရင့်စစ်တပ်။ ဘယ်ဘက်ကပစ်ပစ် ပစ်မလွဲ အနေ အထားမှာ ရှိနေသည်။

သွေးသက်လည်း ထိုသို့ အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည့် နေ ရာသို့ မြင်းဖြူကြီးနှင့်ဒုန်းစိုင်းဝဲလ်သာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြသည့်လူသားတိုင်းမှာ မအံ့ ဩတ် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ပစ်မိန့်ပေးတော့မည့်ဆဲဆဲ စစ်ဗိုလ်ကလည်း ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း ပွင့်ကာ မစ်မိန့်မပေးနိုင်အောင် ဖြစ် သွားသည်။ ပစ်မိန့် ပေးလိုက်လျှင် ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရောက်နေသော လီနိုသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျည် လွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပူစောင်းမြို့ထဲမှာ ကျွန်မအေးမ အသည်းအဆန် ဖျား နေလို့ အမေ့ဆီက ကျွန်မရောက်အောင် သွားမူဖြစ်ဖမ်း ကျွန်မအေးမ...

၆၀ အထောက်အကူ လှအောင်

လိနီသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ သဘောဖြင့် အသံ ကုန်းအပ်ကာ သူ့ ရင်ဝတ်သို့ တည့်တည့်ချိန်ထားသော သေနတ်များကို ရင်ဆိုင်ပြီး မြင်းကို အပြင်းနှင့်လေတော့ သည်။

ထိုသို့အပြင်းနှင့်ရင်း ဂျမီကိုလည်းမျက်လုံးဝင့်ကာ ရွာဖြစ်အောင် ရွာမိသေးသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဂိတ်ဝမှနေ၍ မြို့တွင်းသို့ စေးမသီ ရန်မခတ်ရောက်သွားတော့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည့် အလောင်းများ၊ ဒဏ်ရာရထား သူများကား မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင်။

စစ်ရှုံးသော စစ်သားများသည် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေး သူက ပြေးနေကြသည်။ မိုလ်လိပ်သူတွေက အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသော်လည်း နှာခံ ညှစ်ခံရဘူး။ စစ်ရထားများ သည် မောင်းသမဲ့ကာ မြင်းများ ဆွဲချင်ရာဆွဲသည့်နောက် သို့ ပါနေသည်။ ဟိုတိုက်သည်တိုက် တိုက်သည်များလည်း ရှိသည်။ အချို့က လမ်းလယ်မှာပင် တုံးလုံး လဲနေကြ သည်။

စစ်ကားများသာမဟုတ် မြို့သူ မြို့သားများကလည်း ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးနေကြသည်။ အချို့က လမ်းစေး တွင် အလောင်းပိုက်ပြီး ဝိုင်းနေကြသည်။ အချို့က ဒဏ်ရာ ရသူများကို စောလွတ်ရာသို့ သယ်ယူပြီးနေကြသည်။

အော်သံဟစ်သံများ၊ ဆဲသံဆိုသံများ၊ လူပျောက် အော်ခေါ်သည့် အသံများ၊ ဒဏ်ရာရသူတို့၏ ညည်းညူ။

သံများဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သည်နှင့်မခြား အရပ်ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေသည်။

ဘုရင့်ထပ်မံတော်သည် မြို့တော်ခန်းမကို ခြေကုပ်ယူ ကာ စွမ်းအားရှိသူမျှ ရန်သူကုန်ခံ နေခဲ့ဖြစ်သည်။ ထိုသော် အားကမရှိလှတော့ အရေးကြီးသည့် တပ်များ မြင်တစ် ဘက်ကမ်းသို့ အကျအဆုံးနည်းစွာဖြင့်ဆုတ်ခွာနိုင်အောင် နောက်ချန်ထပ်အနေဖြင့် ထိန်းယားပေးသည့် သဘော လောက်သာဖြစ်သည်။

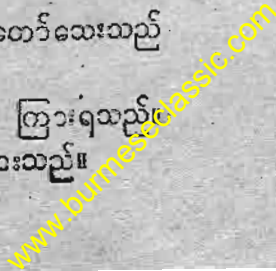
မြို့ထဲသို့ အမြောက်ဆန်များ တသောသောကျလာ ပြန်သည်။ တစ်ဆန်က လိနီ၏မြင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ လာကျသည်။

ထိုကြောင့် မြင်းက လန့်ခုန်သည်။ မလတ်သားတော့သည်နှင့် နီးရာ ခြံဝင်းဘစ်ခုအတွင်း သို့ မြင်းကို မောင်းထွင်း လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် အမြောက်ဆန်များ ဆက်တိုက်ကျလာပြန်သည်။

မြင်းကို အိမ်ထဲသို့ မောင်းထွင်းလိုက်ရသည်။ မသွင်း ခဲ့လည်း မဖြစ်တော့။ စစ်မြင်းမဟုတ်သော စနိုးပိုင်းယား ခွာ အကြီးအကျယ် လန့်နေပြီ။ အထိန်းရမခင်မီ လုံခြုံ သည့်နေရာသို့ ပို့သားမှဖြစ်တော့မည်။

အချိန်မီ မောင်းထွင်းလိုက်နိုင်သဖြင့် တော်သေးသည် ဟု ဆိုရမည်။

နောက်ဘက်နားမှ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံ ကြားရသည်။ ထိုသို့အကြိမ်လုံး တောင်တောင်ခန့် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဝိုင်အရက်ကတော့ ငါ ထံထားတာထက်အောင် ပိုကောင်းမှာ သေချာသွားပြီ၊ မြင်းဖြူကြီး စီးသားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခာည့်တည့်မတ်မတ်ကြီးကို မိမိမိမိထဲ ဂစ်လာတော့ ဘာပဲ’

ယောက်ျားသံ ထစ်ခုကိုပါ ဆက်တိုက် ကြားလိုက်ရ ယောညည်း။

ထိုခါကြောင့် လီနီက ဖျတ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့်သည်။ အထူးအစွပ်အား နည်းနေသည့် နေရာသို့ အာရုံ စိုက် ကြည့်သည်။

နံရံအစားရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ယောက်ျား တစ် ယောက် ထိုင်နေသည်။ လီနီကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မသတ်အစားများကြောင့် မြင်းသည် တော်တော်မှ စစ်သားဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိသည်။

သူ့ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်တွင် ဓားလွတ်တစ်ချောင်းတင် ထားသည်။ ဓားသွားတွင် သွေးများ ပေကျ နေသည်။

လက်ထဲမှာ ဝန်ခွက်တစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ ထိုခွက် ကို မြှောက်ပြသည်။

‘အဲဒီစည်ထဲမှာ ဝိုင်အရက်တွေရှိတယ်၊ ကရွမ်းဝဲရဲ့ ကတုံးတွေ မသောက်ခင်တို့သောက်လိုက်ကြယ် ကောင်း မယ် ဟုလည်း လီနီကိုလှမ်းပြောသည်။

ရှင်က စစ်ထွက်သတိပဲ ဒီမှာ ကာလာလုပ်နေတာ လဲ ဟု လီနီက ပြန်အော်သည်။ သူ့တို့လို မြင်းသည်တော်

များပင် စစ်မြေပြင်ကို ရှောင်နေကြပြီဆိုတော့ ဂျမီး အတွက် ပိုလို့သာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သားချေသည်။

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော ထိုသူ့အ ပခုံးတုန့်သည်။

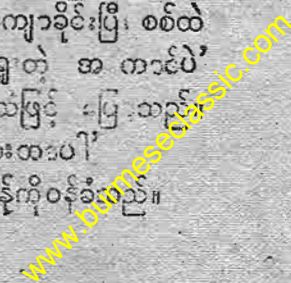
စစ်ပွဲက အရှုံးနဲ့ အဆုံးသတ်သွားတာ ကြာလှပြီပဲ။ ဆစ်ဘာရီဂိတ်ပေါက်မှာ ဘုရင်နဲ့အတူ ငါလက်တွဲ တိုက် ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရုဏ်းစွဲတို့လူက တို့ဘက်မှာ သိပ် နည်းတယ်၊ ကရွမ်းဝဲဘက်မှာက သူ့ရဲအောင်းတွေ ပေါ် နေတယ်၊ စကော့တွေကလဲ လက်ရှောင်ကြပြီလေ၊ စစ်ကူ ကလဲ ရောက်မလာဘူး၊ ဒီအချိန်ကျမှ ရောက်လာလို့ရာ တာသွားလုပ်တာမှာလဲ၊ စစ်က ရှုံးနေပြီပဲ၊ ဒီလိုအခြေ အနေမျိုးမှာ ဆက်တိုက်ယင် ရှူးလို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါ ကြောင့် ဒီကိုသာပြီး ဝိုင်ထိုင်သောက်နေ လိုက်တယ်၊ မောင် ယင် မြို့ထဲက ထွက်တော့မယ်လေ၊ ဝင်းကရော ဒီကို ဘာ လာလုပ်တာလဲ’

‘ကျွန်မရဲ့... ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားက ဘုရင့်တပ်မတော် ထဲမှာ’

လီနီက အထစ်ထစ် အခေါ် ဝါပြောသည်။

‘မင်းလိုမျှာတဲ့ ယောက်ျားကို ကျောခိုင်းပြီ၊ စစ်ထဲ ဝင်တဲ့ မင်းယောက်ျားဟာ အတော်ရှုတ် အကင်ပဲ’ မြင်းသည် တော်က နူးညံ့သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်မ တို့က သစ္စာပြုထားရုံ ရှိသေးတာပေါ့’ လီနီကလည်း ရိုးသားစွာဖြင့် အနုန်ကို ဝန်ခံသည်။

‘ဪ...ဒီလိုလား’

လူစိမ်းက လိနီ၏တစ်ကိုယ်လုံးကိုသိမ်းကျုံးကြည့်ကာ အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှဆက်ပြောသည်။

‘သစ္စာပြုထားတယ် ဆိုတာ လက်ထပ် ထားတာမှ မဟုတ်သေးဘဲ၊ အင်္ဂလန်ပြည်မှာတော့ မင်းဟာလွတ်လပ် တဲ့မိန်းကလေးပဲပေါ့’

လိနီက ခေါင်းကိုခွဲလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကတစ်ကွက်ကတစ်ကွက်ကိုပိတ်ထားပြီး ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးကိုကော့ ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားတာလဲ’

‘ငါဝင်လာကတည်းက အဲဒီအတိုင်းရှိနေတာပဲလေ။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အစားအသောက်တွေလဲ ရှိနေတယ်။ စစ်တိုက်ရတာမောလွန်းလို့အရမ်းလဲဆာလာတယ်။ နောက်ဆုံး ဝိုင်အချက်တွေပါ တွေ့နေပြန်တယ်လေ။ သောက်ပါဦးလား’

ထိုသူ့အ ခွက်ကိုထိုးပေးသည်။ လိနီက တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် အပြင်၌ ရေခဲသေတ္တာများ ထွက်ကြားရသည်။ ပြတင်းပေါက်ရှိ တစ်ကွက်ကတစ်ကွက်ကလေးများဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ချောင်းကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာရနေသည့်မြင်းများ၊ လူများသွေးရဲရဲသံရဲရဲဖြင့် ဥဒဟိုပြေးနေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အားလုံး ဘုန်းဝတ်သားများ ချည်းဖြစ်သည်။

‘ရှင်ရဲဘော်တွေ ဒုက္ခရောက်နေတာ ရှင်ထွက်ကယ်ဖို့ ကောင်းတယ်’

ဟု လိနီက ပြောပြန်သည်။

‘စစ်ပွဲက အစောကြီးကတည်းက ပြီးနေတာပါကွာ၊ ထိုဘက်ကရှုံးနှင့်နေပါပြီ။ ထွက်တိုက်လို့ အပိုပေါ့မိုးချုပ် ယင် ဒီနေရာက ရှောင်ထွက်သွားရမယ်။ မင်းလဲငါနဲ့အတူ တူလိုက်ရမှပေါ့။ ဒါထက် မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

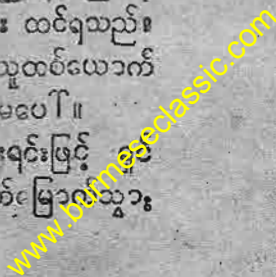
‘လိနီဖရင့်ဖို့’

‘နာမည်ကတော့ နန္ဒကလေးပဲ။ ဒါပေမယ့် လူပုံကြည့် ထောတော့ နုတဲ့ပုံသိပ်မပေါ်ဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် စစ်ဝင် တိုက်ချင် နေတဲ့ပုံစံမျိုး’

လိနီက အပြင်လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ စစ်ရှုံးသူများ သွေးအပျက်ကြီးပျက်နေကြသည်။

အခုချက်ချင်းပင် ဂျမ်းကိုထွက်ရှာချင်သည်။ သို့သော် အမြောက်ဆန်များနှင့် ကျည်ဆန်များထဲ တသောသောကျနေသည်။ မျက်စိအောက်မှာပင် သေနတ်ထိမှန်က အတုံးအရုံးသေဆုံးနေကြသည်။ သူတို့ရောက်သည့်နေသည့် နေရာသို့တိုက်ပွဲ ဗဟိုချက်မပြောင်းလာသေးဘဲ ထင်ရသည်။ ထိုနေရာသို့ စခန်းဖိုင်းယားမပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ဆိုသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်ချေမပေါ်။

အပြင်မှစစ်သားများမှာ ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့် ချစ်ချစ် ဘုရင်လည်း ဘေးကင်းရာသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား

ပြုဖြစ်ကြောင်း အချင်းချင်း အော်ဟစ် ပြောဆိုနေကြသည်။

တုရင် ထွက်ပြေးပြီ ဆိုတာတောင် ရှစ်နည်းနည်းကလေးမှ တုန်ထူပုံပေါ်တူ နော် ဟု လိနီက ပြော ပြန်သည်။

ထိုသူက ပခုံးတုန်သည်။

ချား လိစ် တုရင်မှာ ဘူပုန်းဒီနုရာဂှီသလို ငါ့မှာလဲ ငါ့ပုန်းဒီနုရာဂှီကယ်၊ သူ့နားပက်လည်မှာ သူရဲအောင်းတွေရှိကယ်၊ စစ်နိုင်အောင်တိုက်နိုင်လောက်တဲ့ အရည်အတွက် တော့အတွက်တူး၊ ခါးပတ်ယိုသူ ကိုလိုခြုံမှုပေးနိုင်အောင် တဲ့အရေအတွက် တော့ ရှိကယ်

ထိုသူက သူ့ ကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ရှင်းပြနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ပုန်းဒီနုသည့်အိမ်အနီးသို့ အမြောက်ဆန်ကပ်ရလာက ပြီးပေါက်ကွဲသည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား ဝပ်ချလိုက်ရသည်။

လိနီမှ အတော်ချောက်ချားနေသည်။

‘ဝိုင် နည်းနည်းသောက်လိုက်၊ နေသာသွားလိမ့်မယ် ဟု ထိုလူက ပြောသည်။’

ပူပူ လောင်လောင်ဝိုင်အရက်ကို လိနီယူသောက်သည်။ လည်ချောင်းထဲသို့ ရှုတဟကြီး ဝင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အအော်ကလေး နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။ ငါ့ဖန်လျှောပေါ်မှာ ထူးခြားပြန်ထိုင်နိုင်သည်။

ထိုသူက ဤအမည်မှာဂျက်ဖရီဝင်းခမ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ အဖေနှင့်နိုင်းဝင်းမေးသဖြင့်ချစ်မေတူသောကြောင့် စစ်ထဲထိုက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ အဖေသည် မူးမျိုမတ်နွယ်ထဲမှဖြစ်ကြောင်း ချားလိစ်တုရင်ကလေးနှင့်အတူ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ရေလိုက်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအတူ ပြန်လာခဲ့ကြောင်း များကို ပြောပြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြင်သစ်မှာ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားပြောသည်။

‘နတ်သမီးကပ်ပါးမိုးပေါ်က မြူးမြူးကြီးစီးဆင်းလာပြီ၊ မြို့ထဲဝင်သွားတဲ့အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား’

‘ကြားတယ်၊ မြို့တံခါးကနေ အောင်း ဇုန်းစိုင်းဝင်သွား ပြီး တစ်ခါတည်းပျောက်သွားရေတဲ့’

ထိုတက်က စစ်နိုင်မယ်နိမိတ်လို့ ထင်သလားလို့

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ’ ဟု ဖက်ဖောက် စိတ်ပျက်ဇက်ပျက်လေသဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အင်း...မင်းက ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ရောက်လာတာကို၊ ထိုထော့အထောက်ရှိတဲ့ပုံပဲ’

ဂျက်ဖရီကမှတ်ချက်ချရင်း ရယ်သည်။

‘ဒီလိုမှမဟုတ်လဲ၊ မြစ်တော့ဘူးလေး ကျွန်မမှာ သားထောက်ခံတာမှ မပါဘူး၊ ကင်းကပ်ခခုဒါ ဖမ်းသားထားကားမျိုးက မိခင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့ ကြားကို အတော်မြတ်ဝင်ရတာကွာ’

၆၀ အထောက်အကူ လှအောင်

သူတို့ တိတ်သွားကြပြန်သည်။ လိနိုက ဂျမီးကို မည်နည်း မည်ပုံ ရှာရမည်နည်း ဆိုသည်ကိုသာ စဉ်းစားနေသည်။

ကျွန်မအပြင်ထွက်ပြီး ဂျမီးကို လိုက်ရှာလိုက်ဦးမှပဲ ကိတ်မုန့်နှင့်ဝိုင်အရက်တိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

လိနိုက စနိုးဖိုင်းယား၏ ဇက်ကြိုးကို ကိုင်ရင်း ပြောသည်။

'ဘာတိုးတံတားဘက်မှာ တစ်ချက် သွားကြည့်လိုက်၊ ရှင်ဘုရင် နောက်ဆုံးထွက်သွားတာ အဲဒီဘက်ကပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းမြင်းကို ထားခွဲမှဖြစ်မယ်၊ ငါ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မင်းမြင်းကို အသုံးချမှဖြစ်မယ်'

ထိုစကားကြောင့် လိနို၏ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သည်လိုအဖြစ်မျိုး ကြုံလာနိုင်သည်ကို စောစောပေးသည်က တွေးပြီးသားဖြစ်သည်။

'ကျွန်မမြင်းကို ရှင်လုံယင် အော်မှာပဲ၊ ရန်သူတွေ ကြားသွားပြီး ဒီထဲဝင်ရှားယင် ဘုရင်မြင်းသည်တော် တပ်သားတစ်ဦး ပုန်းနေတာ တွေ့သွားမှာပေါ့၊ ရှင် ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ'

လိနိုကလည်း မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေ ဟူသော သဘောဖြင့် အရဲစွန့်ကာ ပြန်ပြောသည်။

'အဲဒီလို ရန်သူတွေဝင်လာတော့လဲ ပင်းဟာ ငါ့မယားလို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့ကွာ၊ မင်းအောက်ကိုပါ ဘယ်ချမ်းသာပေးတော့မှာလဲ'

ဂျက်ဖရီကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

လိနိုမှာ ထိုစကားကြောင့် ရင်ကလေး ဖိုသွားသည်။ မျက်နှာလည်း ချက်ချင်းပျက်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ သွေးစွန်းနေသော ဓားလွတ်ကိုလည်း တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

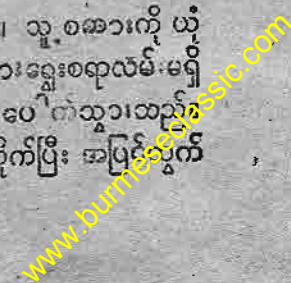
'မ... မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ စနိုးဖိုင်းယားနဲ့ ကျွန်မကို မခွဲပါနဲ့၊ ကျွန်မကွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒီမြင်းတစ်ကောင်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်'

လိနိုက အဘနားခံသည်။ သူ့လေသံသည် တကယ်လည်း သနားစရာဖြစ်သွားနဲ့ ပေါ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျက်ဖရီဝင်းဒမ်း မျက်နှာ အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ လိနို၏ လက်ကောက်ဝတ်ကိုလည်း လာဆုပ်သည်။

'ဘာတိုးတံတား တောင်ဘက်မှာ မင်းနဲ့ပြန်တွေ့မယ်၊ အဲဒီကျတော့မှမင်းမြင်းကို ပြန်ယူပြီး မင်းသွားလိုရာ သွားတော့၊ ဒီနေရာကနေ ငါထွက်ဖို့ကတော့ မြင်းတစ်ကောင် ချွံမှကိုဖြစ်မယ်၊ ဘာတိုးတံဘားရောက်ယင် မြင်းပြန်ပေးမယ်ဆိုတာ ယုံပါ၊ ငါကတိပေးပါတယ်'

လိနို တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့စကားကို ယုံဖို့လည်း ခက်နေသည်။ သို့သော် အခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ကြောင်း ချက်ချင်း သဘော ပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အပြန်သွက်

ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှ ဂျက်ဖရီ၏ ခပ်တိုးထိုး ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အပြစ်မှာ ကမ္ဘာပျက်နေဆဲဖြစ်သည်။ လမ်းစေး ရေ မြောင်းများ ထဲတွင် အလောင်းများ ရှိနေသည်။ အုတ်နံရံ များတွင် စွန်းထင်း နေသော သွေးစက်များကို မြင်ရသည်။ လူတွေလည်း ရောက်သတ်ရာ ပြေးကြလွှားကြ ဖြစ်နေ သည်။

အမှောင်ထု ကြီးစိုးစပြုပြီ။

‘ဂျမီး...ဂျမီး... ကျွန်မမောင်လေးကိုများ တွေခါကြ ပါသလားရှင်၊ ဒီအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ပါ...’

လီနီက ပြေးရင်းလွှားရင်း သူ့ ပေါင်လယ်ကောက် နေရာကို လက်နှင့်ပုတ်ပြသည်။

ထိုပရိယာယ်ကြောင့် စစ်ဆေးနေသည့် ကင်းတိုင်းက သူ့ကို ဖြတ်သန်းသွားခွင့် ပြုလိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ကင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ မိုလ်လုပ်သူကိုယ်တိုင် ထွက်လာပြီး သူ့မျက်နှာကို မီးအိမ်ခြောက်ပြီး စစ်ဆေး ကြည့်သည်။ လီနီ၏မျက်နှာ ချောချောကလေးကို မြင် ရသောအခါ ချက်ချင်းသွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဘာဘိုတဲဘားနားသို့ ရောက်သောအခါ မြင်း တစ် ကောင်က သူ့ လက်ကို နှုတ်သီးဖြင့်လှာထိုးသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စနိုးဖိုင်ယားနှင့် ဂျက်ဖရီ။

လီနီမှာ သူ့မျက်စိကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မြင်းကို ပြန်ရမ်းသားကြောင့် လည်း ဝမ်းသာလုံးဆို မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ဂျက်ဖရီမှာ စောစောက အဝတ်အစားနှင့် မဟုတ် တော့။ ပုံပျက်ပန်းပျက် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။

‘ရှင်အဝတ်အစားတွေ ပြောင်းသွားပြီကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ စောစောက အဝတ်အစားတွေနဲ့ ထွက် လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ ကိုယ်လုံးချင်းတူတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှာပြီး လုလာတာ’ဟု ဂျက်ဖရီက ရှင်းပြ သည်။

‘ရှင် ဘယ်သူ လဲဆိုတာ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ မြင်းကို ပြန်လာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

‘မင်းမြင်းကိုစီးပြီး ငါသွားချင်ရာ သွားလို့ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ငါမယူပါဘူး၊ ဒါကိုလည်း မင်း ထည့် တွက်ဦးလေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

လီနီကလည်း လှိုက်လဲ့သည့် လေဆံဖြင့် ပြန်ပြော သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လှုပ်စီးတစ်ချက် လက်လိုက်ရာ လမ်း ဆေး အလောင်းများထဲမှ မျက်နှာတစ်ခုကို လီနီကို မြင်မိ အောင် မြင်လိုက်လေသည်။

ဂျမီး...

မုန်ပါသည်။ ဂျမီး၏မျက်နှာ ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းဘေးတွင် ပက်လက်လဲကျနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ဆန့်ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးအလိမ်းလိမ်း ရှိနေသည်။

‘ဂျမီး’

လိနီက အဘခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် အော်သည်။ ပြီးတော့ ဂျမီး အလောင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ‘သေနေပြီပဲ’ ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

လိနီက မော်ကြည့်သည်။

‘ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ခုခုထဲမှာ လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှ ကျွန်မ သင်္ဂြိုဟ်ပေးချင်တယ်ရှင်’ ဟုလည်း သနားစဖွယ်ပြောသည်။

‘အိုး... ဗီလီနေရာ ဗီလီအချိန် ဗီလီ ဓာလကြီးမှာ တယ်လီလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ မင်း ခေါင်းပြတ်သွားမှာပေါ့၊ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ရန်သူတွေ လာနေတဲ့အထိ တောင် ကြားနေရပြီ’

‘ဂျမီးကို ကျွန်မ ခွဲမထားခဲ့နိုင်ဘူး’

မြင်းသည်တော် ဂျက်ဖရီသည် လိနီ၏မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်သာသာ ထိုးချလိုက်လေတော့သည်။ သတိမေ့သွားရုံးလက် ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပျော့ကျသွားသည့် လိနီ၏ကိုယ်လုံးကလေးကို ဆီးကြိုပွေ့ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စနိုးဖိုင်းယားပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားမွှောက်တင်ကာ သူ့ပါ မြင်းပေါ်တက်သည်။ အမှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုးနေသည့်တောတန်းဆီသို့ မြင်းကို အသေနှင့်ခွဲလေတော့သည်။

အရိုင်း

နှစ်

မြင်းယဉ်တော်

အခန်း ၄

လိနိုသတိရလာသည်။ မေးရိုးနာကျင်နေကြောင်း သတိ
ထားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်တွင်
ဝမ်းလျှားမောက်လျက် ပါလာကြောင်း ကိုပါ သိသွား
သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ချက်ငိုလိုက်မိသည်။

‘မင်း မခံနိုင်လောက်အောင် နာသွားမယ်တော့ မထင်
ဘူး၊ ငါ့မှာလဲ မိနည်းအလဲ့လို့ တခြားနည်းမရှိတော့ဘူး၊
အချိန်လဲ မရှိတော့ဘူး’

ကြားဖူးသောအသံကို ကြားရသည်။ သည်းတော့မှ
ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို လိနို ပြန်ဆက်တမ်းသည်။

ယခုအတော့ ဂျက်ဖရီက သူ့မြင်းကိုသာမက သူ့ကိုပါ
အပိုင် ရိုးခဲလေပြီထကားဟု သေဘာပေါက် လိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ထိုင်ပါရအံ့’

ဂျက်ဖရီက လိနိုကို -ရှု မှာထိုင်လျက်ထားပြီး မြင်းကို
ဆက်နှင့်သည်။ ရှေ့မှာ ထားသော်လည်း ရိုးရိုးထိုင်ခိုင်း
ထားခြင်းမဟုတ်။ လိနို၏ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မမြင်းကို ယူချင်ယူသွား၊ ဧါပေမယ့် ကျွန်မ
ကိုတော့ ဒီနားမှာ ချထားပေးခဲ့၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ
ပြန်လွှားမယ်’

‘မင်း ပြန်လို့ တယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘာလဲ...စောစောကလို
သတိ မှသွားအောင် လုပ်လိုက်ရဦးမှာလား’

ထိုစကားကြောင့် လိနို အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်ရ
သည်။

ဒီတစ်နယ်လုံးမှာ ကရွမ်တဲ့ တပ်သားတွေချည်းပဲ၊
သူတို့ကို လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်လို့ကတော့ မင် ခေါင်း
ဖြတ်ခံရဖို့ သေချာတယ်၊ ဒီနယ်မှာ မင်း သူတို့ကို တယ်
နည်းနဲ့မှ ရှောင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဂျက်ဖရီ ပြာသည်မှာ မှန်နိုင်ပါသည်။ ရန်သူစစ်သား
များနှင့် သူတို့ ရင်ဆိုင်ထိုးမလို မကြာခဏဖြစ်သည်။

နက်ကြီးထဲမှာ ညသန်းခေါင် လှည့်ပတ် ရှောင်ပုန်းနေရ
သည်မှာ အလွန်ခက်သော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပြီးတော့ ငိုညီမှာပင် ဂျက်ဖရီ ၏ မထရား
အနိုင်ကျင့်ခြင်းကိုလည်း အားမထန်၍ မာန် လျှော့ တာ
လိနို ခံလိုက်ရလေသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အော်ဖိုကြံသည့်အချိန်မှာပင် သူ
တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ မြင်းခွာသံများကို ကြားရသည်။
စက်ဆက်တည်းစကားပြောသံကိုပါ ကြားရသည်။

‘တွေ့သလား၊ တစ်ယောက်လောက်မှ မတွေ့ဘူးလား’
‘မတွေ့ဘူး’

‘ဒီနားလေးတင် ပျောက်သွားတာ မဟုတ်လား’

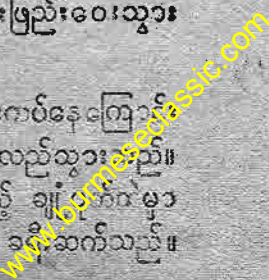
‘ဟုတ်တယ်၊ ဂျီတစ်ကောင်ပဲ ဟိုဘက်ကို ခုန်ထွက်
ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တယ်’

‘ဂျီရှာတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူရှာတာ၊ ကဲ...မတွေ့မင်
လဲ ပြန်လှည့်ကြရအောင်’

ထို့နောက် မြင်းခွာသံများ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွား
သည်။

အသက်အန္တရာယ်သည် အဘယ်မျှနီးကပ်နေကြောင်း
လိနိုကတော့ချေချာသဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။

နောက်နဲ့ တစ်နဲ့လုံး လိုခြုံနိုင်သည့် ချုံပြွန်ကဲ့သို့
ပုန်းအောင်းနေရသည်။ မိုးချုပ်တော့မှ ခရီးဆက်သည်။

ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ ရောက်နေသည်ကို လိနို လုံးဝမသိ
တော့။

လမ်းရိုးအတိုင်း သွားရသည်လည်း မဟုတ်။ တောထဲ
ကို တိုးနေရသောကြောင့် သူ့ အဖို့တော့ မျက်စိလည်နေ
ပြီ။ ယခုအချိန်တွင် ဂျက်ဖရီက သူ့ကို လှူတံလိုက်လျှင်
လည်း ရန်သူလက်တွင်း သက်ဆင်းရမည်မှတစ်ပါး လျှို့ဝှက်
သည်အရပ်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်
ပေ။

ထို့ကြောင့် လိနိုစိတ်လျော့လိုက်သည်။

နောက်ပြီးတော့ ဂျက်ဖရီကိုလည်း သူ စိတ်ဝင်စား
လာသည်။

ပထမဆုံးည မတရားအကျင့်ခံရစဉ်က။

‘ရှင် နောက်ကို ကျွန်မသဘောမတူပဲ ဘယ်တော့မှ
အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့’ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထိုစကားကို ဂျက်ဖရီ နားထောင်ပုံရသည်။

စမ်းချောင်းထဲတွင် မိမိတို့တိုင်း ဖမ္မေတိုင်း ရေချိုးရ
သည်များ ရှိသည်။ ထိုသို့သောအခါမျိုးမှာပင် ဂျက်ဖရီ
သည် တည်ငြိမ်စွာ နေနိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မရိုး
သားသော အင်္ဂါအတွယ်များ၊ အကြည့်အရှုများ လုံးဝ
မလုပ်တော့။

‘နှစ်ယောက်လုံး အန္တရာယ်ဖြစ်စေမယ့် အပြုအမူ
မျိုးတွေကို ကျွန်မ လုံးဝမလုပ်တော့ပါဘူး’ဟု လိနိုက

ထုတ်ဖော်အတိပေးမိသည်အထိ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေ
ကောင်းမွန်သာလေသည်။

ရက်အတော် ကြာသောအခါ စတိုးဇရစ် မြို့အနီးသို့ သူ
တို့ ချဉ်းကပ်မိလာသည်။ ကောက်ရိုးလည်း တစ်စီး၏
နောက်ကွယ်မှ အသားကလေး လိုက်လာသည်။

စနိုးဖိုင်းယားမှာလည်း လူနှစ်ယောက်ကို သယ်ပြီး
တေးဝှင်း၍ ခရီးပြင်း နှင့်နေရသောကြောင့် ပင်ပန်း
ဆွဲပြီ။

ကောက်ရိုးလည်း နောက်ကွယ်မှ စတိုးဇရစ် မြို့ကို
ဆင်းပျော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကရွမ်းဝဲ၏ တင်ပျား
ပိတ်နေရာယူထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျက်ဖရီသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ အောက်
ရိုးလည်း နောက်ကွယ်မှ ဟန်ပျောက် ဆက်လိုက်လာခဲ့
သည်။

မြို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတောင်း
အုပ်စုတင်စုနှင့်တွေ့သည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်
မျက်စိလျှင်သော ဂျက်ဖရီက ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်
သည်။

www.burmeseclassic.com

သူတောင် စားများမှာ မြို့ထဲသို့ မဝင်ရဲသဖြင့် စုရုံး စုရုံး လုပ်နေကြသည်။

ဂျက်ဖရီက သူမှတ်မိသော သူတောင်းစားဆီသို့ မြင်း ကို ဦးတည်ပေးလိုက်ပြီး အနားရောက်သောအခါ လေ သံဖြင့် ခေါ်သည်။

‘ဟားလ်...’

သူတောင်းစားက မော်ကြည့်သည်။ သူကလည်း ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လေသံဖြင့်ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီ နောက်ပြန်လှည့်၊ နည်းနည်း သွားမိယပ် တောအုပ် တွေ့လိုမိခယ်၊ အဲဒီထဲက သွားစောင့်နေထမင်း ဖိုးလေး သနားကြပါခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ စွန့်ကြ မှု စားရသောက်ရမှယ့် ဘဝပါ’

သူတောင်းစားက စောစောကပြောသည့် စကားလုံး များကို လေသံဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောပြီး ထမင်းဖိုး ဟင်းဖိုးတောင်းသည့် စကားလုံးများကိုမူ အများကြား လောက်အောင် လေသံမြင့်ပြောသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း နောက်ပိုင်းသို့ မြင်း ပြန်လှည့် သည်။ တောအုပ်ကလေးကို တွေ့သည်။ အထဲမှာဝင်ပုန်း သည်။ ဧကကြာတော့ ဟားလ်ရောက်လာသည်။

ဟားလ်သည် လော့ဒ်ဟားရီးထရော့ဘရစ် ဖြစ်ပြီး ဘုရင့်ဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေသူဖြစ်သည်။ လော့ဒ် ဟားလ်က သူတို့အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြသည်။

ဘုရင့်ဘက်မှ နှစ်ထောင်ကျဆုံးပြီး သုံးထောင် သုံး ပန်းအဖြစ် အပမ်းခံရသည်။ သူတို့တပ်ပျက်ပြီး ခြေဦး တည့်ရာ ပြေးခဲ့ကြရသည်။ လော့ဒ်ဟားလ်က သူတောင်း စား တစ်ယောက်နှင့်အတူပြီး ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်ချင်း ချွတ်လဲကာ သူတောင်းစားယောင်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ဆိုသည်။

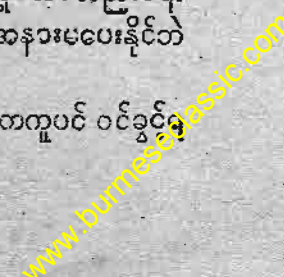
‘ဘုရင်မြင်းမြတ် အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ဟားလ်’
‘ဘော့စ်ကိုဘယ်ကိုရောက်တယ်၊ ဟိုမှာ လုံခြုံရေး အခြေအနေ ကောင်းနေသေးတယ်လို့ ကြားတာပဲ၊ သူနဲ့ အတူတူ မြင်းသည်တော် ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိနေ တယ်’

‘ဘော့စ်ကိုဘယ်ကို ဘယ်လို သွားရမလဲ ဟားလ်၊ ဟိုမှာ မြင်းကောင်ဒေပေါင်း ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိနေ တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လောက် လုံခြုံနိုင် ကောင်းပါနဲ့’ ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

လော့ဒ်ဟားလ်ညွှန်ပြလိုက်သည့်အခါအတိုင်း ဘော့စ် ကိုဘယ်သို့ သူတို့ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

မိုးကသည်းထန်စွာရွာပြန်သည်။ ထိုကြောင့်စခန်းဖိုင်း ယားမှာ အလွန်အလွန်ပင်ပန်းနေပြီ။ သို့သော်လည်းခရီး မဆက်၍က မဖြစ်နိုင်သဖြင့် မြင်းကို အနားပေးပေးနိုင်ဘဲ ဇွတ်ခရီးနှင့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘော့စ်ကိုဘယ်မြို့ဘွင်းသို့ အလွယ်တကူပင် ဝင်ခွင့်ရ ကြသည်။

သည်မြို့တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ရှိနေသည်မှာ မှန်သည်။
စားကောင်း သောက်ဖွယ်များကို ရတတ်သရွေ့ ရွာဖွေ
ကျွေးမွေးထားသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ဆံပင်များကို ဖြတ်ပစ်ကာ ထင်းခုတ်
သမားယောင်ဆောင်ခိုင်းထားကြောင်း၊ ယခုအခါ လုံခြုံ
စိတ်ချရသည့် တင်္ဂါနေရာတွင် ပန်းအောင်းနေကြောင်း၊
နောက်တစ်နေရာသို့ ရွှေဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ
ကြသည်။

ဂျက်ဖရီထံ တည်းသည့် အိမ်ရှင်က အလွန်သဘော
ကောင်းသည်။ သူတို့ကို စားကောင်း သောက်ဖွယ်များချ
ကျွေးသည်။

အင်မတန်ထူးဆန်တဲ့ သတင်းပစ်စု ဒီကိုရောက်လာ
တယ်။ ဝုဇ္ဇာမြို့မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တုန်းက နတ်သမီးတစ်ပါး
ဟာ မြင်းဖြူကြီးစီးပြီး မြို့ထဲကို ဝင်လာတယ်တဲ့။ သူ့ကိုယ်
ပေါ်မှာ အဝတ်အစားလဲမထပ်ဘူးတဲ့။ ဘုရင်ကိုလိုက်ရှာ
ရင်း မြို့ထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီနောက်ကရွမ်းဝဲ
ထို့ဘက်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်လို့ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီ
သတင်း မှန်ရဲ့လား ဟင်'ဟု အိမ်ရှင်ယောက်ျားက မေး
သည်။

လိနီက အားပေးတရဖယ်သည်။
'သူတို့ပြောနေတဲ့ နတ်သမီးဆိုတာ ဟောဒီကလိနီပါ
ဖဲပါဗျာ။ မြင်းဖြူကြီးစီးပြီး မြို့ထဲကို ဝင်လာတာ မှန်ပါ

တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ကို ရှာဖွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့
ယောက်ျားကိုလိုက်ရှာတာပါ။

အဲဒီမြို့မှန်ကို ဂျက်ဖရီက ရှင်းပြသည်။

သူတို့မြင်းပစ်ကောင်တည်း လူနှစ်ယောက် စီးလာရ
သဖြင့် မြင်းသိပ်ပင်ပန်းနေပြီကို တွေ့ရသဖြင့် အိမ်ရှင်က
မြင်းနီးလေးတစ်ယောင်ပေးသည်။ စစ်မြေပြင်တွင် လွတ်
နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဖမ်းလာသောမြင်းဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် မြင်းတစ်ယောက်တစ်ကောင်စီဖြင့် သူတို့ ခရီး
ဆက်ကြပြန်သည်။

တောတွင်းထောက်ခံသာအခါ လိနီက မြင်းချင်း လဲဖို့
ပြောသည်။ ဂျက်ဖရီက စနိုးဖိုင်းယားကိုစီးပြီး သူ့ကိုယ်
ထိုင်ကမြင်းနီးလေးကို စီးနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

'စနိုးဖိုင်းယားက အင်မတန်မြန်တဲ့မြင်း၊ သူ့နဲ့မင်း ခုန်း
ခိုင်းပြီးထွက်ပြေးသွားဟင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တစ်ရွာရွာ
ရှာဝင်ပြီး မင်းကိုက ငါ့တရားကျင့်တဲ့အကြောင်း ဝင်
ဆိုင်ဟင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'တိုင်ချင်ဟင် အခုနဂ္ဂါကတည်းက ကျွန်မတို့ဝံ့တော့
မှာပေါ့ရှင်'

လိနီက ရိုးရိုးကစလေးပြန်ပြောသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဂျက်ဖရီလျှောက်ခံသွားကာ သေးတာ
သူလိုက်သည်။ လိနီကို စနိုးဖိုင်းယားပြန်ပေးသည်။

မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လန်ဒန်မြို့ဘက်သို့ ဖောက်ထွက်နိုင်
အောင် သူတို့ကြီးစားကြသော်လည်း အချည်းနီးပင်'နေ

၈၆ အထေခက်တော် လှအောင်

ရာတကာမှာ ဂရွမ်းစဲ၏တစ်မျိုးက ပိတ်ဆို့ထားသည်
ကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့် တောလမ်းများ
ကိုသာ ရွေးပြီး ရောက်ချင်ရာရောက်တော့ဆိုသောသဘော
ဖြင့် ခရီးနှင့်နေရသည်။

မြင်းနှင့် လူအတွက် အစားအသောက်များကိုလည်း
နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖန်တီးသွားကြရသည်။

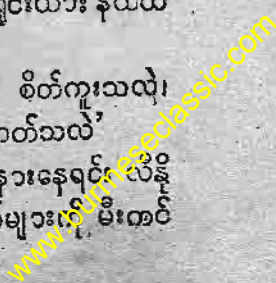
အခန်း ၅

တောတွင်းမှာ သူတို့စစ်ကြာသွားပြီး ရန်သူနှင့် လွတ်
အင်းသည့်နေရာသို့ မရောက်နိုင်သေး။

အနောက်ဘက်သို့ ခရီးနှင့်ရင်း ဒီဗွန်ရှိုင်းယား နယ်ထဲ
သို့ဝင်လာသည်။

‘ရှင် ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလို၊
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ ရှင်ဘာတတ်သလဲ’

တစ်ရက်တွင် တောတွင်းတစ်နေရာ၌ နားနေရင်း လိနို
အမေးသည်။ ဂျက်ဖရီဖမ်းမိလာသည့်ငှက်များကို မီးကင်

နေကြခိုက်ဖြစ်သည်။ တောထဲရှိဝါးဖြင့် လှေးနှင့်မြားလုပ်
ကာ ငှက်များကို ဂျက်ဖရိပ်ခတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရှင်ဘုရင်နဲ့ပြန် တွေ့တဲ့အခါ အားလုံးအဆင်ပြေသွား
မှားပေါ့ကွာ' ဟု ဂျက်ဖရိက ပြန်ပြောသည်။

‘သူ့ဘောင်းစားလုပ်မှုမှာလား’ ဟု လီနိုက မေးသည်။

‘သူ့ဘောင်းစားဆိုရင်လဲ ဂုဏ်မဝယ်ပါဘူး၊ တော်ဝင်
သူ့ဘောင်းစား ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ... တောင်မေးမြောက်မေး
မေးမနေပါနဲ့ဘော့ကွာ၊ ငါ့အပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေး
ဘူးလား၊ အခု အချိန်အထိ မင်း မွဲကပ်ပေါက်မစွန်းရ
အောင် ငါ့စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးနေတယ် မဟုတ်
လား’

‘အသက်မေ့ ဝမ်းကျောင်းပညာဘာမှမအတ်တဲ့ ရှင်နဲ့
ခရီးဆက်သွား နေရလို့တော့ ကျွန်မတို့ဝတ်ဆင်မှုမှာပဲ’

လီနိုက သံဖြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

ပူတတ်ရန်ကော့ကွာ၊ ဟောခိုက်ကွာ အားတန်ခွဲခွဲ
ကိုင်နေသေးသမျှ ဘယ်တော့မှမဝတ်ဘူး’

ဂျက်ဖရိက လက်ဆစ်ဆက်ကို မြောက်ပြရင်း ပြော
သည်။

သူ့ဘာဆိုလို့ကြောင်း လီနိုနားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့်
ဖြစ်နိုင်သည်များကို လျှောက်စဉ် စားကြည့်နေမိသည်။

တစ်ရက်တွင် ရန်သူ ကိုရှောင် ဝမ်းမလွှတ်နိုင်တော့သည့်
အဆုံးတွင် ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ ဝင်ပုန်းခဲ့ကြရသေးသည်။
ဂျက်ဖရိသည် ထိုနေရာများကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူ

ဖြစ်သည်။ သူငယ်စဉ်က သည်နေရာမှာ ကျက်စားခဲ့သည်
ဟု ဆိုသည်။

‘မိဂူကြီးထဲ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ဝါ
ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံး
ပီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့တာပဲ’ ဟု ဂျက်ဖရိက
ပြောသည်။

ထိုဂူထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းရင်း ရန်သူအခြေအနေကို သူတို့
အကဲခတ်နေကြသည်။ မရှင်းသေးသဖြင့် ဂူထဲမှ မထွက်
နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ယခုရက်များအတွင်း ဂျက်ဖရိက သူ့ကို အရမ်း
အာရုံစိုက်နေကြောင်း လီနို သတိထားမိသည်။ ထို့
ကြောင့် အနေရအထိုင်ရလည်း ခက်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောထဲတွင် အတူနေနေကြသည်
မှာ ဟစ်လေးကျော်သွားပြီ။ သို့သော် ဂျက်ဖရိက လက်
ချားနှင့်ပင့်ကမ်းတို့တော့’

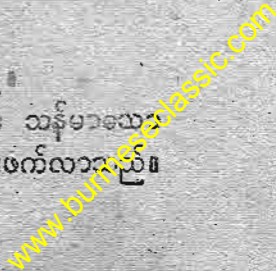
သို့သော် ယခုကလေး သူ့ အမူအရာ ပြောင်းလာ
သည်။

တစ်နေ့ခင်းတွင် ဂူထဲမှာ ထိုင်နေကြခိုက် ဂျက်ဖရိက
သူ့ကိုခေါ်သည်။

‘မိနားခဏလာပဲ ဦး လီနို’

လီနိုက ပြုံးရုံပြုံးသည်။ နေရာကမရွေ့။

ခဏကြာတော့ ဂျက်ဖရိ၏ ရှည်လျား သန်မာသော
အက်မင် များက သူ့ ကိုယ်လုံးကို သိုင်ဖက်လာသည်။

လီနီ၏ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သို့
သော် ရုန်းကန်ခြင်းကားမပြု။

ဂျက်ဖရီ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ကြည့်ဖြူကျေနပ်စွာ ဝင်
လိုက် မိလေသည်။

လီနီသည် ဂျက်ဖရီကို ချစ်မိလေပြီတကား။

သူ့ ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လှသည်။ ချမ်းသော
ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဂျက်ဖရီကို ချစ်မိပြီ ဖြစ်ကြောင်း
အသိဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျက်ဖရီသည် လီနီ ၎င်းယောက်တည်းအတွက် ဖန်
ဆင်းရှင် တစ်ဦးဦးစာ ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

ပျော်စေ၊ ပြက်စေ၊ ကလက်စေ သဘောဖြင့် ဂျမီးကို
ပေးခဲ့မိသော ကတိမျိုးနှင့်မတူပါ။ ဂျမီးနှင့် ထားခဲ့ဖူး
သည့် ပန်သစ္စာပြုခြင်းမျိုးနှင့် မတူပါ။

ရင်ထဲ အသည်းထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လိုက်မိခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဆန်း ၆

နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညကြာသောအခါ သူတို့ ခရီးဆက်ကြပြန်
သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ဦး
တည် ထွက်ခဲ့သည်။

‘နေရာသစ်တစ်ခု ထပ်ရှာပြီး သတ္တိသမီးကို လက်
ဆောင်ခံတွဲမျှစား ပေးနေတာလားဟင်’

လီနီက ပြုံးပြီးမေးသည်။

‘ပြောင်းလဲသွားတဲ့ မြင်ကွင်းကလေးတွေပဲ မင်းတို့
ငါပေးနိုင်တာလေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ နေ့မှာ တော့
အခြေအနေ ပိုကောင်းလာမှာပါ’

ဂျက်ဖရီက အသံကြီးကြီးနှင့် ပြောသည်။

‘ရပါဘယ်၊ ရှုမယ့်ခင်း အသစ်အဆန်းတွေ ကြည့်
နေရတာကို ကျွန်မလဲ သဘောကျပါတယ်’

လီနိုက သက်ပြင်းကလေး တစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ပြန်
ပြောသည်။

ညှုနဆည်းဆာ ချိန်တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သူတို့
ရောက်လာကြသည်။ စခန်းချဖို့ နေရာသစ် တစ်ခုကို
ကျောက်ဆောင်များကြားမှ တွေ့ရသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်
ကို မြက်ခင်းများမှာ သွားလှန်းစားလိုက်သည်။ သူတို့က
စခန်းထဲမှာ နားသည်။

လီနိုက ချစ်သူမျက်နှာကို မာနိုဝံသလို ကြည့်သည်။

‘ရှင်မိသတေ့အကြောင်း ပြောပြပါလားဟင်၊ ဘယ်
လို ပုံမျိုးတွေလဲ’ ဟု လီနိုက မေးသည်။

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဂျက်ဖရီက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်
ရယ်သည်။

‘ငါ့အဖေက အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသံကြီးကြီး၊ ငါက
အဖေခန့် အရပ်မြင့်တာချင် တူတာကလဲ့လို့ တခြား၊ ဘာ
တစ်ခုမှမတူဘူး။ ငါ့ကို မိန်းမလိုက်စားတာနဲ့ လောင်း
ကစား ဝါသနာပါဘယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေက ငါ့ကို
ကြပ်တားတယ်။ နိုင်ငံ့ဒုမ္မာနဲ့ပတ်သက်ယင်လဲ ဟိုသားအဖ
အမြင်ချင်းမတူကြဘူး။ သူက ကရွမ်ဝဲအနိုင်ရလိမ့်မယ်လို့
ယုံကြည်တယ်။ အနိုင်ရမယ့်ဘက်က နေချင်တယ်။ ငါက
ဘုရင်မင်းမြတ်ဘက်က ဝင်ပြီး စစ်တိုက်တယ်။ အဲဒီ

လောက် အမြင်ချင်း မတူကြတာ၊ ငါ့မှာ အစ်ကို တစ်
ယောက် ရှိတယ်၊ သူကတော့ အဖေ့ရဲ့ အသည်းကျော်
ပေါ့၊ သူ့ကိုအဖေက အနမ်း အလိုလိုက်တယ်’

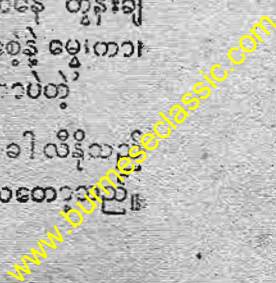
‘ရှင်ကမေးရော ရှင်ကို မချစ်ဘူးလား’
လီနိုက မျက်မှောက်ကလေးကုပ်ပြီးမေးသည်။

‘ငါ့အဖေအကြောင်း ငါ့တာမှပသိဘူး၊ ငါ့ကိုမေ့ပြီး
ကြောခပ် အမေ့ဆုံးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဖေက
နောက်အိမ်ကောင် ပြုလိုက်တယ်။ ငါက မိထွေးနဲ့ကြီးခဲ့ရ
တာ၊ မိထွေးက သားသမီးမရဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် သူက
မိ ငါ့အင်ကိုကုပ် ချစ်တာပါ။ အစ်ကိုကုပ် အလိုလိုက်
တာပါ’

‘ရှင်အဖေ့ရဲ့ ပုံတူပန်ချီကားလေး ဘာလေးများ
အသုံးခံဘူးလား၊ ပန်းချီကားကိုကြည့်ယင် ဘယ်လိုရုပ်
ချိုး ရှိတယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့’

‘တစ်ပုံတော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သတိရနဲ့မှသာ စိုးလို့ဆိုပြီး ဘာပေမာ မီးရှို့ ဖတ်လိုက်
တယ်၊ ငါ့ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေတုန်းအဖေခန့်အဖေမရှိဖြစ်
ကြတယ်၊ အဖေက အမေ့ကို အပေါ်ထပ်ကနေ တွန်းချ
သိက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို နေ့မစေ့မစေ့နဲ့ မွေးကာ၊
အဖေ့ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို အဖေဆုံးသွားတာပဲ’

ထိုအကြောင်းများကို ကြားသိရသော ဂျက်ဖရီက လီနိုသည်
ဂျက်ဖရီကို အသနားပိုကာ ပိုလို့ ချစ်မိလေတော့သည်။

ဂျက်ဖရီ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ လဲလျောင်းရင်း လိနို အတွေးနယ်ခဲ့နေမိသည်။

သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပင် ဂျက်ဖရီကို သူ ပြောပြရာ အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ သူတစ်ယောက်လည်း သိထားသော အကြောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အလောသုံးဆယ် ပြေးဖို့ကား မလိုပါ။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍...

‘ကျွန်မ သားသမီး ရေးတုံးမယ်ရှင်’ ဟု ပြောပြလျှင် ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကူးထဲမှာ စကားလုံးများ စီကြည့်နေမိသည်။

သားကလေး မွေးရမည်။ ထိုသားကလေးကို ‘ဂျက်ဖရီ’ ဟု နာမည်ပေးဖို့လည်း စိတ်ကူးဖွဲ့ရိုက်ရင်း သူ ကြည့်နှုန်းနေမိလေသည်။

အခန်း ၇

အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ သူတို့ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ မြို့များ၊ ရွာများကို တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ကွင်းသွားကြသည်။

အဆုံးမရှိနိုင်သော ခရီးရှည်ကိုနှင့်ကြရင်း မနက်ပိုင်းများ၌ လိနိုဖျားသည်။ အော့ချင်အန်ချင်နေသည်။ မနက်ဘက်ဖျားသည်မှာ ဓာတ်ရက်လည်းမဟုတ်။ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာပေးချာသွားချေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပိုမို ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။

သို့သော် ဂျက်ဖရီကိုတော့ ဖွင့်ပြောသေး၊
အရှေ့ဘက်သို့ သူတို့ဦးတည်သည်။

ကရွမ်ဝဲ၏တပ်များ အထောက်အကူပေးပါလော့သည်ကို
တွေ့ရသည်။ ထင်ခါတစ်ရံတူသည့် တပ်များကလည်း သူ
စိမ်းတင်ရုံဆန်များကို စစ်စစ်ဆေးဆေး သိပ်မလုပ်လှ။
ဘုရင့်တပ်များ သည်ဘက်တွင်အထောက် အကူပေးပြီ ဖြစ်
သောကြောင့် အလှူအလှူပေး အသွားအလာချောင်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြို့ထဲလေးတစ်မြို့မှာ ဈေးနေ့နှင့် ကြုံနေ
သဖြင့် သူတို့ထောက်ကြံ့သည်။ စားနပ်ရိက္ခာလည်း ဖြည့်ရ
ဦးမည်ဖြစ်ရာ အရဲစွန့်ပြီး မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးနားတွင် မြင်းပိုင်ပွဲလုပ်ပွဲ လူများ စူးဝါနေကြ
သည်။

‘လိနို... စနိုးပိုင်ယားကို ခြေကျိုနေတဲ့ မြင်းခွဲ တွေ
အောင် တော့နှင့် တော့နှင့် သွားခိုင်းလို့ရမလား’
ဂျက်ဖရီက မြင်းပွဲဝင်ဖို့ အကြံပြုနေမေးသည်။

တိုက်ဆိုင်သည် ဆိုမည်လား မသိ။ စနိုးပိုင်ယား
အကျွမ်းကျင်ဆုံးအတတ်ပညာသည် တော့နှင့် တော့နှင့်
သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအတတ်တစ်မျိုးကိုလိနိုကကြိုး
စားပမ်းစား သင်ပေးခဲ့မိသည်။

‘သူ့အကျွမ်းကျင်ဆုံးအတတ်လေ’ ဟု လိနိုက ဝမ်းသာ
အားရပြောသည်။

‘ဒါဆိုယင် ဝါဝင်ပြိုင်မယ်၊ စနိုးပိုင်ယားဟာ အင်
ထောင့်အပြေးသန်တဲ့မြင်းပဲ’

‘နေဦး၊ ပိုသချာအောင်စီမံလိုလုပ်၊ ရှုန့်ကိုယ်အလေး
ချိန်စာများတယ်၊ ကျွန်တေပေါ့တယ်၊ ဧ... ကြောင့် ကျွန်မ
ဝင်ပြိုင်မယ်၊ ကုန်းနီးတပ်က ကျွန်မပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင်
ကျွန်းနီးအတွက် အလေးချိန်ပါ လျော့သွားတာပေါ့’

သို့ဖြင့် ပြိုင်ပွဲဝင်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ပဲ အနိုင်ရသည်။
ဆုကြေးငွေယူခန့်နီးတွင် မြင်းကို ခြေကျိုချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး ဝင်ပြိုင်ကြောင်းသိကာ ပြဿနာ တက်ပါ
လေတော့သည်။ ထိုထက်ပိုဆိုးသည်က...

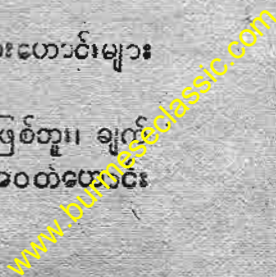
‘ဝုစတာမြို့ကို ဝင်ခဲ့တဲ့အခါဟေ့... ဟူဒေအာ အော်သံ
များကျက်ကျက်ညံ့ညံ့ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ကိုဖက်နှင့်ထုပ်ပြု ပြေးရလေတော့
သည်။ နောက်ဆုံးလူသူကင်းနေသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
ထဲခုအတွင်း ဝင်ပုန်းနေရသည်။

‘မိမြို့ထဲကနေတယ်ကိုထွက်မယ်’ ဟု လိနိုကမေးသည်။

‘မှောင်မောင် ခီထံမှာနေမယ်၊ မှောင်မောင်မှာ မှတ်ခြား
ဈေးပြန်တော့အတူပေါ့ပြီ၊ မယောင်မလည်း ထွက်ကြတာ
ပေါ့၊ ဒီမှာတော့ ညအိပ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး’
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် အဝတ်အစားဟောင်းများ
ညှိကအားလျော်စွာ သွားတွေ့သည်။

‘တို့ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်တွေနဲ့ထွက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ချက်
နီးမှတ်မိသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခီအဝတ်ဟောင်း

တွေ့အပေါ် ထပ်ဝတ်ပြီး သွားကြရမယ်' ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

ဒုတိယတန်းများက ညစ်ညမ်းသောကြောင့် လိနိုမျက်နှာမဲ့သည်။

'ဒါ... သက်ညစ်ပတ်ဘာတွေ ကျွန်မတွေ့ မဝတ်ချင်ဘူး' ဟုလည်း ခေါင်းခေါ် လည်ခါခါပြောသည်။

'အသက်ခံရမှသာ နှစ်ယောက် အဝတ်ဟောင်းတွေဝတ်ရတာက တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ညစ်ပတ်သွားတာက ရေချိုးပစ်လိုက်ရင် ချက်ချင်း သန့်ရှင်းသွားတယ်။ အသက်ခံလိုက်ရယ် ပြန်အသက်သွင်းလို့ ရမှသာ မဟုတ်တော့ဘူး'

ဂျက်ဖရီက မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနှင့် ပြောသည်။

မတတ်သည့်အဆုံးတွင် ညစ်ပတ်လှသည့် အဝတ်ဟောင်းများကို ဝတ်ကြရတော့သည်။

'မင်းရဲ့ စနိုးဖိုင်းယားကိုပါ ရုပ်ဖျက်ဦးမှဖြစ်မယ်'

'ဘယ်လို ဖျက်မလဲ'

'လွယ်ပါတယ်'

ဂျက်ဖရီက စနိုးဖိုင်းယား၏ ခြေနှင့်လက်များ၊ လည်ဆံမွေးများကို ရှုံ့များဖြင့် လိမ်းသည်။

'ညအခါမှာ ခြေဖျက်ဆီးပစ် မြင်းညိုကြီး တစ်ကောင်ထိုင်ရမှာပေါ့၊ အနားကိုကပ်ကြည့်မှသိမှာ' ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

'ရှင်မြင်းနိုက သေးကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'မပူပါနဲ့၊ ဒီအုပ်မှာ မြင်းနိုခွေပေါ့တယ်၊ ဘယ်သူက မှုတ်ရဖို့က ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး'

လိုအပ်သော ပြင်ဆင်မှုများကို သူတို့လုပ်ကြသည်။

'မင်းဆံပင်ကို အဲဒီအတိုင်း ဖားလျှားမချထားနဲ့၊ ထုံးပြီး အဝတ်ထစ်ခုခုနဲ့ အပေါ်က အုပ်လိုက်'

လိနိုက ဂျက်ဖရီပြောသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။

'ရှင်ကလဲ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို့ ဟုန်းဆင်းတောင်းတယ်။ ဇာတ်ကျိုးကျနေသလို လုပ်ထားမှ ရှင့်ချက်နှာကို တခြားလွှဲတူရတ်တစ်ရက် မြင်ရမှာပေါ့'

'ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆို ယင် မင်းလဲ့ မျက်လုံးတစ်ဘက် ထိအညှိအမည်းစွဲနေတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်၊ အရက်မူးပြီး ငါ့ကထို ကြိတ်ရိုက်နှက်ထားတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့'

စိတ်တိုင်းကျ ရုပ်ဖျက်ပြီးသော အခါ နေဝင်ရီတရော အလင်းရောင် အားနည်းချိန်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ သူတို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့အထွက်တွင် အပြင်မှာ ရွာခန့်သော မိုးကရပ်သွားပြီး တစ်နေရာတွင် မိုးကြိုးပစ်သံကြားရသည်။

ကောင်းသောနိမိတ်လား၊ ဆိုးသောနိမိတ်လား လိနိုသိချာပါ။

အခန်း ၈

နေဝင်ပြီး အလင်းထပ်ပျောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
တုန်းအောင်းနေသည့် နေရာမှ လိနီနှင့် ဂျက်ဖရီတို့ ရုပ်
ရောက်ပြီး မြင်းကိုယ်စီနုစီ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စွမ်းပြန်များကို လမ်းပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ အချို့
က လှည်းနှင့်။ အချို့က မြင်းနှင့်။ အချို့က ခြေကျင်း။
အားလုံး မြို့တံခါးဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

လိနီနှင့် ဂျက်ဖရီသည် သူတို့နောက်မှ မယောင်မလည်
ဆော့လိုက်ခဲ့သည်။

မြို့တံခါးနားသို့ နီးလာသည်နှင့်အမျှ လူတို့၏ မြေ
လှမ်းများ နှေးကုန်ကြသည်။ ရှေ့မှလူများ ပိတ်နေသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

မြို့တံခါးလွန်လျှင် သူတို့ လွတ်မြောက်ပြီ။ သို့သော်
လည်း မြို့တံခါးကိုလွန်မြောက်ဖို့မှာ မသေချာ မခရရာ
ဖြစ်နေသည်။

မြို့တံခါးတွင် လူတွေတန်းစီနေကြသည်။ ကရွမ်း
ဘက်သား စစ်သားတစ်ယောက်က မှန်အိမ်မြောက်က
တစ်ယောက်ချင်း စစ်ဆေးနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့မှလူတွေ ပိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေဒါလောက် ကျပ်နေတာ
လဲ၊ လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး မစွဘာတုန်း’

လူအုပ်ထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပြောသံ ကြား
သည်။

ဝူစတာက နတ်မိမယ်ကို ရှာနေကြတာ ထင်တယ်
ဒီနေ့မြင်းပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ပြီး နိုင်သွားတယ်လေ’

အခုပဲမြင့်မြင့် လှယ်သမားတစ်ယောက်က ပြန်
သည်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လိနို၏ ကိုယ်ထဲ
ထောင့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ဘုရား
ဘက်တော်သားများကို ရှာဖွေစစ်ဆေးနေခြင်း မဟုတ်
မိမိတို့ကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့နားလည်လို
လေသည်။

‘ဒီနေ့ မြင်းပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့မိန်းမဆိုယင်တော့ နတ်မိမယ်
နဲ့လဲ မတူပါဘူးတော်’ဟု လိနို၏ နောက်တက်နားမှ
မိန်းမတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ဝင်ပေးသည်။

‘ခပ်တိုးတိုးပြော မစွက်လင်းနေဘူး၊ တော်တော်ကြာ
စစ်သားတွေ ကြားသွားလို့ စိတ်တိုနေယင် တစ်ညလုံး
တန်းစီပြီး အစစ်ခံနေရလိမ့်မယ်’ဟု ယောက်ျား တစ်
ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

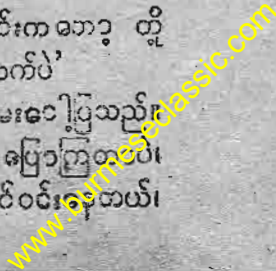
ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်း၌ လူရောမြင်းပါ ရုပ်
ချက်ခုံမိသည့်အတွက် အထိုက်အလျောက်တော့ စိတ်
အေးရသေးသည်။

ဂျက်ဖရီကို လိနို လှမ်းကြည့်သည်။ သူလည်း အများ
နည်းတူ မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး လမ်းလျှောက် လိုက်နေ
သည်။ အရက်မူးသမားယောင်ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။
ချက်နာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ငုံ့ထားသည်။

‘ဝူစတာက နတ်မိမယ်ကို ကျွန်တော် မမြင်လိုက်ဘူး
ဘူး၊ ဘယ်လိုရုပ်မျိုးလဲ မစွက်လင်းနေဘူး’ဟု တစ်ယောက်
က မေးသည်။

‘ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်နဲ့ အရပ်အမောင်းက တော့ ထို
နဲ့ပဲ က ဟောဟို အမျိုးသမီး အရွယ်လောက်ပဲ’

မစွက်လင်းနေဘူး ဆိုဘုရား လိနိုကို မေးခေါ်ပြုသည်။
‘အသားကတော့ သိပ်ဖြူတာပဲလို့ ပြောကြတယ်ပဲ၊
အရပ်လဲ သိမ်မြင့်သတဲ့၊ ဆံပင်က ရွှေရောင်ဝင်းနေတယ်။’

၁၀၄ အထောက်အကူ လှအောင်

အစိမ်းရောင် ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားတယ်လို့ ပြောကြားတယ်'

လယ်သမားတစ်ယောက်က သူ ကြားဖူးသည်များကို ဖောက်သည်ပြန်ချနေသည်။

အဝတ်အစားများ လဲခဲ့မိသည့်အတွက် တုရားသစ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသေးတော့သည်။ ရုပ်သွာ မဖျက်ခဲ့မိလျှင် သေချာပေါက်အဖမ်းခံရပြီး ကြိုစင် အတင်ခံရမည်မှာ မြေကြီးသက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်နေချေသည်။

လိနီမှာမလုံလဲဖြင့် ခေါင်းပေါ်တင်ထားသည့် မျက်နှာသုတ် ပဝါကိုလုံလုံခြုံခြုံရှိမရှိစမ်းကြည့်မိသည်။ အတွင်းမှာ ရှိနေသော ဂါဝန်အစိမ်း ပေါ်မပေါ်ကိုပါ စစ်ဆေးကြည့်မိသည်။

ခေါင်းပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါ နေထားတကျဖြစ်ပြီး အဝတ်ဖောင်ကြီးအောက်မှ ဂါဝန် အစိမ်းအစမထွက်ဘဲ နေသည်လို့ မြင်ရမှ အထိုက်အလျောက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

စစ်သားများ စစ်ဆေးနေသည့် မြို့တံခါးနားသို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်။ ရွှေကလူများကိုစစ်ဆေးနေသည်။ 'သွားတော့၊ နောက်တစ်ယောက် ရွှေကိုတိုး' စစ်သားအသံကို ကြားရသည်။

'ဝူဟာမြို့က နတ်မိမယ်ဟာ ဟောဒီ အမျိုးသမီးလေးက ရှိပါတယ်လို့ ပြောနေတာ၊ ဝါက ကိုယ်တို့

မြင်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ အရပ်အမောင်းရော ကိုယ်တည်ပါ တစ်ဖြတ်တည်းပဲ'။

မစွဲကံလင်းနေ့ဆိုသော မိန်းမကြီးက စစ်ဆေးနေသည့် ဂိတ်နားရောက်သည့်တိုင် လိနီကို လက်ညှိုးတစ်ထိုး ထိုးနှင့် နှိုင်းယှဉ် ပြောနေခဲ့ဖြစ်သည်။

ကြောက်စိတ် အကြီးအကျယ် ဝင်နေသော လိနီက မစွဲကံလင်းနေ့ဆိုသော မိန်းမကြီးကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

စစ်သားက မှန်အိမ်ခြောက်ပြီး မျက်နှာများကို ငွေခေ ချာချာကြည့်သည်။ ဆံပင်အရောင်ကို ကြည့်သည်။ ခေါင်းပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လိနီ စမ်းမိပြန်သည်။

ထိုအချိန်က ဘေးမှာပင် လိနီကကျယ်လောင်စွာအော်ပြောလိုက်သည်။

'ဒီနေ့ညအဖို့တော့ ကျွန်မကို ရှင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့တော့ ဂျွန်ဒေါ'

ဂျွန်ဖရိုကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ကျယ်လောင်သည့်အသံဖြင့် ပြောခြားဖြစ်သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူအားလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။

လိနီက ဆက်ပြောသည်။ 'အလကား အရက်သမား၊ အယ်ဒယ်တော်... အရက်သောက်ပြီး မူးရ ရမ်းရတယ်လို့'

www.burmeseclassic.com

လိနီက ခေါင်းဆောင်းထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို တင်းတင်းကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စစ်ဆေးနေသော စစ်သား၏ လက်ထဲမှ မှန်အိမ်ကို ဆိုခနဲ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ခေါင်းပေါ်သို့ မြွေကလိက်သည်။

ရုတ်အရက်မို့ စစ်သားမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ကြေးဝဲကြည့်နေမိသည်။

‘မိမှာကြည့်စမ်း၊ ကျွန်မကံ့ရွိုက်နှက်ထားတာ အညှီအမည်းကိုစွဲလို့ အရက်သောက်တာ သူများလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သောက်ပါလား မူးလဲ အေးအေးပေါ့၊ ဂျွန်ဒေါ့ တို့ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရက်ကလေးနည်းနည်းဝင်မယ်မကြန့်၊ လူကို ရန်ရှာဖို့ စိတ်ကူးပြီ’

လိနီက မှန်အိမ်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ အတော်မြင့်မြင့် မြှောက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ်ပြီး မှန်အိမ်နှင့် မကြည့်နိုင်တော့ချေ။ အလင်းရောင်က အမြင့်မှ လျှောက်နေသဖြင့်လည်း ရုပ်အမှန်ကို အကဲမခတ်သာ။

ဈေးနှုန်းကျမှ သောက်တာပါကွာ၊ နေ့တိုင်းသောက်တာလဲ မဟုတ်ရပါဘူး ဟု ဂျက်ဖရီက ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ပြန်ပြောသည်။

‘ရှင်မလိမ့်နဲ့၊ နေ့တိုင်း ခိုးခိုး သောက်နေတာ မသိဘူး မှတ်လို့လား၊ ကျွန်မ မသိအောင် ခိုးသောက်နေပြီ’

‘အမျိုးသမီးကြီး... ခင်ဗျား ထယ်စကားများတာပဲ၊ နာမည်ပြော’

စစ်သားက လိနီကိုမေးသည်။

‘ကျုပ်နာမည် ပြေးခင်ဒေါ့၊ ဟောဇီအရက်မူးသမား ကျုပ်ယေးကျား ဂျွန်ဒေါ့၊ ဒီကနေ နှင်မိုင်လောက် ဝေးတဲ့ရွာမှာ နေတယ်၊ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ ရဲဘတ်၊ ရှင်ရော အရက် သောက်သလား၊ သောက်မှာပါပဲ၊ ယေးကျားတွေ တစ်ယောက်မှ မခက် ဝမ်းပါဘူး၊ ရှင်အရက်သောက်တဲ့အခါ ရှင်မိန်းမသားနဲ့ သားသမီးတွေ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ကြမယ်ဆိုတာနည်းနည်းကလေးမှ စဉ်းစားကြည့်မိဘူးလား ရဲဘတ်’

လိနီ၏စကားကြောင့် စစ်သားမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

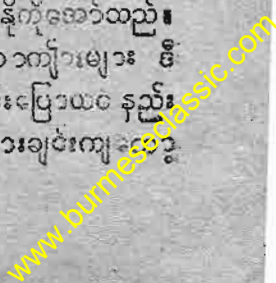
‘ကျုပ်မှာ မိန်းမ မရှိဘူး၊ လူပျိုဗျ’

‘အေး... တစ်နေ့ မိန်းမရယင် ရှင်မိန်းမ စိတ်ဆင်းရဲရမှပဲ၊ ရှင်သားသမီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ရှင်အရက် သောက်ဦးမှပဲမဟုတ်လား၊ အရက်မူးပြီး ရမ်းဦးမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ သွားဗျာ၊ မြန်မြန် ထွက်’

စစ်သားက စိတ်မှရှည်တော့သလို လိနီကိုအော်သည်။

‘ထွက်ပါမယ်၊ ထွက်ပါမယ်၊ ယေးကျားများ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ သူတို့မကောင်းကြောင်းပြောယင် နည်းနည်း ကလေးမှ မပြုက်ဘူး၊ ယေးကျားချင်းကျတော့ သက်လိုက်ကြတာလဲ လွန်နေတာပဲ’

လိနီက ဗျစ်တောက်ဗျစ်ဘောက်ပြေးရင်း မြို့တံခါး
အပြင်သို့ထွက်သည်။

ဂျက်ဖရီကလည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာ
သည်။

အော်အော်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ဂျက်ဖရီက ခုယ်
သည်။

လိနီကမူ မရယ်နိုင်ပါ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေ
များ ရှိနေသည်ကို ထိုအခါကျတော့မှ သတိထား
သည်။

မင်းနဲ့ အစိုက်ညီဆုံး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အလုပ်ကို မင်းလုပ်ဖို့အောင်းတယ်။ အာအလုပ်လဲ သိသ
လား၊ ဇာတ်မင်းသမီးလေး ဟိုစစ်သား တာဆက်လုပ်ခ
မှုနဲ့ကို မေ့နိုင်လော့အောင် ဖြစ်သွားတင်ပဲ၊ ဟား...
ဟား...

ဂျက်ဖရီက ပြောရင်း ခွက်တို့ခွက်လန်ရယ်သည်။
'ဟုတ်လား'

လိနီမှာ ထိုတစ်လုံးသာပြောနိုင်သည်။ သူလည်း ရယ်
ချင်ပါသည်။ သို့သော် တုန်လှုပ် မချောက်ချားနေသော
ကြောင့် မရယ်နိုင်ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ဟိုင်ကျန်ခဲ့သော မြို့တံခါးဆီ
မှ ရုတ်ချစ်သည့် အသံများကြားရသည်။ တစ်ဆက်
တည်း အော်သံဟစ်သံများကိုပါ ကြားရသည်။ အသံ
များကို သူတို့ နားစိုက်ထောင်ကြည့်သည်။

'လိုက်စမ်းဟေ့၊ ဟိုလူငယ်ယားနှစ်ယောက်နောက်ကို
လိုက်စမ်းစမ်း'

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံကို သဲသဲ
ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

လိနီနှင့် ဂျက်ဖရီမှာ အာကိုမျှ စဉ်းစားမေးနနိုင်တော့
ပါ။ လမ်းဘေးသို့ ဖွဲ့ဆင်းပြီး မြင်းများကို တချုပ်မီးနှင်
တော့သည်။ တောအုပ်ရှုံ့ရာသို့ ဦးတည်ပြီးပြေးခဲ့သည်။
မြင်းနှစ်ကောင်ကို တစ်ခုခုကုန် အစာကောင်းကောင်း
ကျွေးကာ အနားပေးထားခဲ့သဖြင့် ကံကြမ္မာ ကိုပင်
ကျေးဇူးတင်ရသေးတော့သည်။

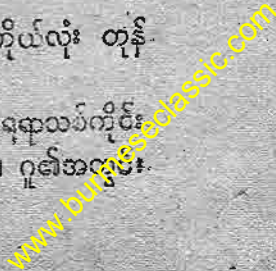
နောက်မှ စစ်သားများက ညာသံပေးပြီးလိုက်သည်။
အရပ်သားများပါ ရောယေ နှိပ်ပြီး လိုက်လာသည့် အသံ
ကို ကြားရသည်။

ထိုနေရာများသည် ဂျက်ဖရီဝယ်စဉ်က မကြားစော
ထက်ခဲ့ဖူးသည့် နေရာများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျက်
ဖရီက နယ်မြေကျွမ်းကျင်နေသည်။

ဂူကြီးတစ်လုံးထဲသို့ သူတို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။
ညှပ်တော့မှ နှစ်ယောက်သား အသက်ကိုဝအောင်ရှူနိုင်
ပြန်တော့သည်။

လိနီမှာ ချမ်းလွန်းသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်
နေသည်။

ဂျက်ဖရီကသူ ကုတ်ဖု ကျီချွတ်ပေးကာ ရုတ်သံကိုင်း
ခြောက်များ၊ သစ်ရွက်များစုပြီး မီးဖိုသည်။ ဂူ၏အတွင်း

ပိုင်း ကျကျမှာ နေရာယူထားကြသောကြောင့် မီးရောင်
အပြင်ထွက်မည်ကို မစိုးရိမ်ရချေ။

ထိုသို့ရှိနေခိုက်မှာပင် လီနီ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသော ဂျက်ဖရိုက ဖမ်းထိန်းလိုက်သဖြင့်
လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျက်ဖရိုက ထဲမှာပင် မေ့သွားသည်။

ခဏကြာမှ သတိပြန်ရသည်။

‘မင်း နေကောင်းရဲ့သား’ ဟု ဂျက်ဖရိုက မေးသည်။

‘ကောင် ပါတယ်’

ပြန်ပြောသော လီနီ၏လေသံမှာ အားနည်းနေသည်။
သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဂျက်ဖရို၏ ကုတ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်ထား
ကြောင်း သတိထားမိသည်။

‘ရှင့်အင်္ကျီ ပြန်ယူဝတ်ထားလေ၊ ကျွန်မ နေကောင်း
ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ခဝတ်ပါဘူး၊ မင်းက နေမကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ဒါထက်
မင်း သတိလစ်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝါကို ပြောပြစရာ
တစ်ခုခုများ ရှိနေပြီလား’

ဂျက်ဖရိုက လီနီကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

ထိုအခါကြောင့် လီနီမှာ ရုတ်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွား
သည်။ အဖြေပြန်ပေးဖို့လည်း တဲ့ ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

‘အင်း...ငါဟာ တော်တော်တုံးဆေးတဲ့ အကောင်ပဲ၊

မနက်ပေါင်းများစွာ မင်း နေမကောင်း ဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊
အန်ခဲ အော့ခဲတာတွေ၊ မျက်နှာ ဖြူပစ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတာ

တွေ မြင်နေရတာတောင် မရိပ်မိခဲ့ဘူး။ ဘယ်တော့လောက်
ချက်နှာ မြင်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်သလဲ’

‘ကျွန်မလဲ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ဇွန် လဆန်းပိုင်း
ဆောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ထင်တာပဲ’

ဂျက်ဖရိုက လီနီကို အကဲခတ်ကြည့်နေပြန်သည်။

‘ငါနဲ့ ပထမဆုံးစပြီး လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်တဲ့
အချိန်မှာပဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လား’ ဟု မေးသည်။

‘ကျွန်မလဲ ဒီလိုပဲထင်တယ်’

ဂျက်ဖရိုက သူ့ ကိုယ်လုံးကလေးကို ယုယစွာ ဖက်
ထားသည်။ ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ နေရသောကြောင့်
အချမ်းပြေသွားသည်။

နောက်ပြီးတော့ ဂျက်ဖရိုကိုလည်း လီနီ အရမ်း ချစ်
သွားမိလေသည်။

ထိုနေ့မှစပြီး ဂျက်ဖရိုကလည်း လီနီကို အရမ်းဂရုစိုက်
သည်။ အခါတိုင်းထက် အကြင်နာပိုလာသည်။ တောထဲ
မှာ နေနေရသည့် အတိုင်းအတာအလျောက် သူ့ အစွမ်း
ထုန် ပြုစုသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ပုန်းနေသည့် ဂူထဲမှ
ထွက်ကာ ခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

‘ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားကြရမလဲကောင်းမလဲ ဂျက်
ဖရို...’

‘အင်း...ငါလဲ အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ တို့သွား
ဆရာတစ်နေရာပဲ ရှိတော့တယ်၊ အောက်ဖျံမြို့ပဲ ရှိတော့’

၁၁၂ အထောက်အကူ လှအောင်

တယ်၊ မင်းရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ဆိုရင် အောက်စပီမြို့ကို သွားတာ အမှန်ဆိုရင် ငါ့သိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အဲဒီမှာရှိတယ်။ သူ့အိမ်မှာနေရင် တို့အတွက် လုံခြုံပါ လိမ့်မယ်...'

ရှင်အသိက အမျိုးသမီးလား'

လိနိုက အားနည်းသည့် လေသံကလေးဖြင့် ပြန်မေး သည်။

လိနို၏ မယုံသင်္ကာအမေးစကားကြောင့် ဂျက်ဖရီက ပြုံးသည်။

'ဝါ့ကို ငယ်ငယ်ကထိန်းခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးပါ။ အောက် စပီမှာရှိတဲ့သူ သားသိသွားနေတာကြာလှပြီ။ သူ့အသက် ရှင်လျက်ရှိနည်းမယ်ဆိုရင် တို့နှစ်ယောက်ကို ငမ်းပန်း တသောက်ခံမှာပါ'

ထိုအကြောင်းကိုစဉ်းစားရင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရ သည့် ရင်ဆွေးကိစ္စကိုပါ လိနို စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

သည်ကလေးကို မွေးသည်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သို့ သော် သူတို့နှစ်ယောက်လက်လပ်ထားခြင်း ဖောက်ဖော ကြောင့် ကလေးမှာ အစေ့အမည်မရှိခွင့်မရဘဲ ရှိနေလိမ့် မည်။ ထိုအကြောင်း သတိရသည်တွင် လိနိုမျက်နှာပျက် သွားသည်။

ထိုသို့ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကိုလည်း ဂျက်ဖရီက ဆက်ပြုလိုက်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကစားပေးသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပြုံးသည်။

'စိတ်အေးအေးထားပါကွာ၊ အောက်စပီမြို့ကို မင်း သဘောကျသွားမှာပဲ ၊ ဆုသိဥတုလဲ ကောင်းတယ်'

သည်လိုဖြင့်ပင် အောက်စပီမြို့သက်သို့ သူတို့ခရီးဆက် ကြလေသည်။ လိနိုစိတ်ချမ်းသာစေရန် ငယ်ဘစ်လျှောက် လုံး ဂျက်ဖရီကြို စားပြုခဲ့သည်။

ရွာကအေးတစ်ရွာကို ဖြတ်သောအခါ ရွာထိပ်မှဘုရားရှိ ကျောင်းကလေးတစ်ခုကို လိနို သတိထားမိသည်။ သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးအတွင်း ဝင်ပြီး မိမိတို့ နှစ် ယောက် လက်ထပ်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည် နည်း၊ မမေ့သေး သာရင်သွေးကလေးအတွက်ဖခင်ရော ဖခင်အမည်ပါ စိတ်ချသွားရှုတော့မည်ဟု လိနိုတွေးကြည့် နေမိသည်။

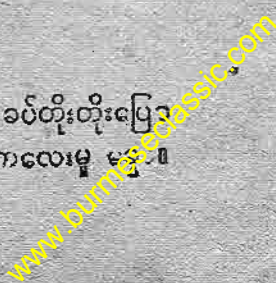
စိတ်မှန်ထင်ပင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကလေးရှေ့မှာ မြင်းဖက်ကြိုသတ်လိုက်မိလျက်သားမြစ်နေသည်။

'ဘာဖြစ်တာလဲဟင်'

ရပ်သွားသောလိနိုကို ဂျက်ဖရီက လှမ်းမေးသည်။ လိနိုကြည့်နေသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးကို သူက ဆည်း လှမ်းကြည့်သည်။

'ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေး'

လိနိုကနူးညံ့သောလေသံကလေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြော သည်။ မျက်လုံးကိုမူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးမှ မနှုတ်

ဂျက်ဖရီက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။
ခဏကြာလာ၍ မြင်းချင်းယှဉ်ရပ်ကာ လီနို၏ လက်မောင်း
ကလေးကိုကိုင်လိုက်သည်။

‘လီနို... မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါ
တယ်ကွယ်။ အခုချက်ချင်းပဲ ယောစီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
ကလေးထဲဝင်ပြီး မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်လိုက်ချင်ပါတယ်။
ငါ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ဘုရားသခင် သိပါတယ်။
ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်နိုင်ဘူး။ ငါ့မှာမယားတစ်
ယောက်ရှိပြီ နေပြီလ’

ဂျက်ဖရီကလည်း နူးညံ့သည့်လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး
ပြောပြသည်။

သို့သော် လီနို၏အကြောများတင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။
ကိုယ်လုံးကလေးမှာလည်း စနိုးဖိုင်းယား၏ ကျောပေါ်
မှာကောင့်သွားသည်။

ပြီးတော့ ဂျက်ဖရီကိုဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

‘မယားတစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ ရှင့်မှာ မယားတစ်
ယောက်ရှိနေပြီလို့ ပြောလိုက်သလားဟင်’ဟု လည်း မေး
သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ မယားတစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ မင်း
ချောက်ချားသွားအောင် ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး
ကွာ၊ ဒါပေမယ့်...’

‘ချောက်ချားသွားအောင်ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး
လား။ ရှင့်မှာ မယား တစ်ယောက် ရှိ နေတယ် ဆိုတဲ့

အကြောင်းကို ကျွန်မကတည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နားစောင်နိုင်
သိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလား။ ရှင်နဲ့တူ ရင်သွေးကို
ယောစီဗိုက်ထဲမှာထည့်လွယ်ထားရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ရှင်
ပြောပြတဲ့ ရှင်မယားအကြောင်းကို ကျွန်မက တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်နားစောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်သလား’

‘စောစောပိုင်းကတော့ မိအကြောင်း ပြောပြဖို့ဟာ
သိပ်အရေးကြီးလှဘူးထင်ခဲ့မိလို့ ပါ’

‘အခုတော့ သိပ်နက်ကျသွားပြီလို့ ရှင်ဆိုလိုချင်
တာလား’

လီနိုက နာနာကြည်းကြည်းပြန်မေးရင်းသူ့ကို အကဲ
ခတ်နေမိသည်။

‘ဆိုပါတော့ကွာ’

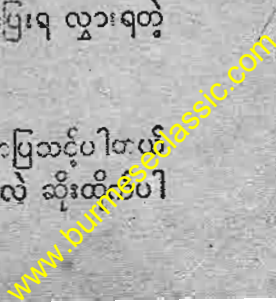
ဂျက်ဖရီက လီနို၏ နားရွက်ကလေးကို နှစ်သိမ့်သည့်
အနေဖြင့် ကုန်းနမ်းဖို့ကြိုးစားသည်။

သို့သော်လီနိုက အနမ်းမခံဘဲ ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ တင်းမာသည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။

‘အင်မတန်နောက်ကျပြီးမှ ကျွန်မသိရတဲ့ရှင်မယားဆို
တာ အခုတယ်မှလဲ၊ ရှင်နဲ့အတူတူ သွားလေရာမှာ ဘာ
ဖြစ်လို့ မပါလာတာလဲ၊ ပုန်းရတဲ့နေရာ ပြေးရ လွှားရတဲ့
နေရာမှာဘာဖြစ်လို့ ပါမလာဘာလဲ’

ဂျက်ဖရီက မျက်မှောင်ကုပ်သည်။

‘မိမိနဲ့မအကြောင်း ငါ ဝမ်းကို ပြေးပြသင်ပါတယ်
မိလို့ ပြောမပြတ်အတွက် မင်းစိတ်ဆိုးတာလဲ ဆိုးထိပ်ပါ’

တယ်၊ အဲဒီမိန်းမက ပြင်သစ်မှာ ရှိတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းအကြံအဖန်လုပ်ကြလို့ ငါ့ကံထပ်လိုက်ရတာပါ။ ငါ့ကို သူ့ဌေးသားဆိုပြီး သူတို့ဘက်က အမိဖမ်းတဲ့သဘောမျိုးလဲ ပါပါတယ်။

‘အခု ရှင်ကောင်မ တယ်ဆောက်သွားပြီလဲ၊ ကယ်မှာနဲ့ နေသလဲ’

‘ဘုရင်မင်း မြတ်နိုး စကောတလန်ကို ငါ့လိုက်လာတာ ပြင်သစ်မှာပဲ သူ့ မိသားစုနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တယ်’

‘ဖော့တစ်ယောက်...’

‘ပြင်သစ်ပြည်မှာ...’

လိနိုသည် လက်ကိုတင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီးတော့ မေးသည်။

‘သူ့ သတင်း ဘာကြားသေးသလဲ၊ သူနဲ့ အဆင်အသွယ်ရှိသလား’

‘ဘာမှမကြားဘူး၊ တင်ကြိမ်မှလဲ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ သူ့နာမည်က လက်တီရှေး၊ ဝါ့မှာ အခုတွေ အများကြီးရစရာရှိတယ်လို့ အထင်ကြီးပြီး လက်ထပ်လိုက်တာ၊ ဘာမှရှေ့မှန်း သိတဲ့အခါမှာ ပြဿနာ ဖြစ်တာပဲ၊ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေဟာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကို မှီလွန်းတယ်’

ဂျက်ဖရီက သက်ပြင်းချသည်။

‘အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေလဲ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များတာပဲ၊ သာထူးသလဲ၊ ရှင်နဲ့အတူတူ ကျွန်ုပ်တစ်ရက်တောင်ဆက် မနေဘော့ဘူး’

လိနိုသည် လှမ်းဘေးသည့် ဂျက်ဖရီလက်ကို ပုတ်ထုတ်စစ်လိုက်ပြီး စနိုးဖိုင်းယားကို ဒုန်းစိုင်းကာ ဆောက်ချင်ရာ ဆောက်ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

မျက်ရည်မကျအောင် သူ အစွမ်းကုန်ထိန်းထားသည်။ မိမိဘာသာ သူ့ကို နှိပ်နှစ်ထားချစ်မိပြီ။ သူက မိမိကို လေ့ရှိပတ်နှင့် ယခုလို လုပ်သွားသည်ဆိုပြီး စိတ်အနာကြီးလည်း နာမိသည်။

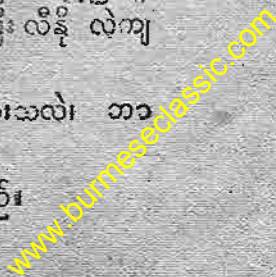
သူ့ မြင်းနောက်သို့ ဂျက်ဖရီက မြင်းနီကလေးနှင့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အပြေးသန်သော စနိုးဖိုင်းယားကို ခြည်ညှည်နှည်းနှင့်မျှ မမီနိုင်ချေ။

တစ်နေရာရောက်တော့ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို စနိုးဖိုင်းယားက ရှောင်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းနှင့်ရှိ ကံမိကာ မြေပြင်းပေါ်သို့ လိနို ပြုတ်ကျကျန်ရစ်တော့သည်။

ခဏချင်ပင် ဂျက်ဖရီ ရောက်လာသည်။ သူ့ မြင်းနီကလေးပေါ်မှ အူ့သားဖားယားချန်ဆင်းပြီး လိနို လဲကျနေသည့် နေရာသို့ ပြေးလာသည်။

‘ဘုရားသခင်...မင်း ဘယ်နာသွား သေးသလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်’

သူ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။

ကျုပ်ဘာသာကျုပ် သေသေ၊ ရှင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ တုန့်ယင်သော လှေသံဖြင့်ပြောသည်။ ဂျက်ဖရီကမ်းလားသည့်လက်ကိုလည်း ပုတ်ထုတ်ပစ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်များကို လက်ခနဲဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စနီဖိုးယားက တခြားဘက်သို့ထွက်ပြေးသွားသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ သွားရပ်နေသည်။

‘မင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့ ကလေးကို မင်းထည့်စဉ်းစားသင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါငဲ့လုပ်တာလဲ’

ဂျက်ဖရီက အပြစ်ငင်သည့်လေသံမျိုးဖြင့်ပြောသည်။

‘ရှင်လဲ ကလေးကစွဲ ထည့်စဉ်းစားသင့်တာပေါ့၊ ဒီလိုပီလိုဖြစ်လာယင် မိကလေးမှာ နာမည်တောင် မှည့်စရာ မရှိတော့မယ့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရနိုင်ပါကလွှားဆိုတာ ရှင်ထည့်စဉ်းစားသင့်တာပေါ့’

‘လီနီ...ငါပြောတာ နာထောင်ပါဦး’

‘မထောင်ဘူး’

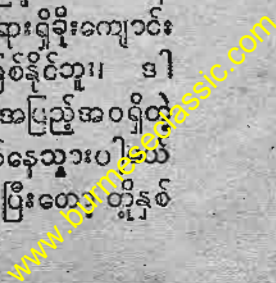
လီနီက ပြန်အော်သည်။ ပြီးတော့ လဲနေရာမှ လှေထဲထွက်သည်။ ဆူကိုယ်ပေါ်တွင် အနည်းငယ် ပွန်းပဲ့သွားသည်မှအပ ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရရှိ တော်သေးတော့သည်။ သို့သော်လည်း အတင်းကြေကြေပြီး ဟိုနေရာ သည်နေရာမှ နာကျင်နေသည်ကို သတိထား လိုက်မိသည်။

‘ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်မယာဘဲ လီနီ၏ ငစ်ခုမှ လိမ်မပြောဘူး၊ ဂျမ်းနဲ့ကျွန်မသစ္စာ ထားခဲ့သည်အထိ အကုန် ဖွင့်ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကျတော့ ထားဝင် လက်ထပ် ထား တာတောင် ကျွန်မကို ဖွင့်မပြောဘူး’

‘မင်းကလဲ ငါ့ကို မမေးခဲ့ဘူးလေ’

ဂျက်ဖရီက လီနီကို ဇွတ်ပစ် ထူပေးသည်။ လက်ထပ်ဘက်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ လေသံမာမာနှင့် ပြောသည်။

‘ကဲ...ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်း လီနီ၊ ငါ့မှာ အင်္ကျီအင်္ကျီပေါ့ကို ဘယ်တော့မှ ခြေလှမ်းမချမယ့်မယားတစ်ယောက်ပြင်သစ်ပြည်မှာရှိနေတယ်၊ ငါကလဲ ဝင်းခမ်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လူဆက်ပြီး လုပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့အစပြုပြီး ငါ့နာမည်ကို ဒေါက်လို့ ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် လောကကြီးတခုလုံးက မင်းကို ငါ့ခိုခိုမမစွက်ထိန်ဒေါက်အနေနဲ့ပဲ သိသွားကြတော့မယ်၊ ဒီနာမည်ကိုပဲ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ခံယူပြီး လောက အလည်မှာ ဆက်နေသွားကြရုံပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် လီနီ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ခေါ်သွားပြီး လက်ထပ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ မင်းအပေါ်မှာ သစ္စာ အပြည့်အဝရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆက်နေသွားပါမယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ သစ္စာဆိုရုံတယ်၊ ပြီးတော့ တိုနှစ်

ကျုပ်လင်နဲ့ မယားအဖြစ် အတူတူ ပေါင်းသင်း နေထိုင်သွားကြရုံပဲ

အဲဒီ ပြင်သစ်ကောင်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား' လိနီက မေးပြန်သည်။

စကော့ကလန်းနိုင်ငံကို ငါ ထွက်မလာခင် ဖာစ်ပတ် လောက်အထိမှာ တို့ လက်ထပ်ကြတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သံယောဇဉ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ချစ်လို့ကြိုက်လို့ ယူကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ လိနီ... မင်းဟာ ငါ့နှင့်သွေးကို ကိုယ်ဝန် ဆောင်တာပဲလား၊ မင်းကိုပဲ ငါ ဂရုစိုက်သွားမှာပဲ။

ငါ့ကိုလိမ်တဲ့ ယောက်ျားကို မိအတိုင်းပစ်ထားခဲ့တာပဲ ကောင်းတယ်၊ ပစ်လဲပစ်ထားခဲ့သင့်တယ်ဟု လိနီတေးနေသည်။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း လက်တွေ့တွင် ပစ်ထားနိုင်စွမ်းရှိမယ်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သိနေသည်။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မပြောတာလဲ၊ စောစောက ပြေးယင် ကျွန်မ စဉ်းစားနိုင်တာပေါ့'

'မင်း စိတ်ချမ်းမသာ ဖြစ်သွားမှာကို မကြည့်ရက်လို့ မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ လိနီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကို တမ်းတမ်းတကာ မင်း လှမ်းကြည့်နေတာကို မြင်ရတော့ အဖြစ်မှန်ကို ဖယ်နည်းနဲ့မှ ငါ ဆက်ပြီး ဖုံးကွယ်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ မိလို ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို မင်း ခွင့်လွှတ် နိုင်ခဲ့လား လိနီ'

ဂျက်ဖရီက စိတ်အားထက်ဆန်စွာ မေးသည်။

စောစောက တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေခဲ့သည့် လိနီ၏ ကိုယ်လုံးမှာ ပြေးလျော့သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်လည်း ဘေးသို့ လျှောကျသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း အလွန် နီးနေသည်။ နမ်းလိုက်လျှင် အလွယ်ကလေး နမ်းနိုင်လောက်အောင်ကို နီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

'ခွင့်လွှတ်ဖို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် လိနီ' ဂျက်ဖရီက လှိုက်လှဲသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

'အင်း... နောက်ခံတာလဲ ကျင့်သားရသွားမှာပေါ့လေ...'

အောက်စဖို့မြို့သို့ သူတို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ အောက်စဖို့မြို့ရောက်ယင် အခြေအနေတွေ အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ ဟူ၍လည်း ဂျက်ဖရီက အားပေးကောင်း ပြောသည်။

စာအုပ်

၂

စာနိးသည်

အပိုင်း

တစ်

အောက်စွဲ

အောက်စံမြို့၊ အင်္ဂလန်ပြည်၊ ၁၆၅၁-၁၆၅၂။

အခန်း ၉

မြို့ပွဲရွာနေသည့်အချိန်တွင် အောက်စံမြို့တွင်းသို့ သူတို့
အိမ်ယောက် ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ လိနိုမုာ တစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ချမ်းနေသည်။

အောက်စံမြို့သည် သူ့နေခဲ့သော တွမ်းမီးယားလို
ဘောရွာကလေးမဟုတ်။ ထင်ရှားသော တက္ကသိုလ်
ကျောင်းတိုက်ကြီးများ အခြေစိုက်ရာမြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်
လေသည်။

သူတစ်ဆက်တိုင် သည်လောက်ကြီးမားသည့် မြို့ကြီး
များသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့်

လည်း စိတ်အားငယ်သလိုလို၊ မနေတတ်သလိုလို ခံစားနေရလေသည်။

အခုလို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး မြင်းစီးပြီး မြို့ဝင်လို့ လျှို့ဝှက်ပျံ့မလားဟင်' လိနီက မေးသည်။

စစ်သားတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူးလေ၊ မြို့ကြီးတွေ့ဝေးတဲ့နေရာကတော့ ပြည်တိုင်းစစ်က ပြီးသလောက် ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ ဘုရင့် ဟက် တော် သား တွေ က ဒါလောက် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေတာ တွေမတွေ့ရတော့ဘူး' ဟု ဂျက်ဖရိက ပြန်ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်နော်၊ စစ်ဖြစ်ရကာ လူတွေလဲ ငြီးငွေ့ကျပြီနဲ့တူတယ်'

သိမ်းမြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ဖွဲ့ဖွဲ့လေးရွာနေသော မိုးလည်း စဲသွားလေသည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို အလျင် ရှာသည်။ တွေ့သောအခါ လိနီက ကွက်နေသည့်ကြားမှ ဂျက်ဖရိက သူ့အသံထွက်ပြီး ဆရာမကြီးကိုရှာရန် အပြင်သို့ တွတ်ထွက်သွားသည်။

တည်းခိုခန်း အများသုံးဦးခန်းရှိ မီးလင်းဖိုရှေ့မှာ လိနီဟစ်ယောက်တည်း ကုန်ရစ်သည်။ ရေစို နေ သည့် သူ့ စကတ်ကို မီးကင်နေသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ နေပူမရွာင်၊ မိုးရွာမရွာသခရီးပြင်းကြီး နှင်ခဲရသောကြောင့် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေသည်မှာ စော့စွဲပင် ကုန်နိုင်ရောအကြောင်း ရှိပါ။

လုံလုံခြုံခြုံအေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် နွေးနွေးယွေးယွေး နေရသောအခါ အလွန် စိတ်ချမ်းသာသွား လေသည်။ ယခုလို မနေရသည်မှာလည်း အချိန်ကာလ ကြာညောင်းလွန်းလှပြီ မဟုတ်လား။

မီးလင်းဖိုကို မျက်နှာ ပြုထိုင်နေသော လိနီသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ဘက်မှနေ၍ ကြည့် နေ ကြောင်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုခံစားလာရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်သည်။

ထင်သည့် အတိုင်းပင် ယောက်ျား တစ်ယောက်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကယ်လုံးကိုယ်ထည်က မဝန် မဝ ကြည့်ကောင်းသော ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ မျက်နှာကတော့ လိနီမြင်ခဲ့ဖူးသမျှသော ယောက်ျားများထဲတွင် အချောဆုံး အလှဆုံး မျက်နှာ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ထိုသူကလည်း လိနီကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်နေသည်။

စကတ်ကို မပြု မီးကင်နေသောအဖြစ်ကို ထိုအခါ ကျမ့ သတိထားမိသည်။ လိနီသည် ရှက်ကုံးရှက်ကန်းဖြင့် စကတ်ကို ပြန်ချလိုက်ရသည်။ ဒူးတွေပေါင်တွေ ပေါ်နေသည်ကို ထိုယောက်ျား မြင်ကောင်း မြင် သွား မည် ဟု တွေးမိပြီး မျက်နှာကိုပါ လှဲလိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာပေါက် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်သည် လိနီအတွက် ဝိုင်အရက်ခွက်ကို ယူပြီး မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ကူးလေသည်။ နောက်ထပ် ချောက်

လာသည့် ယောက်ျားဦးသည်ကို တစ်ချက် မျက်လွှာလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကလေး ပြုံးရွှင်သွားသည်ကို လိနို သတိထားလိုက်မိသည်။

‘ဟဲလို... ဒေါ်ရော်သီ၊ ဝါအသည်းတွေ နွေးသွားအောင်စိမ့်ဖို့ ဘိယာလေး ယူခဲ့စမ်းပါဦး၊ သုံးရက်လုံးလုံး စေတမ်း မိုးရွာနေတာ အာကိုမို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ နောက်ထပ်ဝင်လာသည့် ကိုလူချောက ပြောသည်။

ဒေါ်ရော်သီဆိုသော ကလေးမသည် ဝိုင်ဒါရော့ခွက်ကို လိနို ရှုမူင် ကထုတ်ကရက် ချသည်။ လိနိုကို သူ့မျက်နှာ မှုသွားပုံရသည်။ ယောက်ျားဦးသည်ဘက်သို့ ဖျတ်နေ့ ရောက်သွားသည်။

‘အခုရက်ချင်း ရောက်လာရပါစေမယ် မစ္စတာ ဂေးလ်ဘတ်’ ဟု အသံလွှင့်လွှင့်ကလေးနှင့် ပြောသည်။ ဒေါ်ရော်သီဆိုသော ကောင် မလေးက မစ္စတာ ဂေးလ်ဘတ်ဆိုသော သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိနေပါကလားဟု လိနိုက ကျိတ်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ဒေါ်ရော်သီက ဂေးလ်ဘတ် အနားမှ ဖြတ်သွားသည်။ ဂေးလ်ဘတ်က ဒေါ်ရော်သီ၏ ဖာင်ပါးကို ဆတ်နေ့ လှမ်းပုတ်သည်။ ဒေါ်ရော်သီက တစ်ခမ်းရယ်သံ ပြုရ နေရာကဘက်ခန်းဆီသို့ ဝင်သွားသည်။

ဧကန်တော့ ဘိယာယူပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ဂေးလ်ဘတ်အနားမှာ သူပါဝင်ထိုင်သည်။ ဂေးလ်ဘတ်

က ဘိယာ တောက်ရင်း ဒေါ်ရော်သီနှင့် စကားများ ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေသည်။

လိနိုက ဝိုင်ဒါရော့သည်။ နွေးနွေးကလေးဝင်သွားသောကြောင့် မနုထိုင်မည်မှာ အရမ်းကြီး သက်သာ သွားသည်။ မစ္စတာဂေးလ်ဘတ်က တော့ ဒုတိယမြောက် ဘိယာခွက်ကို စတင်သောက်နေပြီဖြစ်သည်။

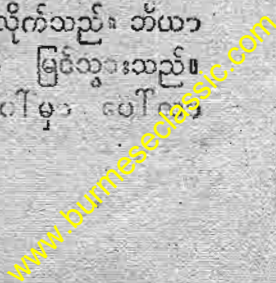
ဂျက်ဖရီကလည်း ကြာလိုက်တာဟု တွေးမိသည်။ သူ့များ ရပ်ရွာမှာဖြစ်ပြီး ကိုယ်လည်း မရောက်ဖူးသည့် နေရာများဖြစ်သောကြောင့် ဂျက်ဖရီအတွက် စိတ်ပူပြေ လေးမိလေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် အရွှေ့ဘက် တံခါးရပ်ကို တွန်းပြီး ဂျက်ဖရီ ဝင်လာသည်နှင့် တိုက်ဆိုင် နေတော့ သည်။

‘ဘာထူးသလဲဟင်...’ လိနိုက စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆီးမေးသည်။

‘အဘွားကြီး နေခဲ့တဲ့အိမ်ကိုတော့ ရှာတွေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့သားအမိ တခြားကိုပြောင်းသွားတာ တစ်နှစ်ရှိပြီတဲ့၊ ပြောင်းသွားတဲ့နေရာကလဲ အာဖရိကားကို တဲ့...’

ထိုသို့ပြောရင်း တစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ ဘိယာ ထိုင်သောက်နေသည့် ဂေးလ်ဘတ်ကို မြင်သွားသည်။ အံ့ဩစရာ အပူအရေ သူ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာ သည်။

‘ဂေလ်ဘတ်...ဂေလ်ဘတ်မာနေဘု’ ဟုလည်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဂေလ်ဘတ်ကလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျက်ဖရီကို မြင်ရသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်သလိုဖြစ်နေသည်။

‘ဂျက်ဖရီ...ဘုရားသခင်၊ ငါ့အကြွေးရှင်တစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့နေပြန်တော့တာကိုး၊ မယုံကြည်နိုင်စရာ ပါပဲလား’

သူတို့ အပြန်အလှန်ဖက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

‘အောက်စဖို့မှာ မင်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲဂေလ်’ ဂေလ်ဘတ်က ပြုံးသည်။

‘ငါ့မိဘတွေက ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိကြဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် စာသင်ရမယ်ဆိုပြီး ဒီ လွတ်စာသင်ခိုင်းထားတာကွာ’

‘ဟုတ်လား၊ သူတို့လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာ လုပ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ ဇလဒီ မီလီဆင့်ရော ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ’

‘မင်းက မှတ်မိသေးသကိုး၊ သူတို့လဲ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ကြပါတယ်ကွာ၊ သူ့ ဇာဖေက ပြည်တွင်းစစ်မှာ ဘုရင့်ဘက်က လိုက်တယ်လေ၊ တို့လဲ လက်မထပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး၊ စခသင်လွတ်ပြန်တော့လို့ ငှါက စခမသင်ချင်ဘူး’

လီနီက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မီးလင်းပိုရှေ့မှနေ၍ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ဂျက်ဖရီက နောက်ပြန်ကြည့်သည်။ လီနီကို မြင်သွားသည်။

‘လီနီ...သူက ဂေလ်မာနေဘု၊ ငါနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲဟော်တယ်’

ဂေလ်ဘတ်က ရုတ်တရက် အရိုအသေပေးသည်။

‘ခင်ဗျားလောက် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးအောက်စဖို့မြို့မှာ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးဘူး မစ္စလီနီ ဒီမြို့ကို ခင်ဗျားရောက်လာသို့ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကင်ကြီး လင်းထိန်သွားတာ ဖြစ်ရမှာပဲ’

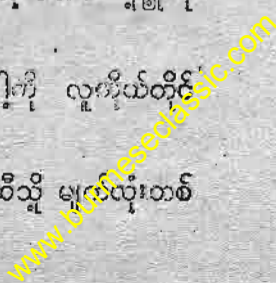
‘ထိုတိုပြောရယက်တော့ တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာကြတာပဲ၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ခိုနေဖို့ ရှောင်ထွက်လာကြတာ’

ဂျက်ဖရီက အခြောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘ဟော်လန်ကနေပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့အတူ မင်း ပြန်လိုက်သာဘယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားရယ်၊ အဲဒီနောက် ဝှစ်တာမြို့ တိုက်ပွဲမှာ မင်းကျသွားပြီဆိုတဲ့သတင်း တို့မြို့ကို ရောက်လာတယ်’

‘ဈေးကား ပြောကြတာပါကွာ၊ ငါ့ကို လူတိုက်တိုင် အခု မင်းမြင်နေပြီပဲ’

ဂေလ်ဘတ်က မီးဖိုချောင်တံခါးဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်သည်။

ဒီနေရာမှာ စကားပြောလို့ မခက်ဘူးဘူး၊ ဒေါ်
ရော်သိဆိုတဲ့ ဂေါ်ဖ်မလေးက နှုတ်လိုက်တာ။ အရက်နစ်
ခွက်လောက်သာ တိုက်စရာမလိုဘူး။ သူ့ကြားထဲမှာ
တော့ သိသေးတာတွေ အကုန်ပြောထားတာပဲ။ ငါ့အိမ်
ကို ရွှေ ကြမယ်၊ ဟို ကံနားလေးတစ်ခုပဲ၊ ဟိုမှာ လွတ်
လပ်တယ်။

ခဏအကြာတွင် ဂေါ်ဖ်ဘတ် နေနေသည့် အိမ်သို့
ရောက်သွားသည်။ လီနို မြင်ဖူးသည့် အိမ်များထဲတွင်
အသက်တန်းအကျဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးအိမ် ပြစ်သည်။
ပစ္စည်းများ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်မှာပည်း မြင်ဖူး သမျှထဲ၌
စည်းကမ်းကလေးနား မရှိဆုံးအိမ် ဖြစ်နေသည်။

‘အထဲဝင်ကြပါ’

ဂေါ်ဖ်ဘတ်က ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ပြီးတော့
စားကောင်း၊ သောက်ဖွယ်များဖြင့်လည်း တည်ခင်း ညှော်
ခံသည်။

မင်းနိုပြန်ရတော့ ဝမ်းသာတယ်ကွ။ မင်း သဘင်
မျိုးစုံကို ထို့ကြားနေရတာ၊ ကြားလိုက်သမျှ အကောင်း
တစ်ခုမှ မပါဘူး။

ဂျက်ဖရီက နားမလည်သလို မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။

မင်းတိုက်ပွဲမှာ ကျသွားရုံထပ်မံတူ။ မကျွတ်ဘဲ
ထရဲဖြစ်နေထင်လို့ ပြောကြတယ်။ စစ်မြေပြင်မှာ ရောက်
လိုက်တာလဲ အရမ်းပဲတဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ဝူတေးမြို့က
နတ်မိဖိတ်နဲ့အတူတူ ဝဲလ်မြို့က ဈေးနေ့တစ်ခုကို ရောက်

လာပြီး မြင်းပြိုင်ပွဲဝင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေပါ ကြားရ
တယ်။ ဝူတေးမြို့က နတ်မိဖိတ်ကလဲ ကိုယ်လုံးတီးတဲ့

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီစျေးနေ့ကို ငါ့ရောက်ခဲ့တယ်’

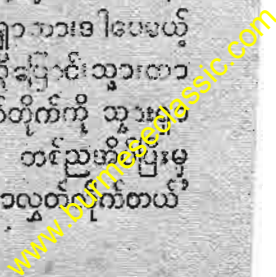
ဂျက်ဖရီက ပြောပြောဆိုဆို လီနိုကိုလှမ်းကြည့်သည်။
သူ့ အကြည့်က ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေ
သည်။

လီနို၏မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင် လှမ်းသွားသည်။
အောက်ဖေ့လိမ္မော်မျိုးအထိ ထိုသတင်းရောက်လာသည်ကို
လည်း အံ့ဩနေမိသည်။

‘မင်းတယ်တော့ရောက်ခဲ့သလဲဂျက်ဖရီ’

ဂေါ်ဖ်ဘတ်က သက်ပြင်းချီမင်း မေးသည်။

‘လျှောက်ပြေးနေတာပဲကွ။ အင်ဆန် တစ်တိုင်းပြည်
လုံးပြေးစရာနေရာကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ တစ်နေရာရာမှာ အခြေ
ချဖို့ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင့်တက်တော်သား
တွေကို မြေလှန်ရှာပြီး ကြိုးစင်စင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် အောက်ဖေ့မြို့မှာတော့ လုံခြုံဘန်တောင်းရဲ့ဆို
ပြီး လာခဲ့တာပဲ။ ငါ့ကိုဝယ်ငယ်ကလေးနဲ့တဲ ကလေးထိန်း
အတွားကြီးများရှိဦးမယားဆိုပြီးဘူးရှာတာ။ ဒါပေမယ့်
သူကလဲ အမေရိကား ကိုလိနိုနယ်ထစ်ကိုချောင်းသွားတာ
တစ်နှစ် ရှိသွားပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် နက်တိုက်ကို သွားရှာ
တယ်။ သူ့လဲခရီးထွက်သွားချောင်းနဲ့ တင်ညှစ်ပိပြီးမှ
ပြန်လာမယ့်အကြောင်း သူ့အိမ်က ပြောလွတ်လိုက်တယ်’

‘မာစတန်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နက်တိုက် သွားပိုးနေတယ်။ တစ်ခါကလေး ဟိုမှာညအိပ်တတ်တယ်’

ထိုကားများကို နားထောင်နေရင်း လီနီမှာ အံ့အား သင့်ခဲ့မိသည်။ သူ့ချစ်သူ ဂျက်ဖရီသည် အောက်စဖို့မြို့ မှာလည်း အသိအကျွမ်းတွေရှိနေပါလား ဟူသော အသိ ကြောင့် အံ့အားသင့်မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘မင်း သိတဲ့အထဲမှာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အိမ်တစ်အိမ် လေးကများ မရှိဘူးလား ဂေးလ်’ဟု ဂျက်ဖရီက အား ကိုးကကြီးမားသည်။

ဂေးလ်ဘတ်က စကားစဉ်းစားနေသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် နေဖို့လား’ဟုတစ်စုံတစ်ရာကိုစဉ်း စားနေရင်းက မေးသည်။

ဂျက်ဖရီက ‘ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒီအမျိုးသမီး...’

ဂေးလ်ဘတ်က စကားကို တစ်ပိုင်းတန်း၊ လန်း ဖြတ် ထားသည်။

‘ဝူစတာမြို့က နတ်မိမယ်ဆိုတာ သူပဲ’

‘ဂျက်ဖရီက ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထိုစကားကြောင့် ဂေးလ်ဘတ်က အထိတ်တလန့် အမှု အရာဖြင့် လီနီကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျက်ဖရီက ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။ ဂေးလ် ဘတ်တင်စုံတစ်ရာ မပြောရန်လည်း လက်ဟန် ပြလိုက် သည်။ ပြီးမှ သူကဆက်ပြောသည်။

‘ငါ့မိန်းမလဲဟုတ်တယ်။ ဒေါက်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တို့ ဆက်နေကြမယ်။ ဒါကြောင့် ဂျက်ဖရီနဲ့လီနီဒေါက် ဆိုပြီး နာမည်ပေးမှာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ။ မင်းမိန်းမလီနီဒေါက်၊ မစွက်ဒေါက်’ ဂေးလ်ဘတ်က အလွယ်တကူပင်လက်ခံလိုက်သည်။ လီနီရှက်သွားပြန်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဂျက်ဖရီ၏ အစားဝင်ဇနီးတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း ဂေးလ်ဘတ်သိ သားရမည်။ ယခုမိမိကို သူ့မယားအဖြစ် ပြောနေပြန် သည်။ ထိုကိစ္စကို ဂေးလ်ဘတ် မည်သို့ သဘောထား မည်နည်း။

ဂေးလ်ဘတ်ကလီနီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လီနီက ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုကိုထုတ်လိုက်ရသည်။

‘ဝူစတာမြို့တိုက်ပွဲမှာတုန်းက ကျွန်မ အဝတ် အစား ပြည့်အစုံဝတ်ထားခဲ့ပါဘယ်၊ အခုဝတ်ထားတဲ့ဟောမီ ဂါဝန်စိမ်းကိုပဲ ဝတ်ထားတာပါ’

‘ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ’ဟု ဂေးလ်ဘတ်က ပြော သည်။

ပြီးတော့ လီနီ၏ဝိုင်အုတ်ခွက်ထဲသို့ နောက်ထပ် ဝိုင် ထပ်ပြည့်ပေးသည်။ လီနီသည် ဂျက်ဖရီနှင့် လက်ထပ်ထား မည့်မိန်းမမဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ အထပ် ထပ်သတိပြန်ပေးနေသည်။

‘တွမ်ဘတ်နေခဲ့တဲ့ အခန်းတော့ ငှားစရာ ရှိတယ်တဲ့။ တွမ်မိန်းမယူဖို့ သူ့ အရပ်ကိုပြန်သွားတယ်လေ’

‘ငါ့ကံကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီ တာပဲပဲကွာ’ ဟု ဂျက်ဖရီကပြန်ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖက်တစ်ဖက်နဲ့ အခန်းဟောင်းတစ်ထပ်ထပ်မှတစ်ဆင့် တည်းခိုနေထိုင်ကြသည်။ ‘လျှို့ဝှက်ချက်သောအခန်း’ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဂေးလ်ဘတ်က အာမခံသည်။

တည်းခိုခန်းမှာ မက်ဂိုင်း လမ်းကြားကလေးထဲတွင် သည်။ ပိုင်ရှင်အတွက် ကြီး၏ နာမည်မှာ ဝပ်ပတ်ဖြစ်သည်။ အခန်းငှားကြတော့ စကားများများစားစား ပြောမိမိတဲ လီနီနှင့် ဂျက်ဖရီကို ပစ်ချက်ကြည့်ကာ ဂေးလ်ဘတ် ထုတ်ပေးသော အခန်းခ ကျသင့် ဝေ့ကို ဝက်ခံလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညအိပ်ခင် စကားပြောကြတော့ ဂေးလ်ဘတ် ထံတွင် ဂျက်ဖရီအဖွဲ့အကြွေးများရှိနေကြောင်း၊ ယထိုအကြွေးများအနက်မှ အချို့အဝက်ကို စတင်ရှုခိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဂျက်ဖရီက ပြောပြသည်။

‘နတ်တွေ ဒါလောက်ကြီး တာတောင် အကြွေးကိုမပေးသေးဘူးလား’ ဟု လီနီက မေးသည်။

‘အမှန်ကတော့ မေ့လောက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာချောချောကလေးကို မြင်ပြီး သူ့သတိပြန်ရတာ

တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုလဲ သူ့အထောက်ကြီး အထင်ကြီး ဘူးဘယ်’

လီနီက အိပ်ရာဝင်ရန် အထက်အစားလဲသည်။

‘သူဟာ... အင်တန် စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ လူကြီး တွေကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ’ ဟု လည်း အဝတ်လဲနေ ခိုင်းက ပြောသည်။

‘မိန်းမတိုင်းက သူ့ကို ဒီလဲပဲ ထင်ကြတယ်’ ဟု ဂျက်ဖရီက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ တို့ကို ဆက်ဆံတာတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပျား’

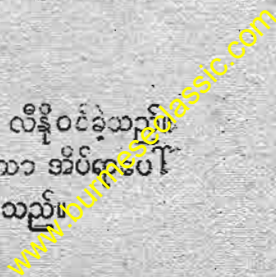
‘ဝူသောဆိုက်ပွဲမှာ သူ့ပေါ်ရဲ့ဘာ အာဖြစ်လို့လို့ ထင် သလဲ’

‘အလုပ် တစ်ခုခုနဲ့ ပိနေလိုဖြစ်မှာပေါ့’

‘ကျောင်းတက်နေရလို့လို့ ထင်သလား၊ ကနေ့အထိ ကျောင်းတောင် မပတ်ရသေးဘူး၊ ကဲ... မင်း အိပ်ခါတော့ လေ’

ဂျက်ဖရီက စကားဖြတ်လိုက်သည်။

အိပ်စက်ညက်ညောသော အိပ်ရာထဲသို့ လီနီဝင်ခဲ့သည်။ သူ့ တစ်သက်တောင် အိပ်ရာနှင့်တူသော အိပ်ရာပေါ် ထိုင် ပထမဆုံးအကြိမ် အိပ်ပူးခြင်းဖြစ်သည်။

၁၄၀ အထောက်အကူ လှအောင်

ပြီးတော့ ထိုအိပ်ရာပေါ်မှာ သူ တကယ်ချစ်သော
တကယ်ချစ်သောသူနှင့်အတူ ရွှေသည်တဲ့ပြီး အိပ်စက်
ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း ၁၀

အိပ်ရာထဲနေမနက်တွင် လီနို အိပ်ရာထနောက်ကျသည်။
ထိုအခါမှာ ဂျက်ဖရီ မရှိတော့။ အပြင် ထွက်သွားပုံ
မရှိ။
အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးလေ့ မရှိသောကြောင့်
အထိုင်ရ ခက်သလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။ အခန်းကို
အသားကြည့်သည်။ ပစ္စည်း များများ စားစားမရှိ။
အပြင်ရုံသာသာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ အပြင်တက်မှာ
အခန်းသဘောမျိုး လှုပ်ထားပေးသည်။
အခန်းထဲမှာ အေးစိမ့်နေသည်။

ကည်းခိုခန်းတွင် လက်တိုလက်ခံတောင်း ခိုင်းစေသ
မိန်းကလေးမှာ ဝှင်းနက်ဆိုးဖြစ်သည်။ လိနို အိပ်
နိုးမှန်း သိသော အခါ နံနက်စာ ယူလာပေးသည့်
မီးလင်းဖိုလဲဥမီးတည့်ထားခြင်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
ဝှင်းနက် အလွန်ကြား ဖြစ်သွားသည်။

မီးတည့်ပေးဖို့ မှု့စားတယ်။ တည့်ခိုမန်း ပိုင်ရှင်
မတိုင်ပါနဲ့နော်၊ ဒီလို ပေးလျှော့မှန်းသိယင် ကျွန်ုပ်
အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ' ဟုလည်း စိုးရိမ်ကြီး တောင်း
ပေးသည်။

ပြီတော့ ထင်းနှင့် ကျောက်မီးသွေးများကို အ
အလွှား သွေးယူလာသည်။

ဒါလောက်တော့ အလျင်စလို မလုပ်ပါနဲ့က
ရပ်ပါယ်' ဟု လိနိုက ပြောယူရသည်။

လိနို နံနက်စာစားပြီးစမှပင် အခန်း အပြင်ဘ
စကားပြားသံများကို ကြားရသည်။

'မင်းမိန်းမလား... ပြင်သစ် နိုင်ငံက လက်တီး
မင်း ခေါ်လာတာလား ဂျက်ဖရီ'

'ပြင်သစ်က မိန်းမ မယုတ်ပါဘူး၊ အခုမိန်းမနာမည်
လိနို ငါ့နာမည် ဝင်းဒါးကိုလဲ မေ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒီအ
မှာ ငါ့နာမည် ဒေါက်၊ မင်းမေ့မနဲ့နော်'

သူတို့ စကား ဆက်ပြောနေကြသေးသည်။ သို့
လည်း လိနိုသဲသဲကွဲကွဲကြားရတော့။ အခု ကြားလို
သတင်းနှင့်ပင် အူ အတတ်ကြီး စိတ်ထိခိုက်သွား

မိမိသည် တရားဝင် လက်ထပ်ယူခြင်း မခံရသော
မဘစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလားဟုလည်း စိတ်အား
မချင်ထလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ကော့နတော့ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဂျက်ဖရီဝင်လာ
သည်။ သူနှင့်အတူ ယောက်ျားငယ်ယောက်လည်း ပါ
လာသည်။ လိနိုက သူတို့ နှစ်ယောက် အခန်းပြင်တွင်
ပြောနေသည့်စကား များကို မကြားသလို နေလိုက်သည်။
'လိနို... ဒါ ငါ့ဝယ်သူငယ်ချင်း နက်တိုက်၊ ဒါက ငါ့
မေ့စွဲမခွက်ဒေါက်'

ဂျက်ဖရီက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောရိုးပြောပြောလို
ပြောသည်။

လိနိုက ဧည့်သည်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့ ပြောနေ
သည့် စကားများ ငါကြားသည်ကို သိသွားလေသလား
လည်း စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာမိသည်။

'စွက်ဒေါက်... ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဂျက်ဖရီ
မေ့ရ ကံကောင်းတယ်ဗျာ' ဟု နက်တိုက်က ပြော
သည်။

လိနိုက စကားမမှားအောင် သတိထား ဆက်ဆံနေ
သည်။ ထိုသို့ သတိထားနေသည်ကိုလည်း ဂျက်ဖရီက
အောင်းကောင်း အက်ခတ်မိနေသည်။

နက်က လိနိုအဖတ်ရအောင် လာလီကို လွှတ်ပေးဦး
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လာလီ အဖေအဖို့ပြီး ကောင်းကောင်း
အဖေကောင်းသောကြောင့်များသို့ ပြန်မိ ပြောသွား

‘လာလီဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်’ ဟု နက် ပြန်သွားပြီ နောက် လိနီက ဂျက်ဖရီကို မေးကြည့်သည်။

‘ငါနဲ့ လူချင်းတွေ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် စစ်တပ်က ဟပ်ရင်းမှူးတစ်ယောက်ရှိ သမီးလို့ နက်က ပြောပြတယ်။ သူတို့တပ်ရင်းက အရာရှိငယ် တစ်ယောက် နောက် ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ်လို့ကလံပြေးရော သူ့ အဖေ တပ်ရင်းမှူးက သမီးစိတ်နဲ့ နှလုံးရော ဂါဖြစ်ပြီးသေတယ် သူနဲ့လိုက်ပြေးတဲ့ အရာရှိကလဲ အချက်မှားပြီး မြစ်ထဲ ထိုး ကျလို့ ရေနှစ်သေသွားတယ်။ လာလီမှာ ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိခဲ့ဘူးဘူး။ ဘယ်ဆွေမျိုးကမ္ဘာလဲ လက်မခံဘူး။ နက်က စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကလေးမကို လက်ခံ စောင့်ရှောက်ထားတယ်’

လိနီက မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့လှဲလိုက်သည်။

‘နက်က အဲဒီ လာလီကို လက်ထပ်ယူမှ လာမဟင်’

‘ငါတွေ မထင်ဘူး။ လာလီကလဲ သူ့ကို လက်ထပ် ယူလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားမယ် မထင်ဘူး။ သူ လူပျို လှည့်မနေတဲ့ မာစတန်က အမျိုးသမီးအကြောင်း လာလီ လဲ သိနေတယ်’

သည်လိုဆိုလျှင် လာလီက နက်တိုက်ကိုမျှော်လင့် မနေ ဘူးပေါ့။ လိနီက ဂျက်ဖရီဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်လိုက် သည်။

‘တောတွေတောင်တွေ လျှိုမြောင်တွေထဲမှာ ကျွန်မ တို့ သုံးလေးလုံး ပြေးလွှားပုန်းအောင်း နေခဲ့ကြရတယ်။

အောက်စဖို့မြို့ကိုလာယင် ကျွန်မတို့ လုံလုံခြုံခြုံနေလို့ရယ် ဆိုတာ ဟိုတုန်းကတည်းက ရှင်သိထားပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင်မလာဘူး။ အခုမှလာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’ ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဂျက်ဖရီ မျက်မေ့ဝင် ကုပ်သွား သည်။

‘တို့အတွက် ဘယ်နေရာမှ မလုံခြုံခဲ့ဘူး လိနီ၊ အောက် ဇဖို့လဲ တစ်ခြားနေရာတွေနဲ့ အတူတူပဲ’ လိနီကမူ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်သားသည်။

‘ဘာကြောင့် စောစောစီးစီး ရှင် ဒီကိုမလာသလဲဆို တာ ကျွန်မပြောပြမယ်။ ဒီအောက်စဖို့မြို့မှာ ရှင်အပေါင်း အသင်း သူငယ်ချင်းတွေရှိနေလို့ ကျွန်မကိုခေါ် မလာချင် ဘူး။ ရှင် အပေါင်းအသင်းတွေထဲက တစ်ယောက် ယောက်စာ ရှင်မှာ ပြင်သစ်လူမျိုး မိန်းမရှိနေကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြလိုက်မှာ ရှင်ကြောက်နေတယ်။ ဒါ ကြောင့် စောစောစီးစီး ဒီကိုခေါ်မလာတာ’

‘လိနီ...’ ဂျက်ဖရီက သူ့ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲသည်။ သို့သော် လိနီက အဆွဲမခံ ခါချပစ်လိုက်သည်။

‘ရှင် ဒီမြို့ကို လာမယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးခင် ရှင် ဒီနီးမအကြောင်း ကျွန်မကိုဖွင့်မပြောဘူး’

‘ဘာထူးမှာလဲကွာ၊ မင်းဟာ ငါ့မယားဖြစ်နေပြီပဲ။ ဒါသာလျှင် အရေးကြီးတာပဲ။ ဒါထက် မင်းဖိနပ်ဝတ်လို့

စုတ်ပြတ်သတ်ကုန်ပြီ၊ အသစ်တစ်ရံလောက် ထွက်ဝယ် လိုက်ကြဦးစို့'

ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ အပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဖိနပ်ဆိုင်နှင့် နီး သည်ဆိုသဖြင့် မြင်း ထုတ်ဖမ်းတော့ပဲ ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာကြသည်။

သူတို့ လမ်းပေါ် အဆောက်နှင့် ဂေလ်ဘတ်နှင့် သွား တိုးသည်။

'မစွက်ဒေါက်...ဂျက်ဖရို၊ မင်းတို့ နေ့ရထိုင်ရတာ အဆင်မပြေရဲ့ ပေးဆိုတာ သိချင်လို့ လာကြည့်တာ'

'အဆင်မပြေပါဘယ်ကွာ၊ မစွက်ဒေါက်အထက် ဖိနပ် ဝယ်ပေးတာဆိုပြီ၊ တို့ အပြင်ထွက်တာတာ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဝါးတုံဆိုင် ကောင်းတောင်း တစ်ဆိုင် ရှိတယ်၊ လ လီဘုန်းကလဲ အဲဒီဆိုင်ထဲမှာပဲ ဝယ်တာပဲ'

ဂျက်ဖရိုကလည်း သူ့ အသိထဲက ဖိနပ်ကောင်းကောင်း ချုပ် နတ်သည့်ဆိုင် ရှိ ကြောင်းပြောပြီး ထိုဆိုင်သွားမည် ဆိုသည်။

သို့သော် လီနိုက ဂေလ်ဘတ် ပြောသည့်ဆိုင်သို့ လိုက် ပို့ပေ ဖို့ ပူပူ နောက်ဆုံး ထိုဆိုင်သို့ရောက်သည်။

ဂေလ်ဘတ်ကြိုက်သည့် ဖိနပ်ကိုပင် အဝယ်ခိုင်းပြီး စီး ထွက်ခဲ့သည်။ ဂျက်ဖရိုက ဘာမျှမပြောပဲ သူ့ အကြိုက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။

တစ်ခုဆရာတော်တော့ အရက်မူးသမား၊ အတိုးကြီး ဝတ်လဲ ကလဲ လီနိုကို မေးတာဘာပဲ ဝတ်တိုးမိသည်။

'အရှူး...လူကို မမြင်ဘူးလား'

ဂေလ်ဘတ်က ပြောပြောဆိုဆို အတိုးကြီး၏ ကျော ပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ အတိုးကြီး ခမျှာ ရှုံ့ပွက်ဆဲသို့ ပတ်လက်လဲ ကျသွားရှာသည်။

'တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မိန်းကလေးကို မမြင်လို့ ပါ...'

'ကျွန်ုပ်ဖိနပ်ဦးက ခမျှာမျက်စိအမြင့် ပိုကြည်လင် သွားအောင် တတ်နိုင်ဘယ်နာ'

ဂေလ်ဘတ်က ပြောပြောဆိုဆို ခမျှာတိုးသွားမည်။ ဗွက်ထဲတွင် ပန်းကန်သလေးဖြစ်နေသည့် အတိုးကြီး

က ကြောက်ရွံ့စွာ မော်ကြည့်နေသည်။ ဂျက်ဖရိုက ဂေလ်ဘတ်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

'အတတ်ကဆရာတော့ကွာ၊ သူ့ကို မင်း တစ်ချက်လဲ ရိုက်ပြီ သွားပြီပဲ'

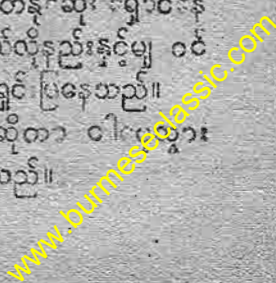
ဂျက်ဖရိုဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်လာရသော်လည်း ဂေလ်ဘတ်မှာ အတိုးကြီးကို စိတ်ရှိုလက်ရှိမလုပ်ရသဖြင့်

ဒေါသဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့သည် ဝရမ်းပြေးများဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းပေါ်

တွင် ရုန်းရှင် ဆန်ခက်ဖြစ်မှာကို အတတ်နိမ့်ဆုံး ရှောင်နေ ကြရကြောင်း၊ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဝင်

မပါနိုင်ကြောင်းများကို ဂျက်ဖရိုက ရှင် ပြနေသည်။ 'မင်းတို့နှစ်ယောက် ဝရမ်းပြေးဆိုတာ ဝါးပုသွား

တယ်ကွာ' ဟု ဂေလ်ဘတ်က ရန်ခံသည်။

လမ်းတစ်နေရာရောက်တော့ ဂေလ်ဘတ်သည် အသိတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး စကားပြော ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဂျက်ဖရီတို့နှစ်ယောက် ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

‘ဂေလ်ဘတ်ကို သိပ်မြောက်ပေးမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ခေါင်းငါ အဖြတ်ခံသွားရလိမ့်မယ်’ ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။ ‘မြောက်ပေးစားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကမူ ကျွန်ုပ်အတွက် တိုက်ခိုက်ပေးဖော် ရသေးတယ်’ ‘လုပ်သမျှခံပြီး ပြန်ရန်မရှာမယ့်အတိုးကြီးမှန်းသိလို့ သူ ရန်လိုနေတာပါကွာ၊ ဒါလောက်မှ အက်မခတ်တတ်ဘူးလား၊ ဝူစတာတိုက်ပွဲမှာတုန်းက ဘုရင်မင်းမြတ်ဘက် အနေပြီး ဘာဖြစ်လို့ သူ ဝင်မတိုက်ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါကိုရော မင်းသိသလား’

သူတို့ စကားပြတ်သွားကြသည်။ ထိတ်ဆိတ်စွာပင် အိမ်သို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ တည်းခိုခန်းပြန့်ရောက်တော့ ဂျက်ဖရီက ကိစ္စတစ်ခုကို အကြောင်းပြပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။

ဂေလ်ဘတ်ကို သူ့ရဲဘောကြောင်သည်ဟု အပြောခံရသည့်အတွက် လီနို မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဂေလ်ဘတ်လေးလျှင် တည့်တည့်ကြီးကို မေးပစ်လိုက်ဦးမည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်သည်။

ဂျက်ဖရီထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဂေလ်ဘတ် ရောက်လာလေသည်။ လီနိုကလည်း တည့်တည့်ပင် မေးပစ်

လိုက်သည်။ ဂေလ်ဘတ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။ တူနွေဆည်ပြီး ဟန်မပျက် ပြန်ပြောသည်။

‘ဝူစတာတိုက်ပွဲတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ်နေတော့ ငါကလဲ အသည်းအသန် ပျားနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှ မသွားနိုင်ဘူး၊ အပျားလည်း နည်းနည်းပျောက်ရော ဝူစတာကို သွားမယ်လုပ်တော့ ဟိုမှာ ဘုရင့်ဘက်ကနွှားပြီး တိုက်ပွဲပြီးနဲ့နဲ့သွားပြီ’

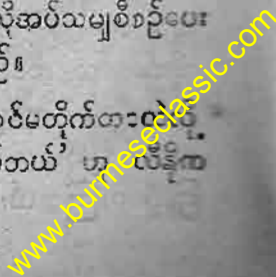
ထိုအဖြေကို လီနို ကျေနပ်ပါသည်။ ဂျက်ဖရီက ဂေလ်ဘတ်ကို မလိုလားသောကြောင့် နှိမ်နင်းခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

ထိုနည်းက ဂျက်ဖရီပြန်လာတော့ တစ်နေ့လုံး ဖြစ်ခဲ့သည်များနှင့်ပတ်သက်၍ လီနိုက တောင်းပန်သည်။

‘ဒါတွေ ထားလိုက်တော့ လီနို၊ ဘာမှအရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက်အဝတ်အစားချုပ်ဖို့ မစွက်ဝပ်တ်နဲ့ စီစဉ်ပြီးပြီ’

ထိုစကားကြားတော့ လီနို ရှက်သွားသည်။ မိမိက မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ထားနေချိန်တွင် ဂျက်ဖရီက မိမိသက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်စေရန် လိုအပ်သမျှစီစဉ်ပေးနေကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

‘ဝူစတာတိုက်ပွဲကို ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မတိုက်တော့လို့ ဂေလ်ဘတ်ကို ကျွန်ုပ် မေးကြည့်လိုက်တယ်’ ဟု လီနိုက တမန်းကတန်း ပြောချလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ဂျက်ဖရီ၏ မျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက် သွားသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ငါ့ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဒီကောင် ဒီကို ရောက်လာသေးတယ်ပေါ့လေ’

‘ဘုရင်ဘက်က ရှုံးနေပြီဆိုတာ သိလျက်သာ နဲ့ စစ် မြေပြင်ကို ဆင်းသွားယင် ရှာလို့ သူ ပြန်မှာပေါ့တဲ့ ဂျက်ဖရီက ပြုံးပြုံးကြို လုပ်လိုက်သည်။

‘ငါနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တဲ့ အကောင်ဟာ မိန်းမ ဇာကျားအောင် လုပ်တတ်ရုံမကဘူး။ ခြံ့ညှိုးရိုးပေါ် ခွ ထိုင်တဲ့နေရာမှာပဲ ဖာင်မက်ဖတ်တံတားကို နိုင်တဲ့ဘက်ကို ခုန်ချမယ်အကောင်မျိုးလေး နောက်ပြီးပထမ ဘယ်ဘက်မှ ဘဝံ့မရှိဘူး’

‘သူများကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ၊ ရွှင်မှာ သက်သေသက္ကာယ ရှိလို့ လား’ ဟု လိနိုက တက်စက်စက် ပြန်ပေးသည်။

‘ငယ်ငယ်တန်းက သူနဲ့ငါ တောထဲသွားတယ်၊ ဝက်ဝံ တစ်ကောင်နဲ့ တိုးတယ်၊ ကြားထဲမှာ သူခံနေတော့ ငါ လေးနဲ့ပစ်လို့ မရဘူး၊ သူ့ကိုထိမှာစိုးတာနဲ့ ညှာနေတုန်း သူက ထွက်ပြေးတယ်၊ ဝက်ဝံက ငါ့ကိုခဲပြီး ခါထုတ်ပစ် လိုက်တာသစ်ကိုင်းပေါ်ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီအပေါ်က အဆင်းရဲဘူး၊ သူကတော့ တချိုးတည်း ထွက်ပြေးပြီလေ၊ နောက် မုဆိုးတွေ ရောက်လာတော့မှ ငါ့ကိုကယ်ပြီး အိမ် ပြန်ပို့ပေးကြတယ်၊ သူကတော့ ငါနဲ့အတူ တောထဲသွား

ပြီး ဝက်ဝံနဲ့ တွေ့ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားပတ်ခွန်းတောင် လူကြီးတွေကို ပြောဖော်ခရဘူး’

‘ရှင် ညာဘက်ခြေထောက်က ခက်ရာဟာ အဲဒီဝက်ဝံ ကိုက်တာလားဟင်’

‘ဟုတ်ကယ်’

‘ဒါဆိုယင်တော့ အဲဒီကိစ္စ သူ့ကို သေသေချာချာ ပြောပစ်ရဦးမယ်’

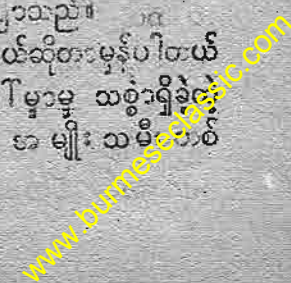
လိနိုက အားနည်းသည့် လေသံကလေးဖြင့်ပြောသည်။ ဂျက်ဖရီက သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

‘သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ထိုင်နေနေရ တာ လိနို၊ အောက်စပိုမြို့ဟာလဲ တခြားမြို့တွေလိုပဲ၊ သူ့ ဘက်တော်သွားတွေရော ကိုယ် ဘက်တော်ဘားတွေပါ ရှိနေကြတာ ဂေးလ်ဘတ်က နှစ်ဘက်စလုံးနဲ့ အလွမ်းဆင့် တယ်၊ ထို့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူ တစ်ခုခု ပြောလိုက်ယင် ထို ခုကွရောက်သွားနိုင်တယ်’

‘ဒါပေမယ် သူဟာ ရှင်နဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော် တာပဲ၊ နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ်မှာလဲ သစ္စာစောင့်သိ ရိုသေတယ်ဆို’

လိနိုက ကန့်ကွက်စကားလေး ပြောသည်။

‘ငါနဲ့ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို တော်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ် သူဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သစ္စာရှိခဲ့တဲ့ ထောင် မဟုတ်ဘူး၊ လက်ဖမ်းမှာ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်ရှိ...’

လိနီ၏ အမှုအယာ ချက်ချင်းပျက်သွားသည်။
'ကျွန်မ မကြားချင်တော့ဘူး'

ဂေးလ်ဘတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ မနေ့တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ဂျက်ဖရီ၏ တရားဝင်ဇနီး မဟုတ်ကြောင်း သိနေ သူ့ တွေ့ လည်း ရှိ နေ လေ ရာ အောက်စဖို့မြို့မှာ အသားကျစွာ နေ သွား ဖို့ အတော် ကြိုးစားရပေဦးမည်။

နောက်နေ့မှာပင် လာလီ အလည် ရောက်လာ လေသည်။

လိနီ ထင်ထားသည်နှင့်မတူ ခြားနားနေသော အမျိုး သမီးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အရပ် တောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ ကိုယ် လုံးက သွယ်သွယ်။ မျက်နှာကလေးက ချောမော လှပသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ညှို့ဝှက် ဝှိုသည်။

ကိုယ် နာမည် လာလီပါ။ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ ပါတယ် လိနီ။ နက်က ဂျက်ဖရီအကြောင်းမတွေ့ ပြောလို့ မဆုံးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က အရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း တွေလေ။ သူတို့လိုပဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လဲအရမ်း ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရယ် ကေဘီးမယ်နော်။ ရန် သူ တွေ့ မနားတမ်း လိုက်နေတာနဲ့ မင်း တာအဝတ်အစားမှ ယူ

မလာနိုင်ဘူးလို့ နက်က ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အနှေး ထည်လေးတစ်ခု ကိုယ်ယူလာတယ်။ အောက်စဖို့ မောင်း တွင်းမှာတော့ မင်းအတွက် အသုံးတည့်မှာပါ။

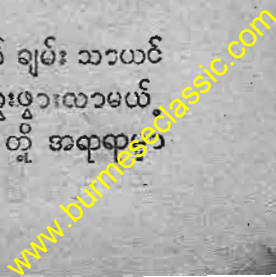
သူတို့နှစ်ယောက် စကားထိုင်ပြော ကြသည်။ ခဏချင်း မှာပင် သူတို့လည်း ဂျက်ဖရီနှင့်နက်တို့ကိုလို ချစ်သော သူ ငယ်ချင်းများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ လာလီသည် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောတတ်သောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

'ကိုယ်က နက်တို့ကို လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စေ့စပ် စားတောင် မလုပ်ဘူး။ သူက ကိုယ် ရဲ့ စောင့်ရှောက်သူ လေ။ ကိုယ် မှာ ချစ်သူရော အဖေခရာ တစ်ပြိုင်တည်းလို ဆုံးရှုံး ခဲ့ရတယ်'

သူ့ အကြောင်းများကို ကြေကွဲစွာ ပြောပြနေသည်။ မနက်ဖြန် ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ နှင့် ညစာ အတူစားဖို့ပြင်ပြီး လာလီ ပြန်သွားသည်။

ဂျက်ဖရီပြန်လာသောအခါလာလီ လာလည်ကြောင်း အနှေးထည် လက်ဆောင်ပေးသွားကြောင်းနှင့် မနက်ဖြန် ညစာ အတူစားဖို့ ချိန်း သွား ကြောင်းများ ပြော ပြ ထည်။

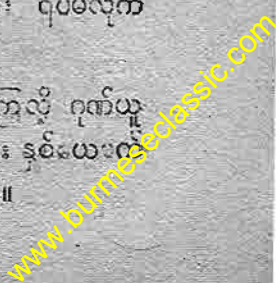
'ဒီအင်္ကျီ မင်းနဲ့လိုက်တယ်။ မင်း စိတ် ချမ်း သာယာ ဖြစ်တာပဲ လိနီ။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အဖေပါ။ ဓမ္မေဗ္ဗာသမာဓိ မရှိရင် သွေးလေး ဂုဏ်သိက္ခာ မကျေဖို့ တို့ အရာရာမှာ သတိထားကြရမယ်'

ဂျက်ဖရီ၏ ငါ့ခင်ထဲသို့ လိနိုတို့ ဝင်မိသည်။
 ဂျက်ဖရီ... ရှင်ကို ကျွန်ုပ် ချစ်ပါသည်။
 အောက်စဖို့ဒ်မှာ ဆက်လက် နထိုးနေသည့် ကား
 အတွင်း ငါ့ယောက်ျားနှင့် ခင်မိမိမိမိ ဖက်ကြည့်သည့် အကြောင်း
 များ သိရှိနိုင်ကြပါသောကြောင့် ဂျက်ဖရီ၏ ခြံအတွင်း
 နည်းသော လိနို အေးကြည့် နေမိသည်။
 တကယ်ဆို ယခုထိုအကြောင်းကို လိုလား မရှင်းစွာ
 ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေမည်။

အောက်ဆို့ဒ် နဂါးတိုက်တို့အိမ်တွင် လိနိုတို့နှစ် ယောက်
 လာလိမ့် နှစ်ယောက် ညစာအစာတူစားကြသည်။
 ဘေးကင်း သောက်စားများနှင့် ပြည်ခင်းသည်
 အသုံးအဆောင် စွည်းများအားလုံး အကောင်း စားများ
 ရှည်မြဲသည်။
 လာလိသည် ထိုပစ္စည်းများကို ကျွမ်းကျင် လိမ္မော်
 ကိုင်တွယ်အသုံးချနိုင်သည်ကို မြင်ရသေးအခါ လိနို
 အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိသည်။
 တကယ်ဆိုကော သူကောသုမစစ်စစ်ဖြစ်ပြီး လှောင်
 သည် အထက်တန်းများတွင် ဝင်ဆံ့သည့် မြို့ကြီးသူဖြစ်
 လေသည်။ သည်တော့လည်း လိနိုအနေဖြင့် လာလိ
 ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုနေ့ည ညစာစားပွဲသို့ အောက်ဆို့ဒ် တက္ကသိုလ်မှ
 ကယ်နှင့်လူးစတို့အေး ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို
 ခေါ်ကြားထားသည်။
 အားလုံးတညီတညွတ်တည်း ဆတ်သော အစားအသောက်
 နှစ် ဘူးတူ ယူ အလှပင်ဖြူသည်။
 နောက်နေ့တွင် မိုက်ကယ်သည် ဝတ်စားကောင်း စားလှ
 ဆင်ခြံ လက်ဆောင်ပေမို့ စိုင့်ပုလင်းပိုက်လှ လိနိုတို့
 နည်းခိုနေသည့်နေရာသို့ ရောက် သည်။
 သူ့ကိုတံခါးဖွင့်ပေးခင်း ဆဲပွဲပင် မုန့်ထုပ်များပိုက်ပြီး
 နှစ်စွဲ ဆက်သားပြန်သည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လိနိုနှင့်အသက်ခွင်း မထိမ်း
 မိမိ အရှုံးရှိကြလေသည်။
 ဂျက်ဖရီပြန်ရောက်လာသောအခါ လိနိုသည် မိုက်ကယ်တို့
 နှင့် တဝါးဝါး ဖတ်ဖတ် ပွဲကျနေသည်ကို တွေ့
 သည်။
 ကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်မှာ ဂျက်ဖရီကို တွေ့
 မိကိရ သားကြောင့် ရှက်ကိုး ရှက်လန်းဖြင့် မနေတတ်
 ဆင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း ဝိပိမိလိုက်
 သည်။ ထို့ကြောင့်...
 မိုက်ဆိုင်မေးခင်း အောက်ဆို့ဒ်အလယ်ကြည့် ဂျက်ဖရီ
 ဘယ်ကွာဟ ဂျက်ဖရီက ကျောင်းသား နှစ်ယောက်
 နှုတ်ထိုင်ထိုင်အောင် ပြောလိုက်ရသည်။

၅၆ အထောက်အတံ့ လှူဒါန်း

မရွေးမနှောင်းမှီပင် ဂေါ်လ်ဘတ်လည်း ရောက်ပြန်သည်။ ဂေါ်လ်ဘတ်က နေ့တစ်ဝက်လုံးလုံး နေသည်။ နှင် များကျားသာအခါတွင် အောက်စပို့မြို့ရှိရွှေခင်းအောင်းသောနေရာများသို့ လီနိုကိုလိုက်ပို့ပေးပြီးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားသည်။

ညွှန်သည်များပြန်သွားသောအခါ လီနိုမှာ မော့နှမ်းနယ်ပြီး ကျန်ရစ်တော့သည်။

ထိုနေ့ကစပြီး သူတို့တည်းနေသည့် အခန်းကလေး ဧည့်ပြေတ်တော့။

လီနိုမျက်နှာမြင်မည့်ရက်က လာမည့်ငွေလဲ ဖြစ်သလိုအတွင်း သူ့မှာလုပ်စရာကိုင်စရာတွေများလှသည်။

မိုက်ကယ်က လီနိုကို စာသင်ပေးသည်။ လူ့ဝတ်လည်းကောင်းပေးသည်။ လိုအပ်သည့် စာအုပ်နှင့် စာများ၊ ငှက်တောင်များ၊ မင်များကို ယူလာပေးကြသလို ထိုနေ့က သူတို့ အကုသင်ကြသည်။ တယောတတ်သည့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို ရှာရသည်။ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်က တယောထိုးပြီး ကျန်များက အကုသင်ကြသည်။

သူတို့အုပ်စုမှာ မိုက်ကယ်၊ လူးဝစ္စ၊ ဂေါ်လ်ဘတ်၊ လီနိုနှင့် လီနိုထို့ဖြစ်ကြသည်။ နက်တိုက်လည်း တစ်ခါတရောက်လာတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျန်လူများအချိန်မမှန်။ ရက်မမှန်။ သူတို့ကပွဲမှာ နေ့တိုင်းပြန်နေသည်။

ထိုကဲ့သို့မှာ အကုအကောင်းဆုံးလူသည် ဂေါ်လ်ဘတ်ဖြစ်သည်။

ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ဝိုင်းက ဆူလွန်းသောကြောင့် နီခင်းပိုင်ရှင် မေ့စေပတ်က လာရောက်သတိပေးရသည်များရှိသည်။

ဂေါ်လ်ဘတ်သည် လီနိုတို့ဆီမှာသာ အနေများလာထိုမှသာမက လီနိုအပေါ် ဆက်ဆံသည်မှာလည်း အားတော့။ သူကြည့်ပုံ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ပုံ၊ စကားများမှာ သိသိသာသာကြီး ဆန်းပြားလာသည်။

ဖရိုက်လည်း ယခုတလော နေ့အိပ်ညနေခင်းများ ဖောက်သည်။ သူတော့ လုပ်နေသည်ကို လီနိုမိပါ။ သူပြန်လာသည့်အခါတိုင်း ဇွေကြေးများပါလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ စားဝတ်နေရေးအလှူလှူနေပါသည်။

ခါတစ်ရံတွင်နေသည့်အခါများတွင် ဂေါ်လ်ဘတ်ထို ခွေတမ်း ကမ်းနေတတ်သည်။ လီနိုကလည်း ပြောင်တင်းတင်းပင် အကပ်ခံခံနေသည်။ နှစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရျက်ဖရိုက်ထပ်ကြိမ် စကားများ ပြောသည်။

သွားနေတဲ့အခါမျိုးမှာ မင်းနဲ့ ဂေါ်လ်ဘတ်ဦးဟာ သိပ်ကိုရင်းနှီးလွန်းတယ်လို့ နက်တိုက်က မိနေတယ်' ဟောကြောင့် လီနိုသက်ပြင်းချေသည်။

‘သုတာ ကျွန်မတို့ကို ကန့်သတ်ပေးနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံဖို့ ရှင်ပဲကျွန်မကို ပြောထားတဲ့ မဟုတ်ဘူး။’

‘ကောင်းကောင်းပျော်ပျော်ဆက်ဆံဖို့ပြောတာပါ။ ဝိသယပို့ပါဘူး။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုညို အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဝေမျှပေးဖို့ ပြောမဟုတ်ဘူး။’

လိနိုအေ သဘက်သဘာဝသည်။

‘ရှင်ဘဝကောပြောတာလဲ၊ ကျွန်မကို ဆယ်အစားကထင်သလဲ၊ ကျွန်မပါမျိုး...’

‘လိနို... ခင်ကို မင်းကို ဝတ်စွဲနုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝတ် ပေးနေတာ။ ဂဝင်ဘတ်ကို သတိထား ဆက်သတိပေးနေတာ။ ဒီကောင်လို့ မကျမ်းကြောတဲ့လူမင်းတယ်တုန်းကမှ တွေ့ဖူးမှ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်အတဲအကောင်’

ဂျက်ဖရီက လိနို၏စကားကို ဆုံးအောင် နားမထင်ဘဲ ဖြတ်ပြောသည်။

‘အို... ကျွန်မလဲ အင်းတန်ဖော်တဲ့ ယောကျ်ားတွေ့ဖူးပါလား။’

‘ငါပြောတဲ့အထက်ပေါ်မှာပေါင်းအဓိပ္ပာယ်အဓိပ္ပာယ်လို့ နေပြီ။ မင်းအဘက်စုံရိပ်ယိုပြောနေတာ။ နောက်ဆော့ဒါ ယောက်အောင်ကရုန်းရုန်းလုပ်နေယပ်မိမို့ မှားရှိတဲ့လူဘာ တို့ကို အာရုံစိုက်မိလာလိမ့်မယ်။ တရုတ်’

ဆိုတာကလဲ တစ်ခုကလဲအလေးမယုတ်ဘောဘူး။ နေ့စဉ်ရက်စက်ဖြစ်နေပြီ’

‘ကောင်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ ကုတားကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်ခိုက်မယ်။ ဘေးလူတွေနဲ့ မထွက်ဝပ်တို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့ ရပ်ပစ်လိုက်တာလို့ ပြောမယ်။ ကျနပ်ပြီ မဟုတ်ဘူး...’

‘ငါပြောတာကို မင်းနားမလည်ဘူး။ လူတွေကရုန်းရုန်း ဖြစ်နေလို့ ပြောတာ။ ဘေးလူတွေ အာရုံစိုက်မိလာဖို့ တို့ဘယ်သူတွေဖြစ်ကြောင်း သိသွားမှာစို့လို့ ပြောတာ’

‘ကျွန်မ အပြင်ထွက် ဇမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါပဲရှင်းသွားတာမှ ရှုပ်စွပ်စွဲ ဘေးတွေကို အပြည်အဝတ်အလည်နိုင်မယ်’

အခန်းအပြင်သို့ လိနို ထွက်ခဲ့သည်။ ဂျက်ဖရီ ပြောသည့် စကားများကို ခေါင်းအေးအေးနှင့် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

မုန်တာတွေက များနေသည်။ ဂဝင်ဘတ်၏အမှုအရာများ၊ ဆက်ဆံဖုံများသည် နည်းနည်းကလေးမှ ရှိသားတာ။ ဂျက်ဖရီအားဖြင့် စိတ်ပူညီဆိုတာ ပူလောက်သည်။ မိမိတို့အဖြစ်များက သိပ်မဟုတ်ဘော။

‘မင်းအစ်ကိုလျှောက်ပြီ၊ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဝမ်းခိုအာတွင် ဂဝင်ဘတ် ထောက်နေသည်။ ခု ဆိုခံသံကို ပြန်ထုတ် ခြေရသည်။’

‘ဟော...မင်းက ဒီမှာကိုး၊ နက်နဲ လာလိတို့နောက်က လိုက်လာကြတယ်၊ ဟယ်ရီနဲ့ ဖရက်တို့လဲ တယောယူပြီး လိုက်လာကြလိမ့်မယ်’ ဟု ဂေါ်လ်ဘတ်က ဆီးပြောသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်သို့ သူတို့ ထက်နှင့်သည်။

‘ဂေါ်လ်ဘတ်’

လီနိုက စိုးရိမ်သည့်လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။ လှေကား အတိုင်း သူ့နောက်မှ အပေါ်သို့ ဟက်လိုက်သွားသည်။

‘ဟယ်ရီနဲ့ဖရက် ဒီနေ့ တယောမထိုးယင်ကောင်းမယ်၊ မနေ့တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့ အရှင်ဆူတယ်၊ မစွက်ပင်တို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေး...’

ဂေါ်လ်ဘတ်က သူတို့တည်းခိုခန်းကလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လီနိုကို ခါးမုကိုင်ပြီး အတွင်းသို့ တွန်းသွင်းသည်။

‘ဂျက်ဖရီ အိမ်မှာ မနေတာ အတော်ပါ၊ ဂျက်ဖရီ ခဏခဏ ခရီးထွက်နေတာ မင်းအဖို့လဲ ဟန်ကျသွားတာ ပေါ့နော်’

ထိုကေားကြောင့် လီနိုအကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဂျက်ဖရီ ရှိကောင်းရှိနေနိုင်သည်။

ရှင် တာစကားတွေ ပြောနေတယ်၊ ဂျက်ဖရီအိမ်မှာ ရှိနေတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာအိပ်နေတယ်၊ သူခရီးသွားတာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘာမှ ဟန်ကျနေစရာ မလိုဘူး’

‘သွားစမ်းပါကွာ၊ ဂျက်ဖရီ အိမ်မှာ ရှိနေလို့ ဈေးတွေ မင်းတစ်ယောက်တည်း အခုလိုလမ်းထွက်မလျှောက်ဘူး’

ဂေါ်လ်ဘတ်က လီနိုကို အိပ်ခန်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်သည်။ လီနိုက အထိတ်တလန့် ရုန်းသည်။ မရသဖြင့် အိပ်ရာနှင့် ခြားထားသည့် ခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

အိပ်ရာမှာ တုန်ကြေနေသည်။ သို့သော် ထိုအပေါ်မှာ ဂျက်ဖရီ ရှိမနေ။

‘အိပ်ရာတွေ ဒါလောက်တောင် ကြေနေတာထောက် ထင်တော့ မင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဒီအပေါ်မှာ ခုတ်ပါ၊ သွားထားပြီထင်တယ်’

‘ဂေါ်လ်ဘတ်’

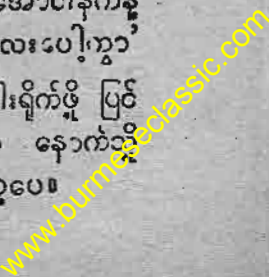
‘အဲဒီတော့ ဂျက်ဖရီအကြောင်း ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့၊ အခုအချိန်ဆိုယင် မိုင်ခြောက်ဆယ်အကွာလောက် မှာ သူ့ဇောက်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ တို့နှစ်ယောက်တည်း နေမယ်’

ဂေါ်လ်ဘတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲဖက်သည်။

‘မထိနဲ့ ဂေါ်လ်ဘတ်’

‘ဟား...ဟား လာစမ်းပါ လီနိုရာ၊ မင်းနဲ့ငါ မရီးနဲ့ ခတ်တော်တယ်လေ၊ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ချိန်နဲ့မတ် နမ်းတဲ့အနမ် မျိုးနမ်းလိုက်ကြရအောင်၊ နက်နဲ အာလိတို့ ဇောက်မလာခင် အချိန်ရှိခိုက်ကလေးပေါ့ကွာ’

လီနိုက သူ့ ငှက်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး ပါးရိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဂေါ်လ်ဘတ်က နောက်သို့ ဆွဲလိုက်ဆော့ကြောင့် လက်လှမ်းမမီတော့ပေ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အရာများ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။

အခန်းကျဉ်းကလေးသို့ကူးသည့် တံခါးဝမှာ ဂျက်ဖရိုသည်။ မားမားကြီး ရပ်နေသည်ကို သူ့ထို့ မြင်လိုက်ကြရသေးသည်။

‘ငါ့-ရိုက်အချိန်မှာ မင်းက ဒါမျိုးတွေ လုပ်နေတယ်ပေါ့ ဂေးလ်၊ ဟုတ်လား’

ဂျက်ဖရိုက မေးသည်။ သူ့လေသံ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။ သို့သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပါနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂေးလ်ဘတ်က နောက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း သပ်ဆုတ်လို ပြန်သည်။

‘ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဂျက်ဖရို၊ မစွက်ဒေါက် ငါ ဒီမှာ ကမလို့ မြင်ဆင်နေတာပေါ့’ ဟု သူက ဖော်ပြောသည်။

‘ဪ... ဒီလိုလား၊ မရိုးနဲ့ မတ် နမ်းတဲ့အနမ်းမျိုး နမ်းလိုက်ကြည့်ရင် အင်အားတိုတာက တာလဲကွ’

ဂျက်ဖရိုက သူ့ကိုမျက်နှာတင်မခတ် ‘စိုက်ကြည့်နားရမ်း ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဟိုးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အရပ်ဘေးထောင့်အောင်းအောင်းများချည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျက်ဖရိုက ပိုသတင်းတင်သည်။ ရင်အုပ်က အကားနှင့် လက်မောင်းများ ပိုတုတ်ခိုင်သည်။

‘မင်းမိန်းမက ခေါ်လို့ ငါလာတာပေါ့’ ဂေးလ်ဘတ်က ကြောက်လန့်တကြား ဆော်ပြန်

‘ငါ့မိန်းမက ခေါ်တယ်ဆိုတာ မယုံမရှိပါဘူးကွာ’ ဂျက်ဖရိုက ကြင်နာသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဘာဆိုးသည်နှင့် လိနို သတိ မထားလိုက်မိချိန်မှာပင် ညွှာလက်သီးသည် ဂေးလ်ဘတ်၏ မေးရိုးပေါ်သို့

လှုပ်စီးလက်သလို ကျသွားသည်။ အပြင်းကြီး မဟုတ်သော်လည်း ဂေးလ်ဘတ်ကို တံခါးပေါက်ဆီသို့ ရောက်

အောင် ပို့လိုက်နိုင်ပြီး တံခါးပေါက်မှာ ရောက်လာသော ဘတ်တိုက်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားသည်။

‘ဟေး... နေဦး ဂျက်ဖရို၊ နေဦး... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

ဂျက်ကအော်သည်။ အချိန်နှင့်ကျလာသော ဂေးလ်ဘတ်ကြောင့် သူ နောက်သို့ယိုင်သွားရာ လ...လီနှင့် ကိုယ်

အနင်း တိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။ လာလီသည် နောက်ဘက်သို့တိုးပြီး ကမန်းကတန်း ရှေ့ထိုင်ချသည်။

‘သူ ရှေးသွားပြီ’ ဟု ဂေးလ်ဘတ်က ပြောသည်။ ‘မင်း ဘာတွေ လုပ်-နတ်ယုံဆိုတာ မသိနိုင်လေးကွ’

‘အင်အားက မရှားသေးဘူး ဂေးလ်’

၁၆၄ အထောက်တော် လှအောင်

ဂျက်ဖရီထ လက်ပိုက်လိုက်သည်။ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ခပ်ကားကားထားကာ ရုပ်မြဲနေထုတ် ခပ်နေသည်။ ဂေးလ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်လည်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘အခု အဖြစ်အပျက်ကလေးဟာ နောင်ကို လီနိုဆက်ဆံဆိုင် ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သတိပေးလိုက်ကလေးပါပဲ’

‘လီနိုကို ငါက ဘယ်လိုဆက်ဆံနေလို့လဲ၊ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေတာပဲ မဟုတ်လား’

ဂေးလ်ဘတ်က ဒေါသတကြီး ပြန်အော်သည်။ သူ့မျက်နှာ နီရဲနေသည်။ လက်သီးနှင့် ထိုးမိသည့် နေရာအပိုနီသည်။

‘အဲဒါကိုလဲ မယုံမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောင်အခါ ဘယ်လိုဆက်ဆံသင့်တယ် ဆိုတာလေးကိုလဲ မင်း မှတ်မိနေအောင်လို့ပါ’

‘ဘုရားသခင်... ဒီကောင် ဂျူးသွားပြီပဲ၊ အဂ္ဂူးနဲ့ဝေးတဲ့ နေရာကို ပြေးပါရစေဗျာ’

ဂေးလ်ဘတ်သည် အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း နက်တိုက်စွာ လက်ထဲမှ ရှုန်းထွက်ကာ လာလီကိုကျော်ပြီး လှေကားအတိုင်း ဆင်းပြေးလေတော့သည်။ အရှေ့ဘက် တံခါးကိုလည်း တအားဆောင်ပိတ်သွားလေသည်။

‘ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဂျက်ဖရီ’

နက်ကမေးရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲက အနေအထားကို ကြည့်သည်။ သူ့ နောက်တွင် သာလီရောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် လှည့်မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းရောသိသလား’

‘မသိဘူး၊ ဂေးလ်ဘတ်ကြောင့် ဖြစ်တာနေမှာပေါ့’
‘ဟု လာလီက ပြန်ဖြေသည်။

လီနိုက လာလီကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ထို ဆိုကြကကြတာတွေဟာ သိပ်ဆူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတယ်လို့ ဂျက်ဖရီက ဆင်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဂေးလ်ဘတ်ရောက်လာတယ်၊ သူ့ကို အဲဒီအကြောင်း ပြောပြတယ်၊ သူက မရဘူး၊ ကိုယ်တို့ တို့ပြီး အတင်းကတော့တာပဲ၊ အဲဒီလိုကဖို့ အတင်းလုပ်နေတုန်း ဂျက်ဖရီထွက်လာပြီး လူရမ်းကားကြီး လုပ်တော့တာပဲ’

လီနိုက ဂျက်ဖရီကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အမူအရာနှင့် ကြည့်သည်။

‘ဂေးလ်ကို သင်ခန်းစာပေးဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါပေးလိုက်တာပဲ နက်၊ မင်းတို့ ဝိုင်နည်းနည်း သောက်ကြမလား’

‘မင်း ထိုလူတို့လိုက်တဲ့ ဂေးလိရွဲ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဆီးခံစားရသာ အားလေးဘာဂေး ပြန်ပြည့်သွားအောင် သောက်သင့်တာပေါ့ကွာ’
ဂျက်ဖရိက ဝိုင် ထထည့်သည်။

‘သူ့ကို ဒီလိုဆက်ဆံသင့်တယ်လို့ ထင်သလား၊ ဂျက်ဖရိ’ နက်က ဝိုင်ခွက်ကိုလှမ်းယူရင်း မေးသည်။
ဂျက်ဖရိက မျက်မှောင်ကုပ်သည်။ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် သပ်လိုက်သည်။

‘ပညာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်နည်းလှည့်တော့ရင် လုပ်သင့်တယ်၊ မိန်းမမှန်သမျှ သူ့အစားအစာတွေချည်ပေးသဘောထားနေတဲ့ အကောင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ လီနီအပေါ်မှာ ဒီကောင် ဆက်ဆံတာနည်းနည်းကလေးမှ ရိုးသားပုံမပေါ်ဘူး၊ လီနီကတော့ သူ့ကို ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘက်က မရိုးသားဘူး’

လီနီက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ထို့ အောက်စဖို့မြို့ကနေ ထွက်သွားသင့်တယ်လို့ မင်းထင်သလားနက်၊ ဂေးလိ ဆိုတဲ့ အခေအနာက သစ္စာရှိတဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အကြောင်း ငါက ဈေးခါး အူမပါမကျန် သိထားတာ’

ဂျက်ဖရိက သက်ပြင်းချရင်း မေးသည်။

လီနီမှာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ ယခုဆောင်းတွင်းကြီးမှစ အောက်စဖို့မြို့က ထွက်ခွာသွားဖို့။ နောက်ပြီးတော့ လက်ထဲမှာလည်း ဝှေးကြား လုံလုံလောက်လောက်မရှိ။

ထိုဆက် ပိုဆိုးသည့်မှာ နောက်လာမည့် ဇွန်လတွင် စားလှေးမျက်နှာ မြင်ရဦးမည့် အာဝန်ကရှိနေသည်။

‘ဒီကောင် စိတ်ဖောက်လားယင် မဟုတ်တာလဲ ထုလုပ်နိုင်တယ်’ ဟု ဂျက်ဖရိက ပြောနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လေသံမှာ ဝါညှိငြိမ်နေသည်။

‘သူ့က တောင်တိုင် မြောက်တိုင်လုပ်ယင် သူ့ကိုလဲ အမှုပြန်ပတ်မှပဲ မဟုတ်လား၊ ငါတို့အားလုံး ဘုရင့်ဘက်က ပါခဲ့ကြတာပါ၊ ဘုရင့်အပေါ်မှာ သစ္စာခံခဲ့ကြတာပါ၊ သူ့ဘစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်ပါဘူး’ နက်ထိုက်က ပြောသည်။

‘ရှင်တို့ အောက်စဖို့ကနေပြီး တခြားကို ရှောင်သွားစရာ မလိုပါဘူး၊ ဂျက်ဖရိ၊ ဂေးလိအနေနဲ့ ဒါလောက် ခိုင်မိုက်ကန်းဆန်း မလုပ်ရဲပါဘူး’ ဟု လာလီက ဝင်ပြောသည်။

ဂျက်ဖရိက လီနီကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ လီနီက ဆံပင်များကို ခေါင်းခါပြီး ရှင်းပစ်လိုက်သည်။

၁၆၈ အထောက်အကူ လှအောင်

'ဗိရာသီဟာ ခရီးသွားလို့ ကောင်းတဲ့ရာသီလဲ မဟုတ်ဘူး။ ရွှံ့တွေက သိပ်မျှားနေတယ်။ တကယ်လို့ ခဏတဖြုတ် ထွက်ရှောင်နေမယ်ဆိုရင်လဲ ဗီလို့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပြန်ရောက်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး' ဟုလည်း လီနိုက ပြောသည်။

'မင်းတို့ ဂေးလ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး စကားလေး ပြောလိုက်ကြပါလား။ တကယ်လို့ ညှိချင်တယ်ဆိုရင် ငါစီစဉ်ပေးမယ်လေ'

နက်ထစ်စိတ်မသက်မသာဖြင့် ပြောသည်။

'အတတ်နိုင်ဆုံး စကားနည်းနည်းပြောတာ ပိုအောင်မယ် နက်၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ငါထိုးလိုက်တာကလေး မှတ်ရုံသားရုံ လာက် ထိုးတာပါ။ တကယ်နာသွားအောင် ထိုးလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ မေးရိုးပေါ်မှာ တစ်ရက် နှစ်ရက် ယောင်နေရုံလောက် ရှိမှာပါ။ တကယ်လို့ တိုင်းရန်ရှာချင်တယ် ဆိုရင်လဲ ငါ့မှာ မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းတွေ ရှိတန်သလောက် ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ကို အခုပြန်ပေးနိုင်ပါတယ်'

'လီနိုအနေနဲ့ သူ့ကို ဟန်မပျက်ဆက်ဆံဖွယ်ဖြစ်တယ်လေ။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြသလို ပုံမှန် ဆက်ဆံ ကြည့်ပေးအဲဒီနည်းနဲ့ အဆင်ပြေ သွားနိုင်သားပဲ'

လာလီက ဝင်အကြံပေးသည်။

'ဒါပေမယ့် ဂျက်ဖရီရဲ့ သဘောအရ က ပွဲတွေ မလုပ်ရဘူးဘူးဆိုရင် သူနဲ့ တွဲဖို့ အကြောင်းက ရှိတော့ဘူးလေ။ ဘာအကြောင်း ထူးမှာလဲ' ဟု လီနိုက ဝင်ပြောသည်။

'လုံးလုံး ရပ်ပစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံက ကြခုန့်ကြတာဆိုရင် မဆိုပါဘူး။ ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဂျက်ဖရီ၊ တစ်ခါတည်း ရပ်ပစ်လိုက်မှာလား' ဟု လာလီက မေးသည်။

ဂျက်ဖရီက လာလီကို ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က က ပွဲတွေ ဆက်လုပ်ချင်နေသည့် သဘော ပါ ကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။ လီနို၏စိတ်ထဲမှာလည်း အလားတူရှိနေသည်။

'ဂီတသံကို သိပ်ကျယ်ကျယ်ကြီးမတ်ိဘဲ ခပ်တိုးတိုးတီးကြွယ်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ' ဟု လီနိုက ပြောသည်။

'မင်းသဘောထားရော ဘယ်လိုရှိလဲ နက်၊ မင်းပါ ဝိုင်းထိန်းပေးနိုင်မလား။ ငါကတော့ ခရီးထွက်နေရမှာထမျှားတယ်'

ဂျက်ဖရီက နက်ကို လှမ်းမေးသည်။

'ဗီဇွိုထဲမှာ ငါ့ရှိနေဖူးတော့ အဆင်ပြေအောင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ မာစတန်ကို ငါသွားနေတဲ့အချိန်မှာ လာလီကို တာဝန်ပေးခဲ့မယ်လေ'

ထိုစကားကြောင့် လာလီ၏မျက်နှာ တင်းမာ သွားသည်ကို မည်သူမျှ ဂရုမထားမိ လိုက်ကြချေ။

သို့ဖြစ်ပင် ထိုကိစ္စ ပြေလည်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ကုင် လာလီ ထောက်လာပြန်သည်။ သူ့ ထောက်လာချိန်၌ လီနိုတစ်ယောက် ငည်း ရှိနေသည်။

‘မနေ့ကပဲ ထောက်သေးတယ်၊ အခုတစ်ခါလဲ ထပ် ထောက်ပြန်ပြီ’ ဟု လာလီက ပြောသည်။

‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်’

လီနိုက ဘာမှနားမလည်သလိုဖြင့် ပြန်မေးသည်။

လာလီက လီနို၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှ...

‘ဂေလီဘတ်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းရှိတယ်လို့ပြောတာ တကယ်လားဟင်၊ ကိုယ့်အားနဲ့ ထင်တာတွေ...’ ဟု မေးသည်။ စကားကိုတော့ ဆုံးမအောင်မပြော။

လီနို၏ ပါးနှစ်ဖက်မှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုတာမှ မဖြစ်ဘူး လာလီ၊ လုံးဝ ကင်းရှင်းတယ်၊ မင်းကို သူ့ဘာပြောပြော ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး’

‘မပြောပါဘူး၊ သူ့ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ကိုယ်က တွေးကြည့်နေတာပါ’

‘ဘာလဲ ... ဂေလီဘတ်ကို ငင်း စိတ်ဝင်စားနေလို့လား’

လာလီက စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ တစ်လုံးချင်း ခပ်လေးလေးပြောသည်။

‘သူကတော့ ကိုယ် အပေါ်မှာ နောက်တီး နောက်ထောက်ပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ကိုယ့်အောင် ရေးကို စဉ်းစားရမယ်၊ ဒါပါပဲလေ၊ ထားထိုက်ပါ တော့’

စကားကို ကုန်အောင်မပြောဘဲ ဖြတ်လားပြန်သည်။ သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ် မပြတ်သေးဘဲလည်း သူ့စဉ်းစားနေသည်။ တစ်နေရာရာတွင် တွေ့သည့်နည်းကို သုံးခုမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့စဉ်းစားမိသည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ သူတို့ချင်း တွေ့ကြုံဖို့ဖြစ်သည်။

ထိုအတိုင်း ထကယ်ချိန်းလိုက်ကြသည်။ ချိန်းဆိုသူမှာ လာလီဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်တွင် တာဝန်ယူသူမှာ ဂေးလ်ဘတ် ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်တွင် ဂေးလ်ဘတ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ ဒဏ်ရာကို လိနီကြည့်သည်။ အထုထင်ရုံလောက် ကျန် တော့သည်ကို တွေ့ရသည်။

လူချင်းခွဲသောအခါ လာလီက လိနီကို ပြောသည်။

‘ဖာတ်လမ်း စပုံကလေးကတော့ အစောင့်နိပ်တာပဲ၊ တစ်မတ်လောက်ကြာယင် တင်းမာမှုတွေအားလုံး ကုန် သွားမှာပါ။ အဲဒီအချိန်လောက်ဖမ်းပြီး မင်းနဲ့ဂျက်ဖရိုကို ကိုယ် ညစာဖိတ်ကျွေးမယ်၊ ဂေးလ်ကို အမှတ်မထင်ရောက် လာတာမျိုး စီစဉ်ထားမယ်။ ဂေးလ်နဲ့ဂျက်ဖရို မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်မိယင် အားလုံးပြေလည်သွားမှာပဲ။ သူနဲ့တွေ့ဖို့ ရှိတဲ့အခါမှာ ဂါဝန် ခပ်တိုတိုကလေးတွေကို ဝတ်နော်၊ သူက တိုတိုကလေးတွေဝတ်မှု ကြိုက်တာ၊ တို့အထဲမှာ သူ က အကအခကောင်းဆိုး မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ တွဲကရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်’

နောက်အပတ်မှစပြီး အခြေအနေများအားလုံး ယခင် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ ကပွဲခုန်ပွဲလည်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်နေသည်။ အခါတိုင်းလို တီးဝိုင်းမပါတော့ ခြင်း တစ်ခုသာထူးခြားသည်။

အမေမေးတုန်းက ချောချောလှလှလေး မဟုတ်ဘဲ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော မိန်းကလေးအဖြစ် မွေးခဲ့ လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်နည်းဟု လိနီကတော့ တွေးနေမိလေသည်။

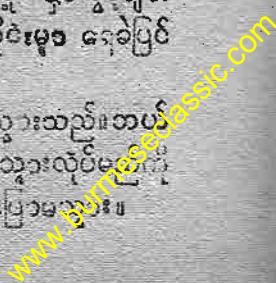

ခရစ္စတော်ပို့ကော် ထောက်ခါနီးပြီ။ နှင်းပွင့်တွေ တသော
သောကျကာ တယ်အရပ်ပဲ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် နှင်း
ပွင့်ပွားပွားများကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည်။

စကိုတ်စီး ဝါဆန်းပါစော လီနိုအဖို့ နှင်းပွင့်များ
တသောသောကျသလ ကြိုက်လေးနေရာထိုင်မှစ နေ့ခိုပြင်
ကြို ဖြစ်နေလေ ကြိုက်လေဖြစ်ပါသည်။

ဂျက်ဖရီက သောင်ဘက်သို့ခရီးထွက်သွားသည်။ တယ်
အရပ် သွားမည့်ကို ပြောသော။ တသွားလိပ်မည်ကို
ပြောသော။ တယ်နေ့ ပြန်လာမည်ကို ပြောသော။

လိနီမှာ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကို တစ်ယောက်တည်း ကုန်ဆုံးရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂေးလ်ဘတ်သည် ဝတ်ကောင်း စားလှ ဝတ်ပြီး မြင်းနက်ကြီး နှစ်ကောင်ပါသော စွတ်ဖားမောင်းကာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။ နှင်းပွင့် ဖွေးဖွေးတွေ့ကြားတွင် မြင်းနက်ကြီးနှစ်ကောင် ဆွဲသည့် စွတ်ဖားသည် လှချင်တိုင်း လှနေတော့သည်။

ငေးကို ငါ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း နှင်းပွဲနဲ့တူအောက်စပိုမြို့ကို လိုက်ပြဖို့ စွတ်ဖား ငှားလာခဲ့တယ်

ဂေးလ်ဘတ်သည် လိနီကို ခန့်ခန့်ငြားငြားကြီး ပြောလိုက်သည်။ တစ်ခါတုန်းက သူ ကတိပေးထားခဲ့သည်မှာ မှန်ပါသည်။

သို့သော်လည်း လိနီက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း သူ့ကို မယုံသင်္ကာ အကြည့်မျိုးဖြင့် အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။ ရိုးရိုးသားသား သူ လာခေါ်သည်ပဲထားဦး၊ အောက်စပိုတစ်မြို့လုံး လှည့်ပြီး သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း စွတ်ဖား စီးပြသလို ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သည်လိုဆိုလျှင် လူတွေက ဘာပြောကြမည်နည်း။

ဂေးလ်ဘတ်က အိမ်ခန်းထဲသို့ ခပ်ကြွားကြွား ဝင်လာသည်။

‘လာလီကိုလဲ ဝင်ခေါ်ရမယ်၊ သူ့ကိုပါ စွတ်ဖားနဲ့ လိုက်မောင်းပြမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်’

လာလီပါ လိုက်မည်ဆိုလျှင်တော့ ဘာမှ ပြဿနာ ရှိနိုင်။

လိနီသည် အနှေးထည်များ ကမန်းကမန်း ထပ်ဝတ်ပြီး ဂေးလ်ဘတ်နှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သွားသည်။ နည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မစွက်ဝပ်ဝတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထုမ်းမြင်သွားသည်။

‘ခါလောက် အေးရတဲ့ကြားထဲ အပြင်ထွက်ပြီး စွတ်ဖား စီးကြဦးမလို့လား’ ဟု လှမ်းအော်မေးသည်။

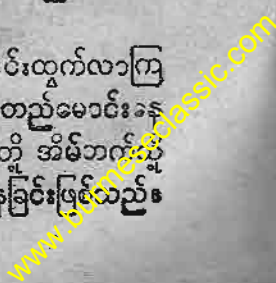
လိနီက အဘွားကြီးကို ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

‘မိမြင်းတွေ အရမ်းခန့်ခန့်သလောက်တော့ ကျွန်မလဲ ခန့်ခန့်ရည်ရှိပါတယ်’ ဟု ရှင်ရှင်ကသေး ပြန်အော်ပြောခဲ့သည်။

မစွက်ဝပ်ဝတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြီး သူတို့ကိုကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

စွတ်ဖားကို အနီရောင် အေးသုတ်ထားသည်။ အောက်ခဲလျှောပြားကြီးများသည် လည်းကောင်း၊ အပေါ်က ထည်းကက်အိမ်သည် လည်းကောင်း၊ ဘေးအကာများသည် လည်းကောင်း၊ ထိုင်ခုံများသည် လည်းကောင်း အလွန်ထူထပ် ခန့်ငြားသပ်ရပ်လှနေသည်။

မက်ဝိုင်း လမ်းကြားထဲမှ သူတို့ မောင်းထွက်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂေးလ်ဘတ် ဦးတည်မောင်းခန့်ငြင်းသည် စောစောကပြောသလို လာလီတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထုတ်ချေ။ ဆန့်ကျင်ရာဘက်သို့မောင်းခန့်ငြင်းဖြင့်သည်။

၁၇၈ အထောက်အတော် လှအောင်

‘ရှင်မောင်းနေတာ လာလိတဲ့အိမ်ထက်ကိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လမ်းမှားနေပြီ’ ဟု လိနိုက ပြောကြည့်သည်။

‘တို့နှစ်ယောက် ရှိနေမှတော့ လာလိကို အပေါ်ခေါ်စရာ မလိုတော့ပါဘူးကွာ’ ဟု ဂေးလ်ဘတ်က စွတ်ဖားမှောင်းရင်း ပြန်ပြောသည်။

လိနိုမှာ စွတ်ဖားစီးချင်စိတ်သာ များနေခဲ့သည်။ ဂေးလ်ဘတ်သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သစ္စာပောက်တတ်သည့် လူစားမျိုးဆိုသည်ကို လျှော့တွက်လိုက်မိသည်။

လာလိကို ဝင်ခေါ်မည်ဟု ပြောထားပြီးသားဆိုသည်မှာ သူ့ကို အလွယ်တကူ လှည့်ထုတ်၍ရအောင် လိမ်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

လိနိုက အောက်ပိုင်းမှာ ပတ်ခြုံထားသည့် စောင်ကြိုကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့မှသာစွတ်ဖားပေါ်မှ အလွယ်တကူ ခုန်ချ၍ရပေမည်။

ဂေးလ်ဘတ်ကလည်း လူပါးဖြစ်သည်။ ခုန်ချဖို့ ဟန်ပြင်နေသည့် လိနိုကို ရှည်လျားသောသူ၏လက်တံကြီးဖြင့် ပြန်ဖမ်းချုပ် ထားလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ အေးစသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

‘မင်း ရွေးစရာလမ်း နှစ်ခုရှိတယ် လိနို၊ တစ်လမ်းက ဝါနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း စီးလိုက်သားပြီး စားသောက်ဆိုင်နဲ့ တည်းခိုခန်းလေးတစ်ခုမှာတစ်ယောက်အကြောင်း

တစ်ယောက်ပိုသိအောင်လုပ်ဖို့ပဲ၊ နောက်တစ်လမ်းကတော့ အောက်စဖို့ မြို့သူမြို့သားများရွှေ့မှာ စွတ်ဖားစီးရင်း တစ်သူနှစ်ယောက် စိတ်အခန့်မသင့်လို့ရန်ဖြစ်သွားကြတာပဲ၊ လုပ်ဖို့ပဲ၊ အဲဒီနှစ်လမ်းအနက် မင်းကြိုက်ရာ တစ်လမ်းကို ရွေးပေးတော့’

ဘုရားမသည်ပဲ ဆိုရပေတော့မည်။ ထိုသို့သော အချိန်အလေးမှာပင် လာလိကိုဖမ်းတော့မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လိုက်ရလေသည်။

‘ရှင်ပြောတဲ့လမ်း တစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး၊ လာလိ... လာလိ...’

လိနိုက အသံကုန်အောင်ခေါ်သည်။

လာလိ လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တာအခါ မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ့... မင်းတို့နှစ်ယောက်က မိမိမှာ တာလာလုပ်နေကြလေ’ ဟု ပြန်မေးသည်။

‘ဂေးလ်ဘတ်က အပျော်စီးဖို့ စွတ်ဖားငှားလာတယ်၊ နှစ်ယောက် လိုက်စီးကြရအောင်’ ဟု လိနိုက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။

‘ခေါ်မုန့်ဝယ်ဖို့ ထွက်လာတာ’ ဟု နောက်မှဝယ်လာရင်းပဲ လာပါဟယ်’ ဟု လိနိုက တုံ့ဆိုင်းသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ကရောင်းစားသောက်ဆိုင်မှာ နက်နဲ ညစာအတွဲစားဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ သူ မှာစတန်ကို သွား နေတယ်၊ သူ့အပြန်နဲ့ တို့အရောက်နဲ့ အဆော်လောက် ပါပဲ'

သည်လိုဖြင့် သူတို့သုံးယောက် စွတ်ဖားနှင့် ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ ဂေးလ်ဘတ်၏ မျက်နှာကမူ အလိုမကျသလို မရွှင်ပျေဖြစ်နေသည်။

'ဂျက်ဖရီရော'ဟု လှာလီက မေးသည်။

'ခရီးသွားနေတာ ပြန်မရောက်သေးဘူးလေ'

'ဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်ပဲ ခရစ္စမတ်အကြို ရောက်နေ ပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆို ပဲ့တော်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ် နေတော့မှာပဲ'

'ဒါကြောင့် စွတ်ဖားလိုက်စီးတာပေါ့၊ ဂေးလ်ဘတ် က မင်းကို ဝင်ခေါ်ဖို့လဲ ပြေးထားခဲ့ပြီးပြီဆိုလို့ လိုက် လာတာ'

'ဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုမပြောပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်မပြော ဖြစ်ယင်လဲ တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်း ကောင်းတာပေါ့'

'ဝါ မေ့သွားတယ်ကွာ' ဟု ဂေးလ်ဘတ်က ပြော သည်။

လာလီက ရယ်သည်။

ဂေးလ်ဘတ် မျက်နှာမှာ အပျက်ကြီး ပျက်နေသည်။

ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သည့် နေရာများ၊ ကြည့်သင့် ကြည့်ထိုက်သည့် အရာများကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ မြို့ တစ်ပတ်မတစ်ပတ် စွတ်ဖားစီးကြသည်။

'ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်အဖြစ် လီနိုကို အနှေးထည် တစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ငါ အဆင်သင့် လုပ်ထား တယ်'ဟု ဂေးလ်ဘတ်က တစ်နေရာတွင် ပြောသည်။

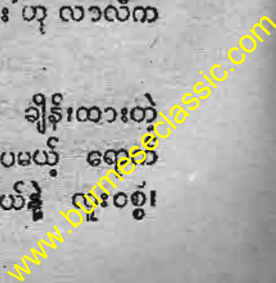
လီနို မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ သူ့ပေးဆောင် လက် ဆောင်ကို မယူဘဲကြောင်း ချက်ချင်းသိသည်။ ဂျက်ဖရီ လည်း သဘောတူမည် မဟုတ်။

'နေပါစေ၊ အားနာစရာကြီး'ဟုလည်း ပြန်ပြောမိ သည်။

သူတို့ ကရောင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသော အခါ နက်တိုက်မရောက်သေးပေ။

'နက်လည်း ရောက်မလာသေးပါလား'ဟု လာလီက ပြောသည်။

'ဆီးနှင်းတွေ ဒါလောက် ကျနေတာ ချိန်းထားတဲ့ ချိန်းရောက်ချင်မှ ရောက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရောက် ဆောင်သူပြန်လာမှာပါ။ ဟေး...မိုက်ထယ်နဲ့ လူးဝစ္စ'

မင်းတို့နဲ့ပါလာတာတွေ့နေရတာကို လာကွား တွဲနဲ့
စိုင်းတည်း ပေါင်းလိုက်ကြရအောင်

သို့ဖြင့် သူတို့ဝိုင်း အင်အားကောင်းသွားသည်။

နည်းနည်းနင်းကျပြီး နက်ရောက်လာသည်။

ကျလိုက်တဲ့ဆီးနှင်း၊ ဒီကီတောင် ပြန်မရောက်တော့
သွားထင်နေတာ၊ ဟိုမှာပဲ အိပ်နေရတော့မယ် အတိုင်း
ပြောသည်။

ထိုညက အားလုံးကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
ဂေလ်ဘတ်ကလိုက်ပို့ သည်။ လီနိုကို နောက်ဆုံးမှ
ပေးသည်။

‘ဒီတစ်ခါ ဂျက်ဖရီ ဘယ်သွားနေတာလဲ’ ဟု ဂေ
ဘတ်က မေးသည်။

‘မပြောထုတ်ဘူး၊ ဂျက်ဖရီလုပ်ကိုင်နေတာတွေနဲ့
သက်လို့ ကျွန်မစပ်စပ်စုစုမလုပ်ဘူး’ ဟု လီနိုက ပြန်
သည်။

ထိုနေ့ညက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် တည်းခို
ပိုင်ရှင်မစွက်ဝပ်ပတ်၏ ကြောင်ကလေး အခန်းထဲရောက်
သည်ကို တွေ့ရသည်။ တကြောင်ကြောင် အော်ခေါ်
သောအသွားကြီးလက်သို့ ပြန်အပ်လိုက်သည်။

ပြန်အပ်ပြီး မီးလင်းဖို့ထဲတွင် ထင်းထပ်ဖြည့်သည်။
ထို့ကြောင့် တံခါး ချိတ်ကျအောင်ထိုးပို့ သတ်လစ်
သွားလေသည်။

၃၂

အခန်း ၁၅

လိနီ အိပ်မက်မက်နေသည်။ သူနှင့် ဂျက်ဖရီသည် တော
တွင်းက သူတို့ပုန်းအောင်းခဲ့သည့် တစ်နေရာသို့ရောက်နေ
သည်။

ဂျက်ဖရီက သူ့ ကိုတအားပက်သည်။ သူက ပြန်တုန်း
သည်။ သို့သော်လည်း သန်မာသည့် ဂျက်ဖရီ၏လက်များ
ပျက်သွားအောင် တုန်းနိုင်စွမ်းအား သူ့ တွင်မရှိချေ။

တဖြည်းဖြည်းသူအိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။
သူ့ ကိုအတင်ပက်ထားသူသည် ဂျက်ဖရီမဟုတ်ချေ။

သူအရမ်းကြောက်သွားသည်။ တအား ဆောင်ရုန်းသည်။ အခန်းထဲမှာ အလင်းရောင်အားနည်းလှပြင် မည်သူမှန်းရှက်တရက်မသိ။

‘လိနို-အပင်ပန်းခံပြီး ဘာကြောင့် ရုန်းနေတာလဲ၊ မင်းရုန်းလို့ရောက်မှာလား’

ထိုသူက ဂေးလ်ဘတ်ဖြစ်ချေသည်။ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘဲကား။

‘မင်းဟာ အပျိုစင် နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျက်ဖရီရဲ့တရားဝင်မယားလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရုန်းမနေနဲ့’

လိနိုက လွတ်နေသောလက်ဖြင့် ခေါ်သတကြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် မိမိ၏ နယ်မြေအတွင်းသို့ အပြိုအပိုင် ခြေချမိနေပြီဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ကြံတင်ပြင်ဆင်လာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိမိထက် ခွန်အား ဗလကြီးသည့် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

‘မင်းဟာ ဂျက်ဖရီရဲ့အမြောင်မယားဖြစ်ကြောင်း တို့အားလုံးသိနေကြတာပဲကွာ’ဟု လည်း ပြောသေးသည်။

‘လူယုတ်မာ၊ အခုထွက်သွား၊ ဝါဟာ ဂျက်ဖရီရဲ့တရားဝင်မယား၊ ဂျက်ဖရီပြန်လာဖို့ နင့်ကိုသတ်ခိုင်းမယ်’

‘မင်းအိမ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားတာပဲ၊ မင်းသဘောမတူပဲနဲ့ မိအိမ်ထဲကို ဝါဘယ်လိုလုပ်ရောက်နိုင်မှာလဲ၊ မင်း

ကခေါ်လို့ ဝါလာရပါတယ် တစ်ခွန်းပြောလိုက်ယင် ပြီးတာပဲ၊ ဂျက်ဖရီက ဘယ်သူ့ကိုယုံမလဲ’

‘နင် ပြောတာကိုမယုံဘူး၊ ဝါပြောတာကိုမဲ ယုံလိမ့်မယ်၊ နင်အခုချက်ချင်း ဝါအခန်းထဲကထွက်သွား’

အော်သာအော်ရသော်လည်းတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်မစွက်ဝပ်ပတ်နှင့်အလုပ်သမားလေး ဝှင်းနက်တို့ ကြားအောင်လည်းသတိတထားနေရသေးသည်။

လိနို၏ဘဝမှာ ဆိုးလွန်းလှချေသည်။

‘ထို့နှစ်ယောက် နှော့ပဲရေး ဆွေးနွေးရဦးမယ်လေး၊ နှောက်ဘယ်မှာတွေ့ကြမလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးရဦးမယ်’

‘ဘာကိုစွဲ ဆွေးနွေးရမှာလဲ၊ ဘာကိုစွဲ နင်နဲ့တွေ့ရမှာလဲ၊ ဝါအခန်းထဲက အခုချက်ချင်းထွက်’

‘ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ မင်းနဲ့ ဂျက်ဖရီရဲ့အသက်ဟာ ဝါလက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ မင်းတို့သိကြပါတယ်နော်’

နေရာတွင် လဲသေပစ်လိုက်ချင်စိတ် လိနို ပေါက်လာသည်။

ဂေးလ်ဘတ်ကိုလည်း အသေသတ်ပစ်ချင်သည်။ သို့သော် အားချင်းက မမျှ။

အနားမှာ အသင့်ရှိနေသော ဖွဲ့နုပ်တစ်ဖက်နှင့်ကောက်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ဂေးလ်ဘတ်က ထိုဖိနပ်ကိုအလွယ်တကူ ဖမ်းယူရင်း ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

သည်တော့မှပင် အခန်းထဲသို့ ဂေးလိဘတ် ဝင်လာသည်ကို ဘာကြောင့် မကြားကြောင်း၊ လိနို ဘဘောပေါက်တော့သည်။

သူ့ ဖိနပ်ကို အောက်မှာ ချွတ်ထားခဲ့သည်။ အပေါ်သို့ ခြေထောက်ချည်း ခြေဖော့နှင်းပြီး တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုည ကုန်ဆုံးအောင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရလေသည်။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အလုပ်သမားလေး ဝှင်းနက်ကို ခေါ်သည်။

‘ငါ ရေစအောင် ချိုးလိုက်ချင် တယ်ဟယ်၊ အဲဒါ မြန်မြန် ပြင်ပေးစမ်း’

‘နံနက်စာ စားပြီးမှ ချိုးပေါ့၊ ကျွန်မ အားလုံး ပြင်တောင်ပြီးနေပြီ’

ဝှင်းနက်ကနားမလည်ထလိုပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

‘နံနက်စာ နောက်မှ စားမှယ်၊ ရေအလျင် ချိုးမယ်၊ ရေများများထည့်ပေး’

သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး မသန့်မရှင်း ဖြစ်နေသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။ ထို့ ကြောင့် ရေ ဝ, အောင်ချိုးချင် စိတ်သာ ပေါက်နေသည်။

‘နောက်ပြီးတော့ အပ်ချိတ်နဲ့အပ် တောင်းပေးစမ်းပါ အဝတ်ကလေးတွေ စုပ်နေတာ ချုပ်လိုက်ချင်လို့၊ နေပေ

စေလေ... ငါ့ဘာသာပဲ တောင်းတော့မယ်၊ ရေချိုးဖို့သာ စီစဉ်ပေး’

ဂေးလိဘတ်က ဘလက်ကားယ လုပ်သောကြောင့် သူ့ အဝတ်အစားအချို့ စုတ်ကုန်သည်။ ဂျက်ဖရီ မသိအောင် ခြေရာမပျက် လှက်ရာမပျက် ပြန်ချုပ်ထားမှ ဖြစ်မည်။ တခြားလူကို သွားချုပ်ခိုင်း၍လည်း မဖြစ်။

‘ကျွန်မ ချုပ်ပေးမယ်လေ’ ဟု ဝှင်းနက်က ပြောသည်။

‘နေပါစေ၊ ငါ့ဘာသာ ချုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ရေကိစ္စသာ နင်လုပ်ပေးပါ’

ဝှင်းနက် ထွက်သွားသည်။ လိနိုက သူ့ အခန်းထဲမှာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။

အိပ်ရာကိုကြည့်ပြီး မသတိစိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝှင်းနက် ပြန်လာသောအခါ အိပ် ရာခင်းများ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်များ လဲဖို့ပြောသည်။ ထိုရက်သည် လှေမည့်ရက် မဟုတ်သေး။

‘ငါ့ယောက်ျား ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် လဲရက်မဟုတ်ပေမယ့် လဲပေးပါလို့ မစွဲဝပ်တံကို ပြောလိုက်၊ ကဲကဲ... နေပေစေတော့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ နံနက်စာသာ မင်းပြင်တော့’

အမှန်တော့ ဂျက်ဖရီ ပြန်ရောက်မည့်ရက်လည်း မဟုတ်သေးပေ။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ကျော်မှ ပြန်ရောက်ပေလိမ့်မည်။

ထိုဘစ်နေ့လုံး လိနီ စိတ်အထိခိုက်ကြီး ထိခိုက်နေရသည်။

ထိုညတွင် ဂေးလ်ဘတ် ရောက်လာပြီး တံခါးခေါက်သေးသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

လိနီက အတွင်းမှ မေးသည်။ သည် တစ်ခါ တော့ တံခါးကို သေသေချာချာ ချက်ကျအောင် ပိတ်ပြီးမှ အိပ်သည်။

‘ငါပါ၊ ဂေးလ်ဘတ်’

‘ခွေးသူခိုး၊ အခုချက်ချင်း ထွက်သွား’

‘ခဏလေး ဖွင့်ပေးပါ လိနီ’

‘အခု သွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ မစွက်ဝပ်တံကို အော်ခေါ်ပြီး ငါတိုင်လိုက်မယ်နော်’

လို့ နောက် ထပ်ပြီး နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုတော့။

နောက်နေ့တွင် ဂျက်ဖရီ ပြန်ရောက်လာသည်။

လိနီမှာ ဖော်မပြန်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသားသွားသည်။ အိမ်ရှေ့ ဆင်းပြေးကြိုသည်။

ရှင် ပြန်လာဘယ်နော်၊ ခုစုံမတ်ပွဲတော်အမိ ရှင်ပြန်ရောက်လာတယ်နော်’

စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အသံများဖြင့် လိနီက ပြောသည်။

‘မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိနုတာ ပြန်လာရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့အတူပွဲတော်ရက်မှာ အချိန်ဖြုန်းဖို့ ငါဘဝင် ပြန်လာခဲ့တာပါ’

ထိုမျှမက လိနီအတွက် ပါလာသည့် လက်ဆောင်တွဲများကိုလည်း ထုတ်ပေးသည်။ အထူးသဖြင့် အနွေးသည်များဖြစ်သည်။

လိနီကလည်း သူ့အသုံးစရိတ်ထဲမှ ဖဲစုံသားသည့် ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ထားသော လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်း ဂျက်ဖရီကို လက်ဆောင် ပြန်ပေးသည်။

ဂျက်ဖရီ ခရီးထွက်နေတုန်း သူ့အတွေ့အကြုံကလေးများကိုလည်း လိနီက ပြန်ပြောပြလေသည်။

ဂေးလ်ဘတ် လာခေါ်သဖြင့် လ လိနီနှင့်အတူ စွပ်ဖားလျှောက်စီးသည့်အကြောင်း၊ ကရောင်း စားသောက်ဆိုင်တွင် နက်တိုက်၊ မိုက်ကယ်၊ လူးဝစ္စတိုနှင့်အတူ ညစာစားကြသည့်အကြောင်းများကိုပါ ပြောပြသည်။

‘ဂေးလ်ဘတ်က ကျွန်မကို အနွေးထည်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ထားဘယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်’ ဟုလည်း မေးသည်။

ဂျက်ဖရီက လိနီကိုကြည့်သည်။ စိုးရိမ်သည့် မျက်လုံးထလေးများဖြင့် လိနီက ပြန်ကြည့်နေသည်။ ရိုးသားသော၊ ပွင့်လင်းသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဂျက်ဖရီ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

ထိုမျက်လုံးများကြောင့် ဆုံ ဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဂျက်ဖရီ ချက်ချင်း ချမှတ်လိုက်လေသည်။

‘လက်ခံလိုက်ပါ၊ သူ့အိမ်မှာပဲ ငါ ရုစော့ထူ ရှိသေးတပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပွဲတော် နေ့ကျယ်င်ပေမယ့် ငါ’

၁၉၂ အထောက်အကူ လှူအောင်

အနှေးထည်ကိုပဲ မင်းဝတ်ပေါ့၊ အမွန်တွေ စွတ်ဖား
ငှားပြီး မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးဖို့ပဲ၊ ရေခဲတွေကို
မင်း ဘယ်လောက်ကြိုက်ကြောင်း ငါသိပါတယ်’

‘အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်လေ၊ ကျွန်မ
တစ်သက်မှာ ဒီပွဲတော်ဟာ အပျော်ဆုံးပွဲတော်ပါပဲ၊ ရှင်
ပေးတဲ့ အနှေးထည်ကို ကျွန်မ အမြတ်တနိုးနဲ့ ဝတ်ပါ
မယ်’

လိနိုသည် ဂျက်ဖရီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေ
သည်။

အခန်း ၁၃

ခရစ္စမတ်နေ့၏ တစ်မြို့လုံးကို ဆီးနှင်းများ ဖုံးတားသည်။
မြင်ကွင်းအားလုံး ဆီးနှင်းဖြူများချည်း ဖြစ်သည်။

ညစာစားပွဲလုပ်မည်၊ တက်ရောက်လာသူများကိုလည်း
ထက်ဆောင်ပေးမည်၊ မိမိတို့ ငွေကြေးအလုံအလောက်
ရှိသည်ဟု ဂျက်ဖရီ၏ ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် လိနိုနှင့်အတူ ဈေးပြေးဝယ်ကြသည်။
ပိတ်နေသည့်ဆိုင်များကို ဖွင့်ခိုင်းပြီး ဝယ်ကြသည်။

သူတို့ ညစာစားပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသူများမှာ
ထုံးစံအတိုင်း နက်နှင့် လှလီ၊ မိုက်ကယ်နှင့် လူးအို

ဂေးလ်ဘတ်က ဘည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မစ္စကပ်စ်ဘ်တို့သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

ညစာစားပွဲသို့ တက်လာကြသူတိုင်းက ဂျက်ဖရီနှင့် လီနိုအတွက် လက်ဆောင်အသီးသီး ယူလာကြလေသည်။

ဂေးလ်ဘတ်က အနှေးထည့် လက်ဆောင်ပေးသည်။ 'အာရမ်း ချစ်ရာ ထောင်းတာပဲနော်' ဟု လီနိုက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

'မင်းနဲ့အတူတူပါပဲ' ဟု ဂေးလ်ဘတ်က ပြန်ပြောသည်။

လီနိုက ဟန်ပျက် အထုပ်တစ်ထုပ်ပြန်ပေးရင်း

'ဂျက်ဖရီနဲ့ ကျွန်ုပ်မရွဲ လက်ဆောင်' ဟု ပြောသည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အားလုံးပျော်ကြပါသည်။ ထမင်းစားသောအခါ လီနိုက ဂျက်ဖရီနားမှာ ထိုင်သည်။ ထိုသို့ ပူတွဲထိုင်ခွင့်ရသောကြောင့် လီနို-အရမ်းပျော်နေသည်။

'ဒီဘစ်ခါခရီးထွက်ယင် မြင်းဖြူကြီးနဲ့ သွားမှာလား ဂျက်ဖရီ'

ဂေးလ်ဘတ်က ပုံမှန်ခေမ-ရိုးမေးစဉ်ပုံမျိုးဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

ဂျက်ဖရီ ခြေချိန်မရမီ သူကပဲ ဆက်ပြောသွားသည်။

'အင်း... ခြေခံနီပဲဘူး။ ညအမှောင်ထဲကျတော့ အမြဲရောင်က သိပ်အောက်ဘယ်၊ မြင်းနီကလေးက အမှောင်ထဲကိုဝင်ပြီး အလွယ်တကူ ပုန်းလိုကုန်လို့ ရနိုင်တယ်'

'မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဂေးလ်'

ဂျက်ဖရီက ပျင်းရိ ငြီးငွေ့သည့် လေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။ သိုးသစ်လည်း မျက်လုံးအစုံကမူ ဂေးလ်ဘတ်ကို စိမ်ခေါ်သည့် အမှုအရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ဂေးလ်ဘတ်က ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို တုန်လိုက်သည်။

'အာမူမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်းနီကလေးသို့တော့ မင်းကို လုံခြုံအောင် လုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ခားပြ တွေကလဲ သောင်းကျန်းနေတယ် မဟုတ်လား'

စကားဆုံးတော့ သူ အားပေးတရ ရယ်သည်။

လီနိုက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

သူ အားယာ်ကလေး မူးနေကြောင်း သိသာနေသည်။

ယိုညှာက လာလီနှင့် ဂေးလ်ဘတ်က ခပ်စောစောထ ပြန်သွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်တော့ လီနိုမူစ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

'တို့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြတာပါပဲ၊ ပန်းခင်းတဲ့လမ်းတွေ ရှိသလို သူ့မြစ်တဲ့လမ်းတွေလဲ ရှိတာပေါ့' ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် ဒီအောင် ဘယ်အခါကလေးကလေးက သိတတ်ဖို့ ကောင်းသောပေါ့၊ ပျက်စီးနေတဲ့ အမှောင်မဟုတ်လား'

‘ဂေးလ်ရုံပျက်စီးမှုအားလုံးကို မိန်းမတိုင်းကခွင့်လွှတ်ကြစမြဲပဲ၊ သူ့ရုပ်ကလေးက ချောတယ်လေ’

‘သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ချောတာလှတာဆိုလို့ဘာစစ်ခုံမင် ကျွန်မ ရွာမတွေဘူး’ ဟု လိနိုက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီက ရယ်သည်။

‘မိလိုဆိုယင် လူနည်းစုထဲမှာ မင်းပါတယ်’

‘လာလီ ဘေးတွေမှာကိုပဲ ကျွန်မ စိုးရိမ်တာပါ’

ထိုအကြောင်းကို သူတို့ ဆက်မပြောဖြစ်ကြတော့။ တခြားအကြောင်းများကိုသာ စကားပြောင်းပစ်ခဲ့လေသည်။

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အတူတူ နေရတဲ့ ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ပဲနော်’

လိနိုက နူးညံ့သော လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

‘မိထက် ပိုပျော်စရာထောင်းတဲ့ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်တွေမှာ အကြိမ်ကြိမ် အတူတူနေပါရစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုစောင်းနော်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ပိုင်အိမ်ထဲမှာ ကျင်းပခွင့်ရဖို့ပါ ထည့်ဆုတောင်း’

‘အို... ဒါလောက်နဲ့တင် ကျေနပ်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ ပျော်စရာ အထေးခင်းဆုံး ပွဲတော်ကလေးပါပဲ...’

‘ဘုရားသခင်က ငင်းကို ဝါဆိုအရောက် လွှတ်လိုက်တာပါ လိနို၊ ငါ့အနားကနေ မင်း ဝေးရာကိုမသွားပါနဲ့၊ ကဲ... အိပ်ရာဝင်ကြရအောင်’

လိနို၏ ခါးကလေးကို ဂျက်ဖရီက မြတ်နိုးကြင်နာစွာ လှမ်းဖက်လိုက်လေသည်။

ခုနစ်မတ် ပွဲတော်ရက် ၁၂ ရက်လုံးလုံး ဂျက်ဖရိုက လိနို
 နှင့် အတူနေပေးသည်။ ခရီးသွားမည့် အစီအစဉ်များကို
 ဆွဲဆိုင်းထားပေးသည်။
 တစ်ရက်တွင် သိမ်းမြစ်ဘက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက်
 ဆမ်းလျောက်ကြရာ စက်တီစီးနေသည့် လားလီနှင့် ဂေးလ်
 ဆတ်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ချင်းတွဲပြီး ကျွမ်းကျင်စွာ သူတို့
 မီးနေကြသည်မှာ ကြည့်ရှုပင် ကောင်းသေးတော့သည်။
 နက်တိုက်စာ မာစတန်သို့ သွားနေရာ ထိုရက်များ
 အတွင်း လားလီအဖို့လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်နေတော့
 သည်။

ဇန်နဝါရီလ စောစောပိုင်းတွင် ဂျက်ဖရီ ခရီးထွက် သူစားသည်။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်လောက်ကြာမည်ဟု လီနိုထံ ပြောသွားသည်။

သို့သော် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် မနေပါ။ သုံးညအကြာမှာပင် သူ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သွေးစက်များ ချပြီး ပြန်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်က လီနိုသည် သူတို့အခန်းထဲတွင် ရှိမနေ။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မစွက်ဝပ်တီနှင့် သွားစကားပြောနေ သည်။

ဂျက်ဖရီ ခရီးထွက်သွားသောအခါများတွင် ဝေးလံ ဘိတ် ရောက် ရောက် လာဘတ်သောကြောင့် သူ့ ရန်ကီ ရှောင်သည့်အနေဖြင့် စကားသွားပြောနေခြင်းလည်းဖြစ် သည်။

အပြင်တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ မူမမှန်သောခြေသံ များဖြင့် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား သည်ကို ကြားရသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လိုက်သွားတော့ အခန်း တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ဖို့ကြိုးစားနေသော ဂျက်ဖရီကို တွေ့ရ သည်။

‘ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်’

လီနိုက စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ သူ့ မျက်နှာ ဖြူဖပ် ပြုယော်ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ် သွားမိသည်။

‘သေနတ်မှန်လို့၊ ခြေထောက်ကိမ္မန်တာ၊ ဒဏ်ရာတော့ မကြီးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ငါ့သွေးစက်တွေ ထင်ကျန်နေရစ်တယ်၊ သွေးစက်ဆီတိုင်း လိုက်လာယင် ပြဿနာတွေ ပေါ်ကုန်နိုင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သွေးစက် တွေကို အလျင်ဆုံးပြေးဖျက်ပစ်လိုက်မေး လီနို၊ လှေကား ပေါ်က သွေးစက်တွေကပ်ပါ ရေဆေးချ၊ ပြီးတော့ မြင်း ကိုပါ မြင်းဇောင်းထဲ သွင်းလိုက်ပါ’

‘ဒါပေမယ့် ရှင်ဒဏ်ရာ...’

လီနိုက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရင်းပြောသည်။

‘ငါ့ပြောတာ အလျင်သွားလုပ် လီနို၊ သွေးစက်တွေ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်’

ဂျက်ဖရီသည် ဒယ်၊ ဒယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် နီးရာ စားပွဲစွန်းကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် လီနိုပြေးဆင်း လာသည်။ သို့သော် လှေကားလယ်သို့ အရောက်မှာပင် အပေါ်ထပ်မှ လဲကျသံကြားသဖြင့် ပြန်ပြေးတက်လာခဲ့ ရပြန်သည်။

အိမ်ခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ ပြီး သတိလစ်နေသည့် ဂျက်ဖရီကိုတွေ့ရသည်။

သူ့အစစ်မက်သည် သူ့ခဲအိုတို့မိပရက်တယ်ရိုက်သောကြောင့် မကြာခဏ ဖက်ရာရခဲ့သည်။ ထိုဖက်ရာများကို ဆေးကြောသန့်စင်ခြင်း၊ ဆေးထည့်ခြင်း၊ ပတ်တီးစည်းခြင်းအလုပ်များကို လီနိုက ဝန်ယူခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သည်လိုဖက်ရာများနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူ့မှာ အတွေ့အကြုံတွေအများကြီး ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ခြေးဘက်က သေနတ်ဖက်ရာကို ချက်ချင်းဆေးကြောသန့်စင်ပေးပြီး သန့်ရှင်းသည့် လက်သုတ်ပဝါကို တစ်ထည်ကို ဆွဲဆုတ်ကာ ပတ်တီးလုပ် စည်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအလုပ်ပြီးတော့မှ ဆောက်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ထင်ကျန်နေသည့် သွေးစက်များကို နှင်းပွင့်များနှင့်ဖုံးပြီးအုပ်သည်။ လှေကားပေါ်မှ သွေးများကို ရေဆေးချသည်။

အားလုံးပြီးတော့မှ မြင်းကိုငောင်းထဲသွင်းပြီး အစားရေစာများထိုက်ကျွေးထားခဲ့သည်။

ကိုစွဝိစ္စအားလုံးပြီး၍ အိမ်ပေါ် ပြန်ထက်လာသောအခါ အိပ်ရာမှနိုးလာပုံပေါ်သော မစွက်ဝပ်ပတ်ကလှမ်းအော်ခေးသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ စွက်ဒေါက်’

‘ဘာမှဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ဂျက်ဖရီ ပြန်ရောက်လာလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအပေါ်ထပ်မူပဲ နေလိုက်တော့မယ်’

လီနိုက ပုံမှန်အသံဖြစ်အောင် ထိန်းပြီး ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာတာ မြန်လှသည်လား၊ ကောင်းထင်ကောင်းထယ်’

စကားဆုံးတော့ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးထက်ခဲ့သည်။ ဂျက်ဖရီသတိပြန်ရနေပြီ။ ခုတင်ပေါ်သို့ သူ့ဘာသာထက်အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လီနိုက ဖိနပ်နှင့် အဝတ်အစားများချွတ်ပြီး အဝတ်အစားအသစ်လဲပေးသည်။ စောင်မြှုပ်ပေးသည်။

‘မင်းဟာတကယ်တော်တဲ့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ပဲ။ စစ်မြေပြင် ဆေးတပ်မှာ သင်တန်း ဘက်ခဲ့သလား၊ ဘာသာမဟုတ်ဘူးဟု ဂျက်ဖရီကပြောသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ရှိနေသည်။

‘ကံမဆန်းလို့ဖြစ်ရတာပါ။ အဖေ့ ဒီတဲဆွဲတစ်ယောက်က ငါ့ကိုမုတ်မိတယ်။ ဒါကြောင့်နာမည်ခေါ်ပြီး နှင်းနတ်ဆက်တယ်။ တို့နာမည်က ဘုရင့်ဘက်ကတော့သားမကလေးကြောင်း အကုန်သိနေတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘာတွေပိုင်းလိုက်ကြတာ၊ ငါလဲဖြစ်နိုင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး ဆိုကိုးဖက်ထွက်ပြီး လွတ်အောင်ပြေးတယ်။ နောက်ဆုံး ပြီး သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။ မြေထောက်ကို

မှန်သွားတယ်။ စောစောကတော့ ဒါလောက် မဆိုးဘူး
ဒီအထောက် မြင်းပေါ်က အဆင်းလိုက်မှာ ဒဏ်ရာ
နည်းနည်းငိုကြီးသွားတယ်’
လိနီက ဂျက်ဖရီ၏ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူပေး
ထားလိုက်လေသည်။

ဂျက်ဖရီ၏ အဆုပ်ဆရာပြန်ထနေသောကြောင့် အိပ်
ထဲမှ မထနိုင်သေးကြောင်း သတင်းလွှင့်ထားလိုက်သည်။
ဒောက်ဖရီမြို့ဆောင်းရာသို့တွင် လူအများ အပြု
အဆုပ်ဆရာဂါထစမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇန်နဝါ
တစ်လလုံးအိပ်ရာထဲမှ ဂျက်ဖရီမထွက်သည်ကို မည်သူ
မယုံသက်သေဖြစ်ကြချေ။

ထိုခက်များအတွင်း၌ လိနီသည် လူနာကို ပြုစုရင်းဖြင့်
အချိန်ဖြုန်းရသည်။ အနာအတော်ကလေး သက်သာ
သောအခါ အချိန် တော်တော်များများကို လာလီ
ဖြုန်းရသည်။

အားသည့်အချိန်များတွင် စကိတ်သွားစီးချင်သည်
သို့သော် ဂျက်ဖရီက ခွင့်မပြု။ မတော်တဆ လဲပြိုသွား
သော် ကိုယ်ဝန်ကို ထိခိုက်နိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြ
တားမြစ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း သိသဖြင့် ချောချော
အာမေးမျက်နှာမြင်နိုင်စေရန် ဇွတ်ဝပ်တ်က အဆောင်
ပေးသည်။
‘မစွက်ဝပ်တ်က ကိုယ့်ကို အဆောင်ပေးတယ်။ ဒီလို
အဆောင်မျိုးတွေဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ အတွက်
ကံကယ်ပဲစွမ်းသလားဟင်’
လာလီနှင့်တွေ့တော့ လိနီကမေးကြည့်သည်။

‘သူများတော့ထေရ်ဘူး၊ ငါ့အဖို့တော့ မစွမ်းဘူး၊ ငါ
ကလေးတုန်းက မွေးမွေးချင်းဆုံးသွားတာပဲ’ဟု လာလီ
ပြန်ပြောသည်။
လိနီ၏မျက်လုံး ပိုင်းစက်သွားသည်။ လာလီခိုးရာလိုက်
ပြေးပြီးနောက် ကိုယ်ဝန်ရတာ ကလေးမျက်နှာ မြင်သည်
ထိ ကြုံခဲ့ရသည်ကိုသူမသိ။

‘မင်း အံ့ဩသွားတယ် ထင်တယ်။ နက်နဲရတာပဲ ဟုတ်
ဘူး၊ ကိုယ် ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့လူနဲ့ရတာ၊ နက်က ကိုယ့်
အစွမ်းကုန် ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်
ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့အတူတူနေတယ်ဆိုတာ လူတွေက နားမ
မည်ကြဘူး၊ သူ့လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ် ဝင်ခြားကို
သွားမှာပဲ။ တစ်ကိစ္စနဲ့တောင် မနေပါဘူး’
‘မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ လာလီ’
‘အကုန်အကျယ် ပေးဦးမယ့် လူသစ်တစ်ယောက်စီကို
...’

တို့ကျပြတ်သားသည့် လေသံဖြင့် လာလိက ပြောသည်။

လိနီကတော့ ဂေးလ်ဘတ်၏မျက်နှာကို ပြေး၍ ဖြစ်သော လိုက်မိလေသည်။ ယခုဘလော သူတို့နှစ်ယောက်တပူးတွဲတွဲ နေလွန်းသည်။

လိနီမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရုံမျှသာပေါ့၊ ဘာမျှမစားနိုင်ပါ။

ဂျက်ဖရီ၏ဒဏ်ရာ အထော်ကြီး သက်သာနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူမမာကတော့ လူမမာပဲဖြစ်သည်။

သူတို့မှာ အသုံးအစွဲလည်း အလွန် ကျပ်သားသည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ် အကုန်ကောင်းနေသော်လည်း တွေ့ကျပ်နေခြင်းကတော့ ဒုက္ခကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ရက်တွင် ယောလီနှင့်လိနီ လမ်းလျှောက်လာခိုက် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်းမှ ဂေးလ်ဘတ်ထွက်လာပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလေးပြုနှုတ်ဆက်သည်။

ထိုအချိန်က လိနီ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ခရစ္စမတ်တုန်းက ဂျက်ဖရီ သက်ဆောင်ပေးသည့် အခွေထည်ကို ဝတ်ဆင်သည်။ ဂေးလ်ဘတ်က ထိုအမျိုးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒါလောက် အပိုးတန်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ စတင်နီးစားနိုင်တာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဂျက်ဖရီဟာ အသုံးမလုပ်ပဲ ထိုင်စားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု တွေ့နေပြီထင်တယ်ဟု ဂေးလ်ဘတ်က ပြောသည်။

ထိုစကားကြောင့် လိနီ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အဖေက သူ့ကိုပစ်ထားတာ၊ အဲဒါ ဂျက်ဖရီက သူ့အဖေ့နားကို အဘင်းဝင်ကပ်သတဲ့၊ ဟိုက အတွေ့တောင်းခံတဲ့ ပြန်နှင်လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ငါ့အဒေဂါ့ ဝတ်ယောက်က ပြန်ပြောပြတယ်။

လိနီက နှုတ်ခမ်းကို တင်းဆင်းကိုက်ထားသည်။

ရှင်ကဒေဂါ့ သတင်းမှားတွေရတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုသာ ပြန်ပြောနိုင်သည်။

ဂျက်ဖရီ လမ်းခါးပြုဖြစ်နေကြောင်းများကို ဂေးလ်ဘတ်က စောင်းပါးပျံခြည်များ ပြောသေးသည်။ လိနီဘာပြန်ပြောမုန်း မသိ။

ဒါလောက်အေးတဲ့ နေရာကြီးမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောနေတာမကောင်းပါဘူး၊ ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ် ဂေးလ်ဘတ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဂျက်ဖရီကို ထိုအကြောင်းများ တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြသည်။

ဒီကောင်ဟာ အင်မတန် ပေးလောင်းပေး နိုင်တဲ့ အထောင်ပါကွား၊ မင်းကို ငါပြောပြတာ အားလုံးအမှန်ချည်းပဲ။

လိနီက ဂျက်ဖရီ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

လိနိုမှာ ကုသားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ် ကျသွားသည်။

အိုး - ဂျက်ဖရီ၊ ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်၊ ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး'

ဂျက်ဖရီက သူ့ကုန်ထဲလုံးကလေးကို ယူယစွာ ပေးယူ သည်။

မပူပါနဲ့လိနို၊ ငါ့ခက်ရာကလဲ ပျောက်နေပြီပဲ၊ ငါ့ကို ယုံပါ၊ တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပေါက်ရအောင် ငါ ရှာပါ မယ်'

သို့သော်လည်း လွယ်လွယ်နှင့် ထွက်ပေါက်ကို ရှာမ တွေ့သေး။ စစ်ဗိုလ်လုပ်ချင်လျှင် လာဘ်ထိုးရသည်။ ထို့ ကြောင့် အမျိုးမျိုးဆီက ငွေချေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုနည်းသည်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

လိနို၏ကိုယ်ဝန်က တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာသည်။ ကိုယ် ဝန်အတွက် ဂျက်ဖရီ အစိုးရိမ်လွန်လာသည်။ အပြင် သိပ် မထွက်ဖို့ပြောသည်။

'နှေခင်းကြောင်ဆောင်ကြီးတောင် မထွက်ရတော့ ဘူးလား' ဟု လိနိုက ပြန်မေးသည်။

'အဖေ့မပေါ်ယင် ဘယ်အချိန်ထွက်ထွက် မကောင်း ဘူး၊ တော်တော်ကြာ လဲပြီကျနေယင် မခက်လား'

'လားလီကလဲ ကိုယ် အပြင်ထွက်ချင်တဲ့ အချိန်တိုင်း အားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ'

'တင်ခါတင်ရံ မိုက်ကယ်နဲ့ထွက်ပေါ့'

မိုက်ကယ်သည် လိနိုကိုခင်ရှာသော ကျောင်းသားလေး ဖြစ်သည်။ လိနို စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ် ပေးမည့်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုနှစ်ဖက်က အသက် ချင်းတလဲ မတိမ် ဖယ်မိပင်။ လိနိုက လေးလက်ကြီးချင် ကြိုမည်။

သူတို့ ငွေကျပ်နေသောကြောင့် တည်းခိုခန်းခ ကို လည်း မှန်မှန်မပေးနိုင်။ သို့သော် မစွက်ဝပ်ဘဲက သား သမီးများလို ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ အမြဲနေနေသူ ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့်တို့ ကြောင့် အတင်း အကျပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတောင်းခဲ့ဖူးသေးချေ။

အရမ်းကာရာရာ ကျပ်တည်းလာသည့် အခါတွင် မိုက် ကယ်တံမှ ချေးရသည်။ မိုက်ကယ်ကလည်း တစ်ချက် ကလေး တွန့်ဆုတ်နေ၊ ငွေအနည်း အကျပ်ကို ရှောင်ရှာ ချူချူ ထုတ်ချေးမြဲဖြစ်သည်။

ထိုမျှမက သူ့မိဘများက ပို့ပေးလိုက်သော စား ကောင်းသောက်ဖွယ်များကိုမည်း အမြဲတမ်း ခွဲခဝပေးမြဲ ဖြစ်လေသည်။

နက်ထိုက်နှင့် မာစတန်မှ လာမီနီ ယားတို့ လာရိတ်ဝပ် မည့်ရက်ကလည်း တပြည့်ပြည့် နီးကပ်လာ လေသည်။

တစ်ခါတင် ကျတော့ နှင်းခဲတလဲမှာ မနားတမ်း လျှောက်သွားနေချင်တယ်၊ နောက်ဆုံး ကမ်းမလျှောက် နိုင်တော့တဲ့အခါ လဲကျပြီး သွေးခဲ သေသွားတယ်ဆိုတဲ့

၂၅၀၀ အထောက်အတံ့ လှူဒါန်း

ပုံပြင်ထဲကလို့ ဖြစ်ချင်တယ်' ဟု ညှိုးဝယ်သောမျက်နှာနှင့် လာလီက လိနိုကို ပြောပြသည်။

'ဘာကြောင့် အဲဒီလို ထွက်မလျှောက်ဖြစ်သလဲ' ဟု လိနိုက ပြန်မေးသည်။

'မျှော်လင့်ချက်ကလေး တစ်ခုခုများရှိနေသေးသလား ဆိုပြီး မလျှောက်ဖြစ်တာပါကွယ်'

'မှန်တာပေါ့ လာလီ၊ လူတွေဟာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြတာပဲ၊ မင်းနဲ့နက် လက်ထပ်တာကို ငါ အရမ်း မြင်ချင်တာပါပဲ'

'ငါလဲ သူနဲ့လက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ် နိုင်တော့ပါဘူး'

*

အခန်း ၁၅

နက်ထိုက်နှင့် မာစတန်ရွာမှ ကာမီနီးယားတို့ လက်ထပ် ကြသည်။ ဥပဒေအရ လက်ထပ်ပုံအပြင် မင်္ဂလာညွှတ်ခံပွဲကို မာစတန်ရွာမှာ ကျင်းပသည်။

လာလီနှင့် သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်လို့ဖြစ်နေ သော လိနိုက ညွှတ်ခံပွဲသို့ မသွားချင်ပေ။ လာလီကိုသနား နေသည်။

'သွားပါလိနို၊ သွားဖြစ်အောင် သွားပါ၊ ကိုယ့်ကို ဝမ်းနည်းစေပါနဲ့၊ နောက်တစ်ကြိမ်ကြောင်းက နက်ဟာလဲ နို့ထဲ ချစ်သူ ဖြစ်နေတာပဲ' ဟု လာလီက ပြောသည်။

၅၅၅ အထောက်အကူ လှအောင်

သို့ဖြင့် မြစ်ကိုကူးပြီး မာစတန်ရွာသို့ ဂျက်ဖရီနှင့်အတူ လီနို လိုက် ဖြစ်သွားလေသည်။

မြစ် ဟိုဘက်ကမ်းတွင် လာဗီနီးယားတို့၏ လှည်းများက သူတို့ကို လာကြိုနေကြသည်။ မာစတန်သို့ရောက်သွားသောအခါ လာဗီနီးယားတို့၏ အိမ် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ထိုထပ်ပို၍ အံ့ဩစရာအောင်းသည်ကား လွှာဗီနီးယား၏ အလှပင် ဖြစ်လေသည်။

လာဗီနီးယားသည် သေးငယ်ညက်ညက်ကလေးဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကလည်း နက်မှောင်နေသည်။

သို့သော် အလှန်ချော့ပြီးအလှန်ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ အလှကို မြင်ရသောအခါ မချိုးကျူးဘဲနေနိုင်သူ မရှိသလောက်ပင် ရှားပါးလှလေသည်။

ဒါလောက်ချော့တဲ့အမျိုးသမီးကိုရတာ မင်းကုသိုလ်ကံ အင်မတန်ကြီးမားပါပေတယ်' ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲပြီးစော့ အောက်စပိုသို့ သူတို့ပြန်လာကြသည်။

သူတို့၏ စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုကို မေ့ထား၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆွေးနွေးကြရပြန်ပါသည်။

ကိုယ်တို့ အဖေရိကန် ကုလ်နီနယ်မြေကို သွားကြရမည် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဟိုမှာ လေးနှစ် နေပြီးမည်

ကိုယ် တရားဝင် အိမ်ထောင်ပြုလို့လဲရတယ်' ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

လီနို၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားသည်။

ထိုအဘိုးမုန်လျှင် ဂျက်ဖရီဝင်ဒမ်းအနေနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဂျက်ဖရီ ဒေါက် အနေနှင့် သော်လည်းကောင်း ဗားရာ့ဝင် နေ့ခွင့်ရသွားပေမည်။

နောက်ပြီးတော့ မိမိသည်လည်း ဂျက်ဖရီ၏ တရားဝင် ဇနီး ဖြစ်ရပေတော့မည်ဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိလေသည်။

'ကောင်းလိုက်ဟာ ဂျက်ဖရီရယ်၊ အဲဒီ အစီအစဉ် မြန်မြန်အကောင်အထည်ပေါ်စေောင် လုပ်ပါနော်' ဟု ချီးရီးသားသား ပြောမိသည်။

'ငါ အစီအစဉ်လုပ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံ မရှိမိလင် အကောင်အထည် ဖွဲ့ဖို့က မလွယ်ဘူးလေ'

သို့သော်လည်း လီနို ပြုံးနေပါတယ်။ ထိုညက ပြုံးရင်းပင် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

နောက်ဘစ်နေ အိပ်ရာကနိုးစော့ ဂျက်ဖရီ စောစောစီးစီး အပြင်ထွက်သွား နှင့်ပြီကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးကို ထုသကြားရသည်။ ဖွင့်ပေးတော့ လာလိဖြစ်နေသည်။

လီနို နံနက်စာစားရင်း စကားပြောကြသည်။ နက်တိုလက်ထပ်ပွဲအကြောင်း ပြောပြပါဆိုသဖြင့် လီနိုကပြောပြရသည်။

'လာဗီနီးယားရုပ်က အယ်လီထဲဟင်'

၂၂၁၄ အထောက်အတံ့ လှအောင်

‘ဆံပင်နက်နက်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သေးသေးနဲ့ သိပ်
လှတာပဲ’ ဟု လီနိုက အမုန်အတိုင်း ပြောသည်။

‘ကောင်းပါတယ်လေ၊ နက်က သူတို့လက်ထပ်ပြီးတဲ့
နောက် ငါ့ကို ဆက်ထောက်ပံ့ထားချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
ငါ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပြီးပြီ’

‘ဟုတ်လား’

လီနို အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို စောင့်ရှောက်မယ့် လူသစ် ရှာ
လိုက်ပြီလေ၊ တယ်သူလဲ သိလား၊ ဂေးလ်ဘတ်ပေါ့၊ ကိုယ်
သူနဲ့အတူတူ ပြောင်းနေနေပြီ’

လီနိုမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် ကျန်ခဲ့လေတော့
သည်။

*

အခန်း ၁၆

ကိုယ်ဝန်ရှိစတုန်းက လီနို အလွန် ‘သဘောကျခဲ့သည်။
နေရထိုင်ရသည်မှာလည်း သက်သောင့်သက်သာရှိသည်ဟု
ခံစားရသည်။ သို့သော် ကိုယ်ဝန် တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာ
သည်နှင့်အမျှ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။
အလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုနေတတ်သည်။ ခါး ပိုတုတ်လာ
သဖြင့် သွားရ လာရ၊ နေရထိုင်ရ ပိုခက်လာသည်။

ကိုယ်ဝန်မရင့်မီ သွက်သွက်လက်လက် သွားလာ လုပ်
ရမ်းနိုင်တုန်းက သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့သည့်
ထောက်ကျားများသည်လည်း တစ တစ ရှေ့သွားကြတော့

သည်။ လူးဝစ္စလည်း ဒေကြည်ရာ မြက်နုရာသာကော သူ့
အနားမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

သစ္စာရှိရှိနှင့် ဝတ်ပျက် လာနေသူမှာ မိုက်ကယ်
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်ကတော့ အချိန်မှန်
လာမြဲကိုးလေးပြီး လိနိုကို စာသင်ပေးလျက်ရှိလေသည်။

ယခုတစ်ခါ ဂျက်ဖရီနှင့်လည်း စကားပြော အဆင်
မပြေချင်၊ မကြာခဏ စကားအပေါက်အလမ်းမကည့်
ဖြစ်ကာ တကျက်ကျက်နှင့် ရန်ဖြစ်နေကြရသည်။

အကြောင်းမဲ့ စိတ်များ လေးလံ ထိုင်မိုင်းနေတတ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟောလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်ဆိုသော ဂျက်ဖရီ၏ ဇနီး လက်တီးရှား ဆိုသူ
အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

လက်တီးရှားသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ အင်္ဂလန်ပြည်သို့
တိတ်တဆိတ်လာကြောင်း၊ ထို့နောက် အောက်စဖို့မြို့သို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြောင်း၊ ဂျက်ဖရီကို
တိတ်တဆိတ် ရှားပွဲပြီး ပြန်ခေါ်သွားကြောင်းများကို
အတွေးလွန်နေမိသည်။

ထိုသို့ အတွေးလွန်သောအခါများတွင် လိနိုမှာ မည်
သို့မှ မပျော်ပိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ယခုအခါ ဂေးလ်ဘတ်နှင့် အတူနေနေပြီဖြစ်သော
လာလီက မကြာခဏ အသည်လာဘတ်သည်။ လာလီ
လည်း ပျော်ပိုက်ပုံမရှိ။ မှိုင်တွေချနေသည်က များနေ
သည်။ ဟိုတုန်းကဆို သူ့လက်လက်လက် မဟုတ်တော့။

တစ်ချက် သူ့ဆုတ်အလာတွင် သူ့မျက်လုံးအောက်၌
အညိုအမည်း စွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂေးလ်ဘတ်
ချိတ်နက်နက်စက်သားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနိုက အတတ်
သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

နက်နဲ လာဖီယားကို မေးနုက တွေ့လိုက်တယ်။ သူ့စဉ်
အိမ်သစ်ဆောက်တာ ကြီးကြပ်နေရတာနဲ့ မအားဘူးတဲ့၊
ခဏခဏကားပြာလိုက်ရပါတယ်။ နက်က ငါ့ကို အမြဲ
သတိပြုနေတယ်တဲ့။

လာလီက လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေး ပြောသည်။
'သူ့ကို မင်း မမှတ်လိုက်မို့ ကောင်းပြီ' ဟု လိနိုက
မျက်နှာထားမည်တည်ဖြင့် ပြောသည်။
'အပြောသာ လွယ်တာပေါ့ကွာ'

လာလီကတို့တိုးပြာကာ ဂေးမိုင်နေပြန်သည်။ အတော်
လေးကြာတော့မှ လိနိုကို လှမ်းပြောသည်။

'လိနို...ငါ မိနေသတဲ့အကြောင်းက မြို့ပြင်က စပါး
ကိုးရာမှာ ပြဇာတ်က နေတဲ့ အကြောင်း ပြောချင်လို့'
'ပြဇာတ် က နေသလား'

လိနိုက အံ့ဩတကြီး ပြန်မေးမိသည်။

ချားလစ်ဘုရင်စစ်ရှုပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ကရွမ်းဝဲ
အုပ်ချုပ်သည့် အချိန်မှစ၍ ဘာသာရေး ဝတ္ထုသည်းသော
ပြုရိသန်များက ဇာတ်ရုံများ အားလုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်
သည်။ က ခြင်း၊ ခုန်ခြင်းများအားလုံးကို တာ ဖြစ်လိုက်
သည်။ ပွဲလမ်းသစ် က ပြည်ကို ဖမ်းမိပါက က လူဆောင်

စွဲကြည့်ပရိသတ်ကိုပါ ကြီးလေးသောပြစ်ဒဏ် ပေးလေ့ရှိသည်။

ကပြုသူများကိုတော့ ကြီးနှင့်တုတ်ပြီး ကျောထစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ဒဏ်တစ်ကာ မြိုင်ရပ်သို့ နှင်လေသည်။

သို့သော်လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကပြသည့် ဇာတ်အဖွဲ့များ ရှိသည်။ တစ်နယ်မှ တစ်နယ်သို့ ကူးလူးသွားလာကာ လက်သိပ်ထိုး တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကပြကြသည်။ သစ်ဘောကြီးများထဲတွင်သော်လည်းကောင်း၊ လျှိုမြောင်များထဲတွင် သော်လည်းကောင်း၊ စပါးကျိုများထဲတွင် သော်လည်းကောင်း ကပြတတ်ကြသည်။

ပြဇာတ်ဆိုတာ ငါတစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူးဟယ်' ဟု လိနိုက ပြောသည်။

'နှင့်ကိုယ်ဝန် နှေ့စေ့လစေ့ကြီး ဖြစ်နေတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျက်ဖရိုခရီးသွားနေတုန်း တစ်ခါ တလေတော့ အပြင်ထွက်ဖို့ ကောင်းတပေပါ။ နှင်လိုက်မယ်ဆိုယင် မြင်းရထားတစ်စီး တိုင်းလိုက်မယ်'

လာလီက စကားကို ဖြတ်ထားသည်။ မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လှုပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ညှိမြိုင်နေသည်။

'ဂေးလ်ဘတ်နဲ့ငါနဲ့လဲ အဆင်မပြေပါဘူးဟယ်'

ဝမ်းနည်းသည့်လေသံကလေးဖြင့် လာလီက ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြောသည်။ လိနိုက အညိုအမည်း စွဲနေသည့် သူ့မျက်လုံးအောက်စာ ဒဏ်ရာကို စိုက်ကြည့်သည်။

'ငါ့ကို သူ ရိုက်နှက်နေတာ ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ လက်လွန်သွားပြီး ဖုံးနိုင်ဖို့နိုင်အောင် အညိုအမည်းစွဲတဲ့အထိ ဖြစ်တာ'

'သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပေါ့ဟယ်' လိနိုက ထက်သန်သော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

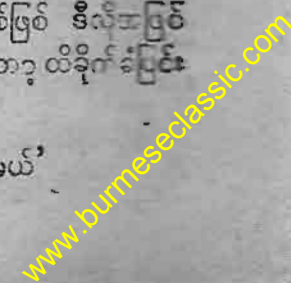
သို့သော် လာလီက အားငယ်သံကလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

'အဲဒီအတိုင်းပဲ ငါ လုပ်ရတော့ မယ်။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ ဆုနဲ့ဝေးရာကို မသွားနိုင်သေးဘူး အထိုက်အလျောက် မွေးနေ့ဦးမှာပဲ၊ ဒီနေ့ ပြဇာတ်သွားကြည့်ရာကို မင်း လိုက်ခဲ့ပါ လိနို၊ ငါ့မှာ အဖော် တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေမှ စိတ်ငြိမ်မှာမို့ပါ'

လာလီက စကားဖြတ်သည်။ လိနိုက သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ခဏကြာမှ လာလီက ဆက်ပြောပြန်သည်။

'နက်ကို ဒီနေ့အထိငါချစ်နေသေးတာဟာလဲ ဂေးလ်ဘတ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတယ်။ နက်ကို ငါ့စိတ်ကုန်သေးတာ သူ့သိနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအပြစ်မျိုးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့တော့ ထိခိုက်ခြင်းစရာပါပဲ'

'ကောင်းပြီလေ၊ ငါ မင်းနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်' လိနိုက သဘောတူလိုက်သည်။

စပါးကြီးကြီးကပ်ခဲ့တဲ့မှာ သူတို့ပြဇာတ် ကြည့်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ လီနိုတို့ လူသိုက်က ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ ထိုင်ကြရသည်။

စုံတွဲတစ်တွဲက တွတ်ထိုးနေကြသည်။ ဇာတ်ရုံပေါ်သို့ တစ်ချက်ကလေး မကြည့်ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကြည့်နူးနေကြသည်။

လှာလီ၏ ဇာတ်သက်မှာ ထိုင်နေသည့် ဂေးလိဘတ်ကမူ အကောင်းဆုံး ပြတ်လုံးကိုပင်ခရယ်ဘဲ မျက်နှာထားကြီးနှင့် တစ်ချိန်လုံး ဂျှိနေသည်။

တစ်ခါမျှ မကြည့်ဖူးသော ပြဇာတ်ကို လီနို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေခဲ့တာ

‘လက်တီရှေး၊ လား...လက်တီရှေး၊ ဝင်းဒမ်းကို ပြောတာလား’ ဟူးသာ ဟောကျိာ် သံတစ်ခုထဲ သူ့ နောက်နားမှ ကင်ပေါ်လာသည်။

သူတို့သည် ဂျက်ဖရီ၏မိန်းမ ပြင်သစ်သူအကြောင်းကို ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ပြောနေသည့် စကားများကို ကြား ရ သဖြင့် လီနို၏ကိုယ်လုံးမှာ မတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ လက်တီရှေးအကြောင်း ပြောနေကြ သူများထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က လီနိုကို မြင်သွားပုံရသည်။

‘ထိုးထိုးပြောကွ၊ ဟိုမှာ မြင်တယ်မဟုတ်လား’ ဟုလည်း အချင်းချင်း သတိပေးလိုက်သည်။

မကြည့်ဖူးသော ပြဇာတ်ကို ကြည့်ပြီး ပျော်နေသည့် လီနို၏ဘဝကလေးမှာ ချက်ချင်း ပျက်စီးသွားလေတော့သည်။ လက်တီရှေးနှင့် ဂျက်ဖရီတို့အကြောင်းက အားလုံးက ဆီနေကြပါပေါ့လားဟုလည်း တွေးမိနင်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်မိသည်။

‘မင်းမျက်နှာ ရဲနေပါလား။ နေ့စကောင်းဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟုတ်’ ဟု ကလီက ဖေးသည်။

‘ကောင်းပါလားကွယ်’

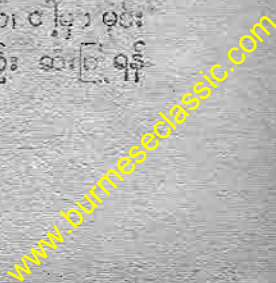
လီနိုက အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သာလီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာရှိနေလေသည်။

အပြန်တွင် သာလီတို့က အိမ်ရှေ့အရောက် လိုက်ပို့ပေးသည်။

လီနိုက အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်နေကပ်ပေးပြီး ခေါက်ထို ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည့် ဂျက်ဖရီကိုတွေ့ရသည်။ မျက်နှာထားလေသည်။ သူ့နုသန်မှုန့်မျှ ဖြစ်နေသည်။

‘ဝင်း၊ အယ်တူသွားနေတာလား၊ မြင်လေတာပဲ စိမ်းနဲ့လိုက်သွားတယ်လို့ တွေးပင်လဲကပြောတယ်။ ဝါ့မှာ မင်းတို့တယ်လိုက်ရွာရမှန်း သိတော့ဘူး’ ဟုလည်း သာလီ ရန်တော့သည်။

‘လ...လီတို့နဲ့ ပြဇာတ်သွားကြည့်တာ’ လီနိုက ခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောသည်။

၂၂၂ အထောက်အတော် လှမ်းအောင်

ပြဇာတ်သွားကြည့်... ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ
တယ်ကွာ၊ လာလီရူးနေပြီထင်တယ်၊ အစိုးရဘက်တအနံ့
စာလေးနည်းနည်းရသွားယင် အားလုံး ကိုယ်ကျိုးနည်း
မကုန်ပေသွားလား၊ ကံ့တဲ့လူရော ကြည့်တဲ့လူပါ ဖမ်းတယ်
ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ မတော်လှီဖမ်းမိသွားယင် မင်း
ကိုဘောင်ခမ်းမြောက်မေးလုပ်ရာက အမှုတွေအကုန်ပေါ်
ကုန်ယင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဝရမ်းပြေးဆို
တာ မင်းမေ့နေပြီလား၊ လဲလဲဆိုတဲ့မိန်းမကလဲ ပြဇာတ်
တွေလျှောက်ကြည့်နေသလား၊ ပွဲကနေဘုန်း တန်းလန်း၊
မကြာခဏဝင်အဖမ်းခံရတာ သူမသိဘူးလား၊

ဂျက်ဖရီက လေးကြာရှည်ကြီးဖြင့် ပြောသည်။

‘အခုကျွန်မတို့ ဘယ်မှာအဖမ်းခံရလို့လဲ’

လီနိုက လက်အိတ်များချွတ်ရင်း မကျေမနပ်သံဖြင့်
ပြန်ပြောသည်။ မြင်းရထားဆောင့်သဖြင့်လည်း သူ့အနေ
ရအထိုင်ရခက်နေသည်။

ဂျက်ဖရီကမူ မကျေနပ်နိုင်သေး။

‘မင်းဘဝရွဲလုံခြုံရေးကို ငါဘာတာဝန်မှမယူနိုင်သေး
ခင် ငါ့မရှိတုန်း မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိ
ပေးစမ်း’

‘အိုး...ရှင်ကွယ်ရာမှာ ကျွန်မဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ၊
မဟုတ်မဟပ်ဘာကို ရှေ့တွင်လဲမလုပ်ဘူး၊ ကွယ်ရာမှာလဲ
မလုပ်ဘူး၊ ဒီဗိုက်က မွေးပဲ မမွေးနိုင်ဘူး၊ ကလေးမွေး
အောင်စောင့်နေရတာ ဘယ်လောက်အခဲခက်တယ် ထင်

သလဲ၊ ဒါတွေကို ရှင်ခံစားတတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်လောက်စိတ်
ဆင်းရဲနေရတယ်ဆိုတာရော ရှင်သိရဲ့လား’

လီနိုက စကားခဏဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ စုပ်စုပ်စွဲစွဲ
လေသံမျိုးဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲကလူတချို့ ရှင့်မယား ပြင်သစ်မ
အကြောင်းပြောနေကြတယ်’

ဂျက်ဖရီအံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘာမျှ ဆက်မပြော
လိုတော့သည့်ပုံမျိုးလည်း ပေါ်သွားသည်။ သို့သော်လီနို
ကထပ်ဆင့်ကဲလာသည်။

‘ရှင့်မယားလက်တီရှေးအကြောင်းကို ကျွန်မကိုပြော
ပြစမ်း၊ လူတိုင်းက ဘူးအကြောင်းကို ကျွန်မထက် ပိုသိ
နေကြတဲ့အတိုင်းပဲ’

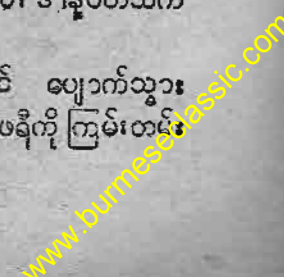
ဂျက်ဖရီသက်ပြင်းချသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ညှိုး
ရော်သွားသည်။

‘သူ့အကြောင်း မင်းကိုပြောပြပြီးပါပြီလီနို’

‘ထပ်ပြောဦး’

‘လီနို...ဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး မင်းကိုယ်မင်း
ဘာဖြစ်လို့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေရတာလဲ၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်
လို့...’

လီနို၏မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင် ပျောက်သွား
သည်။ ကျားတစ်ကောင်လိုလည်း ဂျက်ဖရီကို ကြမ်းတမ်း
စွာရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

၂၂၄ အထောက်အကူ လှူဒါန်း

ကျွန်ုပ်တို့၊ ဒီကောင်မအကြောင်း ပြောကြားပြောရမယ်။ သူ့ရှိနေလို့ ကျွန်ုပ်တို့အဖေအဖေမောင်မောင် မည်သည့်ခွင့်မရှိစိန် နေတာ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မအကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို သိခွင့်ရှိရမယ်။

‘သူဟာ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒေါသကြီး ပြန်အော်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဝုန်းဝုန်း ခိုင်းခိုင်းဖြင့် အပြစ်ထွက်သွားသည်။ ထုံးရှက်လုံးလုံး ပြန်ရောက်လာတော့မူ။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်သက်လုံး ပြန်လေ့လာလျှင် အာရပ်ရပ် ပါးလဲ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာသည်။

စိတ်ထူးထူးဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်ထွက်နေမိသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဂဆသွားလျှင်ကောင်းမည် လားဟုလည်း မေါက်ပေါက်ရှု ရှာဖွေနေမိသည်။

သူတို့လင်ယောက်ကောင်းကောင်း ဆတ်ဖြစ်စားကြောင်း တည်းခိုခန်းထိုင်ရုံနှင့် စွန့်စားပစ်ထားရုံ မိမိအကြောင့် လိနိုကို ဂရုစိုက်သည်။ ဝေးအေးစိမ်းသောက်ဖွယ်ကလေးများ ရှားကျွမ်းသွားစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် ကြောင်း များကို ရှာပြောသည်။

ထိုအခါတွင် ဝေးရင်းအိမ်ကားရုံမအကြောင်းလည်း ပါသည်။ ထိုအိမ်ကားရုံ သမီးသည် မြင်းသည်တော် တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ဆောင်ကျွေးကြောင်း၊ မြင်းသည်တော် ပြန်လေ့လာကြောင့် ရင်ကွဲနာကျသဖြင့် မကျွတ်ခွင့် နေကြောင်းများ ဖြစ်သေသည်။

ထိုဇာတ်လမ်း ကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ ပိုစိုးရိမ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မြင်းသည်တော် တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ ခေတ်ရင်းအိမ်ကား မိန်းမ၏ ယောက်ျား သို့ တစ်သက်လုံးများ ပြန်မလာလျှင်ဖြင့်...

လိနိုမှာ စိတ်ဆင်းရဲသည်ထက် ဆင်းရဲပေးသည်။ သို့သော်လည်း သုံးရက်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ရောက်လာပါသည်။ အိမ်မှ ထွက်သွားတုန်းက ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး ထွက်သွားရာ ယခုပြန်လာသောအခါ ဘာဒေါသမှ ရှိပေတော့ အလွန်တရာ ပျော့ပျောင်းနေသေးသည်။

ဒေါသကြီးနဲ့ တစ်ခြားကို ထွက်သွားမိတာ ငါများပါတယ် လိနို၊ နေ့စေ့လစေ့ကြီး ဖြစ်နေတဲ့မင်းအနေနဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ မပြည့်စုံတူးဆိုတာ ငါသားတာပေါက်ပါပြီ။ ငါတို့ဘဝကလဲ ဘာဟစ်ခုမှ သေချာရေရာတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်သန်ဆောင်ထားဆုံးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ သိပ်ကို ဝင်ရံကွဲကြီးတာပေါ့။ လက်တီရှေးအကြောင်းမင်းသိချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ငါပြောပြပါမယ်။

ထိုစကားကို ကြားရတော့ မိမိအဖြစ်သည်းလွန်းသည်ဆို လိနိုကလည်း ပြန်စဉ်းစားမိကာ နောင်တ ရမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

‘မပြောပါနဲ့ ဂျက်ဖရို၊ ကျွန်မ နားထောင်ဖို့မလိုအပ်ပါဘူး၊ ယုံနေတုန်းက ကျွန်မ စိတ်ဆိုးနေလို့ဖြစ်တာပဲ။ ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းရင်းမင်းသိထားသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရှင်ပြောပါမယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က လက်ရွေးစင်သိပ်ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သူထင်အတိုင်း ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတယ်။ လက်တီရှေးရဲ့ မိဘကလဲ ငါ့ကို သိပ်ချမ်းသာ တယ်လို့ အထင် မှားနေတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ကို ကုန်းကောက်ဖရာဒေသ ငါ့မှာလဲ ထမင်းတစ်နပ်နပ်တောင် အနိုင်နိုင်ရမယ်။’

‘အဲဒီလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်ကြို နောက်ဆုံးတော့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတယ်။ သူ့အကြောင်း အတင်းရော အဓမ္မပါ လှော်နေတာနဲ့ ဖြစ်သွားရတာပဲ။ လက်ထပ်ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို တစ်ယောက်သိပြီး ခုကွ ရောက်ကြတော့တာပါပဲ။ တို့တို့ယောက် တစ်ဖတ်ပေါင်းရတယ်။ ငါလဲ အပြီးအပိုင်လှူလာခဲ့တော့တယ်။’

‘သူ့မှာ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတာသိလို့ ရှင်ကျောနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာလားဟင်’ ဟု လီနိုက ဗလုံးပထွေး မှုန်းသည်။

‘ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့အကြောင်းက သူ့သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပြီးဆုံးပြီး အချိန်ရှိသမျှ အော်ကြီးဟစ်ကျလုပ်နေလို့ ငါ ကျောခိုင်းခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုလဲ အ

တော့ မဆိုသာပါဘူးလေ၊ ငါနဲ့မတွေ့ထင် သူ့သမီးကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ လုပ်ထားတာ၊ ငါနဲ့ တွေ့တော့ သူ့ကို အစီအစဉ်တွေ ပျက်ကုန်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် အခုလောက်ဆိုလင် ငါ့ဆရာမယ့်သတင်းကို နေ့တိုင်း နားစွင့်နေကြလိမ့်မယ်။ ငါ သေသွားတော့ သူ့သမီးကို နောက်ယောက်ျားပေးစားလို့ ရမှာပေမယ့်လား။’

‘သူ့ဆီကို စာတွေတာတွေရော ရေးဖြစ်စေးသလား’

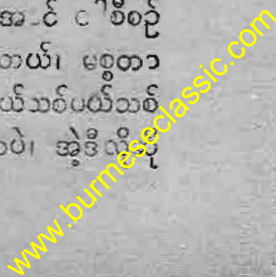
‘မရေဖြစ်ပါဘူး။ သူ့အကြောင်းကိုတောင် မစဉ်းစားမိပါဘူး။ မင်းကိုပဲ ငါ့ရဲ့ တရားဝင် မယားအဖြစ် သဘောထားပါတယ်။ တရားဝင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ဆိုတာကိုပဲ အမြဲစဉ်းစားနေပါတယ်။ မွေးဖွားလာမယ့် ကလေးအတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ရမယ် ဆိုတာကိုပဲ ငါ စဉ်းစားနေတာပါ။’

‘ဂျက်ဖရို ရှင့်အပေါ် ကျွန်မအထင်မှားမိတာ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာနော်’

လီနိုမှာ ပြောရင်း မျက်ရည်များကျလဲသည်။

ဂျက်ဖရိုက လီနို၏ဆံပင်များကို သပ်ပေးပြီး နှစ်သိမ့်သည်။

‘ဟုအိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေသွားအောင် ငါ့စိစဉ်ပေးပါမယ်ဆိုတာ မင်းကို ကတိပေးပါတယ်။ မစ္စတာ ဒေါက်တို လင်မယားဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နယ်သစ်ပယ်သစ်တွေမှာ အခြေသွားချိန်နယ် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အဲဒီလိုဆို ထင်ကော မင်း သဘောတူရဲ့လား။’

‘ကိုလိုနီ နယ်သစ်တွေမှာလား၊ အဲဒီနယ်သစ်ကို သွားမယ်လို့ ရှင် ပြောနေတာလားဟင်၊ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ချွေးသိပ်နေတာတွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဂျက်ဖရီ’

‘ချွေးသိပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး လီနို၊ ကိုလိုနီ နယ်သစ်ကို သွားဖို့ ငါ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေတယ်၊ နောက်အပတ်ကျယ် ဝက်လိုနီနယ်သစ်မှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် သူ့ အမျိုးတွေကို အလည်လာ လိမ့်မယ်၊ မိကနေ သုံးညအိပ် သွားရတဲ့ခရီးရှိတယ်တဲ့၊ ခြံမှာ အလုပ်သမားတွေကို ကြီးကြပ်ပေးဖို့ လူတစ်ယောက် လိုတယ်တဲ့၊ အရည်အချင်း ရှိယင် ရှိယလောက် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေ ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆင်ပြေယင် သူနဲ့ တစ်ပါးတည်း ခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်’

ကိုလိုနီ နယ်သစ်ဆိုသည်မှာ အမေရိကတိုက်တွင် ဖြစ်သည်။ လက်တီဇွေးနှင့် အဝေးကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံနှင့် အဝေးကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ ဟိုမှာ မစ္စတာနှင့် မစ္စကဒေါက်ဆိုသော နာမည်နှင့် တဝသစ် ထူထောင်နိုင်မည်။

လီနိုက တစ်သိကြီးတွေ့ရင်း ပါးစပ်မှ အသိပင် ယောင်ပြီး ထွက်သွားမိလေသည်။

‘ငါ့မှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနေတာက အခုမေလကျန် တော့မယ်၊ နောက်အပတ်ဆိုယင် ဇွန်လရောက်ပြီ၊ ငါ

ခရီးထွက်နေတုန်းမှာ မင်းမီးဖွားမယ်၊ အချိန်ကိုက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလူနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ အခွင့်အရေးကလဲ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရမယ်၊ သူက သူ့ အမျိုးတွေနဲ့အတူ တစ်ပတ်လောက်ပဲ နေမှာ၊ မီးဖွားလုဆဲ ဒါမှမဟုတ် မီးဖွားရက် တန်းလန်းမင်းကို ထားခဲ့ရမယ်၊ အဖြစ်မျိုး ကြုံနေတယ်’

‘ကျွန်မအတွက် ပပွါနဲ့ ဂျက်ဖရီ၊ အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ လာလီကို ကျွန်မနဲ့အတူ လာနေခိုင်းရင် ဂျာတယ်၊ ရှင်ခရီးထွက်သွားသောနဲ့ သူ့ ဆီ အကြောင်းကြား လိုက်ရုံပါပဲ’

ဂျက်ဖရီက ခေါင်းညိတ်သည်။ လီနိုကိုလည်း သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အကြ ကြီး ဖက်ထားလေသည်။

‘မင်း၊ အဘက်သတ္တိ ကောင်းတာပဲ၊ မင်း ဘစ်ခွဲချား ဖြစ်မယ်ဆိုယင်...’

‘ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဂျက်ဖရီ’

လီနိုက ဂျက်ဖရီ၏စကားကို ဆုံး ခန့်အင် အပြောမခံဘဲ ရစ်ကလေးကော့က ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီ အပြင်ထွက်သွားသည်နှင့် ဂေးလ်ဘတ် အိမ်မှာ ရှိနေသော လာလီထံ လီနို အကျို အကြောင်း စာရေးပေးခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုစာနှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်း ပြန်ကြားချက်မှာ ဂေးလ်ဘတ်၏ အိမ်တွင် လာလီ ဖြစ်တော့ကြောင်း၊ ဂေးလ်ဘတ်ကို စွန့်ခွဲပြီး အောက်စပိုမြို့မှ ထွက်ခွာသွား ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူပိုင်ပစ္စည်းများကို တစ်ခုခုကျန် ယူငင်

ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်အရပ်သို့ သွားကြောင်း မည်သူမှ မသိကြောင်းများပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုအကြောင်း ပြန်ကြားချက်ကို ကြ ရေးသားအခါ လီနိုမှာ သစ်ချက်တည်းနှင့် အလဲထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

လာလီသည် နှုတ်ဆက်စကားလေးမှ ပြောမသွားနိုင်တော့ဘဲ ကသုတ်ကရက် ထွက်ခွာသွားရပုံ ပေါ်သည်။ သည်အတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဂေးလိဘတ်က နှိပ်စက်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု လီနို ဘေးကြည့်လိုက်မိသည်။

စိုးရိမ်စိတ်များ ရင်သဲမှာပြည့်ကျပ်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်နားရှိ ကုလားထိုင်မှာ လီနို ထိုင်နေသည်။ အပြစ်ကို ဝေးကြည့်နေသည်။ အပြင်မှာ မိုးဖွဲ့ရွာနေသည်။

ဝတ်ရုံခိုကြီးဝတ်ပြီး မိုးရုတ်တွင် မိမိခေါ်လာနေသော မိုက်ကယ်က လှမ်း မြင်ရသည်။

လီနိုမှာ စိတ်လက် မအိမသာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအကြောင်း သည်အကြောင်းများကို နားမထောင်ချင်ပါ။ သရဲခြောက်သည့်အကြောင်းများကိုလည်း နားမထောင်ချင်ပါ။

မိုက်ကယ်သည် သူ့ကို စာသင်ပေးဦးမည် ဖြစ်သည်။ စာသင်ချင်စိတ်လည်း လုံးဝ ရှေ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်းထာသည်။ မိမိကိုယ်လက် အိမသာ ဖြစ်နေသောကြောင့် မည်သည့်ညှော်သည်ကိုမှ အတွေခံမည် မဟုတ်ကြောင်း မစွက်ဝပ်တ်ကို ပြောထားရန်ဖြစ်သည်။

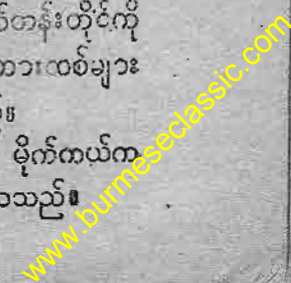
အစာပင်လွန်းသော ကြောင်ဖြူကလေးသည် ကြက်ပေါက်ဝနားမှ ချောင်းနေသည်။ လီနို ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သောအခါ ကြောင်က သူ့ကို ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်သည်။

ကြောင်လစ်မည့်အချိန်ကို ချောင်းနေဟန် တူသော ကြက်က ထိုအချိန်ကလေးမှပင် အပေါက်ထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်လာသည်။ လီနို၏ ခြေထောက်အောက်မှ အတင်း ဆိုးထွက်သည်။

လီနိုက လန့်ပြိုထခုန်သည်။ ကြောင်က ထွက်ပြေးသည့် ကြက်နောက်သို့ လိုက်သည်။ လီနိုမှာ ကြောင်ကို တည့်တည့် တက်နှင်းမိတော့လေ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘေးသို့ ရှောင်လိုက်ရသည်။

သည်မှာပင် သူ့ဂါဝန်စကိုသူတက်နှင်းကာ ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ လှေကား ဖက်အန်းတိုင်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သော်လည်း မကိုင်မိဘဲ လှေကားထစ်များ အတိုင်း အောက်သို့ ကျသွားလေတော့သည်။

လှေကားခြေရင်းသို့ သူ အားဏက်နှင့် မိုက်ကယ်က တံခါးဖွင့်အောင် တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

လှကားရင်းတွင် ပုံ့ ပုံ့ ကလေး လဲကျနေသည့် လိနိုကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် ပျောက်ပြီ၊ ဖြူးဖူးသွားလေသည်။

လှကားပေါ်မှ အကျွတ် တစ်ချက်အော်လိုက်သည့် လိနို၏ အသံကြားသော မစ္စင်္ဂန်ဝတ်ကလည်း ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။

‘မစ္စင်္ဂန်ကို မင်း သာလုပ်လိုက်ဘူးလဲ’ ဟု မစ္စင်္ဂန်ဝတ်က မိုက်ကယ်ကို အကျယ်ကြီး အော်မေးသည်။

မိုက်ကယ် နောက်တွန့်သွားသည်။ မစ္စင်္ဂန်ဝတ်က မျက်နှာဝယ်ကလေးနှင့် မော်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ခါတိုင်းလို အရာညီလာတာပါ။ တံခါးလဲ ဖွင့်လိုက်ရော အဲဒီ လှကားပေါ်ကနေ လိနို လိမ့်ကျလာတာ ကို တွေ့လိုက်တာပါ’

မိုက်ကယ်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လိနိုကို ငှိုကြည့်သည်။ ‘သူ ဘေးများသွားပြီလား ခင်ဗျာ’

စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။ သတိလစ်နေသော လိနိုကို ကိုယ်လုံးကလေးကို သူ အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ မထိုင်မထိုင်ရဲအောင်လဲ ဖြစ်နေသည်။

‘အသက်အန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊ သူ မီးဖွားဖို့ အခွင့်ရောက်ပြီ၊ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း သတိပြန်ရလာပြီ တွေ့တယ်မဟုတ်လား’

လိနိုက တစ်ချက် ညည်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

‘သူ့ကို အပေါ်ထပ်ရောက်အောင် မင်းပေ့ တင်ပေးနိုင်ပါ့လား၊ မနိုင်ယင် မြင်းစောင်းအလုပ်သမားကို ငါခေါ်လိုက်မယ်’ ဟု မစ္စင်္ဂန်ဝတ်က ပြောသည်။

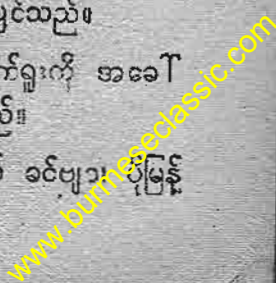
‘ကျွန်တော် တင်ပေးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ မိုက်ကယ်သည် ကိုယ်ဝန် နှေးစုလစေ့ကြီးနှင့်လိနိုကို အပေါ်ထပ်သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ပေ့ တင်ပေးလိုက်ရလေသည်။ ခုခင်ပေါ်မှာ ညှပ်ညှပ်သာသာကလေး တင်ပေးသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုက်ကယ်’ နိလိက လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ထိုမျှပြောလိုက်ချသည့်အတွက်ပင် သူ တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ် နိုင်အောင် နာကျင်သွားလေသည်။

‘စကားမပြောနဲ့’ မစ္စင်္ဂန်ဝတ်က ပြောသည်။ ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင် လွှမ်းပေးသည်။ အသားဟကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်သည်။

‘မင်း မေးတော့မယ်၊ ဝမ်းဆွဲ မစ္စင်္ဂန်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်’ ဟု မစ္စင်္ဂန်ဝတ်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ ပိုမြန်သွားတာပေါ့’

မိုက်ကယ်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာလည်း ပြန်အော်ပြောခဲ့သေးသည်။ ဘာပြောမှန်းတော့ ဘယ်သူမှမသိ။

သို့သော် ဝမ်းဆွဲ မစွက်ရှူး ဘယ်မှာနေကြောင်း သူမသိပါ။ မေးသည် မမေးခဲ့မိပါ။ စိတ်စောနေသောကြောင့် မမေးဘဲထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုမှ ရွာမရတော့ ပြန်လှည့်ရလေတော့သည်။ သူ့ ရောက်သွားတော့ ဝမ်းဆွဲအဘွားကြီး ရောက်နေသည်ကို တွေ့သည်။ မိုက်ကယ်ပြန်မလာနိုင်သည့် အဆုံးတွင် မစွက်ဝပ်တံက မြင်းစောင်း အလုပ်သမား ကလေးကို ထပ်လှူတံပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လိနိုမှာ ရုတ်တရက် မမွှေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းဆွဲသည်ကလည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အစွမ်းကုန် လုပ်သည်။

ဘယ်လိုမှ မမွှေးနိုင်သောအခါ အိမ်မှာ ရှိရှိသမျှ ကြိုးထုံးများကို လိုက်ဖြေစေသည်။

ထိုအထဲတွင် ဝန်ခံခြင်းဆုံးလူမှာ မိုက်ကယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေရာတည်းတွင် ထိုင်နေ၍ မရလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဝမ်းဆွဲ အဖွားကြီးကပင် မိုက်ကယ်ကို ကလေးအဖေဟု ထင်သွားသည်။ မိဖွားပြီးတော့လည်း ဝမ်းဆွဲကို မိုက်ကယ်ကပင် စိုက်ထုတ်ပေးလိုက်သောကြောင့် ပိုပြီး ထင်စရာ ဖြစ်ရလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သမီး မိန်းကလေးကို မွေးဖွားလိုက်နိုင်လေသည်။

လိနိုသည် သမီးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ ထားမိသည်။ အမုန့်တော့ သားပေးကျားလေးကို သူတမ်းတခဲ့သည်။

သမီးလေးကို လိုရိနာဟု အမည်ပေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘သမီးလေး အရမ်း ချောမောလှပရမယ်၊ ခွန်အားကြီးရမယ်၊ သန်စွမ်းရမယ်၊ အစွမ်းထက်ရမယ်၊ သမီးလေးကို အဖေနာမည်တော့ မပေးနိုင်ဘူးကွယ်၊ ဒါ ပေ ဖေ့ သမီးလေးဟာ ရခွင်ရှိသမျှ မွေးရာပါ လူ့အခွင့်အရေးတွေ အားလုံး ရရမယ်၊ အဲဒီအဖျက် သမီးလေးကို မေမေကူညီပါမယ်’

လိနိုအ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ကလေးငယ်ကမူ သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ညင်သာစွာ အိပ်မောကျ နေ လေသည်။

ထိုနေ့သည်ကား ၁၆၅၂-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်မူ သန်းခေါင်ယံခေါင်းလောင်းထိုးသံများကို ကြားနေရလေသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် မိုက်ကယ် သုတ်သီးသုတ်ပြာ ထောက်
လာသည်။ သို့သော်လည်း လိနို၏အခန်းတွင်းသို့ မစွက်
ဝပ်တ်က ဝင်ခွင့်မပေးဘေးကြောင့် အဖော် ကလေး
ကသိကအောင် ပြစ်သွားသည်။

လိနိုမှာ နံနက် အိပ်ရာထ ထန်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ခြင်း။
နံနက်စာ စားခြင်းများ ပြုလုပ်နေသောကြောင့် ဆိုအဆိပ်
များ မပြီးမချင်း ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ဟု မစွက်ငင်ကာ
ကြိုပြောသည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မှတုန်း၊ မိုက်ကယ် ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် အပြင်မှာ စောင့်နေပါသည်။

လီနိုသည် ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီးသောအခါ ဆံပင်ဖြိုးခြင်း၊ အဝတ်အစား လဲခြင်းများ ပြု လုပ် သည်။ ထို့နောက် သမီးကလေးကို စောင့်တစ်တည်ဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိုးစရန် သေသေသပ်သပ်ပတ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းတွင်းသို့ မိုက်ကယ် ဝင်လာသည်။

မိုက်ကယ်က အနီရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ဘင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ရှိနေ ဘည့်လီနိုကို မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် စိုက် ကြည့် ရင်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

သူ့အမူအရာနှင့် သူ့ အကြည့်ကြောင့် လီနို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။

မိုက်ကယ်သည် သူ့ အပေါ်တွင် အလွန်ကောင်းသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အနှံ့ အတာခံသည်။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သည်။

ယခု လီနို သမီးဦးလေး မွေးဖွားရာတွင် အနားမှာ တစ်ချိန်လုံး နေနေပြီး လိုသမျှ ကူညီသည့်အပြင် အခုလည်း စောစောစီစီ ရောက်လာသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လီနိုအပေါ် ဘယ်လောက် တွယ် တာ မှုကြီးကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။

‘သမီးလေး မလှဘူးလားဟင်’

လီနိုက လိုရီနာကို မြတ်နိုး ကြင်နာစွာ ငှို ကြည့် ရင်း မိုက်ကယ်ကို လှမ်းမေးသည်။

မိုက်ကယ်က လီနိုကို လှမ်း ကြည့်ပြန်သည်။ ရှေ့ရောင်ဆံပင်များသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဖြန့်ကျဲ ဖုံးအုပ်နေသည်။ အသားရောင်သည် ပွေးဥက တစ်ဘက်သို့ဖောက်ထွင်း မြင်ရတော့မည်ကားဟု ထင်မှတ် ရလောက် အောင် ကြည့်လင်နေလေသည်။

မိုက်ကယ်က တံခွားမျှိုသည်။

‘တကယ်လုတကယ် မင်းပါကွယ်’ ဟုလည်းဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ပြောသည်။

ပြီးတော့ လီနို၏ခုတင်ဘေးမှာ ဇူးထက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကြေကွဲစွာလည်း ဆက်ပြောသည်။

‘ဪ... လီနို လီနို၊ မင်းကို ချစ်ရလွန်းလို့ အသက်များ ထွက်သွားတော့မလားလို့တောင် တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကိုယ် ထင်လိုက်မိပါဘယ်ကွယ်’

လီနိုက ချောက်ချောက်ချားချားကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ သူ့ကို မိုက်ကယ် အရှူးအမူး ချစ်နေသည့်အကြောင်း လီနို ကောင်းစွာ သိထားပြီးဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း မိုက်ကယ်သည် ‘ထိုအချစ်ကိုပွင့်ထွန်းမသွားစေရန် အဘတ်နိုင်ဆုံး မျှိုသိပ်သားခဲ့သည်။’

မည်သို့ဆိုစေ။ တစ်နေ့မတူကံ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ယခုလိုပဲ ပွင့်ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မဆွကတည်းက လိနို တွက်ဆထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ညှိုးချုပ်ကျနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပြီးတော့ စကားကိုလည်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောလိုက်ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

ထိုကြောင့် လိနိုက အားပေး အားမြှောက် ပြုရာ မအောင်ဘဲလေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘မိုက်ကယ်၊ အဲဒီစကားမျိုးတွေ မပြောကောင်းဘူး လော့၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေယင်တောင်မှ ပြော ပြောကြီး ဖွင့်မပြောကောင်းဘူးလော့၊ ငါဟာ လက်ထပ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဆိုတာကို မင်း သတိပြုကောင်းတယ်’

သို့သော်လည်း မိုက်ကယ်က လျော့မပေး။
‘မင်းနဲ့ ဂျက်ဖရီဟာ ထူးထူးထူးထူး လက်ထပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ လူတိုင်းလိုလိုက ပြောနေကြတယ်။ တို့မှာ မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပြီးတော့ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဂျက်ဖရီပျောက်ပျောက် သွားတာရော အကြောင်းဆိုတာ မင်းသိသလား။ ဓားပြ လျှောက်တိုက်နေသလို လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ၊ ခရီးသည်လည်းတွေ့ကို ဓားပြ လိုက်တိုက်နေတာတဲ့’

ထိုစကားများကိုတော့ နာကြည်းသည့် လေသံဖြင့် မိုက်ကယ်က ပြောသည်။ မပြေးချင် မပြောကောင်းသော် လည်းမလွဲသာတော့သောကြောင့် ဖွင့်ထုတ်ရသည့်လေသံ မျိုးဖြင့် ပြောသည်။

ထိုစကားများကိုတော့ လိနိုက သတ်ကြီးကြီးထားပြီး မှူးမသွားရအောင် ပြောသည်။

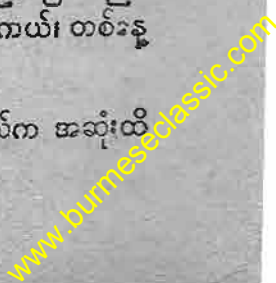
‘ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုသွားပြီး တို့နှစ်ယောက် ထူးထူး ဝင်လက်ထပ်မထားဘူး ဆိုတာတော့ မှန်ပါလိမ့်မိုက် ကယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့နှစ်ယောက်ဟာ အသည်းနှလုံးချင်း ဖြောင့်ဆက်ပြီးလက်ထပ်တာကြတာ၊ အသည်းနှလုံးချင်း ဆက်ထားတဲ့ နောင်ကြီးဟာ ဘယ်လို ဖြတ်တောက်ပစ် လို့မှ မပြတ်နိုင်ဘူး၊ မိုက်ကယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က ဖြတ် တောက်ပစ်ချင်တယ်ဆိုယင်တောင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ် နိုင်ဘူး’

ထိုစကား ကြားရသောအခါ မိုက်ကယ်မှာ အကြီး အကျယ် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် လိနိုက သူ့ လက်တစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲထား လိုက်သည်။ ချောမောသည့် လေသံဖြင့်လည်းပြောသည်။

‘နင့်အဆက် သိပ်ငယ်ပါသေးတယ်မိုက်ကယ်၊ တစ်နေ့ ကျဆင်....’

သို့သော် သူ့ စကားမဆုံးပါ။ မိုက်ကယ်က အဆုံးထိ နားထောင်မနေဘဲ ဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

‘မင်းထက် ကိုယ် အသက်ကြီးတယ် လိနီ’

နှစ်နှစ်ချီးပြီး ကြီးကောင်း ကြီးလိမ့်မည်ဟု လိနီခံတွေးကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မိမိတို့လို အမျိုးသမီးများက သည်အသက် သည်အရွယ်တွင် ကလေးအမေ ဖြစ်နေကြသော်လည်း သူတို့ ယောက်ျားများကမူ အရွယ်မရောက်သေးဘဲပင် ပညာသင်ကောင်းဆဲ ဖြစ်နေသေးသည်ကို တွေးကြည့်မိသည်။

လိနီက သက်ပြင်းချသည်။

‘တစ်နဲ့ကျယ် နှစ်သဘောပေါက်မှာပင် မိုက်ကယ်၊ ဂျက်ဖရီကို ငါ အရှုံးအမှားချစ်သလို နှင့်ကို ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာဦးမှာပင်’ ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

ပိုပြီးစိတ်ပျက်သံဖြင့် မိုက်ကယ်က ပြန်ပြောပြန်သည်။

‘တခြား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမူ မလိုချင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ မင်းကလဲ ဂျက်ဖရီထက် ကိုယ်ကိုပဲ ပိုချစ်ရမယ်။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ကိုယ်ကို ချစ်ဘယ်လို ပြောစမ်းပါလိနီ၊ မင်းကို ကိုယ် ခိုးပြေးမယ်၊ မင်းတို့ သားအိန်နီ ယောက်စလုံးရဲ့ လျှို့ဝှက်ရေးကို ကိုယ် တာဝန်ယူပါမယ်’

မိုက်ကယ်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ လိနီက လက်ကလေး တစ်ဖက် အသာအယာတင်ပြီး ပိတ်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မပြောကောင်းဘူးလေ မိုက်ကယ်၊ စိတ်ထဲမှ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ် စိတ်တိုင်းမျိုးထိပ်ထားရတယ်’

လိနီက လေထဲသံပြုတ်ပြုတ်ဖြင့် ပြောသည်။ ‘တစ်ဆက်တည်းလည်း သူ့စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

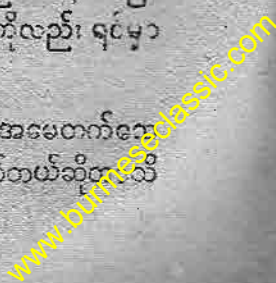
‘နှင့်အမေက နှင့်နှုတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ သိပ်သားနေတာ မဟုတ်လား၊ နှင့် ပြုပြုဖူးတယ်လေ၊ နှင့်ဘဝထိပ်တန်းရောက်အောင် မြှင့်တင်ပေးဖို့ စီမံကိန်း တွေချထားတယ်ဆိုတာ’

‘မင်းကိုအမေဆီ ခေါ်သွားမှာ’ ဟုလည်း မလုံးမငွေး ပြန်ပြောသည်။

အဲဒီလိုများခေါ်သွားယင် နှင့်အမေက ငါ့ကိုတင်ခါ တည်း ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့ဟု လိနီက ချက်ချင်းစဉ်းစားလိုက်မိသည်။

မိုက်ကယ် ခေါ်သွားသည့်မိန်းမသည် အခြားမိန်းမ ချစ်တဲ့ ဝူဒ်တစ်ဦးနဲ့ နတ်မိမယ်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး သော့ မွေခါစက လေးလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ရပ်မှာ ချစ်လာသေးသည်။

‘ငါ့ကို မြင်လိုက်လို့ များတော့ နှင့်အမေတက်တော့ သွားမှာပေါ့ မိုက်ကယ်ကလေး၊ နှင့်ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သိလို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

၂၄၄ အထောက်အကူ လှအောင်

‘ဒါပေမယ့် ဂျက်ဖရီနဲ့ပဲ ဆက်ပြီးပေါင်းသင်းနေမယ် လို့ ဆိုလိုတာလား လီနီ’

မိုက်ကယ်ကလဲ လီနီ၏စကားကို ဆက်ပေးလိုက်သည်။

လီနီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဝမ်းနည်းပြီးကလေးကို လည်း ပြုံးနေလေသည်။

မိုက်ကယ်ကသက်ပြင်းချသည်။ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ခူးနှစ်ဘက်ကို ဖုန်ခါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေသည်များကို ယခုလိုဖွင့်ပြောလိုက်ရသဖြင့် အထိုက်အလျောက်စိတ် သက်သာရာရသွားကြောင်း လီနီရိပ်စားလိုက်မိသည်။

မိုက်ကယ်အထိုက်အလျောက်စိတ်သက်သာရာ ရသွား သည်မှာမှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လီနီတေးထင်သလို မဟုတ်ချေ။ သူ၏အလျင်စလို တောင်းဆိုချက်ကို လီနီက မလိုက်လျောသောကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ငါ မနက်စာစားလို့ ပြီးပြီဆိုတာ မစွက် ဝပ်တံကို အကြောင်းကြားပေးပါလား မိုက်ကယ်’

မဖြစ်လောက်သည့်အလုပ်ကလေးတစ်ခု ထလုပ်လိုက် ခြင်းအားဖြင့် မိုက်ကယ်လည်း အထိုက်အလျောက် စိတ် သက်သာရာရပါစေတော့ ဟူသော သဘောဖြင့် လီနီက ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်က စိတ်သက်သာသည့် အမှုအရာဖြင့် လီနီ ကိုငှိုကြည့်သည်။

‘ကိုယ်အပြန်မှာ ဝင်ပြောသွားလိုက်ပါမယ်’

‘မကြာမကြာ အလည်လာနော်၊ နင်မလာတာကြာ ယင် ငါမနေဘတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေတတ်တယ်’ လီနီက ပြောပြောဆိုဆို မိုက်ကယ်၏လက်ကို ခပ်တင်း တင်းကလေးဖျစ်လိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ်ကတော့ အပြစ်တင်သည့် မျက်လုံးကြီးများ ဖြင့် လီနီကို ငှိုကြည့်နေသည်။ ဆူ့မျက်နှာလည်း ချော မောလွန်းလှသည်။

ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ကာ အောက်သပ်သို့ ဆင်းသွား လေတော့သည်။

သူပြန်သွားပြီး သိပ်မကြာမီမှာပင် ဝမ်းဆွဲခဲကို မိုက် ကယ်ကစိုက်ထုတ်ပေးလိုက်ကြောင်း မစွက် ဝပ်တံပြန်ပြော ပြ၍ လီနီသိရသည်။

လီနီမှာ မိုက်ကယ်ကိုအားနာမဆုံးဖြစ်သွားလေတော့ သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ကျေးဇူးတင်ကြောင်းစကား လေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက်မှ မပြောလိုက်ရ ကောင်း လားဟု စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်မိလေသည်။

လိုရီနာမျက်နှာ မြင်သည့်နေ့ကရှာသည့်မိုးသည်နောက် ရက်များတွင်ပါမစေနိုင်ဘဲ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မိုးကောင်းနေ သည်။

သာယာနှစ်မြို့မဟုတ်ဘဲ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသောကြောင့် နယ်နှင့်လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးများပါ ပြတ်ကောက်ကုန် သည်။ အထူးသဖြင့် တောင်ပိုင်းနှင့် ပို၍ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။

မိုးကြီးသည်လမ်းကြောင်း၊ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆက် တိုက် ရွာနေသည် အစကြောင်း၊ တို့ကြောင့် မြစ်များ၊ ချောင်းများ၊ ရေလျှံ ကုန်သည်။ ထိုအားတွေ ကျိုးကုန် သည်။ လမ်းများပျက်ကုန်သည်။

အောက်စပိုမြို့သည် နယ်မြို့များ၊ ရွာများနှင့်ပါရက် ပေါင်းအထောက်အကူ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက် သွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျက်ဖရီမှာ ပြန်ရောက်ရန်သည့် ရက် ထက်ရက်ပေါင်းများစွာ နောက်ကျပြီး ပြန်ရောက်လော နိုင်ဘဲရှိနေသည်ကို လိနိုမဆဲလျားတော့ပါ။ တစ်ပြည်လုံး လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်ကောက်နေသည့်ကြား တွင် ဂျက်ဖရီလည်း တစ်နေရာရာမှာ သေငင်ကင်နေပြီဟု သာ ယူဆလိုက်ရတော့သည်။

မိုးပြတ်ပြီး လမ်းများ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသည် နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဂျက်ဖရီပြန်ရောက်လာသည်ကို ယုံကြည် ပြီးသားဖြစ်လေသည်။

ကလေးများကားမြင်ပြီးစတုန်းက လိနိုမှာလမ်းကောင်း၊ ကောင်းမလျှောက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ယခုမူလူကောင်းပကတိုက်

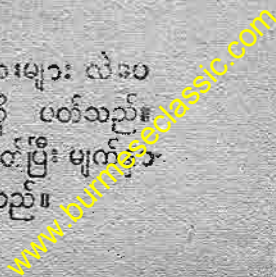
သို့ ကောင်းစွာကျန်းမာလျက်ရှိချေပြီ။ အသက်ကလေး သည်စစ်ကြောင်း၊ ပင်ကိုကျန်းမာသည် တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် အလျင် အမြန် ကျန်းမာလာခြင်းလည်း ဖြစ် သည်။

လိနိုလူကောင်းပကတိုပြန်ဖြစ်သည့်အချိန်တွင် ဂျက်ဖရီ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

မိုးပြတ်ကာ ရာသီဥတု ပြန်လည်ကောင်းမွန်ပြီး ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာသော တစ်နေ့တွင် ဂျက်ဖရီ ပြန်ရောက်လာလေ သည်။ ဂျက်ဖရီသည် တောင်ပိုင်းမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ် သည်။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရက်ဆက်ရွာသွန်းမှုကြောင့် အချို့နေရာများ၌ ရွှံ့ဗွဲကတို့သည် မြင်းပိုက်နှင့်တိုက်သည့် အထိ နစ်နေသည်။ ထိုမျှ လမ်းပန်းအခြေအနေ ဆိုးရွား သည့်ကြားမှ မဖြစ်မနေ သူပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူပြန်လာသည့်နေ့က လိနိုသည် အစိမ်းရောင်ဂါဝန် ထိုဝတ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝူစတားမြို့တွင် စုတွေ့သည့်နေ့က လိနိုဝတ်ခဲ့သော ဂါဝန်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

သမီးလေးကို အဝတ်အစားသစ်ကလေးများ လဲပေး ထားသည်။ စောင်အစ်ထည်နှင့် ကိုယ်လုံးကို ပတ်သည်။ ခြေထောက်နှင့် ခေါင်းများကို လှံအောင်ပတ်ပြီး မျက်နှာ လေးတစ်ခုတည်းပေါ်အောင် ဖော်ထားသည်။

အထူးသဖြင့် လိုရီနာ၏ ဆံပင်များကို လှူအောင်ပတ်သည်။ လိုရီနာ၏ဆံပင်မှာ ငွေရောင်ဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာကလေးက ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အချောဆုံး အလှဆုံး ဖြစ်မည်ဟုလည်း လိနီ ထင်သည်။

ဂျက်ဖရီ၏ ဆံပင်က အနက်ဖြစ်သော်လည်း လိုရီနာ၏ ဆံပင် ငွေရောင်ဖြစ်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် မဖြစ်မိချေ။ လိုရီနာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ဂုဏ်ယူမဆုံ ဖြစ်နေသည်။

ဂျက်ဖရီကို သမီး ချာကလေးပြုချင်လွန်း၍ စောင့်ရှောက်သည်မှာ စိတ်ရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူပြန်ရောက်လာချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်သည်။ အောက်စဖို့မြို့မှာ မိုးတိတ်နေပြီ။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကတော့ မိုးသားများဖုံးကာ မည်းမှောင်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

လှေကားကို နှစ်ထစ်စီကျော်ပြီး အပြေးနင်းတက်လေသည့် ဂျက်ဖရီ၏ခြေထံကို လိနီကြားရလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မိမိထံသို့ ဂျက်ဖရီ ပြန်ရောက်လာပြီဟုသောအသိကြောင့် လိနီမှာ အတိုင်း အဆမတိုက်ချမ်းသာသွားလေသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ချုံသိပ်ထားသည့် လိုရီနာကို ကမ္ဘာကတန်း လောက်ယူကာ ပြတင်းပေါက်နားမှကုလားထိုင်

သို့ ပြောင်းထိုင်သည်။ သို့မှသာ ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ လိုရီနာ၏ မျက်နှာ ချောချောလှလှကလေးကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သမီးကလေး၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာကလေးကို အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းအောက်တွင် ဂျက်ဖရီ ပထမဆုံးမြင်နိုင်အောင် သူ့ကြိုတင်တွေးထားခဲ့လေသည်။

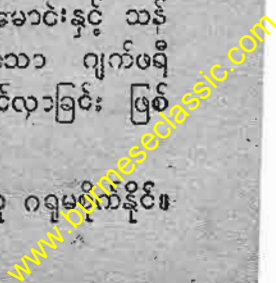
လေပြင်းတစ်ချိန် ဆောင့်တိုးလိုက်သကဲ့သို့ အခန်းတံခါး ဝှန်းခနဲပွင့်သွားသည်။

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နိုင်လှသဖြင့် လိနီမှာ အထိတ်တလန့်ပင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်ခွင်ထဲရှိ သမီးကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပတ်ထားသောစောင်မှာ အနေအထား အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။ စောင်က လျောကျလာပြီး သမီးကလေး မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်မိကော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ဂျက်ဖရီ ဝင်လာသည်။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် သန်မာထွားကျိုင်းသော၊ ချောမောခန့်ငြားသော ဂျက်ဖရီသည် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖိနပ်မှာ ရှိများပေနေသည်ကိုပင် သူ ဂရုမစိုက်နိုင်။

ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်ရုံကြီးက လွင့်ပျံ့နေသည်။ ဦးထုပ်ကို ကုလားထိုင် ထစ်လုံးပေါ်သို့ လှမ်းပစ်ဆင်လိုက်သည်။ ပြုစုထားပေါက်နှားမှာ ဆိုင်နေသည့် လီနိုဆီသို့ သံလက်ဆိတ်ကို ဆွဲချွတ်ရင်း လျှောက်လာသည်။

သူနှင့်တွေ့စတုန်းကလဲ ပြန်လည် ကျမ်းမာ သန်စွမ်းကာ ယစ်သားမွေးကမ်းသွားလှနေသည့် လီနိုက မြင်ရသော အခါ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တဖိုဘဲဖိတ် လက်လာလေသည်။

လီနိုကလည်း အရောင်ရွန်းလဲ သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကို လှိုက်လှစွာ ကြိုဆိုပါသည်။

လီနို...

အားပေးတရ လှိုက်လှသောလေသံဖြင့် ခေါ်သည်။ ပြီးသော လီနိုကို ဝိုင်းမိသည်။

'သုက အယ်သုလဲဟင်... သားလေးရဲ့ မျက်နှာကို စောင့်ကြည့်နဲ့ ဖုံးထောက်မိမ်းပါနဲ့ ကွယ်ကြည့်စမ်းပါရစဉ်း' သူ အဘယ်မျှ အပြုံးနေသည်ကို လေသံ နားထောင်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထင်ရှားစွာ သိသာနိုင်ပါသည်။

ဒါလောက်တောင် သူ့ပျဉ်နေသည်ကို နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် လီနိုသည် ဟစ်၍ ဟစ်၍ သာ ဝိုလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

'သားလေးမဟုတ်ဘူး ဂျက်ဖရီ ဆမီးလေး၊ ကျွန်တို့ သမီးလေးရပြီ'

လီနိုက အောက်သိုးသိုးလေသံဖြင့် စကား ပြင်ပေးသည်။

လိုရီနား၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်လှနိုးပါး ပြစ်နေသည့် စောက်ကို လီနိုက သိမ်သိမ်ခမ့ ခမ့ ကလေး ဆွဲဖမ်းသည်။

အိပ်ပျော်နေသော ကလေး ငယ်က ရုတ်တရက် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးကျယ်ကြီး အစုံမှာ ပြောရောင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသည့် နေလောင်လေလောင်တားသော မျက်နှာမည်းမည်းကြီးက ပြုံးဖြဲနေသည်ကို ပြန်ပြုံးဖြဲလိုက်ဘိအသား ပျက်နေလည်း ပြုံးပြုလိုက်လေသည်။

အမှန်ကတော့ နတ်သူငယ်မြို့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဒါကို လီနိုက သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ဂျက်ဖရီလည်း သဘောကျပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခေါင်းကို အုပ်သားသည့် စောက်အောက်ဘက်သို့ ကွာကျသွားသည်။ လိုရီနား၏ ငွေထုပ်သံပင်များကို ဂျက်ဖရီ မြင်သားအောင် ဖွင့်လှင်ပြုလုပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘သမီးလေးလား’

ဂျက်ဖရီက လှိုက်လှဲသည့် လေသံဖြင့် မေးသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးမှာ ဆတ်ခနဲတောင်သွားသည်။ ဒေးရီးနစ်ဘက်သည် သံချောင်းကြီးများလို မာကျောကာ ကုန်းတလာသည်။

လီနိုကို ရုတ်တရက် မော်ကြည့်သည်။ ဒေါသကြီးကြည့်လိုက်သော အကြည့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

‘သူ့ ဆံပင်တွေက ဂိုနဲလျော်တွေလို ဖြူဖွေပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကလဲ ပြာနေပါလား’

စုပ်စွဲသည့် လေသံမျိုးဖြင့် သူပြောသည်။

‘မေ့စကလေးတိုင်းရဲ့ မျက်လုံးဟာ ပြာတာပဲ’

လီနိုက ခုခံကာကွယ်သလိုပြောသည်။ လိုရီနာကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုမှ ကာကွယ်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် လက်နှစ်ဘက်နှင့် သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။

‘ဒါ...ငါ့ကလေး မဟုတ်ဘူး’

ဂျက်ဖရီက ရုတ်တရက် ထအော်သည်။ အော်သံထဲမှာ ဒေါသသံများ အပြည့်အဝ ရောစွက်နေသည်။

‘ဒီကလေးဟာ ဝူစတာမှာ သေသွားတဲ့ ကောင်ရဲ့ ကလေး’ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

သမီးလေး၏မျက်လုံးအောက်နှင့်ဆံပင်ရောင်မြင်တွေ့စကတည်းက ဝူစတာတိုက်ပဲ့တင် ကျဆုံးခဲ့သော ဂျမ်းနှင့် တေးထရာတည်းတူ ကြောင်း လီနိုသိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

‘ငါ့သမီးမဟုတ်ဘူး၊ သေသွားတဲ့ မင်းအကောင်ရဲ့ သမီး’ဟု ဂျက်ဖရီပြောသည်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လီနိုသည် ထိုအကြောင်းကို လုံးဝမသိဘဲ ဓားစာ ဓမ္မေပျောက်ထားခဲ့သည်။

‘ဒါလောက်တောင် ဖြစ်သွားစရာမလိုပါဘူး။ ရှင်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ဝခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ သစ္စာနှံခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုပြော ပြထားပြီးသားပဲ၊ ရှင်သိထားပြီးသားပဲ’

လီနိုက မင်နှင့်မောင်းနှင့် ပြန်အော်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အလျင်အတည်းကငါ့သိတယ်၊ သေခြင်းဆိုးမ၊ ဒါပေမယ့် နင်ငါ့ကိုပတ်တီးရိုက်တာပဲ၊ ဒီကလေးဟာ ငါ့ကလေးလို နှစ်ပြောခဲ့တယ်’

အက်ကဲ့သော လေသံကြီးဖြင့် ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

လီနိုလည်း ဒေါသဖြစ်လာပြီ။ ဒေါသကြောင့် သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ အားအင်များ ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထ၊ ချစ်စရာ။ သမီးလေးကိုတော့ရင်
ခွင်ထဲမှာ ဝှေ့ထားဆဲဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်လုံးသည်လည်း ဒေါသကြောင့်တစ်ကြောင်း၊
ဂျက်ဖရိုသစ္စာဖောက်ပြန်မှုကို သိလိုက်ရလော့ကြောင့် တစ်
ကြောင်း၊ အကြောအခြစ်များ တောင်တင်း လာသည်။
ကြောက်စိတ်လည်း ဝင်လာသည်။

‘ငါ့ဖယ်ကပဲ အရိုးများဘယ်ပြောရသေးတယ်၊ ရှင်
တရားတယ်လောက်ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲသဲစင်မို့လို့လဲ၊
ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ မယားတစ်ယောက် ရှိနေတာ မဖုတ်
လား...’

လိနိုက ပြောပြောဆိုဆို သည်းသည်း ထန်ထန် ငိုချ
လိုက်လေသည်။

ဂျက်ဖရိုက နောက်တက်သို့ ရှာခနဲ လှည့်ဆွက်သွား
သည်။ တံခါးကိုဆောင်ပိတ်သွားသည်။ ပြင်းထန်လွန်း
သောကြောင့် တံခါးပေါင်များ ကျိုးပဲ့ ထွက်ကုန်တော့
မည်လားဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

ဆက်တိုက်ဆိုသလို လေကားအတိုင်း အောက်သို့ဆင်း
သွားသူ ခြေခံများကို လိနို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လိနိုမှာ ဒေါသပိတ်များ ချက်ချင်း ပျောက်သွား
သည်။ ဒေါသပိတ်နေရာတွင် ကြောက်စိတ်များ အစား
ထိုးနေရာဝင်ယူလာသည်။

သမီးလေးလိုရီနာကို ခုခင်ပေါ်မှာ အသာအယာ
သွားချေသည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပြေးဖွင့်သည်။
အပြင်သို့ခေါင်းထုတ်ကြည့်သည်။

သူ့ပြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်နေသော ဂျက်ဖရိုကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည်။

ဂျက်ဖရို၏အမူအရာသည် အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်ပြီး ကိုယ်စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးကျကာ အလွန် အမင်း
စိတ်ထိခိုက်နေသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်လေသည်။

‘ရှင်ဘယ်သွားမလို့လဲ’
လိနိုက လှမ်းအော်ခမ်းသည်။

‘ပြင်သစ်နိုင်ငံကို သွားမလို့ ဟေ့’

ဂျက်ဖရိုက ဒေါသသံဖြင့်ပြန်အော်ပြောသည်။ စကား
ဆုံးသည်နှင့် မြင်းကို အပြင်းနှင်သွားသည်။ လမ်းတွေ
တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

လိနိုက ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဆောင်ဖိတ်လိုက်မိ
သည်။ ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် သစ်သားစများပင်
ပဲ့ကျလာသည်။

ပြီးတော့ခုခင်ပေါ်မှာအရှင်ကြို ပြတ်ကျသွားသည်။
မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်အုပ်ထားသည်။ ရှက်နို့
အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလိန်းထားသည်။

မေ့ကတည်းက ဆူခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ငိုယိုခြင်း မရှိသော
လိုရီနာသည် ဝါးခနဲထစ်ချက်အောင်ငိုသည်။ ထို့ကြောင့်
လိနိုက ကလေးကို ကောက်ပွေ့လိုက်သည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ
အလိုက်သင့် ထားသည်။

လိုရီနာမှာ ဂျမ်း၏ဆံပင်များ အမွေအဖြစ် ပါလာ
သည်အတွက် ဘာဖြစ်သွားနိုင် သနည်း။ ဘာများသွား
သနည်း။

လိုရီနာသည် ချောမြ ချောသည်။ လှမြ လှသည်။
နှေးကဲပြီးတော့ သည်ကလေးက သူ့ကလေး။ သူ့ရင်
သွေး။ သူ့သမီး။ ထို့ကြောင့် အဖေဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ဘဝမှအကြောင်းမထူးဟု စိတ်ထဲမှာပိုက်လိုက် မိသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့သွားမည်ဟု ဂျက်ဖရီ ပြန်အော်ပြော
သွားခြင်းမှာ တကယ်ပြောခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိမိကို သက်
ငယ်မဲ့ခြင်းခြောက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု လိနိုထင်
မှတ်ထားခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည့် တည်း
ခိုခန်းပိုင်ရှင်မစွက်ဝပ်တ်ကတော့ ထိုသို့မတော့။

ဂျက်ဖရီကတကယ်ပဲ ပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု တစ်
ထစ်ချယုံကြည်လိုက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ သဘောနှင့်သူ့ ဂေါ်လ်ဘတ်ထံသို့
အောက်ပါစာကို ရေးသားပေးလိုက်လေသည်။

မင်းယား < စတုဂံဒေါက်ရှဲ ဝမ်ကွဲ ညီအစ်ကို
တော်တယ်လို့ သိပါသည်။ ဤကြောင့် မစွက်
ဒေါက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန် ခင်မာရုံပဲ
တယ်။ အထူးသဖြင့် ကလေးများနဲ့ ဖြစ်ပြီး
မစွာဒေါက်ကလေး ဖြစ်သစ်နိုင်ငံကို ထွက်
သွားတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ စောင့်ရှောက်မှု ဝေဖို့
အလို့အပ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်မှာရှိနေခိုက် မစွက်ဝပ်တ်ပေးပို့လိုက်သည့် အဆိုပါ
စာရောက်လာသည်တွင် ဂေါ်လ်ဘတ်က စာကို သေသ
ဓာတ်ချာ ဂရုစိုက်ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်စားသည်။ စာ
ကိုတော့ လုံးချေပစ်လိုက်သည်။

ဂျက်ဖရီ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ထွက်သွားပြီဟု။ အင်မတန်
ချောမောလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် လိနိုလို မိန်းမ
မျိုးကို ကျောခိုင်းထားရစ်ခဲ့နိုင်သလား။

မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ဆိုင်များမှာ
ဂျက်ဖရီကို ရှာပုံတော်ဖွင့်တော့သည်။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် တစ်ခုမှ အလွန် ချောင်ကျပြီး အဆင့်အတန်းနိမ့်သည့် အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲမှာ မှူးလဲ နေသော ဂျက်ဖရီကို သူ့သွားတွေလေသည်။

သူ့ကို အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့နိုင်အောင် မထင်မှတ် သည့် အရက်ဆိုင်မှာ အမှူး လာသောက်နေခြင်း ဖြစ် ကြောင်း သိသာထင်ရှားပါသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းများ နှင့် အလွယ်တကူ မတွေ့နိုင်အောင်လည်း သည်လိုနေရာကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ခုံကန်းလျှား တစ်ခုပေါ်တွင် အမှူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော် နေသည်။ ကခေါင်းခါ ဟောက်နေသည်။ ဂေးလ်ဘတ်က သူ့ အနားမှာ မားမားကြီး သွားရပ်သည်။

ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသည့် အပြုံးတစ်ခု ပြုံးရင်း ဂျက်ဖရီကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ငွံကြည့်သည်။ ဂျက်ဖရီ ထိုးဖူးသော သူ့မေးခွဲကို ပြန်စမ်းကြည့်သည်။

တစ်ခက်ဖွယ်ကောင်းသော လီနို၏ ကိုယ်လုံးကလေး ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားရမည်ဆိုလျှင် မည်မျှ ကောင်းလိမ့်မည်နည်းဟုလည်း အတေးနယ်ချဲ့ကြည့်ရင်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားမိလေသည်။

လာလီကလည်း သူ့ကို ခွာသွားပြီ။ ထို့ကြောင့် အမြဲတမ်းမှူးနေတတ်သော အရက်ဆိုင်က ကောင်မလေး ဒေါ်ရော်သီနှင့် စခန်းသွားနေရသည်မှာ တယ်မနိပ်လှ။

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် စကားပြောဖို့ သူ့လှည့်လိုက် သည်။ အောက်မှကြမ်းက မညီသောကြောင့် တစ်ဘက် သို့ သူယိုင်သွားသည်။ ဂျက်ဖရီ အနားမှ စားပွဲစွန်းကို ကမန်းကတန်း ထိန်းကိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲစောင်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ် ထိမိသွားသည်။

ကြေရည်ထုတ် အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်ပြီး ဂျက် ဖရီ ဘက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို တိုတ် ဆိတ်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်နိုင်းသော အခါ ဆိုင်ရှင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

သူ့ကို ဆိုင်ရှင် အကဲခတ်ကြည့်နေကြောင်း သတိ ထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဖုန်များ ခါ ချရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ကြည့် သည်။ သူ့ထို့နှစ်ယောက်အပြင် မှန်မှန်ဟောက်ပြီး အိပ် ပျော်နေသော ဂျက်ဖရီသာရှိသည်။

‘အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဆံပင်နက်နက်နဲ့ ဟေ့ဒီနေကို ကြည့်ဖမ်း...’

ဂေးလ်ဘတ်က ဂျက်ဖရီဘက်သို့ မေးဝေါ့ပြလိုက်ရင်း ခပြောသည်။

‘တစ်ပတ်သောက် သူ့မထဲ အရက် မူးနေအောင် ခင်ဗျား လုပ်သားနိုင်မယ် ထင်သလား’

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ခေါင်းကုတ် စဉ်းစားသည်
ဂေးလ်ဘတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။

သူ့ အရက်ဆိုင်သို့ လူကြီးလူကောင်းများ လာလေ့
မရှိ။ ဂျပိုးစာစားများသာ ကျက်စားလေ့ရှိသည်။

ယခုတော့ သူ့ကံတော့ စန်းသာဂ်များ မှည့်သို့
ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာသည်မသိ။ စောဒေပိုင်စီးတုန်းက
ဆံပင်နက်နက် အရပ်ဒေထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကို
ထံ တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အရက်ကို အစမ်းမရ
သောက်ပြီး ဇက်ကျိုးကျကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ယခု နောက်ထပ် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်
ရောက်လာပြန်သည်။

စားရက် ကြုံချင်သောကြောင့် တစ်နေ့တည်းမှာပင်
ယခုလို နှစ်ယောက်ပူးကြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု
ပိုင်းဖြတ်နားလည်လိုက်သည်။

သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသော ဂေးလ်ဘတ်
ကို မော်ကြည့်သည်။

‘ထိုက်တန်တဲတန်ဖိုးရယင်တော့ လုပ်ထားနိုင်ပါတယ်
လော၊ ဒါဒုပမယ့် ဗီလူ တစ်ပတ်လုံးမှူးနေအောင် လုပ်ဖို့
ဆိုရင် ပင်လယ်ရေတော့ ဘယ်ယာဖြစ်နေယင်တောင် ပင်
လယ် ခန်းသွားနိုင်လောက်တယ်နော်’

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က စဉ်းစဉ်း စားစားဖြင့် စကားကို
တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

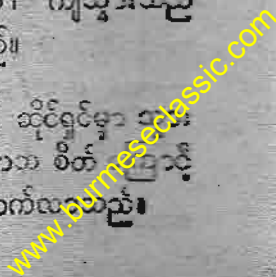
အမှုလွန်ပြီး သတိလစ်နေသူထံမှ ခြူးမြူးမြက်မြက်
ရုစရာအကြောင်း မရှိ။ ဆိုသူသည် သူ့ဆိုင်သို့ ဒေါသ
တကြီး ရောက်လာသည်။ ရှူးရှူးရှူး ဖြစ်နေသည်။ အရက်
ကို အစမ်းမရ သောက်သည်။ ပြီးတော့ သတိလစ်သွား
သည်။

ထို့ကြောင့် သိပ် မျှော်လင့်ချက်မရှိ။

ဒုတိယ ရောက်လာသူက ဝတ်ဆောင်းစားလှနှင့် ဖြစ်
သည်။ သုံးစွဲနိုင်ပုံပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စကား
များမသွားရသေးအောင် သတိထားပြီး ပြောခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဂေးလ်ဘတ်က ဆိုင်ရှင်၏ စကားကို ကြားသည်နှင့်
ရွှေခင်္ဂါးများ ထုတ်ခွေသည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး အမှုအရာ
ဖြင့် ခပ်ကြားကြား ရေးနုခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေခင်္ဂါးပြား
အချို့က လက်ကြားမှနေ၍ စားပွဲပေါ် ကျသွားသည်
ကိုပင် အမှုမထားစားဟန် လုပ်နေသည်။

ရွှေခင်္ဂါးများကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရှင်မှာ သည်း
ရည်အမြားမြား ဖြစ်လာသည်။ လောဘ စိတ် ပြောသို့
မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်။

‘ဟောဒီမှာ...ခင်ဗျား တာဝန်ယူ ပေး တဲ့ အ တွက် တန်ဆာအန်ကြေး’

ဂေးလိဘတ်က ဘာကိုမျှ အရေးစဉ်းစဉ်းသည့်လေသံမျိုး မဖြင့် ပြောရင်း ရွှေဒဂါးများ ပေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ သူ့ ကို ထိန်းထား ထိန်း ထား ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့ ကို ဒီဆိုင်ထဲမှာ တစ်ပတ် တိတိထိန်းထားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ကျုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်ဆို တာ သူ လုံးလုံးမသိစေရဘူး။ သူ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ တစ်ခြား ဘယ်သူမှ မမြင်စေရဘူး။ တစ်ခြား ဘယ်လိုလူ နဲ့မှ သူ စကားမပြောစေရဘူး။ နားလည်တယ် မဟုတ် လား...’

‘ဟောဟို နောက်ဘက်မှာ အခန်းတစ်ခန်း ရှိပါသေး တယ်ခင်ဗျား။ လိုက်ကာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲ ရွှေ ထားပြီး လိုက်ကာတွေ ချထားလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး’

ဆိုင်ရှင်က ရွှေဒဂါးများ ကိုင်ထားသည့် လက် ဖြင့် အနောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြသည်။ တိုးလို့တွဲလောင်းပစ္စည်း များမှာ ဟောင်းနွမ်းရုံမက ညစ်ပလွန်းလှ လေ သည်။

ဂေးလိဘတ်က စဉ်းစားနေသည်။ ခဏနတော့မှ သူ စကားပြန်သည်။

‘မရွှေနဲ့...မရွှေနဲ့ သူ့အမူးပြေပြီး သတိပြန်ရလာ ယင် နေရာရွှေ နေတဲ့အတွက် ယေဘုကို ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်။ သူ ရှိနေတဲ့ နေရာမှာပဲ ထားလိုက်။ သတိရလာခါ နီးတိုင်း သူ့ ပါးစပ်ထဲကို ဘိယာသာ မှန်မှန်လောင်းထည့် ပေး။ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျား။ အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပေး ပါ့မယ်’

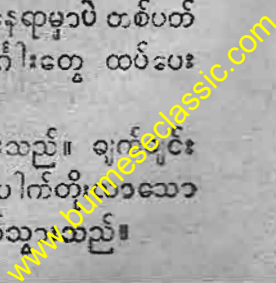
အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က မျက်လုံးတင်ဖက် မှိတ်ပြလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ပြောင်သလို နောက်သလို ဆက်ပြော ပြန်သည်။

‘လုပ်လုပ်တဲ့ကောင်ကို ကျွန်တော်က ထိန်း။ ခင်ဗျား က သူ့ မယားဆီသွားပြီး ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပတော့မယ် ပေါ့လေ။ ဟား...ဟား’

ထိုစကားကြောင့် ဂေးလိဘတ်က အေးတိအေးစက် အမူအရာဖြင့် ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။ အေးတိအေးစက် လေ သံဖြင့်လည်း ပြောသည်။

‘ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်။ သူ ဒီနေရာမှာပဲ တစ်ပတ် လုံးလုံး ရှိနေပေစေ။ ခင်ဗျားကို ရွှေဒဂါးတွေ ထပ်ပေး ဦးမယ်’

ဆိုင်ပြင်သို့ ဂေးလိဘတ် ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီး ကံဇာတာတက်ကာ ပွဲပေါက်တိုးလာသော ကြောင့် ဆိုင်ရှင်မှာ အပျော်ကြီး ပျော်သွားသည်။

နောက်ပြီးတော့ သတိသစ်နေသည့် ဂျက်ဖရီ၏ပါးစပ်
ထဲသို့ တီဃာများ၊ ကြိုးစားပမ်းစား၊ လောင်းထည့်လိုက်
လေသည်။

ဂျက်ဖရီ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး ထွက်ခွာသွားပြီး ပထမည အိမ်
ပြန်ရောက်မသေး၊ လို့ ကြောင့် စိတ်အိုတိုဖြင့် တစ်ယောက်
တည်း အိမ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့မှာသည်း ဂျက်ဖရီ ပြန်ရောက်မသေး။ သည့်
တစ်ခါအော့ လီနို စိတ်လှုပ်ရှားစ ပြုလာလေသည်။ သူ့
စိတ်ကို တင်းထောင့် နိုင်တော့သည့်အတွက် ဂျက်ဖရီကိုများ
တစ်ယောက်လေး က် မြင်မိသလားဆိုသည်ကို မစွက်ဝပ်တိ
အား မေးကြည့်မိလေတော့သည်။

အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထတ်သည့် မစွက်
ဝပ်တိမှာ ထိုအခမ်းကြောင့် မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွား
သည်။

‘ယောက်ျားတွေဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ မွေးယဉ်ပန်
နံ့ယဉ်ပန်ဆိုတဲ့အစားမျိုးတွေလေး၊ ချစ်စခင်စကြင်နာစဆို
ယဉ် သူတို့သက်အဖြစ်သည်းတဲ့လူမရှိဘူး၊ အနားကတစ်
ဖဝါးခွာရမှာကိုတောင် သေခံရောက်ကြောက်ထတ်ကြ

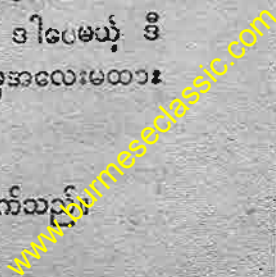
တယ်၊ စစ်ထွက်သွားပြီးစမ်း မြဲပြင်မှာလေးယဉ်လေး၊ မသေ
ဘဲပြန်ရောက်လာယဉ်လဲ အဖြစ်သည်းလို့ မခံ့တော့ဘူး၊
အဲ...နည်းနည်းလေး၊ အနေကြာလာပြီဆိုယဉ် အိမ်ကဟာ
မကို ချောင်ထိုးထားပြီး တခြား ကောင်မတွေနောက်
တကောက်ကောက်လိုက်နေတော့တာပဲ၊ ယောက်ျားများ
အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညည်းလို့ အင်မတန်
ချော့မာလှပတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုကျော့ခိုင်းထွက်သွား
နိုင်တာကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ’

‘သူ့မှာအလျင်ကတည်းက မိန်းမတစ်ယောက် ရှိခဲ့ပြီး
သား...’

လီနိုက အသံ လေးလေးကြီးဖြင့် ပြောသည်။ ထို
အကြောင်းများကို တစ်ယောက်ယောက် ယုံကြည်စေချင်
သည့်ဆန္ဒက ကြီးမားနေသည်။

‘ငါ့သိပါတယ်အေး၊ ညည်းအမျိုးသားနာမည်ဟာ သူ
ပြောသလို မှစတာဒေါက်မဟုတ်ဘဲ မစွတာ ဝင်းဒမ်းဆို
တာလဲ လူတိုင်းလူတိုင်း သိနေကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီ
အကြောင်းတွေမင်းလဲသိထားပြီး ဘာကိုမှအလေးမထား
စရာမစိုက်ဘူးလို့ ငါကထင်နေတာ’

အတွာကြီးက တဲ့တိုးကြီး ပြောချလိုက်သည်။

ကျွန်မသိပ်ကို အလေးထားတာပေါ့ရှင်၊ သိပ်ကိုဂရုစိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တွေ သိပ်လွန်သွားပြီးမှ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ သိရတာပေါ့ရှင်'

လိနိုက အဖြစ်မှန်ကို သနားစဖွယ် ပြောပြသည်။ သူပြောနေသည့်အကြောင်းတွေကလေး အမှန်တွေပဲလားဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိသည်။

ဂျက်ဖရီကို သူမချစ်ပေဘူးလားဟုလည်း ပြန်စဉ်းစားသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဂျက်ဖရီကို သူ့အရှု အမှူးချစ်ခဲ့မိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဘက်က နောက်ဆုတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

'ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့တရားဝင်မယားမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တခြားလူတွေက သိကုန်ပြီလားဟင်'

လိနိုက ရင်နာနာဖြင့် မေးမိသည်။

'ဂေလ်ဘတ်က တွေ့ကရာလူကို လိုက်ပြောနေတာပဲ၊ သူ့အသံ ကျယ်သလောက် အတိုင်းအတာ အထိတော့ အားလုံးသိကုန်ကြပြီပေါ့၊ ငါ့အထင်တော့ဂျက်ဖရီနေရာမှာ သူ့အစားစင်နေချင်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ ညည်းကိုသာမယ်ဆိုရင် တခြားမိန်းမတွေနောက်ကို သူလိုက်နေတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မင်းကလဲ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာမဟုတ်တော့ အပြစ်လွတ်တယ်လေ'

ထိုစကားကြားရသောအခါ လိနို အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ငတ်နိုင်သလောက် ထိန်းပြီး ပြန်ပြောသည်။

'ယောင်လို့ တောင် အိပ်မက် မပက်ဘူးလို့ မစ္စတာဂေလ်ဘတ်ကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါရှင်'

မစ္စတာဂေလ်ဘတ်က သက်ပြင်းချသည်။ လိနို သဘောပေါက်ပြီး လက်ခံလာအောင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်လည်း ဆက်ရှင်းပြသည်။

'အခုလို အချိန်မျိုးမှာ အဲဒီ သဘောထားမျိုး ထားဆင်မှားတော့မပေါ့ သူငယ်မရယ်၊ ဂျက်ဖရီက မင်းကိုပစ်သွားပြီလေ၊ လာလီကလဲ မစ္စတာဂေလ်ဘတ်ကို ပစ်သွားတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးလွတ်လပ်နေကြတဲ့ အချိန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ မစ္စတာဂေလ်ဘတ် ဆို မင်းလက်ခံသင့်တာပေါ့'

လိနို၏ ဒေါသမှာ ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။

'သရဲကမ္ဘာကိုသာလင်လုပ်ချင်လုပ်မယ်၊ သူ့ကိုတော့ သေတောင်မစဉ်းစားဘူးလို့ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ ရှင်'ဟုလည်း အသံ မာမာဖြင့် ခွန်တုံ့ ပြန်ပြောပစ်လိုက်သည်။

၂၆၀ အထောက်အကူ လှူဒါန်း

‘မိလိဆီယင် မင်းဘယ်ကိုသွားမလဲ၊ မင်းဘယ်လိုရ တည်မလဲ၊ မင်းဘယ်တယ်လို့ဖြစ်လာမလဲ’

သွေး တည်ခိုခန်းတွင် အလကားတည်း၍ မရနိုင် နှစ်ပည့်မျက်နှာဖြစ် ဖြောင်း သိသာ ထင်ရှားနေသည်။ ကြောင်း အနူးညံ့အညင်သာအံးနည်းဖြင့် မစွက်ဝပ်တံ ဖြစ်လှမ်းကားနည်း အ ရာဇ်တဖိုတ်ဖိတ် အောက်နေ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနီက မှန်ဆကြည့်လိုက် နေသည်။

လိနီမှာ ကလေးပေါက်စသေး တိုလို့ ကန်းလန်း လည်းပါနေသည်။ ဝင်ငွေ ရပေါက် ရလမ်း ကလည်း လုံးဝမရှိ။

လိနီက အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။

‘ဂျက်ဖရီကျွန်မကိုပစ်မသွား နိုင်ပါဘူး၊ မိလိ အလုပ် မျိုး သူတယ်အော့မှလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုလည်း ပြန် ပြောသည်။’

‘လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ယောကျ်ားတွေဟာ သူတို့ခွာချင်ပြီ ဆိုယင် လုံးလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှာဖတ် ကြပါအယ်အေ’

ထိုကားကို အလွန်နာကြည်းသည့်လေသံဖြင့် မစွက် ဝပ်တံပြေ ခြင်းဖြစ်သည်။ အလွန်အထူးပုံသွေးသည့်အိမ် ထောင်ရေးအကြောင်းကိုလည်း သူ့နားမလည်နိုင်သည့်ပုံ မျိုးဖြစ်နေသည်။

လိနီက အံ့သြစိတ်ဖြင့် အတွားကြီးကို မော်ကြည့် သည်။ အတွားကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပေချွန်းချွန်း အနေ အထားရှိသည်။ ယေဥဲတုန်းက အလွန်အထူးပုံသွေးမော နှစ်ပည့်မျက်နှာဖြစ် ဖြောင်း သိသာ ထင်ရှားနေသည်။ ကလေးလုံးများကားနည်း အ ရာဇ်တဖိုတ်ဖိတ် အောက်နေ လေသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက အလွန်လှပခဲ့သည့် မျက်လုံး များဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

မစွက်ဝပ်တံမှာလည်း ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ပြီ ချစ်သူ၏ စွန့်ပယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသောကြောင့် အသည်း ခွဲခဲ့ဖူးသည်။ ယေးကျားမျှ အပေါ် စိတ်နာနေသူဖြစ် သည်။

ထိုအကြောင်းများကိုစဉ်းစားမိသောအခါ လိနီသည် မစွက်ဝပ်တံကို အရှုဏှာထက်သွားမိလေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ အဘိုးကြီး ဖတ်ယေက်နှင့် မစွက်ဝပ်တံ အလိုလိုဖြစ်နေရာ အဆင် ပြေသွားကြပါ ဟုလည်း ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် လိနီက စိတ်ထဲမှာ ပြုတ်၍ဆူးတောင် လိုက်မိလေသည်။

ကျွန်မ ဂျက်ဖရီကို လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်၊ တစ်နေရာ မှာ စိတ်ထဲခိုက်ပြီး အရက်မူးအောင် သောက်ချင် သောက်နေမှာ။

လိနီက ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

ခေါင်းမာသည်လိနီ အပေါ်ထပ်ထိုး ပြန်တက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး မစွက်ဝပ်တံက ခေါင်းကို ရမ်းခါနော်လေသည်။

ခဏနေတော့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ လိုရီနာကို ရှေးစောင်ကလေးတစ်တည်နှင့်ပတ်ပြီး ပေ့ယူလာသည်။

‘ကလေးကိုပါ ခေါ်သွားမလို့လား’

မစွက်ဝပ်တံက အထိတ်တလန့် လှမ်းအော်မေးသည်။

‘ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဂျက်ဖရီကိုတွေ့ဖို့ တစ်ကြိမ်လုံး ကုန်အောင် လျှောက်ချင် လျှောက်နေရမှာ၊ တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး သမီးကို နို့ မတိုက်နိုင်ဘူးသေးဘူးကို တစ်ပါးတည်း ခေါ်သွားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

အပြင်ဘက်သို့လိနီထွက်သွားသောအခါ မစွက်ဝပ်တံသည် ခေါင်းကို ရမ်းခါမြဲ ရမ်းခါနေလေသည်။

မြို့သဲသို့ လိနီထွက်ခဲ့သည်။ ဂျက်ဖရီ၏ အခေါင်းအသင်းများကို ရှာဖွေပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ မိုက်ကယ်နှင့် သွားတိုးသည်။ ထို့ကြောင့် မိုက်ကယ်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး ကူညီရှာဖွေပေးရန် အကူအညီ တောင်းရပြန်သည်။

လိနီကို အကူအညီ ပေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မိုက်ကယ် အကြီးအကျယ် ပျော်သွားသည်။ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ကာ ဂျက်ဖရီကို ရှာပုံတော်ဖွင့်လေတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူတွက်လိုက်သည်မှာ တလွဲဖြစ်နေသည်။

လိနီနှင့် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်သွားသော ဂျက်ဖရီသည် စာအုပ်ကောင်းကောင်း တစ်အုပ်ရှာပြီး လိနီ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့အောင် စာကြည့်တိုက် တစ်ခုခုထဲမှာ သော်လည်းကောင်း၊ ပြတိုက် တစ်ခုခုထဲမှာသော်လည်းကောင်း အချိန်သွားဖြုန်းနေလိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။

ထို့ကြောင့် စာကြည့်တိုက်များ၊ ပြတိုက် များကို တစ်ခုခုကျန် လိုက်လံရှာဖွေသည်။

လိနီက လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလျှော့ပေ။ အရက်ဆိုင်တွေ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ဝင်သည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို မေးသည်။

အဖြေကတော့ တစ်မျိုးတည်းဖြစ်သည်။ ဂျက်ဖရီနှင့် တွေ့သည်မှာ ရက်သတ္တပတ်အတော်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နည်းသည့်ဘက်တွင် စက်ကျနေသည်ကို သူတို့မသိကြောင်း နားပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ မှန်ဘည့်အတိုင်း ပြောကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အလွန်ချောင့်ကျပြီး အဆင့်အတန်း နိမ့်လွန်းသည့် အကောင်အထည်များ သို့ သွားလေ့သွားထ ရှိသူများ မေ့တတ်သဖြင့် ဂျက်ဖရီကို ထူထဲမေတ္တုခြင်း ဖြစ်သည်။ လီနို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုမျှအောက်တန်းကျသည့်အကောင်အထည်များ သို့မူ ဝင်ရောက် ရှာဖွေကြည့်ခြင်း ပြုမိချေ။

ဂျက်ဖရီမှာ သတိပြန်လည်မည်ပြုတိုင်း အိယာလောင်း ထည့်ခြင်း ခံနေရလေသည်။

ဂေးလ်ဘတ်ထံ သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ဖို့တော့ လီနို နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ကူးကြေည့်မိပါ။

သည်လိုဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန် ကုန်လာသည်။ အောက်ဖို့ပေါ်တွင် ဂျက်ဖရီကို တွေ့အောင် စယ်လိုမှ ရှေးခိုင်ကြတော့။ ခမရမည့် လူများမှာလည်း ထပ်ကန်ပြီ။ သဘင်း အစအနများလည်း ခန်းခြောက်သွားလေပြီ။

ငါ့ရက်မြောက်နေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ဂျက်ဖရီသည် အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သည် ဟု လီနို ဆုံးဖြတ်ချက် ချရလေသော့သည်။

ထိုသို့ စိတ်တုံ့တိုး မျှလိုက်သောအခါ စိတ်ဆင်းရဲ၍ ဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ အထူးသဖြင့် လိုရီနာ

ကလေးမျက်နှာ မြင်ပြီးသည့်နောက်တွင်မှ ယခုလို ဖြစ်ရသည့် အတွက် ပို၍ ရင်နာမဆုံးဖြစ်ရသည်။

ဂျက်ဖရီ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

လီနိုကို စိတ်အနား ကြီးနားကာ ဇန့်ပစ် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နှုတ်ဆက်စကားကလေးပင် ပြောမသွားတော့။

အောက်ထပ်သို့ လီနို ဆင်းလာသည်။ ဂျက်ဖရီဘကယ် ခွဲခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည် လက်ခံ လိုက်သည်။

ထိုနားလည်ချက်မှာ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ပုံးအုပ် ဖန်လုပ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ပေါ်လွင်နေပြီထင်၏။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မစွက်ဝပ်တ်နှင့် တွေ့သော အခါ ထည့်တည့်ကြီး ဆီးကြိုပြောခြင်းကို ခံရလေသည်။

‘ညည်းလူတော့ တကယ် ထွက် သွား ပါပြီ အေး ယောက်ျားများ ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ မိန်းမမှာ ကလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးပြီဆိုထင် နေ့ကတစ်ယောက်ဆီ သူတို့ ပြောင်းကြ တော့တာပါပဲ’

လိနီမှာ အာဇာနည် ပြန်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။
ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ပြန်တက်ခဲ့
ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့ရလေ
တော့သည်။

သည်မှ သူ့ဆက်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒါကတော့
ရှင်ပေါ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံဆိုလို့ အကြွနည်း
နည်းပါးပဲ ကျန်တော့သည်။ တည်းခိုခန်းခ ပေး
လောက်သည့် အခရအဟက် မဟုတ်တော့။ မိုက်ကယ်
စိုက်ပေးထားသော ဝမ်းဆွဲခ ပြန်ဆပ်နိုင် လောက်သည့်
ငွေ မဟုတ်တော့။

ထို့ကြောင့် သည်နေရာမှ ထွက်ခွာရပေ တော့မည်။
ကြာကြာဆက် နလျှင် အခကြွပတ်လည်စိုင်းပြီး ထောင်
သွင်း အကျဉ်းချထားခြင်းကို မုချမသွေ ခံရပေ တော့
မည်။

အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပညာ ဆိုလို့သည်း တာတစ်
ခုမှ မဟုတ်။ ဝင် ငွေအောင်လည်း ရွာတတ်ဖွေတတ်သည်
မဟုတ်။

အိမ်ပေါ်ဝင်လုပ်လျှင်တော့ ဖြစ်ပါသည်။

နိုဗယ် ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ထိုအလုပ် ဖွဲ့စ
နည်း အလွန်အထူး ခက်ခဲလှသည်။

စစ်ဖြစ်ပြီးစ အချိန်က လ ဖြစ်လေရာ စစ်မြေပြင်တွင်
အက်ရာရခဲ့သည့် စစ်သားဟောင်းဒုက္ခိတများသည် မုရာ
အလုပ်ကို ပေးသလောက် ယူပြီး ဝင်လုပ်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် လိနီကို အိမ်ပေါ်ကဖြစ်ခွားဖို့ထက် ပေး
ပေါ်သော ဒုက္ခိတစစ်ပြန်များကိုသာ ငွေရမ်းကြမည်
ဖြစ်လေသည်။

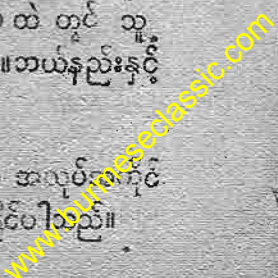
အိမ်ပေါ်ဝင်ရှိသူများ အဖို့မူ သူတို့၏ငွေရုံးများကရာ
အလုပ်ကို ပေးသလောက်ယူပြီး လုပ်ကြသည်။

သူတို့ သားသမီးများကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အားလုံး
လမ်းပေါ် ရှောင် ပြို တောင်းရမ်း စားသောက် နေကြရ
လေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်အလုပ်တစ်ခု ဖွဲ့ဆိုသည်မှ
နည်းနည်းကလေးမျှ မထွယ်ကူချေ။

စဉ်းစားရင်း လိနီ တုန်လှုပ် ချောက်ချား လာ သည်။
သည်လောက် ကြီးမားသည့် ဒုက္ခ ဝဲဩဇာ ထဲ တွင် သူ
သမီးလေး လိုချီရာကို အနှစ်မှန်းမခံနိုင်ပါ။ ဘယ်နည်းနှင့်
မျှ မခံနိုင်ပါ။

တည်းခိုခန်းပိုင်စွင် မစွဲကပ်ပဲ ထံမှာ အလုပ်ခံရနိုင်
ကလေးဘာလေး တောင်းကြည့်လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း မစွက်ဝပ်တံကသူ့ ကို အလုပ်ပေးခြင်း သည် ဝှင်းနက်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည့် သဘောဖြစ် သည်။

ဝှင်းနက်နေရာမှ အစားထိုးမှု ဖြစ်မည်။ သနားစရာ ကောင်းသောဝှင်းနက် အလုပ်ပြုတ်၍ မဖြစ်ပေ။ သူတို့ အဖို့ သည်အလုပ်ကလေးနှင့် မွေး၍ စားနေရခြင်း ဖြစ် သည်။

ဝှင်းနက်အလုပ်ကို ရသည်ပဲထားဦး။ ထိုလုပ်ခကလေး နှင့် သူတို့သားအမိ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလောက် င နိုင်။ စနိုးဖိုင်းယားအတွက် မြင်းစောင်းနှင့် မြင်း စာ များ လည်း လိုသေးသည်။

အောက်ဖွဲ့မြို့မှာ ဆက်လက် နေဖို့ဆိုသည်မှာမည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်လျှင် တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ မိမိရုပ်ရည်နှင့် အလွယ်တကူ ရနိုင် သည်။ မည်သည့်ဆိုင်ကမဆို လိုလိုချင်ချင် ခန့် ကြ ပည် လေ့ပေ။

သို့သော်လည်း အရက်ဆိုင်တွင် မိမိနှင့် သိကျွမ်းသူ များ သော်လည်းအော်ပီ၊ ဂျက်ဖရီ၏ မိတ်ဆွေအပေါင်း

အသင်းများသော်လည်းကောင်း၊ ယာယော့ကစားသောက် လျှင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

ကိုယ့်မျက်နှာလည်း သူတို့ ကြည့်ဖို့အခက်၊ သူတို့မျက် နှာလည်း ကိုယ်က ကြည့်ဖို့ အခက်နှင့် အားလုံးအဖို့အနေ ၇ အထိုင်ရခက်သည့်ဘဝကိုသာ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။

အရက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးဝင်လုပ်နေကြောင်း ဂေးလ် ဘတ် သိသွားလျှင် ဆေးချာပေါက် လာရောက် နေ့နှင့် ယှက်ပေလိမ့်မည်။

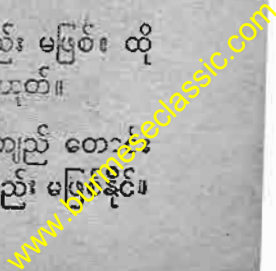
အရက်ဆိုင်ဆိုးစာ သူလည်း လာသောက်ခွင့်ရှိသည်။ သူလာသောက်လျှင် မိမိ စားပွဲထိုးရပေတော့မည်။ စားပွဲ ထိုးအလုပ် ဝင်လုပ်နေမိသော ကြောင့် ငြင်းဆန် ခွင့် က မရှိပြန်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆံပင်များကို လက်နှင့်ဖွနေမိ သည်။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ အောက်ဖွဲ့မြို့တွင် ဆက်လက်နေထိုင်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ကိုယ်ခန္ဓာကို ရှင်းနိုးစားသောက်၍လည်း မဖြစ်။ ထို အလုပ်မျိုးကို သေသည်အထိ သူလုပ်မည်မဟုတ်။

ထိုနည်းတူစွာ သူ့ အချစ်ကို တကျည်ကျည် တောင်း ခံနေသော မိုက်ကယ်နှင့် အတူနေထိုင်၍လည်း မဖြစ်နိုင်။

မိုက်ကယ်နှင့် အတူနုပါရစေဟုသာ မိမိက ပြောလိုက်
မည်ဆိုလျှင် မိုက်ကယ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပျော်ဆုံး
လူ ဖြစ်လေမိမ့်မည်။

ကိုယ်အရှုပ်ထုပ်ကို မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းစင်သူ
ရှိသောသူ ဝမ်းသာ ကံ၏ လက်အောက်သို့ ထိုးမအပ်နိုင်
ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပြဿနာကို ကယ်တိုင်ဖြေရှင်းနိုင်
ဖို့ပဲ စဉ်းစားရတော့မည်။ ကိုယ့် ခြံထောက်ပေါ်တွင်
ကယ်ရပ်ဖို့သာ ကြိုးစားပုံပေးတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းများကို မနား
မနေ စဉ် စူးရှစေကြည့်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါးအောင် ဆုပ်ထားလိုက်
မိသည်။ ဂျက်ပရိပစ်ဘားခွဲနှင့်ဘာပျက်ရစတမ်းလား။
ဘာကြောင့် ဒေါလောက်အောင် လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးပေးရ
မည်နည်း။ ဘဝ အခက်အခဲတွေကို ဝေါဟင်ဒယောက်တည်း
တိုက်ပွဲဝင်မိရင်း အောင်မြင်အောင်လုပ်ပါ။

သို့သော် ဘယ်လိုလုပ်မည်နည်း။
ထိုအချက်မှာ ပြဿနာဖြစ်ပါသည်။

စဉ်းစားရင်းဖြင့် နောက်ဆုံးတွင်မူ အပြစ်တစ်ခုကို
သူ့ရနေပြီဟု သူ့ဘာသာသူထင်သည်။

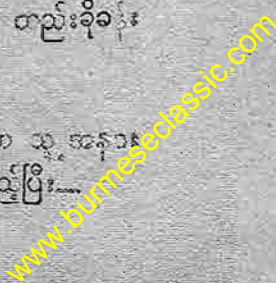
သည်အရပ်ကို သူ့ခွာကိုခွာမှဖြစ်တော့မည်။ ထိုသို့
ခွာဖို့အတွက် ဦးစွာပထမ လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေ ရှိနေ
သည်။

စားပွဲမှာသွားထိုင်ပြီး မိုက်ကယ်ထံသို့ စာတစ်စောင်
ရေးသည်။ မြင်းဇောင်းအလုပ်သမားကလေးဂျက်နှင့် ထို
စာကို အပို့ခိုင်းသည်။

စာထဲတွင် အစစအရာရာ ကူညီသည့်အတွက် ကျေးဇူး
ထင်ကြောင်း။ မကြာမီ မိုက်ကယ်လည်း သူ့ နေရပ်သို့ပြန်
တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကိုဗင်ထရီရို သူ့ဖိအားစု၏
လိပ်စာ ပေးခဲ့စေလိုကြောင်း၊ သို့မှသာ သူ့ဝေအဆင်ပြေ
သောအခါ မိုက်ကယ် စိုက်ပေးထားသည့် ဝမ်းဆွဲခဲ ပြန်
ဆပ်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းများ ရေးထည့်လိုက်လှ
သည်။

ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ပြီး တည်းခိုခန်း
မိုင်ရှင် အတွားကြီးကိုရှာသည်။

ဇွန်းခေ့ ရေးဆေးနေသောအတွားကြီးက သူ့အနား
ရောက် လာသည့် လီနိုကို မျက်မှောင်ကပ်ကြည့်ပြီး...

‘ဇွန်းနှစ်ချောင်း ပျောက်သွားပြီ၊ ဂွင်းနက်ဆိုတဲ့
ကေငှက်မ အမှိုက်သွန်ရင်းနဲ့ ဇွန်းတွေကိုပါ ရောသွန်ပစ်
လိုက်ပြန်နဲ့ တူတယ်’ ဟု ဗျစ်ဘောက် ဗျစ်ဘောက် ပြောနေ
သည်။

‘ရှင် ဘိ တည်းခိုခန်းခခေတွ ကျွန်မ ပေးဖို့ရှိနေတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဂျက်မရိထွက်သွား
တဲ့ အချိန်က ပြီး ကျွန်မမှာ ဝင်ငွေတစ်ပြားမှ မရှိတော့
သွားလေ’

လိနိုသည် နိဒါန်းပျိုးတာတွေ၊ ဘယ်ပိုက် ဆိုင်းခိုင်း
တခေတွ လုပ်မနေတော့ဘဲ ပြောစရာရှိသည်ကို တုံ့တိုး
ပြော ချလိုက်လေသည်။

‘ပိုက် ဆံမရှိလဲ ညည်း ဒီမှာ ဆက်နေနိုင်ပါတယ်’

‘ဖွတ်ဝပ်တ်က ဘာမှ အရေးမကြီးသလို လက်ဟန်
ခြေဟန်ဖြင့်ပြောသည်။ လက်ဟန် ခြေဟန်ကြောင့် ဇွန်း၊
ဝတ်ချောင်းကို ထိုက်မိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားပြန်
သည်။’

‘အိုး... အဲ့ဒါသာ ကြည့်ပေးတော့ဟေ့၊ ခြေတွေ
လက်တွေကလဲ မြေတော့ပါဘူးကွယ်၊ ငါ့တည်းခိုခန်းမှာ
အခန်းတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ မဖွတ်ဝပ်တ်က တစ်နေ့

တော့ အဆင်ပြေလာမှာပေါ့လေ၊ ထွက်ပေါက် တစ်ခုခု
တော့ မင်းတွေလာရမှာပေါ့’

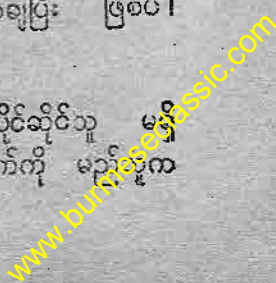
ဖွတ်ဝပ်တ်က ဘာမှ အရေးမကြီးသည့် လေသံမျိုး
ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

တကယ်ကတော့ အကြောင်းရှိသဖြင့် ထိုစကားကိုသူ
ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂေလ်ဘတ်ကို သူစဉ်းစားလိုက်
မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဂေလ်ဘတ်ကို သူ့ အမေ
က မကြာခဏဆိုသလို ငွေပို့ပေးနေကြောင်း မဖွတ်ဝပ်တ်
သိသည်။

လိနိုအတွက် တည်းခိုခန်းခ ပေးခွင့်ရမည် ဆိုလျှင်
ဂေလ်ဘတ် အယ်ဒဏဂန် ပျော်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း
ကိုလည်း သိသည်။

နောက်ဆုံး ဂေလ်ဘတ်က လိနို၏ တည်းခိုခန်းခများ
မပေးနိုင်ဘဲ ငြင်းလျှင်တောင်မှ ထိုတာဝန်ကို ယူချင်သူ
ယေ ကျားတစ်ယောက်ယောက် ပေါ်လာမည်မှာ မလွဲ
ဖြစ်ကြောင်း မဖွတ်ဝပ်တ် ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။

လိနိုလောက် ချောမောလှပသော ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိ
တော့သည့် မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ကို မည်သို့က
တာဝန်မယူချင်ဘဲ ရှိမည်နည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ပိုက်ဆံမရှိလည်း ဆက်နေနိုင်ကြောင်း ရဲရဲကြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လီနိုမှာ အချိန်စောင့်ဖို့သာ လိုသည်။

ကြမ်းပေါကျသွားသည့် ဇွန်းကို လီနိုကကောက်ပေးသည်။ မစွက်ဝပ်တံမြှေးသည်စကား ကိုလည်းမျှော်မှောင်ကုတ်ပြိုစဉ်းစားနေသည်။

အဲဒီလိုပိုက်ဆံမပေးဘဲနဲ့တော့လဲ မနေချင်ဘူးရှင်၊ ရှင့်အနေနဲ့လဲ ဒီကရမှဒီကစားရတာ မဟုတ်လား၊ စားဝတ်စနစ်တွေ မဟုတ် ရှင်တည် ခိုခန်းဖွင့်ထားသေးပါ။ ကျွန်မက အလိုက်မသိဘဲ တက်နေလို့ဘယ်ဖြစ်ပါလဲ၊ ဒါထက်ဘယ်မြို့မှာ ပွဲအော်ကျင်းပနေတာများ ကြားပိပါသလဲ မစွက်ဝပ်တံ

မစွက်ဝပ်တံ၏ ကမ် လှမ်းချက်ကို ငြင်းပယ်ရင်း သူ့သိချင်သည်ကို တစ်ဆက်တည်း စုံစမ်းသည်။

မစွက်ဝပ်တံက ကိုယ်ကိုမတ်ခတ်ရပ်လိုက်ပြီ၊ လီနိုက မှီပေးနေသည့်ဇွန်းကို လှမ်းယူသည်။

‘ပွဲအော်လား၊ အင်း... ကြားတော့ကြားမိတယ်၊ တန်ဘူဗိုမြို့မှာ နောက်အပတ်ကလွယ် ပွဲအော် စတော့မယ်ဆို ထင်ပါပြီ၊ မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်သေးဘူး၊ အခုဆို ပွဲအော်စနေပြီ’

‘ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မတန်ဘူဗိုကိုသွားမယ်၊ ကျွန်မပေးစရာရှိတဲ့အကြားကို တန်ဘူဗိုရောက်ယင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ၊ ပယ်ခနား၊ တကယ်လို့ အဲဒီက အမပို့ နိုင်ယင်လဲ နောက်ပွဲအော်တစ်ခုခုက ပြီးဆက်ဆက်ပို့ပါပါမယ်’

မစွက်ဝပ်တံမှာ အံ့သြဆုံ နိုင်အောင် ပြစ် သွားသည်။

သည်မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုရောင်းစားပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ဟန်တော့မဟုတ်။ သို့သော်လည်း တန်ဘူဗိုသို့သာသွားလုပ်မည်နည်း။

ဟိုရောက်လျှင် ငွေပြန်ပို့မည်ဆိုသည်။ သူ့ငွေရအောင် မည်သို့ ရှာမည်နည်း။

ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ဖို့ ငစ်နည်းသာ သူ့အဖို့ရှိသည်။ သူ့ရှုပ်သူ့ ရည်နှင့်ဆိုလျှင် ကြိုက်သလောက် ငွေကောင်းနိုင်သည်။

တန်ဘူဗိုပွဲ တော်မှာ သည်မိန်းမမျိုး ရှာနေသည့် တော သူ့ဆွေးတောပေါများလှသည်။

တစ်နှစ်လုံးပထဝီစုထားပြီး ပွဲအော်ရက်ကျမှအကုန် ချသုံးသည့် တောသားများလည်းရှိသည်။

‘ဘန်တူရှိအသွားလမ်းမှာ စားဖို့အစားအစာ ထမင်းချက်ကို ကျွန်မလုပ်ခိုင်းလို့ ဖြစ်မလားဟင်’

မစ္စကပ်ဝပ်တီ၏ မျက်နှာခပ်တည်တည် ဖြစ်သွားသည်။ နောက်သို့လည်း တွန့်သွားသည်။ အလကားပေးရတော့ မည်ထင်ပြီ၊ တွန့်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနိုက ချက်ဆိုနားခွက်က မိ တောက်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်...

‘ထမင်းဖိုးပေးဖို့လောက်တော့ ကျွန်မနာ ပိုက်ဆံကျန်ပါးသလောက်ပဲ’

ဟု ပြောရင်း လိနိုက ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲမှ နှိုက်ပေးသည်။

သည်တော့မှ အတွဲကြီး မျက်နှာပေး ပြောင်းသွားသည်။ လိနိုလှမ်းပေးသည့်ပိုက်ဆံကို ဆွဲယူသည်။

‘ထမင်းချက်ကို ငါ ပြာလိုက်မယ်၊ ဒါးပမယ် မင်းတစ်ခုခုတော့မှားနေပြီလို့ ငါကပ်ဘယ်မစ္စကပ်ဒေါက်’

လိနိုက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ချေ။ အပေါ်ထပ်ဆွဲတက်ခဲ့သည်။

ထမင်းချက်အမျိုးသမီးက လိနိုကို သဘောကျ ခင်မင်နေသူဖြစ်သည်။ လိနို၏စိတ်နေသဘောထား၊ နေပုံထိုင်ပုံများကို လေးစားသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းတွင်လိနိုစာ ဖို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ပေးပြီး သေသေသပ်သပ်ထုပ်ကာ လှေကားလက်တန်းတိုင်မှာ လာချိတ်ပေးသွားသည်။

လိနို ရှေးပို့လိုက်သည့်စာကို ဖတ်ရသောအခါ မိုက်ကယ်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။

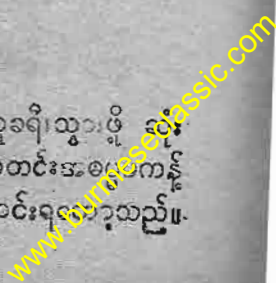
ဘာကြောင့် သူ့ မိဘများ အိမ်လိပ်စာကို တောင်းသနည်း။ သိချင်စိတ်ဖြင့် လိနို၏တည်းခိုခန်းသို့ ချက်ချင်းထု လိုက်လာသည်။ အနော် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

‘ဝင်ခဲ့ပါ’

လိနိုက သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသူမှာ မိုက်ကယ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘အိုး... မိုက်ကယ်’

သူ ဒါလေးကပ်ပဲ ပြောနိုင်သည်။ သူ့ခရီးသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကို မိုက်ကယ်အနေဖြင့် အတင်းအဓမ္မစကားထွက်ပါစေနှင့်ဟုသာ ကျိတ်ပြီ၊ ဆုတောင်းရလော့သည်။

'ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ဟင်... မင်း ဘယ်သူ့
မလိုလဲ'

ပစ္စည်းများထုပ်ပိုးနေသည့် လီနိုကြောင့် မိုက်ကယ်မှာ
သူ့မျက်စိ ရဲ့ သူ့မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ
သည်။

'ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ဆိုဘော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ
လေ...'

လီနိုက အထုပ်အဝတ်ထုပ်ကို သေသပ်အောင်ထုပ်နေရာ
မှ မော်မကြည့်ဘဲပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြော
သည်။

'ကြွပ်လယ်ထဲမှာ နှစ်ပြီး အသက်ထွက်မသွားခင်
အောက်ဖိုမြို့နဲ့ဝေးရာကို သွားရတော့မယ်ပေါ့၊ မိမိမှာဆက်
နေယင် ကြွေးမဆပ်နိုင်မှုနဲ့ထောင်ထဲဝင်ရဘာ့မှာ သေ
ချာနေပြီ'

'မင်းကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး ကိုယ်ချေးနိုင်ပါ
တယ်'

မိုက်ကယ်က မျက်မှောက်ကုပ် စဉ် စားရင်း ပြော
သည်။

လီနိုက ခါးဆန့်သည်။ မိုက်ကယ်ကို မော်ကြည့်ပြီး
ပြုံးပြသည်။ မိုက်ကယ်၏ လောကုတ်စကားကြောင့် သူ့
ပုခုံးထဲမှာ ထိခိုက်သွားလေသည်။

သူ့မှ အခက်အခဲတွေ ဘယ်လောက်များနေကြောင်း
လီနိုပဲသိသည်။ ထိုကြားထဲမှ သူ့အပေါ် စိုက်လိုက်မတ်
တတ် ကောင်းနေသူမှာ မိုက်ကယ်တစ်ယောက်သာ ရှိလေ
သည်။

နှောက်ပြီးတော့ မိုက်ကယ်၏ အခြေအနေမှန်ကိုလည်း
လီနိုသိထားရသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို မိုက်ကယ်
ဝတ်ဆင်နေသည်မှာ မှန်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မိဘများက ပေးထားသည့် ပညာ
သင်ဆောင်ပုံကြောင့် မဖြစ်စေလောက်ပင်။ ထိုခဏ
ကလေးကို ခြစ်ခြုတ်သုံးစွဲနေရသူဖြစ်သည်။ ထိုကြားထဲ
သူ့ကို ငွေချွေ့ ကမ်းလှမ်းလာသောကြောင့် လီနို စိတ်
ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'နှင်ချေးတဲ့ပိုက်ဆံကိုလဲ ငါ မယူရက်ပါဘူးဟယ်...'

ဟု နူးညံ့ဆော့ လေ သံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။

မိုက်ကယ် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ ပါးနှစ်
တက် ခိုခိုနေသည့် အပူအရာမှာ နည်းငယ်ခိုင်အောင် ဖြစ်
နေသည်။

‘လီနို... ကိုယ်နဲ့အတူတူ ကိုယ်မိဘများအိမ်ကို လိုက်
ခဲ့ပါ။ မင်းကို စောင့်ရှောက်ခွင့်သာ ရမယ်ဆိုယင် ကိုယ်
သိပ်ပျော်မှာပဲ လီနို’

မိုက်ကယ်က အားတက်သရော ပြောသည်။

လီနိုက မိုက်ကယ်၏ပခုံးကိုပုတ်နေမိသည်။ သွေးရောင်
လွှမ်းနေသည့် မျက်နှာကိုလည်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘နင် သိပ်ပျော်သွားမယ်ဆိုတာ ငါယုံပါတယ် မိုက်
ကယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အလုပ်ကိုတော့ ငါ မလုပ်နိုင်
ဘူး’

မိုက်ကယ်မှာ နောက်သို့ မသိမသာ တုန်သွားသည်။

ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ်။ မင်းကို လက်ဖျား
ကလေးနဲ့ထောင် မတို့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရင်ကော၊ ဂျက်
ဖရီဟာ တာကောင်ပုံဖြစ်နေနေ မင်းက သူပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်
နေပြီဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ် လီနို၊ ဒါ
ကြောင့် မင်းကို လက်ဖျားနဲ့ထောင် မတို့ပါဘူး
ဆိုတာ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ်
စောင့်ရှောက် ထားပါရစေ’

လီနိုက သူ့ကို မျက်တောင်ခေတ်ပဲ အကြာကြီး ပြန်
စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ နှုတ်ခမ်းများ တုန်သွားလေသည်။

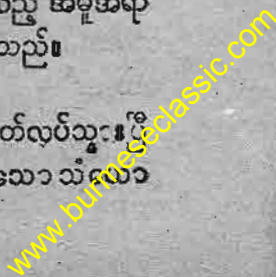
‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မိုက်ကယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ကိုလဲ
ဂျက်ဖရီ မပိုင်တော့ပါဘူး၊ ငါ့ကို တယ်သူမှ မပိုင်တော့
ဘူး၊ ငါ့ကို ငါပဲပိုင်တယ်၊ ငါပဲဆိုင်တယ်၊ ဂျက်ဖရီ အခု
ပြင်ဆင်နိုင်ခဲကို ရောက်နေပြီ။ သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား
တော့ တယ်သွားမလို့လဲလို့ ငါ လှမ်းမေးတယ်၊ ပြင်ဆင်
နိုင်ခဲကို သွားမယ်လို့ သူ အော်ပြောသွားတာပဲ၊ အဲဒီ
အချိန်တုန်းကတော့ သူတကယ်သွားမယ်လို့ ငါ ယုံကြည်
ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ငါယုံသွားပြီ’

ထိုစကားကြောင့် မိုက်ကယ်က အခြေအနေ အရပ်
ရပ်ကို အလျင်အမြန် ဆက်စဉ်းစားကြည့်သည်။

‘ကိုယ့်အပေါ် သဘောထားနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့
နောက်မှ မင်းပြောင်းချင်သလို ပြောင်းပါ။ တယ်လို့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာတော့ မင်းဟာ လွတ်လပ်တဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ’

လီနိုက မျက်နှာလှုပ်လှုပ်လိုက်သည်။ လီနို၏ မျက်လုံး
အစုံထဲတွင် အလွန်တရာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် အမူအရာ
ကို မိုက်ကယ်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။

လွတ်လပ်နေပြီတဲ့။ တကယ်ရော လွတ်လပ်သွားပြီ
ထား၊ ဂျက်ဖရီနှင့်သူ့ ကြားမှာ တည်းခဲဖူးသော သံလော

ဗဉ္ဇ နောင်ကြီးသည် ပြတ်တောက်သွားပြီလား။ ဂျက်ဖရီ နှင့်အတူတူ ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည့် ညများသည် သည်အတိုင်း လွန်မြောက် ပျက်စီးသွားကြပြီလား။

ဂျက်ဖရီ၏ တပ်ခက်သည် အထိအတွေ့များ၊ အပွေ့ အဖက်များ၊ အနမ်းအရုံများကို သည်အတိုင်း ဖေ့ ပျောက် ပစ်လိုက်ရတော့မည်လား။

မဖြစ်နိုင်ပါ၊ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

လီနိုသည် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် အစပျောက်တည်းဖြစ် ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း လွတ်လပ်သော အမျိုးသမီး ဖစ် ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော်လည်း သူက ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကိုပြော လေသည်။

‘ဟုတ်ကယ်၊ နောက်ဆုံး တစ်နေ့မှာတော့ ငါဟာ လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါပေ မယ်...’

လီနိုက စကားကို ခဏဖြတ်ထားလိုက်ပြီး မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာသုလှကလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

ပျိုမျစ်နုနယ်ခြင်း၊ အချစ်စိတ်များ ရှင်သန်နေခြင်း၊ မိမိကို အရူးအမူး စွဲလမ်း နေခြင်းများကို ခံစားသိမြင် လိနိုသိလိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မတတ်သာတော့ ပြီ။

‘နင့်အပေါ်မှာ ထားခဲ့မိတဲ့ ငါ့စိတ်ကိုတော့ ဘယ် တော့မှ မပြောင်းလဲနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး မိုက်ကယ် ရယ်’ ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောချလိုက်မိလေသည်။

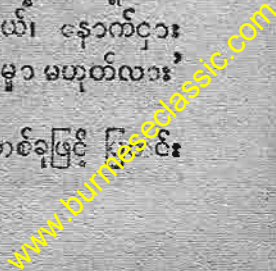
‘ဒီလိုကို... သဘောပေါက်ပါပြီလေ’

ထိုမျှ မပြောပြီး မိုက်ကယ်ငြိမ်သွားသည်။ အတော်ကြီး ကြာစေရာမှ သူ့အသံထွက်လာသည်။

‘ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဂိုယ်တိုင် ကူပေးရမလား ဟင်’ လီနိုက ခေါ်ခေါ်သည်။

‘ထုပ်ပိုးစရာသိပ်များများစားစားမရှိပါဘူး။ ကုန်းနွီး အိတ်ထဲဆန်နဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ယူသွားမှာပါ။ အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်က မိအခန်းကိုဆန်ရှင်းရေး လုပ်သွားပေးဖို့လေ။ နို့မဟုတ်ဟင် မစွက်ဝတ်လုပ်နေရဦးမယ်။ နောက်ငှား မယ့်လူလားဟင် မိအခန်းကို သူတို့ပြုရဦးမှာ မဟုတ်လား’

လီနိုက စကားပြောရင်း အဝတ်စတင်ချဖြင့် မြင်ရင်း ပေါက်များကိုတိုက်ချွတ်နေလေသည်။

၈၉၂ အထောက်အစိတ် လှအောင်

‘မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ လိနို’

မိုက်ကယ်က ထူးခြေရရမေးသည်။

‘ပထမဆုံး ဘန်ဘူရီကိုသွားမယ်၊ အဲဒီမှာပွဲတော်ရှိနေတယ်လို့ စွက်ဝပ်တက ပြောတယ်’

‘ပွဲတော်—ဘယ်လိုဆိုင်လို့လဲ’

မိုက်ကယ်နားရှုပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မေးခွန်းထုတ်ပြီး အဖြေကိုစိတ်ဝင်တစား စောင့်နေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပွဲတော် အဲဒီပွဲတော်က မြင်းပွဲမှာ စနိုးပိုင်းယားနဲ့ဝင်ပြိုင်ဖို့ ငါစိတ်ကူးထားတယ်၊ အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ ငါ့ရဲ့စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းရတော့မယ် မိုက်ကယ်၊ ပွဲတော်တွေရှိရရာလိုက်ရမယ်၊ မြင်းပွဲတွေမှာစနိုးပိုင်းယားနဲ့ဝင်ပြိုင်ရမယ်၊ ငါ့အစီအစဉ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ’

‘နို့စို့ကလေးလေးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး အင်္ဂလန်တစ်ပြည်ထောင်လုံး ကိုးကုန်းကိုးကျင်းလျှောက်သွားပြီးမြင်းပွဲတကာမှာ ဝင်ပြိုင်မည်လို့ ပြောနေတာလားလိနို၊ မင်းတကယ်ပြောနေတာလား’

မိုက်ကယ်က အသက်မရွူနိုင်သလိုမေးသည်၊ လိနိုကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြည့်နေမိသည်။

‘ဒါလေးက ပင်ပန်းကြီး၊ စွန့်စားရပေမယ့် မင်းတကယ်ပဲနိုင်လို့ ဆုရယင်လဲ ကြက်ဆင်တစ်ကောင်လောက်၊ ငွေးကြေး အနည်း အကျဉ်းလောက် ဖြစ်စလောက်ကလေးပါ လိနို၊ မင်းတပင်တပန်း၊ စွန့်စားရကျိုးဘယ်မှာနပဲနိုင်ပါ့မလဲကွာ’

လိနိုက မျက်နှာ တည်တည်ကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်နေသည်။

‘အဲဒါကိုလဲ ငါ့စဉ်းစားမိပါတယ်၊ သူတို့တကယ်ပေးမယ့်ဆုကြေးလောက်ကို မက်ပြီးပြိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆုကြေးအပြင် လောင်းကြေးကိုမက်ရမယ်လေ၊ အပြင်မှာ အလောင်းအစားလုပ်ရမယ်၊ ယောက်ျား ရင့်မာကြီးတွေလောင်းချင်လာအောင် ဘွဲ့ပေးရမယ်၊ ဒါလဲမခက်ပါဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကတောင် သူတို့နဲ့ရင်ဘောင်တန်း ဝင်ပြိုင်ရဲပြီး လောင်းရဲသေးတာ သူတို့ကဘာကြောင့် သတ္တိနည်းနေတာလဲ၊ တစ်ခွန်းပြောလိုက်ယင်ပြီးတာပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတွေကို အနိုင်စီးမြှမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ခံချင်မှာလဲ’

ပြောရင်း ဝူစတာမှထွက်ပြေးကြစဉ်က ဝဲလ်စ်မြို့တွင် ဝင်ပြိုင်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိလေသည်။

ဒါပေမယ့် လီနို...မင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လောင်းကြေးထပ်မှာလဲ'

မိုက်ကယ်က မယုံကြည်နိုင်သလို မေးပြန်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကို ကျောက်ခဲတွေကောက်ထည့်လိုက် ယင် အလေးကြို ဖြစ်သွားကာပေါ့မို့ပဲ။ ကယ်ကယ်လီ၊ ဖြိုင်ပွဲမှာ ငါ့ရှာသွားရင်လဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခြေအနေအအ မီးဝင်ကြည့်က၊ ရမှားပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အပေါ်တင်နေတဲ့ ကြွေးတွေပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့အတွက် အလုပ်တစ်ခုခုကိုမဖြစ်မနေ ရှာလုပ်ရတော့မယ်'

မိုက်ကယ်မှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းများကြောင့် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

လီနိုကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မြင်းပွဲမှာ မိန်းမသားတန်ခိုး ဝင်ပြိုင်မည် ဆိုခြင်း၊ လောင်းကြေးငွေပါ ထပ်ဦးမည်ဆိုခြင်း၊ ငွေရိုသဖြင့် ကျောက်ခဲများကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပိုက်ဆံ

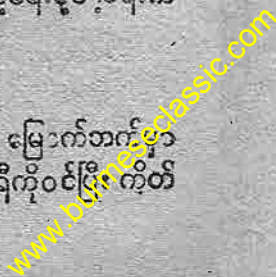
သယောင်ဆောင်ဦးမည်ဆိုခြင်းများအတွက် စိတ်သက်မသာဖြစ်နေမိသည်။

'မိလို့ဆိုယင်လဲ ဘန်ဘူရီအထိလောက်တော့ မင်းနဲ့ အတူတူလိုက်လာခွင့်ပြုပါ လီနို၊ မင်းဆီထားတဲ့ အတိုင်း ငါ့လဲကျောင်းထွက်တော့မှာလေ။ မိဘဆီပြန်တော့မှာပဲ။ လာမယ့်အပတ်ထဲမှာပြန်ဖို့ အားလုံးစီးဥဲထားပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်ပတ်လောက်နဲ့တော့ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး။ အခုပဲကျောင်းထွက်ပြီး မင်းနဲ့ အတူတူလိုက်လာခဲ့တော့မယ်'

မိုက်ကယ်က အသနားခံသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

'ဖြစ်ပါဘူးမိုက်ကယ်၊ နင့်အမေက နင့်ကို အိမ်ပြန် မြန်ပြန်ရောက်စေချင်မှာပေါ့။ ဘန်ဘူရီကို လိုက်နေယင် ခရီးထောက်နေလိမ့်မယ်၊ နေပါစေလေ၊ လိုက်ခဲ့ပါနဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်းသွားပါမယ်။ နင့်ခရီးနဲ့ ငါ့ခရီးက တခြားစိပ်'

'ကိုယ်တို့မြို့ ဗင်ထရီက ဘန်ဘူရီရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်လေ။ ကိုယ် အိမ်ပြန်တိုင်း ဘန်ဘူရီကိုဝင်ပြီး ကိုတိ

မုန့် စားလေ့ရှိတယ်၊ ဘန်ဘူရီကိုတံမုန့်က အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ နာမည်ကြီးပဲ'

သူပြောနေသည်များကို ယုံသလား၊ မယုံဘူးလား လိနီ သေသချာချာ မပြောတတ်တော့ပါ။ သို့သော် လည်း ဘန်ဘူရီလောက်အထိ သူနဲ့အတူ လိုက်လာနိုင်မည် ဆိုလျှင်တော့ အများကြီး ဝမ်းသာရပါမည်။

မသေချာ မရအာသည့် ဘဝခရီး၊ လမ်းကြောင်းပေါ် တွင် စတင်လျှောက်လှမ်းသည့် အချိန်၌ မိုက်ကယ်သည် သူနှင့်အတူ ရှိနေသည်ဟု အနည်းဆုံး အားတင်းနိုင်ပေ လိမ့်မည်။

အချိန်မည်မျှပင် တိုတောင်းစေကာမူ အကျဉ်းအကျပ် ဖြစ်နေသည့် ကာလမျိုး၌ သူငယ်ချင်းကောင်း တစ် ယောက် မိမိနှင့်အတူ ရှိနေသည့်အတွက် အထိုက် အလျှောက်တော့ အားတက်မိမ့်မည်မှာ အမှန်ဖြစ်လေ သည်။

လီနီက ပြုံးသည်။

ထိုအပြုံးက ကြေကွဲနေလေသည်။

'နင်ဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အရမ်းကောင်းတာပဲ မိုက် ကယ်၊ ငါ့မိဖွားတုန်းကလဲ လက်သည်ခကို နင်ပဲ စိုက် ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီငွေတွေလဲ နင့်ကို ပြန်ဆပ်ချင်တယ်'

'ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ ဒီလို ပေးလိုက်ရတဲ့ အတွက်ကိုပဲ ငါကစိတ်ချမ်းသာနေတာ၊ လီနီ အဲဒီကလေး ဟာ ကိုယ် ရဲ့ ကလေးလေး ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့တောင် ကိုယ် စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်'

မိုက်ကယ်က လေသံခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် ပြောသည်။

လီနီက တံတွေးမျိုးချလိုက်သည်။

မိမိအပေါ် ထားသည့် မိုက်ကယ်၏ သဘောထား သည် ရှုကြောင်းကြောင် နိုင်လှသော်လည်း စေတနာ အပြည့်အဝ ပါကြောင်းကိုမူ သူ သဘောပေါက်နေပါ သည်။

'မိုက်ကယ်... မြင်းပွဲမှာ ငါ့နိုင်မှာ သေချင်ပါတယ်၊ ငါ့အတွက် နှစ်စိုက်ထုတ် ကုန်ကျထားတာတွေ အားလုံး ငါ့ပြန်ပေးမယ်နော်'

'မင်း အနိုင်ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းပေးတဲ့ ခြံဆံကို ကိုယ်ယူအောင်တော့ ဝင်းတတ်နိုင်မှာ မဟုတ် ပါဘူး'

မိုက်ကယ်က ခိုင်မာသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

လီနီက ပြုံးသည်။

ရှေ့သို့ကိုင်ပြီးတော့လည်း မိုက်ကယ်ကို ဖုတ်ကလေး နမ်းလိုက်မိလေသည်။

နှုတ်ခမ်းချင်း ထိသွားသောအခါ မိုက်ကယ်၏မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

မိုက်ကယ်ကို ထိုသို့ နမ်းလိုက်မိကြောင်း နောင်အခါ များ၍ စဉ်းစားမိသည့် အခါတိုင်း လီနို ဝိတ်ချမ်းသာ၍ မဆုံး ဖြစ်ရလေသည်။

‘မင်းကို သူ့ဖုတ်ကလေးဆိုင်မှာ ညစာ ကောင်း ကောင်း လိုက်ကျွမ်းမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ တို့ ခရီး စလွှတ်ကြတာပေါ့’

ဟုလည်း မိုက်ကယ်က အားပေးကံသရေ ပြော ထည်။

လီနိုက ခေါင်းရမ်းသည်။

‘တည်းခိုခန်းခခတူ မပေးနိုင်တာ များလှပြီ၊ နောက် ထပ် အတင်မခံခင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝီနဲ့ပဲ ခရီး ထွက်ဖို့ ငါ ပြင်ဆင်နေတာ၊ ထင်ချက်ကိုတောင် လမ်း မှာ စားဖို့ ချက်ခိုင်းထားပြီ၊ အခုချက်ချင်းပဲ ခရီး ထွက်ဖို့ ငါ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလေ’

ထိုစကားကြောင့် မိုက်ကယ်မှာ မတည်ငြိမ် ဖြစ် လာသည်။

‘ဒါလောက်တောင် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်ဖို့ လိုပါ သွား၊ အင်း... ဝီလိုဆိုလင် ကိုယ် အိမ်ပြန်ပြီး တနင်းကတန်း မြင်လိုက်ဦးမယ်၊ သေတ္တာခေတူတော့ ခနောက်မှ သပ်သပ် ပို့ခိုင်းရတော့မှပဲ’

‘ကေး... ဝမ်း... ငါ ဝီက... စောင့်နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် မြန်မြန်လုပ်၊ နော် မိုက်ကယ်၊ လမ်းမှာ တစ်ညအိပ်မနေချင် ဘူး၊ ဘန်ဘူရီကို နေ့ချင်းရောက်အောင် သွားချင်တယ်’

‘အိပ်ရယ်ဆိုလဲ ကိုစွမရှိပါဘူး၊ လမ်းမှာ တည်းခို ခန်း ကောင်းကောင်းရှိတယ်’

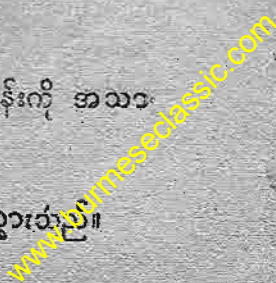
မိုက်ကယ်က စကားပြောနေသေးသည်။

သို့သော်လည်း လီနိုက လက်ပြုပြီး ပြန်ခိုင်းနေသည်။

‘မြန်မြန် လုပ်နော်’

ဟု ပြောရင်းလည်း မိုက်ကယ်၏ ပခုံးစွန်းကို အသာ တွန်းလွှတ်လိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ်က သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသည်။

၃၀၀ အထောက်အကူလှအောင်

သူ ထွက်သွားသည့် အချိန်မှာ ဂေါ်လ်ဘတ် ရောက်လာသည်။

သို့သော်လည်း သူက တစ်ဘက်မှ ထွက်သည်တွင် ဂေါ်လ်ဘတ်က အခြားတစ်ဘက်ထိပ်မှ ဝင်လာသောကြောင့် သူတို့ချင်း မဆုံမိလိုက်ပါ။

ဂေါ်လ်ဘတ်သည် သူ့လာရမည့် အချိန်ကို သေသေချာချာ တွက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်မှ ဂျက်ဖရီ ထွက်သွားသည်မှာ ငါးရက်မြောက်သောနေ့ဖြစ်သည်။

သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် လီနို တည်း ဟူ သော သစ်သီးသည် ဆွတ်ခူး စားသုံးရန်အတွက် ကောင်းစွာ ဝင်းမှည့်နေသောကံပြီ။

နောက်ပြီးတော့ ထိလိုက် တို့လိုက်ရုံဖြင့် ကြွကျမည့် အခြေအနေလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အချိန်ကို သေသေချာချာတွက်ပြီး ဝင်းမှည့်နေသည့် သစ်သီးကို ဆွတ်ခူး စားသုံးရန် ယခုလို သူ ရောက်လားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တည်းခိုခန်းထဲသို့ သူ ဝင်ခဲ့သည်။

မစွက်ဝတ်ကို အောက်ထပ်ခန်းမထဲမှာ တွေ့သည်။

‘အခုအချိန်အထိ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး မဟုတ်လား...’

ဟု အတွားကြီးကို မေးသည်။

‘မစွတာဒေါက်သတင်းမေးတယ်ဆိုယင် သူပြန်ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဒီလိုကောင်မျိုး ပြန်မလာလဲ ဝရုစိုက်နေရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သူ့ရင်သွေးကိုလဲ မျက်နှာမြင်ပြီးရော သူ့ က ကျောခိုင်းထွက်သွားရတယ်လို့ ဒါလောက် သစ္စာမဲ့တဲ့လူမျိုးနဲ့ ဆက်ပေါင်းနေလို့ရော ဘာကျေးဇူးရှိမှာလဲ’

အတွားကြီးက ကက်ကက်လန် ဆီးပြောသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဂျက်ဖရီ ပြန်မလာတာနဲ့ပတ်သက်လို့ရော ကောင် မလေး သဘောထားက ဘယ်လိုရှိနေသလဲ’

ဂေါ်လ်ဘတ်က ဟန်မပျက် စုံစမ်းကြည့်သည်။

‘အတော်ကြီးကို ချောက်ချောက် ချားချား ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်နေပြီ၊ ကောင်းမလေး သနားပါတယ်’

‘အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်နေတယ် ဟုတ်လား’

ဂေါ်လ်ဘတ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် သလေး အော်မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

မျှော်လင့်မထားသော အရေးပေါ် အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို သူ ကြုံတွေ့နေရပြီဟုလည်း သဘောပေါက် သွားသည်။

‘ပြဿနာပဲ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် သူ ခရီးမထွက်အောင် ကြိုးစားဖျက်မှု ဖြစ်တော့မယ်’

ဂေးလ်ဘတ်စ်က အဘွားကြီးကို ကျော်ပြီး အပေါ် ထပ်သို့ ပြေးထက်သွားသည်။

လီနို၏ တံခါးကို သွားခေါက်သည်။

လီနိုသည် မလိုတော့သည့် အပိုပစ္စည်းများ၊ အမှိုက် သစ်ချိတ်များကို မီးသင်းဖိုသဲထည့်ပြီး မီးရှို့ပစ်နေသည်။

မီးသင်းဖိုပေါ်သို့ ခါးကိုင်းပြီး မီးဆွသံချောင်းနှင့် ဆွပေးနေသည်။

မလိုတော့သည့်ပစ္စည်းများ ခပ်မြန်မြန် လောင်ကျွမ်း သွားနေရန် ဖြစ်သည်။

ကိုအချိန်ကလေးမှာ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ သည်။

‘ဝင်နဲ့ပါ’

နောက်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ လီနိုက အော်ပြော သည်။

မစွက်ဝပ်တ် တံခါးလှာခေါက်သည်ဟု သူထင်သည်။

‘လီနို၊ မင်းထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေပြီလို့ ငါကြားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မိုက်မဲတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာလဲ’

ဂေးလ်ဘတ်စ်က တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာလာချင်း ပြော သည်။

အထဲရောက်သည်နှင့် တံခါးကိုလည်း ပြန်ပိတ်ပစ် လိုက်သည်။

အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို သူ ဝတ်ထားသည်။

ဂေးလ်ဘတ်စ်က အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လီနို ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

အပူရှိန်ကြောင့် ထိပ်တစ်ဘက် နီရဲနေသော မီးဆွ သံချောင်းကို လက်ထဲမှာ ကိုင်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားနှင့် ဂေးလ်ဘတ်စ်က သူ့ လှည့်ပြီး ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။

ဖွန်လု၏ အပူရှိန်ကြောင့် သူ မျက်နှာ နှမ်းဆီသွေး ရောင် ပြုံးနေလေရာ သူ ဘယ်လောက် အလှသွေးကြွယ် နေသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း လီနို သတိမထားနိုင်အောင် ချစ် မှာ ကြာပါပြီ။

သို့သော်လည်း သည်အလှကို ဂေးလ်ဘတ်ကတော့ သတိထားမိအောင်ကို ထားလိုက်မိလေသည်။

‘ကျွန်မ တခြားကို ပြောင်းကော့မလို့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင် အပြင်ထွက်သွားပါ’

အေးစက် မာကျောသော လေသံဖြင့် လီနိုက ပြောသည်။

ဂေးလ်ဘတ် ကမူ နေရာမှ နည်းနည်း ကလေး မရွှေ့။

ထို့ကြောင့် လီနိုက သူ့ ဆီ ရောက်သွားသည်။ တံခါး လက်ကိုင်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

သူ့ကို အပြင်သို့ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်တော့မည်လား ထင်မှတ်ရသည်။

‘လီနို... လီနို’

ဂေးလ်ဘတ်က ရေရွတ်သည်။

သူ့ မ,စိတ် မှန်နေပြီ။

လီနိုရပ်နေသည့် တံခါးဝသို့ လျှောက်လာပြီး လီနို၏ ပခုံးနှစ်ဖက် ကိုလည်း ခပ်ဖူဖူ ကလေး ကိုင်ထားလိုက်သည်။

လီနိုက နောက်တွန့်သွားကာ သူနှင့်လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်သည်။

‘မင်း ဝါအိမ်ပြောင်းနေနိုင်သားပဲ၊ မင်းကလေးကို လဲ ငါလက်ခံ...’

သူ့ စကားကို လီနိုက ဆုံးအောင် နားမထောင်ပါ။

လီနို၏ အရပ်သည် ဂေးလ်ဘတ်ထက်ပိုမြင့်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူ့ ဆီကထွက်လာသည့် လေသံထလည်း ဖေါသအပြည့်အဝပါဝင်နေသည်။

‘အခု ဂျက်ဖရီမရှိတော့ဘူး၊ ထွက်သွားပြီ၊ ဂျက်ဖရီကို ရှင် ဒုက္ခမပေးအောင် ကာကွယ်နေစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်မျက်နှာကိုလဲ နောက်ထပ် ကျွန်မဘယ် တော့မှ မမြင်ပါရဘူး’

‘လီနို... ဒီစကားတွေဟာ မင်းစိတ်ထဲကပါလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်’

လီနို၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ဖို့ ရှေ့သို့ သူ ကိုင်းလာပြန်သည်။

၃၀၆ အထောက်အကူ လှအောင်

လိနီက တိမ်းပေးသည်။

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ပြန်သတိရပါဦး။ မင်းအပေါ်မှစ ဂျက်ဖရိုဆက်ဆံတာထက် ကိုယ်ကပိုပြီး ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံပါတယ်လေ။ လိနီ...ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်းအချိန်ဖြုန်းခဲ့တဲ့ တစ်ည အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွယ်။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ကြသလဲ။ မှတ်မိတယ်။ ဘုတ်လား’

လိနီ၏ ခေါ်သမှာ ထောင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

ထိပ်တစ်ဘက်မီးရဲနေသေးသော မီးဆွသံချောင်းကို မြှောက်လိုက်သည်။

မြေတစ်ကောင်လို လေထဲမှာ မြောက်သွားသည်။

ထိုသံချောင်းသည် ဂေးလ်ဘတ်၏ ပါးတစ်ဘက်ပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် ကျသွားလေသည်။

ဂေးလ်ဘတ် နောက်သို့ယိုင်သွားသည်။ တံခါးနှင့်သူ့ကိုယ်လုံး ထိုက်မိသွားသည်။

လိနီကို အထိတ်တလန့်ကြည့်သည်။ သံပူချောင်းထိ သွားသည့် ပါးတစ်ဘက်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘နင့်တို့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမချင်နေတာကြာလှပြီ။ ထွက်... အခု ချက်ချင်းထွက်။ မထွက်ယင်နေဘက်ပါးတစ်ဘက်မီးကျွမ်းသွားမယ်’

ဂေးလ်ဘတ်က နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

‘ငါ့ကို မိလိုလုပ်တဲ့အတွက် နင့်ကို ကြိုးစင်တင်မယ်လေ...’

ဟုလည်း ပြေးရင်၊ လွှားရင်း အော်သွားသည်။

သူ့အသံမှာ အော်သံထက်ငိုသံနှင့်ပိုတူနေသည်။ ခေါ်သဖြစ်သည့်အသံ၊ နာကျင်သည့် အသံများလည်း ရောစွက်နေသည်။

‘နင့်တို့ တုရင်ဘက်အော်သား သူပုန်တွေဖြစ်ကြောင်း အစိုးရကိုသိင်မယ်’ ဟုလည်း ထပ်အော်သည်။

‘တိုင်လိုက်’

လိုနီကလည်း ပြန်အော်သည်။ လှေကားထိပ်အထိ ပြေးလိုက်သွားသည်။

မီးဆွသံချောင်းကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

‘န့တီပီးကို ဘယ်သူမီးရှို့လိုက်တယ်ဆိုတာ အစိုးရကို တိုင်လိုက်၊ ဘာကြောင့် ရှို့တယ်ဆိုတာကိုပါ ပြောပြလိုက်’

လီနီ၏ ဒေါသတကြီးအသံကလည်း လမ်းမှပေါ် ရောက်အောင် ဂေလိဘတ် နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

မြင်ကွင်းမှ ဂေလိဘတ်ပျောက်သွားသောအခါ လီနီသည် လက်ထဲရှိ မီးဆွသံချောင်းကို ဒေါသတကြီးဖြင့် အဝေးသို့လှင့်ပစ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင် ပျောက်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

သမီးလေးကို ကောက်ပွေ့ယူသည်။ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာသည်။

လှေကားလက်ရမ်းတိုင်တွင် ချိတ်ထားသည့် ထမင်းထုပ်ကို ဖြုတ်ယူသည်။

စောစောတုန်းက ထမင်းချက်အမျိုးသမီး လာချိတ်ထားသည့် ထမင်းထုပ်ဖြစ်သည်။

အချိန်ဆွဲနေ၍မဖြစ်တော့ပါ။ လိုရီနာကိုပိုက်ပြီးသုတ်ခြေတင် ထွက်ပြေးဖို့ပဲရှိတော့သည်။

ဂေလိဘတ် ကြိမ်းမောင်းသွားသည့် အတိုင်း သူ့ဘယ်အကောင်အထည်မဖော်မီ အစိုးရဘက်သားများ ရောက်မလာမီ သည်နေရာမှ လွတ်အောင်ပြေးမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

‘မိုက်ကယ်ရောက်လာယင် ကျွန်မသွားနှင့်ပြီလို့ ပြောပြပေးပါနော်’

အဖြစ်အပျက်များကို မြင်တွေ့နေရသောမစ္စက်ဝပ်စ်သည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်ကာ အံ့သြတကြီးဖြစ်နေသည်။

၃၁၀ အထောက်အကူ လှအောင်

လိနီက သူ့ကိုလှမ်းအော်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မကိုမိအောင်ခပ်မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ပါလို့၊ ငါ့ကယ်လို့ မမီယင် ပထမဆုံးတွေ့ရမယ့်လမ်းဆုံက စောင့်နေမယ်လို့ ပြော ဖြစ်အောင်ပြောပေးပါနော်၊ ကျွန်မပေးစရာရှိတဲ့အကြားတွေမခမ့ပါဘူး မစွက်ဝပ်တံ၊ တစ်နေရာရာကနေ ကျွန်မပြန်ပို့ ပေးပါမယ်၊ ကျွန်မအပေါ် ကောင်းခဲ့တာတွေ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သွားတော့မယ်နော်’

မိုက်ကယ်နဲ့အတူ ထွက်ပြေးကြပြီကိုးဟု တွေးလိုက်မိသော မစွက်ဝပ်တံမှာ အာစေ၊ ထည့်ထားသလို ကာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

လိနီ လုပ်နေပုံများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပထမဆုံး မြင်းစောင်း ရှိရာကို ပြေးသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စနိုးဖိုင် ယားအမည်ရှိ မြင်းဖြူကြီးကို စီးပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

ထိုအခါကျတော့မှ မစွက်ဝပ်တံ သတိပြန်ဝင်လာပြီး လိနီဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

‘မစွက်ဝပ်တံ...မစွက်ဝပ်တံ’

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။

လိနီက ခဏစောင့်နေသည်။ စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

မစွက်ဝပ်တံက သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ဂါဝန်စာကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

‘ညည်း အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတုန်း ငါ ပြောတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ပြောမှဖြစ်တော့မယ်၊ ဝမ်းဆွဲဆရာမက ပြောသွားတယ်၊ ညည်း နောက်ထပ် စာလေးမရနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတုန်းက ဟိုလှေကားပေါ်က လိမ့်ကျလို့ တစ်ခုခုချွတ်ယွင်းသွားတယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ အဲဒါလေးကိုပြောဖို့ မေ့နေလို့ပါ’

‘ကျွန်မအပေါ်မှာ အစစအရာရာ ကောင်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

လိနီက မစွက်ဝပ်တံ၏ပါးကို မြင်းပေါ်မှနေ၍ ကမ်းပြီး ခပ်မြန်မြန်နမ်းကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့နှုတ်ဆက်ခံရသောကြောင့် အဘွားကြီးသဘော ကျသွားကာ သူ့မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားလေ တော့သည်။

‘အခုအချိန်ကစပြီး အရာရာကို ဂရုစိုက်ပါ မစ္စင် ဇေဂါး၊ သတိမလစ်ပါစေနဲ့’

လီနိုက အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။

‘ကျွန်မနာမည် မစ္စင်ဇေဂါး မဟုတ်တော့ဘူး၊ လီနို ဖရင့်ဖို့ ဖြစ်သွားပြီ’

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။

ထိုကြေညာချက်ကို ကြားသော်လည်း မစ္စင်ဝပ်တီ သည် အံ့ဩသွားသည့်ပုံမျိုး လုံးဝမပေါ်။

‘လူလည် ယောက်ျားတွေဟာ ငါတို့မိန်းမတွေကို ဒုက္ခ ပေးစမြဲပဲ’

ဟု စိတ်ပျက် အားငယ်သည့် လေသံဖြင့် ပြော သည်။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’

လီနိုက ထောက်ခံသည်။

ပြီးမှ သူ နှုတ်ဆက်သည်။

‘သွားတော့မယ်၊ တစ်ခြား မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း တွေကိုလဲ နှုတ်ဆက်သွားကြောင်း ကျွန်မကိုယ်စား ပြော ပေးပါနော်’

လီနိုက မြင်းကို စနှင်သည်။

သို့သော်လည်း မစ္စင်ဝပ်တီက သူ့ ဂါဝန်ကို မလွှတ် သေးပဲ မြင်းနှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။

‘တကယ်လို့...တကယ်လို့များ မစ္စင်ဇေဂါး ပြန်လာ ယင် ဘယ်လို ပြောလိုက်ရမလဲဟင်....’

ဟု မေးသည်။

‘ပြင်သစ်နိုင်ငံကနေ ပြန်လာမှာကို ပြောတာလား၊ ပြန် လာမယ် မထင်ပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် သူ ပြန်လာမယ်ဆို ယင် ငရဲပြည်မှာ သွားဆေးလိုက်လို့ ပြောလိုက်ပါ’ ဟု ပြောသည်။

လီနိုက သူ့ ဂါဝန်ကို ကိုင်ထားသည့် မစ္စင်ဝပ်တီ ၏ လက်ကို ပုတ်ချလိုက်လေသည်။

မြင်းကို ခပ်သွက်သွက်အလေး စီးခဲ့သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်နေသောကြောင့် မြင်ကွင်းများအားလုံး ဝါနေသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ရှိနေကြောင်း မစွက်ဝပ်တ် မမြင်စေလိုပါ။

မစွက်ဝပ်တ်သာမက တစ်ခြား မည်သူမျှ မမြင်စေလိုပါ။

လမ်းထောင့်ရောက်တော့ နောက်ဘက်လှည့်ပြီး မစွက်ဝပ်တ်ကို လက်ပြန်ဆက်လိုက်သေးသည်။

မစွက်ဝပ်တ်သည် ဘာကိုမျှ နားမလည်နိုင်သလို စောစောက နေရာမှာ ခပ်ကြောင်းကြောင်း ရပ်နေခဲ့ဖြစ်သည်။

လီနီမျက်လုံးထဲမှာ သူ့နေထိုင်ခဲ့သော တည်းခိုခန်း အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံးကို ကြည့်ကြည့်လင်လင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့နေရလေသည်။

တည်းခိုခန်းပင် မြစ်လင်ကစား တကယ်ဆိုတော့ သူ့အိမ် သူ့ဇာတိ မြစ်ခဲ့သည်။

သူ့ဘဝတွင် ဆိမ်နှင့်ထုနှင့် ပထမဆုံး အသည်တကျ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တည်းခိုခန်းကိုလည်း စိတ်ထဲမှား၍ သူ့နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းသည် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ သူ့ဘဝ၏ နားခိုရာဖြစ်သည်။

ထိုမျှမကားသေး၊ သည်တည်းခိုခန်း မှာ သမီးလေး လိုနီနာကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

မြင်းကို ဆက်နှင့်သည်။

မျက်နှာကို ရွှေတည့်တည့်သို့ မူထားသည်။

ဘယ်ဘက်ကိုမျှ မကြည့်။

အားလုံး သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

အောက်စပီ မြို့ကြီးသည် သူ့နောက်ကျောမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

၃၁၆ အထောက်တော် လှအောင်

ထိုအောက်စဖို့ မြို့ကြီးကို သူ ကျောခိုင်းခဲ့ပြီ။

သူ့ နောက်ဘက်မှာ အောက်စဖို့မြို့ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ဘဝသစ်တစ်ခုကို သူ ထူးထောင်ရပေတော့မည်။

မဖြစ်မနေ ထူးထောင်ရမည်ဖြစ်သော ထိုဘဝသစ်သည် တကယ်ဆိုတော့ သူ့ အတွက်မဟုတ်ပါ။

မြင်းကျောကုန်းပေါ်ရှိ သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ယခု အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေး လိုရီနာအတွက်ဖြစ်သည်။

သမီးလေးလိုရီနာအတွက် အကောင်းဆုံး ဘဝသစ်တစ်ခုကို ဖြစ်မနေ ထူးထောင်ပေးရပေလိမ့်မည်။

မြို့ပြင်သို့ထွက်ရာတွင် မိုက်ကယ် နေနေသည့် အိမ်ကို ဖြတ်ပြီး မြင်းစီးသွားရသည်။

မိုက်ကယ်၏အိမ်သည် သူ့သွားရမည့် လမ်းမှာ ရှိနေသဖြင့် ရှောင်တိမ်းသွား၍ မရနိုင်ပါ။

သူတို့ သွားရမည်မှာ မြောက်အရပ်ဆီသို့ ဖြစ်လေသည်။

မိုက်ကယ်တို့အိမ်ရှေ့မှဖြတ်ပြီး မြင်းစီးသွားခိုက် သူ့နာမည်ကို အော်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

လှည့်ကြည့်သောအခါ မိုက်ကယ်ကိုယ်တိုင် သူတို့အိမ်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ထွက်ပြီး အော်ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

‘လီနို... မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဟေး... လီနို’

မိုက်ကယ်က အသံကုန် အော်နေသည်။

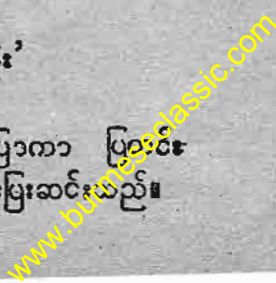
လီနိုက ရုတ်တရက် မြင်းဇက်ကြိုးကိုသပ်လိုက်မိသည်။

‘ဝါကို မိအောင်လိုက်ခဲ့တော့ဟေ့... ဝါသွားနှင့်မူဖြစ်တော့မယ်’

လီနိုကလည်း ပြန်အော်ပြောသည်။

‘ငါလာပြီ ငါလာပြီ၊ ခဏစောင့်ဦး’

မိုက်ကယ်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြောကာ ပြတင်းပေါက်မှ နောက်သို့ခွာပြီး အောက်သို့ ပြေးဆင်းသည်။

သူ့ အပေါ်ထပ်မှာနေသော ဘာနေကလေးပူလ် နှင့်
လူချင်းဝင်တိုက်မိသည်။

ဘာနေကလေးပူလ်သည် သူ့ ကိုကူညီထုတ်ပိုးပေးရန်
အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟာလဲ့၊ မင်းအမျိုးသမီးက မင်းကို မစောင့်တော့
ဘူးတဲ့လား’

ဘာနေ၏ အညှိုးဆင် မျက်လုံး များသည် သူ့ကို
လှောင်ပြောင်သည့်သဖွယ် ရယ်နေကြသည်။

မိုက်ကယ်က ဘာနေကို အကဲပြန်ခတ်သည်။

ဘာနေသည် အမြဲတမ်းဆိုသလို မိုက်ကယ်ကို ရယ်သွမ်း
သွေးနေတတ်သည်။

ယခုတော့ လီနိုဆိုသော အမျိုးသမီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်
မြင်တွေ့လိုက်ရပေပြီ။

နောက်ပြီးတော့ မိုက်ကယ် အရူးအမူး ဖြစ်နေသည်
ကိုလည်း ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရချေပြီ။

ဘို့သော်လည်း မိုက်ကယ်ထို့ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရယ်ချင်နေ
သည်။

လူကမူ ဟန်မပျက်ထိန်းပြီး မိုက်ကယ်၏ အထုပ်ဆပိုး
များကို ဝိုင်းကူဘင်ပေးသည်။

‘ဝါးသတ္တာဒတူတော့ နောက်မှသာပွဲပေးလိုက်တော့
ဘာနေ’

ဟု မိုက်ကယ်က ပြောသည်။

‘စိတ်ချပါ’ ဒါပေမယ့် သေတ္တာဒတူက မင်းကို မိသား
လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မင်းတို့ဆ ဖြည်းဖြည်း သွားကြမှာ
မဟုတ်လား။ သေတ္တာဒတူထင်တဲ့ လှည့်ကေ မင်းတို့ကို
ကျော်ခံတာနဲ့ သွားဦးမယ်။ အခု မင်းမြင်းပေါ်မှာလဲ
ပစ္စည်းတွေ သိပ်များနေပြီ။ မချိမဆန့် သယ်နေရတာ
မြင်းကလေး သနားပါတယ်ကွာ’

မိုက်ကယ်က သေတ္တာဒတူလုံးကို ပြန်ချသည်။

‘ဒီသတ္တာဒကိုလဲ နောက်မှသာ ပွဲပေးပါတော့ကွာ။
ပစ္စည်းသယ်ဖို့ မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ချိန် မရတော့ဘူး။
ဖြစ်သလိုပဲပေါ့။ ကဲ... သွားတော့မယ်နော်။ မင်းနဲ့အတူတူ
နေရတဲ့အခိုက်အားလုံးအဆင်ပြေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ သူ့ဝမ်းချင်း၊ ကိုပင်ကရိဘက် ကြုံယင်နေတဲ့
အလည်သ ခွဲပါဦး’

ဘာနေက လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ အမူအရာထ ယခုအချိန်အထိ ရွတ်
နောက်နောက် ဖြစ်နေဆဲပင်။

‘မင်းအမျိုးသမီးက မင်းကိုစောင့်နေမယ်ထင်သလား၊
တော်ကြာ ပျောက်သွားမှဖြင့် မြေသုန်ရှာနေရလို့ ဟုတ်ပေ
ဖြစ်နေပါဦးမယ် မောင်ရာ’

ဘာနေထ ပြုံးစိစိနှင့် ပြောသည်။

အောက်စဖို့မြို့သို့ ပြန်ရောက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့
ဟု မိုက်ကယ် ထင်သည်။

ယခုထွက်ခြင်းသည် အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဘာနေကလေးပူးလ်နေသည့် အရပ်ကလည်း သူ့တို့
ကိုပင်ထရီနှင့် ဝေးသည်။ တခြားစီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်
နေထိုင်ရာသို့ တစ်ယောက်ကတစ်သွားမှသာ တွေ့နိုင်ကြ
တော့မည်ဖြစ်သည်။

တမင် မသွားဘဲနှင့်တော့ မတော်တဆ ကြုံ ကြိုက်
စရာပင် အကြောင်းမရှိတော့။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ခု ဖန်တီးပြီး
ဘာနေကို ပြောပြချင်စိတ် သူ့ ရင်ထဲမှာ တဖွားဖွားပေါ်
လာသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် စာတယ်လဲ ပြောဖြစ်လေ
တော့သည်။

‘မင်းထ ငါ့ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့လို့
ပြောပြရဦးမယ် ဘာနေ၊ လီနိုက အတော်ကလေး စိတ်
လှုပ်ရှားနေတယ်၊ စိတ်မရှည်နိုင်အောင်လဲ ဖြစ်နေတယ်၊
တို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးကြတာလေ’

‘ဘာ...’

ဘာနေမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ မိုက်ကယ်
ကိုလည်း မယုံကြည်သလို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

‘ဧစကား ဂျက်ဖရီကြားသွားယင် မင်းကို တစ်စေခွဲ
ဖွဲ့ ပစ်လိမ့်မယ်’

ဟုလည်း ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီ... လီနိုနှင့် သူ့ ကြားမှာ ဂျက်ဖရီ ဆိုသော
အကောင်ကြီးက အမြဲတမ်းရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုက်ကယ်မှာမနာလိုစိတ်နှင့် အတူ
အမြဲတမ်းမခံချိမခံသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း ဂျက်ဖရီအကြောင်းကြားပြန်ပြီ။

‘ဂျက်ဖရီဆိုတဲ့အထောက်အကူ ပြင်ဆင်နိုင်ငံကို ရောက်နေ
တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြားနိုင်မှလဲ ကြားချင်လဲကြားစမ်း
ပါစေကွာ။ တို့အကြောင်းသူကြားတဲ့အချိန်မှာ ဇီနိုနိုငါ
တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးနေလောက်ပြီ’

မိုက်ကယ်က အားပေးတရပြောပစ်လိုက်သည်။

‘မင်းမိဘအိမ်ကိုခေါ်သွားမှလား။ ခြားယောင်းကျိား
တစ်ယောက်နဲ့တရားမဝင် ရတဲ့ကလေးလေး ရင်ခွင်ပိုက်
ထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလင်ဆွဲပြီး မင်းရဲ့ မိဘအိမ်
ပေါ်ကိုတက်မှာလား’

ဘာနေက မယုံကြည်နိုင်သလို မေးနေသည်။

‘ဟုတ်တယ်။ တကယ်လို ငါ့မိဘတွေက လီနိုကိုလက်
မခံဘူးဆိုယင် လီနို လက်ဆွဲပြီး သူတို့လိုက်ရှာလို့ မရနိုင်
တဲ့ နေရာရောက်အောင် ပြေးမယ်’

မိုက်ကယ်က ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ပြောသည်။ ပြီးတော့
အိတ်များကိုမနှိပ်မနှိပ်ဘဲ ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခပ်
ယိုင်ယိုင်လျှောက်သွားသည်။

‘ပေး ပေး ငါ့စိုင်းကူသယ်ပေးမယ်။ ဒါထက် မင်း
သို့က အခုတယ်ကိုသွားကြမှာလဲ’

ဟု သားနကဗေးသည်။

‘ဒါတစ်ခုတော့ မပြောနိုင်ဘူး သူငယ်ချင်းထုလျှောက်
ထားရမယ်’

မိုက်ကယ်က မကြည်မလှင်ပြောပြီး တံခါးပေါက်မှ
အပြစ်ထွက်သွားသည်။

ဘာနေက သူ့ နောက်မှလိုက်သွားသည်။ အောက်ထပ်
သို့ သူတို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။

သည်တစ်ခါတွေ့ မိုက်ကယ်ကို သူ့လေးငှားသွား
သည်။

လီနိုကို မိုက်ကယ် အရှူးအမှူး စွဲလမ်းနေကြောင်း
အောက်စပိုက်ထုမြို့လုံးသိနေကြသည်။

သူ့ကိုအချစ်ရှူးကလေးအဖြစ်နှင့် အားလုံးကကွယ်ရာ
မှာ ပြက်လုံးထုတ်ပြီး နောက်ပြောင်နေကြသည်။

ယခုတော့ ထိုအချစ်ရှူးကလေးသည် သူ့အရှူးအမှူး
ချစ်နေသော လီနိုနှင့်ပင်ချီးထုလိုက်ကြလေပြီ။

လိနီလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုခိုးယူသွားရဲလောက်အောင် သတ္တိရှိသောကြောင့် ဘာနေကလေးပူးလ်ကမိုက်ကယ်ကို ချက်ချင်းပင် လေးသေးစားစား ဆက်ဆံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းထောင်ပြေးနေသော ပါးနှစ်ဖက်ပိုင်ရှင် မိုက်ကယ်သည် အခုပေါ်သောအခါ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲသည့် သတ္တိရှိပါပေသည်တကားဟု သဘောပေါက်သွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညနေ အရက်ဝိုင်းမှာ ပြောစရာ အကြောင်းအရာသစ်တစ်ခု ရလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

လူနားဆောင်ကောင်းအောင်အဆင်းတန်ဆာကလေး များဖြင့် ဇာတ်လမ်းကို မွန်းမံကာပြောဖို့လည်း ဘာနေက စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ရောက်လာသည်။

‘မင်းကို ဝါ အားကျလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ’

ဟု ဘာနေက ပြောသည်။

မိုက်ကယ်ကို တကယ်လည်း အားကျ လေးစားသည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘မစ္စလီနီလို အလှူမျိုးကတော့ တကယ်ရှားပါတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားလို့တောင် ထင်မိတယ်’

ဟုလည်း ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ တကယ်လှတဲ့ အမျိုးသမီး’

ဟု မိုက်ကယ်ကလည်း အလိုက်သင့် ထောက်ခံသည်။

မိုက်ကယ်၏ ကုန်းနှီးကို မြင်းစောင်း အလုပ်သမားကလေးက ကူဆင်ပေးသည်။

‘ခဏစောင့်ပါဦး လီနီ၊ ခဏ’

မိုက်ကယ်က လီနီကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

လီနီသည် လမ်းမပေါ်တွင် ရောက်နေပြီ။ ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

မြင်းပေါ်သို့ မိုက်ကယ် တက်သည်။

အိတ်တစ်လုံး ပြုတ်ကျသွားသောကြောင့် ကျိန်ဆဲနေသေးသည်။

‘နောက်မှပဲ တခြား ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောပို့လိုက်တော့ ကွာ...’

ဟုလည်း စိတ်ချရည်နိုင်သလို ပြောသည်။

မြင်းစောင်းအလုပ်သမားကလေးကို မုန့်ဖိုးထုတ်ပေးသည်။

သူပစ်ပေးလိုက်သည့် ပိုက်ဆံကို အလုပ်သမားကလေးက လေထဲမှာပင် ဆီးပစ်သည်။

လိနီနောက်သို့ မြင်းစီးပြီး လိုက်ခွဲလေတော့သည်။

သူ့အသံကို လိနီ ကြားသွားသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

တကယ်ပဲ မြင်းပေါ်မှာထိုင်ပြီး သူလိုက်လာသည်ကို ယခုမှ မြင်ရလေတော့သည်။

သူ့မြင်းကို မိုက်ကယ်မီအောင် အရှိန် လျှော့ပေးသည်။

ခဏရှင်းမှာပင် မိုက်ကယ် မိလာသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်ဘောင် မင်း အလျင်စလိုဖြစ်နေတာလဲ’

ဟု မိုက်ကယ်က အံ့ဩစကားပြောသည်။

‘မီးဖုတ်ထားလို့ နီရဲနေတဲ့ မီးဆွသံချောင်းနဲ့ ကေးလ်ဘတ်ရွဲ မျက်နှာကို ငါ့ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ပါး မီးလောင်သွားတယ်။ အစိုးရကို သွားတိုင်ပယ်လို့ မအော်ပြောသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို ဖမ်းမယ်လို့လူတွေ ရောက်မလာခင် အလျင်ထွက်ပြေးတာ’

လိနီက ရှင်းပြသည်။

‘သူ့ မျက်နှာ မီးလောင်သွားသလား။ ဟုတ်တာပေါ့။ ကေးလ်ဘတ်က ဘယ်ငိုခံနေပါ့မလဲ။ သူက မင်းကို ဘာမျှားလုပ်လို့ ဒါလောက်ဘောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာလဲဟင်...’

မိုက်ကယ်မှာ အံ့ဩမအုံးနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ မိမိကို မတော်မတရား ပြုကျင့်ခဲ့သောကြောင့် ထိုဆိုဏလဲ စား ပြန်ချေခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနီက ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ မပြောလိုတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကြည့်နာမ်းအောင် ပြောလိုက်ရသည်။

‘ငါ့အချစ်ကို အတင်းရာ အဓမ္မ လိုက်တောင်းနေတယ်။ သူ့ကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်လုတ်လိုက်မူပဲ နောက် ငါ့ကို မကပ်စော့မှာလေ။ သူက ငါ့ထက် ဗလကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို အပြတ်လှင်ထားမှ တန်ခိုးက ကျတယ်’

‘အိုး...’

မိုက်ကယ်က ဒါလောက်ပဲ ပြောနိုင်သည်။

လီနို၏ မျက်နှာကလေးကိုလည်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှ ပို၍လေးစားလာသည်။

ပို၍အထင်ကြီးလာသည်။

ယုံကြည်မှုလည်း ပိုရှိလာသည်။

အလွန် ထတ္တိပြောင်မြောက်သည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မိမိရနေပါပေါ့လား၊ ဟူသော အတွေးဝင်စုံလည်း ဝင်လာလေသည်။

‘ဒီလိုဆိုယင် သူတို့ လိုက်လို့မမီအောင် တို့ သုတ်ခြေ တင်ကြမှ ဖြစ်မယ်’

ဟု မိုက်ကယ်က စိုးရိမ်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန်သွားမှ၊ ဒါပေမယ့် နင့်မြင်းက ဒါလောက်တောင် အလေးကြီးတွေ သယ်နေရတာ မြန်မြန် သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား’

လီနိုက မိုက်ကယ်၏မြင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည်။

မိုက်ကယ်၏မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်နေသည်။ လီနိုက ထက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်း၏အရိန်ကိုလျှော့ချ လိုက်လေသည်။

မြောက်အရပ်ရှိ ဘန်ဘူရီမြို့သို့ ဦးတည်ပြီး မြစ်တမ်းဘေးမှ လမ်းအတိုင်း သူတို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

မိုက်ကယ်၏မြင်းက မတန်တဆ အလေးချိန်များကို သယ်လာခဲ့ရသောကြောင့် ထင်သလောက်တော့ ခရီးမတူင်ချေ။

သစ်ပင်အုပ်များအောက်မှခရီးဆက်ခဲ့ကြရင်း လီနိုက အောက်ဖို့မြို့ကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။

နောက်ပြီးတော့ သူ တွေ့ကြုံရသည်များ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်များ၊ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်များဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်များကိုလည်း ပြန်လည်မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်။

ကောင်းကင်မှာ တိုမ့်ထူးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်း ကြီးမှာ လွမ်းစရာ ကောင်းနေသည်။

သို့သော်လည်း ကြည့်နေရင်း မှာပင် နေထွက်လာသည်။ တိမ်တိုက်များ လွင့်သွားသည်။

မြင်ကွင်းများ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။

သတ္တတော့မှပဲ လိနီမ္မာ အသက်ကို ဝအောင် ရှူနိုင်လေတော့သည်။

သူတို့ရောက်နေသည့် နေရာက လေး၏ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်းများမှာ အလွန်တရာ သာယာ လှပလေသည်။

ဧကရာဇ် ပုံပြင်များ ထဲမှ ပန်းချီကားချပ်ပမာ ဖြစ်နေသည်။

ယခုလို ခရီးထွက်လာကြသည်မှာ အမှန် တကယ်မှ ဟုတ်ပါသေစေဟုလည်း ပြန်တေးကြည့်နေပါသည်။

ယုံနိုင်စရာအကြောင်းတစ်ခုမှ-ရှိ။ အိပ်မက် ဧကန်နေကြသလားဟုပင် ထင်ရသည်။

ဂျက်ဖရီကရော သူ့ကို ချစ်ခဲ့သလား။

ထိုအချက်သည်လည်း မရေရာလှ။ ယခုတော့ သူ့အပါးမှ ဂျက်ဖရီ ရွာင်ခွာထွက်ပြေးသွားနေပြီ။

အင်္ဂလန်ပြည်မှ ရှိသာ ယောက်ျားအားလုံး ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ပြေးချင်းပြေးကြပါစေ။

ယောက်ျားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ လိနီအဖော်ကလေး စိတ်ကုန်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူကတော့ ပဲ့တော်ထကာ လျှောက်ပြီး မြင်းပွဲဝင်ပြိုင်ရင်း အသက် မွေးအော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်ပေပြီ။

စနိုးပိုင်းယား၏နံ့အေးကို ခူးနှင့်အသာတို့လိုက်သည်။ နဂိုကတည်းက ပြေးချင်လွန်းသဖြင့် ရွရွကလေး ဖြစ်နေသော စနိုးပိုင်းယားက မြေလှမ်းကျဖြင့် ရှေ့သို့အားသွန်ထွက်လိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့သည့် မိုက်ကယ်က လှမ်းမစော်သည်။

‘လိနီ...ကိုယ့်မြင်းက မင်း မြင်းကို မိအောင်မလိုက်နိုင်ဘူးကွာ’

လိနီက သူ့ မြင်းအရှိန်ကို နှေးပေးလိုက်ပြန်သည်။ မြင့်မားလှသည့် သစ်ပင်အုံကြီးများ အောက်တွင် သူတို့ ခရီးဆက်နေကြသည်။ မြင်ကွင်းများက လှလွန်းစေစွ။

လိုရီနာသည် လိနီ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်မော ကျနေသည်။ လိနီက သူ့ သမီးလေး၏ မျက်နှာကို မကြာခဏ ဝှံ့ကြည့်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့ ထိုမျက်နှာ လှလှလေးကို လှစ်ခနဲနမ်းသည်။ ထိုသို့နမ်းသည့်အချိန်မျိုးတွင် လိနီ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးပျော်၍ နေလေသည်။

သို့သော်လည်း ခေါင်းကိုခမာ့ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ ရွှော်ကြည့်လိုက်သောအခါများတွင် သူ့မျက်နှာ အမှုအရာ မျက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

၃၃၅။ အထောက်အကူ လှအောင်

သူမ၏ မရမ်းရောင် မျက်လုံးအစုံထဲတွင် မာကျော
သည့် အရိပ်အရောင်များလည်း ချိုက်ချင်း ပေါ်လာ
တတ်လေသည်။

ဘဝဆိုသည်ကို နုပွားတွေ့ ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင်၍ ဦးမည်
မဟုတ်ပါလား။

အထောက်အကူ လှအောင်

ကလေးမြို့၊

၁၉၅၂ မေ ၁၉၇၉။

(မြန်မာပြန်ပြီးသည်)

အခန်း ၁၈

အောက်စုဖို့မြို့ ချောင်ကျလှည့် နှစ်ကွက် တစ်ခုမှ
 အောက်တန်းကျလှည့် အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲတွင်
 အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်
 အရက်မူးလွန်ပြီး သတိလစ်နေသည်။
 ဆိုင်ရှင်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးပြီး ငိုကြည့်နေသည်။
 ပြီးတော့ မိနပ်စုံနှင့် ထိုသူ့ကို တို့လိုက်သည်။
 'သွားဖို့ အချိန်ကျပါပြီ ခင်ဗျာ'ဟု ပြောသည်။
 သို့သော်လည်း မူးနေသူက တုတ်တုတ် မှု မလှုပ်။ လို့
 ကြောင့် ပေကျယ်ကျယ် ပြောပြန်သည်။

‘ဟေ့ ကောင်း...ခွေး၊ မင်းသွားဖို့ ကောင်းနေပြီကွ’
အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဖိနပ်ဦးနှင့် ထိုးပြန်သည်။

သူတို့အဖြစ်အပျက်က သိပ်ပြီး သင်္ကာစရာမကောင်း
လှ။ ယခုလူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာသည် ဆိုကတည်း။
က အရက်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် အရမ်းကာရော သောက်
ခဲ့သည်။ ခဏခလေးနှင့် မူးလဲသွားသည်။

နောက် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူတစ်ယောက်ရောက်
လာပြန်သည်။ မူးနေသည်ကို တစ်ပတ်လုံးလုံး မထနိုင်
အောင် ဆက်မူးနေစေရန် အရက်ဆက်တိုက်ဖို့ပြောသည်။
ရှေ့ခင်္ဂါပြားများ ထုတ်ပေးသည်။ သူ ပြန်လာဦးမည် ဟု
ပြောသွားသည်။ သို့သော်လည်း အရိပ်အရောင်ကလေး
ကိုမျှ မမြင်ရတော့။

သူပေးခဲ့သည် ပိုက်ဆံလည်းကုန်ပြီ။ ဒါလောက်
တောင် လူမှန်းမသိ သူမှန်းမသိလောက်အောင် အလွန်
အကျ သောက်နေသူကို အဖိုးတန်အရက်များ ဆက်တိုက်
နေ၍ဇော ဘာ အကြောင်းထူးတော့မည်နည်း။ ကောင်း
မှန်း ဆိုမှန်းမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် အရက်ကို ဖြုန်းတီးပစ်
ရာသာ ရောက်တော့မည်။

ထို့ကြောင့် ထိုသူကို အိပ်ရာမှနှိုးပြီး မောင်းထုတ်ပစ်
လိုက်ခြင်းက အခကောင်းဆုံး ဖြစ်မည် ဟု ဆိုင်ရှင် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်က ဖိနပ်ဦးနှင့် ထိုးသောကြောင့် ဂျိတ်ဖရို
တဖြည်းဖြည်း သတိပြန်ရလာသည်။ ရဲရဲနီနေသည့် မျက်
လုံး တစ်ဖက်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

သူ ခေါင်းနားမှာ စားပွဲစွန်းတစ်ခုကို မြင်ရသည်။
စားပွဲဟိုဘက်တွင် အလွန်နိမ့်သော မျက်နှာကြက်တစ်ခု
ကို မြင်နေရသည်။

သူ ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားသည်။ တူနှင့် ထုလိုက်သလို
ခေါင်းထဲမှာ အရမ်းနာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မသက်
မသာညည်းပြီးပြန်လဲကျသွားသည်။ ခုံတန်းလျားအောက်
ကျမသွားအောင် လက်တစ်ဘက်နှင့် ကြိုးစား ထိန်းထား
ရသည်။

ထိုသက်က တစ်စုံတစ်ခုကို သွားဆုပ်မိသည်။ ပိုက်ဆံ
အကြွေတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်ဟု သူထင်သည်။ သူ
အိတ်ထဲက ထွက်ကျသွားသော ပိုက်ဆံအကြွေ ဖြစ်နိုင်
သည်။ မဟုတ်သေးပါ။ ပိုက်ဆံလို ချေးမုတ်မနေ။ ခပ်
ကြမ်းကြမ် ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့်
အိတ်ထဲသို့ သည်အတိုင်း ထည့်ထားလိုက်သည်။

နည်းနည်းကလေး လှုပ်ခွံနှင့် အရမ်းနာကျင်နေသည်။
မသက်မသာ ညည်းညူပြီး သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဘက်
နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မခံမရပ် နိုင်လောက်အောင်
ခေါင်းညှေ အိုးနုသည်။

၃၄၀ အထောက်အတော် လှအောင်

သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသနည်း။ ဝီနေ့ ဘာနေ့လဲ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပြီးထထိုင်သည်။

ကျုပ် ဝီရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲဟု မဝိမသ ရေရှုတ်သည်။

တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ၊ ခင်ဗျား ပြန်ရင်မကောင်းမယ်ဟု ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပြောသည်။

တစ်ပတ်...။

ခေါင်း ရှင်းလင်း ကြည့်လင်ဆွားလို သွားငြား ဂျက်ဖရိတ် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ မျက်မှောင်ကုပ် ကြည့်သည်။

သူ့ လည်ချောင်းတွေ ခြောက်နေသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။

ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက် ထပ်ပေးရဦးမလဲ ဆိုင်ရှင်ကို မေးရင်း ကြိုးစားထသည်။
'မရှိပါဘူး'

ဆိုင်ရှင်က ပြောသည်။ ပေးရဦးမည် ဆိုလျှင်လည်း ဂျက်ဖရိတ် ပေးစရာ ဝတ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတော့။ သူ့ ဆိတ်ထဲမှာ ပါသမျှပိုက်ဆံအားလုံးကို ဆိုင်ရှင်က တိတ်တဆိတ် နှိုက်ယူထားလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း လူကြားကောင်းဆောင်တော့ ဆိုင်ရှင်က ပြောလိုက်သေးသည်။

ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျသင့်သမျှခွဲ ချွင်းသွားတယ်

ဂျက်ဖရိတ် အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော်လည်း ပရုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်မှာ တိုက်နေသော လေညှင်းက ထော်ထော်လေး ပြင်းသည်။ လေထဲမှာ ဆားဓာတ်များ ပါလာသည်။ ထူထဲသော သူ့ဆိပ်ပင်များမှာ လေထဲတွင် ဝေ့ဝေ့သွားသည်။ အနံ့အသက်ဆိုးများ တစ်ကောင်းထောင်ထပ်ပြီး မည်းမှောင်နေသည့် အရက်ဆိုင်ထဲမှာနှင့် တခြားမိဖြစ်သည်။

ဖွန်လမို့ နေကလည်း ကောင်းကောင်းသာနေသည်။ နေရောင်အောက်မှာ သူ့ ခဏရပ်သည်။ ကိုယ်လက်များ ဆန့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆားဓာတ်အပြည့်ပါလာသည့် လေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ကြည့်သည်။ သူ့ခေါင် ထဲမှာ မူးရိပ်မူးရိပ် ဖြစ်နေဆိပ်ပင်။

သို့သော်လည်း ပိုက်ဆံအကြွ တစ်စေ့ ကောက်ထည့်ပြီး အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သောက်ကြံတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါသည်။ သို့သော် အိတ်ထဲကို နှိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

နေရောင် အောက်တွင် လက်ဝါး ပြန့်ကြည့်သည်။ ပိုက်ဆံအကြွေးဟုတ်ပါ။ ကြယ်သီးကလေးတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။ ကြွေရည်သုတ် ကြယ်သီးကလေးဖြစ်ပြီး ခေတ်ဆန်သည်။ အဆင်အတန်း မြင့်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် အဘက် သီးသန့်ပုံစံ ပြုလုပ်ပေးထားသော ကြယ်သီးဖြစ်သည်။

သည်ကြယ်သီးကို သုံးသူမှာ ဂေးလ်ဘတ်တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဂေးလ်ဘတ်၏ကြယ်သီးမျှ အနက် တစ်လုံး ပြုတ်ကျန်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု သူတွေ့ကြည့်သည်။

သို့သော်လည်း ဒါလောက် အောက်တန်းကျသည့် အရက်ဆိုင်ထဲသို့ သည်ကြယ်သီး ဘယ်လို ရောက်လာသနည်း။ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ဂေးလ်ဘတ်နှင့် တွေ့သည့် အကြောင်းကိုလည်း သူမမှတ်မိ။ ဂေးလ်ဘတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း တစ်ခုမျှ မမှတ်မိ။

နောက်တစ်ကြောင်းက သည်လီနေရာမျိုးသို့ အလွန်စိတ်ကြီးဝင်သည့် ဂေးလ်ဘတ် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လာမည်မဟုတ်ချေ။ လာဖို့နေနေသာသာ စိတ်ကူး ထပ်ထည့်မည်မဟုတ်ချေ။

သည်လီဆိုလျှင် ဂေးလ်ဘတ် တစ်ယောက်တည်းသာ သုံးသည့် ကြယ်သီးက ဘာကြောင့် သည်ဆိုင်ထဲသို့ရောက်

နေရသနည်း။ မိမိလက်နှင့် ထိလှနီးပါးနေရာမှာ ဘာကြောင့် လာရှိနေရသနည်း။

ဘယ်လိုမျှ စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အစဉ်းစားရခက်သောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အေးတတ်ကလေး ကသိတအောင် ဖြစ်နေသည်။

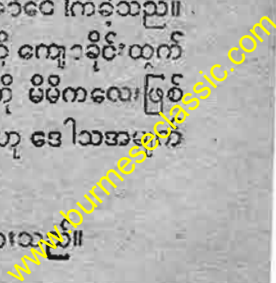
မြင်းစောင်းထဲမှာ သူ့မြင်း ရှိနေသည်။ (အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် မြင်းခိုးဖို့တော့သတ္တိမ)။

မြင်းပေါ်တက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ဂေးလ်ဘတ် ၏ ကြယ်သီးကလေးအကြောင်း ချက်ချင်း မှီသွားသည်။ ကြယ်သီးလေး နေရာတွင် လီနိုမိုးအညှိ သမီးလေးက အစားဝင်စွာသည်။

ထိုကလေးသည် သူ့ ကလေးမဟုတ်။ ခါးသီးသော ထိုအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ သူ့ မျက်နှာ ညှိုးချိုးကျသွားသည်။

သူ ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး လီနိုကို အော်ငေါက်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမက လီနိုနှင့် မွေးစ ကလေးလေးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ တခြားလူနှင့်ရသော ကလေးကို မိမိကလေးဖြစ်သည်ဟုလိမ်လည်ပြောဆိုရပါမည်လားဟု ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားသည်။

လိနီကို စကင်တွေသည် ပထမဆုံးညမှာပင် သူ့ အဓမ္မ ပြုကျင့်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ အဓမ္မကျင့်မိကတည်းက လိနီ သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပန်သစ်မှာ ပြုထားသူ ဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်။

သို့ဆိုလျှင် မှေးလှာသည့်ကလေးသည် သူ့ ကလေး မဟုတ်သည့်အတွက် လိနီကို ဘာကြောင့် အပြစ်ဆိုရမည် နည်း။

သည်ကြားထဲတွင် သူ ကံကောင်းတာ ရှိသေးသည်။ လိနီက သူ့ သို့ နှစ်နှစ်တာကာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းဖြစ်သည်။

လိနီမှာ ဘာအပြစ်ရှိသနည်း။

မိမိတို့ နေနေသည့် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်သွားရမည်။ မိမိမှူးသွားကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ ထိုသို့ မှူးမိသည့် ဝန်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ လိနီ၏ခြေရင်းတွင် ဗူးထောက် ပြီး ကောင်းပန်ရမည်။

ကလေးကလေးကိုသော့ သူ့ ခြေးထောက် နှစ်ချောင်း ပေါ်တင်ပြီး ဘာကူကူ စီးခိုင်းရမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကလေးသည် လိနီ၏ကလေး ဖြစ်သည်။ လိနီကို သူပိုင်သည်။

သည်သော့ သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးကို သူ စောင့်ရှောက်ရမည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

အိမ်အပြန်သမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူတစ်သိကြီးတွေ့ လာသည်။

လိနီကို ကျေးခိုင်းထွက်ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တစစ်ပတ် ပင်ကြာမြင့်သွားချေပြီ။ လိနီက မည်သို့များ ထင်နေမည် နည်း။ အပေါ်စားအရက်ဆိုင်ထဲတွင် အရက်မူးလွန်ပြီး မူးလဲနေသည့်သတင်းကို လိနီကြားကောင်း ကြားမည် လော။

တေးရင်းဖြင့် သူစိတ်ပူလာသည်။

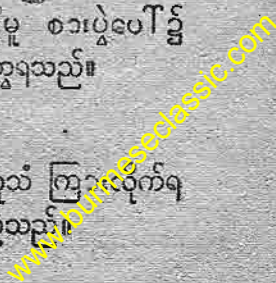
ထို့ကြောင့် မြူးကိုအသော့နှင့်သည်။ သူ့အမှန်တကယ် ချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ပြုခဲ့မိသည့် အများ များ အမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် အမြန်ဆုံး ပြင်ရတော့မည် မဟုတ်လား။

သူ့ကိုအခန်းထဲမှ လိနီ၏ ပစ္စည်းများ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ တော့ဘဲ အားလုံးပြောင်တလင်းခါနေသည်။

သို့သော် သူပိုင်သည့်ပစ္စည်းများကိုမူ စားပွဲပေါ်၌ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တင်ထားပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

လိနီနှင့်ကလေးထွက်သွားချေပြီ။

နောက်ဘက် တံခါးပေါက်ဆီမှ လူသံ ကြားလိုက်ရ သောကြောင့် ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့်သည်။

အသိရှင်မှာ ဘည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်မစွက်ဝပ်တ်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်တူကြီးက ဟရွှံ့တစောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်စားထားပုံမှာ အခါတိုင်းထက် ရုပ်ပျက်လွန်းလှသည်။

ဂျက်ဖရီကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသဖြင့် အဘွားကြီးနောက်တွန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်အမူအရာပါ ပေါ်လာသည်။

‘ခွက်ဒေါက်ဘယ်ရောက်သွားလဲ’

ဟု ဂျက်ဖရီက မေးသည်။

‘ထွက်ပြေးပြီ မနေ့ကပဲ’

ထိုစကားကြောင့် ဂျက်ဖရီမှာ ပေါက်ကွဲတော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အဘွားကြီးက ကနန်းကတန်းစကားဆက်သည်။

‘အစိုးရဘက်သားတွေ ဧကိရောက်လာပြီး သူ့ကိုရှာတယ်။ မစ္စတာဂေးလ်ဘတ် မျက်နှာဒဏ်ရာရအောင်လုပ်လိုက်လို့ ဖမ်းရအောင်လာတာတဲ့’

‘ဂေးလ်ဘတ်မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

ဂျက်ဖရီကမေးပြီး အဖြေကိုစောင့်နေသည်။

‘မီးရဲနေတဲ့မီးဆွသံ ချောင်းနဲ့ သူ့ပါးကို ထိုးပစ်လိုက်တာ။ မစ္စတာဂေးလ်ဘတ်က ဟောမီ လှေကားအတိုင်း ဆင်းပြေးသွားရင်း လီနိုကို ဘာလုပ်မယ်ညာလုပ်မယ်လို့

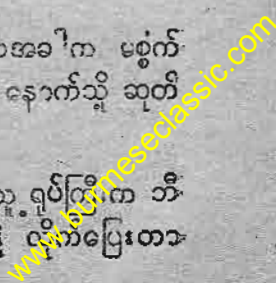
အော်ဟစ်ပြောဆိုသွားတယ်။ လီနို ဘာကောင်မလဲဆိုတာ သက်ဆိုင်ရာအာဏာရှိသူတွေသိအောင် ဖော်ပြောမယ်ဆိုတာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစိုးရဘက်သားတွေ မနေ့က တကယ်ရောက်လဲ ဆော့ ဂေးလ်ဘတ်ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်လိုက်တဲ့အမှုနဲ့ဖမ်းဖို့လာတာပါ ဆိုတာတစ်ခုပဲပြောတယ်’

ဂျက်ဖရီ၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန် မာကျောသွားလေသည်။ လူတစ်ဘက်သာဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင်အထိ လုပ်လွှတ်လိုက်သည်ဆိုကတည်းက ဂေးလ်က လီနိုကို မည်သို့ရန်ရှာကြောင်း ဂျက်ဖရီကောင်းစွာ တွေးကြည့်လိုက်မိပြီးဖြစ်လေသည်။ နောက်ပြီးတော့ လီနိုသည် ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး၍ ဘာမျှမကြားသေး။

စားပွဲပေါ်မှ သူ့ကိုင်နေကျ မောင်ခားရှိသည်။ ထိုခားကိုယူသည်။ ပန်းသိမ်းကြိုးနှင့်ဆက်ပြီး ခါးမှာခားကိုချိတ်သည်။ ခားရိုးကိုသူ ညာဘက်လက်နှင့် လှမ်းဆွဲယူ၍ ကောင်းသည့် အနေအထား လောက်မှာ ထားသည်။

သူ့ဝှန်းဝှန်းခိုင်းခိုင်း ဆင်းသွားသောအခါက မစွက်ဝပ်တ်မှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည်။

‘ဝါဖြင့် ကြောက်လိုက်တာဟယ်၊ သူ့ရုပ်ကြွက်က ဘီလူးကြီးအတိုင်းပဲ။ လီနိုဟာ မိုက်ဆယ်နဲ့ လိုက်ပြေးတာ

ပါလို့ ပြောရမှာလဲ ငါအမ်းကြောက်နေတယ်၊ မတော်လို့ ငါခေါင်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်လဲ ဟယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တံခါးခွဲများ၊ ဒေါသကြုံနဲ့ ဆောင်ပိတ် သွားတာ ပတ္တားထွဲပြုတ်ပြီး တံခါးပေါင်တွေ ဝါခြား တံခါးရွက် တွေထဲခြား ဖြစ်ကုန်တော့မှာလား အောက်မေ့ရတယ်

ဟု အနောက်ပိုင်းတွင် မေ့စွက်ဝင်တံက ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ကလေးဖိပြီး ဝှမ်းနက်ကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

ဂျက်ဖရီသည် ဂေးလ်ဘတ်အိမ်သို့ တိုက်ရိုက်မြင်းခုန်း စိုင်းသွားသည်။ အိမ်ထောက်တွေ လှေကားထိုးထစ်စီ ကျော်ပြီး တက်ခဲ့သည်။ တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင် ကန်ပွင့်ပြီး အခန် ထဲသို့ ဝင်သည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည့် ဂေးလ်ဘတ်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ အဆင့် ပါလာသည့် ကြိုးတစ် ချောင်းနှင့် ဂေးလ်ဘတ်၏ လည်ပင်းကို ပိတ်လိုက်။

ရုတ်တရက်မို့ ဂေးလ်ဘတ်မှာ ရှောင်ချိန် တိုင်းချိန် ခုခံချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ အဖမ်းခံရတော့သည်။

ဂျက်ဖရီကို ကြောက်ကြောက် ခွံခွံနှင့် မော်ကြည့် သည်။ ဘီလူး သရဲစီးနေသလား ထင်ရလောက်အောင် ဒေါသမီး ဝင်းပင်းတောက်သည်။ မျက်လုံးအစုံကလည်း နှိမ့်နေသည်။

‘လိနိုကို မင်း ဘာသွားလုပ်သလဲ ပြောစမ်း’

ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အသံနက်ကြီးသည် ဝေ့ပြည်မှ ပေါ်ထွက်လာသလားဟု ထင်မှတ်လိုက်ရ သည်။

လည်ပင်းကို ကြိုးနှင့်ပတ်ထားသောကြောင့် အသက် ၅၅ ရခက်နေသည်။ ထိုင်ရာမှ ထမိုးကြိုးစားသည်။

သို့သော်ဂျက်ဖရီက သူ့ဒူးထောက်လျက် ကျသွားအောင် တွန်းချလိုက်သည်။

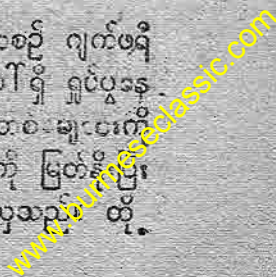
ဂေးလ်ဘတ် စကားပြောနိုင်အောင် ဂျက်ဖရီက ကြိုး ကို နည်းနည်း လျော့ပေးသည်။

‘မင်း ရှေးနေသလား၊ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး’

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကိုယ်ကိုလိမ်ပြီး ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ကြိုး ကွင်းထဲမှ လွတ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဖရီက သူ့အချိန်နှင့် ဆောင်တွန်းလိုက်သောကြောင့် နံရံနှင့် ပြေးဆောင်မိသည်။

ဒဿိယံယိုင်ဖြင့် နံရံဘက်မှ ပြန်ထွက်လာစဉ် ဂျက်ဖရီ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျက်ဖရီက စားပွဲပေါ်ရှိ ရှုပ်ပွနေ သည်များကို မှေ့နှေးကဲပြီး ထိုအထဲမှ စားဖုတ် များကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဂေးလ်ဘတ်သည် မင်းများကို မြတ်နိုးပြီး စုဆောင်းရာတွင်လည်း ဝါသနာ ကြီးလှသည်။ ထို

ကြောင့် သူ့ စားပွဲပေါ်မှာ ဓားအတော်များများ ရှိနေသည်။

ဂျက်ဖရီက ဓားတစ်ချောင်းကို ဂေးလ်ဘတ်ဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေးသည်။

‘မင်းကိုယ်မင်း လွတ်အောင်ကာကွယ်ပေတော့’

ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

စကားဆိုးသည်နှင့် သူ့ ဘယ်ဘက်ခါးမှ ဓားကိုလည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ဓားဦးသည် ဂေးလ်ဘတ်ဆီ သို့ ဦးတည်လျက်ရှိချေပြီ။

ဂေးလ်ဘတ်က ဂျက်ဖရီ ပစ်ပေးလိုက်သည့် ဓားကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်း ယူသည်။ ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့လာရသည့် အန္တရာယ် တစ်မျိုးကို လက်နက်တူချင်း ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း ဓားခရီးတွင် ဂျက်ဖရီ အဘယ်လောက် ကျွမ်းကျင်ကြောင်းနှင့် သူ ဘယ်လိုမျှ ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိပါသည်။

‘မင်းကိုပစ်ပြီး သူထွက်ပြေးသွားတာ၊ မိလိုထွက်ပြေးလို့ လီနိုကို အပြစ်တင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းကလဲ ကောင်းမွန်ကောင်းပဲ၊ အခုပဲကြည့်လေ၊ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နဲ့ အလကားသက်သက် သွေးဆာပြီး ငါ့ကို ရန်လာရှာနေတယ်’

ဂျက်ဖရီ၏ ဓားချွန်ကို ဆတိုထားကြည့်ရင်း ဂေးလ်ဘတ်က အက်ကဲ့သော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

‘ဘယ်ကို ထွက်ပြေးသွားတာလဲ’

ဂျက်ဖရီ တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရင်း မေးသည်။ ဂေးလ်ဘတ်သည် အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ် ပြေးလွှားနေရသည်။ အခန်းထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေသည်။

သိပ်ကြာကြာ မတိုက်ခိုက်လိုက်ရပါ။ ဂေးလ်ဘတ် လက်ထဲမှာ ဓားလှည့်ထွက်သွား ဂျက်ဖရီ၏ ဓားဦးက ဂေးလ်ဘတ်၏ လည်ပင်းတည့်တည့်ကြီး ထောက်ထားမိ လျက်သား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘မင်းကို ငါ အသေမသတ်ခင် ပြောစမ်း၊ ဘယ်ကို ထွက်ပြေးသွားတာလဲ’

ဂျက်ဖရီက ကြောက်မက်ဖွယ် ဟိန်းလိုက်သည်။

ဂေးလ်ဘတ်မှကြောက်လွန်းသဖြင့် မှီမြောသွားတော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဂျက်ဖရီ၏ မျက်လုံးထဲမှ ဒေါသ အရောင်မျှ ကိုလည်း လျှပ်စီးလက်သလို မြင်တွေ့နေရသည်။

‘မိုက်ကယ်နဲ့ အတူတူထွက်ပြေးတာ’

‘မိုက်ကယ်နဲ့ ပြေးတာလား’

၃၅၂ အဆောက်အဦ လှအောင်

ဂျက်ဖရီက မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့် လေသံဖြင့် မေးသည်။ နာကြည်လွန်းလောကြောင့်လည်း လှောင်ရယ်တစ်ချက်ရယ်သည်။

ဂေးလ်ဘတ် လည်ပင်းပေါ် ထုတ်နေသော ဓားဦးကို နည်းနည်းကလေး ဖိပေးလိုသည်။ အသားထဲသို့ ဓားဦး နည်းနည်းကလေး ဝင်သွားသည်။ သွေးစက်တစ်စက် ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဂေးလ်ဘတ်၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆောင် မရှိတော့သလောက် ပျောက်သွားပြီး ပို၍ဖြူလာသည်။ အကြောက်လွန်ပြီး အသက်ရှူသည် မှားနေသည်။

‘တကယ်ပြောတာပါ၊ ဘာနေကလေး ပူးလ်ဆီက ငါ့ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်ကြားရတာပါ။ ဘာနေက မိုက်ကယ်လွဲအပေါ်ထပ်မှာ နေတယ်။ မနေ့တုန်းက မိုက်ကယ် နေနေတဲ့ အဆောင်ကို လီနိုလာတယ်တဲ့၊ မိုက်ကယ်က အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်နေတယ်တဲ့၊ လီနိုရာက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ထွက်ပြီး ကြေးတံတစ်ခုလို့ ဘာနေက ပြောတယ်’

လည်ပင်းပေါ်တွင် ဖိထားသော ဓားဦး နည်းနည်း ကြွသွားကြောင်း ဂေးလ်ဘတ် သိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျက်ဖရီက ဓားကို ပြန်ရုပ်သည်။ ဂေးလ်ဘတ် နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားသည်။

သည်းတော့မှ ဂေးလ်ဘတ်က အက်ကွဲနာကြည်း ပည့်လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘မိုက်ကယ်ဟာ လီနိုကို ဘယ်လောက်အရှူအမူးစွဲလမ်းနေတယ်ဆိုတာ မင်းမှာ မျက်စိပါသားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ လီနိုကို စာရေးစာဖတ် သင်ပေးတယ်ဆိုပြီး သူတို့ တူတူလုပ်နေကြတာ’

ဂျက်ဖရီ တစ်ချက် တွေ့သွားသည်။

‘သူတို့ ဘယ်ဘက်ကို ပြေးသလဲ’

မိုက်ကယ်ကတော့ ကိုဗင်ထရီကိုပြန်မယ်လို့ ဘာနေကို ပြောခဲ့တယ်တဲ့၊ လီနိုကို သူနဲ့ တစ်ပါတည်း သူ့ အိမ်ခေါ်သွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ထိုစကားကြောင့် ဂျက်ဖရီမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်လာသည်။

‘မင်းပါးပေါ်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား’

ဂျက်ဖရီက တည်တည်ကြီး မေးသည်။ ဓားသွားကိုလည်း ထက် မထက် လက်ဖြင့် အသာစမ်းကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများကမူ ဂေးလ်ဘတ်၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ မခွဲဘဲ အက်ခတ်ကြည့်နေသည်။

‘ရှေ့နှူးပူလှောင်တာပါ၊ ဆရာဝန်က ပတ်တီးစည်းပေးထားတယ်’

ထိုအခါမှစ၍ ဂေလိဘတ်က တစ်ချက်ကလေး တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ သွက်သွက်လက်လက် ပြန်မေးသည်။

ဂျက်ဖရီ၏ မျက်လုံးအရောင်များ တင်းမာသွားပြန်သည်။

‘မင်းပါးပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ဒဏ်ရာရတယ်ဆိုတာ ငါသိပြီပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုယ်တိုင် ရှင်းပြတာကို ကြားရင်တယ်၊ ကဲ - ပြောစမ်း’

အလွန်တရာ အေးစက် မာကျောသည့် လေသံဖြင့် ဂျက်ဖရီက မေးသေး။

ဂေလိဘတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများဖြင့် ရွဲ့နှစ်နေချေပြီ။ ဘေးနှစ်ဘက်ကို မှသိမသာအက်ခတ်ကြည့်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလွတ်နိုင်တော့ကြောင်း သးဘာပေါက်သွားသည်။

‘ဒီလိုနဲ့ သူ့ သမီးကို ငါ စောင့်ရှောက် ပါရစေ လို့ ပြောတယ်၊ ငါနဲ့အတူလာနေကြဖို့ ပြောတယ်၊ ဒါကလဲ မင်း ပြင်သစ်နိုင်ငံ ကို ထွက်သွားပြီ၊ သူနဲ့ ကလေးလေးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီလို့ လိနိုက ပြောပြပြီးမှ ငါက ကမ်းလှမ်းတာပါ၊ အဲဒီလို ကမ်းလှမ်းတန်း သူက ငါ့ကို စပြီး တိုက်ခိုက်တော့တယ်’

ပါးမူ ပတ်တီးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီ၏မျက်နှာ ရှဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုအမှုအရာကို မြင်လိုက်ရသော ဂေလိဘတ်က နောက်တုန့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်စရာမရှိတော့ချေ။ နံရံက ခံနေပေပြီ။

‘ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ငါမသွားဘူးဆိုတာ မင်းတို့အားလုံး သိနေကြတာပါ၊ မသွားတဲ့အကြောင်း သူ့ကို မင်းပြောမပြဘူးလား၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ငါ ထွက်သွားပြီလို့ ယုံကြည်ပြီး သူထွက်ပြောတာကို မင်း ဒီအတိုင်း ကပ်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်တာပေါ့လေ’

ဂျက်ဖရီ၏ အသံက သံမဏိသားလို မာကျောနေသည်။

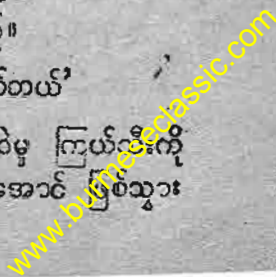
‘ငါမသိဘူးလေ၊ မင်း တကယ်ထွက်သွားပြီလို့ ပဲ ငါ ထင်နေတာ၊ လိနိုကလဲ ငါ့ကို ဒီအတိုင်းပြောတယ်’

အိတ်ထဲမှ ကြော့ရှည်သုတ် ကြယ်သီးကို ဂျက်ဖရီက ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် နှိုက်ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂေလိဘတ်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပြသည်။

‘မင်း ကြယ်သီးတစ်လုံး ပျောက်သလား’
ဟုလည်း တင်းတင်းမာမာ မေးသည်။

‘မပျောက်ပါဘူး၊ အဲ - အဲ ပျောက်တယ်’

ဂေလိဘတ်သည် ဂျက်ဖရီ၏လက်ထဲမှ ကြယ်သီးကို ကြည့်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွား

သည်။ သို့သော်လည်း အားတင်းပြီး ဟန်မယျက် ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီကြယ်သီး ထုတ်ပြတာ ဘာသဘောလဲ၊ မင်းဘယ်က ရလာတာလဲ’

‘ဟက်ဒင်ကန်ရပ်ကွက်မှ ရှိတဲ့ အပေါ်စား အရက်ဆိုင် ထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်က ရခဲ့တာလေကွာ’

ဂျက်ဖရီက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီးဖြင့် ဟိန်းဟောက် ပြောဆိုရင်း ဂေးလ်ဘတ်၏ မျက်နှာကို ကြယ်သီးဖြင့် တအားပေါက်ထည့်လိုက်လေသည်။

ဇာတ်လမ်းက အားလုံးရှင်းသွားပြီ ကိုယ်လူ၊ ငါ့ကို အရက်မူးအောင် မင်း တိုက်ထားပြီးတော့...

‘မ နတ်ဘူး ဂျက်ဖရီ၊ ငါ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကျိန်ဆိုယင်...

‘ငါ အရက်မူးပြီး သတိလစ်နေတုန်း မင်းက လိနိုဆီ သွားပြီး အချောင်နှိုက်ဖို့ကြံစဉ်တယ်၊ ငါ ရှိတဲ့အချိန်မှာ လိနိုက မင်းအလိုကို လိုက်လိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်နေခဲ့တယ်’

‘ငါ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မိုက်ကယ်က တို့ နှစ်ယောက် အထင်အမြင်တွေ လွဲကုန်အောင် လုပ်သွားတာပါ...’

ဂေးလ်ဘတ်က ကြောက်အားလန့်အား ငြင်းသည်။

လူ့စကားများမှာ ရှေ့နောက်မညီတော့။ ဂျက်ဖရီ၏ အရပ်ထောင်စောင် မောင်းမောင်း နှိပ်သလောက် သူ့ကိုယ်လုံးမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့ဝင်သွားပြီး ကြည့်နေရင်းမှာပင် သေးသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

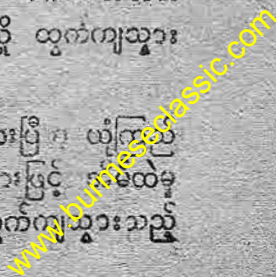
‘ဂျက်ဖရီက သူ့ကိုခွံကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ အလွန်ကရာစက်ဆုပ်ရှုံရှုံ သည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။’

‘မင်းဟာ လိနိုကို မအော်ဟစ်ချေကြံစည်လို့ လိနိုက မီးဆွသံချောင်းနဲ့ ပြန်ခုခံတယ်ဆိုတာ ငါ့အဖို့အကုသ ရှင်းသွားပြီ၊ မင်းကိုကြည့်တာ အသက်ရှူ မဝဘဲဖြစ်နေတယ် ဂေးလ်ဘတ်၊ လေကောင်းလေသန့်ကလေး၊ ရှူလိုက်ယင် ဧကောင်းပယ်’

ဂျက်ဖရီက ပြောပြောဆိုဆို ဂေးလ်ဘတ်ကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှ နေ၍ ဆွဲမုလိုက်ပြီး ပြဘင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ လှင့်ပစ်လိုက်တာ တော့သည်။

ပြဘင်းပေါက် မှန်များကို ဖောက်ခွဲပြီး ပစ္စည်း တစ်ခုခု အပြင်သို့ လှင့်ထွက်သွားသကဲ့သို့ ဂေးလ်ဘတ်၏ ကိုယ်လုံးကြီးမှ အိမ်နတ်ကမ်းဖောက်သို့ ထွက်ကျသွားသောတော့သည်။

အနည်းဆုံး လည်ပင်းတော့ ကျိုးသွားပြီ ဟု ယုံကြည်ကာ ဂျက်ဖရီသည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် နိမ့်ထဲမှ လွတ်လာခဲ့သည်။ ဂေးလ်ဘတ် ထွက်ကျသွားသည့်

နောက်ဖမ်းလမ်းကြားထဲသို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး သွားကြည့်
မနေ့တော့ပ။ အလန်တကြား အောင်လိုက်သည့် လူသီး
များကိုတော့ သူကြားလိုက်ရပါသည်။ ပြေးကြ လွှားကြ
သည့် ခြေသံများကိုလည်း တစ်ပါတည်း ကြားရသည်။

သူ ဒေါသမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသည်။
လိနီသည် မိုက်ကယ်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသည် ဆိုခြင်းမှာ
အထောက်အကူ ရယ်စရာကောင်းသည်။ လိနီ ဒါမျိုးလုပ်
မည် မဟုတ်ပါ။

မစွက်ဝပ်တံကိုအကျိုးအကြောင်း ထပ်မေးကြည့်လျှင်
ပိုကောင်းမည်ဟု သူစဉ်းစားမိသည်။ ဂေါလိဘတ်လို လူ
လိမ် တစ်ယောက်ပြောသည့် စကားများကို အခြေခံပြီး
ဘာမှ မဆုံးဖြတ်သင့်သေးပေ။

လိနီကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူသော အသိကြီး ဝင်လာ
သဖြင့် သူ့အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်လာသည်။ ကြောက်စိတ်
များလည်း ဝင်လာသည်။

တကယ်ဆိုတော့ လိနီသည် သူနှင့်ငြိစွန်းနေသော သာ
မန် မိန်းမမဟုတ်ပါ။ သူ့ အချစ် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ ဘဝ
ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ ဘဝတွင် လိနီမရှိလျှင် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်
ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့နေခဲ့သည့် တည်းခိုခန်းသို့ မြင်းကို
ခွန်းစိုင်းစီးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

မစွက်ဝပ်တံကို တွေးသာအခါ မိုက်ကယ်နှင့် လိနီ
ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်မှာ ဟုတ်မဟုတ်မေးသည်။

ထိုသို့ အမေးခံလိုက်ရသောအခါ မစွက်ဝပ်တံက
သက်ပြင်းချသည်။

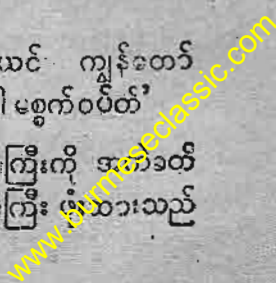
‘အဲဒါ မှန်နိုင်တယ်၊ မိုက်ကယ်လားယင် သူ့သွားနှင့်ပြီ၊
မိအောင်လိုက်ခဲ့ပါ။ တကယ်လို့ မိအောင်မလိုက်နိုင်ယင်
ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ လမ်းဆုံကနေ စောင့်နေမယ်အခါကြွင်း
ပြောပေးဖို့ လိနီက ဝါကိုမှာသွားဘယ်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို
ထွက်သွားပြီလို့ သူတကယ်ယုံသွားတာဗျား’

အဘွားကြီးက ဂျက်ဖရီအပေါ် မကျေနပ်သည့် လေ
သံဖြင့်ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီ၊ စဉ်းစားနေသည်။ တစ်
ပတ်လုံးလုံး ဘာသတင်းမှမကြားရဘဲ ပျောက်နေသည့်
အတွက် ထင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထင်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်
သည်။

‘တကယ်လို့များ သူပြန်ရောက်လာယင် ကျွန်တော်
လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပေးပါ မစွက်ဝပ်တံ’

သူ့စကားဖြတ်ထားသည်။ အဘွားကြီးကို အဘိဒတ်
ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အဘွားကြီး ဖွံ့သာသည်
ဟု သူထင်နေသည်။

‘သူတို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ ထင်မိပါသလဲ မစ္စက
ဝပ်တံ’

‘သူ့ကို မင်း မနှိပ်စက်ပါဘူးနော်’

မူးမုန်သည် လေသံဖြင့် အတွားကြီးက ပြန်အမေး
သည်။

‘မနှိပ်စက်ပါဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး တောင်း
ပန်မလို့ပါ။ မှားခဲ့တာတွေ နောင်မှားအောင် ပြင်ကြ
ဖို့ပါ’

ဟု ဂျက်ဖရီက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချရင်း ပြန်ဖြေ
သည်။

‘လိနိုက သူ့ ဘန်ဘူရီကိုသွားမှာမို့လို့ လှမ်းမှာ စား
သွားဖို့ ယမင်းချက်ကို အစားအသောက်တွေ ပြင်ဆင်
ထုပ်ခိုင်းတယ်။ ငါ့ရအရာရှိတဲ့ အခန်းခံတွေကို ဘန်ဘူရီ
ပွဲခတ်ကနေပြီး လူပြန်ပို့ပေးပါမယ်လို့လဲ ငါ့ကိုပြော
သွားတယ်။ ထကယ်ကို အဲဒီပွဲခတ်ကနေ မပို့နိုင်သလဲ
ထင်ခြားပွဲခတ် တစ်ခုခုကနေ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်တဲ့’

ဂျက်ဖရီမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ အကျိုးအကြောင်း
ကို ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ချက်ချင်း အဖြေပေါ်
လာသည်။ နန်းဖိုင်းသား ဟုတ်ပါသည်။ စနိုးဖိုင်းသား
နှင့် မြင်းပွဲတွဲမှာ သူဝင်ပြိုင်ပေတော့မည်။

အတွားကြီးက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသည်။

‘ခါးပေးလို့ မိုက်ကယ်ဆုတ်လာပြီးတဲ့နောက် သူ့စိတ်
ပြောင်းလိုက်ပုံရတယ်။ သူ့ စိတ် ထွက်ခါနီးတော့ မင်း
ပြန်ဆောက်သားယင် ဘာပြောလိုက်ရမလဲလို့ ငါက မေး
တယ်။ ဝရဲပြည်မှာ သွားသေလိုက်လို့ပြောဖို့ ငါ့ကို မှာ
သွားတယ်’

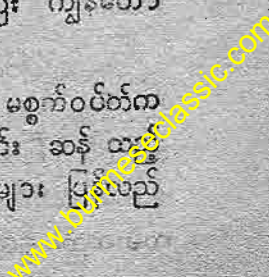
သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ငါ့အပေါ် အကြီးအကျယ်
စိတ်နာသွားပါပေါ့လားဟူသော အသံဖြင့် ဂျက်ဖရီ၏မျက်
နှာမှာ ညှိုးချုံးသွားလေသည်။

‘ခါတွေ့ ငါ့ပြန်ပြောပြတဲ့အတွက် လိနိုကိုမင်း ရန်မရွာ
ပါဘူးနော်’ဟု အတွားကြီးက မေးသည်။

ဂျက်ဖရီက ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ပြောသင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြောသင့်ပါတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ ပေစရာရှိတဲ့ ကည်းစိုခန်းခံတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့
ပေပေါ်နဲ့ မစ္စကဝပ်တံ တစ်နေရာရာကနေပြီး ကျွန်တော်
ပြန်ပို့ပေးပါမယ်’

မြင်းပေါ်တက်သွားသည့် ဂျက်ဖရီကို မစ္စကဝပ်တံက
လှမ်းကြည့်နေသည်။ လူကြီးလူ ကောင်း ဆန် သူ
ယောက်ျားများအပေါ် သူ၏ယုံကြည်မှုများ ပြန်လည်
ရင့်သန်လာပြန်သည်။

အောက်စွဲ ဖြစ်ပြင်ထွက်ပြီး မြောက်ဘက်သို့ သူ ခရီး ဆက်ခဲ့သည်။ သူ့ မျက်နှာ တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မိုက်ကယ်နှင့် စကားပြောပြီးသောအခါ လီနို စိတ် ပြောင်းသွားပုံရသည်ဆိုသောအချက်ကို သူ သိပ်လက်ခံ ချင်။ လီနိုသည် ထိုအစားထဲတမဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်နံနယ် သူမဟုတ်။ နောက်ပြီး မာနကြီးသည်။

မိမိက ပစ်ထားခဲ့ပြီဟု တကယ် ယုံကြည်သောကြောင့် မိုက်ကယ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားခြင်းဖြစ်လျှင် မိမိ တို့ချင်း တွေ့ကြသောအခါ မိမိကို ကန်ထုတ်ပစ်တော့ မည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဂျက်ဖရီ တွေးကြည့်နေမိသည်။

လီနိုကို ပြန်တွေ့ဖို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ယုံမှား သံ သယ မဖြစ်ပါ။ ကိုဗင်ထရီသို့ မိုက်ကယ် သွားသည်ဟု ဂေးလ် ဘတ်က ပြောသည်။ မစ္စကပ်ဝတ်ကမူ ဘန်ဘူရီပို့တော် မှာ ဝင်ပြိုင်ဖို့ လီနို အစီအစဉ် လုပ်ထားသည်ဟု ပြော သည်။

တယ်လီပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့သည် ဘန်ဘူရီသို့ မလွဲမသွေ သွားကြရမည်။ ကိုဗင်ထရီသို့ သွားမည် ဆိုလျှင် လည်း ဘန်ဘူရီကို ဖြတ်ရမည်။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် ချားဝဲမြစ်ကမ်း မှ လမ်းအတိုင်းသာ သွားရမည်။ လမ်းကလည်း ထိုတစ် လမ်းတည်း ရှိသည်။

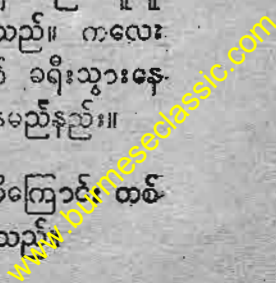
မိုက်ကယ်သည် မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်။ ထို့ ကြောင့် မြန်မြန်လိုက်လျှင် လမ်းခုလပ်ဘစ်နေရာမှာ သူတို့ ကို မိနိုင်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုတွင် တည်းနေသည်နှင့် တိုးနိုင်သည်ဟု ဂျက်ဖရီက ထွက်ကြည့် သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေးတွေးသမျှ လမ်းသွားလမ်း လာများ၊ ခရီးသွားများကိုလည်း ကလေးလေး ရင်ခွင် ပိုက်ပြီး မြင်းဖြူကြီးစီးထားသည့် အလွန်တရာ ချောမော လှပသော အချိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ယေ ကျား ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ကြသလားဟုစုံစမ်းမေးမြန်း သွားသည်။

တွေ့သမျှ တည်းခိုခန်းများကိုလည်း ဝင် မေးသည်။ လီနိုနှင့် မိုက်ကယ်တို့လိုမြင်လျှင် စိတ်မဝင်စားဘဲ မည်သူမှ နေမည်မဟုတ်ပါ။

လီနို၏အလှသည် လူအများ မျက်စိမလှမ်းနိုင်သော အလှမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့သွားပုံမှာလည်း လူသူ လေးပါး သတိထားချင်ရာ ကောင်းနေသည်။ ကလေး ငယ် နီတာရဲကလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်လျက် ခရီးသွားနေ သည်ဆိုတော့ စိတ်မဝင်စားဘဲ မည်သူ နေမည်နည်း။

သို့သော် မေးသမျှ လူတိုင်းက မမြင်မိကြောင်း တစ် ချိုးတည်းသောအဖြေကိုသာ ပေးကြလေသည်။

၃၆၄ အထောက်အတော် လှအောင်

သည်လိုဖြင့် ဘန်ဘူရီမြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ပွဲတော် ကျင်းပနေဆဲဖြစ်သည်။ အချက်ဆိုင်များ၊ တည်းခိုခန်းများမှာ လိုက်စိုက်ရသည်။ မည်သူမျှ မမြင်မိကြပါ။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘန်ဘူရီမြို့ကို မဝင်ဘဲ ကွင်းပြီး ကိုဗင်ထရီသို့များ ထိုက်ရိုက်သွားလေပြီလားဟု ထင်စရာ ဖြစ်လာသည်။

နေ့ကဆုံးတော့ မိုက်ကယ်၏ မြို့ဖြင့်သော ကိုဗင် ထရီအရောက် ခရီးမောက်ရလေတော့သည်။

မိုက်ကယ်၏ ငါးများသည် မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေရာ သိပ်ပြိုခက်ခက်ခဲခဲ မရှာလိုက်ပေ။ သူတို့အိမ်ကို အလွယ်တကူပင် တွေ့ပါသည်။ အိမ်ကြီးမှာ အတော်လေး ဟောင်းနွမ်းနေလေပြီ။

မိုက်ကယ်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရုံဖြင့် လှိုက်လှဲပြုပြင် စွာ ကြိုကြသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝမ်းပန်းဟသာ ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ စားကောင်းသောက ဖွယ် များနှင့် ဝိုင်အရက်ကို ချတိုက်သည်။ မိုက်ကယ်သည် သူတို့၏တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သောကြောင့် ဖခင်အိမ်ထဲ လုံးလုံး ဝိုင်းပြီး ဖူးဖူးမှုတ်သားသည်မှာ အလွန် သိသာ ထင်ရှားလေသည်။

ထစ်ခိုသားစုဆုံး ထွက်လာပြီး ဂျက်ဖရီ၏ ပထမသည် မှာ ဝိုင်းထိုင်ကာ မိုက်ကယ်အကြောင်း မေးကြသည်။

ကိုဗင်ထရီသို့ မိုက်ကယ် ပြန်မှူးရောက်သေး။ အောက်စဖို့မြို့မှာပင် ရှိနေသေးသည်။ နောက်အပတ်ကျမှ ပြန်လာမည်ဟု သူ့မိသားစုက ပြောသည်။

အောက်စဖို့မြို့မှ မိုက်ကယ် ထွက်ခွာသွားသည်မှာ သေချာကြောင်း ဂျက်ဖရီက ပြောသည်။

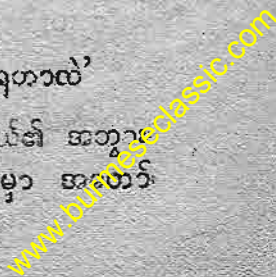
‘ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝကို တို့တမ္မာ မကြားရသေးပါလား။ မင်းအလျှင် အောက်စဖို့မြို့က သူ ထွက်သွားတာ သေချာရဲ့လား။ ဘန်ဘူရီသမ်းက လာထယ်ဆိုတာ ရော သေချာစွဲလား’

မိုက်ကယ်၏အမေက စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အပူအရာဖြင့် မေးသည်။

‘ဘန်ဘူရီသမ်းက လာတယ် မလာဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူးခင်ဗျာ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အလျှင် တစ်ရက်စောပြီး အောက်စဖို့မြို့က ထွက်သွားတာတော့ သေချာထယ်။ နေ့ကပြီတော့ ကျွန်တော် ခရီးပြင်နှင့်လာတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဟိုဝင်စီထွက် လုပ်ပြီး သူ့ကို တွေ့မိကြသလားလို့ စုံစမ်းလွှာသာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မင်းစုံစမ်းနေရတာလဲ’

ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်သူမှာ မိုက်ကယ်၏ အဘွားဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်

ထက်မြက်သည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သည်မိသား
စုထဲတွင်လည်း ဩဇာအကြီးဆုံးဖြစ်ပုံရသည်။

‘ဟေ... ပြောပါဦး သူငယ်၊ မင်းက မိုက်ကယ်ကို
ဘာဖြစ်လို့ ရေကြီးသုတ်ပျာ လိုက်ရှာနေရတာလဲ’

‘မိုက်ကယ်ကို ကျွန်တော် ရှာနေတာ - မဟုတ်ပါဘူး
ခင်ဗျာ’

ဂျက်ဖရီက စကားဖြတ်ထားသည်။ ဆက်ပြောရမည့်
စကားလုံးကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ရွေးချယ်နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သူနဲ့အတူ လိုက်သွားတဲ့ လီနိုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို
ရှာနေတာပါ’

ဟု သူ့ စကားကို ဆက်သည်။

မိုက်ကယ်၏အခမ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘သူနဲ့အတူတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါသွားတယ်
ဟုတ်လား’

ဟု မေးသည်။ မေးရင်းလည်း သတိလစ် မေ့မြော
သွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ဂျက်ဖရီက မျက်နှာ အမူအရာကို တည်တည်ဆဲဆဲ
သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်တော် ဇနီး
ပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပစ်ထားခဲ့ပြီလို့ အထင်လွဲသွားပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် မိုက်ကယ်က သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့
မိကို ခေါ်လာတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ မိကို ခေါ်လာ
တာမဟုတ်ယင်လဲ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ တစ်နေရာရာကို ခေါ်
သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ခင်ဗျာ’

‘တခြား ဘယ်နေရာကို ခေါ်သွားမှာလဲ’

ဟု အတွေးလုပ်သူက လှမ်းမေးသည်။

ဂျက်ဖရီက အတွေးကြီးကို ဝမ်းနည်းပက်လက် အမူ
အရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ သူ့တို့ ငယ်သွားတယ်
ဆိုတာသိယင် မိကို ကျွန်တော် ဘယ်လာပါတော့မလဲ’

‘အင်း... မင်းမိန်းမကို မင်း တကယ် ပစ်သွားတာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းစကားကတော့ အပေါင်းအသင်း
တွေဆီက တစ်ဆင့် မင် မိန်းမဆီကို ပြန်ရောက်သွားမှာ
ပါပဲ’

ဟု မိုက်ကယ် အမေက ထင်မြင်ချက်ဝင်ပေးသည်။

ဂျက်ဖရီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ
လိုက်သည်။

မိုက်ကယ် ပြန်နေကျလမ်းကမပြန်ဘဲ ဒီထစ်ခါ ကခြားလမ်း တစ်လမ်းလမ်းက ပြန်လာတာမို့ အခရာကံနောက် ကျနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

သည်ထစ်ခါ ထင်မြင်ချက်ဝင်ပေးသူမှာ မိုက်ကယ်၏ အဖေ ဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်၏အဖေမှာ အတော်ကြီးမျက်နှာ ပျက်နေပြီ။

သူ့ တယ်တုန်းကမူ ဒီလိုလုပ်ဖူးဘူး၊ ပြန်မယ်ဆိုယင် ဘယ်နေ့ပြန်မယ်ဆိုတာ ကြို အကြောင်းကြား တယ်၊ အကြောင်းကြား ပြီးယင်လဲ တိတိကျကျလုပ်တယ်။ မင်း ပြောသလို အောက်စဖို့မြို့ကနေ မင်းထက် တစ်ရက်စော ပြီး ထွက်သွားတယ်ဆိုယင် အခုလောက်ဆို မိကံဆရာက နေမှာပေါ့၊ လမ်း မှာ အချိန်တွေကြာနေစရာ အကြောင်း မှ မရှိဘဲ’

ဟုလည်း ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အခါတိုင်း မိုက်ကယ် အောက်စဖို့ကနေ ပြန်လာပြီဆိုယင် မိကံဆရာက ပြန်လာတာပဲ၊ ဘယ်တုန်းမှတ် ဝင်တာမျိုး မလုပ်ဖူးဘူး’

မိုက်ကယ်၏အဖေက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဂျက်စီကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ခဏနေမှ စကား ဆက်သည်။

‘မင်းပြောသလို မင်းမိန်းမနဲ့အတူတူ မိုက်ကယ် လာ တယ်ဆိုယင် မင်း လိုက်ရှာနေတဲ့အကြောင်း မင်းမိန်းမကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းကို ဘယ်မှာ အဆက်အသွယ်လုပ် ရမလဲ’

မိုက်ကယ်၏ အဖေက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေး သည်။

ထိုအကြောင်းကိုလည်း ဂျက်စီရီ စဉ်း စား နေ ပါ သည်။ ကိုဗင်ထရီဆို မိုက်ကယ်ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု တယ် ထင်တော့။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ခြေ ဦး တည့် ရာ လျှောက်သွား နေကြပြီဟုလည်း ယူဆနိုင်စရာ ရှိသည်။

‘ကျွန်တော် အောက်စဖို့မှာ ရှိနေမယ်၊ တကယ်လို့ ချိယင် ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း နက်ဆီမှာ စုံမိ ဖို့ ပြော ပေးပါ၊ နက်ကို ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူသိပါတယ်’

မိုက်ကယ်မိသားစု၏ ဂရုတစိုက် ညွှန်ပြုစုသည်များ ထို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သူ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့မြင်းကို နှင်မည့်ဆဲဆဲ အချိန် က လေး မှာ ပင် မိုက်ကယ်အဖေ ပြေးလိုက်လာသည်ကို လမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းဖက်ကြိုးကိုသတ်ပြီ အဘွားကြီး ထိုစောင့်နေလိုက်သည်။

‘မိုက်ကယ်ဟာ မင်းမိန်းမကို မေတ္တာ ရှိဘယ်လို့တော့ မင်းမဆိုလိုပါဘူးနော်၊ မင်းမိန်းမနဲ့ မိုက်ကယ်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်ကြပါဘူးနော်’

အတွားကြီးက မောကြီးပန်းကြီး ပြောသည်။ ဂျက်ဖရီက အတွားကြီးကို အေးတိအေးစက်ပြန်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ အလှကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ ယောက်ျား ဖော်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်ယောက်ျားမဆို သူ့အပေါ် မေတ္တာထားကြတာ ချည်းပဲပဲ။ မိုက်ကယ်လ် အခြား ယောက်ျားတွေနဲ့ ဘာတူလှလဲ

‘ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့်’

‘ကျွန်တော် မိန်းမကို သူ့အာဏာကွယ် ပေးထားရုံ သက်သက်ပဲလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မချည်းကပ်နိုင်အောင် အာဏာပေးထားတာ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဦး’

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် မြစ်ကို အပြေးနှင့် ခဲ့သည်။ မိုက်ကယ်၏အမေက သူ့ကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

မြင်းစီးလာရင်း ဂျက်ဖရီမှာ အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ချာချာလည်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သွားကြသနည်း။ လီနို၏ ရွာဖြစ်သော တွိုင်းဒီးယားလို့ သွားကြလေ့သလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့ရွာသို့ သူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်ရဲမည်မဟုတ်ပါ။

မိုက်ကယ်ကလည်း သူ့အမျိုးမျိုးဆီ ပြန်ရဲမည်မဟုတ်။ လီနိုကို ခေါ်ပြီး မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လာမည်မဟုတ်။

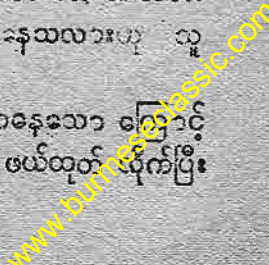
သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် လန်ဒန်မြို့သို့ သူတို့ ထွက်ပြေးကြခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သူမျှ မမြင်အောင် သိမ်မြစ်ကို စုန်ပြီး ပြေးကြခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

နေ့ကတစ်ကြောင်းက တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဗွတ်ဂတ်စ်နှင့် အလုပ်သမားများ ဂွင်းနက်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ထားကြသည်ဟု သူထင်နေသည်။ ဂွင်းနက်နှင့် လီနိုမှာ အလွန် ခင်မင် ရင်နှီးသည်။ ထို့ကြောင့် လီနိုဘယ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောခဲ့ကောင်း ပြောခဲ့လေမိသည်။

မိုက်ကယ်၏ အပေါ်အပ်မှူးနေသော ဘာနေကလေးပူးလ် ရှိသေးသည်။ သူလည်း သိနိုင်ကောင်းသည်။

ဂျက်ဖရီသည် အောက်စဖို့မြို့သို့ ဦးတည်ပြီး မြစ်ကို အပြင်းနှင့်ခဲ့သည်။ ဘန်ဘူရီနှင့် အောက်စဖို့ ကြားလမ်းဆုံ တစ်ခုရာရာ စီးလာ ကောင်းကင်တွင် ငွင်းတကွဲပဲနေသည်ကို မတွေ့ရသည်။ သိုးတစ်ကောင် လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် မြေခွေးအသေကောင် ရှိနေသလားဟု သူမတွေးကြည့်သည်။

အောက်စဖို့သို့ ရောက်ဖို့ စိတ်စောနေသော ကြောင့် ငွင်းတမျိုးအကြောင်း မခင်ထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခရီးပြင်း နှင်ပြန်သည်။

၃၇၅ အထောက်အကူ လှအောင်

အကယ်၍ ငွင်းတစ်သိန်းအကြောင်းကိုသာ သူ့ဆင်းစုံစမ်းကြည့်မည် ဆိုပါက သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါသည်။

ဘာနေ၏အိမ်ရှိရာသို့ သူ တန်းတန်းမတ်မတ်ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

မီးဆွသံချောင်းဖြင့် သူ့ပါးကိုလှိုလှိုကထိုးလိုက်သောအခါ ဆရာဝန်ဆီသို့ ဂေးလိဘတ်တန်းပြေးသည်။

သေရွာပါးည့် အနာရွတ်ကြီး ထင်ကျန်ရစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်က ပြောသည်။

အလွန်ချောမောလှပသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ထင်ရှားသောအနာရွတ်ကြီး။

ဂေးလိဘတ်သည် လိနီအပေါ်စိတ်အနာကြီးနာသွားကာ ဆရာဝန်၏ဆေးခန်းမှ ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း အစိုးရအာဏာပိုင်များထံသို့ တစ်ချိုးတည်း ပြေးလာတော့သည်။

လိနီကို ဘာမှနှင့်အရေးယူလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု
လည်း ငတ်မီးလှုံးစဉ်းစားလာသည်။

လိနီသည် ဝူစတာတွင် ဘုရင့်ဘက်တော်သားများ
ဘက်မှ ကရွမ်းဝဲလိတို့ကို ဝင်းရာကိုင်ခိုက်ပေးဖူးသည်
ဟု တိုင်နိုင်သည်။

ယခုကရွမ်းဝဲလိ အစိုးရဘက်နေရာကို ထိုတစ်မှုတည်း
နှင့်ပစ်ကြိုစင်စက်ရဖို့ သေချာသွား တော့သည်။

သို့သော် သည်လိုလှမ်း ဆုံးစီရင်၍ ဖြစ်သေး။ လိနီကို
သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြန်စစ်ခတ်နိုင်စေဘောင် ကြိုးစားရမည်။
ထို့ကြောင့် မိမိကိုတိုက်ခိုက်သည့် အမှုဖြင့်သာ ထောင်
ချရမည်။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ဆိုသည့်အတိုင်း လိနီကို
အပြစ်ခတ်ပေးဖို့ နည်းကောင်းလမ်းကောင်း ရလာမည်
သာဖြစ်သည်။

အာဏာပိုင်များဆီသို့ သွားနေသည့်လမ်းတစ် လျှောက်
တွင် ဒက်ရာကနာသည်တစ်မျိုး ၊ ဒေါ်ဆဖြစ်သည် တစ်မျိုး
တို့ကြောင့် ဂေလိဘတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။

လိနီဘောင်ထဲဝင်သွားလျှင် သူ့လွတ်ဖို့အတွက် မိမိကို
ဌားထောက်တောင်းပန်ရမည်။

မိမိက တရားလိုဖြစ်သောကြောင့် အမှုကိုမိမိသာလျှင်
ကြေအေးနိုင်သည်။

ထိုသို့ကြေအေးပေးရမည်ဆိုလျှင် ထောင်မှ လွတ်နှင့်
တစ်ပြိုင်တည်း မိမိနှင့်အတူတူလာနေရမည်။

ထိုအတိုင်းသဘောတူမှုသာ ထိုအမှုကိုကြေအေးပေး
နိုင်မည်။

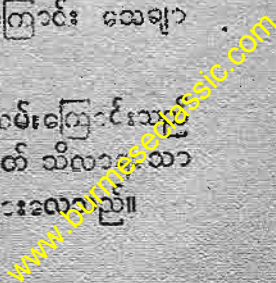
စီတစ်ချီတော့ ဒီစောင့်မ ငါလက်ထဲက ဘယ်ပြေး
လွတ်နိုင်ဦးမလဲဟု တွေးရင်း ဂေလိဘတ် ကျေနပ်နေ
သည်။

လိနီကို မိမိသိမ်းပိုက်ထားသည့်ကာလအတွက် အခံ
ချင်သည်ဆိုလျှင်....

‘ဝူစတာမြို့က နတ်မိမယ်ဖြစ်ကြောင်း အစိုးရကို ဖွင့်
ပြောလိုက်ရမလား’

ဟူသော စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ခြေထုတ်ပုဆိုးမြွေ
စွယ်ကျိုးအဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သေချာ
ပေါက်တွက်ထားလိုက်တော့သည်။

လိနီကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိရ လမ်းကြောင်းသည်
ဖြောင့်တန်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အငတ် သိလာခဲ့သော
အခါ ပါးမူအနာကိုပင် သူမေ့လျော့သွားလေသည်။

ငါ့ပက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်ရအောင်ပေး။ ငါပြုသမျှနဲ့ရ
တော့မယ်ဟူသောအတွေးဖြင့် ပြုံးပြုံးကြိုး ဖြစ်နေသော
ဂေလိဘတ်သည် အစိုးရဘက်သားများနှင့်အတူ မစွက်
ဝပ်တံ၏ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

သို့သော် ခဲလသမျှ သဲရကျရတော့သည်။

မစွက်ဒေါက်သည် စောစောကပင် ကတိုက်ကရိုက်
ခရီးထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်သွားသည်ကို မိမိမသိ
ကြောင်း၊ မစွက်ဒေါက်ကလည်း ဘယ်သွားမည်ဟု ပြော
မသွားကြောင်းဖြင့် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မစွက်ဝပ်တံက
အစိုးရဘက်သားများကို ထုတ်ပေးအစစ်ခံသည်။

ဂေလိဘတ်က အတွေးကြီးကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်
သည်။ အတွေးကြီးပြောစကားကို သူ့မယုံပါ။

လီနိုမှာ ကလေးငယ်လေးနှင့်ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံလည်း
တစ်ပြားမှမရှိ။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခရီးဝေးထွက်
သွားနိုင်ပါ့မည်နည်း။

ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့အောင် ရှာပြမယ်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုး
ဝါးလိုက်မိလေသည်။

သူ့အိမ်သို့ ပြန်အလာ လမ်းခရုတ်တွင် ဘာနေနှင့်
သွားတော့သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ရှိ ပတ်တီးစည်းထား
သည့်နေရာကို ဘာနေကကြည့်နေသည်။

‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်ခဲ့
ပြီထင်တယ်’

ဟု ဘာနေက မေးသည်။

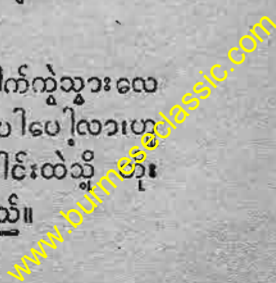
‘မတော်တဆ ခိုက်မိလို့ပါ။ ဒါထက် ဘာထူးသေး
သလဲ’

ဂေလိဘတ်က ဒဏ်ရာအကြောင်း စကားမဆက်ချင်
သောကြောင့် အခရီးမကြီးသလိုလုပ်ပြီး မေးရိုးမေးစဉ်
အတိုင်းမေးသည်။

ဘာနေက အားပါးတရ ရယ်သည်။ ယနေ့တော့
သူ့မှာ သဘင်းထူးတွေ တစ်ပုံဘပင်ကြီး ရှိနေပြီ မဟုတ်
ပါလား။

‘လီနိုကို မိုက်ကယ် သုတ်ပြေးပြီလေဗျာ၊ ဟား...
ဟား...’

ဂေလိဘတ်၏ ရင်ထဲမှာ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားလေ
သည်။ မိမိလက်ထဲမှ လီနို လွတ်ထွက်သွားပါပေါ့လားဟု
သော အသိကြီးက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဒေါင်းထဲသို့ ဟိုး
ဝင်လာသည်မှာ အခံရအခက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ဝေယျာ ဖြစ်လွန်းသောကြောင့် အကောပိုင်များ ထံ ပြန်ပြေးပြီး လိနိုသည် ဝူစတာမြို့မှ နတ်မိမယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း မသင့်တော်သေးကြောင်း ချက်ချင်း စဉ်းစားလိုက်မိသဖြင့် သူ့ ကိုယ်သူထိန်းသည်။ တောင်စဉ် ရေမချ စကားတွေ့ရတိုင်း ဘာနေကို နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။

ဘရန်ဒီတင်ပုလင်းနှင့် ထိုင်ပြီး အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲ လည်။ လိနိုသည် တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေခြင်းပဲ ဖြစ်ရ မည်။

ပါးကဒက်ရာကို ပြန်စမ်းမိသည်။ ဒဏ်ရာနှင့်ပတ်သက် ၍ မည်သို့ ဇာတ်လမ်း ဆင်ရမည်နည်း။ ဘာနေပြောသလို ယောက်ျားချင်း ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်ရာမှ ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာဟု ပြောရလျှင် မည်သို့ နေမည်နည်း။ ထိုအတိုင်း ပြောနိုင် လျှင်တော့ လူ့တွေအထင်ကြီးသွားနိုင်သည်။

သည်လိုမှမတူဘဲလျှင် ဝူစတာမြို့တိုက်ပွဲတွင် ရခဲ့သော ဒဏ်ရာဟု ပြောနိုင်သည်။ ဘုရင့်ဘက်သားများနှင့် တွေ့ လျှင် ဘုရင့်ဘက်က သူဝင်တိုက်ခဲ့သည်ဟု ချီးမြှင့်လည်းကောင်း၊ ကရွမ်းဝဲလ် ဘက်သားများနှင့် တွေ့လျှင် ကရွမ်းဝဲလ် ဘက် က ဝင်တိုက်ခဲ့သည်ဟု လည်းကောင်း ပြောရမည်။ ထို နည်းက ပို၍ လူ့အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်သွားမည်။

သူ့အခေက သူ့ကို မိန်းမချော ချေးလွန်းသည်ဟု မကြာခဏ ပြောသေ ရှိသည်။ ယခုလို မျက်နှာပေါ်မှာ ဒဏ်ရာနှင့် ဆိုတော့ ပိုပြီး ယောက်ျား ဆန်သွားသည်ဟု အကောင်းတက်မှလည်း လှည့်တွေးကြည့်မိသည်။

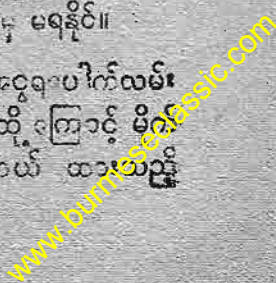
တိုက်တန်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို မခံရဘဲနှင့် လိနို လွတ် မြောက် မသွားစေရဟုလည်း အခိုင်အမာ သန္နိဋ္ဌာန် ချမှတ်နေမိသည်။

ဘရန်ဒီခွက်ကို ကောင်းစေလိုက်သည်။ လည်ချောင်း ထဲမှာ ပူခနဲဖြစ်ပြီး လျှောဆင်းသွားသည်။

မိုက်ကယ်သည် စိတ်အားငယ်သည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ငွေကြေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ။ သူ့ မိဘ များက မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ အထည်ကြီးပျက်သော ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

အထည်ကြီးပျက် မဟုတ်သည့်တိုင် လိနိုလို မိန်းမမျိုး ကို ခိုးပြေးသည့်အတွက် မိဘများအနေဖြင့် အမေ့ဖြတ် တော့မည်ဖြစ်သည်။ ဘာအထောက်အပံ့မှ မရနိုင်။

လိနိုသည် ဘယ်မှ သွားစောမရှိ။ ငွေရပါကလမ်း လည်း မရှိ။ လက်ထဲမှာလည်း ငွေမရှိ။ ထို့ကြောင့် မိုက် ကယ်ခေါ်ရာသို့သာ လိုက်ရမည်။ မိုက်ကယ် ထားသည့် အတိုင်းနေရမည်။

၃၈၀ အထောက်အတော် လှအောင်

မိုက်ကယ်က လီနိုကို တရားဝင် လက်ထပ်ယူသည့်တိုင် အောင်သည် မိုက်ကယ်အဖေက လီနိုကို ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမည် မဟုတ်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် မိုက်ကယ်သည် လီနိုကို တစ်နေရာရာတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရမည်မှာ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအတွေး ဝင်လာသောအခါ ဂေးလ်ဘတ်သည် ကျေးကျွန်ုပ်နှစ်ကြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် လီနိုသည် အလွန်မုည့်သည့် သစ်သီးကြီးတစ်လုံးနှင့် တူနေပေတော့မည်ဟု စဉ်းစားရင်းလည်း မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သို့မင်ထရီရှိ မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေလောက်မည်ဟု သင်ရသော မိုက်ကယ်ထံသို့ စာတစ်စောင် တောက်ရေးသည်။

‘ဂျက်ဖရီရဲ့ အပျော်မယား လီနိုနဲ့ မင်း ထွက်ပြေးတာ သိပါသယ်မိုက်ကယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မိမိနဲ့မှော ဘာအရည်အချင်းမှမရှိတာလဲ ငါသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုလောက်ဆိုယင် မင်းကိုယ်တိုင်ကပါ တန်ဖိုးရှိကြောင်းသိလို့ တစ်နေရာမှာ ခွာချပစ်ခဲ့ပြီး မိဘအိမ် ပြန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။’

‘သူနဲ့ငါ့မှာ စာရင်းရှင်းရာလေး တစ်ခုရှိနေတဲ့အတွက် လီနို ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ၊ အဲဒီသဘင်း ပေးမယ်ဆိုယင် အပြန်အလှန် သဘောမျိုးနဲ့ ဂျာကင်အင်္ကျီ အသစ်ဘစ်ထည် မှင်းကို လက်ဆောင်ပေးပါမယ်၊ မင်းသိပ်သဘောကျတယ်လို့ပြောတဲ့ ဂျာကင်အင်္ကျီကို မှတ်ငံသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အပြန်အလှန် သဘောပေါ့ ကွာ...’

လေးစားစွာဖြင့်

ဂေးလ်ဘတ်မာနေ့

ထိုစာ ကို စာတိုက်မှထည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ လုပ်လိုက်သည်ဆို သူ့ဘာသာသူ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

ကျေနပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မြိန်မြိန် ခြီးထိုင်နေခိုက် မမျှော်လင့်ပဲ ဂျက်ဖရီ ရောက်လာပြီး ဆိုက်ခိုက်သည်ကို ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဂျက်ဖရီက သူ့ကိုပြတမ်းပေါက်မှနေ၍ အိမ်နောက်ထဲသို့ လှင့်ပစ်ခဲ့သည်။

အောက်သို့ ခေါင်းနှင့်လောက်ထိုးကျသွားခြင်းဖြစ်ရာ သူ့အသက်သည် ထိုနေရာတွင် အပြုံးတိုင်ရပ်ဆိုင်းသွားပုံ ရှိသည်။

သို့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်ပံ့ပြီး ကောက်ရိုး လှည်းပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျသွားသောကြောင့် သေကံမရောက်သကဲ့သို့ပျောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောက်ရိုးများလိုက်ရောင်းသူက သူ့နေနေသည်အိမ် ရှင်အတွက် ကောက်ရိုးချမှန် လှည်းကို အိမ်နေခန်းသို့ မောင်းသွင်းထားသည်။

ယခင် ကောက်ရိုးဖိုးများ စာရင်း ရှင်းနေကြချိန် ဂျက်ဖရိုနှင့် ဂါလ်ဘတ်တို့တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး သူ့ကို ပြတင်းပေါက်မှပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်ကြရသည့် အိမ်ရှင် ကောက်ရိုးရောင်းသူနှင့် ထမင်းချက်တို့က အော်ဟစ်ပြော ထွက်လာသည်။

ကောက်ရိုးများထဲတွင် သူ့ခေါင်းစိုက်နေပြီး ကောက်ရိုးနှစ်ချောင်းသာ မိုးပေါ်ထောင်လျက်သာ ပေါ်နေသည်။

သေပြီဟုထင်ပြီး ဝိုင်းဆွဲထုတ်ကြသည်။ သို့သော် သူ ပေါ်။

အခကောင်း ကျန်နေသေးသော ပါးတစ်ဘက်ကို ကောက်ရိုးထဲမှာမြှုပ်နေသည့် ကောက်ဆွဲအသွားနှင့် ခြစ် မိသောကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ပါးတစ်ဘက်မှာ လိနီက မီးဆွနှင့် ထိုးလွှတ်သောကြောင့် ပတ်တီးစည်းထားရသည်။

ယခုဂျက်ဖရိုက ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချလိုက်သောကြောင့် ကောက်ဆွဲနှင့်ခြစ်မိပြီး ကျန်ပါးတစ်ဘက်မှာ ဒဏ်ရာမပြန်သည်။

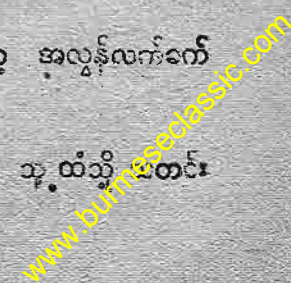
အသက်မသေဘဲ ကောက်ရိုးပုံသေထွက်လာနိုင်သောကြောင့် အိမ်ရှင်ကအထောက်အထား မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်လခမှန်မှန်မပေးဘဲဖြင့် အိမ်ရှင်ကလည်း ဂါလ်ဘတ်တို့ နည်းနည်းကလေးမှမကြည်ဖြူချေ။

တခြားနေရာများမှာသာ လက်ဖွားပြီး သုံးချင်တိုင်း သုံး၊ မြုန်းချင်တိုင်းမြုန်းနေသည်။

သို့သော် အိမ်လခပေးဖို့ကျတော့ အလွန်လက်ကော်သည်။

မိတ်ဆွဲအပေါင်းအသင်းများက သူ့ထံသို့ ဆုတောင်းလာပေးကြသည်။

အိပ်ရာထဲမှာနေရင်း သူကအဖြစ်အပျက်များကို ပြန် ပြောပြသည်။

သို့သော်လည်း သူပြောသည့်အဖြစ်အပျက်များသည် အနှုတ်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များနှင့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကဲ့လဲ့နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

'လိနိုကဂျက်ဖရီခရီးသွားနေတုန်း မိုက်ကယ်နဲ့ ခိုးရာ လိုက်ဖို့လုပ်တယ်။ တားဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိလာပြီပေါ့။ ဂျက်ဖရီဆိုတာ ငါနဲ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တယ်။ အရေး ကြီးတော့သွေးနီးရာဆိုသလို လိနိုကို ငါလားရမှာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ မိုက်ကယ်ဆိုတာကလဲ ငါ့သူငယ်ချင်း၊ မတော်တရော်တွေဖြစ်မှာကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့တယ် ဖြစ်မှာလဲ။ ဒါကြောင့် လိနိုကို မတော်ကြောင်း ပြောပြီး တားတာ။ ဒီလိုတားရပါမလားဆိုပြီး လိနိုက ငါ့ကိုမီးဆွ နဲ့မျက်နှာကို ကောက်ထိုးလိုက်တော့တာပါပဲကွာ'။

မီးသောင်ခံရသော ပါးဘစ်ခြမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ပြောပြသောဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

'နောက်ဆုံးတော့ ခရီးသွားနေရာကနေ ဂျက်ဖရီပြန် ရောက်လာတယ်။ ငါ့ရှင်ပြုတာကိုနားမထင်ဘူး။ မိုက် ကယ်နဲ့လိုက်ပြေးအောင် ငါကပဲကုလားဖန်ထိုးလွှတ်လိုက် တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ပြတင်းပေါက်ကနေတုန်းချလိုက်တာ။

ကောက်ရိုးလည်းပေါ် ကျသွားပြီး ကောင်း နသေးတဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုကောက်ဆွနဲ့ ခြစ်မိသွားတာပါ။

သူ ဘာပြောပြောလူတွေကတော့ ရာနှုန်း ပြည့် မယုံ ကြည်ကြပါ။

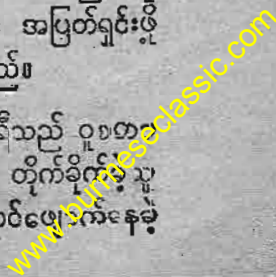
ထိုရက်အတွင်း တစ်နေ့တွင် အောက်စဖို့မြို့သို့ဂျက်ဖရီ ပြန်လာသည်ကိုတွေ့ကြောင်း၊ ဘားနစ်အိမ်ရှိရာသို့ တန်း တန်းမတ်မတ် သွားနေကြောင်းဖြင့် အရက်ဆိုင်မှ စာပွဲ ထိုးမကလေး ဒေါ်ရသီက ပြောသည်။

ဂေးလ်ဘတ်သည် ဘာကိုမျှ ဧည့်စားမနေနိုင်တော့ဘဲ သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို ပစ်ချကာ အပြင်သို့ ပြေး ထွက်သွားလေသည်။

အစိုးရဘက်သားများဆီသို့ ရွေ့ကုန်သွယ်သည်။ ဂျက် ဖရီကြီးစင်တက်ရတော့မည်ကို စိတ်ကူးဖြင့် တွေးကြည့်ပြီး သူ့အပျော်ကြီးပျော်သွားလေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချလိုက်ခြင်း ခံရသော်လည်း သူ မသေသည့်ဘက်ကို ဂျက်ဖရီကြားသဖြင့် အပြတ်ရှင်းဖို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု သူတွေးကြည့်သည်။

အစိုးရရုံးသို့ ရောက်သောအခါ ဂျက်ဖရီသည် ဝူစတင် ထိုက်ပဲ့တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဘက်မှ ပါဝင် ထိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ထိုက်ခိုက်ပြီး ကိုယ်ရောင်ပျောက်နေခဲ့

ကြောင်း၊ ယခုအောက်စဉ်မြို့သို့ဆုတ်လာပြီး သူ့နာမည် ရင်းဝင်းဒမ် ကိုပျောက်ကာမစ္စတာဂေါက်ဟူသောနာမည် ပွက်နှင့်နေကြောင်း၊ ယခုမှ မိမိတို့ဆွေမျိုး အချင်းချင်း စာ ပျက်ကြရာမှ ထိုအကြောင်းပေါ်လာပြီး မိမိသိခြင်းဖြစ် ကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

ဂျက်ဖရီဟာ တကယ် သစ္စာပေးတာဆိုတာ အခုမှပဲ သိရတော့မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့သူ့ကိုအထင်တွေ ကြီးလို့ အသက်ထဲကလေးကထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပေါ့!

ဂေါ်လ်ဘတ်က အာဏာပိုင်များကို မှန်နှင့်ခမောင်းနှင့် ပြောပြနေသည်။ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို တော်သည်မှာ မှန် ရောက် ညည်း သူ့သစ္စာပေးတာဖြစ်နေသည်ကို စောစောက မသိဘဲ အခုမှသိခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ အာဏာပိုင်များ ယုံခံလက်ခံအောင် ပြောပြနေသည်။

ထို့ကြောင့် မိုက်ကယ်နေသွားခဲ့သည့်အဆောက်အအုံ ကို အစိုးရလက်နက်ကိုင် ထပ်များကဝိုင်းလိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်တွင် ဘာနေနှင့်တွေ့ပြီး လီနို ဘယ်အရပ် သွားကြောင်းစုံစမ်းသော်လည်း၊ ကျေနပ်လောက်အောင် တိကျသည့်အဖြေ မရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆင်း

လာသော ဂျက်ဖရီသည် လက်နက်ကိုင်တပ်များ၏ ဝိုင်း ဝန်း တားဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

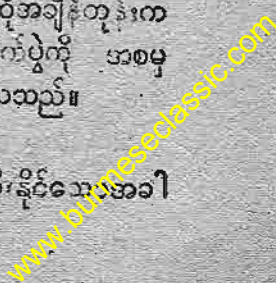
ဂျက်ဖရီက ဓားထုတ်ပြီးခုခံသည်။ လက်နက်ကိုင်များ က အုပ်စုနှင့်ဖိတိုက်သောကြောင့် ဂျက်ဖရီက အဆောက် အအုံထဲသို့ ပြန်ဆုတ်သွားရသည်။

လှေကားပေါ်တွင် တိုက်ပွဲ အပြင်းအထန်ဖြစ်သည်။ ဓားချင်းထိသံများ ညံ့နာသလို ဓားချင်းထိရာမှထွက်လာ သည့် မီးပွင့်များကလည်း တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။

ဂျက်ဖရီသည် လှေကားပေါ်တက်ပြီး ဆုတ်ခံခံလိုက်၊ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြီး အသားတိုက်လိုက်ဖြင့် လက် နက် ဝိုင်အဖွဲ့ကို တစ်လေး ကိုဘည်းခုခံတိုက်ခိုက်နေသည်။

ဒီထောက် ကျွမ်းကျွန်ကျင်ကျင် တိုက်ပွဲဝင်စာမျိုး တပ်ထက်နဲ့တစ်ကိုယ် တင်ခါမှ မမြင်ပူဝါဒုဗျာ့သူ နောက်ပိုင်းတွင် တာပန်ပေးပြောသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက တာပန်သည် အပေါ်ထပ်မှ ရှိနေပြီး တိုက်ပွဲကို မာစမှ အဆုံးတိုင် အနီးကပ် မြင်တွေ့ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ဂျက်ဖရီကို ဓားချင်းယှဉ်ပြီး ဓမ္မိဆီနိုင်သောအခါ သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီးဖမ်းရသည်။

၃၀၈ အထောက်အတော် လှအောင်

ထိုအခါကျတော့မှ ဂျက်ဖရီသည် နှားသိုးကြီး တစ်ကောင်လို ဗုန်းခနဲ ပစ်လွှဲလေတော့သည်။

ဂျက်ဖရီသတိပြန်လှည့်လာသောအခါ ထောင်ထဲရှိအချုပ်ခန်း တစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသည်။

နေရာက ညစ်ပတ်လွန်းလှသည်။ ကြမ်းပိုးတွေ၊ ပင့်ကူတွေ၊ သန်းကြီးမတွေ၊ ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းနေသည်။

သည်ထဲမှာ အချိန်တွေ ပိုချင်တိုင်းပိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားချင်ရာကို ကြိုက်သလောက် စဉ်းစားနိုင်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်ရာကို ကြိုက်သလောက် ယဉ်နိုင်သည်။

အချိန်ဆိုသည်မှာ ထောင်ထဲတွင် ဘာမျှတန်ဖိုး မရှိ။ ထောင်ထဲရောက်လာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ကြိုးစင် အတင်ခံရဖို့အတွက် သော်လည်းကောင်း၊ ပြည်နှစ်ဒဏ် ပေးခြင်းခံရဖို့ အတွက်သော် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းမဲ့ ထိုင်စောင့်ရလေတော့သည်။

ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရလာသော ဂျက်ဖရီကို အလိုရှိဆုံးသော အခန်းမှာ ချုပ်နှောင်ထားသည်။ ထောင်ထဲ

အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်ဖြစ်လေရာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်ပင် မမက်နိုင်ချေ။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း လိနီနှင့် မိုက်ကယ်ထို့ အကြောင်းကို သူစဉ်းစားကြည့်သည်။

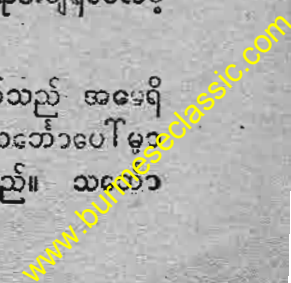
မိုက်ကယ်နှင့် လိနီသည် ဘန်ဘူရီလမ်းမှ တစ်ဆင့် ကိုပင်ထရီသို့သွားခြင်း မဖြစ်နိုင်။ ဘန်ဘူရီကို သွားမည် ဆိုပြီး ထမင်းခွက်ကို အစားအသောက်များ ထုပ်ပိုးခြင်း ခြင်းမှာ တစ်ခြားလူများကို မျက်စိလှည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပြီးတော့ မိမိ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ တကယ်ထွက် သွားပြီဟုလည်း လိနီ ယုံကြည်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မိုက်ကယ်နှင့် ခိုးရာလိုက်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်။

သူ့ကို လိနီ လုံးဝနားလည်မသွားပါကလား။

သူ့ထို့ ဘယ်ကိုများ သွားကြလေမည်နည်းဟု စိတ်နာနာဖြင့် သူတွေ့ကြည့်နေမိလေသည်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက တော့ လန်ဒန်ကိုသွားခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ခရီးစရိတ်ရအောင် သူ့ထို့ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရောင်းချရပေလိမ့်မည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဖေရိယန် ကိုလိုနီနယ်သစ်သို့ ထွက်ခွာသည့် သင်္ဘောပေါ်မှာ ရောက်ချင်လည်း ရောက်နေကြပေလိမ့်မည်။ သင်္ဘော

လက်ရန်းနားတွင် မိုက်ကယ်နှင့် အတူယှဉ်တွဲရန်သော်လည်း
လိနိုကို စိတ်ကူးမျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာသည်။

သူတို့အတော့ အမေရိကန် နယ်သစ်မှာ အဝတ်စုံကို
ထူးထောင်ကြပေတော့မည်။ လူသစ်စိတ်သစ်ဖြင့် အခြေ
ချကြပေတော့မည်။

သံတိုင်များ စိပ်စိပ်ဘဝထားသည့် ပြတင်းပေါက်
ကလေးဆီသို့ သူ့လျှောက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်က
မြင့်လွန်းသောကြောင့် အတော်ကြီး အရပ်ရှည်သည့်လူမှ
မီနိုင်သည်။

အပြင်ကို သူ့မျှော်ကြည့်သည်။ အောက်စပို့မြို့၏ မြင့်
မားသော အဆောက်အအုံများမှ အမိုးချွန်ချွန်များကို
မြင်နေရသည်။

အဆောက်အအုံများမှာ အိုမင်းကြပေပြီ။ ထိုကြောင့်
ရာသီဥတုဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံထားရပြီး မူလ
အရောင်များလုံးဝ မရှိတော့ချေ။

လီနိုနှင့်သူ အတူနေခဲ့သော တည်းခိုခန်း အဆောက်
အအုံကလေး ဘယ်နားလောက်မှာရှိမည် ညည်းဟု စိတ်မှန်း
နှင့်ရှာပွေ့ကြည့်မိသည်။

ထိုတည်းခိုခန်းကလေးမှာ လီနိုနှင့်အတူ နေခဲ့သည်။
သူတစ်ဆက်တွင် စိတ်အချမ်းသာချမ်းသာ၊ အပျော်ဆုံး
အခါနေ့ချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

လီနိုသည် မိုက်ကယ်နှင့်အတူ အမေရိကန် နယ်မြေသို့
ထွက်ပြေးသွားခြင်းမှာ မိမိနှင့် အတူ သွားခြင်းထက်ပို
ကောင်းသည်ဟုလည်း တွေးကြည့်မိသည်။

ထိုသို့ တွေးမိသောအခါ သူ စိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။
သို့သော်လည်း အမှန်တရားကို သူ့ဘေးကြည့်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

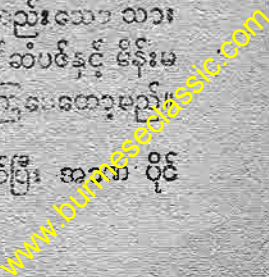
မိုက်ကယ်သည် နာမည်ပျက် ရှိသူ မဟုတ်။ မျိုးရိုး
ကောင်းသည်။ မြေပိုင်ရှင်မျိုးရိုးဖြစ်သည်။

သူ့မိဘများသည်အထည်ကြီးပျက်ဖြစ်နေသော်လည်း
လက်ကျန် အဆောက်အအုံများကို ရောင်းချပါက အမေ
ရိကန်မှာ သူတို့လင်ယောအခြေချ နေနိုင်ပေလောက်အောင်
တော့ ရနိုင်သေးသည်။

နယ်မြေသစ်မှာ အဝတ်စုံကို သူတို့ ထူထောင်ကြပေ
တော့။

ကိုပင်ထရီမှ မြေပိုင်ရှင်ထို့၏ တစ်ဦး တည်းသော သား
နှင့် တိုင်းမီးယားရွာကလေးမှ ရွှေးရောင်ဆိပ်နှင့် မိန်းမ
ငယ်လေးတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းကြပေတော့မည်။

သူ့ကိုစွဲဆိုင်သည်အမှုများနှင့်ပတ်သက်ပြီး အာသာ ပိုင်
များက ရှင်းပြထားသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် သစ္စာခံမှု၊ ကရွမ်းစဲလ် နှိုသစ္စာ ဖောက်မှုများ၊ ဓားပြမှုများဖြင့်သည်း၊ တရားစွဲမည်ဟု ပြောသည်။

ထိုအမှုများအားလုံးအတွက်ကျခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်သည် သေဒဏ်ဖြစ်လေသည်။

ဓားပြမှုသည်လည်း သေဒဏ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသော အခါ လျက်ဖရိက အာဏာပိုင်များကို မထိုဘက်သားအမှု အပူဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်မှုနှင့် သေဒဏ် အပေးခံရပြီးမှ တော့ နောက်ထပ်သေဒဏ်တွေ့ပေးတော့အရာ ဘာမှုစရာ ရှိပေတော့မည်နည်း။

လူ့စစ်ယောက်ကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပြန်သတ်၍ ရနိုင်ပါ သနည်း။

ကြိုးစင်တက်ရသောအခါနှင့် သူဘယ်လို သေသွား မည်နည်းဆိုသည်ကို တွေးကြည့်နေမိသည်။

လူတို့သည် တစ်နှစ်မဟုတ် တစ်နှစ်တော့ သေကြရမိ သာဖြစ်သည်။

ယခုကြိုးစင်တက်ရဘဲ လွတ်မြောက်သွားလျှင်လည်း တစ်နှစ်နှစ်နှင့် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သေရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုညတုန်းက လီနိုကို အိပ်မက်မက်သည်။ သူတို့နှစ် ယောက်ဘာထဲတောင်ထံဝရမ်းပြေးများအဖြစ် ပြေးနေ ကြရကြောင်း မက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လီနိုကို သူအရမ်းချစ်ပါသည်။ သူ့ဘဝသည် လီနိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ထိုအကြောင်းများကို လီနို မသိနိုင် တော့ပါ။

နောက်နေ့တွင် ဂေလ်ဘတ်က သူ့ကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်။

မျက်နှာပေါ်မှ ဒဏ်ရာများ အတော်လေး ပျောက် ထင်းစပြုနေပြီကို တွေ့ရသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ သူပစ်ချလိုက်သဖြင့် ကောက်ဆွနှင့် ခြစ်မိသောဒဏ်ရာမှာ သိပ်ကြီးလှကြောင်း ငှက်ဘားမိ သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ထောင်မှူးက ဂေလ်ဘတ်ကို မျက်နှာလုပ်သည့်အနေ ဖြင့် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ထိုင်ပြီး စကားပြောနိုင်အောင် လျက်ဖရိ၏ အချုပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးမည်ဟု လာပြော သည်။

ထိုခလားကွတ်စကားကြောင့် ဂေလ်ဘတ်မှာအထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

လူခုသုတို့တွေ့သည်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ရန်ရှာရှင်ရန်ခိုင်အလယ်မှာသံတံခါးရှိနေသည်။ သံတံခါး
ကို ဆော့အခိုင်အမာခတ်ထားသည်။

ဂေလိဘတ်က သံတံခါးပဲ စကားပြော ပါမည်ဟု
ပြောပြီး ထောင်မှူးကိုပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

‘မင်း သိပ်ကို မှားသွားတယ် ဂျက်ဖရီ၊ သိပ်ကိုမှား
သွားတယ်’

ဂေလိဘတ်က သံတိုင်ကြားမှ လှမ်းပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကိုမှားသွားတယ်၊ အမှန်ကတော့
မင်းကဲ့ ချွတ်တို့တွေရှိနေတဲ့ နောက်တေးလမ်းကြားထဲကိုပစ်
ချဖို့အကောင်းဆုံး၊ ကျောက်ခင်းလမ်း ရှိနေတဲ့အိမ်ရှေ့ထက်
ကို ပစ်ချလိုက်ရမှပဲ၊ ဒါမှတစ်ခါတည်း ကိစ္စတုံ့သွားမှာ
မဟုတ်ဘူး’

ဂျက်ဖရီက သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။ ကိစ္စတုံ့
အောင်တစ်ခါတည်းပဲ လိုက်မိသည့်အတွက် သူ့ထက်
ပဲ စိတ်အကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။

ဂေလိဘတ် မျက်နှာဖြူဖြူ ဖြစ်သွားသည်။
အံ့ကိုလည်း တင်းတင်း ကျိတ်တားလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ဒေါသတကြီးပြောသည်။

‘မင်း မကြာခင်သေရအောင် ဂျက်ဖရီ၊ ဘယ်တရား
ရုံးကမှ မင်းကိုလွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို အမှုနှစ်စုံနှစ်

တရားစွဲထားတယ်၊ နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ ကြိုးစင်
ဖောက်ရယင် ဝေးပြုမှုနဲ့ ကြိုးစင်တက်ရမှပဲ၊ ဘယ်လို
နည်းနဲ့မှ လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ မင်း ဘာပြောခွင့်သေး
သလဲ’

‘မင်းပြောပုံက တယ်ပိုင်ပါသား၊ ဘာကြောင့်များ
ဒါလောက် သေချာပေါက် ပြောနေနိုင်တာလဲ၊ နှင်မှုလုံး
တစ်ခုမှ သက်သေမပြနိုင်သေးဘူးလေကွာ၊ ဒါကို မင်းက
အပိုင်ပြောနေသလား’

ဂျက်ဖရီက ရှက်နောက်နောက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြော
သည်။

ဂေလိဘတ်က အသက်ဝေအောင်ရှူသည်။ သူ့ကိုယ်
ကို မတ်မတ်ပြင်ရပ်လိုက်သည်။

‘ငါလာတာ မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး ဂျက်ဖရီ’
ထိုစကားကြောင့် ဂျက်ဖရီက ရယ်သည်။

‘ဟား... ဟား ရန်ဖြစ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးလား၊
ဒါဖြင့်ယင် ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲကွ’

‘ထို့နှစ် ယာကဟာ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ...’

‘သွားစမ်းပါကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကာကွေ့ လာပြော
မနေပါနဲ့’

ဂျက်ဖရီက စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲဖြတ်
ပစ်လိုက်သည်။

ဂေးလ်ဘတ်က သံတိုင်ဘက်သို့ ပိုကပ်လာသည်။ ဂျက်
ဖရီ၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်သည်။

‘ငါ့ကို ငင်း သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတာတွေ ငါ မေ့ပစ်
လိုက်ချင်ပါတယ် ဂျက်ဖရီ၊ မင်းအနေနဲ့လဲ နောက်ဆုံး
ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်စရာရှိယင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ’

ဂျက်ဖရီက သူ့ကို အက်ခတ်ကြည့်သည်။

‘လာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ မြန်မြန်သေအောင်
အဆိပ်ဖောက် ကျွေးချင်နေတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဂျက်ဖရီ၊ ရယ်စရာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊
ငါ အတည်ပြောနေတာပါ’

ဂေးလ်ဘတ်က စကားခဏဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ လေသံ
တိုးတိုးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘လိနို ဘယ်ထောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလို့
ပြောတယ်မဟုတ်လား ဂျက်ဖရီ၊ အဲဒါကို ငါမယုံဘူး၊
ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပါ၊ ငါ သွားတွေပြီး
ထောင်ထဲမှာ မင်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြ
လို့မယ်၊ ဒါမှ မင်းကို နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းအနေနဲ့ လာ
တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခုကိုတော့ မင်းအတွက် ငါ
ကူညီပါရစေ’

ဂျက်ဖရီက ခပ်ပြတ်ပြတ် တစ်ချက်ရယ်သည်။

‘မိထောင်ထဲမှာ ငါနဲ့ အတူတူ လိနိုသေအောင်လို့လား၊
ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့ အမြင်မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်ချင်
လို့လား၊ ဘာအကြောင်း ကြောင့် လိနိုကို သွားတွေချင်ရ
တာလဲ’

ဂေးလ်ဘတ်မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သံတိုင်ကို
ခမ်းရှိုးနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် ခေါက်သည်။

‘ဝါဒါရဲ့တော်၊ တံခါးလေးဖွင့်တော့၊ ထောင်ဝင်စာ
တွေလို့ပြီပြီ’

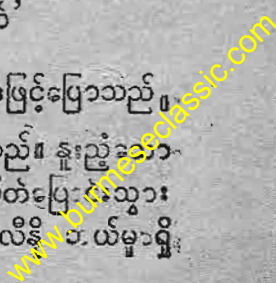
ဟုလည်း နောက်သို့ လှည့်အော်သည်။

ဂျက်ဖရီက အုတ်နံရံကို မှီခိုရင်း ဂေးလ်ဘတ်ကို စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ အတော့ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်သည့်
မျက်နှာဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှာ သိနေသည်။ ကြည့် - နှုတ်
အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

‘ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂေးလ်ဘတ်’

ဂျက်ဖရီက နူးညံ့သော လေသံကလေးဖြင့်ပြောသည်။

ဂေးလ်ဘတ်က ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ နူးညံ့သော
လေသံဖြင့် ပြောသောကြောင့် ဂျက်ဖရီစိတ်ပြောသွား
ပြီး မိမိကမ်းလှမ်းသည်ကို လက်ခံကာ လိနို ဘယ်မှာရှိ

ကြောင်း ပြောတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သည်လိုဆို တော့လည်း မျှော်လင့်ချက်များ မကုန်ဆုံးသေးပါဘူး။

ဂျက်ဖရီက ဆက်ပြင်းချသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဘဝ ကြောင့်လဲဆိုတာမှမ်းပေါ့ပေါ့ မှာ လိနိုလုပ်သလို ဒဏ်ရာ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်အောင် ငါမလုပ်လိုက်နိုင်ဘူး။ မိ အမှားကို တစ်နှေးနှေးတော့ ပြင်ဖြစ်အောင်ကို ပြင်ရ မယ်။ အင်း... မဆေးသေးဘူးဆိုယင်းပါလေ’

ဂျက်ဖရီက ဆက်ပြင်းချောင်း ပြောသည်။

ဂေလ်ဘတ်က ကနန်းကတန်း ထွက်ပြေးသွားသည်။ တံး လာဖွင့် ပေးသည့် ထောင်ကြပ်ကုပင် ဒေရာသောပါး တွန်းထိုး တိုက်မိသွားသည်။

သူ့ခြံသံကို ဂျက်ဖရီ နှုး ထောင်နေသည်။ သူ လာ ငရာက တွေ့ဆုံသည့်အတွက် လိနိုကို သူ ရှာမေးတူသေး ကြောင်း သိရသည်။ ထိုအတွက်ဘော့ မကျေဇူးတင်လိုက် မိသည်။

မိုက်ကယ်သည် ဂေလ်ဘတ် လက်လှမ်းမမီနိုင်သည့် နေရာသို့ လိနိုကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်သည်။ ထိုကျေးဇူး တရား၏ အကျိုးကိုတော့ သူ ကောင်းစွာ ခံစားရပါလိမ့် မည်။

ထေရ်ဝင်စာ လာတွေ့သည့် နေ့ကတစ်ယောက်က တော့ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုရမည်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျက်ဖရီသည် အချုပ်ခန်းသောင့်တွင် နံရံကိုမှီပြီးထိုင် နေသည်။ မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော ပင့်ကူ အိမ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်ရှင်း ငြိမ်သက်နေ သည်။

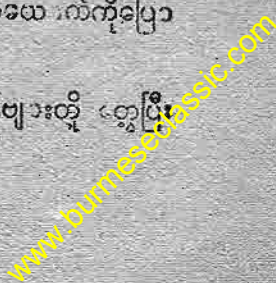
သံတံခါးဖွင့်သံ ကြားတော့မှ မော်ကြည့်မိသည်။ မြင်နေတွေ့နေကျ နက်၏ကိုယ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့ သော်လည်း အခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး ဖြစ်နေ သည်ဟု ထင်သည်။ သူမှတ်မိသောနက်မှာ ဒါသောကံ မဝပါ။

အခန်းထဲသို့ နက်ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာသည်။ သူလည်း ထိုင်ရာမှ ကုန်းသလိုက်သည်။ အခန်းအပယ်သို့ ရောက် လာသောနက်က သူ့ပခုံးကို ဝမ်းသာအားရ ပုတ်သည်။

နက်၏နောက်တွင် ထောင်မှူးက သံတံခါးကိုပိတ်ပြီး သော့ပြန်စက်နေသည်။ ပြီးတော့သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပြော သည်။

‘ဒီနားမှ ပဲ ကျွန်တော်ရှိနေမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ပြီး ယင် ကျွန်တော် ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်နော်’

စောင်းမှု၊ ထွက်သွားသည်။

‘နက်... မင်း ဆွမ်းဆက်မှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ ငါထင်နေတာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းဗိုက်ကြီး ရွှေနေလိုက်တာကလဲ မတရားသဖြင့်ပါလား၊ အမျိုးသမီးရော နေကောင်းတတ် မဟုတ်လား’

ဂျက်ဖရီက မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက် မေးချလိုက်သည်။

နက်က သူ့လက်ကိုညှစ်သည်။

‘အမျိုးသမီး နေကောင်းပါတယ်၊ မင်း အဖမ်းခံယူတယ်ကြားလို့ ဆွမ်းဆက်ကနေ လိုက်လာတာ၊ ဗိုက်ရွှေနေတာကတော့ မိန်းမက အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေချည်း ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးနေတာကိုး၊ ဒါလောက်တော့ ရှိတော့မှာပေါ့ကွာ’

နက်က ဂျက်ဖရီကိုကြည့်ပြီး အားပေးတရ ပြုံးပြသည်။

‘ထိုင်ဖို့ မင်းကို ငါမပြောတော့ဘူးနက်၊ အခန်းက အရမ်းညစ်ပတ်နေတာ၊ မင်းအဝတ်တွေ ပေကုန်လိမ့်မယ်၊ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်ကြတာပေါ့၊ အဖီက လေကောင်း လေသန့်နည်းနည်းရတယ်၊ ဒါထက် ငါ့ဆီက လိနို တွက်ပြေးသွားတာ မင်း ကြားပြီရောပေါ့’

‘အေး... ကြားတယ်’

‘သူ့ သတင်း ဘာများကြားမိသေးလဲ’

ဂျက်ဖရီက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ခမးသည်။

‘မကြားသေးဘူး၊ ဘာမှမကြားဘူး၊ လာလီ စုတ်စပြုတ် ပျောက်သွားသလို သူ့လဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတော့တာပဲ’

နက်၏ ခလံသံမှာ အတော်ကြီးထိခိုက်နေကြောင်း သိသာ ထင်ရှားပါသည်။ မျက်နှာလည်း မသ မယ ဖြစ်သွားသည်။

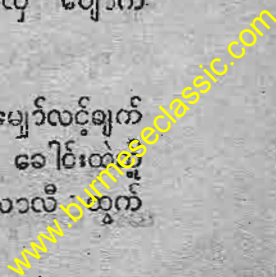
ဂျက်ဖရီမှာ အထိတ်ဘလန့် ဖြစ်သွားသည်။

‘လာလီ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ ဘာမှမသိရသေးပါလား’

ဟု မေးသည်။

‘မဂလ်ဘတ်ဆီကနေ ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောကြတာပဲ၊ ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ တစ်ခါတည်း ပျောက်ချမ်းမလှ ပျောက်သွားတော့တာ’

တိုအကြောင်း ကြားရသေးအခါ မျှော်လင့်ချက် ထောင်ခြည် မှိန်မှိန်လေးတစ်ခု ဂျက်ဖရီ၏ ခေါင်းထဲသို့ ထောက်လာသည်။ မဂလ်ဘတ်လက်ထဲမှ လာလီ သွက်

ပြေးသွားသည်ဆိုလျှင် လိနီနှင့်နှစ်ယောက်အတူတူပေါင်းပြီး လုံခြုံသည့် တစ်နေရာရာမှာ သွားပုန်းနေနိုင်သည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်မိသောကြောင့် သူ့ ရင်ထဲမှာ အခက်ကလေး ချောင်သွားသည်။

လိနီနှင့်အတူ လိုက်သွားသည့် မိုက်ကယ်သဘင်လည်း ဘာမျှမကြားရတော့လေရာ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

‘ဖြစ်လာတာတွေကို ရဲရဲရင်ဆိုင် ကြရတော့မှာပေါ့၊ ဂျက်ဖရီ၊ လိနီက မင်းကိုပစ်ပြေးပြီပဲ၊ ဒါကို မင်းလက်ခံရမယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကိုယ်ကိုစွဲသာအရေးအကြီးဆုံးထားရမယ်၊ လိနီအသက် စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေတာမျိုးတွေ မဖြစ်စေနဲ့နော့’

နက်က တရားချသည်။

‘ထောင်အပြင်မှာ နေယောင်တော့ ဖြေသာတာပေါ့ကွာ၊ ထောင်ထဲမှာ နေရတာဆိုတော့ စိတ်ညစ်စရာတွေ ချည်းပါ၊ ကိုယ်မှ ဘာမှ မတတ်နိုင်တာ’

ဂျက်ဖရီက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီးပြောသည်။

နက်က လေသံကို ချက်ချင်း နှိမ့်ချပစ်လိုက်သည်။

‘ဒါတွေအားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ငါ့မှာ အစဉ်တစ်ခုရှိနေတယ်’

နက်သည် စကားပြောရင်းမတ်တတ်မှ အဝတ်အစားများကို အလျင်အမြန်ချွတ်နေသည်။

‘ထောင်မှူးလာ မလာ သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်ထား၊ ဂျက်ဖရီ၊ ငါ့ဗိုက်မှာ ကြိုးတွေအများကြီးပတ်ထားတယ်၊ လှည့်လို့ ရလှုပ်လို့ မရ ဖြစ်နေတယ်’

နက်က လေသံကလေးဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။

‘နက်၊ မင်းဟာ ထလယ်လက်တွေ့သမားတစ်ယောက်ပါပဲလားကွာ’

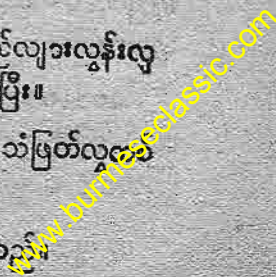
ဟုလည်း မယုံကြည်နိုင်သလို ပြောသည်။

နက်က သံဖြတ်လွှတ်ချောင်းနှင့် ဓားမြှောင် တစ်ချောင်း ထုတ်ပေးသည်။ ကြိုးများကို ဆက်ဖြေနေသည်။ ဂျက်ဖရီက ထောင်မှူးနှင့်ထောင်ကြပ်များ လာရာလမ်းကို မျက်နှာတောင်မခတ် လှမ်းကြည့်နေသည်။

နက်၏ဗိုက်ကို ပတ်ထားသည့်ကြိုးမှာရှည်လျားလွန်းလှသည်။ ဖြေနေရသည်ပင် တော်တော်နှင့်မပြီး။

ငါ့ဗိုက်တစ်ဘက်ထဲမှာ နောက်ထပ် သံဖြတ်လွှတ်ချောင်း ရှိနေသေးတယ်’

နက်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောပြန်သည်။

၄၀၄ အထောက်အတော် လှအောင်

ဂျက်ဖရိက သူ့ ကိုကြည့်ပြီး အားပါးတရ ပြုံးသည်။

'မင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လက်နက် တိုက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီကိုး၊ ဒီ ထောင် ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ ယမ်းတွေ ပါမလာတာဘဲ အံ့ဩစရာ ကောင်းနေသေးတော့တယ်'

'ပိုကောင်းတဲ့အစီအစဉ် ငါ့မှာရှိသယ်'

မျက်နှာအမူအရာ တည်တည်ဖြင့် နက်က ပြောသည်။ အဝတ်အစားများကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဝတ်နေသည်။

ဂျက်ဖရိက ကြိုးများ၊ သံဖြတ်လွှာများနှင့် ဓားမြှောင် ကို မွေ့ထုအောက် ထိုးသွင်းပြီး ဝှက်နေသည်။

'ငါ့အစီအစဉ်က အန္တရာယ်တော့များတယ်၊ ဒါပေ မယ့် အလုပ်ဖြစ်မယ်'

အစီအစဉ် အသေးစိတ်ကို နက်က ပြောသည်။ ဂျက်ဖရိ က သေးသလျှာချာနားစိုက်ထောင်သည်။ သဘောပေါက် ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ မျက်မှောင်ကုပ် သွားသည်။

'စောစောတုန်းက ဒီကို ဂေလ်ဘတ် လာသွားသေး တယ်၊ ငါ့ကို ပတ်တီးရိုက်မလို့ လာတာ၊ ဒီအကြောင်းသူ ကြားယင် မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်မူပဲ'

ဟု ဂျက်ဖရိက ပြောသည်။

'ဒါပေါ့၊ လီနိုအကြောင်း သူ့ ဇာတ်လမ်းတွေဆင်ပြီး ပြောနေတာလဲ ငါ့ကြားပါတယ်ကွာ'

ဟု နက်ကလည်း သဘောတူ ဆောက်ခံသည်။

'ဘဲ ဇာတ်လမ်းတွေလဲ'

ဂျက်ဖရိက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးသည်။

နက်က ပြောပြ သည်။ ဂျက်ဖရိက သူ့ လက်ဝါး တစ်ဖက်ကိုလက်သီးဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးပစ်လိုက်သည်။

ဂေလ်ဘတ်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လွှင့်မပစ်ခင် အလျင်ဆုံး ကုတ်ကို ချိုးလိုက်ရမှာကွာ'

ဟုလည်း မချီတင်ကဲ ပြောနေသည်။

'သူ့ ကို မင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ လွှင့်ပစ်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းလဲ ကြားတယ်'

နက်က ပြုံးပြုံးကြီး ပြောသည်။ ပြောရင်း ဂျက်ဖရိ၏ ဆိပ်ရာအောက်မှ ကောက်ရိုးများကိုယူကာ သူ့ အင်္ကျီထဲ သွင်းနေသည်။ စောစောကအတိုင်း ပိုက်ရွှံ့နေစေရန် ပြန် ဖြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

'သန်းကြီးမ၊ တွေ ပါကုန်လိမ့်မယ်'

ဟု ဂျက်ဖရိက သတိပေးသည်။

နက်က ပခုံးတုန်သည်။

ဂေးလ်ဘတ်အတွက် ကာမုဒုပုနဲ့ ဂျက်ဖရို ဒေါ်ရော်
သိနဲ့ သူ့ ပြဿနာတက်နေတယ်။ သူ့ အမြင်ယော
လုပ်ဘာတဲ့ အနက်ဆိုင်က စားပွဲထိုးကောင်မလေးမှတ်မိ
တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီကောင်မလေးကို သူ့နှိပ်စက်ထား
တာ တစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်းတွေစွဲလို့ ကောင်မလေး
က သူ့မကောင်းကြောင်း တွေ့ရာလူ့ကို လှိုက်ပြောနေ
တယ်။ ကောင်မလေးကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက် ပေး
လိုက်ယင် ဂေးလ်ဘတ်ကို ဇက်ကျိုးအောင် အရက်တိုက်
ထားမှာပါကွာ'

ဂျက်ဖရိုက ခေါင်းညိတ်နေသည်။ နေရာတကာတွင်
စေ့စပ်သေချာအောင် စီစဉ်တတ်သော နက်ကို ကျေးဇူး
ထွင်မဆုံး ဖြစ်မိသည်။

'မင်းဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ နက်။
မင်းကျေးဇူးတွေကို တစ်သက် မမေ့ပါဘူးကွာ'

ဂျက်ဖရိုက လှိုက်လွဲသည့် လေသံဖြင့် အားပေးတရ
ပြောသည်။

'ဝေလ်အိန်ဒါနိုးမကြီး မီးလောင်လို့ ငါ အထဲမှာပိတ်
မိနေတုန်းက သေးက မျှော်စင်ကြီး ပေါ်တက်ပြီး ငါ့ကို
မင်းကယ်ခဲ့တာကိုလဲ ငါ့ဘယ်အခါမှ မမေ့နိုင်တော့ဘူး
သူငယ်ချစ်လဲ'

ဟု နက်က ပြန်ပြောသည်။

ဝေလ်အိန်ဒါနိုး မီးလောင်စဉ်မှာ ထိုအထဲတွင် နက်
ပိတ်နေခဲ့သည်။ ဗီဂျီကြီးအစ်လုံး လဲကျပြီး သူ့ ပေါ်ပိုဒေ
ရာ ဗီဂျီကို ဖယ်လိုမှုဖယ်၍ မရနိုင်ဘူး မီးလောင် အသေခံ
ရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

မီးလောင်၍ မသေလျှင်လည်း မီးခိုးများကြားမှာ
မွန်းပြီးသေဖို့ သေချာနေသည်။ သူ့ရှိသည့်နေရာသို့ မီးခိုး
များက လုံးဝင်နေသည်။ သူ တပြည်းပြည်း အသက်ရှူ
ကျပ်လာသည်။

မီးလောင်နေသည့်အဆောက်အအုံဘေးတွင် မျှော်စင်
ရှိသည်။ ဂျက်ဖရိုက မျှော်စင်ပေါ်ထက်သည်။ ပြီးတော့
နက်ရှိနေသည့် အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ မျှော်စင်မှ
နေ၍ ခုန်ကူးသည်။

လူတွေအားလုံး အပက်ရှေ့ဝံ့ အောင်ဖြစ်ကုန်သည်။
မျှော်စင်နှင့် မီးလောင်အဆောက်အအုံသည် အလှမ်းကွာ
လှရာ ခုန်ကူး၍ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဆောက်နိုင်ဟု အများ
က ယူဆကြသည်။ တစ်ဘက်သို့မဆောက်၍ အောက်ပြုတ်
ကျလျှင် စိစိညက်ညက် ကြေလေးကပ်အောင် မြင့်သည်။

အားလုံး ဝိုင်းတားနေသည့်ကြားမှ ဂျက်ဖရိုမျှော်စင်
ပေါ် တက်သွားသည်။ နက် ပိတ်မိနေသော အခန်းဆီသို့
ခုန်ကူးသည်။ ကံအားလျော်စွာ ချောချေ မော့မော့
ဆောက်သွားသည်။

သို့သော်လည်း မီးခိုးများက မည်းမှောင်နေသည်။
တို့အထဲသို့ သူ့အထင်းဝင်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ နီရဲ
နေသည်။ သူလည်း အသက်ရှူကျပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်တော့
မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် တစ်ဘက်ကလေး နောက်မတူနဲ့ဘဲ နက်ရှိုင်း
သည့် အခန်းထဲဝင်သည်။ နက်၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ပိုနေသော
ဗီရိုကြီးကို ဖယ်ပြီး ကယ်ထုတ်ခဲ့သည်။

ဂျက်ဖရိုက ပခုံးတုန်သည်။

‘ဒါလောက် မကြီးကျယ်ပါဘူးကွာ၊ စကားထဲ ထည့်
ပြောမခနပ်နဲ့’

ဟု နက်ကိုတားသည်။

နက်က သူ့ပခုံးကို လာပုတ်သည်။

‘အစစအရာရာမှာတော့ သတိထားနော်၊ တို့မှာ မီတစ်
ကြိမ်ပဲ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးရမယ်’

နက်က ဂျက်ဖရိုကို သတိပေးသည်။

‘စိတ်ချပါ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းနဲ့လဲ သေခဲသချာချာ
အောင်မြင်ရပါစေ့မယ်’

ဂျက်ဖရိုက ကတိပေးသည်။

‘ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သင်္ကာမကင်း မဖြစ်
ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မယ်’

နက်က ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့ဗိုက်ကို ကုတ်သည်။
ကောက်ရိုးများထဲမှာ ရောပါသွားသော သန်းကြီးမများ
က သူ့ဗိုက်ကို ကိုက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

‘ငါ့ဗိုက်ကြီးက လူစိတ်ဝင်စားစရာ ခကောင်းနေတယ်၊
ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံကလဲ မြည်ချင်သေးတယ်၊ မသင်္ကာ
လို့ တစ်ယောက်ယောက်က လာစမ်းကြည့်ဖင် ပြဿနာ
ပဲ၊ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်၊ အားလုံး စိတ်ချမယ်နော်၊
ဝါဒါရဲတော်... ဝါဒါရဲတော်’

နက်က တစ်ဘက်သို့ လှည့်အော်သည်။

ထောင်မှူးက သံတံခါးကို ပြန်ပိတ်သောအခါ ဂျက်
ဖရိုသည် မှိုင်းတွေချသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ငေးမိခင်းရာ
ငေးနေလေသည်။ ထောင်မှူးနှင့်နက်တို့ ထွက်သွားသည့်
အသံကြားရတော့မှ သူ့အမူအရာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ် လာ
သည်။

တုရင်မင်းမြတ်အပေါ် သစ္စာခံသည့်လူ အောက်စပို့မှ
ရခိုင်သလောက် နက်က စုဆောင်းသည်။ နရသိန်အကျဉ်း
ထောင်ကြီးကို တိုက်ခိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်သည် ဆိုရာတွင် လက်နက်ဖြင့် စီးနင်းတိုက်
ခိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထောင်စားသို့သွားပြီး သံသော
သံကြောင်များဖြင့် သီချင်းပိုင်းဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သီချင်းဆိုနေကြသောကြောင့် ရပ်မိရပ်ဖများက မကျေမနပ် ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့မလျော့ပါ။ ထိုသီချင်းသံများကြောင့် ထောင်ပြောင်းပေါက်မှု သံချောင်းများကို သံဖြတ်လှနှင့် ထိုက်နုသော အသံမှာ ပျောက်ကွယ်သွားရလေတော့သည်။

ဂျက်ဖရီက သံချောင်းများကို လုံးလုံး ပြတ်သွားအောင် မဖြတ်။ တည်းတည်းကလေး ချန်ထားသည်။ ကိုယ်ထွက်မည့် အချိန်ကျမှ ထိုသံချောင်းများကို ကန်ချပစ်လိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အားလုံးပြုံးစိသွားသည်။ ထောင်မှထွက်ရန် အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီ။

တစ်ညနေတွင် သူ့လည်စည်းပဝါကို ပြောင်းပေါက်ကသံတိုင်မှာချည်သည်။ ညနေခင်း လေပြည့်လေညင်းက တိုက်ခတ်နေရာ အနက်ရောင်လည်စည်းပဝါမှာ လေထဲတွင် တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေသည်။

ထိုအရာကား အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီဆိုသည့်အကြောင်းအချက်ပြလိုက်ခြင်းပင်။

ထိုညက ထောင်ပတ်လည်တွင် ပိုဆူသည်။ စောစောပိုင်းညများလိုသီချင်းဆိုရုံမကတော့ပဲ ဗုံများ၊ ဘင်များ၊ ယူလာကာ ပြောင်းဆန်အောင်တီးကြသည်။

မြို့ပေါ်မှာ ညမထွက်အေးမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ည ကိုးနာရီထို လျင် တစ်မြို့လုံး လူသွားလူလာမရှိတော့။

နာရီစစ်ကြီးမှ ည ကိုးနာရီ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဂျက်ဖရီက တည်းတည်းကလေးဖြတ်ထားသော သံချောင်းများကို ကန်ချပစ်လိုက်သည်။ ဆူညံသံများကြားတွင် သံချောင်းများ ကျသွားသည့်အသံကို မည်သူမျှ မကြားနိုင်တော့။

အသင့်ချည်နှောင်ထားပြီးဖြစ်သောကြိုးဖြင့် မြင့်မားလှသော အုတ်နံရံကြီးတစ်လျှောက် အန္တရာယ် ကြီးမားစွာ ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

အောက်ဘက်တွင် အလင်းရောင်မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ အလွန် အာဖိုက်ကြည့်နိုင်မှ ရေးရေးသာမြင်ရသည်။

ထိုအမှောင်ထဲတွင် မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်သည် ထောင်နံရံဘက်သို့ မသိမသာပင်လာနေသည်။ မြင်းလွတ်တစ်ကောင်ကိုလည်း ဆွဲလာသည်။

ထိုသူကား နက်ဖြစ်လေသည်။ အလွန်မြင့်မားသည့် ထောင်နံရံအတိုင်း ကြိုး တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ခက်ခဲစွာ ဆင်းလာသော ဂျက်ဖရီကို သူ စိုးရိမ်တကြီး မော့ကြည့်နေသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေဆဲ မြေပြင်သို့ရောက်ရန် ဆယ့်ငါးပေ ခန့်အလိုတွင် ကြိုးပြတ်ကာ ဂျက်ဖရို ကျလာလေတော့ သည်။ မြေပြင်ပေါ်မှာလိမ့်သွားပြီး နက်၏ မြင်းခြေ ထောက်နားအထိ ရောက်သွားလေသည်။

မြင်းကလန်ခုန်လာ တစ်ချက် ဟည်းလိုက်သည်။ နက် က သူ့မြင်းကို နိုင်အောင်ထိန်းထားသည်။

‘ခိုက်မိသွားသေးလား’

နက်က လေသံဖြင့်မေးသည်။ သူ့အတော်လေး စိုး ရိမ်သွားပုံရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ပျာပျာသလဲ ကြည့်သည်။

ဂျက်ဖရိုက မြေပြင်ပေါ်မှာလှလှလဲသည်။ နက် ကမ်း ပေးနေသည့် မြင်းတော်ကြီးကိုဆွဲယူသည်။

‘ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ခခိုက်မိပါသွား၊ တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်တော့ စုတ်ပြဲသွားတယ်ထင်တယ်’

ဂျက်ဖရိုက မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြေး သည်။

‘ငါ့ကိုကူညီတာတွေ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်နော်၊ ကဲ...မင်း သွားဖို့ကောင်းပြီ၊ မတော်လို့ ငါ့ကို ပြန်ဖမ်းမိသွားရင် မင်းပါ အမှုပတ်နေဦးမယ်’

နက်က ပစ္စတိုသေနတ်နှင့် ဓားလှမ်းပေးသည်။ ဂျက် ဖရိုက ပစ္စတိုသေနတ်ကို ခါးမှာထိုးကာ ဓားကို ခါးမှာ ချိတ်သည်။ သူ ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ။

‘ခဏနေဦးလေ၊ ငင်း ဒါလိုဦးမှာပေါ့’

နက်က ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဂျက် ဖရိုက ဖမ်းယူ ဘေးလိုက်သည်။

‘အထဲမှာ ရွှေခဲဂါးတွေပါတယ်’

နက်က သူ့သူငယ်ချင်းကို စိတ်မသက်မသေးဖြင့် ငေး ကြည့်နေသည်။ မေ့ခင်ထဲမှာမို့ မျက်နှာမည်းမကွဲဖြစ် နေသည်။

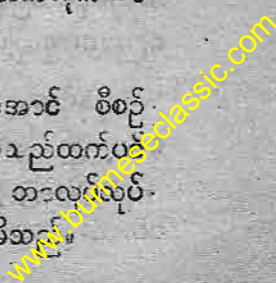
‘မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဂျက်ဖရို’

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသည့်လေသံဖြင့် နက်ကမေးသည်။

‘ဘုရားသခင်မူပဲ သိတော့မှာပဲ သူငယ်ချင်းရာ’

ဂျက်ဖရိုသည် မြင်းပေါ်သို့ လှူးခနဲ တက်လိုက်ကာ အသားကျစီ ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

နက်က သူ့အတွက် လိုလေသေးချေအောင် စီစဉ် သွားလိုက်သည်။ ငယ်ကလေးတို့ လိုအပ်သည်ထက်ပင် နေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် နောက် တစ်လှည့်လုပ် နိုင်နှင့် ကင်းရှင်းအောင်လုပ်ဖို့ သူ စိတ်ကူးမိသည်။

အောက်ဖွဲ့မြို့ထဲမှ သူ ထွက်ခဲ့သည်။ အရှေ့တောင်
အရပ်ဆီသို့ ဦးသည်ပြီး သွားသည်။ ဆွမ်းခက်မှာ
သော်လည်းကောင်း၊ ကုန်းဝဲလ်မှာသော်လည်းကောင်း၊
သို့တည်းမဟုတ် မိမိနှင့်အသက်ကြီးလည်းကောင်း သွား
ရောက်ခဲ့နေမည်ဆိုလျှင် လုံခြုံနိုင်ကြောင်း သူဆိုသည်။

သို့သော် ထိုအရပ်များဘက်သို့ ယောင်လှိုပင်သူခြေဦး
မလှည့်။ ထိုအရပ်များတွင် လိနီနှင့်သူလှည့်လည်သွားလာ
ပူးသည်။

ပြေးလွှားနေရသည့်ကာလတုန်းက ထိုအရပ်များတွင်
အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုပြန်သွားလျှင် အဖောင်းတွေအသစ်
ဖြစ်ကာ လိနီကို သတိရနေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်များနှင့် ဝေးသည့် နေရာများ
တက်သို့သာ သူဦးတည်ခဲ့လေသည်။

မိမိနှင့်ခွဲပြီး၂ ခြားယောက်ျားဝဲ ဝဲယောက်ယောက်နှင့်
အတူနေရသဖြင့် လိနီ၏ဘဝမှာ ပိုမိုကောင်းမွန်မည် ဖြစ်
ကြောင်းသူယုံကြည်သည်။

သူနှင့်အတူနေရလျှင် ဒုက္ခဘွင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်
တော့မည်မဟုတ်။

ဝရမ်းခမ်းနှင့်ပေါင်းသင်းနေရသော ဘဝသည် တာ
ကောင်းနိုင်တော့မည်နည်း။

လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှလည်း မထားနိုင်ဖို့က သေ
ချာနေသည်။

အမှန်တော့ လိနီကိုအေးချမ်းသည့် ဘဝတွင် အဆင့်
အသန်းမြင့်မြင့် သူထားပေးခဲ့ချင်ပါသည်။

ရာသီဥတုအလွန်ဆိုးရွားနေသည့်အချိန်တွင် အောက်
ဖွဲ့မြို့သို့မရောက်ရောက်အောင် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သူပြန်
လာခြင်းမှာ လိနီကိုသတိပေးကောင်းပေးဖို့ ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ကိုလိနီနယ်သစ်သို့သွားဖို့ အစီအစဉ်အား
လုံးအဆင်ပြေသွားသည်။

လိနီနှင့်သူ့ကို ခြံပိုင်ရှင်က ခရီးစရိတ်ခံပြီး ခေါ်သွား
ဖို့ သဘောတူသည်။

ဟိုရောက်လျှင် ဂျက်ဖရီက ခြံအလုပ်သမားများကို
ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရမည်။

ထိုအကြောင်းပြောပြချင်လွန်းသောကြောင့် အောက်
ဖွဲ့မြို့သို့ မိုးထဲလေထဲမှာ သူပြန်လာခဲ့သည်။

သို့သော် တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်တော့ လိနီကလေး
မျက်နှာမြင်ပြီးသည်နှင့် တိုးနေသည်။ မွှေးလာသည့်
အားလေးက သူ့ကလေးမဟုတ်။

သူ့ကလေး မဟုတ်ရကောင်းလားဟု ဒေါသပေါက်
ထွက်သည်။

သည်ကမပြီး ယခုအချိန်အထိ ပြဿနာပေါင်းစုံနှင့်သူ တွေ့ရတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်က ဒါလောက်မိုက်မဲနေမှတော့ ထိုဒုက္ခ များကို ခံသင့်သည်ဟုလည်း သူ့ ကိုယ်သူပြန်ပြောမိသည်။

သူ့ ကိစ္စပြီးသောအခါ နက်ကလည်း ဆွေများဆက်သို့ ပြန်သွားသည်။ ဂျက်ဖရီထောင်ဖောက်ပြီးထွက် ပြီးလွတ် မြောက်သွားခြင်းတွင် နက်၏အကူအညီပါရမည်ဟုဂေ့လီ တတ်က ဆက်မကင်းဖြစ်နေသေးသည်။

သို့သော်လည်း ခိုင်လုံသည့် သက်သေ အထောက် အထားမည်သူကမူ မပြနိုင်သောကြောင့် နက်မှာဘေးမထိ ရန်မခဲဖြစ်နေသည်။

နက်ကလည်း ကေဇလာဟလသတင်းတစ်ခုကို တန်ပြန် ထုတ်လွှင့်ပေးလိုက်သည်။

ဂူစတာမှနတ်မိမယ်က ဂျက်ဖရီကို ချုပ်နှောင်ထား သည့်အခန်းပြတင်ပေါက်သို့ အတောင်ပံခတ်ပြီးပျံသန်း သွားကြောင်း၊ ပြီးတော့ သံတိုင်များကို ဖြတ်ပေးပြီးကြီး တစ်ချောင်းပါ ချိပေးထားခဲ့ကြောင်းဟူသော ကောလာ ဟလသတင်းဖြစ်လေသည်။

အောက်စဖို့တွင် နေခဲ့ရသည့်အချိန်ကာလများအတွင်း သူ့မှတ်မိနေသူမှာ လီနိုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

အခြားဘာကိုမှမမှတ်မိ။ လီနိုကိုပဲ အချိန်ရှိသမျှ သူ တမ်းတနေမိသည်။

တောပိုင်းသို့ သူ့ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်။ ဝမ်းသွားလမ်း၊ လာများကို ခားပြတိုက်ပြီး စားသောက်၊ နေတော့ ထောနက်အတွင်းမှာဖြစ်သည်။

တစ်ခါတွင် မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်သွားသည်။ ပဲ့တော် ကျင်းပနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူတွေစည်ကားနေရာ အမှတ် တမဲ့လူအုပ်ထဲမှာ ရောပြီးလျှောက်သွားနေမိသည်။

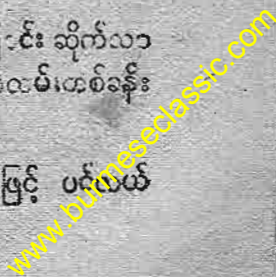
တစ်နေရာတွင် ဆံပင်နီနီနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို တွေ့သဖြင့် လီနို ဘင်ပြုံးလိုက်ကြည့်သည်။

လီနိုမဟုတ်ပါ။ အခြားမိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

သူ့လိုချင်သည်ဆိုလျှင် မိန်းကလေးများကို ရနိုင်ပါ သည်။ သို့သော်လည်း လီနိုမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့် မိန်းကလေးကိုမှ သူ့စိတ်မဝင်စားတော့ချေး အားလုံးကို ကျေးခိုင်းနိုင်စွမ်းရှိနေလပြီ။

သူ့ တဝအလှည့်အပြောင်းဖြစ်ဖို့အကြောင်း ဆိုက်သာ သည်။ ခားပြကြီးလုပ်နေရသည့်တဝဇာတ်လမ်းအစန်း ရပ်ဖို့ဖြစ်လာသည်။

ခားပြတိုက်ရင်း တိမ်းရင်း ရှောင်ရင်းဖြင့် ပင်လယ် ဝမ်းခြောက်သို့ သူ့ရောက်သွားသည်။

ဒို့ဗာမြို့ ရောက်သောအခါ မောင်ခိုကုန်သည် တစ်ယောက်နှင့်အသိအကျွမ်းဖြစ်သည်။

မောင်ခိုကုန်သည်သည် ပြင်သစ်ပြည်မှလာနှင့် ဘုန်းမိအနက်များကို ခိုးသွင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် အကောက်ခွန်ဆောင်ဖို့လိုဘဲ အခတ်ကလေး အကျိုးဖြစ်ထွန်းနေသည်။

မောင်ခိုသမား အဖော်အစပ် ကောင်းသောကြောင့် တစ်ညလုံး ထိုမောင်ခိုနှင့်အတူ ပြင်သစ်ဘက်စမ်းသို့ ထုထိုးခိုးကျူးကြသည်။

ထိုအခါက က သူတို့ကံကောင်းပါ။ တစ်ချိန်လုံး တိမ်ဖုံးနေသော ညသည် တိမ်အောက်မှထွက်ကာ ထိန်ထိန်ကြီးသာပစ်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ် ရလက်ကြားမှာ ကင်း လှည့် နေ သော ဗြိတိသျှ အကောက်ခွန်သင်္ဘောက သူတို့ကိုမြင်သွားသည်။ ပြင်သစ်ကမ်းခြေသို့ရောက်ဖို့ ခရီး သိပ်မဝေးတော့သည့် နေရာမှာ သွားတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အကောက်ခွန် သင်္ဘောက သူတို့ စက်လှေ ဘေးသို့ အားမြောက်နှင့် လှမ်းထုသည်။ ပြဿနာမရှိပါ။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်ချက်အတော့ သေသေချာချာ ပြဿနာရှိသွားတော့သည်။

အမြောက်ဆန်က ရွက်တိုင်ကိုထိသည်။ ရွက်တိုင်ကျိုးကျသည်။ ထိုရွက်တိုင်ကျိုးက မောင်ခိုကုန်သည်ပေါ်သို့

တည့်တည့်ကျသည်။ မောင်ခိုကုန်သည် ရွက်တိုင်ကျိုးပိပြီး ပွဲချင်းပြီးသေသည်။

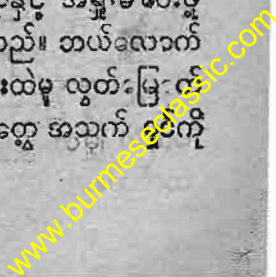
ဂျက်ဇရီသည် နည်းနည်းကလေး တုံ့ဆင်းမနေတော့ပါ။ ဗြိတိသျှ အကောက်ခွန်သင်္ဘော ရောက်မလာမီ လှေတစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ထဲသို့ဆင်းခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ကမ်းခြေသို့ ဦးတည်ပြီး တအားလျော်တော့သည်။

ထူကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ လှေငယ်နှင့် ပင်လယ်ထဲသို့ ဆင်းသည့်အချိန်မှာပင် လှေကို တိမ်ဖုံးသွားသောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ မောင်အဘိ ကျသွားပြန်လေသည်။

ကြယ်ကလေးများ လင်းလက်နေသည့် ကောင်းတင်အောက်မှ ပြင်သစ်ကမ်းခြေပေါ်သို့သူ ရောက်သွားသည်။

သူ မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှမရှိပါ။ အသိအကျွမ်း တစ်ယောက်မျှမရှိပါ။ မည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိပါ။ ထိုဘဝမျိုးဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံပေါ်သို့ အချိန်မတော်ကြီးတွင် မအမျှလင့်ဘဲ သူ ရောက်လားပြန်ချေပြီ။

သို့သော် လောကကို လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးမပေးဖို့ သူ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဘယ်လောက် အကျပ်အတည်းများတွေ့တွေ့ ထိုကြားထဲမှ လွတ်မြောက်ရမည်။ ဘယ်လိုသေဘေးမျိုးနှင့်တွေ့တွေ့ အသက်ခွင့်ကို ရှင်ရမည်ဟု သူဆုံးဖြတ်သည်။

ပြင်သစ်မြေကို နှင်းမိပြီး သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာ
သော ပထမဆုံးအတွေးသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ဘယ်လို
အရောက်ပြန်ရမည်နည်းဟူသော အတွေး ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်းစစ်သည်။

အင်္ဂလန်မှာ သူတယ်တာစရာ ဘာရှိသနည်း။ သူ့မျှော်
လင့်စရာ ဘာရှိသနည်း။ သူ့အတွက် ကောင်းကွက် ဘာ
ရှိသနည်း။ သူ့ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ဘာရှိ
သနည်း။

လီနိုလည်း မရှိတော့ပြီ။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာပင် သူ့အခြေချ
နေထိုင်ရာတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လီနိုသည်မိုက်ကယ်နှင့် တစ်အိုးတစ်အိမ်
ထူထောင်ကာ အဆင်ပြေနေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရေး
သာယာနေလိမ့်မည်။

မိုက်ကယ်ကလည်း ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် ပီသ
စွာ နေထိုင်ပြီး မယားကို လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေလေမိမ့်
မည်။

လီနို စိတ်ချမ်းသာနေသည် ဆိုလျှင် ပြီးတာပါပဲဟု
သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးလိုက်မိလေသည်။

အဝေးမှာ မိုက်ကယ်မိုက်ကယ်ဖြစ်နေသော မီးရောင်
ကလေးကို မြင်ရသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးလွှားသို့တည်း
မဟုတ် မြို့တစ်မြို့မြို့မှမီးလွှား သေသေချာချာ မပြော
တတ်ပါ။

သို့သော်လည်း ဂျက်ဖရီက အားပါးတရ ပြုံးကာ
မိုက်ကယ်မိုက်ကယ် ဖြစ်နေသော ထိုမီးရောင်ကလေးဆီသို့
ပြုံးတည်ပြီး စတင်လျှောက်လှမ်းလေတော့သည်။

မိန့်မှာ သူ မြတ်နိုး တွယ်တာသော မြို့ကို ကျောခိုင်းပြီး
မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ခရီးထွက်ခဲ့ရလေတော့
သည်။

မှန်ပါသည်။ အောက်စဖို့မြို့သည် သူ့ မြို့သူ ရွာလိုဖြစ်
လာသည်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာစုမှာ နေနေရသကဲ့သို့လည်း
စိတ်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဟန်လုပ်သည့်အနေ
ဖြင့် ခေါင်းကို မော် ထားသည်။ စိတ်မထိခိုက်လေဘုန်
တင်းထားသည်။

သို့သော်လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းက လေးမျှ ငဲ့စောင်းမကြည့်ခြင်းက သူ့ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေကြောင်း ဖော်ပြနေသည့် သဘောပင်။

ကြမ်းတမ်းသော၊ အန္တရာယ်ပြင်းသော ခရီးရှည်ကြီးကို ဂျက်ဖရီနှင့် နှစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့ကြဖူးပါသည်။ ယခုတော့ အားလုံး အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ခရီးရှည်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ အောက်စဖို့မြို့သို့ မစွတာနှင့် မစွက်ဒေါက် လင်မယားအဖြစ် ဝင်ရောက်နေထိုင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို လိမ်ညာနေခဲ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်လျှောက်လုံး လိမ်ညာနေခဲ့ရသည်မှာ ခါးသီး နှာကြည်းစုလည်း ကောင်းလှပါသည်။

ထိုကြားထဲကပင် ဂျက်ဖရီကို သူ့နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ချစ်ခဲ့သည်။ အချစ်သည် ထိုသို့သော ကာလမှာပင် မွေးဖွားဖြစ်ထွန်းလာပြီး ရှစ်ဆန်ကြီးထွားနိုင်ပါသေးသည်။

ယခုတော့ အားလုံး နောက်ပိုင်းမှာကျန်ခဲ့ပြီ။ အတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်တိုင်ကမူ အနာဂတ်ကို ဦးတည်ရတော့မည်။

သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်မှာ အမြောက်အမြားဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အလုံးစုံ ဆုံးရှုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မပြောနိုင်ပါ။

မှန်ပါသည်။ တစ်ခုမကျန် ဆုံးရှုံးသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အင်မတန် ချောမောလှပသည့်သမီးလေး ရှိနေသည်။ ဒါ့ဆို တစ်ခုမကျန် ဆုံးရှုံးသွားခြင်း မဟုတ်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာသမီးလေးလိုရီနာ ရှိနေသောကြောင့် အလုံးစုံ ဆုံးရှုံးသွားခြင်းမဟုတ်။

သမီးလေးကို သူ့ခပ်သွက်သွက်နမ်းလိုက်သည်။ 'သမီးလေးရဲ့ဘဝက အစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာပါ ကွယ်'

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ပန်းရောင် ပါးပြင်သေးသေးကလေးကို သူ့နှုတ်ခပ် ဖြင့်ဖို့ကပ်ထားလိုက်မိပြန်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သမီးလေးက အရမ်းလှမှာ၊ ဒါပေမယ့် သမီးလေးရဲ့အလှက သမီးလေးအတွက် အကောင်းတရားတွေသာဖန်တီးပေးရမယ်။ သမီးလေးရဲ့အလှကြောင့် သမီး-

လေးမှာ အောင်မြင်မှုသရဖူတွေသာဆောင်းရမယ်၊ မေမေ
လိုလှလို့ ဒုက္ခရောက်အာမျိုး လုံးဝမဖြစ်ခေရဘူး၊

ရင်ခွင်ထဲက လိုခံနာကို သူတိုးတိုးကလေး ပြောနေ
သည်။

သူပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ လီနို အင်မတန် ချော
မောလှပသည်။

ထိုသို့ချောမောလှပသဖြင့် သူဒုက္ခချိုးစုံနှင့် ကြုံတွေ့
ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ချောမောလှပသောကြောင့် ဂျက်ဖရီက သူ့ကိုတပ်
မက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ချောမောလှပသောကြောင့် ဂေးလ်တတ်က သူ့
ကိုအပိုင်လိုက်ကြံနေခြင်းဖြစ်သည်။

လတ်တလော မပိုင်းနိုင်သေးသည်တွင် အမေ့နည်းဖြင့်
စာမကိုအရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ချောမောလှပသောကြောင့် ဂျမီးက သူ့နှင့်လက်ဆက်
ပြီး ပန်သစ္စတားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ချောမောလှပသောကြောင့် ယခုလိုကိုယ်လွတ်ရှုန်း
ပြီး ခြေဦးတည်ရာထွက်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချောမောလှပသော သူ့သမီးလေးသည်
သူ့ချောမောလှပမှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်စေရဟု သူ့အာမခံ
ချက်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုလဲပုံကြီးပေါ်တင်လိုက်ရသလို သူ့အလှက သူ့ကို
အောက်ပြိုကျသွားအောင် ဆွဲချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝကို ဇာတ်သိမ်စေလိုက်ခြင်းသည် ထိုအလှ
ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ဘေးကင်းရာသို့ တစ်ကိုယ်တည်းထွက်ပြေး
ခဲ့လေပြီ။

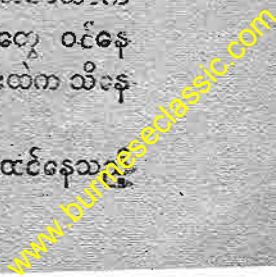
မိုက်လယ်ပါလ သည်မှာ ခရီးဆုံးအထိမပျက်၊ ဘန်တူ
အထိသာ ဖြစ်သည်။

ဘန်တူရီရောက်လျှင် သူတို့ပမ်းခွဲကြမည်။ မိုက်ကယ်
ကိုပင်ထရီသူပြန်မည်။

လီနိုကတော့ ကယ်အရပ်သို့ ခရီး ဆက်ရမည်ကို
ဆင်သေး။

ဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် မိန်းမသား တစ်ယောက်
အဖြစ် အရပ်ကားလည်ပြီး မြင်းပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်နေ
သူမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ့အသည်းနှလုံးထဲက သိနေ
သည်။

ပမ်းမေးရေးအိုင်က ရေပြင်တွင် သွားထင်နေသည့်
အရပ်ကိုသူကြည့်သည်။

မြင်ကြီးပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားပြီး စီးနင်း
လိုက်ပါလာသော်လည်း ညှိုးချိုးကျနေသည်ကို အထင်
သားမြင်တွေ့နေရသည်။

အသက်ငယ်သေးသည်မှာ မှန်သည်။ ချောမောထ
သည်မှာ မှန်သည်။

သို့သော် အရှုံးကြောင့် မရွှင်မလန်းနိုင်အောင် မြင်
နေရှာသည်။

တစ်ဆောင်းလုံး နောက်ပြီးတော့ နွေဦးရာသီက
လျှောက်လုံး ဇောင်းထဲမှာ အနားယူနေခဲ့ရသည့် စခန်းပို
ယားသည် ယခင်လို ယခင်ကိုကျောပေါ်တင်ပြီးခရီးထွက်
ရသည့်အတွက် မြို့ကြွနေသည်။

ကုန်တွေအများကြီးတင်လာသော မိုက်ကယ်၏
လိုက်မေီယံဖြင့် လီနိုကစခိုပိုင်ယား၏ဇက်ကို မကြာခင်
အောင်းထိန်းပေးနေရသည်။

မိုက်ကယ်ကမူ မတန်တဆတင်လာသည့်ကြားက
ပစ္စည်းများ အပြည့်အစုံ ယူလာနိုင်၍ ဟုဆိုကာ မ
မနပ်ဖြစ်နေသည်။

မနက်ဖြန်ဝတ်ရမည့် အဝတ်အစားများ ကျန်
သောကြောင့် ပို၍မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

တန်ဘွင်မြို့နယ်လျှင် အဝတ်လဲစရာမရှိတော့သ
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတော့မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ
နေသည်။

ထို့ကြောင့် မိုက်ကယ်တစ်လမ်းလုံး တိုတ်ဆိတ်စွာ
ထိုက်လာသည်။

လီနိုကလည်း စဉ်းစားစရာအကြောင်းတွေ များလွန်း
သောကြောင့် မိုက်ကယ် နှုတ်ဆိတ်နေသည်ကို သတိ
မထားမိ။

သူပြောတာနားထောင်၊ သူခိုင်းတာလုပ်၊ သူထားရာ
မှာနေသည့် မိုက်ကယ်၏အကျင့်ကို သိနေသောကြောင့်
လည်း သတိမထားမိခြင်းဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်ကတော့ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံပါလော
သည့်အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် ကြားကပင် လီနို၏
မျက်နှာကလေးကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေရှာ
လေသည်။

လီနိုကို မပြောမည်ဆက်ဆံလွတ်လိုက်သော ဂျက်ဖရီ
ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မည်။

ဂျက်ဖရီနှင့် လီနိုတို့ အဆင်မပြေသောကြောင့် ယခုလို
ခရီးအတူထွက်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ပြီးတော့ လီနိုကို သူချစ်ရေးဆိုခွင့်ရသည်။ ကံ
ကောင်းလျှင် လီနို၏အချစ်ကိုပင် ရကောင်းရနိုင်သည်။

လီနိုကို ကိုပင်ထရီသို့ ခေါ်သွားရမည်။ ဒါ့လောက်
ချောမောလှပသည့်မိန်းကလေးကိုတွေ့လျှင် အားကောင်း
သေ

၄၃၂ အထောက်အကူ လှအောင်

ချာပေါက်သဘောတူမည်ဖြစ်သည်။ အမေသဘောတူဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။

သူတို့မိသားစု စီးပွားပျက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေက တစ်ဦးတည်းသော သားကလေး မိုက်ကယ်ကို သူ့ဌေးသမီးနှင့်ပေးစားလိုသည်။ မိုက်ကယ်ကလည်း လှူချော့ကလေးဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကြိုက်လောက်သည်။

ထိုအစီအစဉ်ရှိထားသော အဖေကတော့ သဘောတူမည်မဟုတ်။ သို့သော် အဖေသည် အဖေကြံစင်ကို လွန်ဆန်နိုင်သူမဟုတ်။ အမေပြီးလျှင် ပြီးရသည်။

အောက်စပိုမှာ ထု ပညာသင်ခွင့်ရသည်ကိုပဲ ကြည့်စိပွားခေအခက်အခဲကြောင့် အဖေက ကျောင်းဆက်မထားချင်။ သို့သော် အဖေက ကိုယ်အငယ်ခံပြီး သားပညာတတ်ဖြစ်အောင် သင်ရမည်ဟု ပြောသည်။ အဖေမပြင်းသားပဲ သဘောတူလိုက်ရသည်။

အဝတ်အစားဖိုး များများ စားစား မတတ်နိုင်သဖြင့် အနီရောင် ရဲရဲကြီးတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ဖက်ရှင်သဘောမျိုးလုပ်ပြီး မိုက်ကယ်ဝတ်ခဲ့ရသည်။

ဒါတွေကအရေးကြီးပါ။ ကိုပင်ထရီသို့ လီနိုပါလွှာရေးသား အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း မိုက်ကယ် နားလည်ထားသည်။

လီနိုကလည်း အတွေးနယ်၍နေသည်။

သူနှင့်ဂျက်ဖရီ အောက်စပိုမြို့သို့ရောက်လာ ကြတုန်းက ညီသူမျှသတိမထားလိုက်မိကြချေ။ သူ့လိုကိုယ်လို ခရီးသွားနှစ်ယောက်အနေဖြင့် သာမန်ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု အောက်စပိုမြို့မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာပြန်တော့မည်လည်း လူမသိ သူမသိ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်လာပြန်ပြီဟု သူ စဉ်းစားကြည့်နေမိလေသည်။

ကံတရားကိုပင်ယို မယ်ဖွဲ့ရတော့မည်သား မပြောထက် နိုင်တော့ပေ။

သို့သော် လီနိုထင်နေသလိုမဟုတ်။ အောက်စပိုမြို့ထဲမှ သူ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်ကို မည်သူမျှ သတိမထားလိုက်မိဟူသော သူ့အထင် မှားနေသည်။

မြို့အတွက်ဂိတ်တွင် လူ အတော်လေး များသည်။ သောမူးပျားသည်များကလည်း ရောင်းကုန်များနှင့် မြို့အက်လာကြသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ စားစရာများ၊ ဂျုံ၊ ပဲ၊ ပြောင်းများ အစုံပါသည်။ ခြေတောက်များ ပူးစည်းထားသည့် ကြက်တို့ကြီးတွေကိုလျက် မြို့အဝင်သူများလည်း ရှေးပင်။

ထိုသို့သော ကိုယ် အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေကြသောကြောင့် ဘေးလူကို သတိမထားနိုင် သူ လီနိုထင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့အော် မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်က သူတို့က သတိထားမိအောင် ထားလိုက်မိကြလေသည်။

သူတို့မှာ မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေး ထူလှပျစ်နှင့် ဗလးကတီးကောင်း တပ် ဆိုသူနှင့် ပိန်ပိန်သေးသေး ခြေတစ်ဖက် ဆာနေသူ 'ဆွမ်း' ဆိုသူတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

တပ်နှင့်ဆွမ်းသည် မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ သွားနေသည့် ခရီးသည် နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လီနီတို့က အောက်ဖျိုမြို့ခံမှ အထွက်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က မြို့ထဲထဲ အဝင် ဂိတ်မှာ ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ လီနီတို့က သူတို့က သတိထားမိသော်လည်း သူတို့က လီနီတို့ကို သတိထားမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘန်ဘူရီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ပဲ့တေချက်တွင် မြင်းလှည်းသမား တစ်ယောက်နှင့် စားခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပဲ့တေချက်အနောက်အောက်ဖြစ်မည် စိုးသောကြောင့် အေးက ပိုင်များက နယ်နှင့်ဒဏ် ပေးလိုက်သောတောင်ဘက်သို့ ခရီးနှင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် ဘာသံယောဇဉ်မျှမရှိ။ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ အခုသွက်ဆို့ အခုချက်ချင်း ထွက်နိုင်သည်။ ကြောင့် အောက်ဖျိုမြို့သို့ သူတို့ လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ခါးပိုက်နှိုက် စားပြီးတော့ အောက်ဖျိုအလုပ်ဖြစ်မည်ဟု တွက်ထားကြသည်။

တပ်နှင့်ဆွမ်းသည် လန်ဒန်မြို့မှာလည်း ကျက်စားခဲ့သည်။ ထိုမှ လွင့်လာပြီး မြို့ပေါင်းတစ်ဒါဇင်လောက် ရောက်ခဲ့သည်။ ထုဇဝတ်မှုပေါင်း များစွာကို ကျူးကျွန်းခဲ့ကြသော လူ့ဘုံ၊ လူမိုက်များ ဖြစ်လေသည်။

မိုက်ကယ်နှင့်လီနီ မြို့အဝင်အထွက်ဂိတ်ဆုံရောက်သောအခါ ဆွမ်းက မယောင်မလည် လိုက်ကြည့်သည်။

'တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ သူ့ဘေးက ချုံတိတ်'

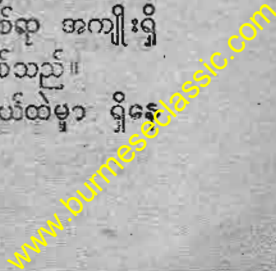
ဆွမ်းက တပ်ကို လေသံဖြင့် မေးသည်။

'တွေ့တယ်'

တပ်က မေးစေ့ကိုပွတ်ရင်း အက်ကွဲသည် လေသံကြီးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အစတုန်းကတော့ သူ့အသံကောင်းပါသည်။ သို့သော်လည်း အရစ်ဆိုထဲမှာ ရန်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပွား၍ သူ့လည်လှေကို ပုလင်းတစ်လုံးလာထိပြီး အစည်းက ယခုလို သူ့အသံ အက်ကွဲ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်နှင့် လီနီတို့ အတွဲကို သူလည်း သတိထားမိမိပါသည်။ သူတို့အတွက် တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးရှိမည်ဟုလည်း တွေးကြည့်လိုက်မိပြီးသာဖြစ်သည်။

'ဒီလို မြင်ကွင်းမျိုး မြင်ရတာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သွေးသွေးတယ်ဆူအားကွဲ'

ဆွမ်းက လီနီနှင့် မိုက်ကယ်ကို ကြည့်ပြောရင်းမှာလည်း
နှုတ်ခမ်းကို လှူဒါန်းသိမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် သူတို့
ကို လှည်းတစ်စီးက ကျော်တက်သောကြောင့် ဘေးတစ်
ပြေး ရှောင်ခေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မိုက်ကယ် ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး အထက်
ခတ်နေပြန်သည်။

‘ကောင်လေး သယ်လာတဲ့ အိတ်တွေက တော်တော်
လေးပုံရတယ်။ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေပါလာမယ်လို့ မင်း
ထင်သလား’

ဟု တပ်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးပြန်သည်။

လှည်းက သူတို့ကို ကျော်သွားသည်။ အောက်စဖို့မြို့ဝယ်
တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဆက်မောင်းသွားနေသည်။

‘ချာတိတ်မှာ ပစ္စတိုသေနတ်ပါလာတယ်။ သူ ခါးပျက်
ထိုးထားတာ ငါ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်’

ဟု တပ်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီကောင် သေနတ်ပစ်ထုတ်မဲ့ပုံမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွာ
ကောင်လေးကိုတော့ ငါ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ။ မြောက်
တက်ကို တို့ ပြန်လိုက်သွားကြရမယ် မကောင်းဘူးလား’

‘ဘန်ဘူရီမြို့အထိတော့ လိုက်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ
ရောက်ယင် ထောင်ထဲ တန်းသွင်းမှာ’

တပ်က ဆွမ်းကို သတိပေးစကားပြောသည်။

‘ဘန်ဘူရီရောက်အောင် မလိုက်ပါဘူး။ လမ်းတစ်ခု
ထုတ်မှာတင် အလုပ်ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဒီကောင်မကို မြင်
တော့ လန်ဒန်မှာတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ အဖျက်ဆိုင်ကကောင်မ
လို သတိရတယ်ကွာ။ ဟို ကောင် မလဲ ဆံပင် နီနီနဲ့၊
အောက်ခြားသားတွေကို တော်တော် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့
အောင်မ၊ ခါးပေမှယ်၊ ဒီကောင်မလောက်တော့ မလှဘူး
ဘူး။ ဒီကောင်မက အရမ်းလှတယ်’

မြင်းဖြူကြီးပေါ်မှ လီနီကို ကြည့်ပြီး ဆွမ်းမှာ သွား
ညှိတမြားမြား ဖြစ်နေသည်။

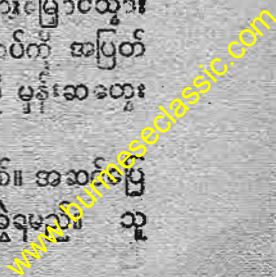
‘ဒီကောင်မကို ငါလဲ သားဘာကျတာပဲပါကွာ။ အလုပ်
ဖြစ်ယင် အလျင်အမြန်ခါလို မင်းတစ်ယောက်တည်းတော့
အောင်ပိုင်မစီးနဲ့နော်’

တပ်က စည်းကမ်းချက်ထုတ်သည်။

‘စိတ်ချပါကွာ’

ဆွမ်းက ထိုသို့ဖြုတ်ခါးကြားမှ ခားမြောင်သွား
လက်နှင့် မသိသောစမ်းကြည့်သည်။ တပ်ကို အပြတ်
ဖြုတ်ရမည့်နေ့ အယ်တော့ရောက်လာမည်ကို မှန်းဆထား
ကြည့်မိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမှည့်တွဲနေခြင်းမရှိ။ အဆင်ပြေ
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လူချင်း ချက်ချင်းခွဲရမည်။ သူ

နှင့် ကြာရှည်တဲ့နေ့ခြင်းအားဖြင့် အန္တရာယ်တွေ ပိုများလာနိုင်သည်။ ထပ်က လူထုကြမ်းသည်။ မဆင်မဖြူသတ်ဖြတ်မှုများကြောင့် တစ်နေ့နေ့ ကြိုးစင်တက်နေသေးချာနေသည်။

မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်နေကြသော မိုက်ကယ်တို့က မြင်းကို မှန်မှန်နှင့်နေကြသည်။ လီနိုက ခပ်သွက်သွက်သွားလိုသော်လည်း မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းလာရသော မိုက်ကယ်၏မြင်းမှာ စနိုးဖိုင်းယားကိုမိအောင် ဘယ်ထိမလိုက်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို စောင့်ခေါ်နေသည်။

မိုက်ကယ်က အခွင့်ရတုန်း စိတ်ထဲရှိနေသည်များ ပြောပြလိုက်ဦးမှပဲဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

‘ဘန်ဘူရီသွားဖို့အစီအစဉ် မေ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ ကိုယ်အတူတူ ကိုဗင်ထရီကိုပဲ့လိုက်ခဲ့ပါလားလီနို၊ ကလေးစသိပ်ငယ်လွန်းနေသေးတယ်၊ ဘန်ဘူရီမှာ မိုးရွာနေအခက်’

‘မိုးရွာရင် အဆောက်အအုံဘစ်ခုခုအောက် ဝင်ခိုလိုက်ရုံပေါ့ မိုက်ကယ်’

‘ကိုဗင်ထရီက ကိုယ်တို့အိမ်ကြီးဟာ အကြီးကြီးမင်းက သီးသန့်အိပ်ခန်းထဲမှာနေနိုင်တယ်၊ ကိုယ်အတူက အိမ်ကို အမြဲတန်းလဲ့ကျင်းရှင်းလင်းထားတာ၊ မြင်ရင် သဘောကျသွားမှာပါ၊ ဒီတော့ ဘာအကြော

မှထူးမယ်၊ ဘန်ဘူရီကိုမသွားပဲ ကိုဗင်ထရီကိုပဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား’

လီနိုက မိုက်ကယ်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။ နောက်ထပ် ဆက်လာတော့မည့်မေးခွန်းသည် ဘာဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း လီနိုက အတတ်သိပြီးဖြစ်လေသည်။

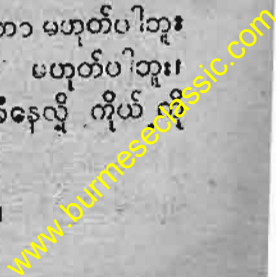
‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုက်ကယ်၊ ဒါပေမယ် ငါမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ငါ့အစီအစဉ် အတိုင်း ငါဆက်လုပ်တော့မယ်’

‘မင်း ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်လိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ မင်းဘာသာ လုပ်ကိုင် ရှာဖွေစားသောက်နေဖို့လိုအပ်တာ။ မြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေခမ်းပါ၊ ကိုယ်က ပြုတစ်ဦးတည်းသောသားပါ၊ မိဘပိုင်တာအားလုံး တစ်နေ့ကျ ကိုယ်ပိုင်မှာပါပဲ’

‘မိုက်ကယ် ငါနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် နှင့်မိဘတွေက ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုတာ နှင့် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ နှင့်အခမက ဘာပြောမလဲ’

‘ကိုယ် အမေကြောင့် မင်းငြင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူးလီနို၊ ကိုယ် အမေသဘောမတူမှာစိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျက်ဖရီက ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဝန်လဲနဲ့ခံနေလို့ ကိုယ် လိုမင်း ငြင်းနေတာပါ’

မိုက်ကယ်က ညှိုးငယ်စွာပြောသည်။

သို့ စကားမှန်ကြောင်း လိနို့ သဘောတူလိုက်မိသည်။ မှန်ပါသည်။ မိုက်ကယ်အမေသဘောတူသည် မတူသည် ထက် ဂျက်ဖရီနှင့် အပြီးအပြတ် မခွဲနိုင်သောကြောင့် သို့တည်းမဟုတ် ဂျက်ဖရီအပေါ် မျှော်ဆင့်ချက် မကုန် သေးသေးဘေးကြောင့် တွင်တွင် ခေါင်းခါနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်း ဘေးမိသည်တွင် စိတ်ထိခိုက်သွား သည်။ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မိုက်ကယ် မမြင်စေရန် တစ်ဘက်သို့ ကမန်းကတန်း လှုပ်လိုက်ရသည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသော လိုရီနာ၏ တစ် ချက်ငိုသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးကို ချော့နေလိုက် သည်။ စကားပြတ်သွားစရာ အကြောင်းဖြစ်လာသည်ကို ပင် ကျေးဇူးတင်ရအေးတော့သည်။

သို့သော် မိုက်ကယ်က စကားမပြတ်။

‘ဂျက်ဖရီမှာ ကိုယ်ထက် သာတာတွေ ဘာရှိသလဲ လိနို့’

အက်ကွဲသောပေသံကြို ဖြင့် မိုက်ကယ်က မေးပြန် သည်။

လိနို့အဖို့ အလွန်တရာ အပြေခက်စေသော မေးခွန်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မဆက်သဖြင့် ပင့်ထက် ရှိကြမိသည်။

‘မိုက်ကယ်၊ ဂျက်ဖရီအကြောင်းတွေကို မနားတမ်း ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဟယ်၊ သူ့အကြောင်းကိုပဲ နှင်စာ အမြဲတမ်းပြောနေတော့ သူ့ကို ငါ့ဘယ်လိုလုပ် မေ့လို့ ရတော့မလဲ၊ ငါ့ကို သတိပေးနေတာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေ တော့တာပေါ့’

လိနို့ပြောတော့မှ မိုက်ကယ်လည်း စဉ်းစားမိသည်။ သဘောလည်းပေါက်သွားသည်။

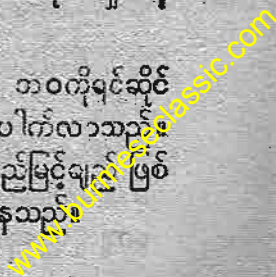
ဂျက်ဖရီခကောင်းကြောင်းများကို တဖြည်းဖြည်းနား သွင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ့စိတ်ကူးမိသည်။

သူကဂျက်ဖရီထက် ဘာတွေသာကြောင်း၊ ကောင်း ဆောင်းကောင်းဝယ် ရှားဖွဲ့လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနိုင်ကြောင်း များ လိနို့ ယုံကြည်လာအောင် တဖြည်းဖြည်း ပြော ရမည်။

မိမိကဂျက်ဖရီထက်ပိုပြီးလိနို့ကိုဂရုစိုက်မည့်အကြောင်း အချိပ်ကြည့်မည့် အကြောင်းများကို အလျဉ်းဆင့်တိုင်း ပြောပေးဖို့လည်း စိတ်ထဲကအေးထာထာလိုက်သည်။

လိနို့သည် ယောက်ျားတစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေ သည့်ပုံမျိုးဟုလည်း သူမထင်။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ဘဝကိုရင်ဆိုင် မည့်မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု သူ့အတွေးပေါက်လာသည်။ လမ်းက ဆိုလွန်းသဖြင့် မြင်းကနိမ်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ် နေရာ သူ့မျက်နှာမသက်မသာဖြင့် ရှိမဲ့နေသည်။

သူသည်မြင်းစီးမကျွမ်းကျင်သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းကောင်းပေါ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အနည်းငယ်နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်နှင့် လိနို လက်ခံလာအောင် မည်သို့သော နည်းလမ်းသစ်များကို သုံးစွဲမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိတော့သည်။

ခဏကလေးအနားရလိုက်သောကြောင့် လိနိုစိတ်ချမ်းသာသွားမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိမိတို့နောက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသည်ဟု လိနို၏ စိတ်ထဲမှာ စားလေ့ရသည်။

မိုက်ကယ်ကတော့ သူ့အဝတ်အစားများပုံပန်းမပျက်ဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်နေအောင် လက်ဖြင့် သပ်နေသည်။

အခြားဘာကိစ္စ သူ့စိတ်ဝင်စားပုံမရပါ။ အန္တရာယ်ကလည်း တွေးပူတတ်ပုံမရပါ။

လိနိုကနောက်လှည့်ကြည့်သည်။ မြင်းစီးယောက်ျားနုသည် သူတို့နှင့်မလွမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါလာကြောင်း သေချာသွားသည်။

ရန်သူမျိုးစုံတို့ကြားတွင်ရက်လန့်ပြီးဂျက်ဖရီနှင့်ရှော့ဒဲးတိမ်းခဲ၊ ပြေးခဲ့လွှားခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများက သူ့ကျေးဇူးပြုနေပေပြီ။

လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာ မရှိတော့။ မြို့နှင့်ဝေးသည်နှင့်အမျှ လူသူရှင်းလာသည်။ သူတို့သည် ရှိတော့သည်။ နောက်ပြီးတော့ လမ်းကလည်း ကျဉ်းလဒ်သည်။

လိနိုက နောက်ဘက်ကို အကြိမ်နှိမ်ဆယ်မြေ က်လှည့်ကြည့်သည်။

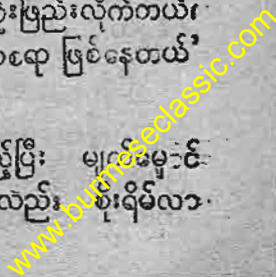
မြင်းစီးယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို စောစောကအကွာအဝေးအတိုင်း မြင်နေရသည်။

‘တို့နောက်က ယောက်ျားနှစ်ယောက်လိုက်လာတယ်။ နှင့်ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း’

မအောင်နိုင်တော့သည်အဆုံးတွင် လိနိုက မိုက်ကယ်ကို လှမ်းမေးသည်။ လိနို၏ အမူအရာမူလည်း ဝနာမုငြိမ်ဖြစ်လွှာသည်။ မြင်းစီးယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ကြားတွင် လှည်းတစ်စီးစီး ဝင်ခံနေလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်းဟုလည်း တွေးကြည့်မိသည်။ လှည်းခံနေလျှင် မိမိတို့ထံသို့ ရောက်အောင် လာဖို့မလွယ်။

‘တို့က မြန်မြန်သွားယင် သူတို့မြန်မြန်လိုက်လာတယ်။ တို့ဖြည်းဖြည်းသွားယင် သူတို့လဲဖြည်းဖြည်းလိုက်တယ်။ သူတို့လိုပဲနေပုံကို ကြည့်ရတာ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေတယ်’ ဟု လိနိုက ဆက်ပြောသည်။

မိုက်ကယ်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ်နေသည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် သူလည်း မျိုးရိမ်လာသည်။

၅၄၄ အထောက်အကူ လှူဒါန်း

‘ဒီညဘော့ ကိုယ်တို့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ အိပ်ကြရမယ်၊ နေမဝင်ခင် ရောက်အောင် သူ့ နိုင်ငံမှ’

သူပေးလိုက်သော မှတ်ချက်သည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပေးလိုက်သော မှတ်ချက်လိုဖြစ်သွားသည်ဟု သူ့ဘာသာသူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သည်လိုအခြေအနေမျိုး ဂျက်ဖရီ ကြိုးတွဲရသည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုအခြေမျိုးများ ပေးလေမည်နည်းဟုလည်း စဉ်းစားကြည့်နေမိပြန်သည်။

ပြီးတော့ ကမ်းကတန်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ လိနို၊ ကိုယ့်မှာ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက် ပါလာတာ မင်းမြင်ဘူးလား၊ လူဆိုး သူဆိုးတွေကို အကောင်အကောင်ကြီး နှိမ်နင်းပစ်နိုင်ပါတယ်’

‘တွေ့ပါတယ် မိုက်ကယ်၊ ဒါပေမယ့် နင် သေနတ်ရောပစ်ဖူးလို့လား’

မိုက်ကယ်၏မုက်နှာ မဲ့သွားသည်။

‘လေးသချာချာ ပစ်ဖူးတာပေါ့ကွာ၊ ပစ်ချင်တဲ့ ပစ်မှတ်ကို တို့တိကျကျ မှန်အောင်ပစ်နိုင်ပါတယ်’

လိနိုက သက်ပြင်းချသည်။ လူဆိုးနှင့်တူသကဲ့သို့ ယောက်သည် မနိုးမဒေဝ အကွာအဝေးမှ မှန်မှန်လိုက်သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ် သေနတ်ပစ် လက်သည့်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း သံသယဖြစ်နေမိသည်။

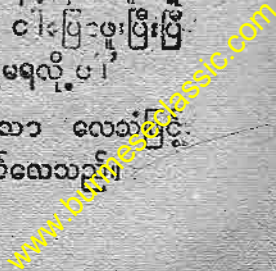
မနိုင်ဝန် လမ်းလာရသည့် မိုက်ကယ်၏မြင်းကို လိနိုက စိတ်မသက်မသာ ဖြင့် ကြည့်သည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားနေရသော သူ့ မြင်း ဖြစ်နေပုံမျိုးနှင့် လူဆိုးလက်မှ လွတ်အောင် ဖယ်လိုမှမပြေးနိုင်ပေ။ လူဆိုးများသည် သူတို့ကို အလွယ်ကလေး မိအောင်လိုက်လာနိုင်သည်။

နေမဝင်မီ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုရှိ အထောက်အကူခိုခင်းတစ်ခုခုနှင့် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် မြင်းကြောင်း လိနို အတတ်အတွေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

‘တောပိုင်းမှာ မင်း ဒီအတိုင်း လှည့်လည်သွားလာနေလို့ကတော့ ကျားသနားမှု နှားချမ်းသားဆိုတာလို ဓားပြတွေက ချမ်းသားခွင့်ပေးမှ မင်းအန္တရာယ်ကင်းမယ် လိနို၊ တောပိုင်းက ဓားပြဆိုတာ ဘယ်သူ့ ကိုမှ လက်ရှောင်တာ မဟုတ်ဘူး ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ မင်း လှည့်လည် သွားလာနေလို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ကို မင်း လက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင်....’

‘အို... မိုက်ကယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ အော်ပါတော့ ဖယ်၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ ခက်နေတာက နင့်ကို ငါချစ်လို့ မရတာပေါ့၊ အလျင်တုန်းကလဲ နင့်ကို ငါပြောဖူးပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ကိလေသာစိတ်နဲ့ ချစ်လို့ မရလို့ပေါ့’

လိနိုက အညင်သာ အနူးညံ့ဆုံးသော လေသံဖြင့် မိုက်ကယ်၏စကားကို ဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်၊ မင်းပြန် မချစ်ယင်လဲအိမ်ထောင်ရေးသာယာနိုင်လောက်အောင်ကို ကိုယ်က မင်းကို အရမ်းချစ်နေတယ် လိနို၊ ပြီးတော့ အချိန်မီ...’

မိုက်ကယ် အားတက်သရောပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ စကားမှာ စောစောကအတိုင်း အဆိုးသို့ မရောက်ပါ။ လိနိုက ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဘန်ဘူရီရောက်ယင် တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြတော့ မှာပဲမိုက်ကယ်၊ နောက် ကြားသွားယင် ငါ့ကိုနှင်မေ့သွား မှာပါ၊ အချိန်ကြာယင် ဆိုတာတောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြာခင်မှာ မေ့သွားမှာပါ၊ ငါဟာ နှင့်အတူကံ ကံ မကောင်းဘူး၊ ငါ့ကြောင့် နှင့် ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမယ် ဆိုတာ ကြိုသိနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

သူတို့သည် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် စားကျက်မြေထဲရှိ လမ်းအတိုင်း မြင်းစီးလာနေကြရာမှ တစ်စ တစ်စနှင့် တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည်။

သစ်ပင်ကြီးတွေ မြင့်မားလှသလို အောက်ခြေတွင် ပေါက်နေသည့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကလည်း ထူထပ် သိပ်သည်းလှသည်။ လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ပေါက် နေသည့် ချုံများက အင်္ဂုန်းအခက်များ ထူးပြာသော ကြောင့်လမ်း မှုမ အလွန်တရာကျဉ်းလာသည်။ နှစ်ယောက်

ရင်ပေါင်တန်းပြီး မြင်းစီး၍ မရတော့ဘဲ ရှေ့နောက် တန်းစီကာ စီးရတော့သည်။

အပေါ်ကလည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ မိုးနေ သဖြင့် အစိမ်းရောင် လိုက်ခေါင်းကြီးထဲသို့ ဝင်နေရ သလား ထင်မှတ်ရလှသည်။

‘ရှေ့ကဟာ လှည်းတစ်စီး ထင်တယ်’

မိုက်ကယ်က ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

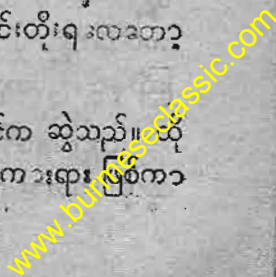
‘လှည်းတစ်စီးပဲ ဖြစ်ပါစေဘာ့လို့ မျှော်လင့် ဆု တောင်းရတော့တယ် ဟယ်...’

လိနိုက မျှော်လင့်အားကိုးစွာဖြင့် ပြောသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ မြင်းစီးယောက်ျား နှစ်ယောက်သည် စောစောတုန်းကလို မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်နေခြင်း မဟုတ်တော့ချေ။ သူတို့ကို အမိလိုက်နေပြီ ဟု ထင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပိုနီးလာသည်။

သူတို့ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရောမလှည်းကြီး တစ်စီးက သူတို့ရှေ့ လမ်းမလယ်ခေါင်တွင် တိမ်းမှောက်ကာ လမ်းကို အသေပိတ်ထားသည်နှင့် ပက်ပင်းတိုးရလေတော့ သည်။

ထိုလှည်းကြီးကို မြင်းခြောက်ကောင်က ဆွဲသည်။ ထို မြင်းခြောက်ကောင်စလုံးလည်း ကိုးချို့ကားရား ဖြစ်ကာ

လမ်းပိတ်နေသည်။ လှည်းပေါ်တွင် အိမ်ထောင် ပရိ
ဘောဂပစ္စည်းများ မဆံ့မြေ တစ်လာသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

ရေကိုက်စားထားသည့်ကျင်းကြီးတစ်ခုထဲသို့လှည်းဘီး
တစ်ဘက် ကျပြီး တိမ်းမှောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။
လှည်းဘီးလည်း ကျိုးပဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မှောက်နေသော လှည်းနားမှာ လီနိုတို့ ရပ်သွားကြ
သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသော လှည်းသမား
တွေ့ရသည်။

‘ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်လို့ ရအောင် ခင်ဗျား မြင်းတွေ
ဖယ်ပေးလို့ မရဘူးလား’

မိုက်ကယ်က အထက်စီး လေ့သံဖြင့် မေးသည်။ မြ
ပိုင်ရှင်သားမို့ ထိုးလသံတွေ ပါနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု လီနိုက
တွေ့ကြည့်သည်။ သူ့ အိမ်မှာ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့
ဗိုလ်ကျ ဘာခဲ့သည့်အကျင့်များ ပါနေဟန်တူသည်။

သို့သော်လည်း ဒုက္ခရောက်နေသည့် လှည်းသမားအ
သို့ ခေ သံကို သတိပြုမိပုံမပေါ်။ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်
သပ်လိုက်ပြီး မိုက်ကယ်က ခေ ကြည့်ကာ အသံကြကြ
ကြီးနှင့် မျှောသည်။

‘လှည်းပေါ်ကပစ္စည်းတွေ ဆောက်သစ်ဘန်ကို ပို့ဖို့
ထွက်လာတာ ကျုပ်ဆရာက ဒီ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ

လှည်းတွေ ယူပြီး ကိုလီနိုနယ်ဆစ်ကို သွားမလို့လေ။
ကျုပ်လဲ သူနဲ့အတူတူ လိုက်ပေးမယ်။ သူငယ်က ပစ္စည်းတွေ
ကျုပ်နဲ့အတူတူ ဝိုင်းသယ်ပေးနိုင်ဖက်ကလေး လှည်းရော
ပြီးပါ ရွှေ့လို့ ရမယ်’

မိုက်ကယ်က သူ့ ဖတ်ထားသည့် ဝတ်လောင်းစားလှ
များကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပေကျိနေ
သည့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို ရင်ဆုပ်ရွံရှာဟန်
ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။ လှည်းသမားများသည် တယ်
ဆာမဆို အလွန် နမောင့်မဲ့နိုင်ကြ ကြောင်းကိုပါ တစ်
သက်တည်း စဉ်းစားမိသည်။

‘ဟိုတုန်းက လဲဖူးလို့ ကျုပ်မှာ ခါးနာရောဂါ မှီနေ
တယ်။ အလေးအပင်တွေ မလှူမဖြစ်ဘူး’

ဟု မိုက်ကယ်က ပြောသည်။

လီနိုက မိုက်ကယ်ကိုစိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်သည်။
သူ့ ခါးနာတတ်ကြောင်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ။ သူတို့
ဆောက်စဉ်မှ ထွက်ခါနီး အလေးအပင်ကြီးတွေ မလှူ
ပေးမယ့် ထွက်လာသော မိုက်ကယ်က လီနို မြင်ခဲ့သေး
သည်။ သူ့ မြင်း မသယ်နိုင်မပိုနိုင် ဖြစ်လေရက်အောင်
အလေးအပင်ကြီးများကို သူ့ကိုယ်တိုင် မလှူ တင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

မိုက်ကယ်၏ စကားကို လှည်းသမားက ကောင်းစွာ
သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါသည်။ သူ့ မေးရိုးကြီး
များ တင်းသွားသည်။

‘အဲဒီလိုဆိုယင်လဲ ဟောဟို ဘယ်ဘက်ကလမ်းအတိုင်း
ဖွဲ့ဆင်းပြီး လိုက်သွားပေတော့’

ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်ပြောသည်။

တစ်ဘက်သို့လည်း ယက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘အဲဒီလမ်းက ဖွဲ့ဆင်းနိုင်လို့အတော့ ရှေ့ကို ဘာ
လို့မှ သွားလို့မရဘူး၊ ဟောဟိုမှာ ခရီးသွားနှစ်ယောက်
တော့ လှာနေတာ တွေ့စားပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က
ကျွန်ုပ်ကို ကူညီပြီး ဆယ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

လူဆိုးနှစ်ယောက် လိုက်လာနေပြီ ဆိုသောကြောင့်
လိနိုက အချိန်ဖြုန်းမနေချင်တော့ပေ။ စောစော
အထောင့်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ယခု သူတို့ကိုမိက
နေရာသို့ ရောက်လာပြီ။ လှည်းသမား လက်ညှိုးညှစ်
သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာမှ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

လိနိုက လမ်းဘေးကိုကြည့်သည်။ သိုးအုပ်များ
ထားသည့် လမ်းကြောင်းရေးရေးကို တွေ့ရသည်။
ထဲသို့ လိမ့်ကောက်ပြီး ဝင်သွားသည်။

လူဆိုးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ စိတ်မသက်မသာ လှည့်
ကြည့်ပြီး မိုက်ကယ်ကိုခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းပြောသည်။

‘စောင့်မနေနဲ့တော့ မိုက်ကယ်၊ ဟောဟိုလမ်းအတိုင်း
လိုက်သွားကြရအောင်’

‘အဲဒီလမ်းက သွားယင် ဘယ်ကိုရောက်သလဲ’

မိုက်ကယ်က လှည်းသမားကို မေးနေပြန်သည်။

‘အဲဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားပြီး ညာဘက်ကို ချိုး
ဆိုက်ယင် ဒီလမ်းပေါ်ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ရှေ့တည့်
တည့်ကို ဆက်သွားယင် လမ်းဆုံနေရာကို ရောက်သွားလိမ့်
မယ်’

‘မိုက်ကယ်— လာပါလို့ ပြောနေတာ’

လိနိုက စိတ်မရွည်နိုင်သလို ပြောသည်။ ပြီးတော့
လမ်းဘေးသို့ ဖွဲ့ဆင်းသွားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း
ဆိုက်ခဲ့သည်။ သိုးအုပ်များ သွားထားသည့်လမ်း ဖြစ်
သောကြောင့် အရာထင်ရုံသာ ထင်နေသည်။ ဘေးတစ်
ဘက်တစ်ချက်နှင့် အပေါ်ဘက်တွင် ချုံနွယ် ပိတ်
ပေါင်းတို့ အခမ်းရှုပ်နေသည်။

‘တိတ်ဆိတ်လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာရောက်ယင် တို့နားမယ်
ပြီးတော့ကို အနားပေးရင်း ထမင်းစားကြမယ်၊ ပြီးမှ
ချီးဆက်မယ်’

လိနီက အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြနေသည်။

မိုက်ကယ်ကတော့ အလိုမကျသလို သူနဲ့သူနဲ့မုန့်မုန့်နှင့် ပါလာသည်။ လိနီက ရှေ့မှ သွားသည်။ မိုက်ကယ်က နောက်မှလိုက်သည်။ လမ်းကြောင်းကလေးမှာ တောနက်ကြီးထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။

တော နက်သည်ထက်နက်သည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လိနီမှာ ကြောက်စိတ်များ ပြေပျောက်သွားနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုမိုသားယာလာသည်။ ကျေးဇူးတင်သံကလေးများကိုလည်း ကြည်နူးဖွယ် ကြားလာရသည်။ သူတို့သွားနေသည့် သိုးလင်းအတိုင်းလိုက်လျှင် ကော့ဝေဝေသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းပါ သူသိနေသည်။

‘ကိုယ်တို့ လမ်းပျောက်ပြီး မျက်စိလည်ပြီ ထင်တယ်’

မိုက်ကယ်က စိတ် မချမ်းသာသည့် လေသံကြီးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘မျက်စိမလည်ပါဘူး။ လမ်းကြောင်းကို ငါသေချာချာကြည့်ပြီး လိုက်သာတာ။ အခုအထိလမ်းမပျောက်သေးဘူး။ လမ်းခွဲလဲ တစ်ခုမှမတွေ့ရသေးဘူး။ နှင့်မြင့်အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ ဘုန်းခနဲ လိုကျသွားတော့မယ်။ အတိုင်းပဲ မိုက်ကယ်။ ငါလဲ လိုရိန်ကုန်နီ တိုက်ချိန်ရောက်နေပြီ။ စမ်းချောင်းတစ်ခုက နေစီးသံ ကြားနေရတယ်။ နားထောင်ကြည့်စမ်း။ ဟော့ဟိုဘယ်ဘက်မှာ၊ ကြားတယ်’

ဟုတ်လား၊ အဲဒီစမ်းချောင်းဘေးမှာပဲ နားပြီး စားစိုက် သောက်လိုက်ကြမယ် ကောင်းမယ်နော်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ လမ်းပျောက်ပြီး မျက်စိလည်နေပြီလို့ ထင်နေတုန်းပဲ။ ကိုယ်တို့တော့ ဒီတစ်ည တောထဲမှာပဲ အိပ်ကြရတော့မယ် ထင်တယ်’

မိုက်ကယ်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟယ်’

လိနီက မြင်းပေါ်မှဆင်းသည်။ စမ်းချောင်းကလေးကိုအနားမှာပင် တွေ့သည်။

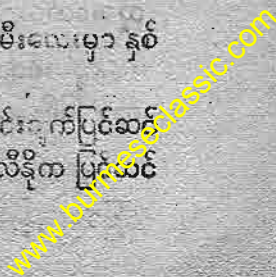
ရေကကြည်ကင်အေးမြနေသည်။ ဒုတိယလည်းသောက်ပြီး မြင်းများကိုပါ တိုက်သည်။

သစ်ရွက်ကြွေများက အောက်မှ ကုရှင်သဖွယ် ခုခံပေးသားသလို ဖြစ်နေသည်။

အရိပ်ခောင်လည်တစ်နေရာတွင် သစ်ရွက်များပေါ်၌ လိနီက အဝတ်ထစ်တည်ဖြန့်ခင်းသည်။

ထိုအခါတွင် လိုရိန်ကိုချစ်သည်။ သမီးလေးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေဆဲပင်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မစ္စကပ်ဝတ်၏ ထင်းချက်ပြင်ဆင်မှုပိုပေးလိုက်သည့် စားစရာများကို လိနီက ပြုလုပ်သည်။

‘နင့်မြင်းပေါ်က အထုပ်အပိုးတွေ ချပေးလိုက်ပါဦးလား၊ မိုက်ကယ်၊ နင့်မြင်းက အရမ်းမောနေပြီ၊ တို့ထက်တောင် အနားယူဖို့ ပိုလိုနေတယ်’

စားဖို့သောက်ဖို့ပြင်ဆင်ရင်း လီနိုက မိုက်ကယ်ကို လှည့်ပြောသည်။

မိုက်ကယ်က စမ်းချောင်းထဲမှရေဖြင့် သူ့မျက်နှာကို အားရပါးရသစ်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာခံစားတတ်ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ပလတ်ဗာထူးပြောသောကြောင့် ဘာမျှနားမလည်လိုက်။

လီနိုက သူ့ဘယ်ကိုလှည့်ပြီး တည့်တည့် ကြည့်သည်။

‘အထုပ်အပိုးတွေ မချနိုင်လောက်အောင် နင့်ခါးက သိပ်အခြေအနေဆိုးတယ် ဆိုယင် နေပေစေ၊ ငါ့ချပေးလိုက်မယ်...’

လီနိုက သံမှန်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

မိုက်ကယ်၏မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးကြောင့် ရဲခနဲဖြူသွားလေသည်။

သူတစ်ချက်တလေးဆိုင်မနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းထွက်ကာ မြင်းပေါ်မှ အထုပ်များကို ဆွဲချလေတော့သည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း တစ်ခုခုပြန်ပြောနေသည်။ ဘာမှပြောနေမှန်းမသိပါ။

လီနိုကတော့ သူမမြင်အောင် ကျိတ်ပြုံးနေလိုက်သည်။

‘ကဲ... စားရအောင်၊ မိမ္မာလာထိုင်’ လီနိုက စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မိုက်ကယ်ကိုလှမ်းခေါ်သည်။

သူ့ဘေးကနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ရန်လည်း လက်ဖြင့် ပုတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားစရာများ ထိုးပေးသည်။

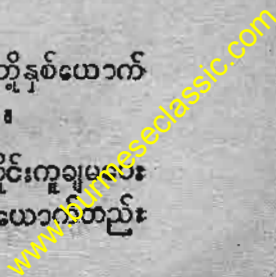
‘ဝါ့ကို နင်လက်လွှတ်သွားတာ ကံကောင်းတယ်လို့ အခက်မဲ့ခန့်၊ လက်ထပ်ပါရစေဆိုတဲ့ နင့်ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငါလက်ခံလိုက်ယင် ဘာတွေ ဖြစ်သွားမယ် ထင်လဲ၊ နင်ရောဘာလုပ်မလဲ’

လီနိုက ခပ်ပြုံးပြုံးမေးသည်။

‘ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရူးသွားအောင် မင်းတတ်နိုင်ပါတယ်လီနို၊ ကိုယ်နဲ့သာမင်းလက်ထပ်လိုက်ယင် ဆက်သောင့်သက်သာနေရမှာပေါ့၊ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အခုလိုရုန်းကန်နေစရာမလိုဘူး’

‘တော်ပါပြီ’ ပေါင်မုန့်နှင့်ဒွန်ခဲများကို စားရင်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်ကာ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

‘လှည်းသမားကို ဘာဖြစ်လို့ပစ္စည်းတွေဝိုင်းကူချမလား၊ သာလုံမိုက်ကယ်၊ လမ်းခုလတ်မှာ သူ့တစ်ယောက်တည်း’

အခုလိုထားပစ်ခဲ့တာ အကြင်နာအား ခေါင်းပါးရာက
ထားပေါ့'

ခဏနေတော့ လီနီကပြောသည်။

'ဟိုခရီးသည်နှစ်ယောက်ရောက်လာယင် သူ့ကိုကုန်
လိမ့်မယ်လို့ သူပြောတာ မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား လီနီ
နောက်ပြီးတော့ ဒါလောက်ကြီးတဲ့ကျွမ်းကြီးထဲကို ထည့်
တည့်မောင်းချာ အင်မတန် မိုက်မဲတော့ပေါ့၊ ကျွမ်းထဲ
သူ့လှည်းရှေ့ထည့်တည့်မှာ မြင်သာကြိပ်'

'ဒီနေ့ဒီနေရာကို ငါရောက်နေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ
အပြန်နဲ့ပဲလို့ တချို့ကိုပြောလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်တကယ်
တမ်းဒုက္ခရောက်မထဲအခါမှာတော့ အဲဒီဒုက္ခအတွက် က
ဏာတရားလေး တော့ ထားဆင့်တာပေါ့'

လီနီက ရွတ်နောက်နောက်လေးဖြင့် ပြောသည်။

'မင်းကို ကိုယ်ကရုဏာသက်ပါသယ် လီနီ'

'ဒီတော့ နတ်က ငါတို့ကြိုက်ခနတာကိုး'

'ပို့ကောင်းတဲ့ အကြောင်းပြချက် တခြားဘာရှိနိုင်
မှာလဲ'

မိုက်ကယ်က ရိုးရိုးကလေးပဲ ပြန်ခေးလေသည်။

လီနီက သက်ပြင်းချသည်။ ဟုတ်ဘာပေါ့၊ ချစ်လို့
ကရုဏာ ပကတည် ဆိုသော အကြောင်းပြချက်သက်
အောင်းသည့်အရာ ဘာရှိဦးမည်နည်း။

မိုက်ကယ်သည် ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဝေဖန်မြစ်တင်နေ၍လည်း
မှတောင်းလျှော်ပါ။

လီနီကို အရှူးအမှူးချစ်နေသော လူကစ်ယောက်အနေ
ဖြင့် လုပ်မိလျှင်ရာတွေလုပ်ခဉ်သာပဲ ဖြစ်သည်။

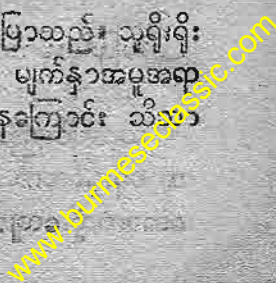
လီနီနှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်ကို လှမ်း
ငေးကြည့်နေသည်။ ပေါင်မုန့်နှင့်ဒိန်ခဲစားပြီးသောအခါ
အချို့ပူတည်ကြသည်။

မိုက်ကယ်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို လီနီသတိထားလိုက်မိ
သည်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် အသနားခံသည့် အမူ
အရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

လီနီ ဘန်ဘူရီးရောက်ယင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ခွဲကြရ
တော့မှယ်၊ အခုအချိန်အထိ မင်းကို ကိုယ်တစ်ခါမှမနမ်း
ဖူးသေးဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ အသည်း နှလုံးတွေကို
ပုံပြီး မင်းကိုချစ်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလေးခုကိုယ်
ချစ်ရတဲ့မင်းကို တစ်ခါမှ ကိုယ်မနမ်းဖူးသေးဘူး'

အက်ကွဲ ညီလေသံကြီးဖြင့် သူပြောသည်။ သူရိုးရိုး
ကလေးအသနားခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာအမူအရာ
ကလည်း အလွန် လိုလား တောင်းတုနေကြောင်း သိသာ
ထင်ရှားသည်။

သူ့ကို လီနီအသနားသွားသည်။

ထို့ကြောင့် မိုက်ကယ်၏နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကလေး တင်ပေးလိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ်က သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ကျယ်လောင်စွာချသသည်။ ပြီးတော့ လီနိုကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသည်။ ခပ်ကြောင်ကြောင်အမူအရာဖြင့် နှမ်းသည်။ နေဝက် တစ်ကြိမ်ထပ်နှမ်းပြန်သည်။

ဂျက်ဖရီ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ နေခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များကို လီနို ပြန်သတိရကာ တမ်းတမိလေသည်။ ဂျက်ဖရီ၏ အပွေ အဖက်အတိုအထိများကို လှမ်းမိလေသည်။

ဂျက်ဖရီကိုသတိရသောအခါ မိုက်ကယ်၏အထိအတွေ့များကို ဘယ်လိုမှသည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

ထို့ကြောင့် မိုက်ကယ်၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရှန်းထွက်လိုက်ရတော့သည်။

‘အိုး—လီနို—ကိုယ်တို့’

မိုက်ကယ်၏လေသံမှာ အရမ်းမူပျက်နေသည်။ စကားကိုပင်ဆုံးအောင် သူ ပြောနိုင်စွမ်းမရှိ။

လီနို နောက်တွန့်သွားသည်။

‘မဖြစ်ဖူးမိုက်ကယ်၊ မဖြစ်ဖူး’

‘ကောင်းပြီလေ’

သက်ပြင်းကြီးချပြီး ကြေကွဲသံနှင့် သူ ပြောသည်။ သူ့ပခုံးနှစ်ဘက်သည်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟန်ဖြင့် အောက်သို့ လျောကျသွားတော့သည်။

မျှော်လင့်ချက်စင်းမဲ့သော အကြည့်မျိုးဖြင့် လီနိုက သူ့ကိုပြန်ကြည့်သည်။ သူ့အိမ်မှာရော သည်လိုပဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေဖြစ်နေတတ်သလားဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လိုရီနာကိုချသိပ်ထားသည့် နေရာသို့ လီနိုကသွားသည်။ ဘေးမှ အသာဝင်ထိုင်သည်။ ကလေးကို ယူယူညှင်သာစွာ ကောက်ပွေ့ယူသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသွားအောင်နှိုးညှံစွာ နှမ်းလိုက်သည်။

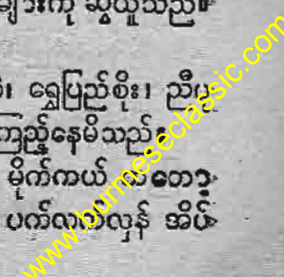
ပြီးတော့ သူ့ရင်သားပေါ်သို့ အဝတ် တစ်ထည်ကို လှမ်းလိုက်သည်။ အလေးနို့တိုက်သောအခါ မမြင်အပ်သည်များကို မိုက်ကယ်မမြင်စေရန်ဖြစ်သည်။

လီနိုသည် မိုက်ကယ်ကို မေ့ပစ်နိုင်ပါသည်။ ဂျက်ဖရီကိုလည်း မေ့ပစ်နိုင်ပါသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးကိုပင် မေ့ပစ်နိုင်ပါသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာသာ သမီးအလေးအမြဲရှိနေမည်ဆိုပါတာ ဘာကိုမဆို၊ ဘယ်လိုလူငှားမျိုးကိုမဆို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်နိုင်ပါသည်။

သမီးလေး၏လက်ချောင်းကလေးများကို ဆွဲယူသည်။ တစ်ချောင်းချင်းကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး....

‘ဒေါက်တိုး၊ ရန်မလို၊ သူ့ထက်က၊ ရွှေပြည်စိုး၊ ညီပွဲလေး’ ဟုလည်း အသံထွက်ပြီး ခေါ်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်နှာမသာမယဖြစ်နေသော မိုက်ကယ် ထံတော့ စမ်းချောင်းကလေးဘေးမှာ သွားပြီး ပက်လက်လှန် အိပ်

နေသည်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်သို့ နေ့ရောင် မထိုးရန် ဦးထုပ်ဖုံးထားသည်။

လိနိုက ကလေးကို သိချင်းဆိုပြီး ချော့နေသည်။

သစ်ခဘာထဲက စမ်းချောင်းကလေးနဲ့ဘေးမှာ ကျေး ငှက်သာရကသံများနှင့် အလွန်တရာ သာယာလှလေ သည်။

အတော်ကြီးစောင်းသွားသည့် နေ့ရောင်ကို လိနိုသတိ ထားလိုက်မိသည်။ စောင်းနေသော နေရောင်ကို ကြည့်ပြီး ခရီးဆက်ဖို့အချိန်တွေ သိပ် နောက်ကျသွားပြီကို သတိပြု လိုက်မိသည်။

လိနိုသည် ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်းထသည်။ စမ်း ချောင်းကလေးဘေးက မိုက်ကယ်ကို အပြေးအလွှား သွားနှိုးသည်။

ခရီးဆက်ဖို့ပြင်ကြသည်။ မိုက်ကယ်၏ မြင်းပေါ်သို့ စောစောကချထားသည့် အထုပ်အပိုးများကို ပြန်တင်ကြ သည်။ ခဏချင်းမှာပင် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွားလေ သည်။

မြင်းများပေါ်တက်ပြီး ခရီးဆက်ကြသည်။

လိုရီနာသည် လိနို၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်စဖွယ် အိပ်ခမာ ကျလျက်သား ပါလာလေသည်။

သူတို့ လမ်းမပျောက်ကြောင်းနှင့် မျက်စိ မလည် ကြောင်း စောစောက မိုက်ကယ်ကို လိနိုပြောခဲ့သည်။

ယခုမူ လိနိုစိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာသည်။

တောက ပိုနက်သည်ထက်နက်လာသည်။ ထိုတောနက် ထဲသို့ဝင်ရင်း လမ်းဆိုဖြစ်ကြောင်း ပြသထားသည့် ကျောက်တုံးအမှတ်အသားကို သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ကြရလေ သည်။

လိနီမုက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာတော့ မှား
နေပြီ။ တေးဆိုနေသည့် ငှက်သံများအားလုံး တိတ်သွား
သည်။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စောစောတုန်းက တိုက်
ခတ်နေသည့် လေပြည်လေညှင်းများသည်ပင်လျှင်ရှပ်တန့်
သွားကာ သက်မဲ့လောကကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားလေသလား
ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

အနီးအနားသို့ အန္တရာယ်ကပ်ခဲ့ရ ယောက်နေပြီ။
သို့သော်လည်း မိုက်ကယ်က ခိုင်စားမိပုံမပေ ငါ့လမ်း
ဆုံ လမ်းမမှ လမ်းအမှတ်အသား ကျောက်တုံးတွေကို

တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး ဝမ်းပကာ ကျေနပ်သွားသည်။

‘တော်ပါလေးဗျေ၊ နောက်ဆုံးမှာ လမ်းကို လာတွေ့ရ ပေလို့၊ တည်းခိုခန်းကတော့...’

မြင်းကု ရှေ့သို့နှိပ်ရမ်း သူပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားကို ဆုံးသည်အထိ ပြောခွင့် မကြိုလိုက်တော့ ပါ။

ချုံကွယ်များ၏ နောက်ဘက်မှ လူနှစ်ယောက် ရုတ် တာရက် ခုန်ထွက်လာသည်။

ဗလအကောင်းကောင်းနှင့် တပ်က မိုက်ကယ်ကို တိုက် ခိုက်သည်။

လိနိုက ကြောက်လန့်၍ ကြားဖြင့် အသံကုန် အော် လိုက်မိသည်။

မိုက်ကယ်၏မြင်းက လန့်ပြီး ပဝပ်ရပ်သည်။ ထိုသို့ ပတပ်ရပ်လိုက်သောကြောင့် ပစ္စတိုဆွဲထုတ်ချိန်နှင့်မောင်း တင်ချိန် ရလိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ်က တပ်ကိုပစ်သည်။ ငင်တတ်တည့်တည့်မှန်သည်။

ယိုင်လဲသွားချိန်မှာပင် တပ်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲသည်။ သို့သော်လည်း မိုက်ကယ်၏ ဝတ်ရုံနီကြီးကို မလတ်တမ်း ဆဲထားရာ မိုက်ကယ်ရည်း မြင်းပေါ်မှ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးကျပြီး တပ်နှင့် ရောထွေးသွားသည်။

မိုက်ကယ်၏မြင်းက ဝမ်းချက်တိကာ အောက်စပိုမြို့သို့ ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

တင်နှင့် မိုက်ကယ်ကမူ မြေပြင်ပေါ်သို့လုံးထွေးလဲကျ သွားကြပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆွမ်းကလိနို၏မြင် ဇက်ကြိုးလို လှယူ နှိန် ကြိုးစားသည်။

မြင်းနားသို့ ကပ်လာသော ဆွမ်း၏မျက်နှာကို လိနိုက အအား ဆောင်ကုန်ပင်လိုက်သည်။ ခံလိုက်ရသူ မည်သို့ ခံမည်တော့မသိ။ ကန်လိုက်သော ခြေထောက်မှာ ကျစ် ခနဲပြစ်ကာ မခံနိုင်အောင်နာသွားသည်။

ဆွမ်းမှာ နောက်ဘက်သို့လန်ပြီး လဲကျသွားသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် တပ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့ထံမှ ညည်းညူသံများ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် အမှတ်မထင်လှမ်း ညည်းသည်။ တပ်က မိုက်ကယ်ကို သေသေချာချာ ချုပ် ဆွဲထားသည်။ မိုက်ကယ်၏ ဇက်ကျိုးသံကိုပါ ကြားရ သည်။ ပြီးတော့ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်ပြုတ်ကျသွား သည်။

မြေပြင်နှင့်သူ့ ကိုယ်လုံးထေမိမှာပင် မိုက်ကယ်အသက် ပျောက်လေပြီ။

လီနီသည် သူတို့ကို ဆက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ မိုက်
စာယ် အတွက်လည်း ဘာမျှလုပ်မပေး နိုင်တော့ပါ။
ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် စနိုးဖိုင်းယားကို ခုန်းဖိုင်း
လေတော့သည်။

‘အဲဒီကောင်မကို အလွတ်မပေးနဲ့၊ မိအောင်ဖမ်း’

နောက်တက်မှ တပ်၏ အော်ဟစ်ပြောသံကို ကြား
လိုက်ရသည်။

ဆွမ်းကလည်း ပတ်လက်လန် လဲကျသွားရာမှ လူထု
ထကာ လီနီနောက်သို့ တအားလိုက်လေတော့သည်။

စောစော တုန်းက သူတို့နားပြီး နေ့လယ်စာ စား
သည့် နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် သူ
လမ်း နှစ်ခွေနေထည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်လမ်းသည် သူ
အများအပြား မွေးမြူရာ ကော့စ်ခေဝါသို့ ဦးတည်သွား
သည့် လမ်းဖြစ်သည်ဟု လီနီထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ထင်သောလမ်းကိုရွေးပြီးချိုးကွေ့လိုက်
သည်။

အကြီးမားဆုံးသော အများကို သူပြုလုပ်လိုက်မိခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ပေနှစ်ဆယ်လောက်ဝင်သွားမိသည်နှင့် စနိုးဖိုင်းယား
သည် ရှေ့ခြေဖြင့် ကျင်းတစ်ခုကို တည့်တည့်ကြီး နင်း

လိုက်မိတော့သည်။ ကျင်းဝကို သစ်ရွက်များဖုံးအုပ်ထား
သည်။

စနိုးဖိုင်းယား၏ခေါင်း ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားသည်။
အပေါ်မှ လီနီမှာရှေ့ဘက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည့် အလား
လွင့်ကျသွားလေသည်။

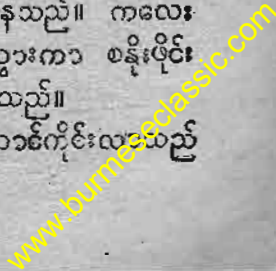
သတိကောင်းလှသော လီနီက ရင်ခွင်ထဲမှ လိုရီနာကို
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် လုံခြုံအောင် ပိုက်ထားသည်။ ဦးခေါင်း
ကိုလည်း အောက်သို့ငိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကလေးကိုတစ်စုံ
တစ်ခု မထိအောင် ကာကွယ်ပေးသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်
သည်။

ငါ့သမီးလေး... ငါ့သမီးလေး ဟူသော အသိဂိတ်
ကြောင့် အလွန်အမင်း ချောက်ချားသွားလေသည်။

လီနီသည် ကလေးပိုက်လျက် သားဖြင့် မြင်းရှေ့ကို
ကျော်ပြီး တလိမ့်ကားဘဲကွေး လွင့်ကျ သွားသည်။
ဘယ်တက်ပခုံးစွန်း အရမ်းနာသွားသည်။

နာသည်ကို ပြန်ကြည့်မနေအားပါ။ သမီးကလေး
ဘာဖြစ်သွားသနည်း ဆိုသည်ကို အလျင် စစ်ဆေးကြည့်
သည်။ ကလေးက ဟအား အော်ငိုနေသည်။ ကလေး
ဘာမှဖြစ်မှန်းသိတော့မှ စိတ်အေးသွားကာ စနိုးဖိုင်း
ယား၏ အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ရှေ့ခြေဘစ်ဖက်မှာ ချက်ချင်း ယောင်ကိုင်းလာသည်
ကို တွေ့ရသည်။

ပြေး၍ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် လူ့စေ့မြင်းပေါ်ပုန်းမှု ဖြစ်တော့မည်။

ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး ဖြစ်နေသော စနိုးဖိုင်းယားကို ဆွဲကာ ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆူးခြစ်ရာများ ပွနေပြီ။ သို့သော် ဒါတွေကို ဝရုစိုက်မနေနိုင်ပါ။ သမီးလေး သားမှူးဖြစ်လျှင်ပြီးစတမ်း ဟု သဘောထားပြီး ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ ဆောက်နိုင်သမျှ ဆောက်အောင် တိုးဝင်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် မတွေ့နိုင်လောက်သည့် နေရာ အရောက်တွင် ဧကနားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံများကို နားထောင်ကြည့်သည်။ သူ့ နောက်သို့ လိုက်လာသေး မြင်းခွာဆံကို မကြားရတော့။

သို့သော် ငှက်အော်သံများပေါ် တိတ်ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်နေသည်။ လို့ ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်သည် အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာပင် ရှိနေကြောင်း သိသာနေသည်။

စဉ်းစား၍ မဆုံးမိမှာပင် ဆွမ်းသည် ချုံပုတ်ထဲမှ တိုးထွက်ကာ လိနို၏အင်္ကျီကော်လာကို မမ်းဆွဲထားလိုက်လေ တော့သည်။

‘ပြေးလို့လွတ်မယ်ထင်သလား၊ ကဲ... အခု လွတ်နိုင်သေးရဲ့လား’

ကြောက်မက်ဖွယ် မိ ခြိမ်းသံကြီးကိုပါ နားကွဲမတတ်ကြားလိုက်ရသည်ဟု လိနို ထင်လေသည်။

‘ချမ်းသာပေးပါရှင်၊ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ ပါမယာပါဘူး’

လိနို သ ပန်ဝန်း ကြီးစွာ အသက်ရှူနေရင်းမှ အသနားခံသည်။

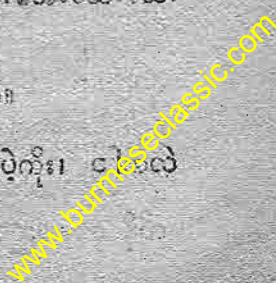
‘ဟား... ဟား... ဟား... ပိုက်ဆံသား၊ နှင့်နောက်ကို လိုက်နေတာ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လိုက်နေတယ်ထင်သလား၊ ဟား... ဟား... ဟား’

မကောင်းဆိုးဝါး ရုတ်မောသံကြီးသည် လိနို၏ နားထဲသို့ သံချည်ပူများ ထောင်းစာညှိလိုက်သလို ဝင်လာပြန်လေသည်။

‘ဟော့ဒီ အနီ အနု သစ်ဝိုက်မှာ လူ့အမျှ ကြီးနေတယ်၊ မကြီးခင် ဆူတို့ စိကို့ ရောက်လာကြားတော့မယ်၊ သူတို့မှာ အမြဲလိုက် ခွဲမတွဲ ပါမယ်၊ သေနတ်ထူပါတယ်၊ ရှစ် ကျွန်မကို ခုန်ပစ်ရတဲ့ ဆေးအေးဆေးဆေး လွှတ်လိုက်ယင် တောင်းမယ်နော်’

ကြိုးစားပြီး ခြိမ်းခြောက်ကြည့်သည်။

‘နင်က ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတုန်းပဲကိုး၊ ငါ့အဖေ ဒီလို သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးမှ ကြိုက်တာ’

ဆွမ်းက လီနီ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ကိုင်သည်။ စောစော... မြင်းပေါ်မှ အကျ နာသွားသော ဘယ်ဘက်ပခုံးဖြစ်သည်။ ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်လိုက်သလို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မခံမရပ်နိုင် သောက်အောင် နာသွားလေသည်။

‘ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံယင် ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေက ရှင်ကို ငွေတွေ အပုံလိုက် ပေးပါလိမ့် မှယ်’

လီနီသည် ပြောရင်း စတင် ဝိုင်းကြားလေ တော့သည်။ အမှန်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သူ အချိန်ဆွဲကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘တော်တော်လိမ်တတ်တဲ့ ကောင်မပဲ၊ နင်တို့ လှမ်းမထိလို့ မေ့ကန်နေတဲ့ လှည်းသမားကိုတောင် မေးခဲ့သေးတယ်ဟေ့တ်လား၊ လှည်းသမားက တို့ကိုပြောပြလိုက်ပြီး ပြီ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ကို နင်တို့ နည်းနည်းမှ မကျွမ်းဘူး။ ဒီနယ်မှာ နင်တို့မိတ်ဆွေမရှိဘူး၊ ဒီနယ်မှာ နင်တို့ မျက်နှာစိမ်းတွေ၊ နင် ငါ့လက်ထဲက လွတ်အောင်ပြေးလို့ ရချင်ရမယ်၊ ဒါပေးယ့် နှင့်ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး’

ပရိယာယ်မဆင်လျှင် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း လီနီ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ကလေးကို ထစ်နေရာမှာ ချသည်။

သူ့ အလိုလိုက်ဟန်ဆောင်သည်။ သူ့ ခါးမှာထိုးထားသည့် ဓားမြှောင်ကို ဘယ်နည်းတယ်ပုံအသုံးချရမည်နည်း ဟုသာ စဉ်းစားနေသည်။

လီနီ၏ ကိုယ်လုံးကို ဆွမ်း လာဖက်လိုက်သည့် အချိန်တွင် သူ့ ခါးမှ ဓားမြှောင်သည် လီနီအဖို့ ကြိုက်သလို အသုံးချပါတော့ဟု ပေးဆက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ တော့သည်။

သည်လိုအခွင့်အရေးမျိုးကို အရယူရာတွင် လီနီ လက်နှေးပါ။

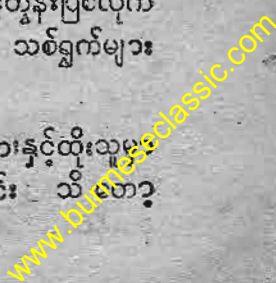
ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်သည်။

ဆွမ်း၏ နောက်ကျောကို ခွန်အားရှိသမျှသုံးပြီး ထိုးချလိုက်သည်။

‘တပ်... ခွေးမသား၊ ဘာလုပ်လိုက်ကာလဲကွ’

လီနီက သူ့ကို ခူးနှင့်ထိုက်ပြီး ဆောင့်တုန်းပြင်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်သို့ လည်ကျသွားသည်။ သစ်ရွက်များ ပေါ်တွင် မှောက်ခုံကြီး ဖြစ်နေသည်။

သည်တော့မှ သူ့ နောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးသူမှူးတပ် မဟုတ်ဘဲ လီနီကိုယ်တိုင် ဖြစ်ကြောင်း သိ တော့သည်။

‘ကြွငါ့ကို နှစ်ကိုယ်တိုင် ထိုးလို နံကာကို။ ဓားပြန် နှုတ်ယူ’

လိနီက သူ့ကို လှည့်ကြည့် မနေဘဲဘဲပါ။ သူ့ကိုယ် ပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်သော အဝတ်အစား များကို ကမ်းကုန်လန်း ဆွဲချသည်။ သမီးလေးကို ကောက်ခံ သည်။ စနိုးပိုင်းယားကို သွားဆွဲခေါ်သည်။ ပြီးတော့ ဆွမ်း ဖြစ်ခြင်းရှိရာသို့ သွားသည်။

‘နှစ် ငါ့မြင်းကို ယူ သွားနဲ့’

စနိုးပိုင်းယား၏ ရှေ့ခြေထောက်ဒဏ်ရာက ပိုယောင် လာသည်။ ထို့ကြောင့် တယ်လိုမှ စိမ်းမြစ်နိုင်တော့ပါ။ လိနီကည် မှတ် ဖြစ်ပေါ်သို့ သတိထား ထက်လိုက် သည်။ ထိုမြင်းနှင့်သူ အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်သော်လည်း လာသာ ကမ်းပိုရသော မြင်းမကလေးဖြစ်သည်။

အုတ်ကို လှောင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထိုနရာမှအမြန် ဆုံး ထွက်ခွာတော့သည်။ မိုက်ကယ်ကို အခမဲ့ သတ်ပစ် လိုက်သည့် ငယ်၏ မန္တရာယ်လည်း ရှိသေးသည့်အတိုင်း ပါလာ။

လမ်း နှစ်ခါ ပြောင်းသည်။ စနိုးပိုင်းယားကို လှည့် ကြည့်တိုင်း သော့နှစ်ခဲသော နှင်းဖြင့် ပစ်ပန်းကြိုးစွာလိုက် လားနုရကြောင်း သတိထားမိသည်။ စိတ်ထိခိုက်သော် လည်း မှန်ယူစက်ကွင်းနှင့် နီးနေသေးသောကြောင့် မရုန် နားနိုင်သေးချေ။

စိတ်ချလောက်ပြီ ဟု ယုံကြည်ရသော နေရာကျမှ သူ နားသည်။ ထိုနေရာမှာ စမ်းချောင်းလေးလည်း ရှိသည်။ မမ်းချောင်း ငါ့မှာ မြင်းများကို ရေတိုက်သည်။ သူလည်း သေးက်သည်။

လိနီနာကလေးက တစ် လျှောက်လုံးအိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ သစ်ပင်အောက်မှာ မျှသိပ်သည်။

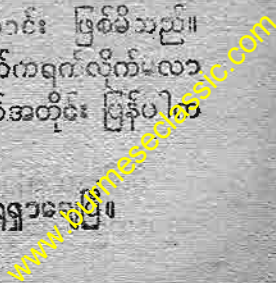
စနိုးပိုင်းယား၏ ခြေထောက်ကို စမ်းချောင်းရေအေး အေးဖြင့် သေသရွာချာစိမ်ကာ အသာနှိပ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဂါဝန်ကို ဆွဲဆုတ်ပြီး ပတ် တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

ထိုညက ထိုနေရာရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်မှာ ပင် အိပ်လိုက်တော့မည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ချလက်ချအိပ် ပျော်ခြင်းမရှိပါ။

တပ်အကြောင်းကို သူ ဘာမှမသိပါ။ သူ့နောက်သို့ တပ်က ဆိုက် နပြီ ဟု ဘာမှမသိဘဲ သုံးစွဲရမိသည်။

မိုက်ကယ်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မိုက်ကယ်သည် ယခုလို သူနှင့် ကသုတ်ကရက်လိုက်လာ ဘဲ စောစောက သူစီခင်ထားသည့်ခုန်အတိုင်း ပြန်ပါက အသက် ဆုံးရှုံးရမည်မထုတ်ပါ။

ယခုတော့ ရေတိမ်တွင် နစ်သွားရရှာနေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော် နိုင် သည့် အတူတူဆိုပြီး မိုက်ကယ်အတွက် ဆုတောင်း ပေး နေမိသည်။

တပ် ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိသဖြင့် လီနိုစိတ်သောက ရောက်နေရသော်လည်း တဏှယ်တမ်းဆိုမှု ဘာမျှ ပူပင်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ပါ။

မိုက်ကယ် ပစ္စတိုနှင့်ပစ်သဖြင့် ရထားသော ထပ်၏ ရင်ဘတ်မှ ဒဏ်ရာက သွေးများထွက်နေသည်။ သို့သော်လည်း တပ်ကဂရုမစိုက်ပါ။

မိုက်ကယ်၏ အလောင်းကို ချုံဖုတ်တစ်ခုထဲသို့ ဆွဲသွင်းသည်။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်း နှစ်ကိုင်းသုံးကိုင်းခုတ်ပြီး အလောင်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

ကျန်သည့် အပိုင်း များ ကို တော့ တော့တွင်းပျော် တိရိစ္ဆာန်များက ဆက်ရှင်းကြလိမ့်မည်ဟု သဘောထားလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်၏ အိတ်ထဲမှာရှိခရာ ငွေအကြွ အနည်းငယ်ကိုတော့ နှိုက်ယူဖြစ်အောင် ယူလိုက်ပါသေးသည်။

မိုက်ကယ်၏မြင်းက အောက်စဖို့မြို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေး သွားသည်။ အမှန်က မြင်းကိုရလိုက်မှ စန်ရာတန်ကြေး

သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်။ မြင်းကို ရောင်းစားမှု မြီးမြီးမြက် မြက်ကလေး ရမည်ဖြစ်သည်။

ဆွမ်း ပြေးလိုက်သွားသည့်ဘက်သို့ ဒယီး ဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။

‘ဆွမ်း...ဟေ့ ဆွမ်း၊ မင်းဘယ်ရောက်နေသလဲ’ တကြော်ကြော်ခေါ် ရင်း တောထဲမှာရှာသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ ဆွမ်း၏ပြန်ထူးသံကို ကြားရသည်။

‘ငါ ဒီမှာဒေဟ’

အသံကြားရာနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ကျောတွင် ဓားမြှောင်တန်းလန်းနှင့် ဆွမ်းကို တွေ့ရလေသည်။

‘ငါ့ကို ကယ်ပါဦးတော်၊ ကောင်မက ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုး သွားတယ်’

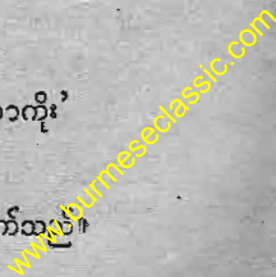
ဟု အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော ဆွမ်းက ဆီးပြော သည်။

တပ်က လေတစ်ချက်ချန်သည်။

‘ဓားရိုးခိုက်အောင် ထိုးသွင်းသွားတာကိုး’

ဟုလည်း ပြောသည်။

ပြီးတော့ဆွမ်းကိုလည်း သူ့ရှင်းပစ်လိုက်သည်။

မရှင်း၍လည်း မပြစ်ပါ။ သည်နေရာသို့ တစ်စုံ တစ်
ယောက် ရောက်လာလျှင် မိုက်ကပ်၏ အလောင်းကို တွေ့
ကောင်း တွေ့မည်။ သို့သော် မဘတ် မက်ရာကြီးနှင့် ဆွမ်း
ကို တွေ့မည်။ ဆွမ်းကိုစစ်ဆေးလျှင် အားလုံး ပေါက်ကွဲ
မည်။ သူလည်း ကြီးစစ်သက်ရမည်။

ထို့ကြောင့် ဆွမ်းကို ရှင်းလိုက်ခြင်း၊ မိမိအတွက်
အန္တရာယ်ကင်း ကည်ဟုဖာပ်ကောက်ချက်ချခြင်း ဖြစ်သည်။
ဆွမ်းကိုရှင်းပြီး အိတ်ထဲမှာရှိသည့် ပိုက်ဆံများကို
နှိုက်ယူကာ အောက်စပို့မြို့ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

အောက်စပို့သို့အလာ တစ်တစ် နေရာတွင် မိုက်ကပ်
၏ခြင်းကိုတွေ့သဖြင့် ဖော် ပြီး ရောင်းစားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘဇာသိမြို့သို့ နက်သွားပြီး ရောက်သည့်
မဝင်နေရာ ဝင်ရသည်။ အရာရှိ ဘစ်ယော န်နှင့် စကား
များပြီး ထိုအရာရှိ လက်ချက်ဖြင့်ပင် သူလည်း ဝေးသည်။

ဆွမ်း၏အလောင်းကို လုံခြုံစွာ သူ မြေမြှုပ်ခဲ့သော
ကြောင့် မည်သူမျှ မတွေ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအမှု
ပျောက်ကွယ်နေသည်။

လီနီသည် ထိုအကြောင်းများကို အချိန်အတော်ကြာ
သည်အထိ လုံးဝမသိပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ လူသတ်
မှုကြီးဖြင့် အပြစ်ရှိ နှသည်ထင်ကာ ဘစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခ
ရောက်နေရတော့သည်။

တပ်ကလည်း သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ရာဇဝတ်မှုများ၊
လူသတ်မှုများ အကြောင်းကို ဖြောင့်ချက်ပေးမသွားနိုင်
သောကြောင့် အားလုံး ရှင်းမရအောင် ဖြစ်နေလေ
သည်။

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အလင်းရောင်က တောက်ပနေပြီး
လှပလွန်းသည်။ အေးချမ်းငြိမ်သက်မှုသည် စောပိုင်း
ဒေသကိုလွှမ်းမိုးထားလေသည်။

ငှက်ငယ်ကလေးများ၏ ငြိမ့်ညောင်းသော တေးသီသံ
မှာ သာမောဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။

ကောင်းကင်ကြီးက ပြာလုံကာ လင်းနေသည်။ အဖြူ
ရောင် တိမ်ဆိုင်အချို့က လွင့်မြောနေသည်။

လှချင်တိုင်းလှနေသော ထိုကောင်းကင်၊ ထိုဩကာသ
လောကကို ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်ဆိုင်းထားသည့် သစ်ရွက်
ကြို သစ်ရွက်ကြားမှနေ၍ မက်မပြေဖွယ် မြင်တွေ့နေရ
သည်။

လိနီ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် အိပ်ကန်းမှ နိုးထလာကြသည့် ကျေးဇူးတင်သာရကော ပေါင်းစုံတို့၏ အသံများ၊ နေ့သစ်ကို ကြိုဆိုကြသည့် အသံများ၊ အစောရှာ ထွက်ကြဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း အချင်းချင်း သတိပေးကြသည့် အသံများဖြင့် ပြည့်စုံနေသည်။

အိပ်ရာမှနိုးလာသည့် လိနီနာ၏လေးကလည်း ခြေစားယား ထက်ကားယား လုပ်နေသည်။ လိနီက ထိုလက်ကလေးများကို ဖမ်းယူပြီးနမ်းမိသည်။

ပြီးတော့ ရေခဲရေထမ္မာ အေးဖက်နေသည့်စမ်းချောင်းကလေးထဲမှာ သွားပြီးမျက်နှာသစ်သည်။ ကိုယ်ရေလက်ရေသန့်စင်သည်။

ဒါလောက် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ပြီးဒါလောက်လှသော နံနက်ခင်းကို မြင်တွေ့ရဒသအခါ မနေ့က ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားမိစေသည်။ ယနေ့နံနက် ပတ်ဝန်းကျင် အတွေ့နှင့် မနေ့က အဖြစ်အပျက်သည် ငယ်လိုမျှ ဆက်စပ်စဉ်းစား၍ မချနိုင်ပါ။

မနေ့က အဖြစ်အပျက်များသည် အိပ်မက်ဆိုးများပင် ဖြစ်ပါ၏။ နေအထွက်တွင် နှင်းခဲများ ပျော်ကျတိသကဲ့သို့ မကြာမီ အချိန်ကာလတိုအတွင်း၌ အားလုံးကို မေပျောက်ပစ်လိုက်နိုင်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဗောဏကျိုးထော့ကျိုး ဖြစ်နေသော နီးပိုင်ယားနှင့် ဆွမ်း၏ မြင်းမကလေးသည် မနုတုန်းအိပ်မက်ဆိုးများကို ပြန်အောင်းသလိုရရရာ အမှတ်အသားတို့ ဖြစ်နေသည့် လှုပ်ရှားပေါက်တိုင်း သူ့ သယ်ဘက် ပခုံးကလည်း နှာကျင်းနေသည်။

ထိုပခုံးကလည်း အဖြစ်ဆိုးများကို တစ်ဖွဖွ ပြန်ပြောပြသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

လမ်းဆုံတစ်နေရာတွင် မိုက်ကယ်၏ အလောင်း ရှိနေသည်။ နောက်ပြုံးတော့ သူ ဓားနှင့်ထိုးခဲ့သော ဆွမ်းသည်လည်း ဓားတန်းလန်းဖြင့် မိုက်ကယ်နှင့် ပလုမ်းကမ်း တစ်နေရာမှာ ရှိနေသည်။

ထိုအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း သတိရနေသော ကြောင့် ကလေးနို့ တိုက်နေသည့် လိနီ၏ မျက်နှာမှာ အကြီးအကျယ် မသေပေသာ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ သည်း ထိခိုက်နေသည်။

ကလေး နို့တိုက်ပြီးသောအခါ ပန်းသီးတစ်လုံး စားသည်။ သမီးလေး၏ ဆံပင်များကိုလည်း ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

ပြီးတော့ သူ့အဝရွှေ ရေးအတွက် အစီအစဉ်များ ချမှတ်ဖို့ ကြိုးစားနေလေတော့သည်။

ဘန်ဘူရီမြို့က ပွဲတော်မှာ မြင်းပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဆိုသည့် မိမိကိန်းကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ စနိုးပိုင်ယား၏

ရှေ့ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရနေသည်။ ဒဏ်ရာ ဘယ်
လောက်ကြီးပြီး ဘယ်လောက်ဆိုးကြောင်းလည်း လီ
မပြောနိုင်။ သို့သော်လည်း ပြိုင်ပွဲဝင်ပြီးပြေးနိုင်ဖို့ကတော့
အချိန်အကြာကြီး၊ စောင့်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သေချာ
သည်။

ဆွမ်းထံမှ ရခဲ့သည့် မြင်းမကလေးကတော့ အမြဲ
ကောင်းသော မြင်းမျိုးမဟုတ်။ စိ ရှိသက်သက်ပုံရမည်
ယခုအခါတွင် စီးဖို့ မြင်းမလေးဘစ်ကောင် ရထားသည့်
အတွက် ဘုရားသခင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပဦး တော
မည်။

သူပိုင်သော ပစ္စည်းများကို စိတ်တွက် တွက်ကြည့်
သည်။ မြင်းမကလေးကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေသည့် အိတ်များ
ဆီသို့ သူ့မျက်လုံးများက အလိုလိုရောက်သွားသည်။

ထိုအိတ်များကို ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမရခဲ့။ ထိုအိတ်များ
အတွင်းရှိနေသည့် ပစ္စည်းများသည် အခြား တစ်စုံတစ်
ယောက်ပိုင်သော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
မသိသဖြင့် ထိုပစ္စည်းများပေါ်သို့ မျက်စိမရောက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထိုင်နေရာမှထပြီး အိတ်ထဲမှာရှိသော ပစ္စည်းများကို
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မှုနှော့ရှာသည်။

တွယ်အပ်တော့ အများကြီး ထွက်လာသည်။ သူ့ကို
ပေါ်မှ အဝတ်များ စုတ်ပြတ်သတ်နေသည်နှင့် အသံ

ဖြစ်သွားသည်။ တွယ်အပ်များနှင့် အစုတ်များကို ထမန်း
ကတန်း လိုက်တွယ်သည်။

ထို့နောက် ညစ်ပတ်နေသော ဖွဲထုပ် တစ်ထုပ်၊ ရုမ်
အရက်တင်လုံး၊ ပေရေနေသည့် ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထွက်
လာသည်။

ပြီးတော့ ခပ်မာမာပစ္စည်းတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ လီနို
၏ နှလုံးသွေး အခန်းမြန်လာသည်။ ပိုက်ဆံ ဖြစ်ပါစေဟု
ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ ဆု တောင်း
မပြည့်ပါ။

မာမာပစ္စည်းကလေးကို အဝတ်စတစ်စနှင့် သေသေ
ချုံ့ချုံ့ ထုပ်ထားသည်။ အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်သော
အခါ ဂေါ်မုတ် လက်စွပ်ကလေးတစ်ကောင် ထွက်လာ
သည်။ ထိုခေတ်တုန်းက ဂေါ်မုတ်ကို လူတွေ အလွန်
တန်ဖိုးထားကြသည်။

လီနိုက လက်စွပ်ကလေးကို သေသေချုံ့ချုံ့ ကြည့်
သည်။ မည်သို့မည်ပုံ အသုံးချရမည်ကိုလည်း တွေးကြည့်
နေမိသည်။

သည်လက်စွပ်မှာလည်း ခိုးရာပါပစ္စည်း ဖြစ်ရမည်။
သို့ည်းမဟုတ် ထိုက်ရာပါပစ္စည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့သော်
လည်း မူလပိုင်ရှင်အစစ်၏လက်ထဲရောက်အောင် နည်းသို့
ပြန်လည်ပေးပို့ရပါမည်နည်း။

ဒါလေးကို ထုခွဲရောင်းချပစ်လိုက်မည်ဆိုလျှင်--

သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုချသည်။ လက်စွပ်ကလေးကို သူ့အိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။ မိရဆရာကပုလင်းကို ချန်ထားပြီး ကျန်ပစ္စည်းများ အားလုံးကို ထိုနေရာမှ ပယ်လွှဲပစ်ခဲ့သည်။

ခရီးရှည်ကပ်ခိုက် ဆက် ရ ဦး တော့ မည် ဖြစ် သောကြောင့် သူ့ခပ်ဝိုင်ဝိုင် စဉ်းစားနေလေသည်။

ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ မှန်းတည့်ချိန် ရောက်လာသည်။ မြင်းများလည်း ဆာလောင်ကြပြီ။

ခြံတစ်ခုကို တော့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တိုက်ကလေးတစ်လုံး၏ ခေါင်မိုးကို ထွက်ပြုစု နေရောင်အောက်တွင် လှမ်းမြင်ရသည်။ မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ခြံနားသို့ သတိထားပြီးကပ်သွားသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဆွဲယူ သွားသည်။

မျက်လုံးတလည်း ကျီးတန်းတောင်းမွောက် ကြည့်ရသေးသည်။ ခြံရှင် ဖမ်းမိသွားလျှင် ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မည်။ ပိုင်ရှင်ပေး၍ ယူခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

အသင့်ရှိနေသော မြင်းစာများကို သူ့ မြင်းနှစ်ကောင်အား စားစေသည်။ ဆာနေသော မြင်းများက အားရပါးရ စားကြသည်။

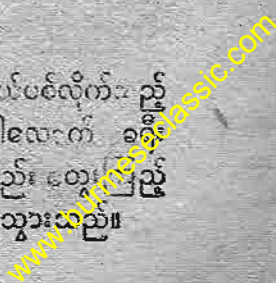
ပိုင်ရှင်သိလျှင် ဆဲတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း လိနို သိပါသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဝင်စားသွားသည်။ ထင်ပေါ်စေဖူးလည်း ဆူကောင်းလိက်မိသည်။

စခန်းဖိုင်းယားက လိနိုကို နှာဖျားဖြင့် ညင်သာစွာ ထို့သည်။ စားကောင်းထေ့ကြောင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေသလားဟုပင် ထင်ရလေသည်။

မြင်းမကလေးပေါ် ပြန်တက်ပြီး ခရီး ဆက်တော့ နှိုးဖိုင်းယားက ထေ့ငံ့နင်းထော့နင်းဖြင့် နောက်မှလိုက်သွားသည်။

နောက်မှ ရန်သူလိုက်လာမည်ကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါ။ အခြင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လမ်းဆုံနှင့် ခရီးအတော်ကြီး ဝေးနေပေပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ခြံသင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဟိုကွေ့သည်ကေတင်ဖြင့် သမ်းဖျောက်လားခြင်းကြောင့် ရန်သူ လိုက်လာမည် ဆိုလျှင်လည်း သူ့ဘွားသည့် ဖမ်းကြောင်းကို မှန်း ဆွဲဆတ်ပေလိမ့်မည်။

နောက်ပြီးတော့ တပ်သည် မိုက်ကယ်ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်ဇက်ရာလည်း မထားလေရာ ဒါလေးက ခရီးကြမ်းကြီးကို လိုက်လာနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘုလည်း တွေ့ကြည့်သဖြင့် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

သို့ များသွားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။ ကော့စ်ခဝါနယ်ထဲသို့ အတွင်းပိုင်းလောက် ရောက်အောင် သူ ဝင်ခဲ့မိလေပြီ။

တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ်ပေါ်တွင် သိုး ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထိုင်ပြီး သိုးကျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လီနီက သူ့ကို လက်လှမ်းပြုလိုက်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

သိုးကျောင်းသား၏ ခွေးတစ်ကောင်က သူ့ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ အလင်မပေးသည့် ပုံမျိုးဖြင့် ပတ်ချာလှည့် ပြေးပြီး ဟောင်နေသည်။ သိုးကျောင်းသားက သူ့ခွေးကို လှမ်းခေါ်သည်။ ခွေးက သခင်ဆီသို့ ကျိုးနွံစွာ ပြန်သွားသည်။

လီနီက တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆက်တက်သွားသည်။ သိုးကျောင်းသားသည် လူငယ်မဟုတ်ဘဲ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခါးကိုင်းနေပြီး မျက်စိ အတော်မူန်နေဟန်ဖြင့် လီနီကို သေသေ ချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

တစ်ယောက်တည်း အဖော်ကင်းမဲ့စွာ သိုးကျောင်းနေရသည့်အတွက် အဘိုးအိုမှာ အတော်လေး ပြင်ရုံ ခြင်္သေ့ နေပုံရသည်။ ယခုလို အဖော်တစ်ယောက် ရောက်လာသောကြောင့် သူ အတော်ပျော်သွားသည်။

လီနီကို သူ့မှာရှိသော အစားအသောက်များ ခွဲဝေကျွေးမွေးညှော်ခဲ့သည်။ ဆာလောင် မှတ်သိပ် လာသော လီနီကလည်း အားနာမနေနိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းသာ အားရစားသည်။

သူ စားသောက်နေပုံကို အဘိုးကြီးက တေးမူ ထိုင်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေပုံရသည်။

‘သူငယ်မက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ’ ဟု လှမ်းမေးသည်။

‘တွံမ်းမီးယားကို သွားမှာပါရှင်’

လီနီ၏နှုတ်ဖျားမှ ထိုစကား အလိုလိုထွက်သွားသည်။ ပြောလိုက်ပြီးတော့လည်း ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူ့ဘယ်သွားရမည့်အရပ်သည်။ တွံမ်းမီးယားဖြစ်ကြောင်း သိလာလေသည်။

သူ တွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့ပါ။ နေစရာအိမ်သည် မရှိပါ။ မွေးစ ကလေးလေးနှင့် ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ သို့ကြောင့် သည်လို အခြေအနေမျိုးတွင် သူ့သွားရမည့်နေရာသည် တွံမ်းမီးယားပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို နေရာအိမ်နှင့် စားစရာ ပေးမည့်နေရာသည် တွံမ်းမီးယားသာဖြစ်ချေသည်။

ဂျမ်း၏အစစ်မ ပလ္လော်ရာထတော့ သူ့ကို ကြည့်ကြည့်ခြုံဖြူ လက်ခံပါလိမ့်မည်။ စနိုးပိုင်းယား၏ ခြေထောက်

ပြန်ကောင်းသည်အထိ စောင့်ရမည်။ ကောင်းတော့မှ အရပ်တကာ လှည့်လည်ပြီး မြင်းပြိုင်ပွဲများ ဝင်ရမည်။

ပေးစောက မတော့မဲ့မိသောအတွေးများ ရုတ်တရက် သူ့ ခေါင်းထဲသို့ တန်းစီ ဝင်လာကြလေသည်။

‘ကျွန်မက မုဆိုးမပါရှင်၊ ဒါကြောင့် တုမ်းမီးယား ရွာမှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီကို ပြန်လာတာပါ’ ဟု လိနီက ဆက်ပြောသည်။

‘တုမ်းမီးယားကို သွားမှာကို။ အင်း...ခရီးအဝေး ကြီး ကျန်ပါ...သား’

အဘိုးကြီးက ရေရွတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ခေးသေးမှန်း သိပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မလမ်း ပျောက်နေလို့’

လိနီက မှန်သည့်အတိုင်း ပြောသည်။

အဘိုးကြီးက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ တုမ်းမီးယားသို့ သွားသည့်လမ်းကို ညွှန်သည်။ မည်သည့်နေရာ ဆောက်လှုပ်ပည့်သို့သော လမ်းအမှတ်အသားများကို ကြည့်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်းများကိုပါ အသေးစိတ် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ကျေးဇူးတင်စကား အဆပ်ဆပ်ပြောပြီး လိနီ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

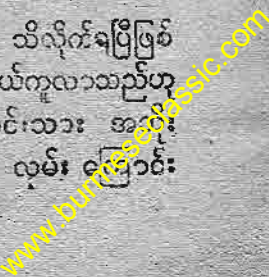
အဘိုးကြီးက မျက်စိသစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ဝေးကြည့်နေရင်းဖြင့်လည်း အတွေးနယ်ခဲ့နေမိသည်။

အင်း... မုဆိုးမတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီရုပ်ဒီရုပ်မျိုးနဲ့အရွယ်ကလည်း ဝယ်သေးတော့ သိပ်ကြာကြာကြီး မုဆိုးမလုပ်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ထပ် ယောက်ျားရဦး မှာပါပဲ။

ပါးစပ်မှ တိုးတိုးရေရွက်သည်။ သူလည်း တစ်ချိန်တုန်းက မိန်းမငယ်ငယ်တစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ အတိတ်ကို လှမ်းမီးလသည်။

ဆက်ပြင် ရှည်ကြီးကိုချောင်းသိုးများ စားကျက်ပြောင်းပေးရန် လိုင်ရာမှ ခလေးပင်စွာ ထုလိုက်လေသည်။

မိမိသွားရမည့်လမ်းကို သေသေချာချာ သိလိုက်ရပြီဖြစ်သောကြောင့် လိနီမှာ ခရီးသွား၍ ပိုမိုလွယ်ကူလာသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရသည်။ သိုးကျောင်းသား အဘိုးကြီး ညွှန်ပြလိုက်သည့် သိုးသွားသည့် လှမ်းကြောင်းအတိုင်း မနားတမ်း ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲများ ပေါများ သည် တောင်တန်းဒေသဖြစ်ရာ အတတ်နိုင်ဆုံး မြေညီသည့်နေရာ ကိုရွေးပြီး မြင်းများကို နှင်သည်။ ဇနီးပိုင်းယား၏ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရှိနေသောကြောင့် လမ်းကောင်း ကို ဝရုစိုက် ရွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ညဘက်ခရီးသွားခြင်းကို ရှောင်ပြီး နေ့ပိုင်းသာခရီး သွားသည်။ လမ်းလဲင်းချင်းချင်း မြင်မြင်ထင်ထင်သွားရ သောကြောင့် အန္တရာယ် ပိုကင်းသည်။

ညဘက်တွင် တောတွင်းရှိ ချုံပုတ်ကောင်းကောင်းကို ရွေးပြီးထိုအထဲမှာ ဝင်အိပ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ရသော ညများထော့ မဟုတ်ပါ။ အိပ်မက်ဆိုးများကို အမြဲတမ်းမြင်မက်နေသည်။ အိပ်မက် ဆိုးများ ဝန်းရံနေသောကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုး လာ လျှင် ချွေးစေးများ ရွဲနေတတ်သည်။ လရောင် အောက် တွင် သူ့ အသားများ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။

မိုးမရွာပါစေနှင့်ဟုလည်း မကြာခဏ ဆုတောင်းရ သည်။ မိုးရွာလိုက်လျှင် လမ်းများ ပျက်ကုန်မည်။ မှိုက် ပေါက်ကာ ခရီး မ တွင် နိုင် အောင် ဖြစ် တော့ မည်။

ခြေထောက်မကောင်းသော စခန်းပိုင်းယားနှင့် ခရီးသွား၍ ဘယ်လိုမျှ ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ ဆုတောင်း ပြည့်သည်ဟုပဲ ဆိုရမည်။ မိုးလုံးစ ရွာပဲ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ရာသီဥတု ကောင်းနေ သည်။

သူ့ မှာရိက္ခာလည်းပြတ်ပြီ။ ရိက္ခာပြတ်၍ အဆာလောင်ဆုံးတစ်ညဦးမှာပင် ဆွမ်း မီးယားရွာသို့ သူ ရောက်လာလေတော့သည်။

မြင်းပေါ်မှကျသဖြင့် နာသွားသည့် ဘယ်ဘက် ပခုံး လည်း ပြန်ကောင်းနေပြီ။ တောထဲမှာ ပြေးခဲ့လွှားခဲ့ ရုန်း ခဲ့ကန်ခဲ့ရသောကြောင့် ဆူးများ ခြစ်မိသည်အရာများသည် လည်း ပျောက်ကင်းစပြုလာပြီ။

လမ်းပေါ်တွင် လူသူလေးပါးမတွေ့ပါ။ သူ့ကောင်း စွာမှတ်မိနေသည့်လမ်းအတိုင်း ရွာထဲသို့ မြင်းစီးဝင်လာခဲ့ သည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူသူလေးပါး ကင်းနေခြင်းမှာ ညစာစားနေကြသောကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးကြည့် သည်။ အချိန်က ညစာစားချိန်ရောက်နေပြီ။

ညဦး၏ အရောင်ကြောင့် အဆောက် အအုံ များ၏ ခေါင်မိုးများသည်လည်း အရောင် ပြောင်းနေသည်ကို ထင်တားလိုက်မိသည်။

ဂျပီနှင့် ဖလော်ရာတို့၏ ပန်းပဲဖိုသို့ ကုန်းသွားသည်။
ပန်းပဲဖိုထဲမှာ လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ပန်းပဲဖိုနောက်
ရှိ ဖလော်ရာတို့အိမ်မှလည်း တံခါးတွေအကုန်ပိတ်ထား
သည်။ ထိုအိမ်မှလည်း လူတစ်ယောက်မှ မှုန်သည်။

ဖလော်ရာ အလွန် ဂုဏ်ယူခင်ကြားခဲ့သည့် ပန်းခြံမှာ
ချိုနှယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ ဖုံးအုပ်ပြီး
ပျက်စီးနေသည်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။

မြင်းပေါ်မှ လီနိုဆင်းသည်။ စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် အိမ်
နားသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ပြက်ပင်ပေါက် မှုန်ကွဲစစ်ခမှု
နေ၍ အိမ်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်သည်။ မလာကျင်းနေ
သော အခန်းတွင်း၌ ပြေလွှားနေသည့် ကြက်တစ်ကောင်
ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ဖလော်ရာ၏ ကြောင်သည်ပင် သည်အိမ်ထဲမှာ မရှိ
တော့။

အခြေအနေများ၊ အနေအထားများကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် သည်အိမ်တွင် လူမနေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။

လီနိုသည် သာမန်အားဖြင့် ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ
ဖြစ်သည်။ ယခုအတိုင်း အတော်တလေး စိတ်ဓာတ်ကျ
သွားလေသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုကိစ္စ
တွင်ဂျပီ ကျဆုံးသွားသောကြောင့် ဖလော်ရာ စိတ်ထိခိုက်
သွားကာ ရှိသည့်ပစ္စည်းကလေးတွေ သိမ်းဆည်းပြီး
ကော့တလန်သို့ ပြန်သွားလေပြီလား။

ဖလော်ရာခရီးတော့သွားလိုလျှင် သည်ရွာမှာ သူ့ကဝ
ထဲခြုံမှုမရှိ။ မရှိနိုင်တော့ပါ။ ကွယ်လွန်သူ သူ့အိမ်
ကံ၏ ယေးကျား တွမ်ပရက်တယ်လိက သူ့ကို အကြီး
အကျယ်သိက္ခာချတော့မည်။ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း
အောင်လုပ်တော့မည်။

နောက်ပြီးတော့ ဘုရင်ခွင်ထဲမှာ သမီးလေးတစ်
ယောက်ပါလာသည်။ သည်လိုကလေးအမေတစ်ယောက်
အနားသို့ ရွာထဲရှိ ဘယ်ယေးကျားက ကပ်ကြကော့မည်
မည်နည်း။

သံသယစိတ်ပေါင်းများစွာတို့ ခေါင်းထဲသို့ ချပြု
ပြေးဝင်လာကြသည်။ မှန်ပါသည်။ သည်ရွာမှာ သူ
ဘယ်လိုမျှနေမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ရွာထဲသို့သူဝင်လာရာ ယခုအချိန်အထိသူ့ကိုပည့်သူမျှ
တွေ့ကြပေး။ ထို့ကြောင့် ယခု ဝင်လာသကဲ့သို့ပင်
စိတ်တိတ်ကလေး ပြန်ထွက်သွားလျှင် ကောင်းမည်ဆို
သည်။ စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မြင်းပေါ်သို့ပြန်စက်သည်။ သူ မွေးဖွားကြီးပြင်း
ထိုင်ခဲ့သည့်ရွာကလေးမှာ နေ့ခင်း မရှိတော့သောကြောင့်
အကြီးအကျယ်စိတ်ဆင်းရဲသွားမိတော့သည်။ ရွာကိုလွှဲ
စိတ်ကလည်း တစ်ဖွားဖွားပေါ်လာသည်။

ထိုအခိုက် ရောဘတ်မက်စ်လိုးကို ပြေး သတိရလိုက်
သည်။ နေ့အတ်သည် သူတို့ရွာကလေး၏ တရားပေး
ဆရာဖြစ်သည်။

နောက်ပြီးတော့ ရွာထဲမှာ ရှိရှိသမျှ ယောက်ျားသား
များ လီနိုကို အရူးအမူးပိုးပန်းနေကြချိန်တွင် လီနိုကို
မဝင်စားသည့် တစ်ယောက်တည်းသော ယောက်ျားသား
လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

လီနိုကို ရောဘတ် စိတ်မဝင်စားသည် မှာလည်း
အကြောင်းရှိပါသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက ဖလော်ရာကို
အကြီးအကျယ်စွဲလမ်းနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လီနို
စိတ်မဝင်စားအားတော့၊

ထို့ကြောင့် ဖလော်ရာအကြောင်း ရောဘတ်
မည်။ ဖလော်ရာဘယ်ရောက်နေကြောင်း သေချာပေး
သိရမည်ဟု အပြေးအလွှားတွေးကြည့်လိုက်မိသည်။

မြင်းကို ပြန်လှည့်သည်။ လူသူကင်းမဲ့နေသည့်
ပေါ်သို့ ပြန်လာသည်။ မက်ကိုသင်္ဂြိုဟ်ထားသည့်

ရှိခိုးကျောင်း ဝင်းတလေးကို ကျော်လာခဲ့သည်။ မက်
သည် သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်ရှိ အုတ်ဂူကလေးထဲမှာ
ငြိမ်းချမ်းစွာ လဲလျောင်းအိပ်စက်လျက် ရှိချေပြီ။

တရားဟောဆရာ၏အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ မြင်းပေါ်မှ
ဆင်းသည်။ 'ထွေးထွေးထူးထူး ပြောင်းလဲမှုများ မရှိပါ။
တုံ့မိမီးယားရွာကလေးလည်းဘာမျှမပြောင်းလဲသည်ကို
သတိထားခဲ့မိသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကိုစဉ်းစားမိပြီး သူ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်
သွားသည်။ ပြီးတော့အိပ်ပျော်နေသော လိုရီနာကလေး
ကို မြင်းကုန်းနီးဘေးကအိတ်ထဲမှာ ဝရုတစိုက် ထည့်
သည်။

သည်ကလေးကို တရားဟောဆရာ ရောဘတ် မြင်လျှင်
မေးလားစမ်းလား လုပ်တော့မည်။ လောလောဆယ်
ဘာမျှမာဖြူခင်သေး။ ထို့ကြောင့် ကလေးကို ထားပြီး
လူချည်းသက်သက် ဝင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

လိုရီနာမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျမြဲ ကျနေသည်။
လီနိုကလက်မောင်းများကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ခါသည်
သမီးလေးကို ခရီး တစ်လျှောက်လုံး ချီထားခဲ့သော
ကြောင့်အကြောသေမလိုဖြစ်နေသည်။

လက်ကိုင်ခါယင်း အစားအယာအရာ ရောဘက်၏အိမ်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အစိုးက ဆင်စွယ်နှစ်ဆောင် ဖြစ်သည်။ ခြံစည်းရိုးတွင် ကျောက်ထင်းရှူးပင်ကလေးများ တန်းစီရိုက်ထားသည်။ အုတ်တံတိုင်း နိမ့်နိမ့် ကာထားသည်။ နှင်းဆီပင်များ စိုက်ထားရာ အပွင့်တွေ ဝေခနဲသည်။

မြင်းချည်တိုင်မှာ စနိုးဖိုင်းယားနှင့် မြင်းမာလေးကို ဝရုတ်စိုက်သွားချည်သည်။

စနိုးဖိုင်းယားက လှုပ်ရှားနေသည်။ သည်နေရာမှာ မှာ သူ့သွားလာနေကြ ဖြစ်သောကြောင့် မှတ်မိနေပုံသည်။ သူ့ရုပ်သူ့ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကောင်း အနားယူနေတော့မည်ဟုလည်း သူ သားကစားပေါက်သွားဟန်တူသည်။

တရားဟောဆရာ၏အိမ် ဝက်သစ်ချတံခါးကြီးကို တစ်ချက်သူ့ပုတ်လိုက်ရသည်။ တံခါးက ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သူမှာ ဖလော်ရာ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ တံခါးဝတွင်ရပ်နေသည့် ဖလော်ရာသည် ညဦးပိုင်း၏အလင် ရောင်ကြောင့် နှင်းဆီသွေးရောင် ပြေးနေသည်။

ဖလော်ရာ လန့်သွားသည်။ လီနိုကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် လီနိုကလည်း မျှော်လင့် မထားဘဲ ဖလော်ရာကို ဝေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ကလေး ဖိုသွားမိလေသည်။

တစ်ယောက်ကိုပင်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဖလော်ရာ...’

လီနိုက အံ့ဩတကြီး အော်သည်။

ဖလော်ရာ၏ အပြောအရာများလုံးများမှာ မျက်ချည်များ ချက်ချင်းပြည့်သွားသည်။ သူက လီနိုဆီသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

လီနိုက ဝိုဂျိုက်ရင်း ထိုလက်နှစ်ဖက်အတွင်းသို့ပြေးဝင်သွားသည်။ ဖလော်ရာကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

ထိုနေရာမှာ ရုပ်ရင်း အပြန်အလှန် ဖက်ကာ ဝိုလိုက်အိမ်လိုက်ဖြင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်မအုံးကြတော့ချေ။

ဖလော်ရာအပေါ် ဒါလောက် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေရင်း လီနိုသည် သူ့ကိုယ်သူ့ မသိခဲ့ချေ။ ထိုတစ်ခဏလေး သူ့မှပင် သူ့စိတ်ထားအမှန်ကို သိရပေးတော့သည်။

အမှန်တော့ သူ့အစစ်မ မက်ကွယ်လှန့်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ ဖလော်ရာကို မက်အစား သူ့ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်လေ

www.burmeseclassic.com

သည်။ လိနို၏ အသည်းနှလုံး အတွင်းသို့ ဖလော်ရာ
ဝင်ရောက် နေရာယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခု ဖလော်ရာကို တရားဟောဆရာ၏ နေအိမ်မှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ လာတွေ့နေရသည်။ တရားဟောဆရာ၏
အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ပြီး မတိတ်
နိုင်အောင် ဝိုနေမိသည်။

‘ကဲ...တိတ်ဘော...တိတ်ဘော...’

ဖလော်ရာက ပြောပြောဆိုဆို နေရာရွှေ့သည်။ သူ
မျက်နှာညှိုးကဲ့သို့လည်း လိနိုမြင်အောင်ခိုးကြောင်းခိုးဝှက်
သုတ်လိုက်သည်။ တခြားလူရှေ့တွင်ဝိုရသည်မှာ ရှက်စရာ
ကောင်းသည်ဟူသော အယူအစွဲရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

‘မင်းလဲ ဝူစတာမှာပဲ ဆုံးသွားပြီလို့ တို့ထင်နေတာ
လိနို၊ မြို့ထဲကို မင်းဝင်သွားတယ်ဆိုတာ ကြားရတယ်
နောက် ထူးဆန်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလဲကြားနေရတာပေး
လေ၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲက အမျိုးသမီးရှုပ်ပန်းဆရာတို့က
ဖော်ပြောတာကြားရတော့ မင်းပဲဖြစ်ရမယ်လို့ တစ်ထစ်ခို
တို့ဘုက်ထားကြတာ၊ ပြီးစတာ ဝူစတာမြို့ထဲက မင်းပြန်
ထွက်လာတာကိုလဲ ဘယ်သူမှ မမြင်မိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်
မင်းလဲ အဲဒီ ဝူစတာမြို့မှာပဲ သေသွားပြီး တခြားလူတွေ
အတူတူ ရောသဂြိုဟ်လိုက်ပြီလို့ တို့အားလုံးက ထင်
ကြတာပေါ့’ ဟု ဖလော်ရာက ပြောသည်။

‘တခြားလူတွေနဲ့အတူတူ’ ဆိုသည်မှာ သူ့ မောင် ဂျမ်း
ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနိုက သိလိုက်ပါသည်။

လိနိုကနောက်သို့အနည်းငယ်ဆုတ်ရပ်သည်။ အသက်ရှူ
အောင်လုပ်ရင်း ပြုံးသည်။ မျက်ရည်များ ဖုံးနေသဖြင့်
မျက်နှာကွင်းများမှာ ဝါးနေလေသည်။

‘ကျွန်မက ဝူစတာမြို့မှာပဲ နေချင်တာပါ ဖလော်ရာ၊
ဒီမီးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် သဂြိုဟ်
နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မြင်းသည်ကော် တစ်ယောက်က
ကျွန်မကို နေခွင့်မပေးဘူး၊ ဝူစတာမြို့ထဲမှာ ကျွန်မနေရစ်
သော်လည်း အရွှမ် ဝဲလ်တို့ တက်က ဖမ်းမိ သွားလိမ့် မယ်တဲ့၊
အရွှမ် ဝဲလ်တပ်တွေ အထပ်ထပ်ဝိုင်းထားတဲ့မြို့ထဲကနေပြီး
အပြင်ကိုထွက်နိုင်အောင် ကျွန်မကို သူပဲ ကယ်ထုတ်လာ
တာ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အင်္ဂလန်ပြည်တစ်ဝက်လောက်
သွားအောင် အတူတူ လျှောက်ပြေး နေ ကြ ရတယ်၊
ဒါထက် နေပါဦး၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဟိုအိမ်မှာမနေဘဲ
အဲဒီရောက်နေရတာလဲ ဟင်’

လိနိုက အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး ရှင်းပြရင်း သူ
အချင်နေသည့် အကြောင်းကိုပါ တစ်လက်စတည်း မေး
လိုက်သည်။

‘ရောဘတ်နဲ့ငါ လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ တရားဟော
ဆရာလေ’

ဖလေ့ရာက ရိုးရိုးပဲ ပြန်ပြောသည်။

လိနီ၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။ ကဏားဟောဆရာနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီကို။ သည်လိုပဲ ဖြစ်မှောပေါ့။

‘ရှင်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

လိနီက စိတ်ထဲရှိနေသည့်အတိုင်း လှိုက်လှဲစွာ ပြောမိလေသည်။

ဖလေ့ရာက သက်ပြင်းချသည်။

‘ငါနဲ့ ရောဘတ်ဟာ ဟိုအလျင်စောစောပိုင်းကတည်းက လက်ထပ်ခဲ့ကြဖို့ကောင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် ဂျမိးကရှိနေတော့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ငါမရှိမီ ဂျမိး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှ တန်က ကျတယ်၊ သူ့မှာ အခြေအနေအတည်တကျကို မရှိနိုင်ဘူး၊ နောက် ညည်းနဲ့ လက်ဆက်ကြတယ်၊ ညည်းကလဲ အသက်ပေးပေး၊ ဒီတော့လဲ ဘယ်လိုမှ ခဲ့သာလို့ မဖြစ်ပြန်တာနဲ့ အခုမှ တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ်ကြတာ’

ဖလေ့ရာက သူ့ အတွင်းရေးများကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံ ပြောကြားသည်။

‘ဟဲ့ လိနီ၊ လာလေ အထဲဝင်ထိုင်ပါဦးလား၊ ရောဘတ်က လူမမာသတင်းမေး သွားနေတယ်၊ ညစာစားဖို့ သူ့အပြန်ကို ငါစောင့်နေတာ၊ တို့နှစ်ယောက် စကားပြောသို့ရပါးသားတယ်၊ ညည်း ဒီမှာ နေဦးမှာမဟုတ်သား’

အပေါက်ဝတွင် ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်နေသည့် လိနီကို ဖလေ့ရာကသတိပြုမိပြီး အိမ်ထဲခေါ်သည်။

လိနီက ဖလေ့ရာကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

‘နေရမှာပါရှင်၊ ကျွန်မ မနေလို့လဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသမီးလေးက အလျင်ကြည့်ကြည့်ပါဦး’

‘သမီးလေး ထုတ်လာ’

ဖလေ့ရာက အိမ်ထဲပြင်သို့ လိနီနှင့်အတူ ထွက်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့... ညည်းဆီမှာ စနီးပိုင်းယားကြီးက အခုထက်တိုင်အောင်ရှိနေသေးတာကိုး’

ထိုမေးခွန်းကြောင့် လိနီက ဝင့်ဝင့်ကြားကြားကြီး အင်းညိတ်ပြလိုက် မိသေသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူ့ ခြေအောက်မှာ ဧကရာဇ် ရသွားတယ်နော်၊ သူ ကောင်းကောင်းအနားယူမှုဖြစ်မှာ’

မြင်းပေါ်ရှိအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် လိုရီနာ
ကလေးကိုတယုာယဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ဖလော်ရာ၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်မသမီးလေး လိုရီနာ
ပါပဲ’

လိုရီနာပြောရင်း ဖလော်ရာမြင်သာအောင် သမီးထေ
ကို အပေါ်သို့ မြှောက်ချီပြသည်။

ဖလော်ရာက ကလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာ
ပြုံးနေသည်။ ပိုချိန်းအောင်ဆပ်ကြည့်သည်။

တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုကြောင့် သူ့ မျက်လုံးများ
ဝိုင်းစက်သွားလေသည်။

‘အို...ဒါ ဂျမီးရှဲ - ဂျမီးရှဲဆံပင်တွေပါလား၊ မျက်
လုံးတွေကလဲ ဂျမီးမျက်လုံးတွေပါလား’

ဖလော်ရာက လေသံကလေးဖြင့် တိုးတိတ်စွာ ပြော
လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဆံပင်တွေဟာ ဂျမီးရှဲ ဆံပင်တွေ
ပါ။ မျက်လုံးတွေကလဲ ဂျမီးမျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ပုံတည်း
ပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့မြင်းသည်တော်က ကျွန်မကို ငွေ
ပစ်သွားတာပါ။ သူကပြောသွားသေးတယ်။ ဗီကလေး
ဟာ သူ့ကလေးမဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူနဲ့ ရက်ကလေးမဟုတ်
ဘူးတဲ့။ စကော့လူမျိုးရဲ့ကလေးဖြစ်တယ်တဲ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ သူပြောတာ မှန်နေတာပဲ’

ဖလော်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားသည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။
ခါးကိုင်းကာ ကလေးကို မျက်တောင်မခတ် ငုံ့ကြည့်နေ
သည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်း လီနီ၏လေသံထဲတွင် တစ်စုံ
တစ်ရာပါနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရပြီး ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်
သည်။

‘ညည်းပြောနေတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီမြင်းသည်တော်
က ညည်းရဲ့ချစ်သူလား’

လီနီက မျက်နှာမူရာတည့်တည့်ကြီးဖြင့် ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးလည်း ခံစားလိုက်ရဟန် တူ
သည်။

‘ကျွန်မ ပုံးကယ်မနေတော့ပါဘူး ဖလော်ရာ၊ ရှင်ကို
တော့ မှန်တဲ့အတိုင်းပဲပြောပါမယ်။ ကျွန်မတို့ ရန်သူနဲ့
လွတ်အောင်လျှောက်ပြေးနေရတဲ့တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မ သူနဲ့
ပဲအတူနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် အောက်စပီမြို့ကို
အတူတူပြောင်းကြတယ်။ ကလေးမျက်နှာမြင်ဖို့ ကျွန်မ
စောင့်နေတယ်။ သူနဲ့အတူတူနေတယ်။ အန်တော့ သူနဲ့
ကျွန်မလက်ထပ်ကြဖို့ဖဲဖလော်ရာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအရင်
သူ့မှာ လက်ထပ်ထားတဲ့ တရားဝင်ဖယား နဲ့နေတယ်။
လိုရီနာကိုမျက်နှာပြုံးတော့ ကျွန်မကို သူ ထားလှခံပြီး
ထွက်သွားတော့တာပါပဲ’

သနားကြင်နာစိတ်ဖြင့် ဖလော်ရာ၏မျက်လုံးများ အထောက်အကူလာလေသည်။ လိနီကိုကြည့်သည်။ အားနည်းသည့် အလင်းရောင်အောက်တွင် နှင်းဆီသွေးရောင်ပြေးကာ လိနီ လှချင်တိုင်း လှနေကြောင်း သတိထားမိသည်။

‘ညည်းဟာ အသက်ငယ်သေးတယ်၊ ငယ်သေးတော့လဲ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တာပေါ့၊ ဘာမှ အံ့ဩစရာမလိုပါဘူး၊ အင်း... ဒါထက် မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ ရှုရာဖြစ်ရာတွေ နဲ့ပါလားလိနီ၊ လိမ့်ကျသလို့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ လိမ့်ကျလို့ပါ’

လိနီက အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။ သူ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ယခုလောလောဆယ် ပြောပြချင်စိတ် မရှိသေး။ ထိုကြောင့် ဖလော်ရာ၏ မေးခွန်းအတိုင်း ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်မကို သူပစ်သွားတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မမှာ နေရောလဲမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်သွားရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ဆီကိုလက်ရင် ရှင်ကဘော့ လက်ခံမှာပဲလို့ ကျွန်မတွေ့လိုက်မိတယ်’

စိုးရွှေအားငယ်သည့် လေသံကလေးဖြင့် လိနီကပြောသည်။

‘ညည်း ဘယ်ကို ဘာသာ သိပ်ကို မှန်သွားတာပေါ့ကွယ်...’

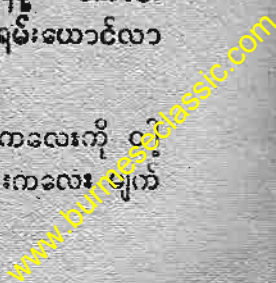
ဖလော်ရာက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ အားပါးတရပြန်ပြောသည်။ လိနီကိုလည်း ကရုဏာသက်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ကဲ...လာ...လာ... အိမ်ထဲဝင်၊ မျှောင်လာပြီ၊ ငါဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်ဦးမယ်၊ ညည်းလဲ ဆာနေရောပေါ့ လိနီ’

ဟုလည်း ဆက်စီစဉ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့်ဖလော်ရာ စနိုးဖိုင်းယားနဲ့ မြင်းခလေးကို အိမ်နောက်က မြင်းငောင်းထဲ သွားသွင်းတာ လို့ ရမလားဟင်၊ စနိုးဖိုင်းယားက သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ သူ့ကို ရေတိုက် အစာကျွေးပြီး ကောက်ရိုးပေါ်မှာ သက်သောင့် သက်သာသိပ်ထားလိုက်ချင်တယ်၊ သူ့ ခြေထောက်ထဲ အစစ်ကို စမ်းချောင်းထဲမှာတော့ ရေနဲ့ ကောင်းကောင်း နယ် ပါခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းယောင်လာတယ်’

‘ရတယ်လေ၊ သွားတားတာပေါ့၊ ကလေးကို ငါ့အိမ်ထဲပေါ်မှာပဲ တင်ထားခဲ့၊ ဟဲ့... ညည်းကလေး မျက်နှာက အရမ်းလှပါတယ်ဟဲ့...’

‘ရှင်အိမ်ရာပေါ် ချူချူ ပန်းချလိမ့်မယ်’
လိနိုက ကန့်ကွက်စကားဆိုသည်။

‘ပန်းပေစေ...ပန်းပေစေ၊ အိမ်ဆိုတာ ကလေးရှိမှ
သားယာတာ၊ နောက်ပြီးတော့ အခုကလေးက တစ်ခြား
ကလေးမှ မဟုတ်ပါ၊ ဂျမီးရှဲ့ သမီးကလေး ဖြစ်နေတယ်
လေ....’

ဖလော်ရာ၏ မျက်လုံးများ အရောင် တဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေလေသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်အောက်
တွင် သူ့မျက်နှာ အနုအထားများသည် ရုတ်ခြည်းပင်
နှစ်အတော်များများ အသက် ပြန်ငယ်သွားသလားဟု
ထင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဂျမီးရှဲ့ သမီးဆိုတော့ ငါ့တူမပါ၊ သိတယ် မဟုတ်
လား....’

ဟုလည်း ဂုံ့ဖ်ယူဝင်ကြားစွာဖြင့် သူက မေးသော်
သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်ကို နောက်က မြင်းဇောင်းသို့ သူတို့
နှစ်ယောက် အတူတူပို့ကြသည်။ မြင်းများကို အတူတူ
အစာကြွေးသည်။ နောက်ပြီးတော့ စနိုးဖိုင်းယား၏ ခြေ
ထောက်ကို တတ်နိုင်သလောက် ပြုစုကြပြီး ကောက်ခိုက်
များပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ အိပ်နိုင်အောင် စီမံ
ပေးကြသည်။

‘ညည်း မြင်းမကလေးကို ကြည့်ရတာ အဖိုးတန်မယ့်
ပုံမျိုးပဲ’

ဟု ဖလော်ရာက မှတ်ချက်ချသည်။

လိနိုက ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ သည်
မြင်းမကလေးကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရလာကြောင်း ရှင်း
ပြမနေတော့ပေ။ သည်မြင်းမကိုလည်း ဂေါ်မုတ် လက်
စွပ် ကလေးလိုခိုးလာတာပဲ ဖြစ်ဖို့များသည်။

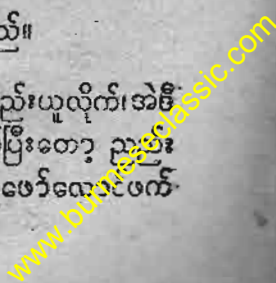
လမ်းဆုံတွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်ပွဲများအကြောင်း
ကို သူ ပြန်ပြောမနေချင်တော့ပါ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် သူ့ကို ယနေ့တိုင် ခြောက်
လှန့်နေဆဲဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ဆိုးများကို မက်နေဆဲ ဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့် သည်မြင်းမကလေးသည် သူ့ချစ်သူက
ပေးထားခဲ့သည့် မြင်းမကလေးအဖြစ်နှင့်ပဲ ဖလော်ရာ ယုံ
ကြည်ထားစေလိုက်တော့သည်။

အခန်းကိစ္စကို ဖလော်ရာက စီစဉ်သည်။

‘နောက်တော့ဘက်က အိပ်ခန်းကို ညည်းယူလိုက်၊ အဲဒီ
အခန်း ပိုနေတယ်၊ တို့မသုံးဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ညည်း
အခုလို ရောက်လာတာ ငါ့အတွက်လဲ ကူဖော်လောင်ဖက်
ကောင်းကောင်း ရသွားတာပေါ့လိနို’

လိနီမှာ အော်ခိုသိုက်မိသကဲ့သို့ အခတ် ကြီးစား ထိန်းသားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖခင်ဆရာ၏ လက်ထက်တက် ကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ဖခင်ဆရာကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးရှင်တော့ချေ။

တရားဟောဆရာ ရောဘတ်မက်ဒ်လိုးသည် သဘော ကောင်းသူဖြစ်သည်။ အနေအထိုင်ရှိသည်။ အေးသည်။ သူ့အရပ်က ခပ်ပူပူ၊ ဖခင်ဆရာက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ် လေရာ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ နည်းနည်းကလေးမူ မလိုက် ဖက်လှပေ။

သို့သော်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန် တရာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြမကြာဝင်၊ သူတို့ချင်းကြည့်ကြည့် မျက်လုံးများက ထုတ်ဖော် ပြောပြနေသေးသော နှိပ်ပါ သည်။

လူမမာမေးပြီး ပြန်ရောက်လာသောအခါ ရောဘတ် သည် လိနီကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်လေသည်။

အကျိုးအကြောင်း သိသောအခါ...

‘သတ္တဝါတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုအတိုင်း ဖြစ်နေကြရတာပဲလေ၊ ဝူစတားထိုက်ပွဲမှာ မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုအတိုင်း ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုအတိုင်းပေါ့၊ ဟောပြောလေးဟာ ဘုရားသခင် အလိုအတိုင်း အသီး အပွင့်လေးလေ’

ဟု ပြောရင်း လိနီနာက သေးကို ခေးခေါ်၍ လိုက်လေ သည်။

လိနီက ဝူစတား မြို့တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော လူသတ်ပွဲကြီး များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ဘုရားသခင်၏ အလိုအတိုင်းအရ ဖြစ်ပျက်ရသကဲ့သို့မက လူသား တစ် ယောက်၏ အလိုအတိုင်းအရလည်း ဖြစ်ပျက် ရ ပါ သေး သည်။

ထိုလူသားကား ဂျက်ဖရီ။

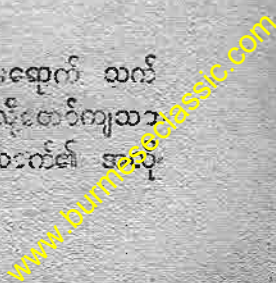
လိနီက ဂျက်ဖရီ၏အလောင်းကို ကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်ချင် သည်။

ထို့ကြောင့် ဝူစတားမြို့ထဲမှာ နေခဲ့ချင်သည်။ သို့သော် ဂျက်ဖရီက တန်ဖိုးကွက်သည်။

ကန်တိုက်၍မရသေးအခါ လိနီ၏မေးချီးကို လှက်သီး ဖြင့် ခပ်သာသာ ကလေးထိုးပြီး မေ့မြောအောင် လုပ်ခဲ့ သည်။

ထိုနည်းဖြင့် သေဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုလို ဆက်ဆောင် ဆက် ဆည်းပျက်ခဲ့ခြင်းမှာ ဘုရားသခင်၏ အလိုအတိုင်းကျသာ သူ့ထံထဲ ဂျက်ဖရီဆိုသော လူသားတစ်ယောက်၏ အလို အတိုင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိန်ဖရိဒါအလိုအတိုင်းသာသူမလိုက်နာပါက ကံဆိုး
မိုးမှောင်ကျသော အခြားလူသားများနှင့်အတူ သူလည်း
ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပင်။

ဖလော်ရာနှင့် တရားဟောဆရာ ရောဘတ်တို့က သူ့ကို
နှေးထွေးစွာပြောကြသည်။

ညစာ ကောင်းကောင်း ကျော့သည်။ စားကောင်း
သောက်ဖွယ်များ မစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော လီနို
က အားပါးတရစားသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ သူ့အိပ်ခန်းမှ အိမ်နောက်
ဘက်က အခန်းခံလေးသို့ဖလော်ရာ လိုက်ပို့ပေးသည်။
တောထဲမှာ ဖြစ်သလိုအိပ်ခဲ့ရသည့် နေရာများနှင့် စာလျှင်
နတ်ဘုံနတ်နန်းနှင့် ရဲဘုံတမျှ ကွာခြားလှပါသည်။

အောက်စဖို့မှာ ဂျိန်ဖရိနှင့်အတူအိပ်ခဲ့ရသည့် တည်းခို
ခန်းလောက်အတော့ မကောင်းသည်မှာ မှန်ပါ၏။

ထိုညကနှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သည်။ အိပ်မက်ဆိုးများ
လုံးဝမမက်သောညလည်း ဖြစ်သည်။

အောက်စဖို့မြို့မှထွက်လာပြီးနောက် ကြုံတွေ့ခဲ့သော
ဘေးဒုက္ခများကို လုံးဝမခံပျောက်လိုက်နိုင်သောညလည်း
ဖြစ်လေသည်။

နောက်နေ့တွင် ဖလော်ရာနှင့်အတူ ပန်းခြံထဲမှာ လမ်း
လျှောက်သည်။

ပန်းရနံ့ ပေါင်းစုံတို့ကို ရှူရှိုက်နေရသည်။ ပန်းခြံထဲ
တွင်ပွင့်နေသည့် ပန်းပေါင်းစုံတို့ ပတ်လည်၌ ဝတ်ရည်စုပ်
ထူနေကြသော ပျားများကိုတွေ့ရသည်။

သူတို့ ပတ်လည်တွင်လည်း ပျားတွေ တဝီဝီရှိနေ
သည်။

ကျောက်ထင်းရှူးပင်ကလေးများကို ညီညီညာညာ
အတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ထားသဖြင့် နေရာတကာမှာ သပ်သပ်
ရပ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ လီနိုကရပ်သည်။

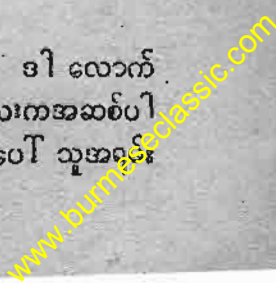
ရှင်တို့ကို ကျွန်မဒုက္ခသက်သက်လာပေးသလို ဖြစ်နေ
ပြီနော်။

ဟု ရိုးရိုးကလေးပြောမိသည်။

‘ပေါက်တရစကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ ညည်း
ဆိုအိမ်ရောက်လွှာလို့ ရောဘတ်ကလဲ ငါ့သို့ပဲအရမ်းပျော်
နေတာ’

ဖလော်ရာက အရေးမကြီးသလိုပြောသည်။ သူ့မျက်
နှာမှာ တကယ်စိတ်ချမ်းသာသောကြောင့် သွေးရောင်ပင်
ထွန်းနေသည်။

‘ကျွန်မ တစ် ယောက် တည်း ဆိုယင် ဒါ လောက်
အောင်းတာလှဘူးလေ၊ ခုဟာက ကလေးကအဆစ်ပါ
နေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့အပေါ် သူ့အရမ်း
ကောင်းလွန်းနေပြီ ဖလော်ရာ’

ပျားတစ်ကောင်က သူ့နားမှာ တစ်ဝိဝိ ဝဲနေသဖြင့် လက်ဖြင့် ချောက်လှုပ်လိုက်ရသည်။

‘ကလေးဆိုတာ အိမ်ရှေ့ကျက်သရေပဲ၊ အိမ်မှာက လေးရှိလာတာကို ရော့ဘတ်ကသိပ်ပျော်နေတာ’

ဖလော်ရာကစကားပြောရင်း သူ့စကားကို စန့်သွားအောင် ဂရုစိုက်လုပ်နေသည်။

‘နောက်ပြီးတော့ တို့အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ’

ကုန်းပြီး နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ခူးသည်။ ပန်းကို လက်ဝါးထဲထည့်ကာ ရွှေကလေး ဆုပ်ထားသည်။ သူ့လက်မှာ ပိန်ပိန်ကလေးဖြစ်သည်။

‘ပျားတွေပန်းဝတ်ရည်စုပ်နေကြပြီကိုး၊ ဒီအတိုင်းဆို ယင်တာ့ ဒီနှစ်ပျားရည်ကောင်းကောင်းရတော့မှာပဲ’

သူတို့မှာပျားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းလည်းရှိသည်။ ပန်းခြံထဲတွင် ဝတ်ရည်စုပ်နေသည့် ပျားများဖြင့် ရှောင်လွတ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖလော်ရာကပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လီနီကသိသည်။ ထို့ကြောင့်မျက်နှာကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်လိုက်သည်။

‘ရှင်တို့ကလေးယူဖို့ချား အစီအစဉ်ရှိသလား ဖလော်ရာ’

လီနီက စကားအလွဲမခံဘဲ မေးသည်။

ဖလော်ရာက တစ်ဘက်သို့မျက်နှာလှုပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ မူလိုက်သော အရပ်မှာ စကော့ဘလန်ပြည်ရှိရာ မြောက်အရပ်ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် စကော့ဘလန်ကိုလှမ်းမျှော်များ ကြည့်လိုက်သလား ထင်ရသည်။

သူ့အလည်း မွေးရပ်မြေကိုသတိရသွားသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ လှမ်းရိပ်ဆွေးရိပ်များပေါ်လာသည်။

ပြီးတော့မှ လေသံ တိုးတိုး ကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ငါ ကလေးမရနိုင်တော့ဘူး၊ ဘုရားသခင်အ အလိုရှိသလို လူသားကလဲ အလိုမရှိဘူး၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ လူသားရဲ့ဆန္ဒ ထပ်တူဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါကလေးမရနိုင်တော့ဘူး’

လီနီမှာ ထိုစကားကြောင့် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ရှင်ပြောတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး’

ဖလော်ရာက သက်ပြင်းချသည်။ လက်ထဲမှာဆုပ်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းလေးက သူလိုသည့်အဖြေကို ပေးနိုင်သယောင် အားကိုးတကြိဖြင့် ငိုကြည့်သည်။

‘ငါ့အပေါ်မှာ ရောဘတ် အရမ်းကောင်းခဲ့တယ်’

ဖလော်ရာက စကားကိုဖြတ်ထားသည်။

စကားမမှားအောင် တစ်လုံးချင်းသတ်ထားပြီး ပြောသည်။

ညည်းနဲ့ဂျမီး လက်မဆက်ခင်ကတည်းက ငါ့ကိုလက်ထပ်ခွင့် သူတောင်းနေတာကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် ခွင့်တောင်းလာတိုင်း ငါက တွင်တွင်ငြိုးခဲ့တယ် လိနို၊ မလိမ်မိုးမလိမ်မှားမောင်လေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ ဂျမီး သေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလဲ ကြားရော ငါ့ဆီကို ရော့ပတ် ချက်ချင်းရောက်လာတယ်။ ငါ့နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပြောပြနေတာတယ်။ ဒီအခါမှာလဲ ငါ့ငြင်းမြဲခြင်းဘယ်၊ မမောင်သေလို့မှ မကြာသေးဘူး အစ်မက လင်ထောက်ယူလိုက်တယ်ဆိုယင် လူကြားလို့မတော်ဘူးလေ။ ပမ်းနည်းချိန် ဆိုတာလေ၊ တော့ ထားဦးမှပေါ့’

ဖလော်ရာက စကားဖြတ်ကားပြီး အခဝေသို့ မျှော်ကြည့်နေပြန်သည်။

ခဏနေမှ စကားဆက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ထိုနှစ်ယောက် ချက်ချင်းကြီးကို လက်ထပ်ကြမှ ပြင်တော့မယ်လို့ သူက အကျပ်ကိုင်တော့တယ်။ သူပြောတာ မှန်တယ်လိနို၊ ရောဘတ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာ

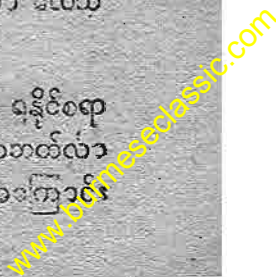
အကျေးရွာကပေးတော့မယ့်ဒုက္ခကို ဟန်တားလိုက်တာနဲ့ တူတူပဲ။ အာကြောင့်လဲဆိုတော့ဂျမီးက ဘုရင်မင်းမြတ်ထံက ဝင်တိုက်ဘယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရောဘတ်အစိုးရကို သစ္စာဖောက်တာနဲ့ အထူးတူးပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ကျေးရွာက ငါ့ကို နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုဟု လွန်သူရဲအစ်မအဖြစ် ကြိမ်ဒဏ်ပေးပြီး လည်းကောင်း၊ မှားမာ ကြိုနဲ့ချည်ဆွဲတယ်။ ဒါပေမယ့်ရောဘတ်နဲ့လဲ လက်ထပ်လိုက်ရော အားလုံးကို မေ့သွားကြတော့တယ်။ ဒီရွာက ရှိနေသူအားလုံးက ရောဘတ်ကို ချစ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ငါ့ဘေးကင်းသွားတာ’

‘အင်း... ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပါတယ် ဖလော်ရာ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်အားနီးမရနိုင်တာနဲ့ အဲဒါ တာဆိုင်နယ်၊ ကျွန်ုပ် နားမလည်ဘူး’

ဟု လိနိုက မေးသည်။

ဖလော်ရာက လိနိုထက်သို့ လှည့်လားပြီး ငယ်တည့်တည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ တော့ ကြကူညို ငယ်သော ခလယ်ပြောသည်။

‘ငါ သားသမီး တစ်လို့မှ မရတော့ဘူး။ ရနိုင်ရော ကြာရင်လဲ မရှိဘူးဘူး။ ငါ့နဲ့အတူတူ ရောဘတ်လား အိပ်စော့တဲ့ ဘချိန်ကားပြီး ကလေးရစရာ အကြောင်းမှာ လုံးလုံးမရှိတော့ဘူးလေ’

‘လုံးလုံးကို လှာမအိပ်တာလား’

လိနီက မယုံကြည်နိုင်သလို အံ့ဩတကြီး မေးသည်။

‘တစ်ကြိမ်တောင် မလာတာပါကွယ်’

ဖလော်ရာက မသက်မသာ သက်ပြင်းချသည်။ ငြိတော့ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

‘ရော်ဘတ်ဟာ အင်မတန် စိတ်ထောင်းရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ဒုက္ခမပေးဘူး။ သူဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ထားတော်ပါ။ သူက လေးဘဝမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ကို မြင့်မြတ်တဲ့သူအဖြစ် သူက သဘောထားတယ်။ သူကတော့ ကုသိုလ်တွေ ပြုမီးနေတဲ့ လူပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အကုသိုလ်ကြီးတဲ့လူက မြင့်မြတ်တဲ့လူကို မတို့မထိရဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ ထဘော’

ထိုစကားကြားသောအခါ လိနီကခပ်တိုးတိုးတစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

‘ရောဘတ်ဟာ အကုသိုလ်ကြီးတဲ့လူလား၊ တီး... တီး... ဒီလိုဆိုယင် သူ အရက်မူးအောင်တိုက်လိုက်၊ သူ့ အကုသိုလ်တွေ အားလုံးကို မေ့သွားပြီး သူ့ မှာ မယား တစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သတိရလာလိမ့်မယ်’

‘ရောဘတ်က အရက်ဆိုယင် အနံ့တောင် ခံလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး’

ဖလော်ရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

‘မိန်းမကိုပါ အနံ့ ခံလို့ မရတာလား’

ဟု လိနီက တုံ့ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေပြီးမှ မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမကိုပါ မတို့မထိဘူး။ ငါ့အဖို့တော့ ချင့်သားရဖို့ အတော်ခက်တာပေါ့’

ဖလော်ရာက မသိမသာ သက်ပြင်းချသည်။

ပြီးတော့မှ လေးယျာကလေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ့ ပထမအိမ်ထောင်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အမယောကျားနာမည်က ကက်နက်၊ ငါ သုံးကြိမ်ကိုယ် ခုခိုပူးတယ်။ သုံးကြိမ်လုံး ပျက်ကျသွားတယ်ဟယ်။ သူ့ဘတ်နဲ့သာ ကိုယ်ဝန်ရယင် ပျက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခေါ်ထင်တယ်’

စောစောက ခူးပြီး လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားတည့် နှင်းဆီ နှင်းကို ဘေးသို့ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခုတော့ ငါ နေတတ်သွားပါပြီ။ အခြားအကြောင်းတွေကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ အချိစိုက်ထားလိုက်တော့တယ်’

စကားဆုံးသောအခါ ဖလော်ရာက လိနီ လက်ထဲမှ လေးကို လှမ်းယူပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ လှုပ်ယမ်းကာ ချော့ချော့ နေသည်။

လိနီက ဖလော်ရာကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်နေမိသည်။

ဖခင်တို့သည် အပြစ်ပန်းကြည့်လျှင် မာရေ ကျေ
ရေ နိုင်ပုံမှ သက်သည်။ အင်မတန် သားကားကောင်းသော
အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ လူ့အစ်ကတ်သားကိုလည်း ဤက
ထောက်ထားပြီး သနားတတ်သူဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မဆိုသင့်တော့ ခံနိုင်ရည် နည်းနည်းကလေး
ရှိမှားမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားတင်ယောက်ယောက်ကို အား
ကိုးနေရမူဖြစ်မှာ’

အားကိုးလိုသော ယောက်ျားသည် ဂျက်ဖရို ထံ
ယောက်တည်းဟော ဖြစ်ကြောင်း ပြောရင်း စိတ်ထဲမှာ
သဘောပေါက် နားလည်နေမိသည်။

‘ရောဘတ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ တစ်နေ့
နေကျယစ်တော့ သူ့ သဘောထား ပြောင်းကောင်း
ပြောင်းသွားပါလိမ့်မယ်လေ။ ကာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်
မှာတော့ မိသမီးလေးကို ထိုရွဲ သမီး အရင်းကလေးထံ
သဘောထားနေမိတော့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
သူဟာ ဂျမီ ရွဲရင်သွေးမကတ်လား။ ထို့အိမ်ပေါ်ကို ဂျမီ
ရင်သွေး ရောက်လာတတ်ပဲ’

‘ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ပေးခဲ့တဲ့ လူတွေ
အပေါ်မှာ ပြည်သူလူထုက ကနေ့ထက်တိုင်အခဲမကျေနိုင်
အောင် ဖြစ်နေကြတုန်းလားဟင်။ ဘုရင်က ကံကောင်းများ
တက်ကို ကျွန်မကလဲ အကူအညီပေးခဲ့တယ်လို့ အများက
ထင်ကြမှာပေါ့နော်’

‘သူတို့ သဘောပေါက်သွားအောင် ရောဘတ်က ရှင်း
ပြပါလိမ့်မယ်။ သူ့ရှင်းပြရင် သူတို့အားလုံး ယုံကြည်မှာပါ။
စေခစောပိုင်းတုန်းကဆိုယင် မိဘကနယ်စတုမှာ သိပ်ဆိုး
တာပေါ့။ လူ့တူဟာ နစ်ယောက်ကိုတစ် ယောင် ပယ်
ကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြမယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေလဲ
အချင်းချင်း အထင်မှားနေကြတယ်။ သူ့ကို ကိုယ်က
သစ္စာပေး ကံထင်၊ ကိုယ့်ကိုသူက သစ္စာပေး ကံ ထင်နဲ့
အခြေအနေပေ အရမ်းရွပ်တေးနေတယ်။ တစ်ခြား ရွာ
တွေဆိုယင် တို့ရွာထက် ပိုဆိုးတာပေါ့။ တို့ရွာမှာတော့
ကြိုးစင်တင်ရတာတွေ ဘာတွေမရှိပါဘူး’

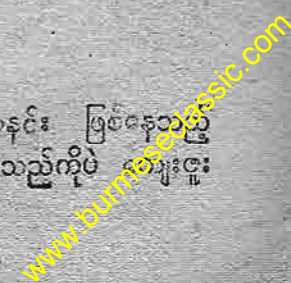
ထိုစကားကြောင့် လိနိုမှာရပ်ကလေး ဖိုသွားသည်။

ဂျက်ဖရိုနှင့် သူ့ပြေးလွှား တိမ်းရှောင်ရင်း ကြိုးစင်
ပေါင်း များစွာကို မကြာခဏတွေ့ခဲ့သည်။ ထိုကြိုးစင်များ
မှာလည်း ကြိုးပေးခံထားရသူ တန်းလန်းနှင့်ချည်း ဖြစ်
သည်။

‘စစ်ပြီးစတုန်းကတော့ အခြေအနေတွေ အရမ်းဆိုး
ပါတယ်လေ’

ဟု ပြန်ပြောမိသည်။

အခြေအနေများ တသောင်းကနင်း ဖြစ်နေသည့်
ကာလဆိုးကြီးကို လွန်မြောက်လွန်နိုင်သည်ကိုပဲ ချေးဇူး
တင်ရသေးတော့သည်။

ယခုလိုအချိန်တွင် သူ့ကို လက်ခံ စောင့်ရှောက်ပေး
သည့် ဖလော်ရာတို့ ကျေးဇူးမှာ ကြီးမားလွန်းလှလေ
သည်။

‘အခုလဲ အခြေအနေတွေက ဆိုးနေတုန်းပါ။ ကောင်း
သွားပြီလို့ ညည်းမထင်နဲ့။ အခု အာဏာရနေတဲ့ ဘာသာ
ရေး အယူသည်၊ သမားတွေဟာ အမြဲတမ်း ရန်လိုနေတာ၊
လက်စားချေဖို့ပဲ ကြည့်နေတာ၊ လူတွေကြားထဲမှာ အလ
ကား နေရင်း အပြစ်လိုက်ရှာနေတာ၊ အပြစ်ဟစ်ခုခုကိုတွေ့
ပြန်ယင်လဲပုံကြီးချဲ့နေကြတာ၊ ဒါပေမယ့် ဝါးယာကျား
ရာဘတ်ကတော့ ဘုရားရှဲ့သားတော် မဟုတ်လား၊ တို့ကို
ကောင်းကောင်း အကဲအကွယ် ပေးနိုင်ပါတယ်။ တစ်
ခြား လူတွေကြုံတွေ့ရမယ့် ဘေးဒုက္ခမျိုးကို တို့မကြုံတွေ့ရ
အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့အဝတ်
အစားဝတ်ရာမှာ မလော်လည်ဖို့တော့ လိုတယ်နော်၊
အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးရိုးဝတ်မှ’

လိနီက သူဝတ်ခဲ့ဖူးသည့် လှလှပပ အဝတ်အစား
ကလေးများအကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိရမိသည်။

စကားပြောရင်း အိမ်ထဲသို့ သူတို့ ပြန်ဝင်လာကြ
သည်။

‘ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ညည်း ဆံပင်ပုံစံကိုပြောင်းပစ်မှ
ဖြစ်မယ်၊ ညည်းအခုတားတဲ့ ဆံပင်ပုံစံဟာ အောက်စပို့မြို့
မှာတော့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ

သိပ်ခေတ်ဆန်လွန်းနေတယ်။ ဒီရွာကလူတွေ လက်
နိုင်အောင် ရိုးရိုးကလေးနေမှ၊ သိပ်အလှပြင်လို့ မဖြစ်
ဘူး။’

ထို့ကြောင့် လိနီသည် သူ့ဆံပင်ကို တောသူနှင့်တူ
အောင် ပြောင်ညှပ်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့
အလှက ပိုမိုထင်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုပုံစံနှင့်လိုက်ဖက်
သွားကာ လူတိုင်း သဘင်လည်ပြန်ကြည့်ကြသည်နှင့် ကြုံ
ရတော့သည်။

‘ညည်းရှုပ်က သိပ်ကိုလှနေစေမယ်။ မြင်ရသူတွေရဲ့
နှောလိုစိတ်ကို နှိုးဆွပေးရာရောက်နေပြန်တယ်။ အဝတ်
အစားကို ဒီအတိုင်းဆက်ဝတ်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပုံရိုးရ
မယ်၊ စတောင်ရမယ်၊ အရောင်က အဘွားကြီးရောင်ဖြစ်
မယ်၊ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေ လုံးဝမဝတ်
တော့’

ဖလော်ရာက သူ့မှာရှိနေသော အဝတ်ဟောင်းများ
ကို ပြင်ချဲ့ပေးသည်။ အရိုးဆုံး တောအဆန်ဆုံး ဖြစ်
အောင် ဆင်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ဖြစ်ချင်သလို ရာနှုန်းပြည့် ဖြစ်
အောင်။

‘အမှန်တော့ ညည်းဟာ အသက်ကြီးနေတဲ့ မိန်းမ
အစ်ယောက်ပုံမျိုး ပေါ်နေဖို့လိုအပ်တယ်။ ကလေးသစ်

ယောက်လဲ ကော့ခွဲပြုမလတ်လား၊ သားသည် အမေ
ဖြစ်မှန်း၊ ဝတ်စုံစား ပုံလဲရိုးပြန်ဆိုတော့ လူ့ကြည့်ရှုရင်
အလတ်ကြီးခြား မိန်းမပုံမျိုးပေါက်သွားဖို့ကောင်းတယ်
ခါးပေလေ့ ညည်းရှုပ်က နုနယ်ပျိုချစ်နေပြန်တယ်

ဖလော်ရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

အာဝဲဖြစ်ဖြစ် လိနိုကလော့ ထိုသို့ရုပ်ဖျားပေးသော်လည်း
မပျက်သည်သူ ရှုပ်ရှည်အတွက် ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ တို့
မီးယားရွာသူရွာသားများက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမြဲ
စားနေကြသည်။

ထို့ပြင် ဖလော်ရာမှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်
သည်။

‘ဟိုတုန်းကတည်းက ရွာသူရွာသားတွေက ကျွန်
အပေါ်မှာ သဘောထားမမှန်ခွဲပါဘူးရှင်’

လိနိုက သနားစဖွယ် ပြောသည်။

‘အဲဒီသဘောထားပြောင်းသွားအောင် လုပ်ပစ်ရအ
ပေါ့’ ဟု ဖလော်ရာက စိတ်ချယုံကြည်သည့် လေသံဖြင့်
ပြောသည်။

‘ပြောင်းလို့ ရနိုင်ပါ့မလားရှင်’

လိနိုက ဖလော်ရာကို မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် မြင်
ကြည့်နေသည်။

‘ရရမှာပေါ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ ညည်းကလေးပဲလှတယ်၊
ညည်းအလှူကြောင့် ယောက်ျားတွေက ညည်းကို ငန်း
တန်းစွဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ယောက်ျားတွေအားလုံး ညည်း
ခြေရင်းမှာ ဝပ်စုံကြတယ်။ ဆွဲကြောင့်မို့ ဝဲ မိန်းမ
တွေက မင်းကိုမင်းလို့ဖြစ်ကြတယ်၊ အခုတော့...

ဖလော်ရာက စကားကိုမဆက်ပဲ ဖြတ်ဖားသည်။

လိနိုက ‘အခုတော့ ငါ့ဟာ ကလေးတစ်ယောက် ထိုး
လို့တဲ့လေ မိန်းမနဲ့ သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်၊ အပယ်ခံ၊
အစွန့်ပယ်ခံမိန်းမတစ်ယောက်’ ဟု စိတ်ထဲမှနေ၍ ဖလော်
ရာ၏ဆုံးမသောစကားကို ဆက် ပြောကြည့်နေမိသည်။

ဟိုတုန်းကလို ကြောက်စရာကောင်းသော မိန်းမတစ်
ယောက်မဟုတ်တော့ပါ။ ဟိုတုန်းကလို မနာလို ဖြစ်စရာ
ကောင်းသော မိန်းမမဟုတ်တော့ပါ။

သနားစရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
ပါပြီ။

သမီးလေးလိုချီနာ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ့မျက်နှာကို
ငုံ့ချလိုက်လေသည်။ သူ ဟားတု စဉ်းစားနေကြောင်း
ဖလော်ရာမရိပ်မိအောင် ရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

တွဲမီးမီးယား ရွာသူ ရွာသားများက လိနီအပေါ်
သဘောထားအမျိုးမျိုး ရှိနေကြသည့်ကြားမှပင် လိနီ
သည် တရားဟောဆရာ၏အိမ်ကလေးမှာ နေသားထိုင်
သားကျသွားလေပြီ။

ဂူစတမြို့တွင် ဘုရင့်တပ်မတော်ဘက်မှ သူ ပါဝင်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ရှိမရှိနှင့် နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုကို
ကျူးလွန်ခြင်းရှိမရှိကို ဆည်သူကမျှ မစူးစမ်းတော့ပါ။
သူတို့ချစ်သော တရားဟော ဆရာ၏ မိသားစုဝင်တစ်
ယောက်အဖြစ် သဘောထားကြတော့သည်။

သူ့ ခဲအိုဟောင်း တွမ်ပရက်တယ်လ်နှင့် မတော်တဆ
တွေ့သော အခါများတွင် တွမ်က ဖာစ်စုံတစ်ရာကို
မသည်းမကျပြောသည်။ ဒါလောက်တော့ လိနီ မသိ
ကျိုးကျ ပြုနိုင်ပါသည်။ ထက်နိုင်သလောက် မဆိုဖြစ်
အောင် ရှောင်နေလိုက်သည်။

သူ့ ကိုလက်ထပ်ချင်သူများ ဟိုတုန်းက ထုကြီးထည်
ကြီးနှင့်ရှိခဲ့သည်။ ယခုတော့ အတော်ကြီး နည်းပါးသွား
လေသည်။ ဟိုတုန်းက အရွှေအမူ ဖြစ်ခဲ့ကြသော လူပျို
ကာလသားများအနက် နှစ်ယောက်က ရပ်ဝေးသို့
ပြောင်းသွားသည်။ သုံးယောက်က ရွာထဲရှိ မိန်းကလေး
များနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ တစ်ယောက်က ငါးများ
ရင်း ရေနစ်သေသွားသည်။

ပွဲတော်မှာ လိနီနှင့်တွဲကပွဲအလှ လှရင်းလက်သီးချင်း
ထည့်ခဲ့ကြသည့် ဒစ်နှင့် စတီဖင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးလည်း
အိမ်ထောင်ကျသွားကြပြီ။ ဒစ်က မော်လီနှင့်အိမ်ထောင်
ကျသည်။ မော်လီသည် တစ်ချိန်တုန်းက လိနီကို အကြီး
အကျယ် မနာလိုခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်လေသည်။

စတီဖင်ကတော့ အခြား မြို့တစ်မြို့မှ မိန်းကလေးနှင့်
အိမ်ထောင်ကျကာ မိန်းမရပ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါ
သွားသည်။ သူတို့လည်း မကြာခင် သားသမီးရတော့မည်
ဆိုလည်း ကြားရသည်။ တွဲမီးမီးယားရွာသို့ အရောက်
အပေါက်နည်းပါးလှသည်။

ထိုသို့ အိမ်ထောင်ကျသွားကြသောကြောင့် လိနီကို
ကြိုက်မည့်သူ ရှိတော့ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူပျို
ဆက်ကလေးများ၊ မုဆိုးဖိုများ၊ တစ်ခုလပ်များက
လိနီ၏ အချစ်ကို တောင့်တမျှော်လင့်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လာရောက်နားဖောက်သူများက
သောက်ကြသည်။

သို့သော်လည်းမည်သူ ကိုမျှ လိနီစိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။
သူ့အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဂျက်ဖရီက အမြဲနေရာယူထားပြီး
ဖြစ်လေသည်။

ရွာသားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ချင်
သူတို့ အခြေကျသွားမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ လက်

ထိုကဲ့သို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမရှိ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အဘတ်ပညာလည်း မရှိ။ နိဘာရဲသမီး လေးတစ်ယောက် ထိုးလို့ တွဲလောင်းနှင့် သူ့လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖို့ တဝလုံခြုံမှုအချိန်ဆုံးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရရှိ သေချာပြီး ငြိမ်းချမ်းစေသည်။

သို့သော်လည်း ဂျင်ဖရိုလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မချစ်နိုင်တော့ပြီ။ ဂျက်ဖရိုမှလွဲ၍ သူ့ဘဝကို မည်သူနှင့်မျှ မခွဲဝေနိုင်တော့ပြီ။

မိုက်ကယ် အကြောင်းကလည်း သူ့စိတ်ကို အမြဲ နှောင့်နှေးစေလျက် ရှိသည်။ သူနှင့်သာ အတူလိုက် မလာလျှင် မိုက်ကယ်သည် လမ်းဆုံတွင် အောက်ဆုံးရှုံး ရမည်မသုတ်။ ထိုအကြောင်းများကို တွေးမိတိုင်း ခေါင်း အုံ့မှာ မျက်နှာကပ်ပြီး ငိုခဲ့ရသော ညများလည်းများလှ ချေပြီ။

အပြင်ပန်းကတော့ ပေ့ရုပ်ကို ဆောင်နေ ရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကတော့ အမြဲတမ်းချောက်ချား နေသည်။

တစ်ညတွင်လည်း အိပ်မက်ဆိုးများမက်ပြီး ယောင်နေ မိသည် ထင်သည်။ သူ့အော်သံ ကြားသောကြောင့် ဖလော်ရာ စိုးရိမ်ကြီး ဝင်လာသည်။ သည်တော့မှ သူ့ လန့်နိုးသွားသည်။

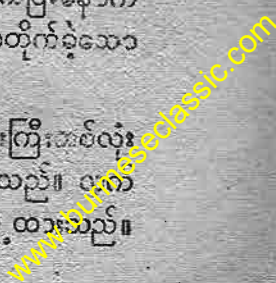
‘ကျွန်မ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်အော်ကာပါ’ ဟု ဖလော်ရာကို ရှင်းပြသည်။

ပြည်တွင်းစစ်ဆိုးကြီးကို ကျော်လွှား ဖြတ်သန်းကာခဲ သာ ဖလော်ရာက လိနို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ကြောက်မက် စွဲများကို သိထားပြီးဖြစ်သဖြင့် လိနို မည်သို့ခံစားနေရ ခဲ့ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်နိုင်လေသည်။

နာသည် ဂျမ်း၏သမီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချက်နှင့် ဆက်သက်၍ ဘာမျှသံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ထိုအကြောင်းကိုစဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်မသက်မသေ ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုး အကြိမ်ကြိမ်ချစ်သည်။ လိုရီနာသာ ဂျက်ဖရို၏ သမီးလေး ဖြစ်လိုက်လျှင် မည်မျှ ကောင်းချည်နည်းဟု ယူဆနေမိသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆံပင်နက်ပိုစီရှင် လစ်ဇီကို လမ်းပေါ်မှာ တွေ့သည်။ လစ်ဇီသည် ဂျမ်းနှင့်လိနို လက်ဆက်ပြီးနောက် အနက်တုပ် ဈေးနား၌ ဂျမ်းနှင့် ဟိလာတိုက်ခဲ့သော နေ့ကလေးဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှနက်တွင် လစ်ဇီသည် သစ်သီးခြင်းကြီးတစ်လုံး ချွဲပြီး သူ့တို့အိမ်ရှေ့မှဖြစ်၍ ဈေးသွားသည်။ လက် ဆက်တွင် အလေး တစ်ယောက်ကို ပွေ့ထားသည်။

၅၂၈ အထောက်အကူ လှအောင်

ကလေးငယ် လိုရိန်ကထက်နည်းနည်းကြီးလိမ့်မည်။ ပြောင်းပွဲ
မေ့လို ဆံပင်ဖြူများနှင့် မျက်လုံးပြာများရှိသည်။

လိနိုကို တွေ့တော့ လစ်လီထံ တုံ့ခန့် ရပ်လိုက်သည်။
သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တစ်ဖိတ် ထောက်နေ
သည်။

‘ကလေးလေးချစ်စရာကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ငါ့
စကားလက် ပေးချီပါလားဟင်၊ သားလေးနော်’

လိနိုက တရင်းဘနီးပုံမျိုးဖြစ်အောင် တမင်ကြိုးစား
ဟန်ဆောင်ပြီး ပြောသည်။

‘အို...ပေးမချီနိုင်ပါဘူး၊ ဒါ သားလေး မဟုတ်ဘူး
သမီးလေး’

လစ်လီသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သစ်သီးခြင်းကြီးကို
မနိုင် တနိုင် ဆွဲကာ သုတ်ခြေထင် ထွက်သွားလေး ထွက်
သည်။ လိနိုမှာ နားဝေတိမ်းတောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ထောင်တစ်နေရာမှ ဖလော်ဒ်
ထွက်လာသည်။

‘လစ်လီရဲ့ ကလေးကို မြင်ဖူးသလားဟင်’ ဟုလိနိုက ဆို
မေးသည်။

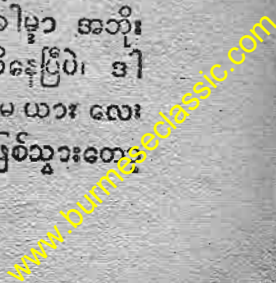
ဖလော်ဒ်က လိနိုကို အားတက်သရော ကြည့် လိုက်
သည်။ ပြီးတော် လေသံကြမ်းကြမ်းနှင့် ပြန်ပြောသည်။

‘မြင်ဖူးတာပေါ့၊ ဂျမ်းနဲ့ရက်ကလေးပဲ၊ ညည်းတို့လက်
ထပ်ပြီး တဲ့နောက်မှာ ဂျမ်းက မိခင်ကလေးနဲ့ တိတ်
တိတ် ချိန်းတွေ့နေတာပဲ၊ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ညည်း စိတ်
ကောင်းတာ ဖြစ်မသွားနဲ့၊ ကလေးငယ် ကျ တော့
ဂျမ်းက သူ့ကို မချစ်ပါဘူး၊ ဝူစတာမှာ ဂျမ်းသေသွားပြီ
ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရော လစ်လီက ဆိုင်းလတ်စ်တလ်
ဆင့်နဲ့ ကောက်ယူပစ်လိုက်တာပဲ’

‘ဆိုင်းလတ်စ်တလ်ဆင့်နဲ့လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အဲဒီ
အတိုးကြီးက အသက် ကိုးဆယ်ကျော်နေပြီ မဟုတ်လား’

လိနိုမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်
သွားလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် လစ်လီမှာ ဒီအတိုးကြီးကို
သွယ်တကူ ရလိုက်တာကိုပဲ၊ ကံကောင်းသွားတယ်ဆိုရ
တာပေါ့၊ သူ့ဗိုက်အတွက် လင်ကောင်ဖော်စရာ ရသွား
တယ်လေ၊ ကလေးအတွက်လဲ နာမည် ရ သွားတာပေါ့၊
အတိုးကြီးကလဲ ဂျမ်းနဲ့လစ်လီအကြောင်းကို သိပါတယ်၊
အတိုးချင်း စကားကြောင်းလမ်း ကြတဲ့ အခါမှာ အတိုး
ကြီးက သူ ကလေးမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေပြီပဲ၊ ဒါ
ပေမယ့် အခုတော့ သူ့မှာ အသက်ငယ်ငယ် မယား လေး
တစ်ယောက်နဲ့၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်သွားတော့
တာပေါ့’

စကားဆုံးတော့ ဖလော်ရာကပရုံးတုန့်လိုက်လေသည်။
'လစ်စီ သနားပါတယ်နော်' ဟု လီနိုက စိတ်ထိခိုက်
စွာနှင့်ရှေ့တော်နေမိလေသည်။

နောက်နေ့မှ စပြီး လစ်စီသည် သူတို့အိမ်ရှေ့မှ မဖြတ်
မိအောင် တပင်ဘတ်ထားပြီး ရှောင်သွားလေတော့သည်။

ဂျမီး သေပြီ ကြားသောအခါ တူမီးမီးယားရှာထဲ
မိန်းကလေးလောဇာတွင် အကြီးအကျယ် ရုတ်ရုတ်ထဲ
ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းကလေးများသည် ရရာယောကျာ်း
များကို အရိုးများသော ချေးခါးသော ငြင်းမနေနိုင်ကြ
တော့ဘဲ အူယားဖားယား ကောက်ယူကြရလေသည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်ကလေးများနှင့် အသီးသီးဖြစ်ကုန်
ကြတော့သည်။ ထိုနည်းဖြင့် သူတို့အရှက်ကို ကာ ကွယ်
ဖျောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ရက်တွင် ဖလော်ရာဆီမှာပေဒင်မေးကြည့်သည်။
ထိုသော်လည်း သူ ရှေ့ ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြား
ခြား ဘာမျှမမြင်ကြောင်း ပြောသည်။

မိုက်ကယ်၏ မိဘများထံ စာရေးဖို့ ကြီး စား သေး
စာသည်။

'ရှင်တို့သားဟာ သူရဲကောင်းပီသစွာ သတ္တိရှိ ရှိ
သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

စာပင် စီကြည့်လိုက်သေးသည်။ သို့သော်လည်းထိုစာ
ည့် သူ ဘယ်နေရာရောက်နေကြောင်း သဲလွန်စ ဖြစ်
သွားနိုင်သည်။

ဂေးလ်ဘတ်သယ် ရန်ငြိုးကြီးစွာဖြင့် အောက်စပို့မြို့
သို့ သူ့ကို စောင့်နေကြောင်း သွားသတိရသည်။ သူ့ကို
အလျှင် မျက်နှာကို သိပ္ပံနှင့် ထိုးမှုအပြင်နိုင်ငံတော်သစ္စာ
သောက်မှုကြီးဖြင့်ပါ ဖမ်းဆီး တရားစွဲသည် ဖြစ်သည်။

စာကို အခြေခံလိုက်သောကြောင့် ဖမ်းမိ သွားပါတ
တိုင်တက်စဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးဖို့စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

မိုက်ကယ်၏မိဘများသည် သူ့သား ပြန်ရောက်ချိန်တန်
သော်လည်း ရောက်မလာသည့်အတွက် အောက်စပို့မြို့သို့
ဖမ်းမှာ သေချာသည်။ မိမိတို့ ဘယ်ဘက်သွားကြောင်း
မိဘယ်၏ သူငယ်ချင်းများက ပြောပြကြပေလိမ့်မည်။
အလျှင်လိုဆိုလျှင် မိမိတို့သွားသည့်နောက်သို့ လိုက်ကြမည်။

လမ်းဆုံတွင် မိုက်ကယ်၏အလောင်း မြေမြှုပ်ခြင်းမပြု
သည်အတိုင်း ထားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းသွား
အလားတစ်ယောက်က ယောက်က မုချတော့မည်။ ထို့
ကြောင့် မိုက်ကယ်၏အလောင်းသည် သူ့မိဘများ လက်
ပြန်ရောက်သွားလောက်ပြီဟု လီနိုက အောက်ချက်ချ

လေသည်။

အောက်စပိုမိုမှ ထွက်လာပြီးသည့်နောက် တောထဲ တွင် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးများကို ဖလော်ရာအား လုံးဝပြန်ပြောမပြုထားပေ။

လီနိုမှာ ငရားဟောဆရာ၏အိမ်မှာ နေသားကျလာ သည်။ အိမ်အလုပ်များကို အကြီးမားနတ်က လုပ်ခြင်း အားဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲစရာများကို ထုတ်နိုင်သလောက် နေ ထားနိုင်သည်။

ဈေးသွားခွင့်ကိုတော့ ဖလော်ရာအမပေး။ လူ အများမကြာခဏမြင်လျှင် ပြဿနာအသစ်တွေ တက် လာနိုင်သည်ဟု အကြောင်းပြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ် တွင်ကအလုပ်များကိုသာ လုပ်စေပြီး ဈေးသွားသည့် အလုပ်၊ အပြင်နှင့်ဆက်ဆံသည့်အလုပ်များကို ဖလော်ရာ အ ခိုင်ခံ့တာဝန်ယူလုပ်သည်။

ငစ်နေ့တွင် လီနိုသည် အိမ်အလုပ်များ လုပ်နေရင်း ဂျက်ဖရီကို သတိပေး လွှမ်းမိတ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျမိ သည်။

ထိုအဖြစ်ကို ဖလော်ရာက မြင်မိအောင် မြင်သွား သည်။

‘ဒါလေးကလဲ ဝမ်းနည်း ဟင်လက် ဖြစ်နေပါနဲ့ ဟယ်’ ဟု ဖလော်ရာက ပြောသည်။

‘ဝမ်းနည်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု လီနိုက ပြန်ပြော သည်။

‘ငါက ငယ်ရာကကြီးလာတာပါ။ နားသည်ပါဘယ်၊ ညည်းဘဝက မျှော်သင့်ချက်ကုန်ဆုံးသွားတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ စကော့ကလန်မှာ အမဲသွားလိုက်ရင်းဝါယောကျ်ား ထက်နက်သေတုန်းက ငါ့ဘဝဆုံးသွားပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ယောကျ်ားမရှိ တာတဲ့နောက် ယောကကြီးမှာ ဘာ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးလဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အချိန်ရှိသမျှ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်’

‘အဲဒီလိုဖြစ်နေချိန်မှာ’ ဂျမ်းပြုဿနာ ပေါ်ပေါ်လေ နေရာ၊ ဘာသာတရားမှာ မကင်းရှင်းရုံမက စော်ကား မော်ကားတွေပါ လုပ်လာတော့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေနဲ့ ပြဿနာတွေပေါ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေနဲ့ ပြဿနာ တွေရှင်းနေ ဖြစ်ကုန်လော့ဒါကြောင့် သူ့ကို လူကောင်း သူကောင်းလေးဖြစ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ ငါ့မှာ ဘာဘန်ရှိ လာတယ်။ အဲဒီဘဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း လူ့ဘဝ ဆိုတာ အချို့နီး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ နား သိလာတယ်။ ဆုံခန်းတိုင်ရောက်သွားပြီဆိုတာ ဘယ်ရှိ မှာလဲ၊ ငါ့စိတ်ဒုက္ခတွေကိုမေ့ထားပြီး ဂျမ်း ကိစ္စတွေကို အာရုံစိုက်ထိုက်တယ်။ လေးကကြီးဟာ နေပျော်သနား တယ်၊ ညည်းမှာလဲ သမီးလေးလိရီနာရှိ နပြီပဲ။ သမီး လေးအပေါ်မှာ အာရုံစိုက်ထားလိုက်ပေါ့’

‘ကျွန်မ အာရုံစိုက်ပါတယ်ရှင်’
လီနိုက ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံလိုက်သည်။

‘ကောင်းကယ်၊ အဲဒီအခါကျရင်စိတ်ဆင်းရဲတာတွေ
လျော့ပါးသွားလိမ့်မယ်၊ လျော့ပါးရာကနေ နောက်
တော့ လုံးလုံးပျောက်သွားလိမ့်မယ်’

ဖလော်ရာက ယုံယုံကြည်ကြည်ကြီး ပြောနေတော့
သည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ပြေရာပြေကြောင်းကို ရှာဖွေ
မရပါ။ စိတ်လို့ ဘယ်လိုပင်ထိန်းသော်လည်း ကြေက
ဝမ်းနည်းမှုများ ပျောက်မသွားပါ။ ဂျက်ဖရီကို လှမ်း
သည့်စိတ် ပြေမသွားပါ။

တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဖလော်ရာနှင့်အတူ ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းသို့ လိုက်သွားလေ့ရှိသည်။

အိမ်ထဲမှာချည်း ကုပ်နေရသည်နှင့်စ လျှင် အနည်း
စယ် စိတ်ပြေသာရာရသည်။

သည်ရွာကလေးမှာ ဇာတ်မြုပ်နေရင်း တစ်နေ့
တွင် ယေ ကျားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် စက်ထပ်က
လူ့ဘဝခရီးရှည်ကြီးကို ပျောက်လှမ်းရဦးမည်ဟု
ရေးကို တွေးကြည့်နေမိလည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ အရာရာတို့သည် အေးချမ်း ငြိမ်
သက်လျက် မူမပျက် ရှိနေကြပါသည်။

အေးချမ်းငြိမ်သက်နေခြင်းသည် မုန်တိုင်းကျဖို့ တာဝန်
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မည်သူကမျှ ရိပ်စားမိခြင်း မရှိ
ကြချေ။

တိုင်းမီးယား ရွာကလေးသို့ရောက်ပြီး တစ်လှ ကြာ
သောအခါတွင် ကြီးမားသော မုန်တိုင်းကြီးသည် လီနို၏
ဆပျက်အောင် ရိုင်းရိုင်းခိုင်းခိုင်းတိုက်ခတ်ပါလေတော့
သည်။

ထိုနေ့တုန်းက မီးဖိုချောင်ထဲထ စားပွဲပေါ်မှာ လီနို
ချိုနယ်နေသည်။ ထိုအခိုက် ဖလော်ရာ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း
ဖြင့် အပြေးအလွှား ဝင်လာသည်။ လီနို၏ ပခုံးစွန်းတစ်
ဘက်ကိုလည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲယူကာ သူနှင့်
ချက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားအောင် လှည့်သည်။

ထိုသို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဆွဲယူလိုက်သောကြောင့်
ဂျုံ့မုန်ပုံးမှာ လက်နှင့်တိုက်မိပြီး စားပွဲအောက်သို့ကျသွား
သည်။ ဂျုံ့မုန်ပုံးများထောင်းခနဲ လွင့်ပျက်ကုန်သည်။ အခန်း
ထဲမှာ ဂျုံ့မုန်ပုံးများ ပလူပျံသွားသည်။

‘ညည်း လှူတစ်ယောက် သတ်ပစ်ခဲတယ်ဆိုတာ ငါတို့
ဘဝဖြစ်လို့ မပြောဘာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောဘာလဲ’

ဖလော်ရာက ချောက်ချားသော လေသံဖြင့်
သည်။

‘ကျွန်မမှ မသတ်ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ပြောရမှာလဲ’

ဖလော်ရာ၏ မေးခွန်းကြောင့် လိနိုမှာ အံ့ကြတတ်
ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ တုန်လှုပ်သွားသည်။

မှောက်ကျသွားသည် ဂျုံပုံထဲမှ ဂျုံမွှန်များသည်
အသက်ရှူ၍ မဒုလ္လင်အောင် အခန်းထဲမှာ လွင့်ပုံ
သည်။

လိနိုမှာ ဂျုံမွှန်များမွှန်ပြီး စကား ဆက်မပြောနိုင်
အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဖလော်ရာကို ကြည့်လိုက်တော့ သူလည်း မွှန်ပြီး
အသက်ရှူကျပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ
သွေးထောင်လွန်းပြီး နီရဲနေသည်။ ထို့ကြောင့် လိနိုက
ဖလော်ရာ၏ နောက်ကျောကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုဆွတ်
သည်။ ပြတင်းပေါက်များကို ပြေးဖွင့်သည်။ ခါးတွင်
ထားသည့်အဝတ်ကို ကမန်းကတန်းဖြုတ်ကာ မီးဖိုချောင်
ထဲမှာ ယမ်းခါပစ်သည်။

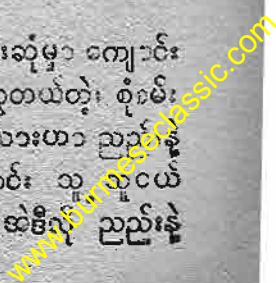
စေကြာတော့မှ ဂျုံမွှန်များကုန်သွားပြီး သူတို့
ယောက် ကောင်းကောင်း အသက်ရှူနိုင်ကြတော့သည်။

‘လစ်ဇီရဲ့ကလေး နေမကောင်းလို့ ငါ အေးသွားပေး
တယ်’

ဖလော်ရာက စကားဆက်သည်။ သို့သော်လည်း စော
စောက ဂျုံမွှန်သီးထားသောကြောင့် ချောင်းဆိုးသဖြင့်
ရပ်ရပ်ပြန်သည်။ အားရအောင် ချောင်းဆိုးပြီးမှ စကား
ဆက်သသည်။

‘လစ်ဇီရဲ့ တစ်ဘက်ခြံထဲမှာ ယောက်ျား နှစ်ယောက်
စကားပြောနေတာကို အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရတယ်။
သူတို့က ဘက်ကို မေ့မြန်းစုံမမ်းနေကြတာ၊ အဘိုးကြီးက
ဆွဲအံ့နေတာ မတတ်လား၊ သူတို့မေးတာကို ဘယ်မှာ
သွားဖြေနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒါ မဖြေရကောင်းလား ဆိုပြီး
ယောက်ျားနှစ်ယောက်က ဘက်ကို မဒါပူနေကြတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် အဘိုးကြီး စကားမပြောဘတ်တဲ့ အကြောင်း
ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ပြီး ငါ လှမ်းအော် ပြောလိုက်တော့
မထိုပဲ၊ အဲဒီလိုလက်မတင်အချိန်ကလေးကျမှ ယောက်ျား
နှစ်ယောက်က ညည်းကို စုံမမ်းနေကြောင်း သိလိုက်ရ
တော့တယ်’

‘အောက်စဖို့မြို့ရဲ့မြောက်ဘက်ကလေးဆုံမှာ ကျောင်း
သား တစ်ယောက်ရှိ အလောင်းကို တွေ့တယ်တဲ့၊ စုံမမ်း
ကြည့်တဲ့အခါ အသတ်ခံရတဲ့ ကျောင်းသားယာ ညည်းနဲ့
အတူတူ ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်ကြောင်း သူ့လူငယ်
ချင်း တစ်ယောက်က အစစ်ခံတယ်တဲ့၊ အဲဒီလို ညည်းနဲ့

အတူ ထွက်ပြေးတာကို တွေ့လိုက်ရကြောင်း ကျမ်းကျိန် အစစ်ခံတယ်တဲ့၊ အသတ်ခံရတဲ့ကျောင်းသားရဲ့ အမေက သူ့သားမှာ ပိုက်ဆံတွေ ပါသွားတယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ သူ့သားကို ညည်းသတ်ကြောင်း သူ့ အမေက ယုံကြည်နေတယ်တဲ့၊ ညည်းကို သူတို့ လိုက်ရှာနေ ကြတာတဲ့၊ သိုးကျောင်းသား အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့မှ အဲ့သည် သိုးကျောင်းသားကြီးနဲ့ ညည်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ညည်း မျက်စိလည် လမ်းမှားနေလို့ တိုမ်းမီးယား သွားတဲ့လမ်းကို အဘိုးကြီးကပဲ ညွှန်ပြ လိုက်ရကြောင်း အစစ်ခံလိုက်တယ်တဲ့၊ အခု ညည်းကို ဖမ်းဖို့ ဒီရွာကို သူတို့ရောက်လာကြတာပဲ လိနို

လိနို၏မျက်နှာသည် ဂျုံမွန်များပေကျ နေသည့် စာ ပဲ့ပေါ်မူစက္ကူစလို ပွေးပွေးဖြူ သွားလေတော့သည်။

ဗိုက်ဖုံးအဝတ်ကိုဖားပဲ့စွန်းမှာ တင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖလော်ရာကိုရှင်းပြသည်။

‘သူ့ကို ကျွန်မသတ်ပါဘူး ဖလော်ရာ၊ နောက်ပြီး တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတူတူ ထွက်ပြေးကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူကသူ့ မိဘတွေရှိတဲ့ ကိုပင်ထရိုကိုပြန်တာ၊ ကျွန်မက တန်ဘူရီမြို့ပဲ့တော်မှာ စနိုးဖိုင်းယားနဲ့ မြင်းပြိုင် ပွဲဝင်ဖို့သွားတာ လမ်းဆုံရောက် ဓားပြနှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ကို ရှတ်တင်ကောင်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့တယ်၊ မိုက် ဖယ်ကဲ့ သူတို့သတ်ပစ်လိုက်ကြတာ၊ ကျွန်မလဲဓားပြတစ်

‘ယောက်ကိုတော့ သတ်မိခဲ့တယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့သမီး လေးကို ရန်ရှာလာတာနဲ့ သူ့ဓားမြှောင်နဲ့သူ့ ကိုပြန်ထိုး ပစ်ခဲ့တယ်’

လိနိုက မောကြီးပန်းကြီးရှင်းပြသည်။

ဖလော်ရာက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂျုံမွန်များ ပွေးပွေးလှုပ်အောင်တင်နေသည့် မျက်နှာပေါ်မှ အပြာ ရောင်မျက်လုံးအစုံမှာ တဖိတ်ဖိတ် အရောင်တောက်နေ လေသည်။

ပြီးတော့ တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောသည်။ ‘ညည်းကို ငါ့ယုံတယ်’

လိနို အထိုက်အလျှောက် စိတ်သက်ရာရသွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် တခြားလူတွေက ညည်းကို ယုံကြမှု မဟုတ်ဘူး၊ ဓားပြထိုက်ခံရတယ်ဆိုတာရော၊ ဓားပြတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ဘယ်ဆိုတာရော သက်ဆိုင်ရာကို ဘယ်သူကမှ မတိုင် ဘူးမဟုတ်လား၊ အခုတွေ့နေရတာက ကျောင်းသားလေး ရဲ့အလောင်းတစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်၊ ညည်းအဖီအကြောင်း တွေ့ ဆိုင်ရာကိုမတိုင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ခြေစုဖျောက်ပြီးထွက် ပြေးရတာလဲလို့ သူတို့က မေးခွန်းထုတ်ကြတော့မယ်’

တဖြည်းဖြည်းနှင့်လိနိုမှာ အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ တာဝန်အားလုံးတို့သည် သူတစ်ယောက်တည်းပေါ် သို့ ပုံကျလာလေတော့သည်။

၅၄၀ အထောက်အကူ လှအောင်

ရှောင်ရှားစိမ်းစိုက်ရန်လောက်အောင်အောင်ချောက်ထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက်လာသည်။

မိုက်ကယ်ကို သူ့သတ်ပစ်လိုက်ကြောင်း လူတိုင်းကယ်ကြည့်နေကြသေးသည်သာဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်မှာ ပိုက်ဆံရှိနေသည်ကိုသိပြီး ထိုပိုက်ဆံကို လိုချင်သောကြောင့် အောက်ဖို့မြို့ပြင်သို့ ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်သွားကာ လမ်းဆုံသို့ရောက်သည်တွင် သတ်ပစ်ပြီး ငွေယူခြင်းဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

မိုက်ကယ်ကို ဓားပြုသတ်သွားသည်အကြောင်း သက်ဆိုင်ရာသို့သွားရောက်တိုင်ကြားခြင်းမပြုမီသည်မှာ သူ့ကို တယ်လိုမျှခွင့်လွှတ်မဖြစ်နိုင်သော ပြစ်မှုကြီး ဖြစ်နေသေးသည်။

သူ့အင်္ကျီပြန်ကြည့်သောလည်း ဓားပြုတိုက်လှသတ်မှုများကို သက်ဆိုင်ရာသို့ တယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သွားတိုင်ခံမဖြစ်ပါ။

သူ့ကိုယ်တိုင် ဝ နိုင်ငံတော်သစ္စာ ပာဂ်မူ ဝေးလံတတ်မျက်နှာကို ဒဏ်ရာအနာအရ ဖြစ်စေမှုတို့ဖြင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာခဲ့ရသောဇဝင်ကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်မှာတစ်ပါးလား။

မိုက်ကယ်အသတ်ခံရသည့်အကြောင်း သွားတိုင်လျှင် အေးလားစမ်းလားလုပ်ကြတော့မည်။

အမှုထဲမှာ သူပဲ ပိတ်သတ်တော့မည်၊ ညောင်မြစ်တူးထဲမှ ပုတ်သင်ဥများပေါ်တော့မည်။

ထိုကြောင့် သူ့တိုင်ခံခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ထိုတိုင်ခံခြင်းသည် ရောမ အမှားကြီး ဖြစ်သွားသေးတော့မည်။

'အို...ဖလော်ရာ၊ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ကျွန်မဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ'

အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားသော လီနိုကလေသံအလေးဖြင့် အားကိုးတကြီးမေးလိုက်သည်။

'မိဘဝမျိုး ရောက်လာမှတော့ ထွက်ပြေးရုံကလဲပြီ၊ သာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ လီနို၊ ခဏကြာယင် မိကိုသူတို့ရောက်လာကြတော့ညည်းကိုမပမ်းအောင် ဝါဘယ်နည်း၊ နို့ခု ကာကွယ်လို့ ရေနိုင်တော့တူး'

ဖလော်ရာက မျက်သား တည်တည်ကြီးနှင့် ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝစ်ယောက်ကို ဝစ်ယောက်ဆေးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ တော်တော်နှင့် စကားဆက်နိုင်ကြသေး။

'လီနိုနာ...သမီးငေး လီနိုနာ'

လိနီက အသံကလေးဖြင့် ရေရွတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဂျုံမှုန့်များကိုလက်ဖြင့် သပ်ချပစ်လိုက်သည်။

‘ညည်း လိုရိနာကို ငါနဲ့ထားပစ်ခဲ့မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ စနိုးဖိုင်းယား၊ ခြေထောက်ကလဲ ကောင်းကောင်း ပြန်စောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခရီးဝေးသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကလေးခေါ်ပြီး စနိုးဖိုင်းယားနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာတော့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ ပဲ့တော်တွေမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်နဲ့ မြင်းပြိုင်ပွဲတွေ လျှောက်ဝင်နေတယ်ဆိုတာ ကြားရင် အုတ်အော်သောင်းနင်းတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားကိုစပြီး တစ်နယ်လုံး ပြန်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် လိုရိနာကို ငါနဲ့ထားခဲ့၊ မင်း ပြန်လာခေါ်နိုင်သောက်အောင် အခြေအနေတွေ အေးချမ်းသွားတဲ့အထိ ငါဆိုမှာပဲ ထားခဲ့’

လိုရိနာနှင့်ပတ်သက်သော အဖြေကို ဖလော်ရာက ချက်ချင်း ရှာပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။ ‘ကလေးထိန်းတစ်ယောက် ငါ ရှာငှား လိုက်ပါမယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့သမီးလေးတစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်ပြီး မွေးပေးပါမယ်၊ ဒါအတွက်တော့ ပေ့နဲ့ စိတ်ချသွား၊ ကဲ... လာ လိနီ၊ အထုပ်အပိုး ပြင်လိုက်ကြရအောင်’

ဖလော်ရာက အစီအစဉ်များကိုပါ ထောက်လျှောက် ပြောပြသွားသည်။ သို့သော်လည်း လိနီက သူပြောနေ

သည်များကို ကောင်းစောင်း မကြားလိုက်ချေ။ သူသည် ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ပြီး အဝေးကို မျှော်ငေးကြည့်နေသည်။ ခြံစည်းရိုးနှင့် ကျောက်ထင်းရှူးပင်ကလေးများ၏ ဟိုမ္မာဘက် အဝေးကြီးတွင် ကော့စ်ဝေါ့သောင်တန်းကြီးများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

စနိုးဖိုင်းယား ခြေထောက်ပြန်ကောင်းလျှင် ပဲ့တော်များမှာ လှည့်လည်ပြိုင်ပွဲဝင်ခင်း ဘဝကို မြုပ်နှံထားတော့မည်ဟု သူ စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

ဘုရင့်တပ်မတော်ဘက်မှ ပါဝင် တိုက်ခိုက် ခဲ့သောကြောင့် နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုဖြင့် အလိုရှိနေသည် ဆိုသော ကိစ္စမှာလည်း အချိန်ကြာလျှင် မေ့မေ့ ပျောက် ပျောက် ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု ထင်သည်။

နောက်ပြီး ဂေးလ်ဘတ်ကို တိုက်ခိုက် ခဲ့သည် ကိစ္စ။ ငါ့ကိစ္စမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းဖြစ်ပွားခဲ့သော အမှုဖြစ်၍ ချေးကြီး နှင့်ကျယ်လုပ်ပြီး သူ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရာ အကြောင်းမရှိ။ အောက်စဖို့မြို့ထဲမှာပဲ အမှုရှိ လိမ့်မည်။ သူ အောက်စဖို့မြို့ ပြန်သွားလျှင်တော့ ထိုအမှုနှင့် အရေးယူခံရမည်မှာ သေချာသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုအမှု နှစ်ခုအတွက်က သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

သို့သော်...

မိုက်တယ်ကို ဈေးယောင်း ခေါ်ဆောင်သွားကာ လူထုထိန်းသိမ်းပြီး ငွေယူသည်ဆိုသည့် အမှုကလေးကို ကြိုကျယ်သွားပါပြီ။ အင်္ဂလန်ပြည် တစ်နံ့တလျားသို့ လိုက်လံရှာဖွေတော့မည်မှာ သေချာသည်။ သို့ဆိုလျှင် တစ်ကွဲမဟုတ် စစ်ကွဲမှားတော့ အဖမ်းခံရတော့မည်မှာ သေချာသည်။

လက်မှာထပ်နေသည့် ဂျုံမှုန့်များကို ခါချရင်း ဆက်ပြင်းချသည်။

သမီးလေးလိုရီနာကို တစ်ပါးသူလက်ထဲပေးပြီး ခွဲထားမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမကြည့်ခဲ့ဖူးချေ။
သို့သော်...

အမေက ဝရမ်းပြေး။ သမီးလေး လိုရီနာက တာလုပ်ရမည်နည်း။ ဝရမ်းပြေးအမေ ပြေးလေရာ နောက်သို့ တကောက်ကောက်ကပ်ပါနေရမည်လော။

ယခုအမှုနှင့် လွတ်အောင် ပြေးနေမည်မှာ တစ်ယောက်တည်းအဖို့ပင်လေ့။ နို့စို့အရွယ် လူပေါက်လေးနှင့်ဆိုလျှင် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

သည်အိမ်မှာ ထားခဲ့လျှင် တရားယောဆရာ နေရာတစ်နေရာနှင့် ဖလော်ရာတို့၏ သမီးလေးအဖြစ် ကြီးပြင်းမည်။ အရာရာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် နေရမည်။ ပညာ ကောင်းကောင်း သင်ခွင့်ရမည်။ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းဝတ်ရ

မည်။ ဖလော်ရာသည် ကလေးကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အလက်ခတ် ထားမည်မဟုတ်။ ဖူးဖူးမှုတ်ထားမည်မှာ သေချာသည်။

ရိုက်သံတစ်ချက် လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

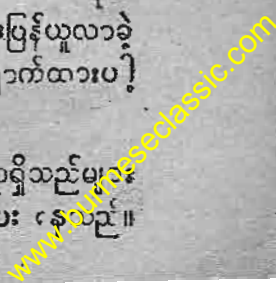
‘စိဘဝဆရာကမူတော့ ငိုစရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိဘဲပါဘူးကွယ်’

ဟု ပြောရင်း ဖလော်ရာက လိနို၏ပခုံးကို အသာပုတ်သည်။

အသာ၊ ဒိန်ခဲ၊ ပေါင်မုန့်နှင့်ပျားရည်မုန့်များကို စားပွဲအတစ်ထည်ဖြင့် ဖလော်ရာ ထုပ်ပြီးဖြစ်သည်။

‘မြင်းညိုမလေးကိုယူသွား။ ညည်း စနိုးဖိုင်းယားကို ယူပြီးထွက်သွားတာပဲလို့ သူတို့လာယင် ပြောပြလိုက်မယ်။ မြင်းဖြူတွေကိုပဲ သူတို့ အာရုံစိုက်ပြီး လိုက်ရှာနေကြမယ်။ ခေါင်းကို အဝတ်တစ်ထည်နဲ့ပတ်လိုက်။ ဒါမှ အဆင်အတင်အတိုင်း ရုတ်တရက် မတွေ့ဘဲရှိမယ်။ စနိုးဖိုင်းယားကိုတော့ တောထဲမှာ ငါ သွားဝှက်ထားလိုက်ပါ။ နောက်စိတ်ချရတဲ့ အချိန်ကျမှ သွားပြန်ယူလာခဲ့ပါ။ သူ့ကိုငါ ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ထားပါ။ စိတ်ချပါ’

ဖလော်ရာက စကားဖြတ်ပြီး ပြင်ဆင်။ ရာရှိသည်များ မနားတမ်း ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး ချည်နှောင်ပေး နေသည်။

လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ပေးနေရင်းမှ ဖလော်ရာ
နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ လီနိုကို မတွေ့ရ။

‘ညည်း၊ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ လီနို’
ဟု အသံနည်းနည်းမြင့်ပြီး မေးသည်။

လီနိုသည် တစ်ဘက်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီး သမီးလေး
လိုရီနာကို ငှိုနှိုင်းနေသည်။

သမီးလေး... ငါ့သမီးလေး... ဝီသမီးလေးကို ငါ့ခွဲ
ရတော့သည်။

ထိုအတွေးဝင်လာသောအခါ ဖလော်ရာနှင့် ထား
အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေး
လာလေသည်။

‘လိုရီနာကို ညည်းနဲ့အတူတူခေါ်သွားလို့ များတော့
မိကလေး လက်ဆိုးရှည်မှာ ခဟုတ်ဘူး’

ဖလော်ရာက အခန်းဝမှာရပ်ရင်းသတိလှမ်းပေးသည်။

‘ဒါလောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ခရီးခက်ကို မိကလေးနီ
ရဲလေး ကယ်ခံနိုင်မှာလဲ၊ လူကြီးတွေတောင်ဘယ်လောက်
ခံရမလဲ၊ ခေ့... ဟောမိမှာ’

ဖလော်ရာက လီနို၏လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ထုပ်
ထိုးကပ်ပေးသည်။

‘လမ်းမှာ လိုရယ်ရ သုံးရအောင် ပိုက်ဆံယူထား
ညည်း အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကထွက်၊ ဖမ်းမယ့် လူ

ဘယ် ညည်း၊ အနောက်ဘက်ကိုထွက်သွားတယ်လို့ ငါ
ပြောလိုက်မယ်၊ သတိဝီရိယနဲ့သာ သွားမယ်ဆိုယင် ဘာ
အန္တရာယ်မှ မတွေ့ဘဲ ညည်း လန်ဒန်မြို့ ခိုရောက်သွားနိုင်
ပါ့မယ်’

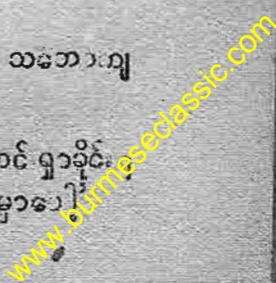
ဖလော်ရာက စိတ်မချမ်းသာသည့်လေသံဖြင့် ပြောနေ
သည်။

လီနိုကခေါင်းကိုခါးယမ်းလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး
ကို သူ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ချထားလိုက်သည်။

‘ရှင့်ဆီက ကျွန်မ ယူနေတာတွေ သိပ်ကို များနေပြီ
ဖလော်ရာ၊ ငါ့လွန်း၊ ဆွမ်းတော်ရုံရပ် ဆိုတာလိုပဲ ဒါကို
ဘာ? ကျွန်မမှ လက်မခံပါရစေနဲ့တော့၊ သမီးလေးကို
အေးမြူရဦးမှာဆိုတော့ ရှင် ငွေလိုမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဘာ
စွဲညည်းမှ ယူမသွားတော့ဘူး ဖလော်ရာ၊ ဒီလို လုပ်တာ
ဖမ်းမယ့် လူတွေကို မျက်စိသုည့်ဖို့ တစ်နည်း အား ဖြင့်
ဆင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ ဖမ်းမယ့် လူတွေလာယင်
အိမ်ပေါ်တက်ရှာခိုင်းပေါ့၊ ကျွန်မဘာပစ္စည်းမှယူမသွား
ဘာတွေယင် မကြာခင် ပြန်လာမှာမို့ ယူမသွားဟာလို့
ပြောနိုင်တယ်လေ’

ထိုအကြံချလိုက်သည့် လီနိုကို ဖလော်ရာ သဘောကျ
သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို အိမ်ပေါ်မှာ အတင် ရှာခိုင်း
မယ်၊ ဒါမှ အချိန်ဆွဲသွားရာလဲ ရောက်သွားမှာပေါ့’

ဟု ဖလောရ်ရာက လိနိုကို တတိပေးသည်။

‘ကျွန်မ သွားဖို့ကောင်းပြီ’

လိနိုက ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ သည်နေရာမှ ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားနိုင်လေကောင်းလေ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်မိနစ်လေးက ဆက်နေလျှင် လိုရီနာကို ထားခဲ့ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့သဘောထား ပြောင်းနိုင်သည်။

မြို့တကာတွင် ကလေးပေါင်းများစွာကို သူမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက အိုးနှင့် အိမ်နှင့်၊ မိနှင့် ဘနဲ့ လိုလိုခြုံခြုံ နေခဲ့ရသော ကလေးများမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ချက်ချင်း မိဘမဲ့များ ဖြစ်ကုန်သည်။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ များ ဖြစ်ကုန်သည်။

လမ်းမများပေါ်တွင်လည်း တောင်းရမ်းစားသောက်နေကြရသည့် ကလေးသူငယ်များကို တွေ့ရသည်။

သမီးလေးလိုရီနာထိုသို့ဖြစ်မည်ကိုတော့ သူဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် သဘောထား ပြောင်းမသွားခင် သမီးလေးနှင့် အဝေးနိုင်ဆုံးနေရာသို့ ဖောက်နေဖို့ အရေးကြီးလေသည်။

‘ကျွန်မ စာရေးမယ်နော်’

လိနိုက မပွင့်တပွင့်ပြောသည်။

‘ဟဲ့...ရေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ စာကို ခြေရာခံပြီး အထောက်အကူ လိုက်လာနိုင်တာပေါ့၊ အာဏာပိုင်တွေက ဒီအမှုကို ပါပေါ့ဘန်တန်သဒဘာထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ညည်း ငါ့ဆီကို စာပြန်ရေးမှာပဲလို့ သူတို့လဲ တွေးကြည့်ထားကြမှာပေါ့၊ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မရေးနဲ့၊ ညည်းနေရာမှာ ငါ့ဆီကလဲ မရေးဘူး’

ဖလောရ်ရာကသတိပေးစကားပြောရင်း အပြင်းအထန် ဆန့်ကျက်သည်။

လိနိုက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်မ စာရေးရတော့ပါဘူး၊ ဒီလိုဆိုလျှင် ရှင်ဆီကို ကျွန်မ ပိုက်ဆံတော့ ပို့ပေးမယ်၊ သူ့လက်ထဲနည်းနဲ့ ဘယ်သူမှ ရိပ်မိအောင် ပို့ပေးမယ်၊ မျှော်နေပါ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံချအောင်တော့ ကျွန်မရှာနိုင်မှာပါ၊ လိုရီနာအတွက် ကုန်ကျတဲ့ စရိတ်တွေ ကာမိအောင်လို့ ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ၊ ဖလောရ်ရာ’

ဖလောရ်ရာ ကမ်းပေးသော အစားအစာထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပြောင်းလဲမသွားခင် နောက်ဖေး လှေကားဖွင့်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

ပလောင်ရာက မြင်းစောင်းထဲအထိ သူ့ နောက်မှ လိုက်
သွားသည်။ အညိုရောင် မြင်းမကလေးကို ဝိုင်းကျွန်း
ပေးသည်။ သို့သော်လည်း လီနီနှင့်အတူ ပစ္စည်းများမှာ
စားစားမပါသဖြင့် သိပ်ပြစ်ဆင်စရာ မလိုပါ။

‘ကျန်းနီးနှင့် ကျန်းနီးအိတ်တွေ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ။ ငါ
တွေ့ရုံ လိုရုံနဲ့အတူ လိုတာလေးတွေ ဝယ်ပေးပါ။ ကျန်း
ကျန်းနီးမပါဘဲ စီးသွားမယ်။ အလျင်ကလဲ စီးဖူးပါတယ်။
နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲက မေ့ ရာအောက်မှာ
လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်ကလေးတစ်ခုရှိတာ
အထဲမှာ ဂေါ်မုတ် လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်း ရှိတယ်။’

‘ခါးပြက ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက်လို့ စနိုးဖိုင်း ယား
ထွက်ခဲပြီးရင်း စနိုးဖိုင်းယား ခြေထောက် နှာသွားတယ်။
ဒါကြောင့် ဖမ်းငိုသွားတယ်။ ကျွန်မ ခားနဲ့ ထိုးခဲ့တယ်။
တာအဲဒီခါးပြ၊ စနိုးဖိုင်းယား ခြေထောက် နှာ
အတွက် သူ့မြင်းကိုပဲ ကျွန်မစီးပြေးခဲ့ရတယ်။ ဒီဟာ သူ
မြင်းပေါ်၊ သူ့မြင်းကျန်းနီးအိတ်တွေထဲမှ ရှု ကြည့်ထောင့်
အိတ်ဂေါ်မုတ်လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်း ထွက်လာတာ
ဒါလေးဟာလဲ ခိုးရာပါပစ္စည်းလေးဖြစ်ချင်ဖြစ်။ မဟာ
ယင် တိုက်ရာပါပစ္စည်း ဖြစ်မှပဲ။ ပိုင်ရှင် ဘယ်သူမှ
မသိနိုင်တော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ကျန်း
အထူထူက နေလို့ တစ်နေ့တွေ့တာပဲ။ နေ့ကတည်း
တိုးနေဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ရှင် ယူထားလိုက်ပါ။’

‘သက်တဲ့အခါ ကျယ်ပင် ရောင်းချပြီး လိုရုံနဲ့အတူ လို
အတွက် သုံးပါ’

ပလောင်ရာ၏ မျက်လုံးဆိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်များ ဝိုင်း
စားသည်။

‘မင်းအတွက် ယူသွားတာ နည်း လွန်း လှ ချည် လား
နဲ့’

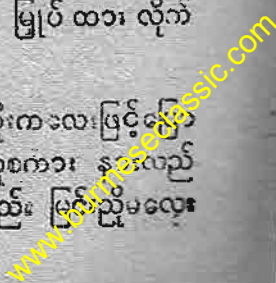
ဟု ပလောင်ရာ၏ မေးသည်။

‘လီနီ မေးရိုးမှာ ထောင်ထလာသည်။ မျက်နှာ အမူ
အရာမှာလည်း စောစောစာထက် ပိုညှိုးနွမ်း သွား သည်။’

‘ကျွန်မဒုက္ခမျိုးစုံကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ဖန်တီးခဲ့ပါပြီ
ပလောင်ရာ၊ ဒီဒုက္ခတွေကို သမီးကလေးဆီ လက်ဆင့်ကမ်း
လိုက်သလို မဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ သမီး လေး ဟာ
ကျွန်မ ဖန်တီးပေးတာတွေထက် ပိုပြီး တင့်တောင့် တင့်
တယ် နေခွင့်ရသင့်ပါတယ်’

စနိုးဖိုင်းယား၏ဖြူဖွေးသောလည်ပင်းကိုလက်နှစ်ဖက်
နှင့် သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ ပိုးမျှင်လို နှု ညှိသော လည်ဆံ
မွှေးများ ကြားထဲမှာ သူ့မျက်နှာကို မြှုပ်ထား လိုက်
သည်။

နှုတ်ဆက်စကားသံကို လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့်ဖြော
နေမိသည်။ စနိုးဖိုင်းယားကလည်း လူစကား နားလည်
သိသကဲ့သို့ နှာခေါင်းဖြင့်ပြန်ထိုးနေသည်။ မြင်းညှိမလေး

ကို သူ့ဆွဲထွက်သွားသောအခါ တစ်ချက် ဟိ လိုက်
သည်။

‘စန္ဒီဖိုင်းယားကို ကျွန်မကိုယ်စား ခံရစိုက် ပေး
နော်—’

အတော်ကြီးထိန်းပြီး ပြောသည့်ကြားမှ သူ့ လေး
များ သိသာလောက်အောင် အက်ကဲ့နေသည်။ မျက်နှာ
များလည်း ဒဏ်ယောစီးဆင်းကျလာလေသည်။ မြင်ကွင်း
များ ဝါးသွားတော့သည်။

‘သမီး လိုရီနာကို စီမံခြင်းအမှု ပေးချင်လို့ပါ။ စန္ဒီ
ဖိုင်းယားက သမီးလေး ချစ်မှာပါပဲ။ ကျွန်မအပေါ်
ကောင်းခဲ့တဲ့ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံး
ပဲဘူး ဖလော်ရာ’

ဖလော်ရာက သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြေးဖက် ထား
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြောက်ကပ်သောလေသံဖြင့် ပြော
သည်။

‘အားလုံးကို ငါ သေသေချာချာ ဂရုစိုက် ပါ့မယ်။
နောက်ပိုင်း ကျန်ခဲ့တာတွေအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့။
နောက်ဆဲမတင်နဲ့။ ညည်းသာ အန္တရာယ် လွှတ်အောင်
သွား။ ကျန်တာတွေ အားလုံး ငါ တာဝန်ယူ လိုက်ပါ
မယ်....’

လီနိုက တာမျှ ပြန်မပြောပေ။ ပြောနိုင် စွမ်း အား
လည်း သူ့တွင် မရှိတော့ချေ။ ကုန်းနှီး ဆင်မထားသော
မြင်းညှိခလေးပေါ် သို့ခန့်တက်ပြီး ဖလော်ရာစိုက်ပျိုးထား
သည့် ပန်းခြံကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဆစ်တောများဆီသို့ ဦး
တည် မောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းသို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ချေ။ သည်နေ
ရာမှာ တရာယောဆရာ၏ အိမ်ကလေး ရှိနေသည်ကိုပင်
မသိတော့ဘူးဟာင်။ စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ပြုလုပ် သွားနိုင်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့မျက်လုံးအိမ်နှစ်ဘက်တွင် မျက်ရည်များပြည့်လျှ
လျက်ရှိလေသည်။

သူ့မျက်နှာမူထားသည့် အရွက်များထူပြီး စိမ်းစိမ်းစို
နေသော သစ်တောကြီးမှာ မြင်ကွင်းတွင် ဝါးပြုံးပြား
နေလေသည်။

အရှေ့အရပ်ဆီသို့ မြင်းစီးသွားသော လီနိုကို ဖလော်
ရာက မျက်စိတဆုံး လှမ်းကြည့်ရင်း အကြီးအကျယ် စိတ်
ထိခိုက်နေမိသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေရင်းလည်း သည်တစ်ဘက်တွင် လီနိုကို
သူ့ပြန်တော့သောအခါ မဟုတ်ကြောင်း သေချာပေါက်
လည်း သိနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် အကြီးအကျယ်စိတ်
ထိခိုက်မိသည်။

အင်မတန် ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတို့ချော
မောလှပမှုသည် သူ့အတွက် အကုသိုလ်ဖြစ်ပြီး သူ့ကို
ပင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပြန်ပေးနေသည်။ ဘယ်လို ဘဝအကျိုး
ပေးပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေး လိုရီနာ၏ ဘဝကတော့
လျှို့ဝှက်စိတ်ချသွားရုံပဲဖြစ်ပြီ။

လိုရီနာကို လိုလေသော မရီအောင် ဂရုစိုက်ဖို့လည်း သူ
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ဂရုစိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူချစ်
သော မောင်ငယ်ဂျမ်းနှင့် ဂျမ်း၏ချစ်သူ လီနိုတို့ကို သူ
ကူညီရာလည်း ရောက်လေသည်။

လီနိုကို နှုတ်စိတ်ဆုံးကြဲရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို
ချနေမိသည်။

စနိုးဖိုင်းယားကို တောထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ လူသူ
လေးပါး အရောက်နည်းသည့် ချုံနွယ်ထူထပ်ရာကို ရွာ
စည်။ တွေ့တော့ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုတေးမှာချည်
ထားခဲ့သည်။

သောက်စရာခရပါ ရှိနေပြီပို၊ ပူစရာမလိုတော့မှ မနက်
ဖြန်မှ ပြန်လာခေါ်ဖို့ပါ စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်လေ
သည်။

အိမ်သို့ သူပြန်လာသောအခါ လီနိုကို ဖမ်းမည်သူနှစ်
ယောက် ရောက်နှင့်နေသည်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

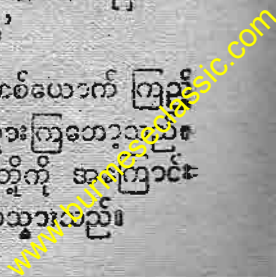
လီနိုကို ဖမ်းဖို့လာကြောင်း ထိုလူနှစ်ယောက်က ပြော
ပြသောအခါ လီအကြောင်းကို ယခုမှ ကြားရသကဲ့သို့
ဖလှယ်ရာက အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားဟန် ပြုလုပ်သည်။

ပြီးတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး အချိန်ဆွဲထားရာ ရောက်
အောင် မဆုံးနိုင်သော မေးခွန်းများကို ဖလှယ်ရာက သူ
တို့ကို ပြန်မေးသည်။ မယုံယင်အိမ်က ရှေးကြည့်ပါဟုပြော
သည်။ သံသယရှုစားသွားအောင်ဆိုပြီး အတင်း ရှာခိုင်း
သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ...

‘ဂရီးယားဆိုတဲ့ အဘွားကြီးဆီ ကိတ်မုန့် သွားပို့ဦး
မယ်ပြောပြ၊ ထွက်သွားတာပဲ၊ အဘွားကြီးက ကောင်း
ကောင်း မကျန်းမာဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထူးတော့ ထူဆန်း
တယ်၊ အခု ရှင်တို့လာမေးတော့မှ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာ
ပါ၊ တာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဘွားကြီးက ရွေးရုံဘောင်
ဘက်မှာ၊ ဒါပေမယ့် သူမြင်းစီးပြီး ထွက်သွားတာက
အနောက်ကိုဖြစ်နေတယ်၊ အင်း... ဟုတ်တယ်၊ အခုမှသတိ
ထားမိတယ်၊ ဘော်ဘော်ထူးဆန်းတာပဲ’

လူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။
အကယ်၍ လီနိုပြန်ရောက်လာလျှင် သူတို့ကို အကြောင်း
ကြားပါဟုလည်း အပြုံးအလွှား မှာထားသည်။

၅၅၆ အထောက်အကူ လှအောင်

လီနို ထွက်သွားသည်ဆိုသော အနောက်အရပ်ဆီသို့ မျက်နှာထား တည်တည်ကြံ များဖြင့် သူတို့ အူယား ဖား ယား လိုက်သွားကြလေသည်။

'ဂရီးယားဆိုတဲ့ အဘွားကြီးဆီ ကိုတ်မုန့် သွားပို့ဦး မယ် ပြောပြီး ထွက်သွားတပဲ'

ဟူသော စကားကို ဖလော်ရာက ပြောနေစဉ် တရား ဟောဆရာ ရောဘတ်ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ဖလော်ရာ ပြောနေသည်ကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး နား ထောင်နေသည်။ လူနှစ်ယောက်ထွက်သွားတော့မှ ဖလော် ရာလို့ ပြောသည်။

'ဂရီးယားဆီ လီနို မုန့်သွားပို့တယ်ဆိုတာ ငါတော့ တယ်မဘင်ဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကြ တာမှ မဟုတ်ပဲ'

ဖလော်ရာက သက်ပြင်းချသည်။

'သူ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးရောဘတ်၊ သမီး လေးကို ကျွန်မတို့ပိုင်ပြီ၊ ဒီကလေး လူ့ဘစ်လုံး သူ့ဘစ်လုံး ဖြစ်လာအောင် ကျွန်မတို့ပဲ ပြုစုပျိုးထောင် ပေးသွားကြ ရမယ်'

တွဲမီးမီးယားဝတ်စုံကို မှူးရှီသည် တေးများ၊ တောင် များကို အကြွေးအလုပ် ကျေနပ်ရအောင် စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာ ဖွေကြသည်။

သို့သော်လည်း လီနိုနှင့်ပတ်သက်၍ အစအနကလေး မျှပင် သူတို့မတွေ့ကြရချေ။

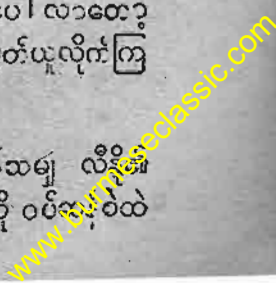
နောက်နေ့တွင် ခြေထောင့်နှင့် ထောင့်နှင့် ဖြစ်နေသည့် စနိုးဖိုင်ယား အိမ်ပြန်ရောက်လာကြောင်း ဖလော်ရာက သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြားသည်။

အမုန့်တော့ သူ့ဂုဏ်ထူးသည်နေရာမှသွားပြန်ယူလာ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖလော်ရာ၏ အကြောင်းကြားချက်ကို ကြာ ရသော အခါ ဘာဖြစ်နိုင်သည်ကို စဉ်းစားကြသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် လီနိုသည် မြစ်ထဲသို့ ကျလွှား ခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မြစ်ထဲရှိ နားမည်ကြီး ဝပ်ဆန်ဝဲ အစုခံချပြီး ရေပြင်ပေါ်သို့ လုံးဝ ပြန်မပေါ်လာတော့ ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် အများက မှတ်ယူလိုက်ကြ လေသည်။

ရွာထဲမှာရှိသည့် ယောက်ျားသား မွန်သမျှ လီနို၏ ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းခဲ့ကြစဉ်က လည်း လီနိုကို ဝပ်သုံးဝတ်

ကျပြီး သေပါစေဟု အမျိုးသမီးအားလုံးက ဆုတောင်းခဲ့ကြဖူးသည်။

ရုမီးလည်း ဝှစ်ဘာမြို့မှာ ကျခဲ့ပြီ။ ယခု လီနိုလည်း မပြန်လမ်းသို့ မြန်းလေပြီ။

ယောက်ျားတွေစုမိကြတိုင်း လီနိုအကြောင်းကိုပြောမိကြသည်။ ယောက်ျားတိုင်းက လီနိုနှင့်လွန်လွန်ကျူးကျူးပတ်သက်ဖွဲ့ကြောင်းများပြောပြီး လီနိုကို သိက္ခာချကြလေသည်။ တစ်ပါးကည်း သူတို့ကိုယ် သူတို့ သိမိတ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အရွယ် ရောက်ပြီးသော ယောက်ျားပျို များကိုမဆိုထားနှင့် အရွယ်ရောက်စ လူပျိုပေါက်ကလေးများကပါ လီနိုနှင့် မျှင်ဖွဲ့ကြောင်း ကြားဝါကြသည်။

လီနိုနှင့် ဘယ်လိုမျှ မပတ်သက်ဖွဲ့သော ယောက်ျားဆိုလျှင် လူရာမဝင်သလိုပင် ဖြစ်နေလေသည်။

လီနို၏အကြောင်းသည် တိုင်းမီးယားရွာတွင် ဘယ်တော့မှ ပြော၍ မရိုးနိုင်သည့် ဇာတ်လမ်းကြီး ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်များကလည်း လီနိုအကြောင်းနားထောင်ရမည်ဆိုလျှင် စားဖို့ အိပ်ဖို့ကိုပင် မေ့လျော့ နေကြလေ

သည်။ လီနိုအကြောင်း ဘယ်သူက ပြောပြော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် နားထောင်ကြစမြဲဖြစ်လေသည်။

သည်လိုဖြင့် လီနိုအကြောင်းသည် တိုင်းမီးယားရွာကလေး၏ ဓဏ္ဍာရိပုံပြင်တစ်ခု ဖြစ်လာလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဤမီးပိုးယာမှ အေးအေးဆေးဆေးထွက်ခွာလာရခြင်း
မဟုတ်။ အထိတ်တလန့်ဖြင့် လိနို ထွက်ခွာလာရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ မုဆိုးက အလွတ်မပေးဘဲ တကောက်
တကောက်လိုက်ခြင်းခံနေရသည့် သားကောင် တစ်ကောင်
ထွက်ပြေးသလို အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး ပြေးခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး လူသူမမြင်အောင် ပုခိုး
ချိုးပြီး ပြေးခဲ့ရသည်။ သိုးကျောင်းသား တစ်ယောက်

ယောက် တွေ့၍လည်းမဖြစ်။ အာဏာပိုင်များကို သဘင်ပေးလိုက်လျှင် မိမိပြေးသည့် နောက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်ကာ မိအောင် ဖမ်းကြပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ပထမနေ့ကခရီးအတွင်နိုင်ဆုံးတွင်အောင် သွားသည်။ သို့မှ ရန်သူများနှင့် ဝေးမည်။

မြင်းမလေး အလွန်တရာ မောပန်းသော အခါကျမှ ချုံပုတ်နက်နက်ထဲမှာ စခန်းဝင်ချပြီး ထိုညကို ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်စေခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့တွင် ဘာအန္တရာယ်မှမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ညပိုင်းရောက်တော့ မြင်းစီးသမားများ၏ အသံကိုကြားရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများကိုပါ ကြားရသည်။

ဆူးတွေထူထပ်သုခသာ ချုံပုတ်နက်နက်အတွင်းမှာ ဝင်ပုန်းနေသည့် လိနီမှာ အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှူခဲ့အောင် ပုခနခဲရသည်။

ထိုသူများသည် မိမိကို ရွာဖွေနေခြင်း ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းမေးမြန်းခွင့် သော်လည်းကောင်း၊ သိရှိခွင့် သော်လည်းကောင်း မိမိတွင် မရှိချေ။

အမှန်တော့ လိနီကို လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ စီရင်စက်စတာမှကြွေးမိန့်ချထားသောတရားခံတစ်ယောက်

ထွက်ခွာလွတ်မြောက်သွားသည်ကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း လိနီအနေဖြင့် လုံးဝမစွန့်စားရဲချေ။

နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းသောအခါ လိနီသည် မြင်းမကလေးကို စမ်းချောင်းသေးသေးကလေး အတွင်းသို့ မောင်းချခဲ့သည်။ ကျောက်တုံးများပေါ်မှာ စီးလာခဲ့သည်။

အကယ်၍ အနံ့ခံခွဲများနှင့် လိုက်ခဲ့လျှင်သော်လည်း ကောင်း၊ ခြေရာခံပြီးလိုက်လျှင်သော်လည်းကောင်း သူ့ကိုရုတ်တရက် ခြေရာခံ၍ မရစေရန်ဖြစ်သည်။

ခရီးအတော်ပေါက်သောအခါ ခွာများနာလာသည့် မြင်းမကလေးက သူ့ကိုမကျေနပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်သည်။

သည်တော့မှပင် မြင်းမကလေးကိုသနားလာကာမြက်စိမ်းစိမ်းများပေါက်နေသည့်တောင်ခြေဖမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

သို့လမ်းကြောင်းများကို တွေ့သည်။ ထိုလမ်းများ အတိုင်းလိုက်သည်။

အတော်လေး စိတ်ချရပြီဟု ထင်သည့်အခါ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ စားကျက်ကောင်းကောင်းတစ်ခုတွင် မြင်းမလေးကိုလန်ထားလိုက်သည်။

ကျေးရွာများကို လုံးဝရှောင်ရှားပြီး သူပြေးလွှားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗဟိုနိုင်ငံသားသက်တောလမ်းများကို ချည်းရွေးခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် နောက်နေ့မှန်းလွဲပိုင်းတွင် လမ်းပျောက်ပြီး မျက်စိသည်လေတော့သည်။

ဘယ်နေရာလောက်ရောက်နေသည်ကို လုံးဝမှန်းဆ၍ မရတော့ချေ။ တောကလည်း အရမ်းတူထပ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အတော်အတန် မြင့်သည့် တောင်ကုန်းတစ်ခုခုပေါ်သို့တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

သို့မှသာ ဘယ်အရပ်သို့ မိမိရောက်နေကြောင်းသိရှိပြီး ကိုယ်သွားလိုရာသို့ ခရီးဆက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

တောင်ကုန်း မြင့်မြင့်တစ်ခုပေါ်သို့တက်ခဲ့ရာ တစ်နေရာအေးရာကတိုင် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ထိုးခုတ်သံများကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရလေသည်။

အထိတ်အလန့်ဖြစ်သွားပြီး နောက်ပိုင်းပြန်လှည့်ပြေးဖို့ မြင်းမကလေးကိုချက်ချင်း ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ဓားချင်းထိခိုက်သံများနှင့် အတူ ဝိုင်းဝန်းရယ်မေ့သံများကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ပြောသံပါးပါထွက်လာသည်။

‘နစ်ဂျယ်...မင်းနီနဲ့ တော်တော်ကြီး ပုံပျက်နေပါလား၊ မင်းလုပ်နေပုံနဲ့တော့ ဒီအခန်းလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ အနေကုန်တော့မှာပဲ၊ ကိုင်း...ဘစ်ခါ ထပ်လုပ်စမ်းပါဦး’ ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ လိနိုမူာ ကြောက်စိတ်ထက် သိချင်စိတ်က ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းမကလေးပေါ်မှအသံမကြားအောင် အသားဆစ်ခဲ့သည်။

မြင်းမကလေးကို ငမ်းကိုင်တစ်ကိုင်မှာ သွားချည်ထားသည်။

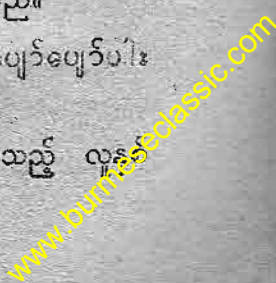
ရှေ့သို့မြေဖျားထောက်နင်းပြီး အသားထိုးခဲ့သည်။ ချုပ်ပတ်များကြားမှ အသားချောင်းကြည့်သည်။

အတွင်းပိုင်းတွင် ကွက်လပ်ကလေးရှိနေသည်။ ဘေးပတ်လည်မှာ ချုပ်ပတ်နိမ့်နိမ့်ကလေးများသာ ရှိနေသည်။

လူတစ်စုကို တွေ့ရသည်။ စိတ်အေးလက်အေး သက်သေသက်သာသံပိုင်းထိုးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ခုတ်ပွဲကို ပျော်ပျော်ပါးပါးဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့အလယ်တွင် ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည်။

သူ လှမ်းအကြည့်လိုက်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်စား
ချင်းယှဉ်ချက်ကြော့သည်။ ခံးသွားခင်း၊ ထိသံများ
ပေါ်ထွက်လာသည်။

အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေခိုက်မှာပင် အရပ်ပုပုလူက...
'အဟား'

ဟု အော်သည်။

တစ်ဆက်တည်းလည်း အရပ်ရှည်ရှည်လူ၏ ရင်ဝထဲသို့
သူ့ ဓားဦးကိုထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အရပ်ရှည်ရှည်လူက ကြောက်မက်ဖွယ်တစ်ချက်အော်
လိုက်ပြီးနောက် ပြန်လဲကျသွားသည်။

ခားဝင်သွားသည့် သူ့ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိထား
သည်။

ပုပုလူက သူ့ ဓားကိုပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ခားသွား
တင် သွေးလုံးဝမရှိသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရသည်။
ပြီးတော့ သူကတစ်ဘက်သို့ထွက်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် အရပ်ရှည်ရှည်လူက လဲနေရာမှ ထ
သည်။

'ဘယ်လိုလဲ မှန်တီ၊ ကြိုက်ရဲ့လား'

လီနီကို ကျောခိုင်းရပ်နေသူ ဝစ်ယောက်အား သူက
လှမ်းမေးသည်။ သူ့ လေသံက စိုးရိမ်သံလည်းပေါက်နေ
သည်။

'အင်း...'

လီနီကို ကျောခိုင်းနေသူက အေးတိအေးစက်ပြန် ဖြေ
သည်။

'သိုးသွေးကို အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး မင်းဂျာကင် အင်္ကျီ
အောက်မှာထားယင် ခားနဲ့ထိုးထိုးတဲ့အခါမှာ သိုးသွေး
ကိုညှစ်ထုတ်လိုက်၊ သွေးကအင်္ကျီကိုစွန်းသွားယင် ပိုပြီး
တော့ သရုပ်ပါမယ်၊ သဘာဝကျမယ်၊ ပဲ့ကြည့်ပရိသတ်
ကလဲပိုလက်ခံလာမယ်'

'နစ်ဂျယ်က ကျွန်တော်ကို ခားနဲ့ထိုးတဲ့အခါမှာ
တအားကြီး ဆောင့်မထိုးယင် ဖောင့်မယ်၊ ထိုးလိုက်တဲ့
အခါ ခားသွား ခားရိုးထဲကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဝင်သွား
အောင် ဆီလေးဘာလေးလဲ သေသေချာချာ သုတ်ထား
ပါဦး'

လဲသွားရာမှ ပြန်ထလာသည့် အရပ်ရှည်ရှည် လူက
ပြောသည်။

'ဒါသောက်တောင် အဆည်းဝယ်ယင်လဲ သတိထား
ထိုးပါမယ်ကွာ'

အရပ်ပုပုလူ၏ စကားကြောင့်ဝိုင်းကြည့်နေသူများက
ဝါးခနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုလဲ မှန်တီ၊ ဒီတစ်ခါ သရုပ်ဆောင်တာလောင်း
တယ် မဟုတ်လား'

ဟု အရပ်ပုပ္ဖလူက ရယ်သံများဆိုတော့ ဆက်မေ
သည်။

ရယ်ရယ်မေ မေမှာ ပြောဆိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ
ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရတော့မှ လီနိုမှာ စိတ်သက်သာရာ
ရပြီး အသက်ကို ကောင်းစွာရှူရဲတော့သည်။

အောက်စဖို့မြို့မှာတုန်းက သူ သွား ကြည့်ဖူးသည့်
ပြဇာတ်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရသည်။ ကွက်လပ်ကလေးမှာ
ရှိနေသေး ယောက်ျားများသည် အရပ်တကာလှည့်လည်
သွားလာက ပြဇာတ်ကစားနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ယခု
သည်နေရာမှာလာပြီး သူတို့ ဇာတ်တိုက်နေခြင်း ဖြစ်ရ
မည်။

ဇာတ်သဘင်များ ကခွင့်ကို လက်ရှိအစိုးရက လုံးဝ
ပိတ်ပင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကနေ
သော ဇာတ်သဘင်သမားများသည်လည်း ရာဇဝတ်သား
များပင်ဖြစ်သည်။

သည်လိုဆိုတော့ မိမိနှင့်ဘာထူးသနည်း။

ရာဇဝတ်သားချင်းအတူတူ ဘဝတူများသာဖြစ်သည်
ဟုလည်း လီနို တွေးလိုက်မိလေသည်။

သည်တော့ သူတို့ကို ဘာကြောင့် ကြောက်နေရတော့
မည်နည်း။

‘ကောင်းတယ်ဗျို၊ သိပ်ကောင်းတယ်’

ချုပ်ပုတ်ထဲမှာ ပုန်းနေသော လီနိုက အားပေးဝေး
အော်ဟစ်ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ခေါင်းများ အားလုံးသည် သစ်ရွက်များ ထူထပ်စွာ
ဖုံးအုပ်ထားသည့် ချုပ်ပုတ်ဘက်သို့ တစ်ပြိုင်တည်းလှည့်လာ
ကြသည်။ သူတို့ခေါင်းများကို လှည့်လိုက်ပုံမှာ အလွန်
သတိဝီရိယကြီးစွာ လှည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
သိသာလှလေသည်။

‘သည်အတိုင်း ဆီယပ်တော့ ဝါတို့မှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်
တစ်ယောက် ရှိနေပြီပေါ့’

လီနိုကို ကျောခိုင်းထားသော မွန်တီဆိုသူက အော်
ပြောသည်။

‘တို့ပြဇာတ်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့လူ အပြင် ထွက်ခဲ့
ပါဦး’

ဟုလည်း မွန်တီဆိုသူကပင် ခေါ်ထုတ်သည်။

လီနိုက ကွက်လပ်ကလေးထဲသို့ ချုပ်ပုတ်ထဲမှနေ၍
ပြောင်ပြောင်သင်းတင်း ထွက်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကြီး တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
သည်။ သူတို့ကြားထဲတွင် အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရလောက်
သည်။

သည်လိုနေရာမျိုးတွင် အလွန်တရာ ချောမောလှပ
သည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်

ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ ဘယ်
နေရာကနေ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်လာသည်ကိုလည်း
မည်သူကမျှ မပြောနိုင်။

ဖော်ပြ၍ မစွမ်းနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩ ကုန်ကြ
သောကြောင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် အသံတိတ်
သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဘုရားသခင်... မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါ
လား...

မုန်တိက ရေရွတ်သည်။

လိနိုဆီသို့ သူတို့လှာသည်။ သူ ခြေတစ်ဘက် ဆာနေ
သည်ကို လိနို သတိပြုလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်
လုံး ကိုယ်ထည်နှင့် ဟန်ပန်အမူအရာက နန်းဆံသည်။ ငွေ
ရောင် ဆံပင်တွေရှိသည်။ မုတ်ဆိတ်မိုးများသည်လည်း
ငွေရောင်များပင် ဖြစ်လေသည်။

အနီရောင် ဂဟဏ္ဍိ ပါကုတ်အင်္ကျီကိုသူဝတ်ထားသည်။
လည်ပင်းနေရာလောက်တွင် ဇာတုအများကြီး တပ်
ထားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဇာများက မည်းနေပြီ။
ညစ်ပတ်ပေရနေပြီ။

စီးထားသော ဖိနပ်ကြီးကသူ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း
ကို ကားနေအောင် လုပ်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။

လိနိုဆီသို့ သူ့လျှောက်လာနေပုံမှာ ကြားကြား ရွား
ရွား သန့်သန့်မာမာ ရှိလှသည်။

လိနိုကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပုံမှာလည်း အခွင့်အာဏာ
ရှိသူတစ်ယောက်၏ပုံမျိုး အပြည့်ပါသည်။

နောက်ပြီးတော့ လိနို ကို အလွန်သဘောကျသည့်အမူ
အရာကိုလည်း အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

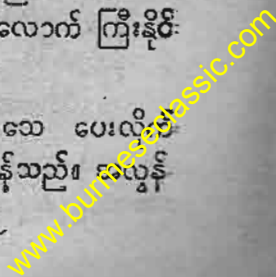
သည်လိအကြည့်မျိုး မြင်ရတော့ လိနိုရှာ ဝမ်းနည်း
ပက်လက် ဖြစ်သွားမိလေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်
အစားများမှာ ဖလော်ရာ ချုပ်ပေးသည့် အရောင်မဲ့မဲ့၊
ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့် အစဟောင်းနှင့် ချုပ်ထားသော
တောပုံများ ဖြစ်လေသည်။

နည်းနည်းကလေးမှ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော အဝတ်
အစားများဖြစ်သည်။ လိနို၏ အလှကိုလည်း ရုနုန်းပြည့်
ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။

အောက်စပို့မြို့မှာ နေတုန်းက ဝတ်ခဲ့သည့် အဝတ်
အစားများနှင့် လှလှပပကလေးဝတ်ဆင်မိလျှင် မည်မျှ
ကောင်းချိမ့်မည်နည်းဟု တမ်းတမိလေသည်။

သူ့အသက်သည် လိနိုထက် တစ်ပြန်လောက် ကြီးနိုင်
သည်။

လိနို၏ရှေ့မှာ ဒူးညှစ်ပြီး အရိုးအသေ ပေးလိုက်
သည်။ သူ့အမူအရာသည် အလွန်နန်းဆန်သည်။ အလွန်
လည်းကြည့်ကောင်းသည်။

‘မုန်တီဟော့ပါ’

သူ့နာမည်ကို မင်းညီမင်းသားများ ပြောသကဲ့သို့ ပြောသည်။

‘ကျွန်မနာမည် လီနီဖရင့်ဖို့’

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးမှ လီနီက သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူပြန် ကိုက်လိုက်မိလေသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ နာမည် အမှန်ကို ပြောလိုက်မိပါလိမ့်နော် ဟု သူ့ကိုယ်သူလည်း အမြဲစိတ်တင်လိုက်မိ ပသည်။

‘ကျုပ်တို့ကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွာတွေ့တာပါလဲ မစွဲမရင့်ဖို့ ဒီကွက်လပ်ကလေးမှာ ကျုပ်တို့ကို ကျုပ်တို့ သိပ် ကိုလိုခြုံလှပြီလို့ တင်နေတာ၊ ဘယ်သူမှ ရွာမတွေ့နိုင်တော့ သွားလို့ ယုံကြည်နေတာ’

‘ရှင်တို့ကို ကျွန်မလိုက်ရွာနေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်’

လီနီက သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြသည်။

‘ဟော့ဟိုနားကနေပြီး ကျွန်မကဖြတ်သွားတာ၊ ဒါ ပေခယ် ရှင်တို့အသံတွေ ကြားတာနဲ့ ဆင်းပြီး ချောင်း ကြည့်တာ ရယ်၊ ပုခင်းကောင်းတဲ့ ဓားချက်ပွဲကို တွေ့နေရ တော့တာပါပဲ’

ဟု လီနီကဆက်ရှင်းပြသည်။

‘ရယ်၊ ရာအောင်းတဲ့ခင်းခုတ်ပွဲ မဟုတ်ရပါဘူး ဗျာ၊ အလင်နဲ့နစ်ဂျယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြင်မှာ ဘယ်ကယ်

ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ကြသလို သဲကြီးမဲကြီး ခုတ်နေကြတာ ပါ။ မင်းကြည့်လော့၊ သူတို့ ဘယ်လောက်စိတ်အားထက် သန်နေကြသလဲ၊ တကယ်ကို သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နဲ့ တူ အောင်ကြိုးစားနေကြတာပါ’

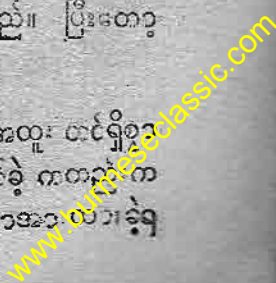
မုန်တီက သူတို့ လေ့ကျင့်နေသည်နှင့် ပတ်သက်၍ အလေးအနက်ရှင်းပြသည်။

‘ကျုပ်တို့ဘက်အဖွဲ့က ကြုံသလို လှည့်ရည်သွားလာ ပြီး ကနေရတာဆိုတော့ မင်းတို့လို မိန်းကလေးကို ညှော်ခံ ရရာကောင် တူတူတန်တန် မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သစ်သီး ဖျော်ရည်ကလေး လောက်တော့ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး နော်’

ဘက်အဖွဲ့သားများက လီနီအနားမှာ ဝိုင်းအုံလာကြ သည်။ မုန်တီက သူ့လူများကို ဘေးဖယ် ပေးကြဖို့ ခေါင်းယမ်းပြီး အချက်ပြနေသည်။ သူ့လူများကဘေးသို့ နည်းနည်းဖယ်ပေးကြသည်။

မုန်တီက ကရားထဲမှ သစ်သီးဖျော်ရည်ကို ကတ်တိုင် ကိုင်းပါသော ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ လီနီကို ကမ်းပေးသည်။

လီနီက ဝမ်းသာအားရ ကျေးဇူး အထူး တင်ရှိစွာ လက်ခံယူသည်။ တွမ်းမီးဖားမှ ထွက်ခဲ့ ကတည်းက သစ်သီးဖျော်ရည်မသောက်ခဲ့ရတဲ့ ရေကိုသာအား လိုက်ခဲ့ရ

သည်မှာ ကြာမြင့်လှချေပြီ။ နဂိုကတည်းက သစ်သီး
ဖျော်ရည်ကိုလည်း အလွန် ကြိုက်နှစ်သက်သူ ဖြစ်သော
ကြောင့် အတော်ဖြစ်သွားသည်။

တုံးလုံးလဲနေသည့် သစ်ပင်ပင်စည်ပင် မှာဘစ်နေရာကို
မွန်တီက ဖုန်များခါပေးသည်။ ပြီးတော့ လီနိုကိုထိုအပေါ်
မှာထိုင်ဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြသည်။

‘မင်း ဘယ် လာတာလဲ မစ္စဖရင့်ဖို့’

မွန်တီက မေးရိုး မေးစဉ် မေးပုံမျိုး မေးသည်။
သို့သော်လည်း သူ သတိမလစ်တမ်း ဂရုစိုက်နေသည်မှာ
သိသာသည်။ လီနိုကိုလည်း သေသေချာချာ အကဲခတ်
ကြည့်သည်။

‘မင်းဒီကိုလာရင်းလမ်းမှာများတစ်ယောက်ယောက်နဲ့
တွေ့ခဲ့သေးသလားဟင်’

သူ့မေးသည့်ပုံစံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တကယ်ပဲသိချင်
သောကြောင့် မေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လီနို သိလိုက်လေ
သည်။

သစ်သီးဖျော်ရည်ကို တစ်ကျိုက်သောက်သည်။ ပြီးမှ
ဖြေသည်။

‘ညတုန်းကတော့ မြင်းစီးသမားတွေ မြင်း စီး သွား
ကြရင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အော်ဟစ် ပြောဆို

သွားသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ မြင်းသည်ထော်တပ်က
ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး’

ထိုစကားကို အတော်ကြီး သတိထားပြီး သူဖြေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မွန်တီက မျက်မှောင်ကုပ်နေသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့တာသံမှ ကျွန်မမကြားခဲ့ဘူး’
ဟု လီနိုက စကားကို ကမန်းကတန်းဆက်သည်။

သည်တစ်ခါတုန်းသွားသူမှာ မွန်တီ ဖြစ်သည်။

‘ခုနင်က မြင်းစီးသမားတွေ ဘာရှာနေကြတာလဲလို့
မင်း မေးကြည့်လိုက်မိသေးသလား’

လီနိုက ကိုယ်ကို အနည်းငယ် မတ်မတ် ပြင် ထိုင်
သည်။

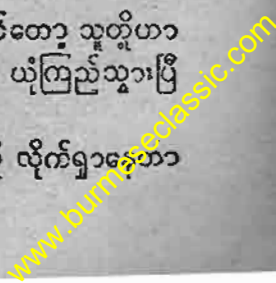
‘မမေးလိုက်ဘူး၊ သူတို့က...သူတို့က...ဒီဘက်ကို လာ
တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားတစ်ဘက်ကို သွားနေကြတာပါ’

‘တခြားတစ်ဘက်ကို သွားနေကြတာလား’

မွန်တီက လီနိုကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်နေ
သကဲ့။ ပြီးတော့မှ ရယ်ချလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ဟား ဟား ဟား...ဒီအတိုင်းဆိုယင်တော့ သူတို့ဟာ
မင်းကို လိုက်ရှာနေကြတာပဲလို့ ကျုပ် ယုံကြည်သွားပြီ
မိန်းကလေး’

‘ကျွန်မကို ရှာတာမဟုတ်ယင် ရှင်ကို လိုက်ရှာနေတာ
ပဲဖြစ်မှာပေါ့’

လိနီကလည်း ဖျတ်ခနဲ နှုတ်လှန်ထိုးသည်။ သူ့ မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်ထိတ်ထိတ် တောက်ပလာလေသည်။ မွန်တီက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပုံကလည်း အလွန် နန်းဆနေပြန်သည်။

နှစ်ယောက်လုံးကို ရှာနေတာပဲ ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။ အစိုးရက ပိတ်ပင်တာ မြစ်ကမ်းတစ်ဝိုက်ပေါ်ယားရှဲပြုလောက်တစ်ခုကို တို့ ကုန်ကြတာ၊ အရပ်တကာလည် ကုန်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်နေရာမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ မနားတမ်း ရွှေ့သွားနေရတယ်။ ကြာပြီ၊ ဇာတ်ကုတကို မိလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ပုဒ်မကြီးတပ်ပြီး ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သလိုကို အရေးယူနေတာ သာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ်တော့ နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူး...

မွန်တီက သက်ပြင်းချသည်။ သစ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို လှည်း သစ်တုံးပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ နေရာပြင်ထိုင်ပြီး မူ လိနီကို မေးသည်။

‘မင်းကလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခေ့ဖေ့ငိုဖို့’
‘ငွေခေ့ငိုဆံပင်နှင့်မွန်တီကို လိနီ သဘောကျသွားပြီ။ မွန်တီ၏မျက်နှာသည် အရွယ် တစ်သဖြင့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ မျက်လုံးများက ရိုးသားချင်းနိုးသည်။ သူ့ အပြုံးက ဟန်ဆောင်ပြုံးမဟုတ်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိသည်။’

လိနီက သစ်သီးဖျော်ရည်ကို အကုန် သောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မွန်တီကလည်း ယုံယုံ ကြည် ကြည် ပြင် ဖြစ်မွန်အတိုင်း ပြောပြပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘အောက်စပိုမြို့ရဲ့ မြောက်ဘက်မှ ရှိတဲ့ လမ်းဆုံမှာ ကျွန်မတို့ ဓားပြတိုက်ခံရတယ်။ ကျွန်မသွေငယ်ချင်း အသတ်သွားရတယ်။ ဓားပြတွေကတော့ လက်လွတ် ထွက်ပြေးသွားနိုင်ကြတယ်။ ဘာအထောက်အထားမှလဲ မကျန်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ လူသတ်သူဟာ ဥပဒေကြောင်းအရ ကျွန်မ ငါ့ဖြစ်နေတယ်။ အများကလဲ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ကျွန်မ သွေငယ်ချင်းကို ကျွန်မက ပြန်သတ်တယ်လို့ပဲ ယုံကြည်နေကြတော့တယ်လေ’

မွန်တီက အသက်ကို လေးလေးပင်ပင်ဆွဲပြီး ရှူနေသည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးကလေး လေချွန်သည်။

‘အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုယင်တော့ မင်းအမှုက တို့ထက်ကောင် ကြီးနေတော့တာကိုး’

လိနီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိကြောင်း လုံ လုံ လျှောက်သောက်သက်သေတူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သက်လွတ် ထွက်ပြေးခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရဲ့ ကျွန်မ လျှောက်လိုက်လို့ ဖြစ်နိုင်မလားဟင်’

လိနီက သူ့ကို အားကိုးတကြီးကြည့်ပြီး မေးချလိုက်သည်။

မွန်တီ၏ ထူထဲသော မျက်ခုံးမွှေးကြိုးများ တွန့်လှီသွားသည်။

‘မိန်းမ တစ်ယောက်အနေနဲ့လား၊ မင်းမြင်မှာပေါ့၊ တို့အဖွဲ့သားတွေအားလုံး ယောက်ျားတွေ ချည်း ပဲ့လေး ပြဇာတ်တွေ မင်းကြည့်ဖို့တယ်ဆိုယင် အမျိုးသမီး ဇာတ်ကောင်တွေ နေရာမှာလဲ ယောက်ျား တွေ ထပ် သရုပ်ဆောင်တယ်ဆိုတာ မင်း သတိပြုမိမှာပေါ့’

လိနိုက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။

‘ရှင်တို့ထဲမှာ အသက်သုံးဆယ်အောက် ရှိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ ကျွန်မ မတွေ့မိဘူး’

မွန်တီက ရယ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့အားလုံး အဘိုးကြီးလေးတွေချည်းပါပဲ ဟား ဟား- ကျုပ်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့တွေက အခကြေးငွေကောင်းကောင်းလဲ ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မဖြူစလောက် ပေးနိုင်တာ၊ ကုန်ထုတ်ကုန်ဝင် ခိုးကြောင်ခိုးဝက် နဲ့ ပြေလွှား ကုန်ရတာဆိုတော့ များများ ပေးနိုင်ဘူး၊ လူသစ်ဆိုလို့လဲ နည်းနည်းပါးပါး စုံစည်းနိုင်တယ် ပိုက်ဆံအရနည်းတော့ ကျုပ်တို့ဇာတ်တွေကို တယ်သူက စိတ်ဝင်စားတော့မှာလဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထက်တုန်းကတော့ ကျုပ်တို့ ဇာတ်သဘင်တွေ ဆန်းပွင့် ခဲ့ကြတာ

ပေါ့၊ ဝင်ခွင့်ကောင်းပြီးတော့ ဇာတ်သား တွေကိုလဲ ညှေးကြီးတွေ ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

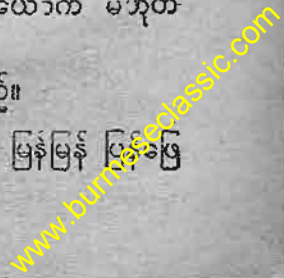
‘အခုကရွမ်းဝဲလဲ အစိုးရတက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဇာတ်ရုံတွေအားလုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့တွေလဲ အစိုးရကတစ်ဖမ်းတည်းဖမ်းနေလို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေးပြေး ခုခံကြရတယ်၊ ဇာတ်ရုံတွေ မရှိတော့လို့ တောထဲမှာက ရ ဂိုဒေါင်ထဲ က ရ စားကျီတွေထဲက ရ နဲ့အကုန်အကျွန်ုပ်တို့က အထုတ်ကုန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားတွေလဲ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းကုန်ပြီ၊ ဆောင်းတွင်းမှာလဲ တခြားဝတ်စရာမရှိတော့ ဒါတွေကိုပဲ ချဝတ်နေကြရတယ်၊ လူတွေနဲ့ဇာတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဟစ်နေရာကတစ်နေရာကို သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းပေးတဲ့ လှည်းဆွဲ မြင်းတွေကိုလဲ ဝလင်အောင် ကျွေး မစားနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေအား နန်းလဲယေးတစ်ယောက် ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပျော်ယမားတစ်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တင်ကျွေးထားနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုးမှာ မရှိတော့ဘူးလေ’

လိနို၏ မျက်နှာမှာရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

‘ကျွန်မဟာ အပျော်ယမား တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး’

ဟုလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် မွန်တီက ဆိုင်းမနေဘဲ မြန်မြန် ပြန်ပြန် သည်။

‘အို...အို ကျုပ်က အဲဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာမင်းတတ်ထားတာ ဘာများရှိသလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားတွေကို ကောင်းကောင်း ချုပ်တတ်သလား၊ အဲဒီပညာတတ်ယင်တော့ အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့အဝတ်တွေ အားလုံးစုတ်ပြတ်ကုန်ကြပြီလေ’

သည်လိုကျပြန်တော့လည်း လိနို၏မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

‘ကျွန်မအချုပ်အလုပ်ပညာမတတ်ပါဘူးရှင်၊ လျှော်တာဖွတ်တာမျိုးဆိုယင်တော့ တတ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့အဖွဲ့သားတွေကလဲများတော့ ကျွန်မ ပင်းမင်း ဓာဝန်ယူမယ်ဆိုယင် ယူနိုင်ပါတယ်’

လိနိုက သူ့မှာအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာမတတ်ကျွမ်းသည့်အကြောင်းကို ရှိရှိသားသားပဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလေသည်။

မုန်တိက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

‘အဲဒီအလုပ်ကျတော့လဲ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်တယ်၊ မြစ်ဘေးချောင်းဘေးမှာ ကျုပ်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့စခန်းရတဲ့အခါ အဲဒီမြစ်ထဲ ချောင်းထဲ ဆင်းပြီးကိုယ်အဝတ်ကိုယ် လျှော်ကြရတာပေါ့၊ ဆင်းရဲခြင်းဟာ လူတွေကို အလုပ်မျိုးစုံတတ်စေတယ်လေ’

လိနိုမှာ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားလေတော့သည်။ သို့သော်လည်း တကယ်စိတ်ပါ၍ မေးခြင်းမ ခုတ်သည့် ပုံစံမျိုး ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

လိနိုက ယစ်တုံ့ပေါ်မှ ထုသည်။

‘သစ်သီးပျော်ရည်တိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မလဲ ခရီးဆက်လိုက်ဦးမူပဲ’

ဟု ပြောသည်။

‘ခဏနာပါဦးလား’

မုန်တိက လိနိုကိုကြည့်ပြီးစဉ်းစားနေသည်။ အဖော်လေ ကြာသွားသော့မှ သူကမေးသည်။

‘စီခိုင်စက်စား မြို့ကို ရောက်အောင် မင်းသွားနိုင်ပါ့မလား’

‘စီခိုင်စက်စားမြို့ကို ကျွန်မ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ပွဲတော်ကိုသွားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ဘာထဲမှ ကျွန်မအခု မျက်စိလည်နေပြီ၊ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ ဘယ်အရပ် ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ သိရအောင် တောင်ကုန်း မြင့်မြင့်ပေါ်တက်ကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ်...’

လိနိုက မုန်သည့်အတိုင်း ပြောသည်။

‘ကိစ္စ-ရှိပါဘူး၊ မင်းဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ စီရင်စက်စတာ မြို့ကို ဘယ်လမ်းကနေသွားရမယ်ဆိုတာလဲ ညွှန်ပြပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကျုပ်တို့က အခုရှေ့တော်ပြေးကို စောင့်နေကြတာလေ’

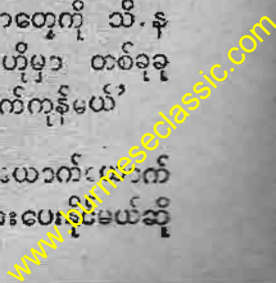
‘ရှေ့တော်ပြေး...ရှေ့တော်ပြေးဆိုတာ ဘာလဲဟင်’
လီနီ နားရှုပ်သွားသည်။

‘ရှေ့တော်ပြေးဆိုတာ တို့ဇာတ်အဖွဲ့ရဲ့ရှေ့က ကြိုသွားနဲ့ ပြီး ဇာတ်က လိုရအောင် လိုအပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ ကြိုလုပ်ပေးထားရတဲ့လူကို ခေါ်တာ၊ ဇာတ်အဖွဲ့ဝင်တွေ နေထိုင်ဖို့ နေရာ ထိုင်ခင်း ရွာခေ့ စီစဉ်ပေးထားရတယ်၊ ဇာတ်က ဖို့ နေရာရွာပေးထားရတယ်၊ နယ်မြေ အာဏာပိုင်တွေက ဥပဒေကိုတိတိကျကျကိုင်တွယ်ပြီး ဇာတ်အဖွဲ့တွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်အရေးယူမယူ သူက လေ့လာအကဲခတ်ရတယ်၊ အာဏာပိုင်တွေကြမ်းတုန်းမမြေဆိုယင် ကျုပ်တို့ အဲဒီနယ် မြေကို ရှောင်ရတယ်၊ တခြားတစ်နေရာကိုပြောင်းရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လာအောင် သူကပဲစီစဉ်ပေးရတယ်၊ မြို့ခံထဲကလည်လည်ပတ်ပတ် နွဲ့နွဲ့စပ်စပ်ရှိတဲ့ လူသုံးလေးယောက်ကို ရွာပြီး ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ဘယ်နေရာမှာ ဇာတ်က ယေ့ အကြောင်း ပြောပြတာ လိုက်ရုံပါပဲ၊ သူ့ ဘာနဲ့သူ့ပြီးသွားဟာ မွန်တီက အထေးစိတ်ရှင်း ပြသည်။

လီနီက သူ့ကိုအံ့ဩတကြီး မော်ကြည့်သည်။ မွန်တီက မျက်နှာအမူအရာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘မင်း အံ့ဩ သွားသလား၊ ကျုပ်တို့ ဇာတ်ကတဲလုပ်ငန်းကို ဒီလိုပဲပြီးစလွယ် လက်တန်းလုပ်လို့ ရတယ်လို့ များထင်နေသလား မစ္စဘာဖရင့်ဖို့၊ လက်တန်း လုပ်လို့ မရဘူး၊ ကြိုပြီးစီစဉ်ရတယ်၊ ကြိုတင်စီစဉ်ရာမှာလဲ ပေါ့တီးပေါ့ဆလုပ်လို့မရဘူး၊ ထောင်စေ့ နေအောင် ကြိုပြီး အစီအစဉ် တွေလုပ်ရတယ်၊ အခုခေတ်က ကျုပ်တို့ အနုပညာသည်တွေအပေါ် ဥပဒေ နှောင်ကြီးတွေ့အမျိုးမျိုး ချည်နှောင်ထားတော့ ပိုလို့တောင် ဂရုစိုက်ရသေးတယ်၊ ဝိလ်ဆမ်းမားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ရှေ့တော်ပြေးပဲ၊ လိုအပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေလုပ်ဖို့ စီရင်စက်စတာကို သွားတော့ ရက်သတ္တပတ်နစ်ပတ်ရှိသွားပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက သူ ပြန်ရောက်လာဖို့ ကောင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီက ဘာသတင်းမှကို ကျုပ်တို့ကြားရတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားဖို့ ဆိုတင်ကျပြန်တော့လဲ စီရင်စက်စတာမြို့မှာ ကျုပ်တို့မျက်နှာတွေကို သိနကြတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး၊ ဟိုမှာ တစ်ခုခု များယွင်းနေပြီဆိုယင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်’

‘ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကိုယ်စား တစ်ယောက်ယောက် သွားရုံစမ်းပေးဖို့ လိုနေတယ်၊ မင်းသွားပေးနိုင်မယ်ဆို

ရင် စားစရိတ်ထို့၊ တည်းခိုစရိတ်ထို့ အလုံအလောက်
ပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့တော်ပြေး စိမ့်ဆမ်းပေး
ကာဖြင့်အယ်ဆိုကာ စုံစမ်းပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် နောက်
ကိုဆက်သွားဖို့ ရေခဲသေတ္တာ အလုံအလောက်ပေးမယ်’
‘သွန်တီမမျက်နှာကိုလဲ စိရင်ပက်စကားမြို့သွန်သွန်
ချိုက သိကြမှာပါ’

လိနိုက အလုံအလောက်ဖြင့် ချေရွတ်နေသည်။ ပြီးတော့
တစ်စုံတစ်ရာကိုလဲ အလှူအနက်စဉ်းစားနေသည်။

‘ယင်ခုခံတာ့ရှိတယ်၊ ကျွန်မ ရုပ်ဖျက်သွားရင်တော့
ရမယ်၊ အဝတ်အစားနဲ့ ရုပ်ဖျက်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်မ
ဝတ်စရာ ပုံပျက်ပန်းပျက်အဝတ်တစ်ခုခုကဲ့သို့ ရှင်တို့ဆီ
မှာ ရှိသလောက်ပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ဆံပင်တုတ် လို
တယ်၊ ကျွန်မဆံပင်အရောင်ကို ပြောင်းပစ်ရမယ်’

မုန်တီက လိုက်ရာမှထသည်။

‘ဒါလောက်တော့ ကျုပ် အယ်နိုင်တယ်’

ထို့နောက် ဇာတ်အဝတ်အစားများ ဆင်ယင်လှည့်လည်
ဆီဆို့ လိနိုဖို့ ခေါ်သွားသည်။

‘အမျိုးသား ဇာတ်အကောင်တွေအတွက် အဝတ်အစား
ဖို့ကျုပ်တို့တတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂျူလီးယပ်စ်ဆီဇာ
တို့၊ လိယာဘုရင်ကြံ တို့ဆိုတဲ့ ဇာတ်အကောင်တွေကလေး
အမျိုးသား ဇာတ်အကောင်တွေနေရာမှာ ကိုယ် ရှိတယ်’

ကိုယ်ဝတ်က ကြံရတယ်၊ အမျိုးသမီး ဇာတ်အကောင်တွေရာ
အတွက်ပဲ အဝတ်အစားတွေချုပ်ထားတယ်၊ ယောက်ျား
တွေက မိန်းမလိုဝတ်ရတာဆိုတော့ မင်းနဲ့ဆိုရင် ကြီး
ကောင်းကြီးနေလိမ့်မယ်၊ အပ်နဲ့အပ်ချည်ရှိတယ်၊ အေး
လိုက်သိလိုက်တာပေါ့၊ အနက်ရောင် ဆံပင်တုတ် တစ်ခု
လောက်လဲ တွေ့ချင်တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ အမျိုးသမီးဇာတ်
ကောင်အခန်းကတော့အခါမှာ အဲဒါတွေက မရှိ မဖြစ်
မဟုတ်လား’

မုန်တီကလည်း လိနိုကိုရှင်းပြနေရင်း ဘစ်သားသေတ္တာ
ကြီးများထဲမှာ မွှေးနှောင်ရွာနေသည်။ အဝတ်အစား
မျိုးစုံအကောင်များ၊ အစုံတစ်မျိုး၊ ယပ်တောင် ကျီး
များ တစ်ခုပြီးတစ်ခုထွက်လာသည်။ ဦးထုပ်များလည်း
ပါသည်။

မုန်တီက အဝတ်ရောင်ဂါဝန်တစ်ခုကိုကိုင်ပြီး ထိုင်ရာ
မှထသည်။ ဂါဝန်ကို သေသေမျှားချောကြည့်သည်။ လည်
ပင်းနေရာတွင် ဇာမျှားရှိသည်။ နေရာအချို့တွင် အစွန်း
အထင်းများရှိသည်။

လိနိုက ထိုဂါဝန်ကိုမက်မောစွာကြည့်သည်။ အသစ်
တန်းက ဘယ်လောက်များ လှလိုက်လေမလဲဟု တွေး
ကြည့်သည်။ နောက်ပြီးတော့ နှမြောတသစွာဖြင့်လည်း
ကိုင်ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဒီဂါဝန်မခကောင်းသေးဘူး၊ ဒါလောက် တောက်
တောက် ပြောင်ပြောင် အဆောင်ကြီးဝတ်ပြီး စီရင်စက်
စတာမြို့ကိုသွားဖို့အတတ်ဘူး’

ပြောပြောဆိုဆို လီနိုလက်ထဲမှဂါဝန်ကို ဆွဲယူသွား
သည်။ နောက်ထပ်ဘစ်ထည်ကိုထုတ်သည်။

‘ဟောဒါ ပိုတောင်းမယ်’

မုန်တီက မုဆိုးမဝတ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
ဇာနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးအနက်လည်း ပါ
သည်။

‘မျက်နှာဖုံးပါတဲ့အတွက် မင်းမျက်နှာကို အလိုလို
ကွယ်ဝှက်ထားပြီးသားဖြစ်သွားရောမဟုတ်လား၊ ဟော
ဒီဆံပင်တုလဲကောင်းတယ်၊ နည်းနည်းတော့ ရွှေနေတယ်၊
ပြန်တည့်လိုက်လို့ရပါတယ်’

ဆံပင်တုအနက်ဆောင်တစ်ခုလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
သည်။ အနည်းငယ်ရွှေ နေသည်မှာ ပြန်ပြင်၍ ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။

‘ဝီလ်ဆမ်းမားအကြောင်း မင်းစုံစမ်းပြီး စီရင်စက်
စတာမြို့ကပြန်လာရင် နောက်အခေါက်တွေမှာ အဝါ
ရောင်ဂါဝန်တို့၊ အညိုရောင်ဆံပင်တုတို့ကို သုံးတာပေါ့’

စားသောက်စရိတ်နှင့် တည်းခိုခန်းခများယူပြီး လစ်
ပြေးမသွားအောင် သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် နောက်ထပ်

အလုပ်ရှိသေးကြောင်း မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်ကို လီနိုက ချက်ချင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

မုန်တော့လည်းမှန်ပါသည်။ အခုမှတွေ့ကြရသူများကို
မည်သို့ယုံကြည်နိုင်မည်နည်း။

လီနိုက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စသားဖြင့် ပြောမနေ
တော့ဘဲ သူ့ကို ပြန်ပြီးပြုံးပြလိုက်သည်။

ပိုက်ဆံယူပြီး မိမိထွက်ပြေးမည် မဟုတ်ကြောင်း မည်
သို့ အာမခံချက်ပေးရမည်ကို သူမသိပါ။

သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ရိုးသားသောအရိပ်
အရောင်များ ထင်ရှားစွာ ရှိနေကြလိမ့်မည်ဟုတော့မျှော်
လင့်မိသည်။

မုန်တီက အပ်နှံအပ်ချည်ကို ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှ
နှိုက်ပေးသည်။ ပိုက်ဆံအကြွ အချို့ကိုလည်းပေးသည်။
သူ့မှာ ပိုက်ဆံများများစားစား ရှိနေသေးသည့်ပုံလည်း
မပေါ်တော့ချေ။

သစ်ပင်များဘက်သို့ လက်ဘစ်ဘက် ဝေ့ရမ်းပြသည်။

‘ဟောဟိုမှာ မင်းရွဲအဝတ်လဲခန်း’

ချုပ်တံများနောက်သို့ လီနိုဝင်လာခဲ့သည်။

ဂါဝန်ကိုကျဉ်းသွားအောင်လိုက်သိုသည်။ ရွဲ နုသော
ဆံပင်တုကိုလည်း ပြင်သည်။

အာ လုံး ပြင်ပြီးသေးအခါ ထိုအဝတ်အစားများ
ဝတ်ပြီး ချုပ်ပုတ်များနောက်ကွယ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဝိုင်းကြည့် နေကြသော ဇာတ် အဖွဲ့သားများ
သဘောကြော အားပေးကြသည်။

‘မင်းကို ဘယ်သူကမှ မှတ်မိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
ဖခင်ဖို’

မွန်တီက သေးသင်္ချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး က
နပ်စွာ မှတ်ချက်ချသည်။ ထို့နောက် အစီအစဉ်များက
ပြောပြသည်။

‘ဝိလ်ဆမ်းမားကို ရှုဖွဲ့က သိပ်ခက်ပါဘူး
အောက်ခံခံခဲ့ရောင်း တည်းခိုခန်းမှာ သူ့ရှိနေလိမ့်မယ်
တည့် ခိုးနန်းဝိုင်ရှင်ရဲ့ ညီမနဲ့ သူ သိပ်ရင်းတယ်လေ။ အဲ
မိန်းမ အိမ်ထောင်မကျခင်က သူ့တို့ သိပ်ခင်ကြာဘာဝိလ်
အချက်ကမိန့်မိမြင့်ပဲ။ နှာခေါင်ကတော့နီသလားမအေးနဲ့
စတင် ရာဘယ်ရီသီးက အရှုံးပေးရမလောက်အား။ အဝ
ရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်သားလိမ့်မယ်။ သူ့မှာက အဲ
တစ်ထည်ပဲရှိတယ်။ ဆံပင်ရှည်တယ်။ အရောင်က ထော
ပတ်အရောင်၊ မင်းက သူ့တူမယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကို
လိုက်ရှားပေါ့။ သူ့နတ်တော် ကွေးမှာ တူမေးတူ အများ
ကြို ရှိတယ်။ သူ့ မကြာခဏပြောပူတယ်’

မွန်တီက ပြောရင်းပြုံးသည်။

‘ကျွန်မ တွေးအောင်ရှာမယ်’

လီနိုက ရဲရဲကြီးကတိပေးသည်။

မွန်တီပြောသလို ရုပ်ရည်ရှိသည့် ယောက်ျား တစ်
ယောက်ကို တာကြောင့် အရှာခက်ရ မည်နည်းလည်း
အားကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

‘စီဒင်ဝက်စတားမြို့ကို အခုပဲ လိုက်သွား ချေပိုင်သ
အားရှင်...’

မြေကွက်လပ်ကလေး၏ အစွန်းတစ်နေရာတွင် မွန်တီ
ထိုင်နေချိန် သမင်သား ဂင်နေကြသည်။ လီနိုက ဆိုနေ
ကို တမ်းတမ်းတတ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဖြန်လောက်ထွက်ယင် အလော
ခပ်ပါ။ လွှမ်းမှာမဖြစ်သင့်တော့ မဖြစ်စေခင်ဘူး။
လိကို အစိုးရက ဖမ်းထားတယ်ဆိုယင် ကျုပ်တို့ကိုပါ
အစက်လေး မှာမျိုးကို လေ့လာဘူး။ ကျုပ်ပြော တာမင်း
အစားပေါက်တယ် မဟုတ်လား’

လီနိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ အနက်ရောင် ဆံပင်တူမှ
မခွဲကလေးများ လှုပ်ခါသွားသည်။

မွန်တီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ မိမိယခု သူ
တို့က ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်း တစ်ခုနဲ့ ညီညွတ်

အန္တရာယ် မကင်းရှင်းကြောင်း သဘော ပေါက်သွား
သည်။

ထိုညက မီးပုံကိုအသယ်မှုထာပြီး ဇာတ်အဖွဲ့သား
များ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ အားလုံးကို သမင်သားကင်နှင့်
သင်သီးပျော်ရည်များ ထိုက်ကျွေးသည်။

မွန်တီနှင့် သူ့အဖွဲ့သားများက ခေတ်ကောင်းစဉ်က
သူတို့ မည်နည်းမည်ပုံ ကဲ့ရဲ့ကြကြောင်း၊ ဝင်းငွေ ဘယ်
လောက် ကောင်းကြောင်း၊ လေဟာပြင် ဇာတ်ရုံများတွင်
လည်း ကပြခဲ့ဖူးကြောင်းများ လီနိုကို ပြောပြကြသည်။

မွန်တီကမူ ဝီလျ ရှိတ်စပီးယား ဆိုသော စာရေးဆရာ
ကြီးနှင့် သိကြောင်းများကိုပါ ဝါဝါကြွားကြွား ပြော
သည်။ ရှိတ်စပီးယား ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ဆယ်
ဆယ် ကျော်ပေပြီ။

သူတို့ဇာတ်အဖွဲ့သားများသည် အရပ်တကာ လှည့်
လည် ကပြရင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေကြသူများ ဖြစ်
သည်။ ရှိတ်စပီးယား အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်က မပေး
သေးသူ အထောက်များသည်။ မွေးသည်ဆိုလျှင်လည်း ပြော
လွှား ဆော့ကစားနေသည့် ကလေးအရွယ်မျှသာ ရှိသေး
လိမ့်ဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူတို့နှင့်ယခုလိုထိုင်ပြီး စားရင်းသောက်
ရင်း စကားပြောနေရသည့်အတွက် လိုရီနာကို လွမ်းသည့်

စိတ်မှာ အများကြီး သက်သာသွားပါသည်။ ထိုမျှမက
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရယ်လားခမာလားဖြင့် ပျော်ပျော်
ပါးပါး ဖြစ်လာသည်။

ဝစ်ခါတလေ သတိရသောအခါတွင် လိုရီနာလေးက
အမေကိုများ လွမ်းနေလေမည်လားဟု စဉ်းစား ကြည့်
ရင်း 'အဓိပ္ပာယ် မရှိဘာတွေ ငါ တွေးနေတာပဲလေ' ဟု
သူ့ စိတ်ကို သူပြန်ထိန်းသိမ်းသည်။

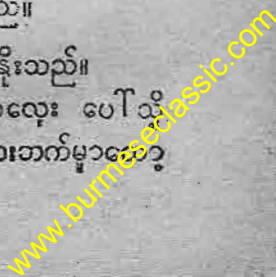
ထိုသို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားဖြေသည့် ကြားမှပင်
သူ့ စိတ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်သည့် အတွေးများသည် တစ်ချိန်
တစ်ခု ဝင်လာတတ်လေသည်။

ထိုညက သူ့အိပ်ဖို့ လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် နေရာစီစဉ်
ပေးသည်။ မည်သို့သော အနှောင့်အယှက်မျှ မထွေစေရ
ပါဘူးဟုလည်း မွန်တီက ကတိပေးသည်။

မွန်တီ ဘာဆိုလိုကြောင်း လီနို သဘောပေါက်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ယုံကြည်ပါသည်ဆိုသည့်သဘောဖြင့်
ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထိုညက တကယ်ပဲ အနှောင့်အယှက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့်
ထောင် မွန်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့ပါသည်။

ဇီးကွက်အော်သဖြင့် တစ်ကြိမ်ပဲ လဲနိုးခဲ့သည်။
လသာနေသည်။ သူတို့ ကွက်လပ်ကလေး ပေါ်သို့
လရောင်ထိုးကျ နေသည်။ သစ်တောကြီးများဘက်မှာအော့
မှိုင်းအုပ်နေသည်။

ဇာတ်အဖွဲ့သားများအနက် တစ်ယောက်မှ တစ်ပါး အားလုံးနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေကြသည်။
ဖအပ်သော ထိုတစ်ယောက်ကား မွန်တီ။

မွန်တီသည် လက်နောက်ပစ်စာ ခေါင်းငုံ့ပြီးကွက်လပ် ကလေးမှာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်။

သူတို့သည် တောထဲတွင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပုန်းအောင်း ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဇာတ်က စားနေရသူများဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်က မလွတ်မကင်း။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်အဖွဲ့ကြီး တစ်ခုလုံး၏ တာဝန်ဆာ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ကျရောက်နေ လေရာ ဘတိုသားနှင့်မှ တန်ကကျမည်ဖြစ်ကြောင်း ထိုည ဖအပ် လိနိုကောင်းစွာ နားလည်သွားလေသည်။

လိနိုက မွန်တီကို သဘောကျသည်။ သူ့အသက်လည်း ထင်သလောက် ကြီးသေးပုံ မပေါ်ပါ။

လိနိုပြန်အိပ်ချော့သွားပြီး မီးပုံမှမီးလောင်သံကြောင့် နောက်နုပန်ကံတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ မိုးလင်းနေ ချေပြီ။

အကျင့်ပါးနေသဖြင့် သမီးလေး လိုရီနာကို လက်တစ် ဘက်က အလိုလို စမ်းလိုက်မိသည်။ ဘာကိုမျှ မစမ်းမိ သောသူမှ မိမိတစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေ လာခဲ့ရကြောင်း ကို သိပြန်ရသည်။ ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် လိုရီနာ ကလေးသည် ဖလော်ရာကို သူ့အမေထင်ကာ မော့ကြည့် နေလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးနေမိလေသည်။

လိနိုသည် ချက်ချင်းမထသေးဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လွဲနေ ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ မျက်လုံးကို အတက်မှိတ်ထား သည်။ မျက်ရည်များကျမလာပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိ သည်။

ထွက်လာမိမှတော့ နောက်ကြောင်းကို ပြန်မကြည့် တော့ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ နောက်ဆံ့သင်းနေလျှင် တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့ သမီးလေးဆီ ပြန်သွားမိလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပြန်သွားခြင်းသည် သမီးလေးကို ခေါ်ယူဖို့ဖြစ်ရာ သက်သက် သမီး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နားလည်ထားသည်။

အခြေအနေကောင်းမှ ပြန်ရမည်။ သည်ကြားထဲတွင် လှမ်းစိတ်ကို တတ်နိုင် သလောက် ပြောဖျက် ရမည်။ လှမ်းနေ ဆွေးနေခြင်းသည် အင်အား ဆုတ်ယုတ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။

ဘဝ တိုက်ပွဲ များတွင် အောင်နိုင်မှု သမီးလေးနှင့် ပြန်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ သမီးလေးနှင့် ပြန်တွေ့ချင်လျှင် ဘဝတိုက်ပွဲမှာ အောင်ပွဲခံအောင် တိုက်ရပေလိမ့်မည်။

ဂျက်ဖရီ အကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစားမိအောင် သူ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဂျက်ဖရီသည် အမြဲတမ်း သူ့ ဝိညာဉ်ထဲမှာ ကွဲကြဲ နေသော သူ့အသက်နှလုံးထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်အဖွဲ့သားများနှင့် ဝိုင်းဝန်းပြီး နံနက်စာ စားကြသည်။ လိနို စားနေဆဲမှာပင် အချိုကပြိုစီးသွားကြကာ ဇာတ်ဝင်စကားများ အလွတ်ကျက်သွားကျက်၊ ဓားရေးလှေကျင့်သူက ကျင့်နှင့် ဇာတ်နှင့် ပတ်သက်သည်များကို ဝီရိယရှိရှိဖြင့် ဆောင်ရွက်လေ့ကျင့်နေကြသည်။

ဘောထဲမှာပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေနေကြရသော်လည်း သူတို့အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးရှိခနဲကြသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှလှသည်။

ခရီးထွက်ဖို့ မြင်းပေါ် သူတက်တော့ ဝိုင်းဝန်းဩဘာပေးကြသည်။

မြင်းရောလူပါကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းနားပြီး ကောင်းကောင်းအိပ်ထားရသည်မို့ လှန်းဆန်းနေသည်။ မွန်တီတို့ ညွှန်ပြလိုက်သည့်အတိုင်း ဝီရင်စက်စတာ မြို့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ခရီးနှင်ခဲ့လေတော့သည်။

လိနို၏ ပုံပန်းမှာ ဆံပင်က နက်နက်၊ မုဆိုးမဝတ်ရုံ ကြိုးက ခပ်နှမ်းနှမ်း၊ မျက်နှာဖုံးထူထူကလည်း တပ်ထားသဖြင့် ရုပ်ကောင်းကောင်းပျက်နေတော့သည်။ မည်သူမျှ မှတ်မိနိုင်စရာအကြောင်း မရှိချေ။

ခရီးပြင်းနှင့်ခဲရာ ထပ်ထားသည့် အချိန်မှာပင် ဝီရင်စက်စတာမြို့နှင့် မလှမ်း မကမ်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။

ဝီရင်စက်စတာကို ပွဲတော်ရက်တုန်းက သူ့အစ်မ မက်နှင့်အတူ တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဝီရင်စက်စတာမြို့ကို သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါသည်။

အောက်ခိုဇ်နှင့် ဘောင်း တည်းခိုခန်း ဘယ်နားမှာရှိကြောင်းလည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် တည်းခိုခန်းသို့ မဟာကလျောက် မြင်းစီး သွားသည်။

မြို့ကြီးမှာ မြို့ပျက်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ပြည်တွင်း စစ်က အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်၏ ဆိုးယုတ်ပုံကို ယခု မျက်ဝါထင်ထင် မြင်တွေ့နေရလေသည်။

မုဆိုးမ အဝတ်အစားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် မြင်းစီးလာသည်ကို လူအက ကြည့်ကြသည်။ လိနိုက ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။ မြင်းရှိန်ကိုလည်း လျော့ချသည်။ မုဆိုးမတစ်ယောက်က မြင်းကို ခုန်းစိုင်းစီးနေ၍ မဖြစ်။

အောက်ခိုဇ်နှင့်ဘောင်း တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သည်။ သူ့ကို သိသူရှေ့သဖြင့် ကံကောင်း နေပါသည်။ မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး အများ စားသောက်ခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် မှာ သောက်သည်။

ကျွန်းဦးလေး ဝိလ်ဆမ်မားကိုမျှား တွေ့မိပါ သလားရှင်၊ အလျင် ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ် သောက်က

မိမိကို ရောက်လာတဲ့ လူပေါ့၊ ကျွန်မယောက်ျား ရုတ်တရက် ပျက်စီးသွားလို့ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ အတွေ့အကြုံ မရှိတော့ ကျွန်မမှာ မှလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ ရုက္ခတွေ့ ရောက်လွန်းလို့၊ ဦးလေးကတော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိဘယ် မဟုတ်လား'

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကို လီနီက ပြောပြသည်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ချက်ချက်ချာချာရှိလှသော မုဆိုးမ ငယ်ငယ်လေး အပေါ်မှာ စေတနာတော်ပိုကာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ အကူအညီများ ပေးတော့သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တည်းခိုခန်းမှာ ဆမ်းမား လာတည်းတယ်၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မာမာချိုချေးကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ သူ့အရက်တွေအများကြီးသောက်၊ သိုးဇလေးခြေထောက်တွေ အများကြီးစားပင်လိုက်တယ်၊ ညကျတော့ ဗိုက်ထဲက အောင့်တယ် အောင့်တော့တာပါပဲ၊ ဆရာဝန်ကို ကျုပ်တို့အပြေးအလွှား ခေါ်ပေးတယ်၊ ဆရာဝန်လဲ ချက်ချင်း ရောက်လာပဲတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက် မမီတော့ဘူး။

'ကျုပ်တို့မှာ သူ့ စေတီရုပ်ရွာကိုလဲမသိ၊ သူ့ဆွေမျိုးသားရင်းတွေ ဝယ်မှာ နေကြတယ်ဆိုတော့လဲ မသိတော့ဘူးလို့မှ အကြောင်းမကြားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ဆမ်းရဲသား များကို သင်္ဂြိုဟ်ဆလိုအမှတ်အသားမရှိတဲ့ ခြေပုံတစ်ခုမှာ အရပ်ကပ် ပိုင်းဝန်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရယ်၊ ဘေးကွင်းမှာ နေတယ်လို့တော့ တစ်ခါတုန်းက သုံးပြားဖူးတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့ဆွေမျိုးတွေမျိုး ရှိသေးလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်'

လီနီက ခင်တိုးတိုး ရွှေ့တည်သည်။

'သူ့ မှာပါတဲ့အဝတ်အစားနဲ့ သူ့မှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံက သူ့ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်တောင် မကုန်မိဘူးပေါ့၊ ကျုပ်က ပဲစိုက်လိုက်ပါတယ်၊ အဲ... ချီလေး ယစ်လုံးတော့ ကျုပ်သိမ်းလေတယ်၊ သူ့ဆွေမျိုးထဲက ဝမ်းယာကယောက်များ ရောက်လာယင် ပြန်ပေးရအောင်ဆိုပြီး သိမ်းထားတာ။

လီနီက မျက်ရည်စများကို ထို့သည်။ ဦးလေးစေဆုံးသွားပြီဆိုသောသတင်းကို ကြားရသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက် သွားလေဟန် ဆောင်သည်။

ထိုနာရီကို မိမိမယူလိုတာကြောင့်၊ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ညီမနှင့် ဦးလေး အထောက်အကူအညီဟု ကြားဖူးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏ ညီမနှင့်သာ ပေးလိုက်ရလေကြောင်း လီနီက အတည်ပေါက်ပြောသည်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ လီနို သောက်သည့် သစ်သီးဖျော်ရည်ဖိုးကို 'မပေးပါနဲ့' ပြောပြီး ဇွတ်ယူတဲ့ နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာပဲ ညစာ အတူတူ စားသွားတာပေါ့။

ဟု တည်းခိုခန်း ပိုင်ရှင်က လောကုတ်တွေ ပိုပြန်သည်။

သူတို့နှင့်အတူတူ ညစာစားလျှင် မျက်နှာဖုံး ချွတ်ရတော့မည်။ မျက်နှာ ဖုံးချွတ်လျှင် သူ မျက်နှာကို မြင်သွားမည်။ ထိုကစပြီး ပြဿနာများ ပေါ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် လီနိုက စားချင်ပါလျှက်နှင့် ဇွတ်အတင်း ငြင်းရလေတော့သည်။

မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ရင်း ဘာဆက်လုပ် ရ မည် ကို အပြေးအလွှား အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည်။

စီရင်စက်စတားမြို့မှာ ဝိလ်ဆမ်းမား သေဆုံးသွားသည် ဆိုသည့်သတင်းသည် မွန်တီ၏ အချို့ကို ထိုးလိုက်သည်။ သဒ္ဓါနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ချေပြီ။ သူတို့ ဇာတ်အဖွဲ့၌ ရှေ့တော်ပြေး မရှိတော့ခြင်းသည် ဇာတ်အဖွဲ့ သား များ အာလုံး ဒုက္ခပင်လယ်ဝေကြပေတော့ ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်သည်။

ဝိလ်သည် ဇာတ်အဖွဲ့အတွက် လိုအပ်သော ကြိုတင်စီစဉ်မှုများ ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်ရသေးမီ ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရောက်သည့်ညမှာပင် ဆိုးသွားသည်ဆိုတော့တာတစ်ခုမျှ စီစဉ်လိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

တောထဲသို့ပြန်သွားပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းသောသတင်းကို မွန်တီအား ပြောပြရပေတော့မည်။

မြင်းအားလုံး ရေထိုက်ခွင့် ရှိသည့်နေရာသို့ မြင်းကို မောင်းယူသွားသည်။ သွားရင်းလည်း စဉ်းစား နေသည်။

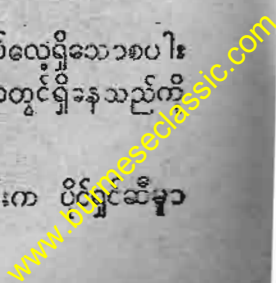
ဝိလ်ဆမ်းမားလုပ်သည့် အစီအစဉ်များကိုမိမိလုပ်လိုရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

သတင်းဆိုးကြီးကိုယူပြီး တောတွင်းသို့ ဘာကြောင့် ပြန်မည်နည်း။

ဇာတ်ကဖွဲ့ကို မိမိကိုယ်တိုင်ဘာကြောင့် မစီစဉ်နိုင်ရမည်နည်း။

တရားမဝင်သည့်ကြက်ပွဲများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသောစပါးကျီးဟောင်းကြီးတစ်လုံး မြို့ပြင်တစ်နေရာတွင်ရှိနေသည်ကို ပြေးအမှတ်ရလိုက်သည်။

ပွဲတော်ရက်တွင် မက်နှင့်သူ့လာတန်းက ပိုင်ရှင်ဆီမှာ ရေတောင်းသောက်ဖူးသည်။

ပိုင်ရှင်သည် အသက် လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။
ပျော်ပျော်ပါး ပျော်ပျော်ပါး နေတတ်ပုံရသည်။

လီနီတို့ညီအစ်မ ရတောင်းသောက်တော့ မိန်းမချော
လေးနှစ်ယောက်ကို မြင်ပြီး သဘောတွေအရမ်းကောင်းပြ
လိုက်လေးသည်။

ထိုသူကို ဆွေးနွေးပြီး ပရိသတ်လာအောင် သတင်း
ဖြန့်သည်ကအား သူ့ကိုယ်တာဝန်ပုံပေးလိုက်လျှင် ကောင်း
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစပါးကျိုရုံရာသို့ မြင်းနှင့်လာရင်း လယ်သမားကြီး
က မိမိ၏မျက်နှာ ကို မှတ်မိသွားပါက မည်သို့ လုပ်ရမည်
နည်းဟု တွေးပြီး စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ဝင်လာမိသေး
သည်။

စိတ်အေးထက်ဆန်စွာဖြင့် စပါးကျိုရုံရာသို့ မြင်းကို
ဒုန့်စိုင်းလ ခဲ့သည်။

ဝင်လှမ်းလှမ်းဟစ် နေရာတွင် လယ်သမား၏ ဇနီးဖြစ်သူ
သည် တဲခမ္မ များကို ရေးဆေးနေသည်။

မျက်လုံးအဆုတ် တောက်တောက်နှင့် အပေးနှစ်
ယောက်ကသူ သူတို့တတ်နိုင်သည့် အိမ်အလုပ်များကိုစိုင်း
ကူလုပ်ပေးနေသည်။

လယ်သမားကို အရိပ်အရောင်မျှမမြင်တွေ့ရချေ။

လီနီ အတော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ မိန်းမနှင့်သော်
လည်းကောင်း၊ ကလေးများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူ
စကားပြောချင်ပါ။

ယောက်ျားလုပ်သူနှင့် ပြောရသည်ကပိုကောင်းသော
ကြောင့် စိတ်ပျက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လယ်သမားကို မေးကြည့်ရအောင်ကလည်း နာမည်
မသိ။

သို့သော် လီနီကံကောင်းသွားပါသည်။ အိမ်ဘစ်ဘက်
ထောင့်ကွယ်မှ လယ်သမားထွက်လာသည်။

သူ့ကိုမြင်လျှင် မြင်ချင်း လီနီမှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး လှုပ်နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

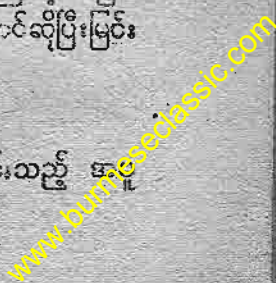
လယ်သမားကလည်း သူ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြန်
ဆက်ဆံသည်။

လီနီ၏ မြင်းရုံရာသို့ လျှောက်လာသည်။

‘ကျွန်မဦးလေးနဲ့ယောက်ျား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံး
သွားလို့ အိမ်ထဲကုပ်နေရတာကြားပြီ၊ ဒါကြောင့် အပြင်
ကလေးကောင်းလေသန့်ကလေးလဲ ချူရအောင်ဆိုပြီး မြင်း
စီးထွက်လာတာပါ’

ဟု လီနီက လှမ်းပြောသည်။

လယ်သမား၏မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းသည့် အပူ
အရာသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

‘ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ’

ဟူ၍လည်း လှိုက်လှဲစွာပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်မယောကျ်ားက ဘတ်မြို့ကပါ။ သူကဟိုမှာပဲဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဦးလေးကတော့ ဒီမြို့မှာဆုံးသွားတယ်။ အောက်ခံနှင့်ဘောင်းတည်းခိုခန်းမှာ ဆုံးသွားတာပါ။ နာမည်က ဝိလ်ဆမ်းမားလေ။ ရှင်တောင်သိချင်သိမှာပါ’

‘ဝိလ်ဆမ်းမားလား၊ သိပ်ကိုသိတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့ဆုံးသွားပြီလား၊ ဒီမြို့မှာဆုံးတာတောင်မသိလိုက်ရပါလား၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကွယ်...၊ ဒီဆောင်း ကြားရတာတကယ်ကိုစိတ်မဆောင်းပါဘူး’

လယ်သမားက တကယ်စိတ်ထိခိုက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မဦးလေး ဘာအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုလဲ ရှင်သိမှာပေါ့နော်’

ဟု လီနိုက အားကိုးတကြီးဖြင့်ဆက်မေးသည်။

‘ဟာ...ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့ကွယ်၊ ဇာတ်အပိုတွေက နိုင်အောင် လိုက်ပြီး စီဥပေးနေရတဲ့ ရှေ့ ပြေးပဲ’

‘ရှင်...ရှင်ပိုင်တဲ့ ဟော့ဟိုစပါးကျီထဲမှာ အလျင်တုန်းက ကြက်ပွဲလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား’

လီနိုက မရဲဘဲရဲမေးကြည့်သည်။ ထိုအခိုက် လေညှင်းခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လိုက်သောကြောင့် သူ့ မျက်နှာဖုံးလန်သွားပြီးထင်ပြီး ရင်ကလေးဖိုသွားသေးသည်။

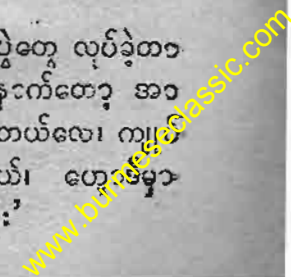
မျက်နှာဖုံးက လက်ဖြင့် ကမန်းကတန်း၊ ပိကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ အကယ်၍ သူ့မျက်နှာပေါ်သွားသော် သူ့ကို မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သူ ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းကိုလည်း လယ်သမားကြီး သိကောင်း သိပေလိမ့်မည်။

နောက်ပြီးတော့ ရိုးရိုး ဝရမ်းပြေးမဟုတ်ဘဲ ဆူးငွေထုတ်ခြင်း ခံထားရသော ဝရမ်းပြေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အနီးဆုံး အာဏာပိုင် တစ်ယောက် ယောက်ထံ ဖမ်းပို့ပါက ကြီးစင်ထက်ဖို့မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

မျက်နှာစိမ်းမှန်သမျှ မည်သူ့ကိုမျှ မယုံကြည်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကြက်ပွဲတွေ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ မနှစ်ကအထိ လုပ်နေတုန်းပေါ့၊ နောက်တော့ အာဏာပိုင်တွေက ကြက်ပွဲကို ပိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကိုလဲဖမ်းပြီး ထိပ်တုံး ခတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဟော့ဖို့မှာ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးတစ်စက်ကို ကြည့်ပါဦး’

လယ်သမားကြီးက မျက်လုံးစက်စက်ကို လက်ညှို့ ထိုး ပြသည်။ မျက်ခုံးပေါ်တွင် အနာရွတ်ရှိနေသည်။

‘ထိပ်တုံးခတ် ခံထားရတုန်းက တစ်ယောက်ယောက် အခဲနဲ့လာပေါက်သွားသာပေး။ ကံကောင်းလို့ မျက်လုံး မကန်းတယ်။ အလကားအစိုးရ၊ ဘုရင်ခင်းမြတ် လက်ထက်က ကောင်းတာတွေ အားလုံးကုန်ပြီ။ သူတို့ ထင်စရာ တွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်။ ထင်ရာဥပဒေတွေကို ပြဋ္ဌာန်း နေတယ်။ ဒီအစိုးရမြန်မြန်ပြုတ်ကျမှပဲ တိုင်းပြည် ဆက် သာတော့မယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဝဋ်ဆင်းရဲကလွတ် တော့မှမယ်’

အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးစာချာ များကို သူ ဆက်ပြောနေ သည်။

လည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အကွတ် ကောင်းကောင်း ဆိုက်ပြီဟု လီနိုကဆေးခက်ချက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဒီလိုဆိုယစ် ရှင်စပါးကျိတ်မှာ ကျွန်မတို့ ဇာတ်အဖွဲ့ သားတွေကို ကပြခွင့် ပေးနိုင်မလားဟင်...’

လီနိုသည် ပရိယာယ်တွေ့တာတွေ သုံးမနေတော့ဘဲ တည့်တိုးကြီး မေးချလိုက်လေသည်။

‘အခု ဝိလ်ဆမ်းမား ဆုံးသွားတော့ သူ့ နေရာကို အစားထိုး တာဝန်ပေးဖို့လဲ ကျွန်တို့မှာ လူမရှိဘူး။ ကျွန်

ကေ သူ ပြန်ဆုတ်မလာနိုင်တာနဲ့ သူ့သတင်း စုံပမ်းဖို့ ဆိုက်လာခဲ့တာ’

ဟု လီနိုက ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုယစ် မင်းဟာ ဝိလ်ရဲ့ တူမဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့’

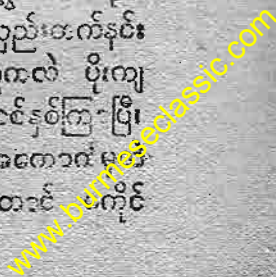
လယ်သမားက ဆေးသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သူ့ကိုတောင် ကျွန်မ လုံးဝမသိ ပါဘူး။ ကျွန်မက မွန်တီဆီက ဒါရိုက်လာသာပါ’

လယ်သမားက သူ့ အနီးရှိ မြက်ပင်တစ်ပင်ကို ဆွဲခွတ် ထည့်။ သွားဖြင့်ကိုက်ရှင်း ခပ်တော့တော့စဉ်းစားနေသည်။ ထိုက်ထားလောမြက်ပင်ကို တံးတွားနှင့်ရောပြီး ထေ့ပစ် ဆိုက်သည်။

နောက်ဆုံးကျမှ သူ့ အတံထွက်လာသည်။

‘အင်း... ကျုပ်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ် မိန်းမ တို့မှာ ဘဲမွှေးတွေ ရေဆေးနေတာတွေတယ်မဟုတ် လား။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အဲနစ်ကောင် လှည်းငှက်နင်း စာ ခံလိုက်ရတယ်လေ။ ဘာလီစိုက်ခင်းတွေကလဲ ပိုကျ လို့ မျက်စီးကုန်ပြီ။ ကြက်မတိုက်ရတာလဲ ထင်နှစ်ကြာပြီ။ ကြက်ပွဲလေးမှ ငှက်ခံမလုပ်ရဲတော့ ဘာအကောင်မှ မရှိ တော့ဘူး။ ဝိုက်ဆံ နှစ်ပြားပြည့်အောင်တောင် မပိုင်

နိုင်တဲ့တံ၊ ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ ဇာတ်သမားတွေ နေ့
နေရာစီစဉ်ပေးမယ်၊ ဇာတ်ကမ္ဘာ နေရာပေးမယ်၊ ပွဲကြည့်
ပရိသတ်များဖို့ပါ ကျုပ်တာဝန်ယူပေးမယ်တီးတိုး ဝါး
ဖြန့်ပေးလိုက်ယင် ပြီးတာပဲ'

အမှန်ကန်ဆုံးသော လူကို သူ ရွေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် လီနိုက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ချီးကျူးနေ
လိုက်မိသည်။

'လောလောဆယ်တွေ ကျုပ် ဝေအနည်းအကျဉ်းလို့
လိမ့်မယ်၊ ဒါမှ ပြင်ဆင်မှုတွေကို အခုစလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်
လား...'

ထိုစကားကိုတော့ လီနို ကြိုတင်မျှော်လင့်မထားပါ။
ထို့ကြောင့် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်
နေသည်။

'မွန်တီက အခက်အခဲတွေ အခုလိုကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့
ကြိုသိမထားခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ငွေပို့ မပေးလိုက်ပါ
ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တည်းခိုခန်းခန်း စားစရိတ်လောက်ပဲ ပါ
လာပါတယ်။ ရှင်အိမ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ခွင့်ပေးပြီး ညစာ
ပါ ကျွေးမယ်ဆိုယင်တော့ အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ရှင်ကိုကျွန်ုပ်
ပေးနိုင်ပါတယ်'

'စပါးကျီထဲမှာ မင်းအိပ်ခိုက်တယ်၊ ထမင်းကိုလဲ ကျုပ်
တို့နဲ့ အတူတူစားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ပါလာ

တယ်ဆိုတဲ့ မဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံလေးနဲ့တော့ မလုံ
လောက်နိုင်ဘူး'

လယ်သမားက တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြန်ပြောသည်။

လီနို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

ထို့ကြောင့် ပြောမိပြောရာတွေ လျှောက်ပြောတော့
သည်။

'ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ပဲ ရှင်စိုက်သားပါဦး၊ ဒီလိုစိုက်သားတဲ့
အတွက် ရှင်ကို အမြတ်ငွေခွဲပေးပါမယ်၊ သိပ်အကြာကြီး
စောင့်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ၊
ဒီနေ့ကနေ သုံးရက်ဆိုယင် ပွဲသွင်းလို့ ရပြီ'

သုံးရက်နှင့် ကနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း
ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း အမြတ်ငွေခွဲဝေပေးဖို့ ဆိုသည်
မှာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလား သူမသိ။ နောင်ခါလုာ
နောင်ခါဈေး၊ မွန်တီ ကြည့်ရှုလိမ့်မည်ဆိုပြီး ပြောချ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ကိုစွဲ မခံအောင်မြင်လျှင် သူ့ဘဝ ရေရန်ခမျာ
တော့မည်မှာ သေချာသည်။ သူ့ရလာခဲ့သည့် တည်းခိုခန်းနှင့်
စားစရိတ်ကလေးများလည်း အလဟဿ ဖြစ်ရချေတော့
မည်။

အမြတ်ငွေခွဲဝေပေးမည်ဆိုသောကြောင့် လယ်သမားကြီးမှာ အတော် သဘောကျသွားပုံရသည်။

‘ကဲ...လာ၊ ညစာ သွားစားကြမယ်’

လယ်သမားကြီးက ကောက်ကာငင်သာ ပြောချလိုက်သည်။

လိနီကကမန်းကတန်း စဉ်းစားသည်။ ထမင်းစားလျှင် မျက်နှာဖုံးချွတ်ရမည်။ မျက်နှာဖုံးချွတ်လျှင် သူ့ မျက်နှာကို မြင်ကုန်ကြတော့မည်။ သူ့ မျက်နှာကို မြင်သွားလျှင် သူ့ထိုမိတ်ဆွေများကို အမှူးအမှတ်မဲ့ ပြောမိမည်။ ထိုစကားသည် စိရင်စက်စတာ တမြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားမည်။

ထိုကစပြီ၊ အထာပိုင်များဆီသို့ သတင်းပေါက်ကြားသွားကာ သူ့နောက်သို့ အမဲလိုက်ခွေးများ လိုက်သလို လုပ်ကြပေဦးမည်။

‘ကျွန်မ...ကျွန်မမျက်နှာပေါ်မှာ အနာငလေးတွေ ရှိနေလို့ပါရှင်၊ ဘေးလူတွေမြင်သွားမှာ ရှက်လို့ပါ’
လိနီက ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ... ကျောက်ပေါက်တာလား၊ ကျောက်ပေါက်တာဆိုယင်တော့ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ လက်မခံနိုင်ဘူး သူငယ်မ...’

လယ်သမားကြီးက ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။
လိနီက စိတ်မသက်မသာဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။

‘ကျောက်ပေါက်တာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်မယောက်ျားရိုက်လို့ ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာလေးတွေပါ၊ ကျွန်မက မှန်တီထို့ဇာတ်ထဲလိုက်ချင်တယ်၊ ပြာမိလို့ကျွန်မ ယောက်ျားက ရိုက်ထားတာပါ၊ အဲဒီ ဒဏ်ရာတွေကိုဘေး သူတွေ မြင်မှာ ရှက်လို့ပါ’

လယ်သမားက လိနီကို မသက်သာလို့ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူ့ဘာသာသူ မပွင့်တပွင့် ထစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲဝင်သွားကာ လိနီစားဖို့ အစားအသောက်များ ယူလာပေးသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ သူ့ ဇနီး၊ သူ့ သမီးများနှင့် အိမ်ထဲမှာ အတူ စားသည်။ လိနီ မှုးလည်း ဆာဆာနှင့် ဆန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြွေးသမျှ အကုန်စားပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ညအိပ်တော့ အထပ်ခိုးကလေးပေါ်မှာ နေရာပေးသည်။ မြင်းမကလေးကို အောက်မှာ ချည်ပြီး အိပ်လိုက်သည်။ အတော်ကလေးတော့ ညဉ့်နက်သွားသည်။ မှန်တီထို့ စောင့်နေသည့် တေဘဲတွင်းစခန်းသို့ မှန်ကန်ဖြန်ဆချိန်မီ ပြန်ရေးက ရှိသေးသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင်နံနက်စာကိုလည်း မရှိရှိတာကိုငင်ကောင်းရာခေကင်းကြောင်းဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသည်။ လမ်းမှာစားဖို့ ပန်းသီးများကို အိတ်နှင့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

နေ့မဝင်မီ စခန်းသို့ လီနိုပြန်ရောက်သွားသည်။ မွန်တီက သူ့ကို အူယားဖေးယားပြေးလာကြိုသည်။

လီနိုက မျက်နှာဖုံးဇာပေါ်ကို နောက်သို့တန်းပယ်ကာ လိုက်ပြီး မြင်းမခလေးပေါ်မှ ဆင်းသည်။

‘ဘာသတင်းထူးသလဲ’

လီနိုမြင်းပေါ်မှ မဆင်းမီမှာပင် မွန်တီက မေးနှာသည်။

‘သတင်းက မကောင်းဘူး’

လီနိုက ဝီလ်ဆမ်းမား သေဆုံးသွားသည့်အကြောင်းများကို သိခဲ့ရသမျှ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ဝီလ် သေသွားပြီဆိုသည့် သတင်းကြောင့် မွန်တီမှာ ကြက်သေ သေသွားသည်။ ဇာတ်အဖွဲ့သားများ သူ့ပတ်လည်မှ ဝိုင်းအုံ့လာကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ယင်ရာ မြင်ရာတွေ ပြောကြသည်။ အားလုံးကတော့ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

‘ဆနားပါတယ်၊ ဝီလ်နဲ့ ကျုပ်တို့ ခင်းနီးလာခဲ့ကြတာကြာပြီ’

မွန်တီမှာ နောက်ဆုံးတွင်မှ ထိုစကားကို အနိုင်နိုင် ပြောနိုင်လေသည်။

‘ရှင်တို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ’

လီနိုက မေးကြည့်သည်။

‘ဝီလ် သေသွားပြီဆိုတော့ ရှေ့တော်ပြေးအသစ် တစ်ယောက် ကျုပ်တို့ ရှု ကြရ တာမှာပေါ့’

မွန်တီက သူ့ ငွေဆိုင်ဆိပ်ပင်များကို လှက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဆီးဖို့လိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်တတ်တဲ့လူလဲ ကျုပ်တို့ အထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးကိုလဲ မျက်မပြစ်ချင်ဘူး’

မွန်တီမှာ ချက်ချင်းပင် အဘော်ဝိတ်ထိခိုက် သွားပုံရလေသည်။

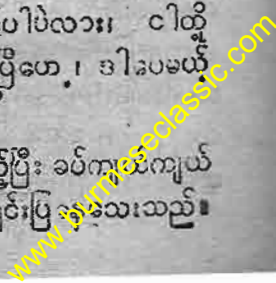
‘ဇာတ်အဖွဲ့ကို မျက်သိမ်းပစ်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်’

လီနိုက သူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်များကို အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။ လီနို၏မျက်လုံးများမှာ စိတ်အားတက်ကြွမှုဖြင့် အဆင့် ဝေဖွဲ့တိမိန် တောက်နေကြလေသည်။

မွန်တီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသော အပြုံးတစ်ခု ဝင်းလက်သွားလေသည်။

‘ယုံတောင်မယုံနိုင်သောက်အောင်ပါပဲလား၊ ငါတို့ ရှေ့တော်ပြေး အသစ်တစ်ယောက်ပြီဟေ့၊ ဒါပေမယ့် အခုရှေ့တော် ပြေးက အမျိုးသမီးကွ’

မွန်တီက သူ့ လူများဘက်သို့လှည့်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဆက် ရှင်းပြနေသေးသည်။

‘ဝိလိကတော့ အခုလုပ်နေတာထက် ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး။ မစ္စလီနီကို တို့ရဲ့ရှေ့တော်ခပြေး အသစ်အဖြစ်နဲ့ လက်ခံနိုင်ကြတယ်မဟုတ်လား’

ဇာတ်အဖွဲ့သားများက လီနီကိုဝိုင်းပြီးကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးပြိုင်တူ သဘောတူ ခေါင်းညိတ်ကြ လေသည်။

‘ကန့်ကွက်သူမရှိ သဘောတူတယ်။ ဝိရင်စက်စတာမှာ ဇာတ်ကလို့ ခေ့ကြေးတွေအထိုက်အလျောက်ရရင် ဝိလိ အတွက် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ကလေးလောက် တော့ တို့ စိုက်ထူပေးရမယ်’

မုန်တိက အစီအစဉ်များကို ရှင်းပြနေသည်။

ထိုအစီအစဉ်ကိုလည်း အားလုံးက သဘောတူညီကြ လေသည်။ လီနီက မုန်တိကိုပြုံးပြီးလှမ်းကြည့်သည်။

ထိုနည်းဖြင့်အဆင့်မြင့်မြို့ရွာများသို့ တိတိတဆိတ် လိုက်လံကပြေဖျော်ဖြေနေရသော တရားမဝင် ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ခု၏ ရှေ့တော်ပြေးဘဝသို့ လီနီ ဆိုက်ရောက်သွားရ ပြန်တော့သည်။

ဇာတ်အဖွဲ့မှာရှိနေသည့် အဝတ်အစားမျိုးစုံ၊ ခံပင် တုမျိုးစုံတို့သည် လီနီအမျိုးမျိုးရုပ်ဖျက်ရာတွင်အထောက် အကူအပြုဆုံး ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ပုံစံ အမျိုးမျိုးဖျက်ကာ မြို့ပေါင်းများစွာသို့ လှည့်လည်သွား လာပြီး ရှေ့တော်ပြေး ဟာဝန်များကို အောင်မြင်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားများနှင့်အလုပ်အတူလုပ်နေရသော်လည်း ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှငြိခွန်းခြင်း မရှိပါ။

တကယ်တော့ ဇာတ်အဖွဲ့သားများနှင့်လည်း အတူ နေရသည့်အချိန်ကမရှိသလောက်ရှားသည်။ သူက ရှေ့ တ ကြိုပြီးသွားနှင့်ရသည်။ တစ်မြို့မှာစီစဉ်သည်။ စီစဉ် ပြီး၍ ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်လာသောအခါ သူက နောက်တစ် မြို့သို့ ကြိုတင်စီစဉ်ရန် ထွက်ခွာသွားနှင့်ရပြန်သည်။ ထို နည်းကြောင့် သူတို့ချင်း အဆုံးအတွ် အလွန် နည်းပါး သွားရလေတော့သည်။

ရုပ်ခွေခြင်း၊ အစီအစဉ်ထေချောကျနခြင်းတို့ကြောင့် အားလုံး၏ယုံကြည်မှုကိုလည်း အပြည့်အဝ ရလေသည်။

သူ့အသေးစေ့သည် များလှသည့်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း တည်းခိုခန်း ကောင်းကောင်းများမှာ တည်းခိုရသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို စားရ သည်။ ထိုကြောင့် အလွန်လုပ်ပျော်သည့်အလုပ် ဖြစ်နေ သည်။

သမီးလေးဆီသို့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားကလေးများနည်းနည်း ကျဉ်းကျဉ်းပြန်ပို့ပေးနိုင်သည်။ စားတော့မခရမ်းပါ။ စာကို ခြေရာကောက်ပြီး သူ့နောက်သို့ အစိုးရကတ်တော်သား များ လိုက်လာမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မုန်တိက သူ့ကို တပ်မက်သည့်မျက်လုံးများဖြင့် အမြဲ ကြည့်သည်။ သို့သော် မုန်တိကို သူ ချစ်၍မရပါ။

မုန်တိုက်ကို ဆင်တော်ကျပါသည်။ ချစ်ဖို့ဆိုသည်
အတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သို့
အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဂျက်ဖရိုက နေရာယူထားပြီး ဖြစ်
သောကြောင့် အခြားမည်သူ အတွက်မျှ နေရာမရှိတော့
ပါ။

နောက်ပြီးတော့ မုန်တိုက်၏ ဇာတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်
ဘဝသည် အလွန်မရေရာမသေချာသောဘဝ ဖြစ်သည်။

လိနီမှာ မျှော်မှန်းချက် အကြီးကြီးတွေ ရှိနေသည်။
တစ်နေ့သော အခါတွင် သမီးလေးနှင့်အတူ အိမ်
ထောင်းကောင်းမှ အထက်တန်း ကျကျ နေရမည်။
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းကင်းနှင့် လုံခြုံသောဘဝသစ်မှာ နေ
ရမည်။

နောက်ပြီးတော့ ဂျက်ဖရိုရှိသေးသည်။

ဂျက်ဖရိုသည် အတိတ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ထို
အတိတ်ဇာတ်လမ်းသည် အောက်စဖို့မြို့မှာ ပြီးဆုံးခဲ့
သည်။

သို့သော် လိနီက ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးသွားပြီဆိုသည်ကို
လက်မခံနိုင်တော့။ ခေါင်းမာစိတ်ကလေးသည် သူ
အသည်းနှလုံးထဲမှာ ခိုင်မြဲစွာ ကိန်းအောင်း နေချေ
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တွဲမီးမီးယားရွာကလေးသို့ ပြန်
ပြေးပြီး သမီးလေးနှင့် စနိုးဖိုင်းယားကို ခိုးပြေးရလျှင်
ကောင်းမည်လားဟု တွေးကြည့်နေမိသည်။
တစ်နေရာမှာ ဘဝသစ်ထူထောင်ချင်ပါပြီ။
ချစ်သူ၏ရင်ခွင်မှာလည်း မွေးစက်ချင်ပါပြီ။

စာအုပ်

၃

လန်ဒန်မြို့တွင် ထုတ်ဝေ

အပိုင်း

တစ်

မေ့ရင်းမိသိ

ဇန်နဝါရီလ၊ အင်္ဂလန်မြို့ ၁၆၆၀-၁၆၆၂

အခန်း ၂၄

မေလကုန်ရက် သောကြာနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် အင်္ဂလန် နိုင်ငံအတွက် အလွန်ကြီးကျယ်သော နေ့ထူးနေ့မြတ်လည်း ဖြစ်လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ကိုးနှစ်က ဝူစဘာတွင်စစ်ရှုံးပြီး ထိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခဲ့ရသော ဒုတိယမြောက် ဈေးလစ်ဘုရင်မသည် အောင်ပွဲခံကာ ပြည်ထောင်ပြန်ဝင်နိုင်သည့် နေ့ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတုလည်း ကောင်းမွန်နေသည်။ ဘုရင်
မင်းမြတ်သည် ဒိုဗာကမ်းခြေသို့ ထက်ခွဲပြီး သဲသောင်ပြင်
ပေါ်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချကာ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို
အောက်မေ့ခဲ့လေသည်။

ပြည်တော်ပြန် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ကြိုဆိုသည့်အနေ
ဖြင့် တစ်မြို့လုံး တခမ်းတနားပြင်ဆင်ထားလေသည်။

မုန်းတည့်ချိန်တွင် မြို့တော်ဝန်က နေ့လယ်စာ စားပွဲ
ဖြင့် တည်ခင်းညှော်ခဲ့သည်။

ဝတ်ကောင်း စားလှများ ဝတ်ဆင် ထားကြသည့်
မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများ၊ မြို့စား နယ်စားများ
စုံညီစွာ တက်ရောက်ကြလေသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်
များကိုလည်း ဖိတ်ကြားသည်။

ညနေ လေးနာရီခွဲသည်နှင့် ဘုရင်ကလေးသည် လန်
ဒန်မြို့ဘုန်းသို့ မင်းခမ်းမင်းနားနှင့် ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အဖွဲ့အား ကြိုဆိုနေကြသည့် ရောမ
လူအုပ်ကြီးထဲတွင် လိနိုဖရင့်ဖိုလည်း တစ်ယောက် အပါ
အဝင်ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ရွှေဆောင်ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားသည်။ သူ့
မှာရှိသည့် အဝတ်အစားများအနက် အကောင်းဆုံးကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကမ်းနားလမ်းက လူအုပ်ထဲတွင် အများသူ့လိုတို့
တွေ့ စောင့်နေတော့ လိနို၏အလှမှာ လူအုပ်ကြားတွင်

ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသောကြောင့် ဟိုလူကကြည့်၊ သည်
လူကကြည့်နှင့် လူ့ဘက၏ ပြောင်ပြောင်ထစ်မျိုး ခိုး
ကြောင့် ခိုးဝှက်တစ်သွယ် ကြည့်ခြင်းကိုသာ ခံနေရလေ
သည်။

တစ်ချို့ကလည်း မတော်တဆ တိုက်မိသလိုလိုနှင့်
တဖင်ဝင်တိုက်ပြီး...

‘ဝိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ မတော်လိုပီ’

ဟု စကားမရှိ စကားရှာ ပြောသက ပြောကြသည်။
လိနိုသည် တိုင်းမီးယား ရွာသူကလေး မဟုတ်တော့
ပါ။ လန်ဒန်မြို့ကြီးသူ ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ မူယာ
ဟန်ပန်မှာ တောဂိုက်မဟုတ်တော့ဘဲ မြို့ကြီးသူလို တသွေး
တမေး ဖြစ်နေသည်။

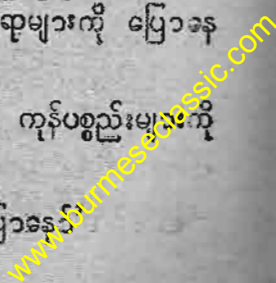
နဂိုလှသူမှာ ပို၍လှချင်တိုင်း လှနေတော့သည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသံပေါင်းစုံတို့ဖြင့် ဆူညံနေ
သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကို စောင့်ကြိုနေကြသူများက တစ်
ယောက်တစ်ပေါက် ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောနေ
ကြသည်။

ဈေးသည်များကလည်း သူတို့၏ ကုန်ပစ္စည်းများကို
အော်ဟစ် ရောင်းချနေကြသည်။

‘နီးပြီလားဟေ့၊ နီးပြီဆို ကြိုပြောနော်’

ဟု အချင်းချင်း အော်ဟစ်သတိပေးသည့် အသံများ ကိုလည်း ကြားရသည်။

ခုတိယမြောက် ချားလစ်ဘုရင်ကလေးသည် အင်္ဂလန် ပြည်ကြီးကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်ချေပြီ။

သွေးထွက်သံယိုမရှိဘဲ တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည် အပ်နှံ သောကြောင့် ပြည်တော်ပြန်လာပြီး နန်းသိမ်းသည့်ပွဲ ဖြစ် သည်။

ရှေ့ဆုံးက ချီဘက်လာသော မြင်းသည်တော် သုံးရာ ကို လှမ်းမြင်နေချေပြီ။ သူတို့အားလုံး ဓားလွတ်များကိုကိုင် ထားကြသည်။

ဓားလွတ်များသည် နေဇောင်တွင် ပြို့ပြို့ပြက်ပြက် အရောင်လက်နေသည်မှာ မျက်စိပင် ကျိန်းလောက်ပေ သည်။

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စောင်ကြိုနေသူများ၊ အစောက် အဆံ့များပေါ်မှ စောင်ကြိုနေသူများက သောင်း သောင်းဖျံ့ဖျံ့ ဩဏာပေးကြိုဆိုကြသည်။

သူတို့နောက်မှ တီးဝိုင်းအဖွဲ့၊ နောက် မြို့စောင့်ကပ်ဖွဲ့၊ နောက်တီးဝိုင်းအဖွဲ့ စသည်ဖြင့် သူ့အကန့်နှင့်သူ ချီတက် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူတွေ့ဖိုတိုးနေသောကြောင့် လိနီမှာ ဟိုဘက် ရော ပါသွားလိုက်။ ဒီဘက် ညပ်ပါလာလိုက်နှင့် တစ်နေရာ တည်းမှာ ပိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင် ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

ဘုရင်မရှိဘဲ နေခဲ့ရသော အင်္ဂလန် ပြည် ကြီးသည် အဆုံးတစ်နေ့တွင် ကိုယ်မင်းကိုယ်ချင်းဖြင့် ပြန်လည် နေ ထိုင်နိုင်ပါပြီ။

ထိုဘုရင်ကား အရပ် ထောင်ထောင် မောင်း မောင်း၊ ရုပ်ချောချောဘုရင်ငယ်လေး။ ပြီးတော့ လူပျိုဘုရင်။

လိနီ၏ခြေထောက်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလှပြီ။ ဟိုလူက တက်နှင်းလိုက် ဘည်လူက တက်နှင်းလိုက်ဖြင့် အညှီအမည်း စွဲနေလေတက်ပြီ။ သို့သော် သူ နည်းနည်း လေး နောက်မထွန်း။

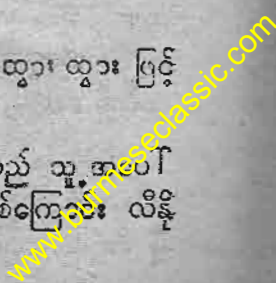
သည်ပွဲကို သူ အကြီးအကျယ် အားခဲထားသည်မဟုတ် ပါလား။

စီခင်စက်စတာမြို့မှာ ဇာတ်အဖွဲ့ ရှေ့တော်ပြေးအဖြစ် ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်မြင်စွာ သူ ဆောင်ရွက် နိုင်ပြီး ကတည်းက ထိုအလုပ်မှာ သူ အသားကျသွား လေ သည်။

‘အင်္ဂလန်တစ်ပြည်လုံးမှာ အတော်ဆုံး ရှေ့တော်ပြေး ကို ပြပါဆိုယင် လိနီကိုပဲ ပြရမယ်’

ဟူ၍ပင် မှန်တိက လေလုံး မိုးလုံး ထွား ထွား ဖြင့် မကြာခဏ ထုတ်ပြောတတ်သည်။

ဇာတ်အဖွဲ့သား အားလုံးတို့၏ဘဝသည် သူ့အပေါ် တွင် လုံးလုံးလျားလျား တည်မှီနေပြီဖြစ်ကြောင်း လိနီ

သဘောပေါက်လာသည်။ သူတို့ပွဲချိ စိတ် စိတ် က၊ ရေး
သားက အေးက ပိုင်တို့ စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းရေးကိုပါ
စိတ်ချရအောင် တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့ရသည်။

လိမ္မော်က တစ်ချက်ကလေးများယွင်း သွားသည်နှင့်
သူတို့အားလုံး၏ဘဝ ပျက်ရတော့မည်မှာ မြေကြီးလှက်
ခတ်မလွဲ ဖြစ်သည်။

သူ ရုပ်ပိုက်ပြီး တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကူးသန်းသွားလာ
ခဲ့သည်။ ရုပ်ပိုက်ရာတွင် တစ်နေရာမှာ ပုံတစ်မျိုး ဖြစ်
အောင် ပန်တီးနိုင်သော်လည်း သူ့ အလှကိုမူ လုံးဝကွယ်
ပျောက်သွားအောင် ပုံဖိနိုင်ခြင်းမရှိပါ။

စစ်လုံးချောကာ နေရာတကာမှာ အန္တရာယ်ကင်းလည်
ဟူ၍တော့ မဆိုသာပါ။ အသင့်ဆောင်ထားသော ပစ္စတို
ကသေးတဲက အညှီယူပြီး တေးကင်းအောင် ရှောင်တိမ်း
ရာညွှန်ကြိမ်များလည်း ရှိပါသည်။

ငွေအနည်းအကျဉ်းကို စုံခံဆောင်းမိခဲ့သည်။ ငွေ
ကလေး စုံခံဆောင်းမိလာပြီဆိုတော့ စိတ်ကူး ယဉ် လာ
သည်။ ထိုငွေကလေးကို အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး ကိုလိုနီနယ်
သစ်သို့ သွားမည်။

ကိုလိုနီနယ်သစ်သို့ သူတစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ မဟုတ်
ပါ။ သမီးလေး လိုရီနာနှင့် ဂျက်ပရီတို့ကိုပါ ခေါ်သွား
ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

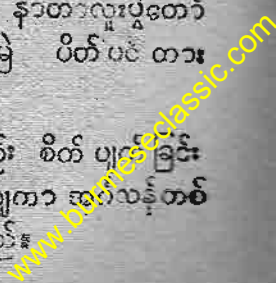
၁၆၅၇ ခုနှစ်တွင် အော်လီဗာ ကရွမ်းဝဲလ် ကွယ်လွန်
သွားသည်။ လီနိုမှာ မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ရင်ခုန်လိုက်
ရသည်မှာ အံ့မောပါ။

ဘုရင်မပင် မြတ် နန်းပြန်ရတော့မည်။ သည်အတိုင်းဆို
လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ် ဘက်တော်သား ဖြစ်သောကြောင့်
နှိုင်းစားတပ် သစ္စာ ပေးပေးမှုဖြင့် ကြီးစင်တက်ရမည့် အမှု
တစ်ခုတော့ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်ရပေတော့မည် ဟူသော
အတွေးဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

ထို့သော်လည်း ကရွမ်းဝဲလ်၏ သုံးဆယ်နှစ်အရွယ်
ရှိ ရှစ်ချွတ် ကရွမ်းဝဲလ်က ဖခင်၏ အရိုက်အရာကို ဆက်
လက် ခံယူလေရာ ဘာအပြောင်းအလဲတစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာ
ဘဲ အင်္ဂလန်ပြည်ကြီးသည် ဒုက္ခပင်လယ် ရေမြေလျက်
ရှိနေလေတော့သည်။

ဇာတ်ပုံများကို ပိတ်မြိတ်ထားသည်။ အရက်ဆိုင်
အားလုံးကို ဘန်နု နှုတ်တိုင်း ပိတ်စေ သည်။ ရဲသားများ
သည် မည်သည့်နေအိမ်ကို ဆို ဝရမ်းမပါဘဲ အချိန်
မရွေး ပစ်ခတ် ဖမ်းစီးနိုင်သည်။ နာတာလျှံပဲ့တော်
များ ကျင်းခြင်းကိုလည်း ပိတ်ပင်မြို့ ပိတ်ပင် တား
သည်။

ထို့ကြောင့် လီနိုတစ်ယောက်တည်း စိတ် ပျက်ခြင်း
မဟုတ်ပါ။ လူ့ဘဝ လိုလို စိတ်ဓာတ်ကျကာ အင်္ဂလန်တစ်
ပြည်လုံး ကြိမ်မီးဆုံး ဖြစ်ကြရလေသည်။

လင်ငယ် မယားငယ်နေမှုတို့လိုလည်း သေဒဏ်အပြစ် ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် တရားသူကြီးများက လင်ငယ် မယားငယ် နေမှုများကို ပြစ်မှု မထင်ရှား ကြောင်းချည်း စီရင်ချက်ချနေကြရလေသည်။

ပျူရီတန် အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို တစ်ပြည် ထောင်လုံး ခါးစည်း ခံနေကြပြီး တစ်ပြည်ထောင်လုံးအ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

၁၆၅၉-ခုနှစ်တွင် ကောလာဟလသတင်းများ ပေါ် ထွက်လာသည်။

အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ဒုတိယမြောက် ချားလ်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စပိန်ပိုင် နယ်သာလင်တိုင်း ပြည်တွင် ခိုလှုံလျက်ရှိကြောင်း၊ လက်ရှိ အစိုးရခေါင်း ဆောင် ရစ်ချက်ကရွမ်းဝဲလ်ထက် ကျော်စောတို့ကွဲကြီး ကြောင်းများကို အုပ်စုကလေးဖွဲ့ပြီး ပြော ဆို နေကြ သည်။

တစ်ရက်တွင် လီနိုက ဝင်ချက်စတားမြို့ထဲသို့ မြင်းစီး ဝင်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ပွဲအတွက်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှူးပင် မွန်တီတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အဖမ်းခံလိုက်ရလေတော့ သည်။

အသုဘလိုက်ပို့ သော ပရိသတ်ထဲမှ တရားသူကြီးတစ် ယောက်က မွန်တီဘိုကို မှတ်မိပြီး ဖမ်းသွားခြင်းဖြစ်လေ သည်။

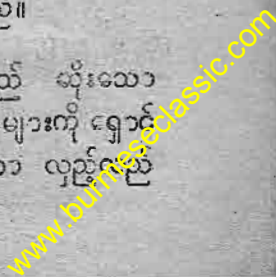
လီနိုက မွန်တီ၏ ညီမအဖြစ် ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့ သည်။

မွန်တီက မိမိတို့ကို အနည်းဆုံး နယ်နှင့်ဒဏ်ခတ်မည်မှာ သေချာကြောင်း၊ ထို့ထက် ပြစ်ဒဏ်ကြီးဖို့သာ များ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လီနိုအနေဖြင့် မိမိတို့ကို မျှော်သင့် စောင့်စားမနေတော့ဘဲ လန်ဒန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် ကာ သင့်ရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်အသက်မွေးစေလိုကြောင်း အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုနည်းအားဖြင့် လန်ဒန်မြို့သို့ လီနို ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နှင်းတော့ခဲနေသည့် ရာသီဥတုအလွန်ဆိုးသောဆောင်း ရက်တစ်ရက်တွင် လန်ဒန်မြို့သို့ သူရောက်လာသည်။ မြို့ ကြီးက ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အဓိကရုဏ်းတွေ ဖြစ် နေသည်။ မင်းမဲ့ခရိုက်ဘတူ လွှမ်းခြုံနေသည်။

မွန်တီ၏ ဇာတ်အဖွဲ့သည် အဖမ်းခံရမည် ဆိုသော ကြောင့် တတ်နိုင်သလောက် မြို့ကြီးပြုကြီးများကို ရှောင် တိမ်းခဲ့သည်။ တောမြို့ကလေး များသို့သာ လှည့်လည် သွားလာကာ ကပြဖျော်ဖြေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လိနိုသည် မြို့ကြီးပြကြီးများသို့ ရောက်ဖူး
သူမဟုတ်။ ရောက်ခွင့်လည်း မကြုံခဲ့။

ယခု လန်ဒန်မြို့ကြီးကို မြင်ရသောအခါ ကိုယ့်မျက်စိ
ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

မြို့ပေါ်မှာ နေနေသည့် လူဦးရေက လေးသိန်းရှိ
သည်။

မြို့က ကြီးသလောက် ညစ်ပတ်သည်။ လမ်းတွေက
စနစ်မကျ။ ရေနက်မြောင်းတွေ စနစ်မကျမရှိ။ ရွံ့ဗက်
များ နေထုတကာမှာ ရှိသည်။ အိမ်အမိုးများကို စည်းမဲ့
ကမ်းမဲ့ မိုးထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းပေါ်မှ ခရီးသွားများပေါ်သို့ တံ
စက်မြိတ်မှ ခရများ ကျလိုကျဖြင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေ
သည်။

တစ်မြို့လုံး မီးခိုးများ မှောင်နေသည်။

မီးခိုးခေါင်းတိုင်များကို စနစ်မကျ စည်းကမ်းနှင့်
အညီ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းလည်း မရှိ။

မည်သို့ဆိုစေ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကေဇပ်လော
မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်ကား သေချာပါသည်။

များပြားလိုက်သည့် မြင်းရထားများ၊ မြင်းများ၊ ခြေ
လျင် ခရီးသည်များမှာ ရှောင်တိမ်ရွှံ့ပင် မလွတ်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေသည်။

မြင်းရထား စီးသွားသည့် လူကြီးလူငယ်များနှင့်
အမျိုးသမီးများကို မြင်ရသည်ကပင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
ကောင်းလှလေသည်။

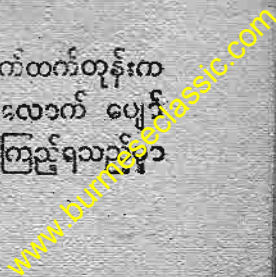
တောမူ ရောက်လာသူများ တောမူ သြ ဖြစ်ကြစမြ
အတိုင်း လိနိုသည်လည်း မြင်လေရာအဆောက်အအုံတို့ကို
အံ့သြမကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ကြိမားလှသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးများ၊ နန်း
တော်ဟောင်းများ၊ ပထမမြောက် ချားလ်စ် ဘုရင်ကို
ခေါင်းဖြတ်သတ်သည့် ကြီးထိုက် စသည်တို့ကို ကြည့်ပြီး
မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ဂရင်းဝစ် အရပ်မှူးရှိသော ကျူဒေါပုံ စံနန်းတော်
အဆောက်အအုံကိုမူ ပျူရီတန်များက အစကုတ်စက်ရုံ
အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ကြလေသည်။

လန်ဒန်မြို့၏ တည်းခိုခန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ
သည် စိတ်ချမ်းသာဖွဲ့ အလွန်ကောင်းပါသည်။ ပိုက်ဆံရှိ
ဖို့သာ လိုသည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင် အစားချင်သလဲ၊ အာ
သောက်ချင်သလဲ၊ လိုတာအကုန်ပင်။

ပျူရီတန်တွေ အာဏာမရမီ ဘုရင်လက်ထက်တုန်းက
ဆိုလျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အဘယ်မျှလောက် ပျော်
စရာ ကောင်းမည်နည်းဟု လိနို တွေးတွေးကြည့်ရသည့်မှာ
လည်း မမောနိုင်အောင် ဖြစ်ချေသည်။

လိနီမ္မာ စုံဆောင်းထားသော ငွေအနည်း အကျဉ်းရှိ
သည်။

သို့သော်လည်းအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတော့
တစ်ခုမျှမတတ်။

တည်းခိုခန်းဘစ်ခုမှာ သူငှားနေသည်။ နိုင်ငံရေးရာထီ
ဥတုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဘယ်ဘက်ကို လေတိုက်သလဲ....။

ခနသဟ : ယ ဘက်ကိုလား...။

ဘုရင်စနစ် ဘက်ကိုလား။

မကြာမီမှာပင် အခြေတစ်ခုကသော့ ပေါ်ကို ပေါ်ရ
တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ သေချာပေါက် သိနေသည်။
အင်္ဂလန်နိုင်ငံကြီးသည် ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ဖြင့် နှုတ်
ခမ်းပေါ်တွင် ကြာရှည် လွန်လွန်ကြီး တင်နေ၍ မဖြစ်
နိုင်ပါ။ တစ်ဘက်ဘက်ကိုတော့ ယိမ်းကို ယိမ်းရပေတော့
မည်။

လန်ဒန်တံတားကြီး အနီးရှိ ဂျော့အရပ်မှ တည်းခို
ခန်းတစ်ခုမှာ သူနေထိုင်သည်။

ထိုတည်းခိုခန်းတွင် တည်းနေသော မစ္စက်ပေါ့တစ်
ဆိုသူက လိနီကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း ခင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အတော် တွဲဖြစ်နေကြ
သည်။

မစ္စက်ပေါ့တစ်က အသက်ငါးဆယ်ကျော် မုဆိုးမတစ်
ဦး ဖြစ်သည်။ ရှိစဉ်ကလေးများကို ထုခွဲ ရောင်းချကာ
လန်ဒန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွဲနေကြသည်ဆိုသော်လည်း စရိုက်
ချင်းကတော့ သိပ်မတူပါ။

မစ္စက်ပေါ့တစ်က ယောက်ျားများကို စိတ်ဝင်စား
သည်။

သူလိုပင် လိနီကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစေချင်သည်။

ဒီဇင်ဘာလတွင် လန်ဒန်မြို့သို့ သူတို့ရောက်လာကြရာ
ရာထီဥတုအရမ်းဆိုးနေချိန်ဖြစ်သည်။ မစ္စက်ပေါ့တစ်မှာ
ဖျားတောင်ဖျားယူသည်။ အိပ်ရာထဲလဲနေတုန်း စိတ်ပြေ
လက်ပျောက်မှဖြစ်ပါစေတော့ဆိုသည့် သဘောဖြင့် လိနီ
က လက်ဆောင်ကလေးများ ဝယ်ပေးတတ်သည်။

ဇန်နဝါရီလကုန်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းပြန်ဘက်
ရေးကိုစွန့်ပတ်သက်၍ တိုင်းသူပြည်သားများက ပြောင်
ပြောင်တင်းတင်းပင် ဖွင့်ဟပြောဆိုလာကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမန် ဦးဆောင်သည့် တပ်မတော်ကြီးက
လှည်း မြစ်ချောင်းများ၊ ဒူးလောက်နက်သည့် ရွှံ့ပွဲ
များ၊ နှင်းခဲများကိုကျော်ဖြတ်ကာ လန်ဒန်ကို ဦးတည်
ပြီး ချီတက်လာနေပြီဆိုသောသတင်းများကို နားမထင်
အောင် ကြားနေရသည်။

သို့သော် လန်ဒန်သို့ရောက်မလာနိုင်သေး။ ယောက်ျား
သို့ ရောက်လာပြီဆိုသည့်သတင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် နေရာ
တင်ဂမ်သို့ရောက်နေပြီဆိုသည့် သတင်းများကို ဆင့်တင်
ဆက်ကာကြားနေရသည်။

ကြန့်ကြာနေရပါမည်လားဆိုကာ လီနိုမှာ စိတ်မရှည်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျော့ ရပ်ကွက်မှာရှိသော ယောက်ျားသားများက
လီနိုကို စိတ်ဝင်စားကြကြောင်း လီနိုက ရော့စတွက်
ပေါ့တစ်စုံပေါ့ သတိထားမိသည်။

သို့သော် လီနိုသည် ဂျက်ဖရီအပေါ် ဆရာတော်သော
မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ တစ်သက်တွင် အချစ်ပန်း တစ်
ကြိမ်သာပွင့်မည်ဆိုသောမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ ဂျက်
ဖရီကလွဲပြီး မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ သူ စိတ်မဝင်စား
နိုင်ပါ။

တိုင်းပြည်၏အခြေအနေမငြိမ်သက်သလို မြို့တော်ဖြစ်
သော လန်ဒန်မြို့ကြီး၏ အခြေအနေ များသည်လည်း
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သည်
ဆိုသူများကို လှုပ်အလယ်တွင် ကြီးစဉ် တင်နေသည်မှာ
နေ့စဉ်နှင့်အမျှဖြစ်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၃ ရက်နေ့တွင် အင်အား ငါးထောင်
ပါသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမန်၏တပ်ကြီးသည် လန်ဒန်မြို့တွင်း

သို့ အောင်မြင်စွာ ချီတက် ဝင်ရောက်လှ နိုင်လေတော့
သည်။

မြို့သူမြို့သားများက သောင်းသောင်းဖျံ့ဖျံ့ ကြိုဆိုကြ
သည်။ ကြိုဆိုသူများထဲတွင် လီနိုနှင့် ရော့စပေါ့တစ်စုံတို့
နှစ်ယောက်လည်း ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ကြလေသည်။

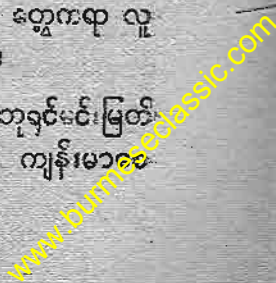
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမန်၏ လန်ဒန်ထောင်ကြီးကို သိမ်းပိုက်
လိုက်သည်။ မထရားဆင်ဖြင့်ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားသည့်
အကျဉ်းသားများကို လွတ်ပစ်လိုက်သည်။

မြို့ဝင်မြို့ထွက် ရွာဖွေရာဂိတ်များကို ဖျက်သိမ်းပစ်
လိုက်သည်။

ပါလီမန် အစည်းအဝေးများ ကျင်းပခြင်းကို ရုပ်
သိမ်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အလွန် တိုးတောင်းသည့်
အချိန်အတွင်း ဘုရင်မင်းမြတ် ပြည်တော်ပြန်လာတော့
မည်ဟု အားလုံးက နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

လန်ဒန်မြို့ကြီးနှင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှာ ပျော်ပွဲ
ရွှင်ပွဲတွေကျင်းပကြသည်။ မီးပွဲပွဲများလည်း ထိန်ထိန်
ညှိုးနေသည်။ လမ်းမများပေါ်သို့ လူတွေ ထွက်လာကြ
သည်။ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ တွေ့ကစား လူ
ကို ဖက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ကခုန်ကြသည်။

သီချင်းများ အော်ဟစ်သီဆိုကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်
သက်တော်ဆုကျော် ရှည်စေကြောင်းနှင့် ကျန်းမာစေ
ကြောင်း ဆုတောင်းကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမန်က ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင်
ဗိုလ်တံခါးတို့ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ဌာနချုပ် ဖွဲ့စည်း
ထိုနေ့မှာပင် အောက်မေ့ဖွယ်အခမ်းအနားကို ပြည်
သူ့ အခမ်းအနားကြီးအဖြစ်ကျင်းပသည်။

မစ္စက်ပေါ့တစ်သည် နိုင်ငံရေး နားလည်သူမဟုတ်။

စိတ်ဝင်စားသူလည်းမဟုတ်။ သို့သော် ဆက်တိုက်
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အပြောင်းအလဲများကြောင့် နေ့ချင်း
ညချင်းပင် ဘုရင့်ဘက်တော်သား ဖြစ်လာသည်။

ဘုရင်ပိုင်သည့်ထီးနန်းကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်
ရယူသောမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ အမယ်ကြီး ပျော်
နေသည်။ ဘရပ်ဆယ်မြို့မှာရောက်နေသော ဘုရင် ပြည်
တော်ပြန်လာပြီ ဆိုသည့် သတင်းကိုလည်း သူ ကြားလာ
သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည် ဆိုခြင်းမှာ
ဂျက်ဖရီပြန်ရောက်လာပြီဟုပြောလိုက်ခြင်းနှင့် အဓိပ္ပာယ်
အတူတူဖြစ်ကြောင်း လိနိုဘ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ဘရပ်ဆယ်မြို့တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ဂျက်ဖရီ
ရှိနေကြောင်း ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်း
မရှိပါ။

သူ အလုပ်တစ်ခုခုဝင်လုပ်တော့မည်ဖြစ်မည်ကို သိသည်။
သို့သော်လည်း စိတ်မပါနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

သူ့ စိတ်ထဲမှာ ဂျက်ဖရီပြန်မည့်ရက်ကိုသာ လက်ချိုး
ပြီးရေတွက်နေမိလေတော့သည်။

တော်လသည် မိုးအများဆုံးလဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မတ်
လ ၂၀-ရက်နေ့တွင် သိမ်းမြစ်ကြီး ရေလျှံသည်။ အနိမ့်
ပိုင်း ရပ်ကွက်များမှာ လေ့ဖြင့်သွားကြရသည်။

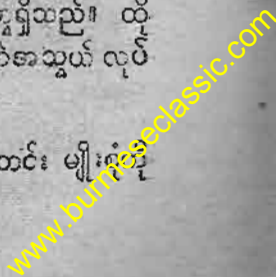
လိနိုမှာ တည်းခိုခန်းရောက်အောင် မိုးကြား၊ ရေကြား
တွင် ခက်ခက်ခဲခဲပြန်လာရသည်။

တည်းခိုဆောင် ဧည့်ခန်းထဲတွင် မစ္စက်ပေါ့တစ် ထိုင်
ပြီး မီးလှုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လိနိုဝင်သွားတော့ စာတစ်စောင်ကို လှုပ်ယမ်းပြပြီး
စိတ်လှုပ်ရှားသည့် အသံဖြင့် ဆီးပြောသည်။

‘ခန်းကုတ်မြို့မှာ စစ်သားတွေက ဘုရင်မင်းမြတ်ကျန်း
မာစေဖို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆုတောင်းကြတယ်တဲ့’
အရပ်ကောတွင် သူ့မှာ မိတ်ဆွေတွေရှိသည်။ ထို
မိတ်ဆွေများနှင့် အပြတစေ စင်္ကြံအဆက်အသွယ် လုပ်
နေသည်။

ထို့ကြောင့် မစ္စက်ပေါ့တစ်ထံမှ သတင်း မျိုးစုံကို
ကြားရလေ့ရှိသည်။

အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားအတွင်း၌ မှန်တိုင်းကျနေသောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ထွက်ခွာရက်ကို နှောင့်နှေးကြန့်ကြာစေသည်။

နောက်ဆုံး မေလ ၂၂-ရက်နေ့တွင် ဆုတော်တော်တော် မွန်လာတော့သည်။

နောက်နေ့ မနက်လေးနာရီမှပင် ဘုရင်နှင့်အဖွဲ့ပြင်တော်ပြန် ခရီးကြွတော့သည်။

နောက်နှစ်ဂုဏ်အကြား အရက်ထက်ချိန်တွင် ဘုရင် ရေတပ်မဘော်သည် ဒို့ဗာမာကျောက်ချိုသည်။

ဘုရင်ငယ်က ကမ်းပေါ်ဖောက်ပြီး သုံးသောင်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်သည်။

ယခုကဲ့သို့ မိမိတိုင်းပြည်ပြန်လာနိုင်သည့်အတွက် ဘုရင်သခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့သည်။

ကမ်းခြေစောင့်တပ်က ဂုဏ်ပြုအမြောက်များ ပေးဖောက်ပေးသည်။

ထို့နောက်တွင် လန်ဒန်မြို့ ရောက်သည်အထိ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည့် ချီထွက်ပွဲကြီးစတင်ကျင်းပလေတော့သည်။

ဒို့ဗာမာ ကင်တာဘာရီး၊
ကင်တာဘာရီးမှ ရှိချက်စတာ။
ရှိချက်စတာမှ စိန်ဂျော့။

လန်ဒန်မြို့တော်ဝန်က စိန်ဂျော့မှ စောင့်ကြိုနေသည်။ လန်ဒန်တံတားကြီးကို ထူထူကဲကဲ အလှူအပမ္ပားဖြင့် မွန်းမံပြင်ဆင်ထားသည်။

မြို့တော်သူ မြို့တော်သား များကလည်း ကြက်ပျံမကျနိုင်လောက်အောင် စည်ကားစွာ စောင့်ကြိုနေကြသည်။

ထိုလူအုပ်ကြီးထဲတွင် လီနိုထည်း တင်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ရပ်စရာ နေရာကလေး တစ်နေရာ ရှိကိုပင် အပတ်ကြီးစားထားရသည်။

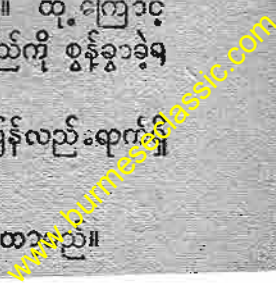
အောင်ပွဲခံ တပ်မတော်ကြီး ချီထွက်လာသည်ကို ခြေဖျားကလေး ထောက်ကာ ထောက်ကာဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြည့်ရှုသည်။

ထိုသို့ကြည့်ရင်း ဝူစတာမြို့တုန်းက အကြောင်းများကို သတိပြန်ရသည်။

ဝူစတာမြို့မှာ ဘုရင်စစ်ရှုံးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်လွတ် ရှမ်းပြေးခဲ့ရသည်။ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာခဲ့ရသည်။

ယခု သူစွန့်ခွာခဲ့သော တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်လာချေပြီ။

ထီးနန်းကိုလည်း ပြန်လည်သိမ်းပိုက်တော့မည်။

၆၇၀ အထောက်အကူ လှအောင်

ဘင်ခရာတီးဝိုင်းများမှ အသံစုံတို့သည် နားပင်းတော့
မတတ် ကျယ်လောင်လွန်းလှပါသည်။

ထရမ်ပက်များ သံပြိုင်မှုတ်လာသည်။

အသက်ကယ်တပ်ဖွဲ့ ချီတက်သွားသည်။

သူလည်း ဘင်ခရာဝိုင်းလိုပင် ဆူညံလှသည်။

လီနိုသည် မစွက်ပေါ့တိတ်နှင့် လူချင်း ခွဲခွဲသည်။

သူက လန်ဒန်တံဘားကြီးနားမှာ လာကြည့်သည်။
ပြည်တော်ပြန် တပ်များထဲတွင် ဂျက်ဖရီ ပါရမည်။
ဂျက်ဖရီသည် မြင်းသည်တော် တပ်နှင့်အတူ မြင်းစီးပြီး
ဝင်လာပေလိမ့်မည်။

ဂျက်ဖရီ မြင်းစီးပြီး ချီတက်လာသည်ကို မြင်လျှင် သူ
မုချမှက်ရည်ကျမည်။

မျက်ရည်ကျလျှင် မစွက်ပေါ့တိတ်စက အမေးအဖြန်းထူ
လိမ့်မည်။

အမေးအဖြန်း အထူးခံချင်သေးသောကြောင့် လူ
ချင်း ခွဲခွဲခြင်းဖြစ်လေသည်။

တင်ဖွဲ့များ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ချီတက်သွားကြသည်။
မြို့စောင့်တပ်၊ မြို့စောင့်တပ်မှ အရာရှိများ၊ အရန်တပ်၊
အရန်တပ်ဖွဲ့မှအရာရှိများ သူ့ အစီအစဉ်နှင့်သူ ချီတက်သွား
ကြသည်။

ခားလွတ်ကို ထောင်လျက်သား ကိုင်ဆောင်ထားသည့်
လန်ဒန်မြို့တော်ဝန်ကြီး ချီတက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမန်နှင့် တာကင်ဟမ် မြို့စားကြီးတို့လည်း
လိုက်ပါလာကြသည်။

လီနိုမှာ အသက်ရှူ မှားသွားသည်။ ရင်တွေလည်း
အရမ်းခုန်လာသည်။

ဂျက်ဖရီ ဘယ်မှာလဲ။

လန်ဒန်မြို့တော်ဝန်ကြီး ချီတက်လာပြီဆိုလျှင် သူနှင့်
မလမ်းမကမ်းမှ ဘုရင်ငေးမြတ်နှင့်အဖွဲ့ လိုက်ပါ လာပေ
လိမ့်မည်။

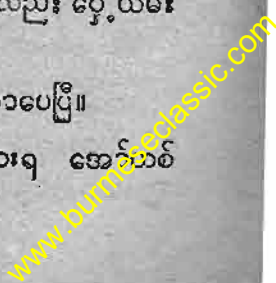
ဂျက်ဖရီသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ရှိနေပေလိမ့်
မည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး ခြေဖျားကလေး ထောက်ကြည့်သည်။
မြင်ကွင်း ပိုကောင်းအောင်ကြိုးစားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့နားမှ လူအုပ်၏ အော်ဟစ် နှုတ်
ဆက်သံသည် မိုးချုန်းသကဲ့သို့မြည်ဟည်းသွားလေသည်။
ပင်္ဂါများ၊ အဝတ်များ၊ တဘက်များကိုလည်း ဝှေ့ယမ်း
ပြကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ရောက်လာပေပြီ။

ထို့ကြောင့် သဲသဲလှုပ် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်
နှုတ်ဆက် ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်း...ဘုတ်ပါသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လိနိုကိုယ်တိုင် လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရ ပေပြီ။

ယောက်မြို့စားကြီးနှင့် ဂလောက်စာသာ မြို့စားကြီးတို့ က ဘုရင်မင်းမြတ်၏ဝိယာနုစိတ်တက်တွင်နေရာယူကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်သည် အား ကစားသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မပိန်စေရှိနေသည်။

က...ရောင်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဦးထုပ်မှ ကြွက်ဆွေးရောင် ပန်းဖွားများက လေတွင် လှုပ်ယမ်းနေကြ လာသည်။

လိနိုလုပ်နေသည့် ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘုရင်မင်းမြတ် ပြတ် သွားသည်။

လိနိုက စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဝူစတာမြို့မှ တုန်းက လိနိုတစ်ကြိမ် ကွေခဲ့ဖူးပါသည်။

လိစဉ်က ဘုရင်ဘတ်ရှိ စိန်တုံးမှာ နေရောင်ဖြင့် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် အရောင်တောက်ခဲ့သည်ကိုပါ ပြန်လည်အမှတ်ရသည်။

ဘုရင်ကို ဘစ်ချက်လောက် ကြည့်လိုက်ပြီး လိနို၏ မျက် စိသည် ဘုရင်ပတ်လည်မှခြင်းသည်တော်များဆီသို့ရောက် သွားလေတော့သည်။

ဦးထုပ်အကြီးကြီး ဆောင်းထားတဲ့ ဟောယိုကအရပ် ထောင်စုထောင် မေ့စားခောင်းဟာ ဂျက်ရီ ဖြစ်မှ ပဲဟု ထင်ပြီ။ မျက်လုံး ကျွတ်ထွက်ကျသွားတော့မတတ် ပြူး ကြည့်သည်။

မ...ဘုတ်ပါ။

ပန်းထိုးမြို့ အကွက်ဖော်ထားသော အင်္ကျီနှင့်လူဟာ ဂျက်ရီနဲ့ တူလိုက်တာနော်။ ဟုတ်မှပေါ့။

သို့ ဆက် ထိုလူသည် မဟုတ်ပြန်ပါ။

ရှေ့မှဖြစ်ပြီး မြင်းစီးသွားကြသော မြင်းတော် တော် များကို ကပ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မျက်စေ့ ပုခေတ် သေသေ ချာချာကြည့်သည်။

သို့သော် ဂျက်ရီနှင့် ဆင်ဆင်တူသူကိုပင် မမြင်တွေ့ ရပါ။

ကြည့်ရောလူများ ကုန်သွားပြီ။ လိနိုမှာမည်းထိုနေ ရာထွင် ခုနဲ့နေခရံလုံးလုံး တောက်လျှောက် မတ်သတ်ရပ် နေခဲ့ရသည်။ ခြေကောက်များလည်း မသံရပ်နိုင်လောက် အောင် ညှင်းနေပြီ။ ထိုကြောင့် ခြေများ ဆောက် မရပ်သောဘဲ ခြေဖဝါးပေါ်တွင် ပြားချရပ်သည်။

ခြေများ ဆော့စုံကြည့်စရာလည်း အကြောင်း မရှိ တော့ပါ။ လူကုန်သွားပြီ။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ မြင်းသည်တော်ပေါင်း များစွာတို့ ပြန်လည်လိုက်ပါလာကြသည်။

သို့သော် ထိုအထဲတွင် ဂျက်ဖရီတစ်ယောက်တော့ ပါမလှပါ။

မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှဲလိုက်သည်။ သူ့ လည်ချောင်းထဲမှာ တင်းကျပ်နာကျင်လာသည်။

လန်ဒန်မြို့မှာအခက်အခဲပေါင်းစုံကို ရင်ဆိုင်ပြီး ဒုက္ခခံနေထိုင်ခြင်းမှာ ဂျက်ဖရီကို ပြန်တွေ့လိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခု ဂျက်ဖရီဘယ်မှာလဲ။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့ဆေးသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ဝမ်းနည်း မကြကဲ့စွာဖြင့် သူ တွေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဂျက်ဖရီမဆေးပဲ အသက်ရှင်လျက် ရှိမည်ဆိုလျှင် ပြန်ပါလာမည်မှာ မုန့်ဖြစ်သည်။ ယခု ပါမလှသည့်အတွက် မသေဘူးဆိုလျှင် အစကတည်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ကူးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်မြို့လုံး ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နေကြသည့် အချိန်မှာပင် အသည်းကြောမတတ် ဒုက္ခမီးကို ခံစားနေရသော လီနီသည် တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

မစွက်ပေါ့တင်က သူ့ကို စောင့်နေလေသည်။

‘မင်း ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲဟင်၊ မင်းတော့ ပါတီဘက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငါ စိတ်အရမ်းပူနေတာ’

ဟုလည်း ခရီးထောက်ဆိုက် ဆီးပြောသည်။

‘ဘာပါတီလဲ’

လီနီက နားမလည်သလိုပြန်ခေးသည်။

‘လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး ဧည့် ပါတီတွေပေးနေကြတာလေ လျှောက်ကြည့်စရာတွေမှ မကုန်နိုင်အောင်ပဲ’

မုန့်ပါသည်။ လန်ဒန် မြို့သူမြို့သားများ ပျော်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှာ အကျွေးအမွှေးတွေ ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဘီယာစည်ပိုင်းများ၊ ဝိုင်အရက်များကို ချထားကြသည်။ သောက် ချင်သူက ကြိုက်သလောက် ဝင်သောက်သွားနိုင်သည်။

လီနီမှာ မစွက်ပေါ့တင် ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ စိတ်မပါဘဲ လိုက်ပါနေရသည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများသည်ပြီးဆုံးနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သုံးရက်သုံးည မနားဘမ်းကျင်းပပြီးသည့်နောက် လူအားလုံး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကုန်လေတော့သည်။

အချိန်ရှိသမျှ လီနီ ခေးမှိုစ်နေတော့သည်။ ဂျက်ဖရီကို မသတ္တသောအခါကျမှ ဂျက်ဖရီကို သူ ဘယ်လောက်မျှော်

လင့် စောင့်စားနေကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်
တော့သည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုမျှလင့်ချက်ကလေး ကပ် ခု ကို
အကြောင်း ပြုပြီး လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာ ထိုအထက်ပိုင်းခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ဂျက်ဗရိ၏ မျက်နှာကလေးကို အပေးမှပင် တစ်ကြိမ်
လောက် လှမ်းမြင်ရပါစေတော့ ဟူးဟာ ဆန္ဒဖြင့် ဗါ
လောက် အခက်အခဲများကို အံ့တုပြီး မြို့တော်မှာ တက်နေ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုသော့ မျှော်လင့်ချက်များ ကုန်ဆုံးသွား ခဲ့ပြီ။

လီနို မထာမယာဖြစ်နေသည့်အကြောင်းရင်းကို ဓမ္မက
ပေါ်တစ်ကမသိ။ ထို့ ကြောင့် လီနိုဝိတ် ပြလက်ပျောက်
ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ဘုရင် မင်းမြတ်နှင့်
ပတ်ဆက်သည့် 'သတင်းလွှာ' များကို နှော့နှော့တိုင်း ယူ
လာပေးသည်။

ထိုသတင်းလွှာများတွင် ဘုရင်မိတ်မြတ် တင်းနစ်
တစားသည့်အကြောင်း၊ ခြစ်ထဲမှာ ပေးဆင်းကူးသည့်
အကြောင်း၊ စသည်ဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ် က လုပ်သည်ဆို
သည့်အကြောင်းများကို ဖော်ပြထားလေသည်။

ဘုရင်မိတ်မြတ်သည် ယောက်ျားကြီးကို အားပတ်
လုပ်ပြီး ရေကူရာတွင် တစ်ခါတင်ရုံ အလွန်ဝေးသည့်

နေရာသို့ပင် ရောက်ကြောင်း သတင်းလွှာတွင် အသေးစိတ်
ဖော်ပြလေ့ ရှိသည်။

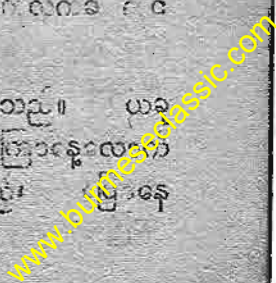
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တိုင်းစုပြည်သားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
ကို ဆွဲလက်နှင့် ထိတို့ပေးကြောင်း၊ ထိုသို့ ထိတို့ပေးလျှင်
အကူသိုလိများ တင်းပကြောင်း သတင်းလွှာတွင် ဖြစ်ည့်
အစုံ နေ့စဉ်သည်ကို ဓမ္မကပေါ်တစ် ဖတ်ရသည်။ ထို
ဖတ်ရသည့်နေ့က စနေနေ့ဖြစ်သည်။ တိုင်းစုပြည်သား
ပေါင်း ခြောက်ရာကို ဘုရင်က ထိတို့ပေးထိုက်သည်ဟု ဆို
သည်။

တနင်းသားနွေကျတော့ ဇွက်ပေါ်တစ် အထိအတိုခံ
ရန် သုတ်ခြေတင်ကာ ပြေးလေတော့သည်။

သူပြန်လာသောအခါ နတ်ဆမီးရုပ်ပါသည် ဖဲကြိုး
ကလေးတစ်ချောင်း သူ့လည်ပင်းမှာ ဖတ်လျက်သား ပါ
လာသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ချည်နှောင်ပေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ထိုနွေက တိုင်းစုပြည်သား ၂၅၀-ကိုလက်ခံ ခိုင်
တွယ် ထိုထိပေးသည်။

ဇွက်ပေါ်တစ်က လီနိုကို သွားခိုင်းသည်။ ယခု
ကတည်းက စာရင်းသွားပေးလျှင် ဆေးကြောနေ့လောက်
တွင် အထိအတိုခံရရှိ သေချာသည်ဟုလည်း ဖြစ်နေ
သည်။

လိနီက ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်လေတော့သည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်နှင့် ထိတို့လိုက်ရုံဖြင့် လူတစ်
ယောက်မှာ အကုသိုလ်ဘေးတွေ ကုန်ခန်းသွားသည် ဆို
ခြင်းမှာ ဘယ်လောက် ရယ်စရာ ဆောင်းပါသနည်း။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ကောလာဟလ ထတင်းများက
လည်း များပြားလွန်းလှသည်။ လူပျိုဘုရင်သည် အိမ်
ထောင်ရှိသော ချောမောလှပသည့် ဘာဘရာဗီလီယာနှင့်
ငြိစွန်းနေသည်ဆိုသည့် သတင်းများလည်း ပါသည်။

ထိုသို့သော သတင်းပေါင်းစုံကို မှန်မှန် ယူလာပေးနေ
သူမှာ မစွဲကံပတ်စ် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း လိနီစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ထိုသတင်း
များ မဟုတ်ပါ။

ဘုရင်မင်းမြတ် အရေးနိမ့်စဉ်က သူ့ဘက်မှ ပါဝင်
တိုက်ခိုက် ပေ ခဲ့သူများက သူ့ထူးဂုဏ်ထူးများ၊ ဆုတော်
လာဘ်တော်များ ပေးနေသည်ဆိုသည့်သတင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

‘ဝူစတာမြို့မှ နတ်မိမယ်’ သည်လည်း ဆုတော် လည်
တော်တစ်ခုခုရ ခင်ပါသလား။ ဒါကိုတော့ လိနီမသေချာ
မာရရာ ဖြစ်နေသည်။

ထကယ်တမ်းစဉ်းစားကြည့်တော့လည်းဘုရင်မင်းမြတ်
အတွက် ဘာမျှ သူမလုပ်ပေးခဲ့ပါ။ ဝူစတာမြို့မှာ ရှိနေ
သည့်ချစ်သူနောက်သို့ လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လူတွေက

တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြောကြသောကြောင့် နာမည်
ကြီးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစား
ချင်စာဖြစ် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့
သည်။

ကပ်နေရာရောက်တော့ ခြေးထောက် ထောင့်နှင့်ထောင့်
နှင့်ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် ထိုက်မိတော့မလို
ဖြစ်သွားသည်။ အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ရှောင်သော်လည်း
ထိုသူက သူ့ဘက်သို့ လဲကျလာသဖြင့် ကမန်းကတန်း
ဆီးကြိုပြီး ထိန်းကိုင်ပေးထားလိုက်မိလေသည်။

ခြေးထောက်ဆာနေသူက သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သော
အခါ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန် လိနီဘက်သို့ လှည့်
လိုက်သည်။

မွန်တီ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်မိနေပြီ ဖြစ်
ကြောင်း လိနီ သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။ သူ ရှေ့
တော်ပြေးလုပ်ခဲ့သည့် ဇာတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မွန်တီ၏
မျက်နှာကို တည့်တည့်မြင်နေရလေတော့သည်။

မွန်တီ....
လိနီက အံ့သြ ဝမ်းသာအော်သည်။ မွန်တီကိုလည်း
ပြေးဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။

မွန်တီမှာ သူ မှတ်မိနေသည့်ရုပ်ထက် များစွာ အိုစွာ
သွားလေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အရေများတွန့်
ကုန်ပြီ။

မုန်တီသည် မယုံကြည်နိုင်စရာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး လှိုင်လဲသွားမလို ထပ်ဖြစ်ပြန်သည်။

‘လိနီ...လိနီ မင်းကို ဒီတစ်သက်လုံး ပြန်တွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ်ဆို လုံးဝမမျှော်လင့်မိဘူးကွာ’

မုန်တီက ဝိုသ်ပါကြီးနှင့်ပြောသည်။

ကျွန်မကလဲ ရှင်ကို ပြန်တွေ့ရတာမှာ မထုတ်ဘူးလို့ ပဲယုံကြည်နေတာမုန်တီ၊ ရှင်နဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေ အားလုံး ပြည်နှင်ဒဏ် အပေးခံလိုက်ရတယ်လို့ ကျွန်မကြားလို့ ပဲတယ်။ အခု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝန်ခံနဲ့ နောက်လာတယ်’

လိနီကလည်း သိချင်သည်များကို ဆက်တိုက် မေးသည်။

‘တင်လမ်းက အရှည်ကြို ပါကွာ’

သူက ဝေပသားလေးပြောသည်။ လိနီက သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ပါးနှစ်ဖက်ချိုင့်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုပါးနှစ်ဖက်ကြောင့် သူ့ သိပ်ဆိုစာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

‘အော်ရုံကန်ရုံပြစ်ဒဏ်နဲ့ တို့ကိစ္စကပြီးသွားဖို့ပဲ။ အဲဒါ ကျုပ်ကလျာသွားရှာလိုက်တာနဲ့ တရားသူကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးပစ်လိုက်တာ။ ကျန်တဲ့ နေ့စားတွေက တာဝန်ခိုက်ကုန်တယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ မာဂျီးနီးယားကိုပို့လိုက်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်

ငန်းတွေလုပ်နေတဲ့ အတိုးကြီးပစ်ယောက်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ပေးရတယ်။ အတိုးကြီးက ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ ဧည့်သည်တွေကို ညစားနဲ့ဧည့်ခံတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျုပ်ကို ပြုစုပေးပေးပြီး ခိုင်းတယ်။ ကုန်စိပ်သဘောမျိုး ကျုပ်က ပြောပြရတာပေါ့။ အတိုးကြီးကသိပ်သ ဘာကျွေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ အင်စန့် ပြန်လာတဲ့အခါ ကျုပ်ကိုပါ သူနဲ့တပါးကည်း ခေါ်လာခဲ့တာ။ လမ်းမှာ အစားမှာ ပြီး အတိုးကြီးဆုံးသွားတယ်။ သူ့စာစားမိစာမိ မှု ကျုပ်ကို ပြစ်ဒဏ်က လွတ်ငြိမ် ရုတ်... ဘာခွင့်ပေးလိုက် ကြားနဲ့ ပေါင်ငါးဆယ် အမေပေးကြောင်း တည့်ရေအားလို့ အပြစ်အားလုံးက လွတ်သွားတာ’

မုန်တီက သူ့ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စာကို အတိုချုံးပြောပြသည်။

‘ဒီလိုဆို ကာရု လန်ဒန်မြို့မှာ ရှင် နေနေတာပေါ့နော်’ ဟု လိနီက ဆက်ပြောသည်။

‘မဟုတ်ဘူး အခု အနောက်တက်ကို ပြန်တော့မလို့ မြင်းလည်း ဆိပ်ကိအသွား မင်းနဲ့လာတွေ့တာ။ စတုဂံကို မြို့ကိုသွားမလို့ ဟိုမှာ ဇာတ်အဖွဲ့ဝင်ဖွဲ့ ပြန်ထူထောင်မယ်။ ဒါထက် မင်းရာဘာတွေ လုပ်နေဆယ်။ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေရဲ့ဘူး လိနီ’

လိနီမှာ မုန်တီနှင့်အတူတူ အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ချင်သည်ဟု ပြောချင်လွန်းသောကြောင့် ပါးစပ် ယားနေသည်။

၆၅၂ အထောက်အတော် လှပအောင်

‘အဆင်ပြေတယ်ပဲဆိုပါတော့ မွန်တီ’

မျက်နှာထား တည်တည်နှင့်ပြောသည်။ ပြီးတော့ စကားဆက်ဖို့ခက်ကာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ သူ့ဆက်ပြောနိုင်သည်။

‘ဇာတ်အဖွဲ့တောင်မယ်ဆိုယင် ရှေ့တော်ခဲပြေး တစ်ယောက်မလိုဘူးသား မွန်တီ’

မွန်တီက ကြင်နာသည့်အမူအရာဖြင့် လိနိုကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းခါပြသည်။

မလိုဘူး လိနို၊ မလိုတော့ဘူး၊ အင်္ဂလန်ဟာ အခကောင်းဘက်ကိုပြောင်းလဲနေပြီလေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်လဲ သူ့ ထီးနန်းကို သူ့ပြန်ရနေပြီမဟုတ်သား၊ ဟိုခေတ်က တရားမဝင်လို့ ခုံးကြောင်ခိုးဝှက် လျှောက် ကနေရတုန်းကလို့ ရှေ့တော်ပြေးသားပြီး အစီအစဉ်တွေ ကြိုတင် လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်းဟနိုးကြီးနဲ့ တိုင်းပြည်ထဲ မှာ လှည့်လည်သွားလာမယ်၊ သင့်လျော်တဲ့ နေရာတွေ မှာ သင့်လျော်သလိုက သွားကြမှာပဲ၊ ဟိုအရင် ဘုရင်ကြီး အုပ်စိုးခဲ့တုန်းက အတိုင်းပေါ့’

မွန်တီက စိတ်ရွည်လက်ရွည် ရှင်းပြသည်။

လိနိုမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

မလိုအပ်တော့ဘဲနှင့် ရှေ့တော်ခဲပြေး တစ်ယောက်ကို အပိုအကုန်ခံပြီး ဘာကြောင့်ခန့်သားတော့မည်နည်း။

‘ရှင် အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ် မွန်တီ’

လိနိုက သူ့ကိုပြုံးပြုံး ပြောသည်။

‘မင်းစေတနာကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်’ မွန်တီက လိနိုလက်တစ်ဘက်ကို နွေးနွေး ထွေးထွေး ညှင်လိုက်သည်။ သူ့လက်မှာ အရိုးချည်း ဖြစ်နေသည်။

မွန်တီ ဒါလောက်အိုစာသွားသည်ကို မြင်ရတော့ လိနို စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိသည်။

ပြည်နှင့်အက်ခံလိုက်ခြင်းသည် သူ့ဘဝကိုပြောင်းလဲပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

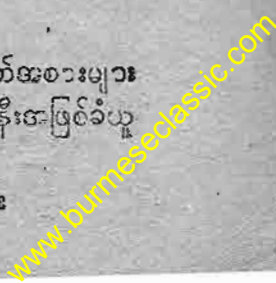
သူ့ရုပ်ကတော့ သေချာပေါက် ပြောင်းသွားသည်။ ဟိုတုန်းက လူငယ်လေးတစ်ယောက်လိုဆင်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုတော့ ဝကယ်အဘို့ ကြိုတင်ယောက်ကဲ့သို့ လွန်မင်းစွာ ရုပ်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုမူ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်လို့ အနောက်ဘက်သို့ သူ့လှင့်မျောသွားရပေတော့မည်။

မွန်တီနှင့်အတူတူ လှင့်ရင်ရာလှင့်၊ မျောချင်ရာ မျောဆိုပြီး လိုက်သွားနိုင်သလား။

သူတို့ဇာတ်သုဇာတ်သားများ၏ အဝတ်အစားများကို ချုပ်လုပ်ပြုပြင်ပေးခြင်းဖြင့် မွန်တီ၏ ဇနီးအဖြစ်ခံယူကာ ဘဝကို ကျေနပ်နိုင်သလား။

လိနိုက သူ့ကိုယ်သူပြန်မေးကြည့်မိသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဂျက်ဖရီ ကြောင့် ကွဲပြားခဲ့ရသည့် အထောက်အကူ နှလုံးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်ကောင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

လန်ဒန်မှာ ပြတတ်တော့ မြန်ကန်တော့မှာပဲ မဟုတ် လား မွန်တီ၊ ရွှင်သန်ခန့်မှာနေပြီ၊ ပြတတ်တော့က ကိုမဖြစ် နိုင်ဘူးလား။

လီနိုက အားပေးကံသားရာ မေးကြည့်သည်။

မွန်တီက ခေါင်းခေါင်းသည်။ သူပြန်ဖြေတော့လည်း သူ့လောကီ အလွန်တရာနဲ့ ကြည့်နေပုံ လေသည်။

လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ဇာတ်ရုံတွေကို ပျူရီဆန်တွေဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ကြပြီလေအနည်းဆုံး အခုလောလောဆယ်အချိန် မှာတော့ အာမီလပ်လီ မရခဲအောင်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ကြပြီ။ ပြတတ်တစ်ထုပ်က နိုင်လောက်တဲ့ နေရာကောင်း ဆိုလို့ ယစ်ခုမှမရှိတော့ဘူး။ ဂလုပ်ရုံကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက် တယ်။ ဖာဒြားရုံတွေကို လူ့အိမ်ပန်းလျှားတွေလုပ်ပစ် တယ်ကုန်ပြီ။ နေရာကောင်းတွေကလဲ ခုမှမရှိတော့ဘူး။ လော လောဆယ်ပြတတ်ကလို့ မရှိတော့ဘူး။

စကားကိုဖြတ်ပြီး သူတစ်ချက်ရပ်သည်။ သို့သော် ရယ်ပုံနှင့်မတူပါ။

နားကြည့်စွာ ပေါ်ထွက်လာသော ပေါက်ကွဲသံနှင့် ဆာတူပါသည်။

‘မင်းကို ကျုပ်ခေါ်သွားချင်ပါတယ် လီနို၊ ဧါပေမယ် ဇာတ်က၊ ဇာတ်ဆိုတာ ဘယာကျိဘူး တွန့် ဆလုပ်ဖြစ်နေလို့ ခေါ်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဥပမာပမာရွှေ ခြမ်းကို မင်းသွားနိုင် ယင်တော့ ဟိုမှဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟိုမှာက မိန်းမလတ်ရုပ် ကိုအမျိုးသမီးတွေကယ်တိုင် က၊ ကုန်ကြပြီ။’

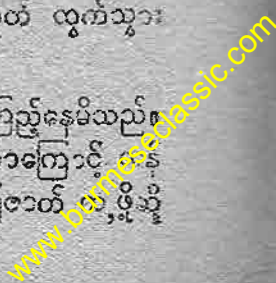
‘မင်းသမီးဖြစ်လာဖို့က ကျွန်ုပ်မှာရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ ဘူး မွန်တီ၊ ရယ်ရွယ်ချက် ရှိသည့်တိုင်ဆောင်လဲ အဲဒီကို ရော့အောင် သွားဖို့ စရိတ် အလုံအလောက်လဲ မပ ပါဘူး။’

လီနိုက စိတ်မကြည်မလင်ဖြင့် သူ့ကိုပြန်ပြောပြသည်။ မွန်တီက အိတ်ဆောင်ရွက်ရာ ခပ်ကြီးကြီးကစလုံးကို ထုတ်ကြည့်သည်။

‘ကျုပ်ဆရာအားမှပေးခဲ့တဲ့ နာရီလေး၊ အင်း... အချိန် တောင်း အထောက်အကူအကူအညီ ပြု၊ ခပ်သုတ်သုတ် သွေးမှ မြစ်ရ ထာ... မိမိတော့မယ်။ မင်း အစစ အရာရာ အဆင်ပြေပါစေ လီနို။’

‘အားလုံး အဆင်ပြေပါစေ မွန်တီ’ တော့နှင်းတော့နှင်းဖြင့် သူ့ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား သည်။

လီနိုက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မွန်တီနှင့်အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် လန် ဒန်မြို့ပေါ်တွင် ယခုလောလောဆယ် ပြတတ် တံ့ဖို့ဆို

၆၅၆ အထောက်အကူ လှအောင်

သည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း သူထိ
လိုက်ရလေသည်။

စိတ်ပျက်မှုသည် လိနိုကို ကြီးစိုးမင်းမူလျက် ရှိလေ
တော့သည်။

အထောက်အကူ လှအောင်

ရန်ကုန်၊

၅၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၀၉၊

(မြန်မာပြန်ပြီးသည်)

(တစ်ယခုတွဲတစ်ဆိမ်းခန်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

စံစဉ်အ
ပိုင်

(အိမ်ထောင်) (အိမ်ထောင်)

အခန်း ၂၅

နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါင်မုန့်ဖိုတစ်ခုမှာ လိနီ အလုပ်သွား
လျှောက်သည်။ အတော်ကြီး အဆင်ပြေသွားပါသည်။

လုပ်ခကတော့ လုံးဝ မပြောပလောက်ပါ။ သို့သော်
လည်း ဆိုင်မှာနေခွင့်ရသည်။ ထမင်းကိုမူ ဆိုင်ရှင်များနှင့်
ဈေးပြီး စားရမည်။ ထိုသို့ စားဖို့နှင့် နေဖို့ ဖူလုံသွားခြင်း
ကပင် အများကြီး တာသွားနေပေတော့သည်။

ဂျော့ရပ်ကွက်မှ တည်းခိုခန်းကို ပြန်အပ်လိုက်သည်။
အမှန်တော့ ထိုတည်းခိုခန်းတွင် တာရှည်ဆက်လက်နေနိုင်
စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ထိုသို့ နေရာပြောင်းသွားသော်လည်း မစွက်ပေါက်စိက လိနီဖရင့်ဖို့ကို လက်တွဲမဖြုတ်ပါ။ ပူအိုက်ပြီး မျက်နှာကြက်နိမ့် ပုခသာ လိနီ၏ ပေါင်မုန့်ဖို့အပေါ်ကထပ်ခိုးကစားသည့် မကြာခဏလည်းကောင်းသည်။

မစွက်ပေါက်စိက ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း လိနီ၏ ကပ်ကိုင်လုံးမှာ ဂျုံမုန့်များနှင့် ဖိုးလွမ်းပေကျ နေစမြဲဖြစ်လေသည်။

လိနီသည် ပေါင်မုန့် ရောင်းလျှင်ရောင်း၊ မရောင်းလျှင် ဂျုံနုအစား အလုပ်ဖြင့် အားရသည်ဟူ၍ မစွက်ပေါက်စိက မပြောဖူးချေ။

ကျောရပ်ကွက်ရှိ အညှိုးခိုခိုမှ လိနီ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်အတွက် မစွက်ပေါက်စိက စိတ် ထိခိုက် နေသည်။ သို့သော်လည်း လိနီအဖို့ ကိုယ်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသည်။ နေရာကောင်းကောင်းကိုစွန့်ပြီး သည်လိုနေရာမျိုး မှာတော့ ဘယ်ကား နေချင်ပါလဲ။ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့သာပေါ့။

မစွက်ပေါက်စိက လာလည်သည့် အခါတိုင်း သဘင်းမျိုးစုံကို ကြားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သဘင်းစုံကိုကြားရသဖြင့်လည်း လိနီ စိတ်ချမ်းသာပါသည်။

ခနောက်ပြီးတော့ အပိုဆာခါးကလေးများလည်း ပါတတ်သည်။

မစွက်ပေါက်စိက သူ့ကြောင့် ဘယ်ယောက်ျားနှင့် ဘယ်ယောက်ျား ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ကြကြောင်းဆိုတာမျိုး နေ့ဖြစ်သည်။ ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်သည့် အလေ့အထကို ဘုရင်က ခွင့်ပြုထားလား။ ပိတ်ပင်ပစ်လိုက်ပြီ ဟုလိနီ မပြောတတ်ပါ။ သို့သော်လည်း မစွက်ပေါက်စိက တော့ သူ့ကိုစွဲလမ်းသူများ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ် နည်းဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

‘မင်းရော ဘာသတင်းတွေမှ မကြားတော့ဘူးလား။ ဧပေါင်မုန့်တွေ အောက်မှာပဲ မင်းကိုယ်မင်း မြှုပ်ထားလိုက်ပြီလား’

ဟု မစွက်ပေါက်စိက သူ့ကြားခဲ့သည့်သဘင်းပေါင်းစုံကို ပြောပြရင်း ဝေးသည်။

လိနီက ဈေးဝယ်သူထံမှ ပေါင်မုန့်ဖို့ ပိုက်ဆံလှမ်းယူရင်း အလိုက်သင့် ပြုံးပြလိုက်ရလေသည်။

‘စပိန်နဲ့ ဒြမ်းချမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုနိုင်ပြီဆိုတာမျိုး လောကီတော့ ကြားရတတ်ပါတယ်’

‘ဒြမ်းချမ်းရေးလား၊ ဩော်... ဘုတ်တယ်၊ ဒြမ်းချမ်းရေး၊ ဒြမ်းချမ်းရေး’

မစွက်ပေါက်စိက စစ်နှင့်ဒြမ်းချမ်းရေးဆိုတာ အလှများမှာ သူ့အတွက် ဘယ်လောက်မျှအရေး ကြီးတတ်သည့်ပခုံးကို တွန့်ပေးလိုက်လေသည်။

'ဒါပေမယ့် ဂလောက်စတာမြို့စားကြီး ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာရော မင်းကြားသလား၊ ကျောက်ပေါက်လို့တဲ့၊ သူ့တို့ပြောနေကြတာပဲ၊ အေးလေ...'

မစွက်ပေါက်စိက စကားဆက်နေသော်လည်း လီနိုမှာ 'အင်း' လိုက်နိုင်ဖို့ပင် ခက်ခဲလောက်အောင် ဈေးဝယ်သူများနှင့်အလုပ်များနေပါသည်။ မစွက်ပေါက်စိကလည်း လီနို အလုပ်များကြောင်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

'ကဲ...မမှောင်ခင် အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ငါ့လဲ ပြန်လိုက်ဦးမို့ပဲ၊ ဒီခေတ်မှာ လန်ဒန် မြင်းရထားတွေကလဲ အတော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်၊ နေရာတကာ သောင်းကျန်းနေကြတာ၊ လူကိုများ ခါးလယ်က ဖြတ်ကြိတ်သွားတော့မယ် အတိုင်းပဲ၊ ဧည့်ခံရုံ ကမ်းမရှိနဲ့ ရမ်းကားချင်တိုင်းရမ်းကားနေကြတာလေ၊ မင်းရက်အားရတဲ့အခါကျယ်င် ငါ့ဆီကိုလဲ လာပါဦး လီနို'

'ဟုတ်ကဲ့၊ လာခဲ့ပါ့မယ်'

လီနိုက ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပြင်ထွက်သွားသော မစွက်ပေါက်စိကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေများ တည်ငြိမ်စပြုလာပြီ။ ဘုရင်သစ်၏ ဖခမည်းတော်ကို ခေါင်းဖြတ်သတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ရှိသူများကို ဖမ်းဆီးကာ ရုံးတင်

သည်။ ယင်းတို့အနက် အများစုကို သေဒဏ် အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

'လင်ရှိမယားများ လင်ကိုပစ်မပြေးရ' ဟူသောဥပဒေကြမ်းကို ပါလီမန်မှာ တင်သည်။ ဥပဒေ အတည်ဖြစ်ခါမှ လင်ရှိမယားပေါင်းများစွာက တကယ် ပစ်ပြေးကြလိမ့်မည်ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြသည်။

လီနိုသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ခပ်လျှိုလျှိုကလေး နေသည်။

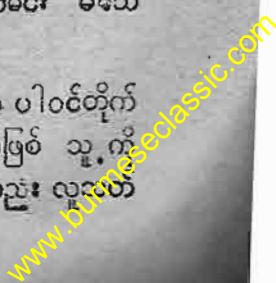
ဘုရင့်အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် ပြန်လည်ကျင့်သုံးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လူတွေ အပျော်လွန်းနေကြသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအထဲတွင် လီနိုမပါပါ။

သူ့ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။

မနက်မိုးလင်းသည်မှ ည မိုးစုန်းစုန်း ချုပ်ပြီးသည့် အထိ တစ်ချက်ကလေး ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။

ထိုမျှလုပ်သည့်တိုင် စားရတော့ မသေထမင်း မသေဟင်းမျှသာ။

ပြည်တွင်းစစ်ကာလတုန်းကဘုရင့်ဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ၊ သို့မဟုတ် ဘုရင့်ကို လိုလားသူအဖြစ် သူ့ကို ဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးခြင်း မပြုနိုင်တော့သော်လည်း လူ့သတ်

မူနှင့်တော့ အချိန်မရွေး ရုံးတင်စာရင်း စွဲကာ ကြိုးစမ်းပေးနိုင်နေသေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ သမီးလေးနှင့် အဆက်အသွယ်ကိုပါ တတ်နိုင်သလောက် ဖြစ်တော့ ပေးထားရသည်။ လုပ်ပြန်သောလည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်သည်။

လိနိုသည် အမြဲတမ်း ရွှင်လန်းဖျတ်လတ်နေသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ယခုတော့ အလုပ် လုပ်ရင်း ခပ်မိုင့်မိုင့် ဖြစ်နေသည်ကများသည်။

ထည်ပေါင်မုန့်ဆိုင်သို့ သူရောက် ဘာပြီးနေဘက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ယောက်ျားများက သူ့ကို အမျိုးမျိုး ကြံကြသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှုအဘိုးကြီးက နေ့စဉ်လူရှစ်ယောက်စာ ပေါင်မုန့်ဝယ်သည်။

အမှန်တော့ သူ့မှာ မိသားစုမရှိ တစ်ယောက်တည်းနေသူဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်ဝယ်ရာတွင်လည်း ဘယ်ကော့မှ မပြုစိုးနိုင်တော့ အစာတန်ခိုပ်ဆုံး အချိန်ဆုံးပြီး ဝယ်လေ့ရှိသည်။

လိနိုကတော့ ဘာဘိဘာသာပဲနေခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ သည်ဆိုင်သို့ လိနိုရောက်လာသည့် နေ့မှစ၍ သူ့မိန်းမ

ပေါင်မုန့်ဝယ်နေကျ အလုပ်ကို သူက လွှဲပြောင်းယူကာ နေ့စဉ် နှုတ်ခင်း မပျက်မကွက် ပေါင်မုန့်ဝယ် လေ့ရှိသည်။ ထိုသူကိုလည်း လိနို အရေးမစိုက်ပါ။ ကိုယ်လုပ်ရေရှိတာ ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။

သူ ကောင်းကောင်း စကားပြောသူ ဖော်ယောက်ဆရာ ရှိသည်။

ဝူစတာတိုက်ပွဲတွင် ခြေထောက်တစ်ဘက် ဆုံးရှုံးခဲ့သော စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုစစ်သားသည် ဝူစတာတန်းက ကရွမ်းဝဲလ်တက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လိနိုအလေးထားပါး ဝူစတာနှင့် ပတ်သက်နေသည် ဆိုကတည်းက မိမိနှင့် ဆွေမျိုးငှင်းချာ တော်စပ်သယောင် စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုစစ်ကားဟောင်း တစ်ယောက်ကိုပဲ လိနို ဘောင်းမုန့်စွာ ဆက်ဆံစကားပြောလေသည်။

သူ့အမျိုးကေ့ရှိသည် နေ့ဘင်ဂမ်သို့ ပြောင်းသွားသောအခါ လိနိုမှာလွမ်းဖျားလွမ်းနာပင်ကျ၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေများ ရှုပ်ထွေးသလို ပြင်းပင်ပြန်သည်။

ဘုရင်ဟောင်းကို ကွပ်မျက်ဖို့ ကြိုးစင်ဆောက်လုပ်ပေး
ခဲ့သော လက်သမားကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

အော်လီဗာ ကရွမ်းဝဲလ်၏ အလောင်းကို ယခင်က
အခမ်းအနားဖြင့် ဝက်စမင်စတာ အက်ဘေး ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းထဲ၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။

ယခုထိုအလောင်းကိုပြန်ဖော်သည်။ ကြိုးစင်တင်သည်။
ကြိုးစင်ပြီးမှ ထိုကြိုးစင်အောက်မှာပင်ပြန်မြှုပ်သည်။

ဘုရင်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားမှုတစ်မှု ဖြစ်ပွားသည်။
ဘုရင့်တက်က လက်ဦးသွားသည်။

ထိုအမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူပေါင်းလေးဆယ်ကို ဖမ်း
ဆီးလိုက်ရသည်။

ဈေးလိပ်ဟုရင် ဝှာတာမြို့မှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်
နိုင်အောင် ကူညီခဲ့သူများ၊ ပါဝင် ထိုက်ခိုက်ခဲ့သူများကို
ဆုတောင်း၊ လာဘ်တော်များ ပေးနေသည်။

ပေါင်းငွေ တစ်ထောင်အထိ ရကြသူတွေ အများ
အပြားရှိလေသည်။

ထိုနှစ်က သိမ်းမြစ် ရေလျှံပြန်သည်။ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်အိမ်အလည်သွားတာ လှေလှော်သွားရသည်
ဟု မစွက်ပေါက်က ညည်းသည်။

ခရစ္စမတ် အကြိုရက်တွင် ဘုရင့်ညီမဘော် ကွယ်လွန်
သည်။

ညီမဘော် ကွယ်လွန်သော်လည်း ပွဲတော်အရှိန်အဟုန်
ကား နည်းနည်းကလေးမှ မလျှော့ပါးပါ။

ကရွမ်းဝဲလ်ဘို့ လက်ထက်တွင် ပွဲတော် အားလုံးကို
ပိတ်ပင်ထားခဲ့သည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ကျင်းပရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ပွဲတော်ဝတ်နေသူများက စည်စည် ကား
ကား ကျင်းပကြလေသည်။

အင်္ဂလန်ပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ မကြုံဖူးအောင် အထူး
စည်ကားလှသည်။

ပေါင်မုန့်ဖိုတွင် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရရှာသော
လိနိုအဖို့မူ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်တွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲနိုင်ခြင်း
မရှိပါ။

၁၆၆၀-၆၁ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် နှင်းတွေ
အကျများသည်။

ပေါင်မုန့်ဖိုပိုင်ရှင်၏ ဇနီးမှာ နောက်ထပ်ကလေးတစ်
ယောက် မျက်နှာ မြင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးထိန်းငှားရလေရာ ကလေးထိန်း
အတွက် နေရာပေးဖို့ လိုလာသဖြင့် လိနိုဖယ်ပေးရသည်။

ဈေးပေါသော တည်းခိုခန်းကလေး တစ်ခုရှာပြီး
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသည်။

ထိုအတွက် လျှော်ကြေးပေးသည့်အနေဖြင့် အလုပ်ရှင်က လုပ်ခအနည်းငယ်ပေး၍ တိုးပေးပါသည်။

သူ ယခုပြောင်းလာသည့် တည်းခိုခန်းသည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးထောက်ကြီးနှင့် နီးပြီး ယူကဲသမု တမ်းမဲ့လှသောအထောက်အကူကြီးများကို အမြဲတမ်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

မိန်းမထောင်ထဲမှ ထောင်သားများ ဝင်ကြထွက်ကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထောင်ထဲတွင် သေဆုံးသောကြောင့် အလောင်းအပြင် ထုတ်ပေးပုံများ ကိုလည်းကောင်း၊ အမြဲတစေ မြင်တွေ့နေရသည်။

ထိုအရာများက သူ့ အတိတ်ကြောင်းကို ပြန်လည်သတိပေးသလို ဖြစ်နေသည်။ အတိတ်က သူ့ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း မပေါ်အောင် ဖုံးဖိနိုင်မှ၊ ပေါ်သွားလျှင် သည်လို ထောင်ထဲသို့ တန်းဝင်ရမည်မှာ သေချာသည်။ သမီးလေး လှိုရီနာ၏ ဘဝလည်း သေချာပေါက် ပျက်ပေတော့မည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိသောအခါ သမီးလေးကို တယ်တော့များမှ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားနိုင်ပါ မည်နည်း တုတမ်းတည်း စိတ်ထိခိုက်ချခံသတော့မည်။

ဆောင်းကုန်ပြီး နွေဦးပေါက်တော့မှပင် ခြောင်းလက်ခင်းသကာ နေကောင်းထိုင်ကောင်း ရှိတော့မည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီးက မြို့စားနယ်စားတို့များကို မနားတမ်း ပေးနေသည်။ ဘိသိက်ခံပွဲ နှိ ကပ်လာသော ကြောင့် ထိုမျှ ချီ မြင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မှ ဟာ ဘိသိက်ခံပွဲတွင် မြို့စားနယ်စား ကြီးများ စုံစုံလင်လင်ဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားမည် မဟုတ်ပါလား။

ချာ လ်ဘုရင် ဘိသိက်ခံပွဲကို ပြေလှထဲတွင် ကျင်းပသည်။

ပေါင်မုန့်ဖိုနှင့် ဂျူနယ်ဒုခိုက် အမြောက်သံများကို စတင် ကြားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး အမြောက်သံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

လီနီက ဂျူနယ်ဒုခိုက်မှ မော့ကြည့်သည်။ ဘိသိက်ခံပွဲကို ဂုံကပြသည့်အနေဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသောအမြောက်သံများဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။

သူ မျက်နှာသည် ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့် သွေးရောင်ဖြင့် ရဲရန်နေသေးသည်။

ချာလ်ဘုရင်၏ ဘိသိက်ခံပွဲတော်ကြောင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လူတွေ လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့လာကြသည်။ မြို့တော်ကြီးပေါ်မှာ လူတွေများနေသဖြင့် ထောင်ဝယ်ဖောက်ဖောက်များ ဖွံ့ဖြိုးကာ စီးပွားရေးများ ကောင်းမွန်လာသည်။

ပေါင်မုန့်ဖိုပိုင်ရှင် လင်မယားက ဘိသိက်ခံပွဲကို သွားကြည့်သည်။ ဆိုင်တွင် လီနိုကို ကူဖို့ ကလေးတစ်ယောက် ငှားပေးသွားသည်။ ထိုကလေးထံမှလည်း ဘာအကူအညီ မျှမရပါ။ တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းခဲ့ရလေသည်။

ထိုလင်မယားပြန်လာကော့သုတို့တေခွဲမြင်ခဲ့သည်များကို ဖောင်နေအောင် ပြောကြသည်။ မြို့စားနယ်စားကြီးများအကြောင်း ပြောကြသည်။

လီနိုက စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထားစဉ် ခါးကျိုးမတတ် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ခနာရသည့် အလုပ်ကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

မြို့စားနယ်စားကြီးများကိုလည်း လီနို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သူ့ စိတ်ဝင်စားသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိပါသည်။ ထိုယောက်ျားကိုလည်း လန့်ဒန့် တံတားနားမှနေ၍ ခုနစ်နာချီကြာအောင် မခရမရာ သွားစောင့်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ရှင်ဘုရင်ကတော့ ပေါ်တူဂီမင်းသမီးနဲ့ လက်ဆက်မူပဲ။ ရှင် မယုံယင်ကြည့်နေ'

ဟု ပေါင်မုန့်ဖိုပိုင်ရှင်ကအော်ကာ ပြောသည်။

သူ့ ယောက်ျားက ဗသုံးဗထွေး ပြန်ပြောသည်။ ဘာပြောမှန်း မသိလိုက်ပါ။

'ချော့လို့လှလို့တင် ဖောက်သွား၊ ပစ္စည်းကိုမကပြီးတော့ ယူတာလဲပါတယ်'

အမျိုးသမီးက မကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် ဆက်ပြောနေသည်။

'ခင်ဗျား ပင်ပန်းနေစေပေ၊ ကျန်တာတွေ ကျုပ်ဆက်လုပ်လိုက်မယ်လို့'

ပေါင်မုန့်ဖိုပိုင်ရှင်က လီနိုဆီ လျှောက်လာပြီး ပြောသည်။ အလုပ်က လက်စသတ်နေပါပြီ။ သို့သော်လည်း လီနို ဟန်မဆေးခင်နိုင်တော့ပါ။

'နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းသွားတယ်။ ကျွန်မ မနားတမ်းလုပ်နေတာ ဆယ့်ခြောက်နာရီခန့်တောင်ရှိသွားပြီ'

လီနိုက ပင်ပန်းတကြီးပြောသည်။ ထိုးနှညက အိမ်ကိုပင်ပြန်နိုင်သည့် စွမ်းအား မရှိတော့ပါ။ ပေါင်မုန့်ဖို မှာပင် ဖြစ်သလို ထိုးအိပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ပေါင်မုန့်ဖိုပိုင်ရှင်ကတော့ ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဇွန်လရောက်သောအခါ ဒုတိယမြောက် ချားလ်ဘုရင်နှင့် ပေါ်တူဂီမင်းသမီးတို့ လက်ဆက်ဖို့ စာချုပ် ချုပ်ဆိုကြလေသည်။

ထိုကာလမှာပင် ပေါင်မုန့်ဖိုမှ လီနို အလုပ်ပြုတ်သွားသည်။

ယောက်ျားလုပ်သူနှင့် လီနီသည် ပေါင်မုန့်ဖိုထဲမှ အိုးမည်းများကို ပေါင်မုန့်ချိုးများကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ကြသည်။ မိန်းမလုပ်သူက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြစ်သွားသည်။

သူ့လတ်ပြီအောင်နှင့် မအောင်တစ်ယောက်လုပ်နေကြသည် ထင်လာ လီနီကို အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်သလိုမဟုတ်ကြောင်း အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ရှမ်းပြုပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ ကျွမ်းစားမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း လီနီ မလုပ်ချင်တော့ပါ။

ပေါင်မုန့်ဖိုပိုင်ရှင်၏အန္တရာယ်သည် အခန်းနှင့်အမြန် ကျရောက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ သိနေသည်။ မိန်းမလတ်တိုင်း လက်သရမ်းခံထားရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မခရုဖွဲ့နိုင်တော့ပြီ။ သည်အတိုင်း ဆက်သွားနေလျှင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ မကျပ်မကောင်း ကြားမလောင်းတော့ ဖြစ်တော့မည်မှာ မသေချာသည်။

ထို့ကြောင့်လီနီက စောဒက တက်မနေတော့ပဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် အလုပ် ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင် စားသောက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ အထူးသဖြင့် လီနီလို ချောမောလှပသည်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ပို၍ပင် ခက်ခဲနေတော့သည်။

ကြုံရာအလုပ်ကို သူ ဝင်လုပ်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်အလုပ်တွင်မှ ကြာရှည် မခဲ။

နောက်ဆုံး မနိုင်သည့်အဆုံး ခင်သည်အလုပ်ကိုပင် ဝင်လုပ်ခဲ့ရလေသည်။ တစ်နေ့ကုန် အဝတ် လျှော်လိုက်၊ လျှော်ပြီးသားအဝတ်များကို ဖြန့်လှန်းလိုက်၊ နေခက်ထပ် လျှော်လိုက်၊ ဖြန့်လှန်းလိုက်ဖြင့် နေထွက်မှုနေပင်ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ခဲ့ရသည်။

သူ့ရုပ်ရည်ကလေးနှင့် ယောက်ျား တစ်ယောက် ယောက်ကောက်ယူလိုက်လျှင် သက်သေခံသက်သာ နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိပါသည်။ သို့သော်လည်း လီနီသည် တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်သာ အချစ်ပန်းပွင့်မည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်။

သူ့လိုချင်သော ယောက်ျားမှာ ဤလောကတွင် တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ ထို တစ်ယောက်တည်းသော ယောက်ျားကိုလည်း သူမရနိုင်တော့။

ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့် ပို၍ သက်သာမည့်အလုပ် ရှာရင်း ဝောက်တစ်ရာသိကျတော့ ပိုးကုန်သည်။ ထို ယောက်ျား၏အိမ်တွင် အိမ်ဖော်အလုပ်ကို ကံအားလျော်စွာ ရလေသည်။

ပိုးကုန်သည်မှာ မုဆိုးဖိုအဘိုးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လိနိုကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း ကြိုက်လှပါသည်။ ချည်ရွဲဆိုကာ သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ အရေးဆိုတော့သည်။

လိမ္မာပါးနှင့်စွာ ငြင်းဆိုနေသည့် ကြားမှ ရက်ပိုင်း အတွင်း နှစ်ကြိမ်တိုင် အရေးဆိုပြီး သွားချေပြီ။

အဘိုးကြီးနှင့်လက်ထပ်ဖို့ဆိုသည်ကို လိနိုစဉ်းစားသင့်သည်။ မပူမပင်၊ မကြေငင့်မကြ၊ မဘောင်မတနေရမည်။ သမီးလေးလိုရီနာနှင့် အတူတူနေခွင့်ရနိုင်သည်။ သမီးလေး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်အောင် မြေးတောင် မြှောက်ပေးနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ပိုးကုန်သည်၏ အစ်မကြီးနှစ်ယောက်က လိနိုကို စော်စော်ကားကား မေးခွန်းများ အမြဲတန်းမေးလေ့ မေးထရှိသည်။ လိုရီနာကိုခေါ်ပြီး အတူနေမည်ဆိုလျှင် သူ့ရာဇဝတ်ကောင် ဖြစ်သည် နောက်ကြောင်းများအားလုံး ပေါ်ကုန်တော့မည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ရှိန်ထက်နေရသည်။

ပိုးကုန်သည်အိမ်တွင် အိမ်ဖော်လိုပုံရသည့် အလုပ်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသည်များမရှိပါ။ ပိုးကုန်သည်၏ သားသမီးအငယ်များကိုလည်း လိနိုကဘေးကျပါသည်။

သို့သော်လည်း ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ရက်များတွင် သူ့သမီးအကြီး နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား၊ သွားနေကြရာ ကျောင်းပိတ်ခါ ဖြင့် ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့်ပင် သူတို့ ကြီးတော်များက သူတို့အဖေနှင့် လိနိုအကြောင်းကို အပုတ်ဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လိနိုကို ပထုတ်လိုက်ဖို့ သမီးနှစ်ယောက်က အစီအစဉ်ပြုလုပ်ကြလေတော့သည်။

ကြီးတော်နှစ်ယောက်ကလည်း နှင်တိုအဖေနှင့်ညားသွားလျှင် နှင်တိုကို မိဆွေးက ပထုတ်ပင်လိုက်လိမ့်မည်။ နောက်ပြီး အဖေသေလျှင် ရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို အပိုင်စီးသွားလိမ့်မည်ဟု သွေးထိုးပေးသောကြောင့်လည်း ထိုသို့ လိနိုကို ပထုတ်ရန်စီစဉ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုကစပြီး လိနိုကို မကြားတကြားပန်းခြင်း၊ စောင်းမြောင်းပြောဆိုခြင်းများ ပြုလာသည်။ သို့တော်လည်း အဖေမျက်နှာကိုထောက်ပြီး လိနိုက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ သည်းခံနေခဲ့သည်။

နာတာလျှော့ပွဲတော်နေ့တွင်လည်း သူတို့မိသားစုချည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေဟု သဘောထားပြီး လိနိုက မစွက်ပေါ့တစ်ခဲဖိုတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

သူ့ ချွေးနည်းစာကလေးဖြင့်ဝယ်ထားသည့် အဝတ် အစားများအနက် အတော် အသင့် နောင်တောင်း ကလေးကို ရွေးဝတ်ပြီး အိမ်ကထွက်မည်အပြုတွင် သမီး အကြီးနှင့် အိမ်တွင်းတစ်နေရာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် သွား တိုးသည်။

‘ရှင် ဝင်ချက်စတာမြို့က လာတယ်လို့ တစ်ခါပြော ဖူးတယ် မဟုတ်လား’

ဟု အကြီးမေး မေးသည်။

သူ့ မေးခွန်းကြောင့် လီနိုမှာ အထိတိစာလန့်ဖြစ်သွား သည်။

ထို့ကြောင့်လည်းစကားမမှားအောင် သတိထားဖြေ သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝင်ချက်စတာမြို့က လာတာပါလို့ ပြောဖူးသားပဲ၊ တောင်ခြေက တင်ဒယ်လီသွမ်းမှစ ရှိတဲ့ ဝိုင်းနှင့်ဆီမှာ ငါ အလုပ် လုပ်ခဲ့တာပဲ’

ဟု လီနိုက ပြန်ပြောရင်း စပ်စပ်စုစု လုပ်လာသည့် အကြီးမ၏ မျက်လုံးများကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘အတော်တော့ဆန်းတယ်၊ ဝင်ချက်စတာမြို့မှာနေတဲ့ ဝှင်ကတ်စတာကို မေးကြည့်တော့ ဝိုင်းနှင့်ဆိုတဲ့ နာမည် ကိုတစ်ခါမူ မကြားဖူးဘူး’

လီနိုက တိုးတိုးကလေး ထက်ပြင်းချသည်။

‘ငါရှိနေတုန်းက သူတို့ ပြောင်းမလာကြသေးလို့ ဖြစ် ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ ရောက်လာတဲ့အခါ ဝိုင်းနှင့်တို့က တစ်ခြားကို ပြောင်းသွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပေါ့၊ ဝှင်ကတ်စတာဆိုတဲ့ နာမည်က ငါလဲ တစ်ခါမူ မကြားဖူးဘူး’

ပိုးကုန်သည်၏သမီး အကြီးမသည် ဇဝေဇဝါ ဖြစ် သွားပုံရသည်။

လီနိုက နောက်ထပ် တောင်မေးမြောက်မေး မေးချိန် မရမီ အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် လီနိုကို သတိ ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့ကပိုင်းမှစပြီး နေရာတကာတွင် သတိကြီးစွာ ထားရလေတော့သည်။

အခွင့်အရေး ပေးခြင်း ခံရသောအိမ်ဖော်ဘစ်ယောက် ပပ် ဖြစ်လင့်ကစား လူသတ်မှုဖြင့် အလိုရှိခဲ့သော အမျိုး သမီးဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ မမေ့အောင် အမြဲ သတိ ပေးနေရလေသည်။

အတိုက်တော်လမ်းသည် သူ့ဘဝကို ယခုထက်ထိုင် အောင် ဖျက်ဆီး စိန်ခွင်စွမ်း ရှိနေလေသည်။

အန္တရာယ်များကို စဉ်းစားလာမိသောကြောင့် စွဲတ်
ဖားပေါ်မှ တီးလိုက်သည့် ခေါင်းလောင်းသံကိုပင် ရှုတ်
တရက် မကြားလိုက်ရချေ။

လမ်းဘေးတွင် ရေခဲများကိုဆုပ်ပြီး အပြန်အလှန်ပစ်
ပေါက် ကစားနေကြသည့် ကလေးများကို နေရာအနှံ့
တွေ့နေရသည်။ မိဘများကလည်း သူတို့သားသမီးများ
ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေကြသည်ကို ဝမ်းသာကြည်နူး
ခွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

ဝါသမီးလေးနဲ့ ငါကရာထိုလို ဘယ်တော့များမှ
အတူတူ နေရပါမည်ထဲဟုလိနီတော့လိုက်မိလေသည်။

သူ့အပေါ် စွဲဆိုချက်များ ပျက်ပြယ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ
ဘုရင်မင်းမြတ်၏လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ရမှဖြစ်ပေမည်။
တရားရုံးတော်ကို အားကိုးနေ၍ဖြစ်။

တရားရုံးတော်ကို ယုံကြည်ကိုးစားပြီး ရုံးတင်အစ်စ်ခံ
စာမှ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံရလျှင် ဘာမျှတတ်နိုင်တော့
မည်မဟုတ်။

သူ့ဘက်ကလည်း တရားဥပဒေကို ရင်မဆိုင်ဘဲ တစ်
လျှောက်လုံး ဝရမ်းပြေး လုပ်နေခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်
ရအောင် ကြိုးစားဖို့ လိနီ သန္ဓ်ဌာန် ချခဲ့လေသည်။

ဘုရင့်ရှေ့တွင် ခစားခွင့်ရဖို့ သုံးကြိမ်တိုင် သူကြိုးစား
ဖူးသည်။

ခစားခွင့်ရလျှင် ဘာတွေ သံတော်ဦး တင်ရမည်ဆို
သည်ကို ရေရေရာရာမသိ။

သို့သော်လည်း ရာဇဓာတ်ဘေးမှ လွတ်နိုင်ရေးအတွက်
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ကြိုးစားကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိမိသည် ဝူစတာမြို့မှ နတ်မိမယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြော
ပြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမှ မယုံ။

သုံးကြိမ်စလုံး မောင်းထုတ်ခြင်းကိုသာ ခံခဲ့ရသည်။

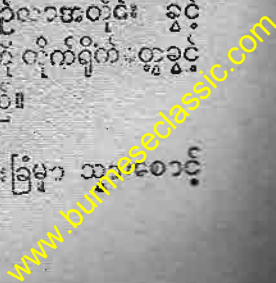
ရိုးရိုးမောင်းထုတ်လျှင် ခံသာသေးသည်။ ယခုတော့
အရှက်တက် အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် မတော်တရော်များ
ပြောဆိုပြီး နောက်ပြင် လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် သုံး

ကြိမ် သုံးခါလည်း အရှက်ကဲ့ခဲ့ရလေပြီ။

ထို့ကြောင့် သည်အစကြိမ် ကြိုးစားလျှင်တော့ ဘုရင်
၏ လက်ပါးခစများ ဆီမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ခွင့်

တောင်းမှနေတော့ဘဲ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကို လိုက်ခိုက် တွေ့ခွင့်
ရဖို့ ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဘုရင်သွားတော်မူသည့် ယိုက်ပတ်ပန်းခြံမှာ သူ့စောင့်
သည်။

မြင်းစီးရဲတပ်ဖွဲ့က မောင်းထုတ်သဖြင့် သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရသည်။

မြင်းအပေါက်ခံခဲ့ရတော့မလို့ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့သည်။

အခြားနေရာများမှာလည်း ကြိုးစားကြည့်သည်။

ဝိုက်တိဟောမှာ သွားစောင့်သည်။

ထိုနေရာများတွင်လည်း အဆင်မပြေပါ။

မစ္စက်ပေါ့တိတ်ထံ ရောက်တော့ သူ့ကို အသင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မျက်နှာဖုံး တပ်မလာသောကြောင့် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်နေသေးသည်။

ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသည့် အမျိုးသမီးတိုင်း အိမ်ပြင်ထွက်လျှင် ဇာပါးမျက်နှာဖုံးကလေးကို တပ်ဆင်သွားကြမြဲဖြစ်သည်။

မျက်နှာပြောင်ကြီးနှင့် ထမ်းပေါ် သွားလာနေ၍ မသင့်လျော်သည့် သဘောဖြစ်သည်။

မစ္စက်ပေါ့တိတ်နှင့် ညစာ အတူစားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မစ္စက်ပေါ့တိတ် ပြောပြသည့် အတင်း အဖျင်းပေါင်းစုံကိုလည်း နားထောင်ရသည်။

ညဘက်သူအိမ်ပြန်လာတော့ နှင်းပွင့်တွေ တသောသောကျနေပြီ။

ခေါင်းလောင်းထိုးသံများ၊ နာတာလှူးပွဲတော် တေးသီချင်းများကို သာယာနာပျော်ဖွယ် နားထောင်ရင်း အတွေးထဲမှာ သူ့နှစ်နေခဲ့သည်။

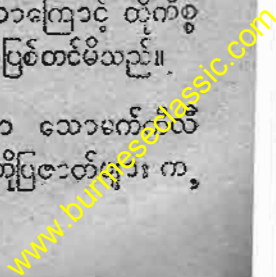
မစ္စက်ပေါ့တိတ်နှင့် ညစာအတူစားသည့်အတွက် သူ့မှာအသိတစ်ခုတိုးသွားသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူ့အတွက် အသုံးဝင်သော အသိတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

‘ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့တွေ့ဖို့ မင်းသွားနေတဲ့နေရာတွေဟာ နေရာများတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်။ နေရာမှန် ဘယ်ဟာလဲ ဆိုတာကို မင်းမသိသေးဘူး။ ပြဇာတ်ရုံတွေကိုသွားစောင့်မှု တွေ့ရမှာပေါ့၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ပြဇာတ်ရုံ တစ်ရုံ မဟုတ်တစ်ရုံကိုတော့ အမြဲသွားနေတာမဟုတ်လား’

ဟု မစ္စက်ပေါ့တိတ်က ပြောလိုက်လေသည်။

မှန်ပါသည်။ စောစောတုန်းက ဘာကြောင့် ထိုကိစ္စကို မတွေးမိပါလိမ့်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိသည်။

ပြဇာတ်ဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြသော သောမက်တိထိဂဏူးနှင့်ဝိလျှံဒေဝီနှင့်တို့ နှစ်ယောက်ကိုပြဇာတ်များ က၊ ခွင့်ပေးထားသည်။

၆၀၀. အထောက်အကူ လှအောင်

ပျက်စီးသွားသည့် ပြဇာတ်ရုံများကို တွဲ၍ ရရှိပြင်ဆင်
စေပြီး ကပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်ရုံသစ်ကြီးများကို
လည်း အားပေးဆောက်နေသည်။

ဘောမတ်ကိလီဂဠု၏ ဇာတ်အဖွဲ့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်
ကိုယ်တိုင် ထည့်ထောင်ပေးခြင်း ဖြစ်ပြီး ဝိသျှဒေဗိနှင့်၏
အဖွဲ့ကိုတော့ ယောက်မြို့စားကြီးက ထည့်ထောင်အား
ပေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြဇာတ်ရုံများအဝမှားန၍ စောင့်နေလျှင် ဘုရင်မင်း
မြတ် ရောက်လာသောအခါ စကားပြောခွင့် ကြိုနိုင်
သည်။

ထိုညက အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လိနိုသည်
ထိုအကြောင်းကို တွေးပြီး အစီအစဉ်များကိုပါ စိတ်ကူး
နေမိလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အဘွားနယ်ထဲမှာ သူနစ်
နေသည်။

ပိုးကုန်သည်၏ သမီးများအောင်းမြောင်း ပြောဆိုနေ
သည်ကိုလည်း သူမကြား။

ပိုးကုန်သည်၏ သမီးများကပင် သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ပြဇာတ်အသစ်တစ်ထုပ် တစ်စရာရှိ
သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သေချာပေါက်လာရမည်ဟု လိနိုတွက်
သားသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်နေ့ဝတ်ဆင်သွားဖို့အဝတ်အစား
ကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

သူ့မှာ များများစားစား ရွေးချယ်စရာမရှိပါ။ ဘုရင်
မင်းမြတ် လန်ဒန်မြို့ကို ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည့်နေ့က
သူဝတ်ဆင်ခဲ့သော ဂါဝန်ကလေးကို ထုတ်ကြည့်သည်။
အနီးကပ်ကြည့်လျှင် ဖောင်းနှမ်းမှုန်းသိသာနေပြီ။

သို့သော်လည်း အရောင်က တောက်တောက်ပပရှိနေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဂါဝန်ကိုပင် ရွေးလိုက်သည်။

နောက်ပြုံးတော့ လည်ပင်းကို သာမန်ထက် ပိုဟိုက်ဖို့
လိုကြောင်း သူ့စိတ်ကူးရလိုက်လေသည်။

အလှအပကြိုက်တတ်သော ဘုရင်မင်းမြတ် ရှေ့တွင်
လည်ပင်းဟိုက်သည့်ဂါဝန်ဖြင့် ဦးညှိတ်အရိအသေပြုခြင်း
သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အလိုတော်ကို လိုက်လျော့ခြင်းဖြစ်
သည်ဟု တစ်နည်းအားဖြင့် ယူသော် ရနိုင်ရာသည်။

ထိုဂါဝန်ကလေးသည် ပခုံးတားများကိုလည်း ပော
ပောသိသိဖမ်းပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နေ့တစ်ဝက်ရှက်အား ယူမည်ဖြစ်
ကြောင်း လိနိုအလိုပိုင်း ပိုးကုန်သည်ကိုပြောသည်။

ပိုးကုန်သည်က ဣန္ဒြေဂေါက်ရောဂါနည်းနည်း ထနေ
နေသောကြောင့် ခွင့်မပေးချင်။

နာတာလျှော့ပွဲတော်နေ့တုန်းက လီနိုကို အပြင်သို့ ရှေ့
ရွှေ့ရှုရှုထွက်ခွင့်ပေးခဲ့သော သူ့သမီး နှစ်ယောက်က
လည်း ယနေ့တော့ ခွင့်မပေးချင်။

အဖေ တာဝန်ကို သူတို့ချည်း လုပ်ပေးနေရမည် စိုး
သောကြောင့် အင်တင်တင်လုပ်နေကြသည်။

သို့သော် လီနိုကလည်း မသွား၍ဖြစ်။ နောက်ပြီး
တော့ သူ့ဂေါက်ရောဂါ အကြောင်းလည်း ထောင်း
ကောင်း သိထားပြီးဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်စရာအကြောင်းမရှိ
ကြောင်းကိုပါ သိနေသည်။

အမှန်တော့ ဂေါက်ရောဂါက ဒါလည်းမဟုတ်ပါ။
လီနိုကိုသူ အနားမှမခွာစေချင်သောကြောင့် ပိုးကုန်သည်
က အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ တားနေခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ဒါလည်း လီနိုသိပါသည်။

‘ကျွန်မအပြန်ကျယ် ဆံပင်ညှပ်သမား ဝင်ခေါ်ခဲ့ရ
မလားဟင်’

ဟု လီနိုက မေးသည်။

‘နေပေစေ၊ မင်းပြန်မလာခင် မိဂေါက်ရောဂါနဲ့ ငါ
သေနှင့်နေမှာ’

စိတ်ကောက်နေသော ပိုးကုန်သည်ကမျက်နှာ စူအောင့်
အောင့်နှင့် ပြောသည်။ လီနိုကရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းပြီး
သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

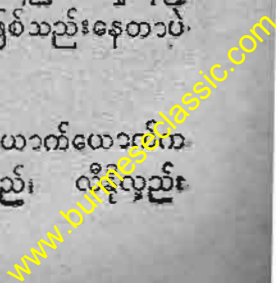
လီနို အပြင်ထွက်မည်ဆိုတိုင်း ပိုးကုန်သည်မနေတတ်
မထိုင်တတ် ဖြစ်တတ်သည်။ သူ့အစ်မ နှစ်ယောက်အ
လီနိုနှင့်ပတ်သက်၍ လန်ကြုတ် ဇာတ်လမ်းများ ထွင်ပြီး
ပြောထားသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း လီနိုက
အတတ်သိပြီးဖြစ်သည်။

လီနို ဘယ်အရပ်သို့သွားကြောင်း၊ ဘယ်သူနှင့် သွား
ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘယ်သူ့ကိုသွားတွေ့ကြောင်း
များ လုပ်ကြံပြောထားလေ့ရှိသည်။

မိခင်တော့ ဒါတွေကို လီနို ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့ပါ။
ဘုရင်မင်းမြတ်ထက် အချိန်စောပြီး ပြဇာတ်ရုံသို့ ရောက်
နေဖို့ အရေးကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဇွတ်ပင်သွက်လွှာ
တော့သည်။

‘အဲဒီပုံကိုကြည့်ပါလား၊ သူ့မှာ ရည်းစားရှိနေပြီ
ဆိုတာ မြင်တဲ့လူတိုင်းသိသာအောင်အဖြစ်သည်းနေတာပဲ
ဖေဖေ’

သူ့အိမ်ထဲကအထွက်တွင် သမီးတစ်ယောက်ယောက်က
ပိုးကုန်သည်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ လီနိုလည်း
ကြားသည်။

လိနီ၏ ခြားသက်များ တုံ့ခနဲဆိုင်းသွားသည်။ သူတို့ ထင်သလို မိမိမှာ ရည်းစား သနာမရှိကြောင်း ပြန်ရှင်းပြ ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ထိုစိတ်ကူးကို ချက်ချင်း ဖျက်လိုက်သည်။ အပြင်သို့ အလောသုံးဆယ် ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

အပြင်မှာ ယောအေးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်နေသည်။ ရှော့စောင်လေးကို တင်းတင်း ဆွဲပတ်ထားရသည်။ အောက်မှာ ရေခဲတွေ ဖုံးနေသည်။ စီးလာသည်က ခေါက်မြင့်ခဲ့ဖို့နပ်။

ထို့ကြောင့် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင်ချော်မလဲအောင်လှည်း ဝရုစိုက်ရသေးသည်။ ချော်လဲလျှင် ဇက်ကျိုးဖို့ သေချာ သည်။

စိန်ဂျွန်းလမ်းမှာ ရှိသော ရက်ဘူးရုံသို့ သွားသည်။ ထိုရုံတွင် ဘုရင် ဖွဲ့စည်းပေးထားသည့်အဖွဲ့က ပြဇာတ် အသစ်သစ်ထုပ် တင်ဆက်ကပြနေသည်။

ပြဇာတ်မကမီ အချိန်အောင်းမှာပင် သူရောက်သွား သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ဝင်လေ့ဝင်ထရှိသော ရုံးပါကိတ် နာမှာ သူ စောင့်နေသည်။

သူ့ရုပ်နေသော ဓနရာမှာ ရုံအပြင် ဖြစ်သည်။ လေ အစီးစီး တိုက်နေသည်။ အလွန်အေးနေသည်။ သို့သော်

ထည်း ရာသီဥတု ကြမ်းနေသည်ကို ဝရုစိုက်မေးနှိပ်ပီ။ ရှော့စောင်ကလေးက ငင်းတင်း ဆွဲပြုကာ ဇွဲကောင်း ကောင်းနှင့် ဇွဲစောင့်နေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရထားလုံး ဆိုက်ရောက်လာသော အခါ လိနီ၏ကိုယ်လုံးမှာ စောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများနှင့် အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးများက လိနီကို တွန်း ထိုး သွား ကြသည်။ ဘေးသို့ တွန်းဖယ် ပစ်လိုက်သလိုလည်း ဖြစ်သွားလေ သည်။

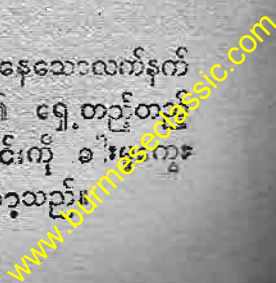
အရပ်အမောင်းကောင်းလှသော ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ့အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး အရောင်ဖြစ်သည့် အနက်ရောင် ကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။

လိနီကလည်း ရှေ့ဘက်သို့ တင်ပြိုင်တည်း တိုးလိုက် သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ရုံဝင်ပေါက်ဆီသို့ လှမ်း ကြွလာ ထည်။

လိနီက ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့မှာ ကွယ်နေသောလက်နှက် ကိုင်များကြားမှနေ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တည့်တည့် တွင် ဗူးညွတ်ချလိုက်ပြီး ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ခါးမှကွေး ညွတ်ချကာ အရှိအသေ ပြုလိုက်လေတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် ခြေထောက်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ဦးညွတ်ချပြီး ဖြစ်နေသည်မှာ ကြိုတင်လေ့ကျင့်ထားသည် ထက်ပင် တိကျနေသည်။

၃၅

ဘုရင်မင်းမြတ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒါလောက် ကွက်တိ ဝင်သွားသည်ကို လိနိုလည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဟဲ့ကောင်မလေး ရှင်ဘုရင်သွားမယ့် လမ်းမှာ ဘာ လာလုပ်နေတာလဲ’

အသံကြမ်းကြမ်းကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပြီး ပြောပြော ဆိုဆို သူ့ကို ဆွဲထူပစ်လိုက်လေသည်။

‘အရှင်မင်းမြတ်....’

လိနိုက အော်ပြောသည်။ စောစောက ပခုံးပေါ်တင် ထားသည့် ရှောစောင်ကလေးသည် သူ့ခြေထောက်နား မှာ ပုံလျက်သား ကျနေတော့သည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲထူလိုက်စဉ် တွင် သူ့ဂါဝန်စကို ဆွဲမိတာ ပခုံးသားတစ်ဘက်က စောစောထထက် ပိုပေါ်သွားသည်။

‘အရှင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမျှော်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော်မျိုးမ ကြိုးစားခဲ့တာ လဲပေါင်း အတော်ကြာသွားပါပြီ အရှင် မင်းမြတ်’

လိနိုက သူ့ပြောစရာရှိသည်ကို တောက်လျှောက်ပြော ခဲ့လိုက်သည်။

ဘုရင်မှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဆံသယ်လှမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့် လိနိုကိုကြည့်သည်။ ‘တိရိစ္ဆာန်နတ်များနည်းပါးလှစွာပေါ်နေသည့် အသား ဆိုင် အသားခဲများကို အလျင်သွားတော့သည်။’

ပြီးတော့ နက်မှောင်သော မျက် တောင် ကော့များ အောက်မှ ခရမ်းရောင် မျက်လုံးအစုံနှင့် မျက်လုံးချင်း သွားဆုံသည်။

‘ဒါလောက်တောင် ဇွဲကောင်းတဲ့ ကြိုးစားမှုကို ဆု ထာတ် ပေးသင့်တယ်’

ဘုရင်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ စောစော က လိနို တိုးဝင်သွားသည့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်တက် သို့ လှည့်ပြောသည်။

‘မနက်ဖြန်ပွန်းလွဲနစ်နာရီမှာ လက်ခံတော့ဖို့ စီစဉ်လိုက် ရမိသေး’

လိနိုက ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး အားရပါးရကြီးအရိအသေ ပြုလိုက်ပြန်သည်။ နောက်ထပ် ခါးကိုင်စရာမလိုတော့တဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှ ရှောစောင်ကလေးကို ပြန်တောက်ဖျော် ရလောက်အောင် ကုန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်က လိနီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြုံးပြီး ကြည့်
သွားပြန်သည်။ ပြီးစော့ ပြုစောင့်ရုံထဲသို့ ဝင်သွားသည်။
သူ့ဘေးမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် စိန်ရွှေရတနာများ
ဝတ်ဆင်သွားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လည်း ပါ
သွားသည်။

‘ရုပ်ဆော်သော နန်းတွင်း အမှုထမ်းက နေ့ ရုပ် ခံ
သည်။’

‘သူငယ်မ၊ မင်းနာမည်ပြော’

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံဖြင့် မေးသည်။

‘လိနီဖရင့်ဖို’

‘မနက်ဖြန်နေ့ခင်း တစ်နာရီတိတိ ဝိုက်တံဟော့မှာ
ဆောက်နေပေစေ၊ မင်းကို အတွင်းတော်ထဲ ဝင်ခွင့်ပြု
မယ်။’

‘ဟင်...ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြောသွားတာ နှစ်နာရီဆို
လိနီက စောဒက ပြန်တက်သည်။’

ရမ်းဆက သူ့ကို ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။
သူ့ဆံပင်တုကြီး လှုပ်ယမ်းသွားပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်
သွားလေသည်။

‘ဘုရင်မင်းမြတ်က မင်းကို စောင့်နေရမယ်လို့ ထင်နေ
သလားဟင်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မင်းက စောင့်ရမှာကွ
မလဲ’

တစ်နာရီတိတိ ရောက်အောင်လာခဲ့၊ ဒါပဲ ငါပြောလိုက်
မယ်၊ ပြီးတော့ နောက်မကျဖို့လဲ အခုကတည်းကမင်းကို
သတိပေးလိုက်မယ်’

ရမ်းဆက တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြာကာ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်
အဖွဲ့ကို မိအောင်လိုက်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် ခြေလှမ်းကျ
ကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

‘ဟေ့ မိန်းမချောလေး၊ ငါကတော့ မင်းကိုမစေ ငွ
ခိုင်းပါဘူးကွယ်’

အသံတစ်ခု ကြားရသည်။ လိနီက လှည့်ကြည့်သည်။
သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသော ရေထပ်သားလေး တစ်ယောက်
ကို တွေ့ရသည်။

လိနီက အားပါးတရ ပြန်ရယ်ကြာ ခေါင်းယမ်းပြီး
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာတော့သည်။

ပိုးကုန်သည်အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့သည်။ အပြန်
လမ်းတွင် နှင်းပွင့်များ ခပ်ပါးပါးကျနေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ငိုးကုန်သည်က သူ့ကိုမော့
ကြည့်သည်။

‘ကိုင်း... ဒီတစ်ခါ ဘာဇာတ်လမ်းကို ငါတို့ ကြားရ
မလဲ’

ပိုးကုန်သည်က ဆီးမေးသည်။ သူ့ လေသံထဲတွင်မေးကုန်သည်အသံများ အပြည့်ပါနေလေသည်။

ထိုသို့ သားအဖ... စိတ်ကလေးချောက်ချား ဖြစ်သွားကြသည်ကိုကြည့်ပြီး လိနို အရမ်း သဘောကျသွားသည်။ အထူးသဖြင့် မလိုမုန်းထား မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေကြသည့် သူ့ သမီး များ တုန်လှုပ်သွားသည်ကို ပို၍ ကြည့်ချင်နေသည်။

‘ကျွန်မ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမြော်ခွင့် ရလာတယ်၊ ဝိုက်ဝံ့ဟောမှာ မနက်ဖြန်နေ့ခင်းနှစ်နာရီ’

လိနိုက ထုတ်ဖော်ကြညာလိုက်သည်။

ပိုးကုန်သည်၏ မေးချိုးများမှာ ပြုတ်ကျသွားသလားဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

ဇာပန်းထိုးနေသော သမီးတစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှ ထိုးလက်စ ဇာပန်းသည် အောက်သို့ လွတ်ကျ သွား လေသည်။

အပ်ချုပ်နေသော သမီးတစ်ယောက်က သူ့ လက်ကို သူ့ အပ်နှင့် ပြန်ထိုးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ယောင်ြိုးတစ်ချက် အော်လိုက်သည်။

လိနိုက ပြန်လည်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း ပိုးကုန်သည်၏လေသံက သူ့ ခြေလှမ်းများကိုထားထားလိုက်ရလေသည်။

‘မိန်းကလေး ငါ့ဟာ မင်းအပေါ်မှာ အများကြီး ကောက် ခဲ့တယ်နော်’

ထိုစကားကိုကြားတော့ သူ့ သမီးများက ဘာစကား ပြောချင်သည်ဟု သူ့ကို သင်ပေးထားခြင်းသဖြင့်ကြောင့်၊ လိနို နာကြည်းစွာ မတွေးကြည့်မိလိုက်လေသည်။

‘ဒါကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ ရုပ်ငန်းက ရပ်တော့’

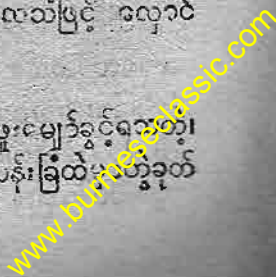
ပိုးကုန်သည်က ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ မွန်တာကို ပြောတာပဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကျွန်မ ဖူးမြော်ခွင့်မရဘယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလေ’

လိနိုက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ရှင်းပြသည်။

သမီးတစ်ယောက်က ရှုမုန်းသော လေသံဖြင့် လျှောက်ရယ် ရယ်သည်။

‘ဟား... ဟား... ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမြော်ခွင့်ရအောင်၊ စစ်သားပေးကမ်းစားတစ်ယောက်နဲ့ ပန်းခြံထဲမှာဘုခုတ်ခွင့်ရရင်မောင် ကံကောင်း’

လိနီက ထိုမိန်းကလေးကို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်သည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီးက ထိုင်ရာမှထဖို့ ခက်ခဲ့စွာ ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီး၏မျက်လုံးများမှာ ဒေါသကြောင့်အရောင် တောက်နေသည်။ မသက်သာသောအရိပ်အရောင်များလည်း ပါသည်။

‘ငါ့အပေါ်မှာ မင်းမူလာမာယာတွေ များနေတယ် ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ။ ငါ သဘောကောင်းတဲ့အတွက် သက်သက် အခွင့်အရေးယူနေတာမဟုတ်လား။ အခုတစ် ဆင့်သက်လာပြန်ပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမျှော်ခွင့် ရလာ ပြန်သတဲ့။ ငါမယုံဘူးမိန်းကလေး။ ဒါကြောင့် မနက် ဖြန့်နှစ်နာရီမှာ ဗီအိမ်အလုပ်တွေကို မင်း လုပ်မြဲ လုပ်နေ ရမယ်။ နေဝင်တဲ့အထိ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ မင်းကို နားခွင့် မပေးနိုင်ဘူး။’

လိနီက သက်ပြင်းချသည်။ အဘိုးကြီးကို သူတစ်ယောက် သနားပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အုတ်တံတိုင်း ကြီးခြားထားသလိုဖြစ်သွားအောင် သူ့ သမီးနှစ်ယောက် က လုပ်ပစ်လိုက်သောကြောင့် စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ် သွားမိပါသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်ပဲ ကျွန်မအလုပ်က အက်ရပါတော့မယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကိုတော့ အခစား ဝင်လို့မဖြစ်ပါဘူး’

လိနီက တည်ငြိမ်သော လေသံနှင့်ပြောသည်။

ပိုးကုန်သည်မှာ ချက်နာ အပျက်ကြီးပျက်သွားသည်။ သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်သို့လည်း အရပ်ကြီးမြတ်ပြန်ကျသွား သည်။ အဘိုးကြီး ထိုမျှခံစားသွားရသည်ကိုတော့ လိနီ သနားမိပါသည်။

‘ကျွန်မပြောနေတာတွေကို နားလည်ဖို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြိုးစားကြည့်ပါရှင်’

လိနီက ငိုသံပါနှင့်ပြောရင်း အဘိုးကြီးကို တုံ့ပေးဖို့ ရှေ့သို့ခြေလှမ်းပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သမီး တစ် ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာ ပြီး လိနီ၏လမ်းကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

‘ငါ့အဖေ စိတ်ထိခိုက်အောင် နှင် ပြောနေတာတွေ ဒါးလောက်နဲ့တင်ရပ်သော့။ နှင့်ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီးဒီအိမ် ထဲကထွက်သွား’

သမီးတစ်ယောက်က အော်ငေါက်ပြောသည်။

လိနီက အဘိုးကြီးဘာအဆုံးအဖြတ် ပေးမလဲဆိုတာ ကို သိချင်သောကြောင့် ပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော်

အဘိုးကြီးက သူ့ကို တမင်မျက်နှာလှည့်နေသည်။ မေ့ရိုးကြီးများလည်း မာကျောခက်ထန်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အခုထွက်သွားစေချင်တာလား။ မနက်ကျမှ ထွက်သွားရမလား။

မနက်ဖြန်နုထွက်ယင် မင်းအဖို့ အချိန် လုံလောက်ပါလိမ့်။

လည်ပင်းအညစ်ခံတာရသူ တစ်ယောက်၏ ဂေမိမျိုးဖြင့် အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

လီနိုက သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကလေးများ ထုပ်ပို့ သိမ်းဆည်းဖို့ အခေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

ပိုးကုန်သည်အိမ်မှ နောက်ဖက်နေမနက် သူထွင်းခွာလာသောအခါ မည်သူ့ကမျှ နှုတ်ဆက်ကြပေ။

ပိုးကုန်သည်ထိုင်ပြီ မီးလှုံ့နကျအခန်းတံခါးကို စေ့နေအောင် ပိတ်ထားလေသည်။ ယခုလိုအချိန်ဆိုလျှင် ထိုအခန်းထဲမှာ သူ့ ခီးလှုံ့နေကျဖြစ်သည်။ သူ့သမီးများသည် ထိုတံခါးကို ပိတ်ရုံမျှမက သူ့အဖေက လီနိုကို ထွက်နှုတ်မခက်နိုင်အောင် အလှည့်ကျ တင်းစေ့နေကြလိမ့်မည်ဟုလည်း လီနို တွေးကြည့်မိသည်။

အဘိုးကြီးက စိတ်ကား နှုည့်ထိမိ ဝှံ့သည်။ ထို့ကြောင့် လီနိုနှင့် တွေ့လျင်သဘောထား ပြောင်းမသွားစေရန် သူ့ပိုင်ပိတ်ပင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုးကုန်သည်က လီနိုဆက်နေဖို့ ပြောသည့်အိုင်အောင် ထိန်းကြာကြာနေနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သူ့သမီးအကြီးအစ်ယောက် ကျောင်းထွက်ကြတော့မည်။ ကျောင်းထွက်ပြီး အိမ်သို့ အပြီပြန်လာကြတော့မည်။ ထိုသမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ့ဘယ်လိုမျှနေ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မကြာမီတစ်နေ့တွင် အလုပ် ထွက်ရမည်မှာ လေ့ကျင့်နေပြန်သည်။

အိမ်ဖေဖ်အမျိုးသမီးချောချောလေး တစ်ယောက်၏ တဝသည် ပြောင့်ဖြူးသာယာခြင်း မရှိပါတော့။

လီနိုက ကျောရပ်ကွက်သို့သွားသည်။ သူ့ပိုင် ပစ္စည်းကလေးများကို မစွက်ပေါက်စိဆီမှာ ခဏအပ်ထားသည်။ လီနိုအလုပ်ပြုတ်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အဖွားကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရှာသည်။

သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမျှော်ခွင့် ရပြီဆိုသည့် အကြောင်းကြားရသောအခါ သူ့ မျက်နှာကြီး ပြုံးသွားလေသည်။ မျက်လုံးများလည်း ကားတက်စိတ်ဖြင့် အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်လာသည်။

နောက်ပြီးတော့ အငှား မြင်းရထားတစ်စီး ငှားသွားဖို့ အတင်းတိုက်တုန်းလေတော့သည်။ သူ့ပါအဖေဖ်လိုက်ခဲ့မည်ဟု ဇွတ်ပြောသည်။

‘ဒါလောက်တောင် လေတွေတိုက်ပြီး အေးစိမ့်နေတာ ကုန်းကြောင်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ တိုရောက်ယင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့’

‘မနှေ့တုန်းက ပြဇာတ်ရုံမှာ ကျွန်မ သွားတွေတော့လဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာပဲ’

ဟု လိနိုက် ပြောသည်။

‘မတူဘူး၊ မနှေ့တုန်းက မင်းတ သွားတွေဘာ၊ ဝီနေ့က သူက ခေါ်တော့တာ၊ သူက အတွေ့ခံတာ၊ မင်းဟာ ကြည့်ပျော် ရှုပျော် အဖြစ်ဆုံး အနေအထားမှာ ရှိနေရမယ်...’

လိနိုက် ရယ်သည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် အငှားမြင်းရထားတစ်စီးကို ငှားဖြစ်ကြတော့သည်။ ဝိုက်တီဟောနှင့်နီးလေ လိနိုက် စိတ်လှုပ်ရှားလေ ဖြစ်လာသည်။

နန်းတော်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရပြန်တော့လည်း အခါတိုင်းထက် ယနေ့ကျမှ ပိုမိုကြီးကျယ် ခန့်ညားနေသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိလေသည်။

‘ဒရိုင်ဘာ...တို့ ဇီက စောင့်မယ်’

နန်းတော်ရှေ့တွင် မြင်းရထားရပ်တော့မစွဲက်ပေါ့တစ်စက မြင်းလှည်းခောင်းသမားကို ခန့်ခန့်ကြီး လှမ်းပြော

သည်။ ပြီးတော့ ကူရှင်ပေါ်သို့ သက်သောင့်သက်သာ မှီချလိုက်သည်။ သူ့အမူအရာသည် နန်းတွင်းသူကြီး တစ်ယောက်လို အလွန်တရာ နန်းဆန်နေလေတော့သည်။

လိနိုက်မှာ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

နန်းတော်ဝင်မှာ နာမည်ပြေစသည်။ ယူနိုဖောင်းဝတ်တစ်ယောက်က အတွင်းဘက်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ အခန်းကြီးတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် ယောက်ျားအတော်များများအလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

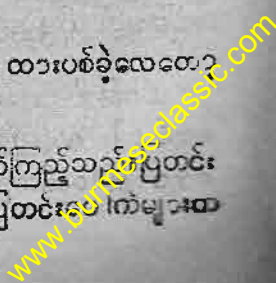
နောက် အမှုထမ်းတစ်ယောက်လက်သို့ လိနိုက်ကို အပ်လိုက်သည်။ သူက အတွင်းဘက်သို့ ဆက်ခေါ်သွားပြန်သည်။

ထိုနည်းအားဖြင့် လက်များ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းကာ နောက်ဆုံးတွင် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားပြီး သူ့ကို-

‘ဇီက စောင့်’

ဟု ပြောကာ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်းကျယ်ကြီးကို လိနိုက်အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ရှည်ကြီးနှစ်ခုရှိသည်။ ကျန်ပြတင်းပေါက်များက

ဘာမှန်ဖြစ်သည်။ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် နှစ်ပေါက်ကို
လည်း တွေ့ရသည်။

ပြတင်းပေါက်များနှင့် ခန်းဆီးများ ဝတ်ထား
သည်။ သို့သော်လည်း အလင်းရောင် ကောင်းစွာ ရှိနေ
သည်။

အခန်းထဲမှာ မိမိတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ကို
အထောက်အထားဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က မိမိကို တစ်
ယောက်တည်း လက်ခံ တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်ကြောင်းလောက်
ရှာဘု ခန့်မှန်းကြည့်မိလေသည်။

အခန်းထဲတွင် စားပွဲကုလားထိုင်ဟူ၍ သာတစ်ခုမျှ
မရှိပါ။ ပြတင်းပေါက်များ၊ ခန်းဆီးများ၊ နံရံများနှင့်
ပျက်နှာကြက်ကိုမူ လှပခန်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထား လေ
သည်။

ထိုအရာများကို တစ်ခုချင်း လိုက်ကြည့် နေမိသည်။
လက်အိတ်စွတ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ပွတ်နေ
မိသည်။ လက်အိတ်မှာ မစွက်ပေါက်စီးစွာ ငှားလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူနှင့် မတော်သောကြောင့်လည်း မနေထတ်
မထိုင်တတ် ပို့ဖြစ်လာသည်။

အခန်းထဲမှာ အေးနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ
မချမ်းပါ။ သွေးပူနေသောကြောင့် ချွေးပြန်ချင်သလိုလို
တေဝ် ဖြစ်နေမိသည်။

တံခါးပွင့်လှားသည့်အခါ ကြားရတတ်သည့် အသံတို
တိုးလေးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်
အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

အခန်းတွင် သို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

သူ ရပ်နေသည့်နေရာမှ နှုတ် ဘုရင်ကို ထင်တင်ရှား
ရှားကြီး မြင်နေရသည်။ ဘုရင်၏ဘုရင်များကောင်းသော
မောင်းမောင်းရှိသည်။ အားကစားသမားတစ်ယောက်ကို
သို့ ကောင်တောင်တင်းတင်းရှိသည်။

ရည်ပင်းမှာ ဝတ်ကိုးတည်းသော ရွှေဆွဲကြိုးကို ဆွဲ
ထားသည်။ ထိုဆွဲကြိုး၌ ကြိုးမားလှသည့် ဝတ္တမြား ဝတ်
လုံး တွေလောင်း ရှိနေလေသည်။

သူ အမူအရာကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် အဘယ်မျှ ဩဇာ
အာဏာကြီးမားကြောင်း သိသာသည်။ ဩဇာအာဏာ
ကြီးမားဖို့အတွက် တမင်သက်သက် လူဖြစ်လာသည်ကဲ့သို့
ရှိခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ အခြားသူမရှိသည်ကို သတိထားမိသော
အခါ ဘုရင်သည် မဘက်ာသလို တစ်ချက်ဖြစ်သွား သေး
သည်။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်လည်း မနေတတ်တော်
သလို ဖြစ်သွားသည်။

လိနီက ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ခူးကိုညွတ်ပြီး တား
ပါးတစ်ကြိုး အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

ဘုရင်က ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ လိနို၏ လက် တစ်
ဘက်ကို ဆွဲယူသည်။

‘မင်း ရပ်နိုင်ပါပြီ’

အလွန်ထူးခြားသည့် လှေသံကြီးဖြင့် ပြောသည်။
လိနိုက မော့ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများ ပြုံးရယ်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းများသည် တပ်မက်
ဖွယ် နှုတ်ခမ်းများဖြစ်သည်။

‘မင်းနာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲ’
‘လိနိုဖရင့်ဖို့လို့ခေါ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး’

ဘုရင်က လိနို၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိုက်ကြည့်သည်။
ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ဖောက်ထွင်း ကြည့်နေ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့်ပင် သိသာပါသည်။

‘မင်း ဘာကြောင့် ကျုပ်နဲ့တွေ့ချင်တာလဲ’

လိနိုက ခေါင်းကလေးကို မော့လိုက်သည်။ အသက်
ကို ဝ အောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းရှူ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့
မှ လေးလေးမွန်မွန်ပြောသည်။

‘အရှင်မင်းကြီး ထီးနန်းကို တစ်နေ့သော အခါမှာ
မိချပြန်ရမယ်လို့ အရှင်မင်းကြီး ယုံကြည်ခဲ့တာကို ကျွန်
တော်မျိုးမသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ထီးနန်းပြန်ရ
ရေးကြိုးပမ်းရာမှာ ကျွန်တော်မျိုးမလဲ အပိုင်းသေးသေး
ကလေးတစ်ခုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေပါတယ်’

များလိင်ဘုရင်က ထိုစကားကြားတော့ မယုံကြည်
သလိုကြည့်သည်။ ဘုရင်အကျိုးတော်ကို ညှိညှိညှိ
ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်ဆိုပြီး မိုးလားကလားပြောဆိုသည်
များကို နှော့ကြေနေအောင် သူ ကြုံဖူးပါသည်။

သို့သော် သည်သူငယ်မကတော့ အလွန် အလွန်ကို
ချောမောလှပနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ပြောသည့်
စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောပါဦး’
ဘုရင်က နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော လိနို၏ ရင်
ဘတ်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

လိနိုတို့ ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ ရယ်စရာသဘော
မျိုးများ သက်ရောက်သွားလေမည်လားဟု စိုးရိမ်စိတ်
ဝင်လာသည်။

‘တစ်ချိန်တုန်းက ယောက်ျားတွေက ကျွန်မကို ဝူစ
တာမြို့က နတ်မိမယ်လို့ ခေါ်ခဲ့ကြဖူးပါတယ် အရှင်’

လိနိုစိုးရိမ်သကဲ့သို့ပင် ဘုရင်၏ နှုတ်ခမ်းများသည်
လှောင်ပြောင်သည့်သဘောမျိုးဖြင့် ပြုံးရယ်သွားလေ
သည်။ မျက်လုံးအစုံထဲတွင်လည်း ရယ်ချင်သည့် အရိပ်
အရောင်များ ပေါ်လာသည်။

‘ဝတ်လစ်လစ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မြီးဖြူ
ကြီးစီးပြီး မီးတောက်မီးလျှံ တွေထွက်နေတဲ့ ဓားလှော်

ကိုကိုင်ဝင်လာတယ်ဆိုတာလား၊ ကျုပ်က အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ လုပ်ကြံဖန်တီးပြီးပြောနေကြတယ်လို့ တင် နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုခင်းဟာ အဲဒီ နတ်မိမယ်ပါပဲ လို့ ကျုပ်ကိုလာပြောပြနေတာပေါ့လေ'

လီနို အနမ်းရှက်သွားသည်။

'မီးထောက်မီးလျှံ တွေထွက်နေတဲ့ ဓားလှုတ်လဲ ကိုင် မထားပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်မျိုးမ ဟာလဲ အဝတ်အစားအပြည့်မ စုံကို လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်ထားပါ တယ်၊ တိုက်ပဲ့ဖြစ်နေတဲ့နေရာ မြင်းဖြူကြီးကိုစီးပြီး ဝှစ် တာမြို့ထဲကို ကျွန်တော်မျိုးမ ဝင်ခဲ့ပါဘယ်၊ ဝင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ကျွန်တော်မျိုးမနဲ့ လက်ဆက် တားတဲ့ ယောကျ်ားကိုရှာဖွေပါပဲ၊ ကျွန်တော်မျိုးမ ယောကျ်ားက ကော့စ်ပေါ့နယ်ကဖြစ်ပြီး အရှင့်အကျိုး အတွက်ပါဝင်တိုက်ခိုက်ဖို့ စစ်မြေပြင်ကို ထွက်သွားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်'

ထုရင်၏မျက်လုံးများသည် သင်္ကန်းမကင်းဖြစ်နေသည့် ပုံစံမှာရှိနေဆဲပင်။ သို့သော် လီနို၏ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုး ကြည့်နေသောအကြည့်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှမရိုး သားချေ။

'အဲဒီလိုရှာတော့ သူ့ကို မင်း တွေ့ခဲ့သလား'

လီနိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

'သူ့နာမည်ကဘာလဲ၊ ကျုပ်ဆီကဆုတော် လာတဲ့ ဘော်လိုချင်တယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား'

'ဘာဆုတော်လာတဲ့ဘော်မှ သူမလျှောက်ထားပဲ၊ ဘူး အရှင်'

လီနိုက ခပ်ကိုတိုဖြန်ပြောသည်။

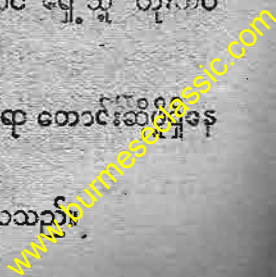
'နောက်ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ ကျွန်တော်မျိုးမ ရှာတွေ့ ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အေးစက်နေပါပြီ၊ တိုက်ပဲ့ ပြီးသွားတော့မှ တာဝန်တံတားနားမှာ သူ့ အလောင်း ကိုသွားတွေ့ရပါတယ်'

ထုရင်မင်းမြတ် အားဖြင့် သူ့ အရေးတော်ထို့ အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ အခြားအကြောင်းများ ရကြောင့်လည်းကောင်း လူများသေသည်ကိုအကြိမ်ကြိမ် ကြူးဖူးတွေ့ဖူးလှချေပြီ။

သို့သော်လည်း မိန်းမသည် မိန်းမပဲဖြစ်သည်။ သူက လီနိုနှင့် ကိုယ်လုံးချင်းပိုနီးသွားအောင် ရှေ့သို့ တိုးတပ် လိုက်သည်။

'ဒါပေမယ့် မင်းဟာ တစ်စုံတစ်ရာ တောင်းဆိုဖို့ခန့် တာတော့သေချာတယ်'

ဟုလည်း စွပ်စွဲ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

လီနီက အသက်ကို အကြာကြီး ရှူသည်။ သူနှင့် အရမ်းနီးကပ်နေသော အရပ်မြင့်မြင့်တူရင်သည် အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်အောင်ကို ချောမောလှပကာ ဆုံးဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေကြောင်းလည်း စိတ်ထဲမှ အလိုလိုသိနေသည်။

‘မိုက်ကယ်လို့ ခေါ်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မျိုးမက သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ အစွပ်စွဲခံနေရ ပါတယ် အရှင်၊ အောက်ဖွဲ့မြို့မှာ သိကျွမ်းခဲ့ရတဲ့ကျောင်း သားလေး တစ်ယောက်ပါ။ ၁၆၅၂ ခုနှစ် နွေရာသီမှာ အောက်ဖွဲ့မြို့ကနေပြီး ဘန်ဘူရီမြို့ကို အလာမှာ သူက ကျွန်တော်မျိုးမကို လိုက်လံစောင့်ရှောက်ကာ ကွယ်ပေးခဲ့ ပါတယ်။ လမ်းမှာ ဓားပြတွေက သူ့ကိုသတ်ပြီ။ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြပါတယ် အရှင်’

လီနီက သူကိုယ်တိုင် ဓားပြတစ်ယောက်အား သတ်ခဲ့ သည့်အကြောင်းကိုမူ ထုတ်ဖော်ပြောရန် မလိုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘အဲဒီလို မိုက်ကယ် အသတ်ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိုက်ကယ်ရဲ့ အမေက ကျွန်တော်မျိုးမက မိုက်ကယ်မှာ ပါလာတဲ့ငွေတွေကို လိုချင်လို့ သတ်တယ်လို့ ယုံကြည် နေပါတယ်အရှင်၊ သက်ဆိုင်ရာမှာလည်း အဲဒီ အတိုင်း တိုင်ချက်စွင့်ထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမ ဟာ ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေရပါတယ်’

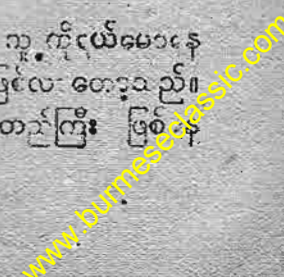
လီနီ၏ ရွှေ့ရောင်ဆိပ်သည် အခွေက သားတွေပြင်ပြီး နားရွက်နားမှာဝဲကျနေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲဆိပ်ပင် အခွေကလေးများကို လှမ်းပြီး ပွတ်သပ်ရင် နယ်ကြည့် သည်။ ထိုသို့ဆိပ်ပင်များကိုလှင်း အကိုင်လိုက်တွင်သူ့ ဇာတ်က လီနီ၏ လည်ပင်းသား များ ကို ပွတ် တိုက်မိ သွား လေ သည်။

ထို့ကြောင့် လီနီမှာ တုန်ခန် ဖြစ်သွားသည်။
‘မင်းအပေါ် စွဲဆိုထားချက်တွေအားလုံး ဒါအကုန်ပဲ သား’

ဘုရင်က ထူကြွကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် မေးသည်။
‘နောက်တစ်ခု... နောက်ထပ် တစ်ခု ရှိပါသေးတယ် အရှင်၊ မိုက်ကယ် အသတ်ခံရတဲ့နှစ်၊ အသတ်ခံရတဲ့လမှာ ပဲ အောက်ဖွဲ့မြို့က ခဝေးလံလံတတ်မှာနေတဲ့ ဆိုသူ့ကို ခုခံ ထိုက်ခိုက်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစွဲဆိုခံနေရပါတယ်’

ထိုအဖြေကိုတော့ လီနီက ခပ်မြန်မြန်ပေးလိုက်သည်။
ဘုရင်၏မျက်နှာသည် လီနီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ မိုးနေ သည်။

ထိုမျက်လုံး၊ ထိုနှုတ်ခမ်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏မောနေ ကြသလောဟုလည်း တွေးထင်စရာ ဖြစ်လေ တော့သည်။
သို့သော်လည်း သူ့လေသံကမူ တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေ သည်။

‘အဲဒီ ဂေးလိဘတ်မာနေ့ဆိုတဲ့လူကို မင်းကဘယ်လို များခုခံတိုက်ခိုက်ပြစ်လိုက်သလဲ’

‘မီးလင်၊ဖိုထဲက မီးပူပြီးရဲနေတဲ့ မီးဆွနဲ့ သူ့ မျက်နှာကို ထိုးပစ်လိုက်တာပါ။ အရှင်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်တော်မျိုးမကို မတော် မဆည်းပြုကျင့်ပါဘယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဘုရဲ့ အငယ် အနှောင်းဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်မျိုးမကို အကျပ်ကိုင် ပါတယ်’

ဘုရင်၏ မျက်ခုံးနက်များ မြင့် တက် သွား သည်။ စဉ်းစားသည့် အနေဖြင့်လည်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

‘အင်း...ထိုက်တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို မင်းပေးလိုက်တာပဲ။ မင်းအပေါ် စွဲချက်တင်ထားတဲ့ နောက်ထပ် ရာဇဝတ်မှု ရော ရှိသေးလား’

လီနို၏မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးကြောင့် ရဲရဲနီနေပြီ။

‘မရှိတော့ပါဘူး အရှင်’

ဘုရင်၏ မျက်နှာသည် သူ့ မျက်နှာအနီးသို့ တပ်လာ သည်။ ကပ်သည်ထက် ပိုကပ်လာသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို မင်းရပြီ၊ တကယ်ပဲ လူသတ် ခဲ့သည့် တိုင်အောင် မင်းကို ကျုပ် ကိုယ် တိုင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ပါပြီ’

အလွန်လေးပင်သည့် ခလသံကြီးဖြင့် သူပြောသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည့် ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် သူတို့ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်ကြသည်။ လွဲဖယ်၍မရ နိုင်အောင် ဂဟေဆက်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ဘုရင်၏ အညှီဆောင် မျက်လုံးများထဲတွင် စောစောကရှိနေသည့် မယုံသင်္ကာသော ဧရိပ်အရောင်များ လုံးဝ မရှိတော့ပြီ။

ထိုမျက်လုံးအစုံသည် တမ်းတခြင်း၊ ထပ်မက်ခြင်း၊ လိုလာခြင်း၊ တောင်းခံခြင်း၊ အလွတ်မပေးနိုင်ခြင်း၊ စသော အရည်များဖြင့် ရွှန်းလဲ့ ထွန်းတောက်နေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ထိုအရည်များထဲတွင် မွန်းနှစ်သွား နိုင်လောက်ပေသည်။

လီနိုမှာ နတ်ကျသလို တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရင် လှုပ်ရှား နေသည်။

ဘုရင်၏နှုတ်ခမ်းများသည် သူ့ နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ကျရောက်လာလေတော့သည်။

လီနိုကမျက်နှာကိုယမ်းခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ယမ်းခေါ်ပစ်လိုက်မိကြောင်း သူ့ကိုယ် သူလည်း မသိလိုက်ပါ။

ဘုရင်က နောက်သို့ ခြေတင်လှမ်းဆုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခြောက်တပ်ကပ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဝူစတာမြို့ကနတ်မိမယ်အဖြစ်နဲ့ပြည်သူ့အချို့က မင်းကိုယ်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ပြည်သူတွေမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေကုန်ဆုံးနေတဲ့ အချိန်မှာ စဏ္ဍာရီပုံပြင်လှုပ်ဆီဆီယုံကြည်စရာလေးတစ်ခု ရခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အပေါ်မှာ မင်းကျေးဇူးရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်တဲ့အားနဲ့ မင်းအပေါ်မှာရှိနေတဲ့ စွဲဆီချက် အားလုံးက သွတ်မြောက်စေဖို့ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်ကို ကျုပ်ပေးလိုက် မစွဲလိနို။ ဟောဟိုတ်ခါးအတိုင်း ထွက်သွားလို့ အပြင်နားထောက်တဲ့အခါ အဲဒီ တွေ့တဲ့ အမှုထမ်းကို ဒီအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ။ အားလုံး ပြေပျောက်သွားမှာဖြစ်ကြောင်း မင်းကို ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်’

လီနို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင် လွှမ်းသွားပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ယင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်’

လီနိုက ကျကျ နနကြီး ဦးညွတ်ပြီး အရှိ အသေပြုသည်။

ဘုရင်မြင်ချင်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း အချို့ကို မြင်နိုင်စေနိုင်လောက်အောင် ဦးညွတ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

လီနိုနောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်ကို ဘုရင်အစူးရှသော မျက်လုံးများက အလွတ်ခံဘဲလိုက် ကြည့်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂါဝန်လှစ်ခနဲကြွသွားသောအခါ ခြေခံတံပေါ်မှ အပေါက်ကို လှမ်းမြင် လိုက်လေတော့သည်။

သူ၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံကြီးက လီနိုကို ဖမ်းစားထားလိုက်ပြန်လေသည်။

‘မင်းမှာ အလုပ် အကိုင်ဆရာ ရှိထား ပြီးပြီလား စေ့လီနို’

လီနိုက လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ခြေသလုံးကို ဘုရင်မင်းမြတ်က မျက်တောင်ခေတ် ရှုစားနေကြောင်း သတိထားမိသည်။

သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် အဘွား ခြေခံတံက မပြန်ဘုရင်မြင်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း လီနိုက နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လှပသောသူ၏ ခေးဂ လေးကို ရှေ့သို့ ထိုးလိုက်သည်။

မျက်နှာအမှုအရာကို ချီလိုက်သည်။ ဘုရင်ကိုရဲရဲကြီးကြီး ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အလုပ် အကိုင်လား၊ ရှိပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်’

ထိုသို့ရုံကြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘုရင်က ပြုံးသည်။

လီနီကလည်း သူ့နားလည်သလို ပြန်ဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်အကိုင်ရှိရုံလားဆိုသည်မှာ ဘုရင်ကလီနီကို သူ၏ မောင်မယ်ထံ တစ်ယောက်အဖြစ် သိမ်းပိုက်လိုသောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လီနီက နားလည်သည်။

ဘုရင်ရှုံ့မောင်းမမိသော ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူးဟု အာခံစိတ်ကလေး ဖြင့် တွေးကြည့်သည်။

ဖြစ်ပါ။ မောင်းမမိသော ကိုတာ လို့ မိဖုရားမြှောက်မည်ဆိုသည့်တိုင်အောင် ဇာတ်မခံနိုင်ပါ။

မိမိ၏အသည်းနှလုံးသည် မိမိပေးချင်သူကို ပေးနိုင်ဖို့ အတွက် မိမိပိုင်ဆိုင်ပါသည်။

သို့သော် ထိုအသည်းနှလုံးသည် ရောင်းဖို့ မဟုတ်သလို ငှားရမ်းထားဖို့လည်း မဟုတ်ပါ။

‘မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ့်အလုပ်မျိုး ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကသိနေတယ်။ မင်းမှာ အထုံပါရမီတစ်ခုရှိနေတယ်။ ဇာတ်က ဖို့ကို မင်းတစ်ခါမှ တွေးမကြည့်မိဘူးလား...’

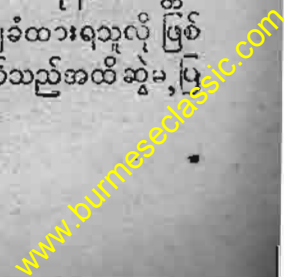
‘ကျွန်-ကျွန်တော်မျိုး မထင်ထားတာက ဇာတ်က ဘယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေရဲ့အလုပ်ပါအရှင်၊ မိန်းမတွေ နေရာမှာလဲ သူတို့ပဲသရုပ်ဆောင်ကြတာပါ။’

‘အခုမဟုတ်တော့ဘူး။ ဥပမာအနောက်ပိုင်းမှာလုပ် ကျုပ်တို့ကလဲမိန်းမတွေရဲ့အလုပ်ကို ဇာတ်ရုံတွေထဲမှာတော့ မယ်။ လန်ဒန်မြို့မှာရှိတဲ့ အဆိုနဲ့ အကပညာသင်တန်းဝင် လောက်ကို စုဆောင်းထားပြီးပြီ။ ဇာတ်ရုံတွေဟာ မကြာခင်မှာ အမျိုးသမီးကလေးတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် အခုစုဆောင်းထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ကျက် သရေဟာ မင်းကိုမပီနိုင်ဘူး။ မင်းမျက်နှာဟာအရမ်းလှ တယ်။ မင်းခြေထောက်တွေ သိပ်လှမယ်ဆိုလျှင် ယိမ်းထံ မှာ မင်းက ဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ကျုပ်ကြည့်လို့ ရမလား မစ္စလီနီ’

ဘုရင်က အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးဆောင်သည့်လေသံဖြင့် ပြောနေလေသည်။

ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နိုင်လှသော ဘုရင်၏မေတ္တာ ရပ်ခံချက်ကြောင့် လီနီမှာ အိပ်မေ့ချခံထားရသူလို ဖြစ်နေပြီး ဂါဝန်ကိုခူးဆစ်အပေါ်ရောက်သည်အထိ ဆွဲမပြု လိုက်မိလေတော့သည်။

‘တစ်ပတ်လျှင်လိုက်စမ်း’

ဘုရင်ကအမိန့်ပေးသည်။ အာကြောင်း ထိုသို့ခိုင်းလိုက်
သည်ကို သူကိုယ်တိုင်သိမိမရ။

ယိမ်းအဖွဲ့ထဲ သူ့ရမည်။ နောက်ပြီးတော့ လန်ဒန်ရွှေ
မြို့တော်ကြီးမှာ ဖြစ်သည်။

မွန်တီဘိုက သလို စပါးကျိတွေ့ထဲမှာ တောကြီးမျက်
မည်းထဲက မြကွက်ကလေးမဟုတ်။

တော်ပြန်က ခွင့်ကြံတော့မည်။ ယိမ်းအဖွဲ့ထဲမှာပါဝင်
က ပြုခွင့်ရတော့မည်။

သူ အရစ် ကြည်နူးသွားသည်။

ရအောင်ခဲ အခွင့်အရေးကိုရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်
အားတက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို မြန်မြန်ကြီး တစ်ပတ်လှည့်ပစ်
လိုက်မိလေသည်။

ပိုဂါဝန်ကြီးက ဝိုင်းသွားသည်။ ဝိုင်းသွားရုံမက လေ
အားနှင့် အပေါ်သို့ပါ လန်တက်သွားသည်။

ရှည်လျားလှသည့် ခြင်္သေ့ကံများသာမက တင်
မပါမျှပါပေါ်သွားသည်အထိ အပေါ်သို့ လန်တက်
သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘တစ်ခါ ထပ်လှည့်ဦး’
ဘုရင်ကပြောသည်။

သူ့ ဆီသို့စည်း တိုးကပ်လာသည်။

ညိုမှောင်သော ဘုရင်၏မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်
တောက်နေသည်။

လိနီက ဘုရင်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။ အသက်ရှူတော့
မြန်လာသည်။

ဂါဝန်ကိုမပြီး နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ပတ်လှည့်လျှင်
ဘာတွေဖြစ်တော့မည်ကို လိနီ အလိုလိုသိလိုက်ပါပြီ။

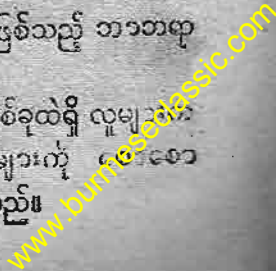
ဘုရင်က သူ့ကို တစ်နေရာသို့ အလျင်အမြန် ခေါ်
သွားတော့မည်။ ပြီးလျှင် ဘုရင်၏အလိုဆန္ဒ မှန်သမျှကို
သူလိုက်လျော့ရတော့မည်။

မိမိသည်လည်း အခြားအခြားသော များပြားလှစည်
မောင်းမ မိသားစုမှ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့
မည်။

မိမိကို ပိုအရေးပေးအောင် အခြား မိန်းမများထက်
ပညာပိုသုံးရတော့မည်။ ဘုရင့်အကြိုက်ကို ပိုလိုက်ရတော့
မည်။

အစိအစုမှာ ဘုရင်အရေးအပေးဆုံးဖြစ်သည့် ဘာတရာ
ဗီလိယာနှင့် ပြိုင်ရတော့မည်။

နန်းတော်ထဲသို့သူအဝင် အခန်းတစ်ခုထဲရှိ လူမျိုး
ဘာတရာအကြောင်း ပြောနေသည်များကို စောစော
လေးထပ် အမှတ်မထင် သူကြားခဲ့သည်။

ဘာဘရာ၏ခင်ပွန်း ချော်ဂျာပါလ်မာကို ကာစယ်မိန်းနယ်စားကြီးအဖြစ် ဘုရင်က ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ချော်ဂျာသည် မကြာမီ အိုင်ယာလန်သို့ သွားရယော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ချော်ဂျာ မရှိသောအခါ ဘုရင်နှင့် ဘာဘရာတို့ ပို၍ လွတ်လင့်သွားကြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း မင်းမူထမ်းများ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရင်သည် ဘာဘရာ၏ လက်ခုပ်ထဲက ရေ ဖြစ်နေကြောင်း ထိုအချက်ဖြင့် သိသာထင်ရှားနေသည်။

ဘာဘရာခိုင်းတာကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာ လုပ်ကိုင် ပေးနေရသည်။

ထိုဘာဘရာနှင့် မိမိအပြိုင်ကျဲရတော့မည်။ ဘာဘရာ စိတ်ကွက်မည်ကို အစိုးရွဲကြီး စိုးရွဲ နေသည့် ဘုရင်ကို မိမိဘက်ပါလာအောင် လုပ်ရတော့မည်။

အလွန်တိုင်းတောင်းသည့် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာပင် လီနိုက တစ်သိကြီး တွေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဘုရင်ကအလွန်တရာ တပ်မက်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း လီနိုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဘာဘရာလက်ထဲက ဘုရင် သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာအောင် အသာကလေး လှုပ်ယူနိုင်ကြောင်း လီနိုချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသော ဘုရင်၏ မျက်လုံး၊ အစုံအောက်တွင် သူ မဝတ်နေမိသည်။ စိတ်ညှို့သော ခုသုလို့ ဖြစ်နေသည်။

သူကလည်း ဘုရင်၏မျက်လုံးများကို ဆိုင်ကာ ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်ကြည့်နေသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိန်ခေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သူတို့ မွေ့နေကြသည်။

တစ်ယောက်၏စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေကြောင်း ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ကောင်းထောင်းသိနေသည်။

‘တစ်ခါထပ်လုပ်ဦးလို့ ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ်လား မစ္စလီနို’

ဘုရင်က ထပ်ပြောသည်။
သူ့ မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

သူ့ ရင်တွင်းမှာ ရမ္မက်ဆန္ဒ အဆောက်အအုံကြီး အဘယ်မျှ ကြီးထွားနေပြီဖြစ်ကြောင်း လီနိုသိသည်။

လီနို၏ရင်ထဲမှာလည်း အလွန်ကြီးမားသည့် ရမ္မက်ဆန္ဒ အဆောက်အအုံကြီးက ဖြစ် တည်ပြီး ဖြစ်နေ တော့သည်။

၇၂၃ အထောက်အကူ လှအောင်

သူက ရှင်ဘုရင်၊ သူ့မှာ ငါ့ကို အမိန့်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိ
တယ်။ အခုနတန်းက ငါ့နှုတ်ခမ်းကို သူနမ်းတယ်။ ငါ
မျက်နှာလှုပ်လိုက်မိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ငါ့ကို စွန့်
ပစ်ဦးတဲ ယေကျိုးတစ်ဘောက်ကတည်းက သူ့ကို ငြိမ်း
လိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးသွား
တဲ့ ယောက်ျားအတွက်လား။

တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ထွေးကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ
အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်မိလေတော့သည်။

သည်ဘဝသည် သူဖြစ်ချင်သာ ဘဝဖြစ်သည်။

ဘုရင်ခင်းမြတ်၏ ခောင်းမမိသံ ဖြစ်ရမည်ဆိုသည်
မှာ အဘယ်မျှ ခက်ခဲပါသနည်း။

ယခု အလွယ်ကလေး ဖြစ်ရမည်။

ပြီးပြည့်စုံ ညီ ဘဝကို စေလေးနှင့် မတော့မည်။

ထိုဘဝကို ဘာကြောင့် သူပုတ်ချလိုက်မိသနည်း။ စဉ်း
စားရှား ပို၍ ဒေါသ ဖြစ်လှ မိသည်။

ဘုရင်ကို တောက်ပစွာ လှမ်းပြုံးပြလိုက်သည်။ ဇာစ်
ဆက်တည်း ကိုယ်လိုကလေး ကို လှပစွာ ချားခနဲလှည့်ပစ်
လိုက်သည်။

သူ့ခြေကောက်များပေါ်သို့ ကြာပုတ် တစ်ချောင်း
ပြင်းထန်စွာ ကျလာခြင်းက ထိုလှည့်ပစ်ခြင်းကို ရပ်တန့်
စေလိုက်တော့သည်။

ခက်ထန်မှာကျောသော အသံတစ်သံလည်း ဒေါသ
ကြီး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

‘ပြည့်စုံနိမိတ်... ထွက်သွားစမ်း၊ ထွက်... ထွက်...
အခုထွက်’

မြူးစီး ပျံ့ဝန်းအစိမ်းရောင် ခက်ထာသည့် မိန်းမ
ချောထင်ယောက်ကို လိနီက လှည့်ကြည့်သည်။ အစိမ်း
ရောင်ငှက်တောင်မျှားထိုးထားသည့် ဦးထုပ်ကိုလည်း သူ
သောင်းထားသည်။ နောင်ထင်ချက် ထပ်ရိုက်နေ ကြာ
ပုတ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

ရှင်ဘုရင်က အလွန် လျှပ်မြန်ဖျတ်လတ် သွက်လက်စွာ
ကြာပုတ်ကို ပြေးဆွဲသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများ
မှာ ဒေါသရောင် တောက်နေကြသည်။ ဘုရင့်လက်ထဲသို့
ကြာပုတ်ပါမသွားအောင် အတင်းပြန်လှသည်။ အားနေ
သည့်လက်တစ်ဘက်ဖြင့်လည်း ဘုရင့်မျက်နှာကို ပြန်ရိုက်
နေသည်။

လိနီက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်ပြီး သူ့တို့နှစ်ယောက် ရုန်း
ခင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်နေသလို။

ထိုမိန်းမချော မည်သူဖြစ်ကြောင်း လိနီကို ပြောပြဖို့
လေ့ပါ။

လိနီသည် ကာစမိန်နီး နယ်စားကြီး ကတော် ချော
အာလှပသော ဘာသရုပ်မိလိယာကို စိုက်ကြည့် နေမိလေ
သည်။

ဘာဘရာက ကြာပူတ်ကို အတင်း ပြန်လှူသည်။ ဘုရင်၏ မျက်လုံးများသည် ဘာဘရာကို အသနားခံနေကြသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့လက်ထဲသို့ ကြာပူတ်ရောက်သွားသောအခါ ဘာဘရာကို သူ လှူတ်ပေးလိုက်သည်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုကြောင့် ဘာဘရာ၏ ဦးထုပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွတ်ကျသွားသည်။ ထိုထားသော ငှက်တောင်များ ပြုတ်ထွက်ကာ ကြမ်းပေါ်၌ ပြန်ကျသွားလေသည်။

လှပသော ဖိနပ်စီးထားသည့် ခြေထောက် နှစ်ဘက်ကို ခပ်ကားကား ချဲ့ရပ်ကာ လီနိုကို မုန်းတီးရှုရှာစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြေဆုံးခေါင်းဖျား အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည်။

ဘုရင်က ဘာဘရာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေပုံရသည်။

‘ဗီဒကောင်မ ဘယ်သူလဲ’

မအေးစက်မာ ကျောသောလေသံဖြင့် ဘာဘရာက မေးသည်။

ဘုရင်က ဘာဘရာကို အလစ်မပေးသောမျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဘာဘရာသည် အလွန်စိတ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကို ပင်လျှင် အကြောပေးသူ မဟုတ်ကြောင်း ချားလစ်ဘုရင် သိသည်။

‘ဝူစတာမြို့က နတ်မိမယ်ဆိုတာ သူပဲ’

ဘုရင်က ခြောက်တပ်ကပ်ပြောသည်။

ထိုစကားကြောင့် ဘာဘရာ တုန်လှုပ်သွားပုံ ရသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းငြိမ် ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘ရုပ်တုတော့ ကျေးကျွန်ရုပ်ပဲ၊ သူတို့ ကျေးကျွန်တွေဟာ တစ်နေ့တစ်ခြား အတင့်ရဲလှာကုန်ကြပြီ’

ဘာဘရာက စော်ကားသည့်အသံမျိုး ပေါက်အောင် တမင်ကြိုးစားပြောနေသည်။

လီနို၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသ ဖြစ်လွန်း သောကြောင့် မြူသွားသည်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သူ့ယောက်ျားကို ဘုရင်က နယ်စားထူး ပေးလိုက်သောကြောင့် သူသည် နယ်စားကတော်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူ့ယောက်ျားကို နယ်စားထူးပေးလိုက်ခြင်းသည်လည်း ဝေးရာသို့ လှင့်ပစ်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝေးရာသို့လှင့်သွားမှု သူ့မယားနှင့် ဖောက်ပြားနိုင်မည်။

နယ်စားကတော် ဖြစ်တော့ရာ သူ့လည်း မိမိလိုမိန့်မှ
တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာခြားနားလဲ ဟုဆိုသော
အတွေးတစ်ခု လိနီ၏ ခေါင်းထဲသို့ဝင်လာသည်။

‘နယ်စားကတော်ကြီး နှုတ်စောင့်စည်းဖို့ ကောင်း
တယ်၊ နယ်စားကတော်ကြီးနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ စကားကိုပြော
ပါ၊ အောက်တန်းကျတဲ့စကားတွေကို အောက်တန်းမှ
တွေ့သာ ပြောလေ့ရှိတယ်’

လိနီက ကြိုးစားပြုံးပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြော
လိုက်သည်။

ဘုရင်က အားပေးတချ ရယ်သည်။ ဘာဘရာ၏ လှပ
သော မျက်နှာကလေးသည် ဒေါသကြောင့် ဆွေးရောင်
ကပ်မဲ့သွားလေသည်။ လက်အိတ် စွပ်ထားသည့် လက်
မျှား တင်းခနဲ ဆုပ်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကြာပွတ်ရှိသည် အစင်နှင့်ယောင်ယမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနီသိလိုက်ပါသည်။ ဘာဘရာ၏ ဘဝ
ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသကြောင့် နတ်ကျသလို တုန်ယင်နေ
သည်။

‘အောက်တန်းစားမ၊ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားမင်း
နှင့်မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး’

ဘာဘရာက အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်သည်။

‘ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ကျွန်မတို့ အား
ဆုံးလုပ်ကြရမှာပါ။ ဒီအခန်းထဲကနေပြီး ဘယ်သူ ထွက်
သွားရမယ်ဆိုတာ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ ပါ’

လိနီက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ဓမ္မ နေရာက ရှေ့မညှပ်မျိုးမပြပဲ မြမြမြမြ ဖုပ်န
သည်။

ဘာဘရာက ဘုရင်လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ကို လှမ်းလှ
သည်။ ဘုရင်က ဘာဘရာမိအောင် ကြာပွတ်ကို ဘေး
သို့လှဲထားသည်။ ပြီးတော့ ဘာဘရာ၏ ငယ်လုံးကလေး
ကို အလွယ်တကူပင်ဖမ်းချုပ်ထားသည်။

‘ဒီကောင်မ ဒါလောက်တောင် စော်ကားနေတာကို
ငွင် ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတာပဲလား’

ဟုလည်း ဘုရင်ကို အော်ပြောသည်။

ဘုရင်ကပခုံးကို တုန်လိုက်သည်။ ဘာဘရာကို သူ
အဘယ်မျှအလိုလိုက်ကြောင်း လူတိုင်း သိကြသည်။ ဘာ
ဘရာလိုချင်သည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို ရအောင် ယူပေးတတ်
သူဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ဘုရင်သည် ဘာဘရာကိုသာ မဟုတ်၊
မိန်းမတိုင်းကိုအလိုလိုက်သူဖြစ်သည်။ သူ့ ပတ်လည်မှာ
လည်း မိန်းမတွေ များလှသည်။ နန်းတော်တွင်းသို့

စောစောကလိနိုဝင်လာစဉ် စစ်ဆေးသူများက လီနို၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အညံ့စားအဝတ်အစားများကို ကြည့်ပြီး အောက်တန်းလွှာကဖြစ်ကြောင်း သိကြသည်။

‘ထို့ဘုရင်ကဘော့ကွာ၊ မိန်းမချော့ချော့သာ ဖြစ်လို့ များတော့ အောက်တန်းလွှာက ဟာတွေ့ ကိုတောင် မရှောင်ဘူးဟ’

ဟု မှတ်ချက်ချသည်ကို လီနိုကိုယ်တိုင် နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရသည်။

ထိုဘုရင်သည် လီနိုကိုလည်း စိမ်းစိမ်းကားကား ဖြစ်သွားအောင် အပြတ်မလုပ်ဘဲ ချော့ချော့သာ သေချာသည်။

ဘုရင်က ဘာဘရာ၏ဆက်မဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ဆတ်ခနဲဖြုတ်ယူသည်။ မြန်လွန်းသောကြောင့် ဘာဖြစ်သွားမှန်း ဘာဘရာကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်။ ထိုလက်စွပ်ကို ဘာဘရာ၏ခေါင်းပေါ်မှကျော်ပြီး လီနို ဆီသို့ပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီလက်စွပ်ကိုယူပြီး ဘုရင့်ပြဇာတ်အဖွဲ့က ကီလီဂရူးဆီကိုသွား၊ ဗီးယားလမ်းက တင်းနစ်ကွင်းထဲကို သူတို့ မနေကပ်ပြောင်းလာကြတယ်၊ လက်စွပ်ကို မြင်ရင် ကီလီဂရူး မှတ်မိလိမ့်မယ်၊ ယိမ်းအဖွဲ့ထဲမှာ မင်းကိုထည့်ဖို့ ကျုပ်ပြောပြီးသားဆိုတာ ကီလီဂရူးကို ပြောပြလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလားလီနို’

လီနိုက လက်စွပ်ကို လေထဲမှာပင် ဖမ်းယူလိုက်သည်။ ဘုရင်က သူ့ကိုအခကြေးငွေ တစ်စုံတစ်ရာပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

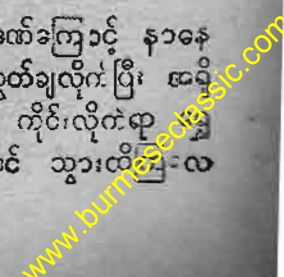
သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြပြန်သည်။ ဘုရင်၏မျက်လုံးများပြုံးနေသည်။ လီနို၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အပြုံးကလေးတစ်ခု လျှပ်စီးလက်သလိုလက်သွားသည်။

ရှင်ဘုရင်ဆိုသူသည်လည်း အခြားယောက်ျားများနှင့် အတူတူဖြစ်ကြောင်း၊ လီနိုချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ ရှင်ဘုရင်များသည်လည်း သူတို့ မိန်းမများကို ကြောက်ကြသည်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ မောင်းမမိသားများကို ကြောက်ကြသည်ဖြစ်သည်။

တားတရာ၏ ရင်ခွင်ထဲမှဘုရင်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုသော မည်သူမဆို ပြင်းထန်သောစစ်ပွဲတစ်ခုခုကဲ့တော့ ဆင်နွှဲရပေလိမ့်မည်။

‘ကျေးဇူးတင်မပါဘယ်အရှင်မင်းမြတ်’

လီနို၏ခြေထောက်မှာ ကြာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် နာနေဆဲပင်။ ထိုခြေထောက်များကို ညွတ်ချလိုက်ပြီး အချို့အသေပြုသည်။ ခါးကို အားရပါးရ ကိုင်လိုက်ရာ ရောင်ဆိပ်များသည် ကြမ်းပြင်သို့ပင် သွားထိခြင်းလည်း

သူခါးပြန်ဆန့်လိုက်သောအခါ ဘုရင်နှင့်ဘာတရာတို့
သည် အဝေးသို့ လျှောက်သွားနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့
ရသည်။

သူတို့၏နောက်ကျောကိုသာ လီနီ နောက်ဆုံး မြင်
လိုက်ရလေသည်။ တံခါးပေါက်ကြီးမှ ထွက်ပြီး စင်္ကြံ
အတိုင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ခြင်ကွင်းမှ သူတို့ ပျောက်သွားသောအခါ လီနီက
လက်ထဲမှ ပတ္တမြား လက်စွပ်ကလေးကို ဝှံ့ကြည့်သည်။
ဘာတရာကို သူပေးခဲ့သည် မြောက်မြားစွာသော လက်
စွပ်များအနက်မှ တစ်ကွင်းဖြစ်မည်မှာ အကျ သံသယ
ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါ။

ဘုရင်နှင့် ဘာတရာထွက်သွားရာဘက်သို့ လှမ်းချော်
ကြည့်သည်။ သူတို့နောက်သို့လိုက်သွားရလျှင် နောင်
မည်သားပျံ့တံကူးကြည့်ရင်းမပေးရာဖြစ်နေသေးတည်။

ဘုရင်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိမိ
အပေါ်တွင် ဘုရင်အားယ်မျှ တိမ်းညွတ်သွားကြောင်းသိ
သာသည်။ ယခုလိုက်သွားလျှင် ဘာတရာကို ကျောခိုင်း
ပြီး မိမိနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာ
မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း လီနီအသေအချေးသိသည်။

သို့သော်လည်း လီနီစိတ်လျော့လိုက်ပါသည်။ အကြီး
မားဆုံးသော အခွင့်အရေးကြီးကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံး
ခံလိုက်လေသည်။ သိသိကြီးဖြင့် လက်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ဘာကြောင့်လဲ... ဘာကြောင့်လဲ...
ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သည့် လက်တစ်ဘက်ကို
မျက်နှာပေါ်မှာ သပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဂျက်ဖရီ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာမှတစ်ပါး အခြား မည်သည့်
ယောက်ျား သား၏ရင်ခွင်ထဲမှာမှပျော်ပိုက်ခွင့်မရှိကြောင်း
သည်မျက်နှာပေါ်မှာပျား ဂျက်ဖရီက အမှတ်အသား ပြု
လုပ်သွားလေသလား။

သို့တည်းမဟုတ် သူ၏မိတ်မခြင်းပေလား။

မျှော်ဆင့်၍ မရနိုင်စေဘူးသော ယောက်ျားတစ်
ယောက်အပေါ်ကစွဲ ရှိနေခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို
ထိန်းသိမ်းထားနေခြင်းလည်း။

ထိုးအတိုင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုအတိုင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းဖွယ်သော လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တစ်ဆက်
လုံးလျှောက်နေရပေသော့မည်။

ကာမဂုဏ်သိုက်စားလိုသလိုဆိုလျှင် အတိုင်းအဆရှိ
အပြေးကျယ်လှသော လန်ဒန်မြို့ကြီးတွင် လီနီအဖို့ နယ်
မြေကျဉ်းမြောင်းသွားချေပြီ။

ဂျက်ဖရီသည် သူ့ဘဝကိုကျဉ်းမြောင်းသော ဝန်ထမ်း
ပင်လိုက်ချေပြီတကား။

အခန်း ၂၆

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးဥပဒေဟု ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ကတိ
ပေးခဲ့သော်လည်း လီနီတကယ်ရသည်မှာ နှေးကွေးလှ
သည်။

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို နောက်ဆုံးမှ ရသော်လည်း
ပြဇာတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာ့အလုပ်ကတော့ ချက်ချင်း ဆိုသလိုရ
လိုက်လေသည်။

နန်းတော်အပြင်ရောက်သည်နှင့် သောမတ်ကီလီဂရူး
နှင့်တွေ့ဖို့ မီးယားလမ်းသို့ တန်းသွားခဲ့သည်။

ပြဇာတ်များက ခွင့်များကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ပုဂ္ဂိုလ်
နှစ်ဦးအား ခွင့်ပြုသားရာ ကိလိဂဗ္ဗလည်း ခွင့်ပြုချက်
သူဖြစ်ပြီး ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ဖွဲ့စည်းပေးသည့် ဇာတ်အဖွဲ့ဖြစ်
သည်။

ဇာတ်ရုံကိုရောက်သွားတော့ ကိလိဂဗ္ဗအလွန်အလှူ
များနေသည်။

သူ့ပတ်သည်မှာ မိန်းကလေးများ ဝိုင်းပြုံနေသည်။
သူ့ရုံးခန်းနှင့်ပင် ဆော်တော့တဲ့ အပြင်ခန်းမကြီးထဲအထိ
လျှာထွက်လောက်အောင် မိန်းကလေးတွေ များပြားလာ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သေ မတ်ကိလိဂဗ္ဗသည် လီနီကို ဘုကျကျပင်ဆက်
ဆံသည်။

ဘုရင်ဝင်မြတ် ခေလွတ်လိုက်သဖြင့် လာရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း လီနီကပြောသောအခါ...

လာပြန်ပြီ နောက်ဆစ်ယောက်

ဟု ကိလိဂဗ္ဗက စိတ်မရှည်သလို ရေရွတ်သည်။

ယိမ်းအဖွဲ့ထဲတွင် မိနီကို ထည့်သွင်းပေးစေလိုကြောင်း
ဘုရင်မင်းမြတ်မှာလိုက်သည်ကို ပြောပြသောအခါ ဇာတ်
ရုံမှာရှိနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဝက်သည် ဘုရင်ကသော်
လည်းကောင်း၊ ယောက်မြို့စားက သော်လည်းကောင်း၊
အခြားအာဏ ပိုင်တစ်ဦးဦးကသော်လည်းကောင်း လွတ်

လိုက်သူများချည်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့လိုချင်သောသော သိ
ကြောင်းစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောပြန်သည်။

သူ့စကားကြားတော့ လီနီအံ့ကြသွားသည်။

ထိုမိန်းကလေးများသည် အဆိုဝင်တန်းနှင့်အကဝင်
တန်းများမှ ဆင်းလာသူများဖြစ်သည်ဟု ဖောဖောက သူ
ထင်ထားခဲ့မိသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့် ကိုလည်း
သူ မရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း လီနီက ရိုရိုသားသား ရှင်းပြ
သည်။

ထိုစကားကြားတော့ ကိလိဂဗ္ဗက သူ့ကို မျက်
မှောက်ကုပ်ကြည့်သည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဆက်သွားတော့
မည်သား ထင်မှတ်ရသည်။

‘လန်ဒန်မြို့မှာ မင်းသမီးလုပ်စားဖို့အတွက် သာကိစ္စ
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တောင်းဖို့လိုအပ်လဲကလေးမ’

ဟုလည်း နားမလည်နိုင်သလိုပေးသည်။

လီနီက သူ့ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်သည်။

‘ဒီမြို့မှာ ဇာတ်ဘွဲ့ပတ်သက်ပြီး လက်ဝါးကြီးအုပ်
ထားလယ်၊ အားလုံးပေါင်း နှစ်ဖွဲ့ရှိတယ်၊ ဘုရင်ကိုယ်
တိုင်က ခွင့်ပြုသားတာ၊ ကျုပ်အဖွဲ့နဲ့ ဝိလျံဒေဗီဒ်အဖွဲ့
ပဲရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဇာတ်အဖွဲ့သားတွေကို ဘယ်သူ

ကမ္မ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းမပြုနိုင်ဘူး။ တရား မစွဲနိုင်ဘူး။ လေ့ ခံချိန်ဘဲ လိမ်ခွင့်ပြုမှသာ အဲဒါတွေ လုပ်နိုင်တယ်။ သောဒိချိန်ဘာလိမ်ကရာ ခွင့်ပြုမယ်လို့ငင်း ထင်သလား။ ဟား...ဟား ဒီကိုလှာတဲ့ မိန်းကလေးအားလုံး ပထမသုံးလပညာသင်ရမယ်။ အခကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရဘူး။ အဲဒီ စည်းကမ်းချက်ကို ဆေးဘာတူရွဲလား။

လိနီကနုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားသည်။ ဝင်ငွေမရှိပဲ သုံးလဲကြာအောင် မည်သို့ရပ်တည်နိုင်မည်နည်း။

‘မင်း ဇဝေဝေ ဖြစ်သွားပြီ။ မင်းဟာ ဟိုအပြင်ဘက်ကမိန်းကလေးတွေလို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခုတ်ပုံမရဘူး’

မှန်ပါသည်။ အပြင်မှအမျိုးသမီးများကို လိနီ တတိထား ကြည့်ခဲ့မိသည်။ သူတို့အားလုံးလိုလို အဖိုးတန်ဝတ်ကောင်း စားလှများကို ဝတ်ဆင်ထားကြကြောင်း သတိပြုခဲ့မိသည်။

ကိလိဂရူးက သက်ပြင်းချသည်။

‘မင်းလိုလှလှပပပြုံးတတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖို့ အဝရပ်တည်ရေး ဆိုတာ ဘာမှ ခက်ခဲနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရင်ကလွတ်လိုက်တာလို့လဲ မင်းပြောသေးတယ်မဟုတ်လား’

ကိလိဂရူးက စကားကိုမဆက်ပဲ ဖြတ်ထားသည်။

လိနီ၏ပါးနှစ်ဖက်မှာ ရွက် သွေးကြောင့်ရဲသွားသည်။

‘ကျွန်မဟာ သူ့ ရွဲမောင်းမေိသ’ မဟုတ်ပါဘူးရွှင်း အရေးတော်ကလတုန်းက ဝူစတဒ်မြို့တိုက်ပုံမှာ သူ့ဘက်က ကျွန်မရပ်တည်ခဲ့ဖူးလို့ ရှင့်ဆီကို လွှတ်လိုက် ဟာပါဟုလည်း ကမန်းကဘန်းပြောလိုက်ရသည်။

ကိလိဂရူးက မယုံကြည်သလို မော့ကြည့်သည်။ လိနီသည် လွန်မင်းစွာ လှပနေလေရာ အရေးတော်ပုံတွင် ပါသည်ဆိုခြင်းမှာ ယုံကြည်ဖို့မဖြစ်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ သည်လောက်ချောသောလှပသည့် မိန်းကလေးအတွက်ဆိုလျှင် ချားလစ်ဘုရင်သည် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မည့်ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်း စည်းစားမိသောကြောင့်လည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

သည်လောက် ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးသည် အခကြေးငွေမရသည့် ပညာသင်ကာလသို့ လတာအတွင်း စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဖြစ်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိဟုလည်း တွေးမိသည်။

‘ဒီမှာရှိနေတဲ့ တစ်ခြားစည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ပရုတ်သုတ်ခတွေ့နဲ့ပေါင်းမယ်ကြလေနဲ့၊ ဘုရင်အထောက်တော်ရှိအဖမ်းခံရလိမ့်မယ်၊ ကြိမ်ဒက်ခံရပြီး တောင်ချခံရလိမ့်မယ်၊ မင်းထို မလိုချင်ပဲနဲ့ အောင်အည်းပြီး လက်ခံထားလိုက်ရတာ ထိုထိုမမေ့နဲ့၊ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ယင် ချက်ချင်းထုတ်

ပစ်မယ်၊ အဲဒါကျသောမှ ရာဇဝတ်မှု တွဲ မင်း ကျူးလွန်
ပြီး ဘုရင်လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို တကယ်လိုမှာ

ကိလိဂ်ရူး စကောဆိုးသည်နှင့် သူ့အယုတ်များဘက်
သို့ အရှံပြန်စိုက်သွားတော့သည်။

လိနီက ခေါင်းညိတ်သည်။ အပြင်ထွက်ဖို့ ခိုင်ရာမှ
သည်း သို့မဟုတ် သည်း အပေါက်ဝေရာက်သော နောက်
ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

အမျိုးသမီးတို့ကို အပြစ်မရှိ ရှင်တို့ ငှားထားလေ
ဟင်၊ ထိုစံအတိုင်းဆိုယင် အမျိုးသမီးတော်အောင်တွေ
နေရာမှာ ယောက်ျားလေးကဲ့သို့ ပင် ကနေကြတယ်လို့
ကျွန်ကထင်ထားတာ

ကိလိဂ်ရူး က ဖျတ်ခနဲပေ့ ကြည့်သဘူ။

လုပ်ငန်းကျွန်ကျော်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ မနုနိုင်
တော့ဘူးလေ၊ ချစ်ဘုရင် ပြည်ပြေးဘဝရောက်နေတုန်းက
တောင်တို့အားလုံးပျံဆိုင်ထားရတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါ
ကြောင့် အခု တုန့်နေတဲ့လူနတ်လူမင်းရဲ့ အသက်ဟာ
ဆုံးသယ် ကျော် တွေ၊ လေ သယ်ကျော်ခဲ ဖြစ်နေကြတာ
မင်းသတိထားမိမှာပေါ့၊ ရှင်ဘုရင်နဲ့ သူ့ မိသားစုက ပြင်
ဆစ်နဲ့ အိတ်လိက် တော်မင်းသမီးတွေကို သဘောကျကြ
တယ်

တော်မင်းသမီးတွေ က ပြုတာ သဘောကျတယ်
ပြန်လှည့်အစား တော်မင်းသမီးတွေကို သားတကျကြ
မယ်

ဟု ပြောသောစကားလုံးကိုတော့ လိနီ သတိထား
မိလေသည်။

အခဲချင်သည့် အစုအရာများကို ကိလိဂ်ရူး မြင်လိုက်
သည်။ ထို့ကြောင့် စကားမက ပြန်သည်။

တော်ခုံပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်တွေ
က အကဲခတ်အငယ်ရ ခက်ချင်တယ်၊ သူတို့ကို ထိန်း
မိန့်သစ္စာဆိုခိုင်းထားရတယ်၊ မင်းလဲသစ္စာဆိုရမှာနော်

လိနီက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်း
ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မိန်းကလေးတွေ အများ
ရှိသည်။

သည်မင်ခါတော့ လိနီက သူတို့ကို သေသေချာချာ
ထိထားကြည့်သည်။

သူတို့ထဲက အတော်များများမှာ ပြည့်တန်ဆာများ
ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီး သိသာနေသည်။

အစစတစ်ယောက်က သူ့ကို လာတို့သည်။

ကျေးဇူးပြုလို့ရှင်၊ အဲဒီလူကြီးလေ... အဲဒီလူကြီးက
မင်း ကြောက်ရောကောင်းသလားဟင်

ချောချောလှလှ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေးက ဝေ
သံ တိုးတိုးဖြင့် လိနီကိုမေးသည်။

သူ၏ အညှိဆောင်ဆံပင်များက သန်လှသည်။ အပြာ
ရောင် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့်အတော်လှသည်။

သူ့အသက်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်ပင် ပြည့်ဦးမည်မထင်
ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် တောမုဆိုးရက်လာသည်မှာလည်း ကြာသေး
မပေါ်။

‘မင်းကို သူ့ကိုက်စားလိမ့်မယ်’

လိနီက ပြုံးပြီးပြန်ဖြေသည်။

ထိုအဖြေကြောင့် မိန်းကလေး၏နှုတ်ခမ်းများတဆတ်
ဆတ် တုန်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကြင်နာသည့်လေသံဖြင့် ကမန်းကတန်း
စကားကို ဆက်လိုက်ရတော့သည်။

‘ကိလိဂရှူးက အလုပ်သိပ်များတယ်။ အပေါက်တော့
ဆိုးတယ်။ ငါနဲ့လဲ ပြောရဆိုရတာ အပေါက်အလမ်း
သိပ်မတည့်ချင်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ကျယ်ဝင်တော့
သူ့အများကြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့သွားမှာပါ’

မိန်းကလေးက တံတွေးမျိုခဲ့သည်။

နောက်ကြောင်းလှည့်ပြီး ထွက်ပြေးတော့မလို ဖြစ်နေ
သည်။

‘မင်း အရင်တုန်းက ဇာတ်ကဗျာသလား’

လိနီက မေးသည်။

မိန်းကလေးပေးမည်အဖြေကို သိနေသော်လည်း စိတ်
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားစေရန် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါသည်။

‘မကဗျာပါဘူးရှင်၊ ဒီမှာ ရှိနေသူတွေလဲ အလှင်တုန်း
က တစ်ယောက်မှ ဇာတ်ကဗျာဘူးလို့ သူများတွေးပြာ
တာ ကြားဖူးပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံးဇာတ်ကချင်ကြတယ်လေ’

လိနီက အခြားအမျိုးသမီးများကိုလှည့်ကြည့်ပြီးပြော
သည်။

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူတို့ကို မှူးကြီးမှတ်ရာ
တွေက ပို့လိုက်ကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါကျတော့ သူ
တို့နဲ့ ကျွန်မ မတူပြန်ဘူး’

‘ဒီလိုဆို မင်းက အာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ’

၇၃၆ အထောက်အကူ လှအောင်

လိနီက နားမလည်သလို ကြည့်မေးသည်။ သူ့ကိုယ်
တိုင်ကော သည်ဇာတ်ရုံသို့ အခက်မခဲ ပေါင်းစုံကို
ကျော်လွှားပြီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သုံးလလုံးလုံး အခကြေးငွေမရဘဲ ကခုန်ပြီး ပြီးလျှင်
သူသည် လန်ဒန်မြို့မှာ မင်းသမီးတစ်လက်အနေဖြင့် အခြေ
ချ နေထိုင်နိုင်ပေတော့မည်။

ကျွန်မကတော့ ကချင်ချင်လို့ လာတာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ လူပေါင်းစုံရွှေ့က ဇာတ်စင်ပေါ်ကိုလည်း တက်ပြီး
မကချင်ပါဘူး။

ထိုအားဖြင့်ကြောင့် လိနီ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဒီလိုဆို မင်းဘာလုပ်ဖို့ ရောက်လာတာလဲ၊ ဒီမှာအက
သင်မှာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကျွန်မဘဝကို စောင့်ရှောက်သွားမယ့် မှု ကြီးမတ်ယု
သေနားပတ် တစ်ယောက်ကလေးက များ တွေးလားဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လာတာပါ’

သူက စကားကိုဖြတ်သားပြီး အသက်ကို ဝအောင်ရှူ
သည်။

ပြီးတော့မှ စကားဆက်ပြန်သည်။

‘ဘဝအဆင့်အသန်းပိုမြင့်ချင်လို့ လန်ဒန်မြို့ကို ကျွန်မ
ထက်လာတာပါ။ ပထမဆုံး အသားဆိုင်မှာ အလုပ် ဝင်

အုပ်တယ်။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေက ကျွန်မကိုပဲ
အလစ်ချောင်းနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေ
အချောင်းခံရတာချင်း တူယင် ဇာတ်ရုံမှာ အားလည်းခံ
မယ်ဆိုပြီး လွှာတာ။ ဒီမှာက အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်တွေနဲ့
သူ့ယုံလွယ်ကလေး တွေနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

သူပြောတာလည်း မှန်ပါလားဟုးတွေးရင်း လိနီက
ဒီမှာမှချော့ကလေးကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

‘မင်းနာမည် တယ်လိုခေါ်သလဲဟင်’

ဟု လိနီက မေးကြည့်သည်။

အယ်ဒလစ်ဗယ်လ်’

လိနီကပြုံးသည်။

‘သောမတ် ကီလီဂရူးနဲ့ မင်းတွေ့ယင် ခေါင်းကို ငွ်မ
ထားနဲ့၊ မျက်နှာမော်ထား။ သူ့ မျက်နှာကို တည့်တည့်
ကြည့်ပြီး စကားပြော၊ ရင်ကိုပဲ ဖြင့်ထား။ သူကမေးယင်
အသက်ဆယ်ခုနှစ်နှစ် ရှိပြီလို့ ပြော၊ မင်းတို့ ရွာနားက
ပေးကျီတွေ ဟောအုပ်တွေထဲမှာ တရားမဝင်လာကတဲ့
ဇာတ်အဖွဲ့တွေ ကြည့်ဖူးတယ်လို့ ပြော၊ ဒါကြောင့် မင်း
စိတ်အဝင်စားဆုံးက ရယ်စရာ ဇာတ်ထုပ်တွေလို ပြော၊
အဲဒီလိုပြောနေရင်း မျက်တောင်ကို ဟောဒီလို ပုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ် လုပ်ပေ’

လိနီက အမူအရာပါ လုပ်ပြသည်။

အယ်မာက လုပ်ကြည့်သည်။ အတော် စွဲမက်စရာ ကောင်းသော အမူအရာဖြစ်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းလုပ်၊ သောမက်ကီလီဂရု တော့ အကြီးအကျယ် မိသွားမှာ သေချာတယ်’

‘သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတာ ကျွန်မ ကြည့်နေတယ် အချိန် ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ဘူး။ ခဏလေးရယ် အဲဒီ ခဏလေးအတွင်း သူ့အကြောင်းကို တာကြောင်း များ ဒါလောက်တောင် သိခဲ့တာလားဟင်’

လိနီက အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်သည်။

‘ငါက ဒီပညာမှာ မွေးရာပါ တော်လာတာလေ’

ဟုလည်း ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါဘယ် မစွ...’

‘လိနီမရင့်ဖို့’

သူ့နာမည် အပြည့်အစုံကို ရဲရဲကြီး ပြောချလိုက်လေ တော့သည်။ နာမည်အပြည့်မပြောရဲဘဲ ရှောင်တိမ်းလားရ သည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာပေပြီ။ ယခုတော့

အင်မင်းမြတ်၏ လှုပ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကိုမကြာမီရတော့ ခြင်္ခြစ်သောကြောင့် နာမည်မှန်ကို ပြန်ပြောခွင့်ရပေပြီ။

အောက်ပေါက်နှင့် လိနီတို့ တစ်နေရာစီ ခွဲနေခဲ့ကြရသည်မှာ အတော်ကြာသွားပေပြီ။ ပေါင်မုန့်ဖိုတွင် လိနီ ပင်ပန်း ကြီးနှင့် တစ်နေ့လျှင် နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ် သည့်အချိန်မှစ၍ ခွဲနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပေါင်မုန့်ဖိုမှ အလုပ်ပြုတ်တော့ လိနီမှာ ရရာအလုပ် များ လှည့်လည်လုပ်ရင်း နောက်ဆုံး ပိုးကုန်သည်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်အလုပ်ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကြုံကြိုက်သည့်အခါ အဖေ့ တွေ့ကြရသည်။

ယခု ဇာတ်အဖွဲ့တွင် အလုပ်သင်အလုပ်ရပြီ ဆိုသော အခါ ယခင်နေခဲ့သည့် ကျော့ရပ်ကွက်မှ တည်းခိုခန်းမှာ သူနှင့်အတူ ပြန်ပြောင်းလာနေဖို့ မစွက်ပေါ့တိမ်က ခေါ် သည်။

ထို့ကြောင့် ယခင် တည်းခိုခန်းသို့ လိနီ ပြန်ရောက် သွားသည်။

ဇာတ်ပညာသင်ကြားရသည့်အလုပ်မှာ အလွန်ပင်ပန်း စွာသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည်

ဟု လိနို ထင်သည်။ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဆရာသည်ထောင့်
မဟုတ်၊ တကယ်တော့ကောင် နေမကောင်းသည့်အခါ
များတွင် သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
ရောက်လာနိုင်သည့်အခါများတွင် သော်လည်းကောင်း
အစားထိုးပြီး ဇာတ်ဝင်တိုက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ထိုနည်းဖြင့် ပညာသင်ယူနေရသည်။

ဇာတ်တိုက်ရသည်မှာ မလွယ်။ ဇာတ်ရုံအတွင်းမှာပင်
အဆိုကျင့်နေသူတွေ ရှိသည်။ ဇာတ်စာကျက်နေသူတွေ
ရှိသည်။ အက ကျင့်နေသူများကြောင့် တ ခုနီး ခုနီး
တဖိုင်းဖိုင်း ခြေသံများ ဆူညံနေသည်။ ဝေးဝေးကျင့်နေ
သူများထံမှ အသံတွေရှိသည်။ ထိုသို့ ဆူညံနေသည့်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဇာတ်တိုက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းစွာ
လေသည်။

အဝတ်အစားလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ။ အများစုမှာ
နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများက စွန့်ကြဲသည့် အဝတ်
အစားများကို ဝတ်ကြရသည်။ ထိုအဝတ်အစားများကို
အဝါချုပ်သည်များနှင့် ပြန်လည်ပြုပြင်ကာ အသုံးပြုကြ
သည်။

လိနိုကို အထောင်ဆရာ ဘလိတ်လွတ်နှင့် တွဲဖက်ပေး
သည်။ ဘလိတ်လွတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ မိန်းကလေးများ
အတွက် နတ်သီကြွားများက ဖန်တီးစေလွှတ်လိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိနေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်
မိန်းကလေးမဆို သူ့ကို မေတ္တာ တုံ့ပြန်ရမည်ဟု သဘော
ထားသည်။

ပထမဆုံး နှမ့ပင် လိနိုနှင့် ဘလိတ်လွတ် တို့ပြဿနာ
ပေါ်ကြလေတော့သည်။

အကဆင်သင်ဆိုင်ရည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဘလိတ်လွတ်
၏ လက်နှစ်ဖက်ထ လိနို၏ ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် အကိုင်း
အကွယ် အပွတ်အသတ်ကြမ်းလှသည်။ အစပထမတော့
လိနိုက သည်းခံနိုင်သေးသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချည်ရွယ်ချက်နှင့် တကယ်လုပ်နေ
ကြောင်း သိလာသည်။ ထိုထက် စည်းကမ်းဘောင်ကို
ကျော်သောအခါ လိနို၏ လက်ဝဲက ဘလိတ်လွတ်၏
ဝါးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲခံ ခိုက်ရသောကြောင့် ဘလိတ်လွတ်မှာ
ခဲပြိုကျသွားတာပေလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ပစ်ခန့်မှာ မိရန့် ကြွေကုန် နှစ် ကောင်းကောင်း ပြန်
ဆစ်ရမယ်’

ဟု ဘလိတ်လွတ်က ကြိမ်းခေါင်းသည်။

သူ့တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ဇာတ်တိုက်နေသူများအား
ထိုးလိုလို မြဲလိုက်ကြရသည်။ အများစုက လိနိုကို
ထောက်ခံကြသည်။

လိနီက ဘလိတ်လွတ်၏ပါးကို နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ထပ်ချိန်မည် အလုပ်၌ ရပ်ဖိအိန်စလေက လက်ကို ဖမ်းဆီးထားသည်။ အိန်စလေသည် အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ် လောက်ရှိပြီး ချိတ်စပီးယား ပြဇာတ်များထဲမှ အလွန် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်တိုက်၌ အခါ များ တွဲလည်း လူသစ်များကို အကသင်ပေးသည့် အာဆရာ ဖြစ်လေသည်။

‘မစ္စ...မင်းကျေးဇူး တို့အပေါ်မှာ တင်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် လှပတဲ့လက်နဲ့ ဘလိတ်လွတ်ကို ဆုံးမလိုက်တာ တို့အဖို့တော့ ထကယ်ကို ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်လိုက်ရင် အတိုင်ပေါ်ပဲ’

အိန်စလေက ပြုံးကြည့်ရင်းပြောသည်။
လိနီက သက်ပြင်းချသည်။

‘ကြည့်ကောင်းတာတော့ ဟုံတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် မှာ အကသင်ဆရာ မရှိတော့ဘူး’

‘ငါ့ဘင် ပါမှာပေါ့၊ ဘလိတ်လွတ်မမို့ခင်ကတည်းက အရေ ကြီးတဲ့အခန်းတွေမှာ ငါဝင်ကနေပြီပဲ။ ကလေး၊ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘယ်လို လမ်းလျှောက်ရတယ် ဆိုတာက စသင်မယ်’

အိန်စလေက ကြည့်နှူးဝမ်းသာသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် အိန်စလေနှင့် အက ဆက်သင်သည်။ အိန်စလေက တတ်လွယ်သော လိနီကို ချီးကျူးစကား ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် မင်းသမီးကောင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်’

ဟု လိနီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ပြောသည်။
အိန်စလေက ပခုံးတုန်သည်။

‘မလိုပါဘူးလေ၊ ယိမ်းသရဲ အမှုအရာကို ကြည့်တဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဆိုတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ယိမ်းသမတော့ရှင် ပေါင်တံနဲ့ ခြေထောက်ကိုသာ လူတိုင်းကြည့်ကြတာပါ။ ဒါထက် မင်းကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ဖော်လူ အခုထိ မတွေ့သေးဘူးလား’

‘ကျွန်ုပ်က စောင့်ရှောက်ဖော်လူ မရှားပါဘူးရှင်’
‘စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းလေးသာ ထားပါကွယ်။ မင်းကို စေတနာကောင်းနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးဖော် လူ့စစ်ယောက်လောက်တော့ တွေ့မှာ သေချာပါတယ်’

လိနီက နာကြည့်စွာ ရယ်မော ပစ်လိုက် လေသည်။

ထကယ်တော့ အိန်စလေ ပြောတာကိုလည်း နာတော့ အကြောင်းမရှိပါ။ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲသို့ ဝင်လာ ကြည့်မိန်းကလေးတိုင်းသည် မင်းစိုးရာဇာတစ်ယောက်လောက်

၏ အပျော်မယား သော်လည်းကောင်း၊ မြင်းသည်တော် တပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးဦး၏ အစောင့်ရှောက်ခံ သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်လိုသောကြောင့် ဝင်လာကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

‘မယ်သန့်ရှင်းကြီးကတယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူက ဘုရင်မင်းမြတ်လောက်ကို အနိမ့်ဆုံးထားပြီး မှန်းနေတာပဲ’

တစ်နေရာမှ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ မကြားတကြား ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လိနီက လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘယ်ဘက်လွှတ်ဖြစ်ကြောင်း သိ နေ လေ သည်။

‘မယ်သန့်ရှင်း ဆိုတာ မင်းကိုပြောတာ၊ ဟုတ်တယ်... ဒီနာမည်နဲ့ မင်းလိုက်တယ်’

ဟု အိန်စားလေ ပြောသည်။

ထို နှုတ်ပြန်ပြီး လိနီကို ‘မယ်သန့်ရှင်း’ ဟုပင် အားလုံးက ခေါ်ဆိုကြလေတော့သည်။

ပင်ပန်းတကြီး ဇာတ်တိုက်နေကြရသည့် တစ်ရက်တွင် အယ်မာလစ်ဒယ်လ်နှင့် လိနီပြန်တွေ့သည်။ အယ်မာကို သူမေ့ မှားပျောက် ပျောက်ပစ် ပြုစုနေပြီ။ သောမတ်ကိုလီဂရူးက ငြင်းလိုက်သောကြောင့် ထောပြန်သွားပြီဟု သူထင်သည်။

အဝတ်အစားလဲသည့် အခန်းထဲ၌ အလွန်ချောင်သည့် ဝါဝန်ကြီးကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝတ်ကြည့်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ အသံမာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လိနီ အံ့အားလည်းသင့်၊ ပျော်လည်း ပျော်သွားမိလေသည်။

‘နောက်ဆုံးဘော? ကျွန်မကို ဒီဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ သူတို့လက်ခံလိုက်ကြတယ်လေ’

ဟု အယ်မာက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

လိနီက သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။

‘ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့မှ ပထမဆုံး စအလုပ်ဆင်းတာလား’

အယ်မာက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကျွန်မအတွက်ရတဲ့ အင်္ကျီကြီးက အရမ်း ချောင်နေလို့...’

သူ့အဝတ်ကို သူကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အပ်ချုပ်သမားတွေခေါ်ပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းမှ’

‘ကျွန်မမခေါ်ရဲလို့’

အယ်မာက အမှန်အတိုင်းပြောသည်။

အပ်ချုပ်သမများကိုရှာကြည့်သေးသည်။ တစ်ယောက်
မျှမတွေ့ရ။ တမင်ပုန်းနေကြဟန်တူသည်။

‘လူသစ်တွေဆိုယင် သူတို့က နည်းနည်းလေးမှ ဂရု
မစိုက်ဘူး။ ငိုက်ဆံပေးနိုင်မှ’

ဟု လိနိုကပြောသည်။

‘ကျွန်မမှာလဲ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူး’

ဟု အယ်မာကစိတ်အားဝယ်သည့် လေသံကလေးဖြင့်
ပြောသည်။

‘ပိုက်ဆံရှိဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက်
အဝတ်အစားတွေ တော်သလား မတော်ဘူးလားဆိုတာ
သူ့လှာကြည့်ဖို့နဲ့ မတော်ယင်ပြင်ပေးဖို့ဟာ သူတို့အလိုပဲ။
လာ သွားရှားမယ်’

လိနိုက ပြောပြောဆိုဆိုယောက်ျားများ အခန်းဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။

‘အပ်ချုပ်သမတွေ၊ အပ်ချုပ်သမတွေ’

ဟုနည်းပါးစပ်မှ တွင်တွင် ခေါ်သွားသည်။ တစ်
ယောက်က ခေါင်းပြူကြည့်သည်။

‘ကျွန်မ မအားဘူး။ အလုပ်များနေတယ်’

ဟု ပြောသည်။

လိနိုက သက်ပြင်းချသည်။

‘ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူးရှင်၊ ချောင်နေတာကို
သိပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး။ မိကလေးမတယ်လို့
မှတ်တမ်းမချတော့ဘူး။ ဇာတ်စင်ပေါ် ဖြတ်လျှောက်ယင်
ကွင်းလုံပုံ ကျသွားမှာ’

‘ကျွန်မမှာ မိတစ်ခုကလည်း တန်းလှန်းကြီး မစွဲဝင်းခဲ့
အဝတ်’

အပ်ချုပ်သမက ချုပ်လက်ဝ အဝတ်ပြုပြီးပြော
သည်။

‘မစွဲဝင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘အကောင်လေးပေါ့။ မိနေ့မနက်မှ သောမတ်ကီလီဂရူး
ခန့်လိုက်တာ။ သူနဲ့အတူတူခန့်လိုက်တာလေ’

ဟု ပြောရင်း အပ်ချုပ်သမက အယ်မာကို မေးငေါ့
ပြသည်။

လိနိုသက်ပြင်းချပုံပြန်သည်။ မင်းသမီးကလေးများ
သည် ဇာတ်ရုံနှင့် အပြင်လောကကို ကူးချည် သန်းချည်
လုပ်နေတက်ကြသည်။

ဇာတ်လောက ရင်းသူတို့ကို စိတ်ဝင်စားသည့် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ပြုဆိုလျှင် ပါသွားတတ်ကြ
သည်။

ထိုယောကျ်ားက ပြီးငွေ၍ ပင်ပယ်လိုက်သောအခါ
အတိတ်ကဲ့သို့ ပြန်ရောက်လာတတ်ကြပြန်သည်။

အသက်ငယ်သေးသည့် အယ်ဒါတော့ ကံကောင်းပါ
စေ့ယူသည် ဆုဒောင်းလိုက်မိပါသည်။

‘ဒီလိုဆိုယင် မစ္စဂွင်းက စောင့်နိုင်ပါသေးကယ်၊ အယ်
မာက အခုနုးရီဝက်အတွင်း ဇာတ်က ရတော့မှာ’

ဟု လီနိုက ပြောသည်။

‘မစ္စဂွင်းကလဲ မစောင့်နိုင်ဘူးဟေ့’

ခပ်စာစာအသံကလေးတစ်ခုပေါ်ထွက်လာပြီး အမျိုး
သမီးငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်ပါရောက်လာသည်။

မိန်းကလေးမှာ ချောချော လာဖြစ်ပြီး အယ်မှာထက်
ပင် အသက်ငယ်ဦးမည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော်လည်း လီနိုကို ရန်လိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ရဲ့ရဲ့
တင်းလင်းကြည့်သည်။

မင်းက မိအဝတ်ကိုဝတ်ပြီး ဇာတ်စဉ်ပေါ် တက်ရ
မှာလား’

ဟု လီနိုက မေးသည်။

‘သိပ်မှန်ကန်ပေါ့၊ မနက်ဖြူတက်က ရမှာ’

ဟု ဂွင်းက တိုတိုတုတ်တုတ်ပြန်ပြောသည်။

လီနိုက အပ်ချုပ်ပယ်ပစ်လိုက်တဲ့အခါ ချုပ်ပယ်စေ ငွေဂွင်း
၏အဝတ်ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုယင် မင်းက စောင့်နိုင်သေးကယ်၊ ဟောဇီက
အယ်မက အခုနုးရီဝက်အတွင်း စင်ပေါ်ကက်ရတော့
မှာ၊ ဒါလောက်ချောင်းနတဲ့ အဝတ်ကြီး ဝတ်တက်လို့
သယ်ဖြစ်မှာလဲ’

ဂွင်းက လီနိုကို ရန်ကောင်းတော့လို့ ကြည့်သည်။
သို့သော်လည်း အယ်မာ၏ စကားကြောင့် သူ့အာရုံ
ပြောင်းသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မအင်္ကျီက အရမ်းချောင်းနေတယ်’
ချောင်းမှာပေါ့၊ မြို့စားက ကပ်ကြီးရဲ့အင်္ကျီကို’

ဂွင်း၏မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

‘ဘယ်သူပိုင်တဲ့အင်္ကျီ’

ဟုလည်း မေးသည်။

‘မင်းကြားလိုက်သားပဲ၊ မြို့စားကတော်ကြီး ပိုင်တာ၊
သူတို့ မင်ဖိုးရာဇာတို့က အရမ်းဝတယ်၊ အခုမိအင်္ကျီကို
ပဲကြည့်လေ’

ဟု လီနိုက ဝင်ပြောသည်။

အထက်တန်းလွှာက သူတို့အဝတ်ဟောင်းလေး
တွေစုန်ကြနေလို့ ကျွန်မတို့ကကောင်းနေတာလဲ၊ သူတို့

အသာမစွန့်ကြဲယင်ကိုယ်တုံးလုံးများ၊ ဇာတ်က၊ ကြရမလာ၊ မသိဘူး၊

ဟု အပ်ချုပ်သမက ဝင်ပြောသည်။

‘သူများစွန့်ကြဲထားတာတွေလား။ ဒီအတိုင်း ဆိုယစီ ကျွန်မအင်္ကျီလဲ သူများစွန့်ကြဲထားတာပဲလား၊’

ဂွင်းက မျက်လုံ ပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် မေးသည်။

‘ဒီဇာတ်အဖွဲ့မှာ သုံးနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေ အား လုံး သူများစွန့်ကြဲတာတွေချည်းပဲ။ တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အဝတ် အစားဝတ်ပြီး ဇာတ်ကနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှ မရှိတာ’

လီနိုက ကြင်နာသည့်လေသံဖြင့်ပြောသည်။

ဂွင်း ဒေါသထွတ်သွားသည်။

‘သူများစွန့်ကြဲတဲ့ အဝတ်ကို ကျွန်မ မဝတ်ဘူး။ တစ် သက်လုံးက ကိုယ်ပိုင်အဝတ်လှလှတွေကို ချုပ်ဝတ်လာ တာ’

ဟုပြောပြီး သူ့အတွက် အင်္ကျီကို လွင့်ပစ်ကာ စိတ် ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

လီနိုတို့လူသိုက်က ထိုမိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်နေကြ သည်။

‘ရှင် စောစောကပြောတာ သူ့နာမည် ဘယ်သူ...’ လီနိုက အပ်ချုပ်သမကို မေးကြည့်သည်။

‘နဲ့လဲဂွင်း၊ ထောက်ခံစာတွေ တစ်ပုံကြီးနဲ့ သေစမတ် ကီလိဂရူးဆီကို ရောက်လာတာ၊ မြို့စားကြီးသုံးယောက်နဲ့ နယ်စားကြီး တစ်ယောက်ဆီက ထောက်ခံစာတွေပါလာ တယ်’

ဟု အပ်ချုပ်သမက ပြောရင်း တစ်ချက်ရယ်သည်။ ‘မြို့စားကြီး သုံးယောက်တောင်လား’

အယ်မာမှာ မနာလိုဖြစ်သွားပုံ ရလေသည်။

သက်ပြင်းကသေး ချရင်းဖြင့်လည်း မယုံကြည်သလို မေးလိုက်သည်။

‘မြို့စားကြီး သုံးယောက်တင် ဘယ်ကမလဲ၊ နယ်စား ကြီး တစ်ယောက်လဲ ပါသေးတယ်လေ၊ အဲ့ဒါတွေ မမေ့နဲ့’

လီနိုက အယ်မာကို လှမ်းပြောသည်။

‘အလကား ပေါ့ပျက်ပျက်ကလေးပါ၊ သူ့အမက ကိုပင်ပန်းခြံနားမှာ မကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်သည်၊ ဒီ ကောင်မလေးက အဲဒီအိမ်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလေ၊ သူ့ အစ်မက လီးမွာ်သီးရောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သူ့အမထက်ရော သူ့အစ်မထက် ပါသာသွားလိမ့်မယ့် ထင်တယ်’

အပ်ချုပ်သမက သူ့တို့ကိုရှင်းပြသည်။

သို့သော်လည်း နောက်နေ့ကြားရသည့် ဇာတ်လမ်းက
တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်လေသည်။

နဲလီဝိုင်းက ကီလီဂရူးထံမှာ သူ့အတွက် အဝတ်
အဖားအသစ် ဘယ်ဘယ်ချုပ်ပေးဖို့ တောင်းသတဲ့။

ကီလီဂရူးက ဒေါပူပြီး အလုပ်မှ တင်ခါတည်း ထုတ်
ပစ်လိုက်သတဲ့။

ဇာတ်စင်ပေါ်တောင် ခြေမချပူးသေးဘဲ အလုပ်မှ
တစ်ခါတည်း ပြုတ်သွားသတဲ့။

သတင်းက တမုဒုတ်ချင်း ပြန်ထွက် လာလေတော့
သည်။

ဇာတ်တစ်ဖွဲ့လုံး သောသောညှိအောင် ဝိုင်းဝန်း ရယ်
မောနေကြလေသည်။

သူတို့အားလုံး အရေးအကြီးဆုံးမှ ဇာတ်ခုံပေါ်ဇာတ်
ရရေးပင်ဖြစ်သည်။

လီနိုသည် ယခုအထိ တက်ခွင့်မရသေး။

သို့သော်လည်း အပုံမာကတော့ တက်ခွင့် ရသွား
သည်။

ပြောပေးလာကတော့ အခန်းတော့မဟုတ်ပါ။
ဇာတ်စင်ခန်းတစ်ခုတွင် ဇာတ်စင် ဝတ်ယောက်ကို
ရှေ့ပေးပေးရသည့် အခန်းဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းတွင် သူဝတ်ရသည့် ဂါဝန်ကြီးက သိပ်
ချောင်နေပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်ခုံပေါ် ဖြတ်လျှောက်သွားချိန်မှာ
ပင် ဂါဝန်ကြီးက လျှောက်သွားသည်။

ပန်းနိုးရင် အသားများကို ရွှေပွဲလာတို့အားလုံး မြင်
အောင် ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ပြီး ပြသလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်
သွားလေသည်။

ထိုမတော်တဆ ဖြစ်မှုကလေးသည် သူ့အဖို့တော့ ကံ
တောင်းသွားပါသည်။

သူ၏ ပန်းနိုးရင်အသားကို မြင်လိုက်ရသော မြို့စား
လေး တစ်ယောက်က ပွဲပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ပွဲနှင့် တည်
ခင်း ဧည့်ခံလိုပါကြောင်း ဖိတ်ကြားစာ ချက်ချင်းရောက်
စာသည်။

ထိုဖိတ်ကြားချက်ကြောင့် အယ်မာမှာ အရမ်း စိတ်
လှုပ်ရှားနေသည်။

‘လိုရမယ်ရ ပိုက်ဆံကလေး နည်းနည်းပါးပါးတော့
ဆောင်သွား အယ်မာ၊ အချိန်မှတော်ကိုယ် ဘာသာကိုယ်
ဆိပ်ပြန်ရမယ်ဆိုယင် မြင်းရထားငှားစီးပြန်လို့ မှအောင်’
ဟု လီနိုက အကြံပေးသည်။

'ဒါ ကျွန်မအဖို့ အခွင့်ထူးကြီးပဲ လိနို၊ မြို့စားလေး တွဲ၊ အသက်ငယ်လေးတယ်၊ ရုပ်ကလဲ သိပ်ချောတယ်၊ အိုး...လိနို ကျွန်မကို သူ သဘောကျနိုင်ရုံလားဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး'

ဟုသည်း တုန်ယင်သော အသံကလေးဖြင့်မေးသည်။
ကလေးလေး တစ်ယောက်နှင့် တူသော အယ်မာကို လိနိုကကြည့်သည်။

ချောမောလှပလော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။

'ငါ့ကို သူ သဘောမကျစရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူးကွယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးက သူ့ကို မင်း တကယ် သဘောကျဖို့ပါပဲ'

'ကျွန်မ သဘောမကျဘဲ တယ်နေနိုင်မှာလဲ လိနို၊ သူ့ကို ရှင်မတွေ့လိုက်ဖူးလား၊ အရပ်က ထောင်ထောင် မောင်းခမောင်း၊ ဂိုက်ကောင်း ဆိုက်ကောင်း၊ အဝတ်အစားမတူကလဲ အရမ်းသားနားတာပဲ၊ လိနို ကျွန်မနဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ တစ်ခြားမြို့စားတွေကို သူ သိမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သေချာပေါက် ပြောရဲပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါနော်'

လိနိုက ခေါင်းယမ်းသည်။

'ငါ့ကို မယ်သန်ရှင်းတို့၊ မသံချောင်းတို့ဆိုတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ခေါ်နေကြတာ မင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ အယ်မာ၊ မှက်နာစိမ်းနယ်စားပယ်စားတွေနဲ့ ရောထားထွေးသားလုပ်လို့ ခေါ်ကြတဲ့နာမည်တွေလေ'

အယ်မာက သူ့ကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ဖလော့စ်ဆိုသူသမီးသမီးတစ်ယောက်ကအော့ လိနိုကို စိတ်ပါဝင်စားစွာကြည့်သည်။

ပြီးတော့ တဲ့တိုးကြီး ပြောချတည်။

'ရှင်ဟာ ဘော်ဘော်တုံးတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရော တုံးမွန်းသိရုံလား၊ ဒါလောက်ချောတဲ့ ရှင်ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ နဲ့ရင် အနည်းဆုံး နယ်စားကြီးတစ်ယောက်ယောက် တိုတော့ ခေါင်းခေါက်ယူလို့ ရတာပေါ့၊ ဒါထက် မေးစမ်းပါရအေး၊ ရှင်က ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုချိန်နေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါလားဟင်'

လိနိုရယ်ခမာပြီး ခေါင်းခေါ်ပြလိုက်သည်။

စတုဂံပေါက်နှင့် အတူနေသည့် တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ ခမျာမှာ မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

မြို့စားနယ်စားများကို အမိဖမ်းသည့်အတွက် သူတို့သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့်မည်။

မြို့စားကလေး၏ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံသွားသော အယ်မာလစ်ဒယ်လ်လည်း အောင်မြင်ကောင်း၊ အောင်မြင်သွားပါလိမ့်မည်။

‘မင်းက အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်တာကို’

လီနိုပင်ပန်းနှမ်းနယ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မစ္စက ပေါ့တစ်စကပြောသည်။

လီနိုက သက်ပြင်းချသည်။

‘အလုပ်ပင်ပန်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်း စဉ်းစားလှန့်လို့ ဖြစ်နေတာ၊ ဒီအကျင့်ကိုတော့ တြိုးစားပျောက်မှု ဖြစ်တော့မှာပဲ’

နောက်နေ့တွင် သူတို့ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ အယ်မာလစ်ဒယ်လ် အပြေးအပိုင် နှုတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဇာတ်တိုက်နေသည့်အချိန်ကလေးတွင် လီနိုကို ပြေးလာနှုတ်ဆက်ရှာသေးသည်။

အသက်ကိုပင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်လောက်အောင် သူ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဝမ်းသာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ရှားဖွဲ့နေသော စောင့်ရှောက်သူကို တွေ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့စားကြီးကပင် သူ့ကို စောင့်ရှောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဇာတ်အဖွဲ့မှ အပြေးတိုင် နှုတ်ထွက်တော့မည်ဖြစ်ရာ လီနိုကို လာနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရင်ကလေးတဖို့နှင့် ပြောသွားသည်။

သူ ကောင်းစားပါစေဟု လီနို ဆုတောင်း လိုက်မိပါသည်။

တကယ်ပဲ ကောင်းစားမည် ဆိုလျှင် ဝမ်းသာရပါမည်။

ပြောသွားသည့်အတိုင်း အယ်မာသည် သူတို့ဇာတ်ရုံသို့ နောက်ထပ်ပြန်မလာတော့ပါ။

မြင်းရထားပေါ်တွင် ပါသွားသော အယ်မာကို အစ်ကြိမ်တော့ မလှမ်းမကမ်းမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လီနိုကို ဝမ်းသာအားရလက်လှမ်းပြသည်။

ထို့နောက် စိတ်မကောင်းစရာ သဘင်းဆို ကြီး သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

အယ်မာကိုရိုးသွားပြီးဖြစ်သောမြို့စားက နာမည်ပျက်လှသော လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂံမီးလွက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးသွားကြောင်း သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုသတင်းကြားတော့ လိနီအကြီးအကျယ် စိတ်ထဲ
ခိုက်သွားမိသည်။

လော့ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းသည် အယုတ်မာဆုံးသော လူငယ်
များထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဝယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လော့ဒ်ဘွဲ့ချီးမြှင့်ခြင်း ခံထား
သည်။

ဘုရင်၏အရေးပေးခြင်းကို ရယူလိုသောကြောင့် လူ
ဒန်ထိုလာပြီး အိမ်ငှားနေထိုင်သည်။

သိမ်းမြစ်ကိုကျော်ဖြတ်သည့် လန်ဒန် တံတားကြီး
အလယ်လောက်မှ အိမ်ကိုငှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဘေးနားမှာ လူငယ်တွေ အမြဲတမ်း ဝိုင်းဝိုင်း
လည်နေသည်။

ညော်ခံပွဲများကိုလည်း တသောသော ကျင်းပနေလေ
ရှိသည်။

သူနှင့်အတူနေသော ညီမတစ်ယောက် စိတ်နှောက်
နေသည်ဆိုသောသတင်းကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြန့်
နေသည်။

ညီမက စိတ်မထင်လျှင် သံကုန် အော်တတ်ကြောင်း
မကြာခဏလည်း အော်လေ့ရှိကြောင်း၊ အိမ်ဖော်များကို
စိတ်တိုင်းမကျလျှင် အော်တတ်ကြောင်း၊ ညအခါများ

တွင် ပို၍အော်လေ့ရှိကြောင်း သတင်းများ ထွက်နေ
သည်။

မိန်းမအော်သံများကို အိမ်နီးချင်းများကလည်း အမြဲ
သိကြားနေရသောကြောင့် သူ့မှာ စိတ်နှောက်နေသော
ညီမတစ်ယောက်ရှိနေသည်ဆိုခြင်းကို အများက လက်ခံ
ဆိုက်လေသည်။

လိနီက အယ်မာအကြောင်း စဉ်းစား ကြည့်နေမိ
သည်။

မည်သူ့ကိုမဆို၊ ဘာကိုမဆို ယုံကြည် တတ် သော
မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့် အလွန်ငယ်သေးသည့် ကလေး
အလွန်ဆန်သည့် အယ်မာ၊ ရိုးရိုးသားသား အိမ်ထောင်
ပြုဖို့ကို မစဉ်းစား။ မင်းစိုးဇာတံမှ စောင်ရှောက်မည့်
သူကို ရှာမိသောကြောင့် တပျက်ရချေပြီ။

အယ်မာ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေရုံလှားဆိုသည်ကို
သိလိုသောကြောင့် လိနီ နှစ်ကြိမ် သွားစုံစမ်းဖူးသည်။
ပထမအခေါက်တွင် အယ်မာ အိမ်တွင်မရှိကြောင်း
ယောက်ျားအိမ်ဖော်တစ်ယောက်က အဖြေပေးသည်။

နောက်ရက်သတ္တပတ်အကြာတွင် တစ်ခေါက်ပြန်သွား
စုံစမ်းသည်။

အယ်မာသည် သူ့ရွာသို့ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း လွန်ခဲ့သည့်အပတ်ကဖြေသော ယောက်ျားအိမ်ဖော်ကပင် အဖြေပေးသည်။

စောစောက မြို့စားလိုပင် လေ့ရှိသလို ဆင်ဂိမ်းကလည်း အယ်မာကို ငြီးငွံ့သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် စွန့်ပစ်လိုက်ပါပေ။ လား ဟု ရင်နာနာနှင့် တွေးကြည့် လိုက်မိလေသည်။

အယ်မာသည် တောသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး တောမှ ရိုးသားသည့်ယေ ကျားတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါလာကာ လွန်ခဲ့မြို့မှ ခဏတာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဘဝဆိုးများကို မေ့ပျောက်ပစ် နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိလေသည်။

အယ်မာအကြောင်းသိရသောအခါ အောက်စပို့မြို့မှာ တွေ့ကြုံခင်မင်ခဲ့ရသည့် လာလီကို သာအိရမိသည်။ လာလီသည်လည်း ကြိုက်သလို အသုံးချပြီးသောအခါ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်ပဲမဟုတ်ပါလား။ နှုတ်ဆက်စကားလေးပင် ပြောမသွားနိုင်ဘဲ လုံးဝ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ပြတော်ထဲတွင် လီနို ဝင်ကခွင့် ရပါပြီ။ သိပ်အရေးကြီးသည့် အခန်းများတွင် ကခွင့်မရသေးသော်လည်း ဇာတ်ခုံပေါ် တက်ခွင့်ရသည် ဆိုခြင်းမှာ နည်းနည်းနော့နော့ အခွင့်ရေးမဟုတ်ချေ။

ကခွင့်ရပြီဆိုတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်၏အစောင့်ရှောက်ခံသဘင်သည်ဖြစ်ကြောင်း ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုရသည်။

ဘုရင်နှင့် နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများပွဲလာကြည့်တိုင်း လေဒီကာစယ်မိန်း အမြဲပါလာတတ်သည်။

လှပပြီး အလွန်တရာ မောက်မာသော ထိုမိန်းမကို ဘုရင်က မျက်နှာသစ်ပေးလွန်းသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများအားလုံးက သူ့ကိုပဲ ဦးစားပေးနေကြလေသည်။

ဘုရင်သည် ပေါ်တူဂီဘင်းသမီးနှင့် တရားဝင်စုလျှားရစ်ပတ် လက်ထပ် ထိမ်းမြားပြီး ဖြစ်သော်လည်း လေဒီကာစယ်မိန်းနှင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် တွဲနေတုန်းဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်း လီနိုက မိဖုရားကြီးအပေါ်ကရုဏာပွားနေမိသည်။

လီနို အပေါ်တင်ရှိနေသော စုံချက်များ အားလုံးကို ဘုရင်က အမြန်ဆုံး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ပျက်ပေးမည်ဆိုသော်လည်း ယခုထက်တိုင်အောင် အမိန့်မရသေး။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဘုရင်လို အစားခွင့်

တောင်းပြီး ထိုကိစ္စလေး၊ လက်စသတ်သွားအောင် လုပ်
လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစား
ကြည့်ခဲ့မိသည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိတိုင်း လိုအကြံအစည်ကို ချက်ချင်း
စွန့်ပယ်လိုက်မိသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ခံစားခွင့်တောင်းလျှင် ရမည်မှာ သေချာသည်။ တွေ့
ကြလျှင် ဘုရင်နှင့်သူနိုးနိုးကပ်ကပ် စကားပြောကြရမည်။
အကြည့်ရ၊ အဖက်ရ၊ အနမ်းရဲသောဘုရင်က ဟိုတစ်ခါ
တုန်းကလုပ်ပင် သူ့ကို ကြည့်ဦးမည်၊ ဖက်ဦးမည်၊ နမ်းဦး
မည်။

ဒါလောက် ချောမောလှပသည့် အားတစားသမား
တစ်ယောက်လိုသန်မာထွားကျိုင်းသောဘုရင်၏အနမ်းမှာ
သူ သာယာမိတော့မည်။

ထိုကတစ်ဆင့်တက်ပြီး ဘုရင်၏ မောင်းမ မိဿံထဲမှာ
သူလည်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမည်။ ဘုရင်၏ မောင်းမ
မိဿံ ဖြစ်ရသည့်အတွက်ဂုဏ်သိက္ခာတက်လာမည်မှာလည်း
သေချာစသည်။

သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကို ဟန့်တားနေ
သည်။

ဘာတစ်ခုမျှ စဉ်းစားချိန် မရလိုက်ဘဲ ဂျက်ဖရို၏
မိန်းမဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဖရိုကို သူချစ်
သည်။

ဘုရင်ကိုးတော့ သူ မချီရပါ။ ရုပ်ပျံ့ ချောမောသော
ကြောင့် စွဲမက်စရာ ကောင်းသည်ဆိုတာလောက်ပဲ သူ့သိ
သည်။

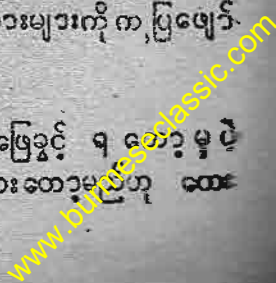
ဘုရင်၏မောင်းမအဖြစ်ခံလျှင်လေစီကာစယ်မိန်းမော်
ဘာတရာကဲ့သို့ အထက်တန်းလွှာ ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်သွား
ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုတဝမျိုးသို့ သူ အရောက်မခံနိုင်ပါ။

သို့သော် ဘုရင်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့် ထွက်
လာဖို့ နှောင့်နှေးနေခြင်းကတော့ သူ့စိတ်ကို အနှောင့်
အယှက် ပေးနေပါသည်။

ထိုသို့ ရှိနေခိုက် သူတို့ပြဇာတ် နန်းတော်ထဲမှာက ပြု
ဖို့အကြောင်း ဖန်လာသည်။ ဘုရင်နှင့် ဆွေတော်မျိုး
တော်များ၊ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများကို ကပြဖျော်
ဖြေရန် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့နန်းတွင်းမှာ ကပြဖျော်ဖြေခွင့် ရတော့မှပဲ
ဘုရင်ထံ အခစားဝင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားတော့မည်ဟု ထေး
ထားလိုက်သည်။

နန်းတော်ထဲမှာ ကုသိုလ်ဖို့ကို ဇာတ်သူ ဇာတ် သား အားလုံးက တောင့်တကြမြဲဖြစ်သည်။ ဇာတ်သူဇာတ်သား များမှာ အခကြေးငွေ မပြတ်စလောက်သာ ရကြသည်။ အဆင့်အတန်းကလည်း နန်းတော်တွင်းမှ ကြွက်နှိမ်နှင်း ရေး သမားများထက် တစ်ဆင့်နိမ့်လေသည်။

သို့သော်လည်း နန်းတော်ထဲ၌ ကုသိုလ် ရသည့် အခါ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို အလှူပယ် စား ခွင့် ပေးသည်။ ဝိုင်အရက်များ၊ ဘီယာများ ထုတ်တိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နန်းတော်ထဲမှာက ဖွံ့ လူတိုင်းခတောင့်တခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရင်နှင့် ဆွေဒတော်မျိုးတော်များ၊ နန်းတွင်းသူနန်း တွင်းသားများရှေ့ မှောက်မှာ ကပြ ဖျော် ဖြစ်ရမည် ဆို တော့ အတိမ်အဆောင်းမြေအောင် အစာအရာရာ သတိ ထားရသည်။ ဇာတ်ကောင်တိုင်းမှာ လက်ထောက်များတွဲ ဖက်ပေးထားရသည်။ တကယ် ကုသိုလ် ဇာတ် ကောင် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မကနိုင်လျှင် လက် ထောက် ဇာတ်ကောင်ကို ချက်ချင်းအစားထိုး ကုသိုလ်ရန် ဖြစ် သည်။

လီနိုသည်လည်း အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ထိုပွဲအတွက် ချိတ်စောနေသည်။ သူ့ အခန်းက နည်းသော်လည်း အခန်း ကောင်းဖြစ်သည်။ သစ္စာမရှိသောချစ်သူကို ယောက်ျား

လေးယောင်ဆောင်ပြီး လိုက်လံစုံစမ်းသည့်အခန်း ဖြစ် သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပွဲကစား၍ အချိန်သို့ ရောက်လာ သည်။ ဇာတ်အဖွဲ့သားများအားလုံး ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်း မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လီနိုကတော့ ဇာတ်ကောင်း များ ပိုချောသည်ထက်စောအောင် မနားတမ်း ကျက်နေ သည်။

ပရိတ်သတ်ထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရောက်လာပြီဆိုသော သတင်းသည် ဇာတ်ခုံနောက်သို့ ရောက်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် ရောက်လာ သော်လည်း မိဖုရားကြီး ခေါင်းကိုက်သဖြင့် ပါမူလာကြောင်း နောက်ဆက်တွဲ သတင်းပါ ရောက်လာပြန်သည်။

လီနိုက ကန့်လန့်ကာကြားမှချောင်းကြည့်သည်။ သပိ ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည့်ဘုရင်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ဘေးတွင်လည်း အလွန်တရာမှ လှပသည့် ဝတ် ကောင်းစံးလှများကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဘာဘရာရှိ နေသည်။

ပေါ်တူဂီမင်းသမီး မိဖုရားကြီးလက်ထဲမှ ဘုရင်ဘာ ဘရာရာလိုယူသွားနိုင်သလို ဘာဘရာ၏လက်ထဲမှ ဘုရင် ကိုလည်း မိမိအလွယ်ကလေး လှယူနိုင်ကြောင်း တွေ့မိမီး

ယားရွာသူ လီနိုဖရင့်ဖို့က စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေသည်။

မိမိလိုချင်သောကြောင့် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျိတ်ပြုံးစဉ်းစား ခန့်မိသည်။

လိုချင်လို့ကတော့ လက်ဖျောက်တီးလိုက်လျှင် ဒီဘုရင် ဘာဘားနှင့်ထုထားသနည်း။

တယ်လီပဲဖြစ်ဖြစ် ယနေ့ညတော့ 'ဘုရင် စွဲမက်သူစာအောင် မိမိက ပြုရမည့်အခန်းကို အပိုင်နှိုင်းဆုံး က ပြုဖို့ကို အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

သို့မှသာ အခစားဝင်ခွင့်ရဖို့ ပိုမို လွယ်ကူမည် ဖြစ်သည်။

'မင်းအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား၊ လုပ်... မြန်မြန်လုပ်၊ အခန်းအဝင်အထွက်တွေ လဲကုန်လိမ့်မယ်'

ဘလိတ်လွတ်က လေသံဖြင့် အလောဆုံးဆယ် လမ်းမေးပြီး လီနိုကို ကန့်လန့်ကကြားမှနေ၍ အပြင်ဇာတ်စုံပေါ် သို့ ခပ်ဆတ်ဆက်ခလားတုန်းလွတ်လိုက်သည်။

လီနိုသည် ဘလိတ်လွတ်တုန်းလွတ်သည့်အချိန်ကြောင့် လိုသည်ထက် ပိုပြီးအားလွန်သွားသည်။

မိမိပြောရမည့်ဇာတ်ဝင်စကားများပြောလျှင် ဘုရင်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောမည်ဟု စောစောကတည်းကပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ပြုံးလျှင်လည်း ဘုရင်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးမည်။

သို့ဆော်လည်း လီနိုပြင်ဆင် စိတ်ကူးထားသမျှ အားလုံး ထိုညက တာဖစ်ရမျှအကောင်အထည် ပေါ်မလာတော့ပါ။

ကန့်လန့်ကာထဲမှ အချိန်နှင့် အထွက်လိုက်တိုင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စိုနေသည့်အကွက်ကြီးတစ်ခုကို တည့်တည့်တက်နင်းပြီး မထိန်းနိုင်သောက်အောင် ချော်လဲသွားလေတော့သည်။

အပြင်မှာ အရှုပ်ဆောင်နေသည့် ဇာတ်ကောင်ကို ဝင်တိုက်ခိတော့လေ့ ဖြစ်သွားပြီး ဇာတ်ခုံဘစ်ဝက်သောက်အထိ ရှောသွားသည်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝှံ့ကြည့်ပရိသတ်ပွဲကျသွားလေသည်။

လီနို၏ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ရှက်ဆွေး ဖြာသွားသည်။

လဲနေရာမှထဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ခြေကျင်းပတ်ကအရမ်းနာသွားသည်။

သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ထိန်းထားနိုင်စွမ်း ရှိတော့ပါ။
ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လဲကျ သွားသည်။
ပရိသတ်က ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

ကနေသောပြဇာတ်ကို ခဏ ရုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

အိန်စလေတို့လူထိုက် ပြေးလှမ်းပြီး လီနိုကို ကန့်လန့်
ကာနောက်ကွယ်သို့ သယ်ထုတ်သွားကြရလေသည်။

နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းကိုက်ရင်း လီနိုက အိန်စလေ၏
လက်ထဲမှနေ၍ လေဒီကာစယ်မိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ဆင်စွယ် ယပ်တောင်နှင့် တစ်ပိုင်းကွယ်ထားသော
လေဒီကာစယ်မိန်း၏ အမူအရာမှာ လှောင်ပြောင်သည့်
အမူအရာဖြစ်ကြောင်း အသေအချာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆင်စွယ်ယပ်တောင် ကွယ်နေသည့် မျက်နှာတစ်ပိုင်း
ကမူ လှောင်ရယ်ရယ်နေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း လီနိုအတတ်
သိလိုက်ပါသည်။

ဘုရင်ကမူ လီနိုကို ချော်လဲသွားစေသောဇာတ်ခုံပေါ်
မှ ဆီကွက်ကို တွေ့တွေ့ကြီးဝေးကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ လှောင်ပြောင်ရယ်ရယ်နေသည့် လေဒီကာစယ်
မိန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

သူ့ကိုအကြောင်းပြုပြီး အမျိုးသမီး အချင်းချင်း
ထုတ်ကြွပ်ကြ၊ ရိုက်ကြနက်ကြ၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားကြသည်
မှာ သူ့အဖို့ ရိုး၍နေပေပြီ။

ဇာတ်ခုံနောက်ဘက်ရောက်တော့ ချောင်းတစ်လုံးပေါ်
မှာ လီနိုကို အိန်စလေက အလိုက်သင့်ချပေးသည်။

ခြေကျင်းဝတ်မှာ ချက်ချင်း ယောင်ကိုင်းလာသည်။
အိန်စလေက ကြင်နာသည့်ကြည့်ဖြင့် ယုယုယယ ပြုစု
သည်။

‘ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အဲဒီ ဆီကွက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
အောက်လှာဘာလဲအိန်စလေ၊ စောစောက ကျွန်မ မမြင်
ဘူး’

လီနိုက နာကျင်နေသည့်ကြားက မေးသည်။
အိန်စလေက ပခုံးတွန့်သည်။

‘ပွဲခင်းထဲမှာ ဘုရင်ပွဲတော်တည်ဖို့ သယ်ပေးကြယင်း
သီတေ့ဖိုတ်ကျတယ်ထင်တယ်၊ မင်း ဆန့်လန့်ကာ အပြင်
အထွက်မှာ ဆောက်ကိုကြည့်လိုက်မိဖို့ ကောင်းတယ်’

လီနိုကြည့်ပါသည်။

တစ်လက်မချင်းကို အလွတ်မှပေးပဲ ကြည့်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ယုံဆီကွက်သည် စောစောက ရှိမနေ
သည်တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ့ထိန်းနိုင်အောင် ဘလီတ်

က တွန်းလွှတ်လိုက် သည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ယခု ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုလုပ်ကြံမှုမှာ လေစီကာစယ်မိန်းက တလိက်လွှတ်တို့နှင့်ယောက် ပူးပေါင်း ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနီက ယတိပြတ် အောက်ချက်ချလိုက် ဖော်ပြတော့သည်။

ကနေသည့်ဇာတ်ကို ဆက်ရပ်သည်။

လိနီနုရာထိုင် လက်ထောက်ဇာတ်ကောင်ကို အစ ဆိုပြီး ချက်ချင်း အက်ဆွားသည်။

အစားဆိုး ကလိုက်သည့် လက်ထောက် ဇာတ်ကောင် သည် နဲလိဂွင်း သို့ သာ မိန်းကလေးဖြစ်နေလေသည်။

လေ့နစ်ဆန်နိုင်သော အကြောင်းများကြောင့် ကိုယ် ဂဠုးက သူ့ကို ပြန်ခန့်ခွဲရလေသည်။

နဲလိဂွင်းသည် ချက်ချင်းအောင်မြင်သွားသည်။

ဘုရင်က ဆုနှင့် ညစာအတူစားဖို့ ချက်ချင်း ဖိ သည်။

ထိုသို့ ဖိတ်ပေါ်ပြည်လားဆိုကာ လေစီကာစယ်မိန်းက ဝိုင်အရက်ခွက်ကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်သည်ဟုဆိုသည်။

လေစီကာစယ်မိန်း ဖန်ခွက်ခွဲသည်မှာ အဆိုး မဆိုးဘဲ ပေါ့။ ထိုနေ့မှစပြီး နဲလိဂွင်းသည် ဘုရင်၏ မှောင်းမမိသ် အထစ်ကပ်ဦး ဖြစ်သွားကြောင်း အားလုံး သိလိုက်ကြ လေသည်။

ဘုရင်၏ အရေးပေးအခံရဆုံးသောမိန်းကလေးလည်း သွားလေးတော့သည်။

လိနီ ခြေထောက်ပြန်ကောင်းပြီး တနိုင်သည့် အခြေ နေသို့ ဆုတ်ခဏအခါ လန်ဒန်မြို့၏ နေ့ရာထိဖြစ်နေ သည်။

ဘုရင်လည်း နေ့ကိရောင်သည့် အေးပြင် ရာသီဥတု အေးသာ တော့စားသို့ အပန်းဖြေခရီး ထွက်သွား သည်။

သူနှင့်အတူ မိဖုရားကြီး၊ လေစီကာစယ်မိန်း၊ ဆွဲတော် မှီပေးများနှင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

နဲလိဂွင်းက တော့ မန်ဒန်မှပဲ နေရစ်ခဲ့ရသည်။

သူတို့ ဇာတ်သမားများသည် တစ်နှစ်လျှင် ရက်ထွက် လေးဆယ် ကပြရပြီး ယခုနားနေသည့်အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ကနေသည့်အချိန်များတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်သာနား နေသည်။

ရရှိသည့် အခကြေးငွေတမူ နည်းပါးလွန်းလှသည်။ သို့သော်လည်း လိနီမှာ ဘုရင်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ နှိတ်ဆုပေးခံရရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ပြုံးနိုင်နေလေ သည်။

၇၇၇ အထောက်အကူ လှအောင်

ထို့ကြောင့် တော်ဝင်စာချေသည် ဖြစ်ရုံမက လူ
လပ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သွား
ပြီ။ ဝမ်းပေးဘဝများ ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်ပါချေပြီ
အချိန်ကြာမြင့်စွာ မျိုသိပ်ထားရသည်များ ပွင့်ထွ
လာသည်။

စားပွဲမှာထိုင်ပြီး သမီးလေး လိုရီနာဆီသို့ စာရှည်ကြ
တစ်စောင်ကို ရေးနေလေတော့သည်။

*

အပိုင်း

၅၆

သီဇွန်သီးသည်

အခန်း ၂၇

ကံတင်တာလ ရောက်သောအခါ သောမတ်ကီလီဂရွေး၏
ဘတ်ထဲကွင် လီနို ပါဝင်ကပြုရသည့်အခန်း အတော်များ
နေလေပြီ။

နောက်ပြီးခဏ လီနို၏ ပြိုင်ဘက်ရှားသော အလှူကို
ဆည်း ယောက်ျားများ ကောင်းစွာ သတိထားမိလာကြ
သည်။

လီနို အဝတ်လဲသည့်အခန်းမှာယောက်ျားတွေ တူရိုန်း
ရုန်း ဖြစ်လာကြသည်။

ထမင်းစားဖိတ်သူ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲတက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်
လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပေးသူများဖြင့် ခြေချင်းလိမ်နေသ
သည်။

သို့သော်လည်း လီနိုက မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်စား

သည်အတိုင်းနေနေမည့်အစား သင့်လျော်ရာ အထက်
တန်းစား တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်
လက်ဆက်လျက် လျှင် ကောင်းမည်လားဟု တစ်ခါတစ်
သုတည်းစားကြည့်မိပါသည်။

သို့သော် ထိုအတွေးသည် ကြာရှည် တည်တံ့ခိုင်
မနေပါ။

သူနှင့် ကဖော်ကဖက် မိန်းကလေးအားလုံးက ဇာ
ထခြင်းသည် အိမ်ထောင်ဖက်ရဖို့ သို့တည်းမဟုတ် မင်း
ရာဇာထံက တစ်ယောက်ယောက်၏ အငယ်အနှောင်း
အဖြစ် တော်ကောက်ခံရဖို့သာ ဖြစ်လေရာ သူတို့ရည်မှန်
ချက် စောင့်မြင်သူလည်းရှိသည်။ အချိန် စောင့်နေရသူ
လည်း ရှိသည်။

လီနိုမှာသာ မပြောင်းလဲပဲ ရှိနေသည်။

အပြောင်းအလဲ မရှိဟုပြော၍တော့ မရပါ။

သူ့မှာ ရန်သူတွေများလာသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်သူတွေ တိုးပွားအောင် လုပ်
မိသလို ဖြစ်နေသည်။

ရန်သူများထဲက တစ်ယောက်သည် နဲလိဂွင်း ဖြစ်လေ
သည်။

နဲလိဂွင်းသည် ယခုအခါ ဘုရင်၏ အငယ်အနှောင်း
မြတ်ပြီး ဘုရင်က ဖူးဖူးမှတ်ထားခြင်းကိုပါ ခံယူနေရသူ
ဖြစ်လေသည်။

အယ်မာရီတုန်းက အယ်မာ၏ ဂါဝန်ကို အရင်ချုပ်
ပေးဖို့အပ် ချုပ်သမလက်ထဲမှချုပ်လက်စ နဲလိဂွင်း၏အကျိုး
ကို လီနို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုနဲလိဂွင်းက ယခုတိုင်မမေ့သေးပါ။

နောက်ပြီးတော့ လေဒီကားဖ်မိန်းနှင့် သူ့လက်ထဲ
ရောက်နေသော ဘုရင်ကို အသာကလေး ဆွဲထုတ်သွားနိုင်
သူမှာ လီနိုဖြစ်ကြောင်း နဲလိက ကောင်းကောင်း သိနေ
သည်။ သည်တော့ အကြီးအကျယ် ရန်သူဖြစ်ရပြီပေါ့။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာဆီကွဲကံဖြစ်စေရန် အကြံ
အဖန်လှုပ်ပြီး လီနိုချော်လဲကာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း
ဖြစ်အောင် သူလုပ်ခဲ့သည်။

တကယ်စာ ဘလိတ်လွတ် ဘေးမျှမသိပါ။

သူကတော့ လီနိုနောက်ကျလျှင် အချိန်အဆက် ပျက်စီး
ကုန်မည် ဆိုးသောကြောင့် လီနိုကို အပြင်သို့တန်းပို့လိုက်
ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူများ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲထားသည့် အဝတ်အစားများကို မဝတ်နိုင်ပါဘဲ ပြောသောကြောင့် နဲလ်ကို သောမတ်ကံလိဂဠုးက အလုပ်မှ ချက်ချင်း ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း နယ်စားကြီးပေါင်းများစွာ၊ မြို့စားကြီးပေါင်း များစွာ၊ ဆရာတော် မျိုးတော်ပေါင်း များစွာတို့၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် နဲလ်ပြန်ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ပူးပူးမှုတ်ထားခြင်း ခံရသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ကံလိဂဠုးကလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေတော့သည်။

နောက် ရန်သူတော်တစ်ယောက်မှာ လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း ဖြစ်သည်။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းအိမ်သို့ အယ်ဘလစ်ဒယ်လ် ရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခြေရာခံ၍ မရနိုင်လောက်အောင် အယ်မာ ပျောက်သွားသည်။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းသည် ဘုရင်နှင့်ရင်းနှီးပြီး နေရာငါးခြားခံလိုသောကြောင့် လဲဒ်ဇန်မြို့သို့ တက်လာသူ ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်တံတားပေါ်ရှိ အိမ်တစ်လုံးကို ငှားရမ်းပြီး မိန်းမတွေ တရုန်းရုန်းနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသူပင်။

ဇာတ်မင်းသမီး ချောချောကလေးများကို အလစ်မပေးတမ်း လိုက်နေသည်။

ဖားတည်ပေါင်းခြင်း၊ ထူးရှည် စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးခြင်းလည်း မပြု။ ဖျက်ဆီးပြီးလျှင် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်စမြဲဖြစ်သည်။

ထိုမျှမကသေး ဇော်ဝင်ပြည့်တန်ဆာ အကြီးအကဲများ ဖြစ်ကြသည့် 'မေမေကြီး' မှာလေနှင့် 'လေဒီ'ဘင်းနက်တို့ အကူအညီကို ယူကာ ဇောဘက်မှ မိန်းမပျိုကလေးများကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ဖျက်ဆီး နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

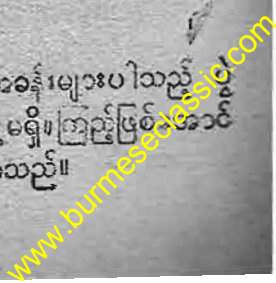
လန်ဒန်သို့ ရိုးရိုးသားသား အလုပ်လိုချင်သဖြင့်ရောက်လာကြသည့် နယ်မှ မိန်းကလေးများကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။

ပြဇာတ်တွင် လီနို၏ အခန်းပါသည့်ညတိုင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှာ လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း အမြဲရှိနေတတ်သည်။

ထိုက်ဆိုင်နေသည်ဟု ဖြေခရမလားမသိ။

လီနို၏ အခန်းကောင်ကောင်းလေး တမည့် အခါတိုင်း ဘုရင်သည် အခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်နေတတ်သည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း နဲလ်ဂွင်း၏ အခန်းများပါသည့် ပွဲတိုင်းကိုမူ ဘုရင်သည်အလွတ်ခဲလေ့မရှိ။ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်သည်ကို လီနို ဗာတိထားမိလာသည်။

နောက်ပြီးတော့ နဲလိဂွင်းနှင့် သောမတ်ကီလိဂရူ တို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အလွန်အမင်း ရင်းနှီးနေကြလေ သည်။

လီနို၏အလှကို သတိပြုမိသည့် အချိန်မှစ၍ လော့ဒ် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းကလည်း လီနိုကသည့် ပွဲများကို အလွတ်မခံ တော့ချေ။

တစ်နေ့တွင် လီနိုကရမည့် အခန်းအခန်း အပြီး ဇာတ်ရုံနောက်သို့ လက်ပါးစေ ဘတ်ယောက်ကို ဝိလ်ဆင် ဂိမ်းက လွှတ်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားများ ပြုပြင်ချုပ်လုပ်သည့် အခန်းထဲ တွင် လူတွေကျပ်နေသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် လီနိုကို လက်ပါးစေသွားတွေ့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လဒ်သခင်က ခင်ဗျားကို အပြင်မှာ မြင်းရထားနဲ့ စောင့်နေကြောင်း အကြောင်း ကြားခိုင်း လိုက်လို့ပါ’

လက်ပါးစေက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောသည်။

အယ်မာအကြောင်း စုံစမ်းလိုသောကြောင့် သူတို့အိမ် သို့ လီနို သွားရောက် တွေ့ခဲ့ရသူမှာ ယခု ပိုးဟပ်ဖြူပင်ဖြစ် ကြောင်း လီနိုက ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်မရှိဘဲ ပိုးဟပ်ဖြူလို ဖြစ်နေ သည်။

သူ့တာဝန် အမှန်သည် ရထားထိန်းဖြစ်မည်ဟု လီနို က ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်လေသည်။

မှန်လည်း မှန်ပါသည်။

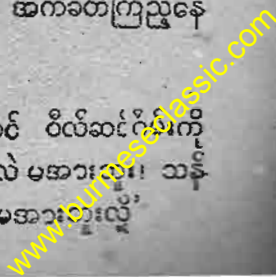
‘မင်းရဲ့ လဒ်သခင် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းကို ပြောလိုက်၊ ငါ့မှာ အချိန်းအချက် ရှိပြီးနေပြီလို့’

လီနိုက ပီသပြတ်သားစွာ အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောသည်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းကို ဇာတ်နှင့် ပတ်သက်သူတိုင်း သိကြ သည်။

ဇာတ်ပွဲကြည့်ဖို့ ဝါသနာပါသူတိုင်း သိကြသည်။ ထို့ ကြောင့် အခန်းထဲမှာရိုသေး လူအားလုံးက ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ပြီး လီနိုတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ဘာ တွေ့ ဆက်ဖြစ်မည်လဲ စိတ်ဝင်စား အကဲခတ်ကြည့်နေ ကြလေသည်။

‘နောက်ပြီးတော့ ငင်းရဲ့ လဒ်သခင် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းကို ထပ်ပြောလိုက်ဦး၊ ငါ့ဟာ မနက်ဖြစ်လဲ မအားသူး၊ သန် ဘက်ခါလဲ မအားဘူး၊ ဖိန်းနဲ့ခါလဲ မအားသူးလို့’

လိနိုက စောစောကထက်စာပိုကျယ် ပိုဝိသသည့် လေ
သံဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ပြီးတော့ တည်ငြိမ်စွာပင် မုန့်တက်သို့ ပြန်လှည့်သွား
ပြီး ဟန်မပျက် အလှပြင်နေလိုက်သည်။

တော်သူတော်သားများ၊ မင်းသမီးကလေးများကို
လေးစားခနဲကြည့်ကာ ကာလသားများက ဝိုင်းဝန်းရယ်
မောကြသည်။

‘ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းတော့ ဖင်ဆောင်သွားတော့မှာပဲ’

သူ့ဘစ်ယောက်က ပြောသည်။

လိနိုက ထိုသို့ကိုတစ်ချက် မြူးကြည့်သည်။ ပြီးတော့
အပြင်သွက်လာသည်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း၏ မြင်းပုထိုးကို ရှောင်ကာ အငှားရ
ထား တစ်စီး ရှာငှားပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ပြတော်ဆံ့မှာ သူတော်က ခွင့်ရကတည်းက ဂျော့ရပ်
ကွက်မှ တည်းခိုခန်းတွင် မစွက်ပေါ့တစ်နှင့် သူ့အတူ
မနေတော့။

ပေါ့ရပ်ကွက်ရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ သူ့ဘစ်ယောက်
တည်း ပြောင်းလာခဲ့လေသည်။

လိနိုက တော်ကုန်နေရသောကြောင့် ညဘက်အိပ်ရာ
ဝင်နောက်ကျသည်။

မနက်ကျတော့လည်း တော်တိုက်စရာရှိသဖြင့် တော်
ရုံသို့ စောစောသွားရသည်။

မစွက်ပေါ့တစ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လှစေသော
ကြောင့် သူ့ကရှောင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်နေ့ညတွင်လည်း ပထမညက ပြတော်ကိုပင်
ဆက်ကသည်။

လေ့ရှိဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက ထိုင်နေကျ နေရာမှာ လာကြည့်
မြဲကြည့်သည်။

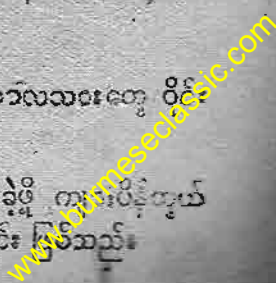
မနေ့ကလွတ်လိုက်သည့် ဝိုးဟပ်ဖြူကလေးကိုပင် လိနို
ထံသို့ လွတ်လိုက်ပြန်သည်။

မနေ့ကအတိုင်းပင် သူ့မြင်းပုထိုးမှ စောင့်နေမည့်
မြစ်ကြောင်း ပိုင်ခို ပိုင်နင်း ပြောပြန်သည်။

သူ့ပေးလိုက်သောလက်ဆောင်မှာ တစ်ခုကပန်းစည်း
ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုက လှပသော ဖာလ်နားဇပ် ကုလေး
တင်ရုံဖြစ်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လိနိုအနား၌ ကာလသားတွေ ဝိုင်း
နေသည်။

ပေါ့တစ်ခုသို့ သူ့ထို့နှင့်အတူလိုက်ခဲ့ဖူး ကျားပိန်တယ်
ထွယ်ဖာ နားပူနားဆာလုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

၇၀၄ အထောက်အကူ လှအောင်

ထုံးစံအတိုင်း လိနိုက ရယ်မောပြီး သူတို့၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ငြင်းသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပန်းစည်းနှင့်နားကပ်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသူအားလုံးတို့က လိနိုကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြသည်။

သူမည်သို့ တုံ့ပြန်မည်နည်းဆိုသည်ကို သိချင်နေကြသည်။

အယ်မာလစ်ဗယ်လ်ကို လိနို ပြေးသတိရလိုက်မိသည်။ အယ်မာကို မြို့စားတစ်ယောက်က တော်ကောင်းသွားသည်။

သူငြိုးငွေ တော့ လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိန်းကို လွှဲပေးသည်။ ထို့နောက် လန်ဒန်မြို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

လိနိုက အားပေးတရ ဖြုံးလိုက်ပြီး ပန်းစည်းကြီးကို အနီးမှဖြတ်သွားသူ အပ်ချုပ်သမ တစ်ယောက်အား ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

အပ်ချုပ်သမက အံ့အားသင့်သွားပြီး အရိုအသေပေးကာ လက်ခံယူကာ ထွက်သွားသည်။

သူ့နားမှာမူ လူတွေဝိုင်းပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောနေကြတော့သည်။

'ဟောဒီက လေးကစားစရာလေးကိုတော့ လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိန်းကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ ပြောလိုက်။ ဒီထက်ပိုလှတာတွေ ငါ့အချားကြီး မြင်ဖူးပါတယ်လို့'

လိနိုက ပြောပြောဆိုဆို ဖန်နားကပ်ကို ပိုးဟပ်ဖြူဆီ ခြိတ်ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ရွံ့ရှာမုန်းတီးသည့် အသံဖြင့်လည်း တစ်ချက်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

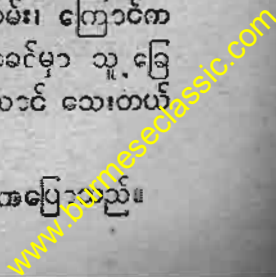
ပိုးဟပ်ဖြူမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေချေပြီ။

လိနို၏ ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေကြသူများကတော့ တောကုလွန်းသဖြင့် ဟသေသေ ရယ်ကြလေသည်။

ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်ရှိ မြင်းရထားထဲတွင်မူ လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိန်းသည် သူ့ထံပြန်ရောက်လာသည့် လက်ဆောင်စည်းကိုကြည့်ပြီး ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများကို ဖော်ပြိုင်တည်း ရောထွေး ခံစားနေရသည်။

'သူက မင်းကိုကစားနေတာဝီလ်ဆင်ဂိန်း၊ ကြောင်က ကြောက်လေးကို ကစားသလိုပေါ့၊ မကြာခင်မှာ သူ့ခြေထမ်းမှာ မင်းဝပ်စင်းရတော့မှာ မြင်ယောင် သေးတယ်' ဟု...

ဟု သူနှင့်အတူထိုင်နေသော ဒီကွင်စီကပြောသည်။

အနိမ့်ခံလိုက်သောကြောင့် ဝိလိဆင်မှာ ရှက်သွားလေသည်။

‘သုက္ကိမင်းမစွဲ’ နိုင်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒီကောင်စိက ထပ်ပြောပြန်သည်။

ဝိလိဆင်မှာ မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်နေသည်။

‘ဒီကောင်မ ငါ့လက်ထဲကို မလွဲမသွား ချောက်ခုမယ်၊ တာ ငါ့စွာဆိုးပြီး ပြောရဲတယ်၊ မနက်ဖြန်ထက် နောက်မကျစေချင်ဘူး။ ကခြားအောင်မတွေ့လို့ပဲ သူ့မှာလဲတန်ဖိုးတစ်ခုတော့ ရှိမော့ပေါ့၊ သုက္ကိရဖို့ဆိုယင် အဲဒီတန်ဖိုးတယ်လောက်ကြီးကြီး ငါပေးမယ်’

ဝိလိဆင်ဂိမ်းက အံ့ကိုတင်းဘင်းကျိတ်ပြီး ခံပြင်းချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောနေသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရပ်ထားသော မြင်းရထားများထဲရှိ လူများနှင့် စာတ်ရုံအဝတ်များရှိနေသော လူများသည် သူ့စကားကို ကြားသွားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်နေ့တွင် ထိုအကြောင်းကိုလူတိုင်း သိနေတော့သည်။

လိနီကို ‘မယ်သန့်ရှင်း’ ဟူလည်းကောင်း၊ ‘မသံချောင်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း နာမည်ပွက်များ ပေးထားကြလေသော်လည်း ဝိလိဆင်ဂိမ်း၏ ကြုံးဝါးချက်ကို မယ်သန့်ရှင်း

မကုတ် မသံချောင်းက သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနှင့် မာမာ ဆင်းတင်း တောင်ခံနိုင်ပါသည်လား ဆိုသည်ကို လူတိုင်း ခံဝင်စား နှုတ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ဝိလိဆင်ဂိမ်း မိပိုး ခပ်ဖြူ လိနီဆီသို့ ရောက်လာသည်။

သို့သော်လည်း အခါတိုင်းလို သူပိုးဟပ်ဖြူ မကုတ် သော့ပါ။

အလွန်အေးရာကြီးသည့် တာဝန်ဝတ္တရားကြီး ထမ်းဆောင်နေသည့် ဟူးသးပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်နှာကြီးချိုပြီး ချောက်လှာခြင်း ဖြစ်စေသည်။

လိနီက မယ်သံချောင်းသုံးစွေကြည့်လိုက်သော ကြောင့် သူ့လာ နာသည်ကို မြဲရအည်။

သို့သော်လည်း မယ်သံချောင်းဆောင်ပြီး ဆံပင်ဖြိုးမြဲ ခြင်းနာသည်ကိုပင် သူ့ပြုံးအောင်မတောင့်တော့။

‘မစွေရင်ဖို့’

သူက လေသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ခေါ်သည်။

‘ဆိုစမ်း’

လိနီက မပီမသဖြင့် မေးသည်။ သူ့ ဆံပင်ကိုပဲ ဝိလိဆင် ဘေးကနေ ညှပ်ပုံမျိုးကို ဟည်း လုပ်ထားသည်။

‘မစ္စဒရင့်ဖွဲ့’

လူတွေဝိုင်းပြီး အကဲခတ်နေသည်ကို သူသိသည်။ ထိုကြောင့် သူ့လေသံကိုတစ်ဖန်မြှင့်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ လီနို ပြန်ထူးသည်။ မစောင့်ဘဲ သူက စကားဆက်သည်။

‘ကျွန်တော့ရှဲ့ လဒ်သင်ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းစာ ခင်ဗျားက ဒီပစ္စည်းလာပေးဖို့ ကျွန်တော် ကို စေခိုင်းလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

သင်္ဘောဆေးအပြာသုတ်ထားသည့် လှပသောဘူးက လေးတစ်ခုကို ပိုးဟပ်ပြုတ် တမ်းပေးသည်။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသော မျက်လုံးအားလုံးက သူ့ဘူးလေးပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

လီနိုက သက်ပြင်းချသည်။ ဘီးကို မှန်ထင်ခုံပေါ်တင်သည်။

သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး စိတ်မဝင်စားသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

သူကမ်းပေးနေသောဘူးကလေးကို ယူဖို့တော့ နည်းနည်းကလေးမှ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုပေ။

‘လော့ဒ်ဝိလ်ဆင်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ သင်္ဘောဆေးက သင်္ဘောဆေးဘူးကို ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူးလို့၊ ငါ့အိမ်မှာ ခေါ်မျိုး ခန္ဓာအများကြီး ရှိတယ်လို့ပြောလိုက်’

အမှန်တော့ လီနိုလိမ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အိမ်တွင် ထိုဘူးမျိုး တစ်ဘူးမျှ မရှိပါ။

အပ်ချုပ်ခန်းထဲမှာ အပ်ကုသံကိုပင် ကြားရလောက်အောင်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ကာလသားများသည်လည်း ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေကြသည်။

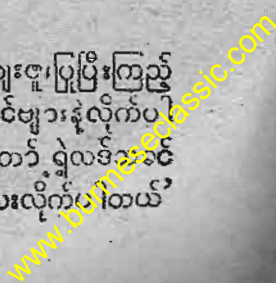
အားလုံးသည် အသက်ရှူဖို့ကိုပင် မေ့နေကြပုံပေါက်သည်။

လီနို၏စကားများကို လုံးစုပတ်စေ့ ကြားရအောင် ငှက်တိုတိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒါပေးမယ် မစ္စဒရင့်ဖွဲ့’

သူ့လေသံထဲမှ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အချိန်အရောင်များ အဆင်အရှားပါလာသည်ကို လူတိုင်း သတိထားလိုက်မိလေသည်။

‘ဘူးထဲမှာ သာပါတယ်ဆိုတာကို ကျေးဇူးပြုပြီးကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဒီအထဲကပစ္စည်းဟာ ခင်ဗျားနဲ့လိုက်ပါ။ အိမ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကို ပြုဖို့လဲ ကျွန်တော် ရှဲ့လဒ်သင် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက ကျွန်တော် ကို အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်’

လိနီက မျက်စိပင့်လိုက်သည်။ သူ့ကလေးကို ယူပြီး ဖွင့်သည်။

သူ့ကလေးထဲမှ စိန်လည်တုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် လက်ဆောင် ဖြစ်လေသည်။ စိန်များသည် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြက်အရောင်ပက်နေကြလေသည်။

လိနီက စိန်လည်တုံကို အရေးမစိုက်သလို သူ့လက်ထဲမှာ ဆွဲကြည့်နေသည်။

စိန်ကျွန်းက ရေများကျသလို သူ့ကြားထဲမှာ လျှောက်နေသည်။

ထိုမဟူအရာကို မြင်သောအခါ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသူများသည် တစ်ပြိုင်တည်း ပင့်သက်ရှူကြလေသည်။

မင်းသမီး တစ်ယောက်ကို ဖွဲ့အတွက် မည်သူမှ ခါလောက် တန်ဖိုးကြီးကြီး အရင်းအနှီး လုပ်သည်မှာ မကြားဖူးကြသေးချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မြင်ထွေနေကြသူအားလုံးအဖို့မှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

အင်မာ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြီးနောက်တွင် မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမဆို သူ့တန်ဖိုးနှင့်သူပေးပြီး ဝယ်ယူ

ချင်ရမည်ဟု လော့ဒ်စီလ်ဆင်ဂိမ်း ယုံကြည်စားခဲ့လေသည်။

လိနီ၏အမူအရာမှ ခက်ထန်မာကျောသွားလေသည်။

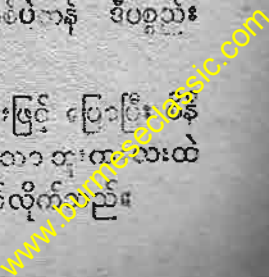
ဤမျှ အဖိုးတန်သည် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပေးကာ မိမိအား ဖျက်ဆီးတော့မှာပင်တကား။ မိမိ၏ဘဝသည် သူ့လက်စွပ်ထဲမှရေလိုဖြစ်ကာ ဆောက်တည်ရာ မရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတော့မှာပင်တကား။

လိနီက ခေါင်းမော့သည်။ စိန်လည်တုံကို အများမြင်သာအောင် မြှောက်သည်။ လှုပ်ယမ်းနေသော ဖရောင်းထိုင်မီးရောင်အောက်တွင် စိန်များမှ အရောင်တို့သည် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လက်ချင်တိုင်း လက်နေကြတော့သည်။

သည်လောက်အဖိုးတန်ပြီး သည်လောက် လှပသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း၏ အရှိန်အဝါကို လိနီ လွန်ဆန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အများက စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အသက်ကိုပင် ရဲရဲမငှူ ရဲကြ။

‘လော့ဒ်စီလ်ဆင်ဂိမ်းကို နှင်ပြားတစ်ပဲခန့် ဒီပစ္စည်း ပြန်ပေးလိုက်ပါ’

ဘာကိုမှ အရေးမစိုက်သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောပြီး မိမိလည်တုံကို သင်္ဘောဆေး သတ်ထားတော့ ဘူးကလေးထဲ သို့တည့်ကာ အဖိုးကိုဆပ်ခနဲ ပြန်ပို့လိုက်သည်။

‘သူဟာ ဒီလိုပဲ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပေးနေဦးမှာပဲဆိုတာ ငါ့သံသယမဖြစ်ဘူး။ အကြောင့် ငါဟာ ဘယ်သူ့ ရဲ့ အပျော်မယားမှ အဖြစ်ခံမှ မဟုတ်ဘူးဆိုဘဲလဲ ပြောပြလိုက်ပါ။ တစ်ယောက်ယောက် ရဲ့ အပျော်မယား အဖြစ်ကို အထောက်အကူမယ်လို့ ဆို ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် အနိမ့်ဆုံးဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အပျော် မယားပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ကိုတော့ စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့် ဘူးဆိုတာကိုလဲ ပြောလိုက်ပါ’

လီနီက ရှမ်း ဝင်းပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ဆက် ပြောလိုက်သေးသည်။

(ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့်ထိုစကားများအားလုံးဘုရင်နား သို့ ပေါက်သွားသည်။ ဘုရင်က အူဘက်မတတ်ရယ်သည် ဟူသော သဘင်း နောက်ပိုင်းမှာထွက်လာသည်။)

လီနီသည် ဂျက်ဖရီ၏ စွန့်ပစ်သွားခြင်းကို ခံခဲ့ရ ဖူး သည်။ ယခု လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းအား ထိုသို့ ဆက်ဆံ လိုက်ခြင်းမှာ သနားစရာကောင်းသော အယ်မာတစ် ယောက်သည်အတွက် ကလဲ့စားချေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မိန်း ကလေးများကို စိတ်တိုင်းကျ အသုံးပြုပြီးသောအခါ ရက် ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ထားတတ်သော ယေ ကျားသားများ အားလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့် အစွန့်ပစ်ခံမိနိုးတလေးများ အားလုံး၏ကိုယ်စား လက်စား ချေလိုက်ခြင်း ဖြစ် လေ သည်။

ယောက်ျားများအပေါ် လီနီစိတ်နာနေခိုက် ဝီလ်ဆင် ဂိမ်းက ဝင်လာသောကြောင့် အားလုံး၏ဒဏ်ကိုသူခံသွား ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းကိုမှရှေးပြီး လက်စားချေလိုက်ခြင်းသည် သူ့ဘာသာသူ အန္တရာယ်ကို ဝေးယူလိုက်ခြင်းနှင့်လည်း တူနေတော့သည်။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းသည် ဘုရင်၏မျက်နှာသာပေးမှုကို မယူ နိုင်ဖို့အတွက် လန်ဒန်မြို့သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်စေရန် ဟာမဆို လုပ် မည့်သူဖြစ်သည်။ အဘယ်မျှလောက် ကုန်ကျမည် ဆိုသည် ကိုလည်း နည်းနည်းကလေးမျှ မှုနေသူမဟုတ်။

ယင်းသို့ သူမတူသည့်အကြောင်းများကြောင့်အခြား သူများက သူ့အပေါ် မနာလိုမရှုစိမ့် ဖြစ်နေကြ သည်။

ယခု လီနီနှင့် ကြီးထွားလိုက်ရသည့် အရှက်ခွဲခံရမှုကြီး သည် ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းကို အခြားသူများက ခေါင်းမဖော်နိုင် အောင် နှိမ်စရာအတွက်ကောင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ကောင်းစွာလည်း အနှိမ်ခံလိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက လီနီကိုရဖို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေခြင်းကို ဖြုန်းခနဲ ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း သည်လို အရှက်ခွဲ ခံလိုက်ရသည့် အကြောင်းကို သူ ဘယ်တော့မျှ မမေ့ပါ။ လိနီ ကိုလည်း ဘယ်တော့မျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

လိနီကလည်း ထိုအကြောင်းကိုသိပါသည်။ ဝိလ်ဆင် ဂိမ်းသည် သူ၏ သီးသန့်နေရာမှာထိုင်ပြီး ပွဲကြည့်သူဖြစ် သည်။ ခက်ထန်သော အေးစက်မာကြောသောမျက်လုံး များဖြင့် လိနီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်း ကြုံးကြည့်နေတတ် သည်။ ထိုအကြည့်ကို ဇာတ်စင်ပေါ်မှလှမ်းမြင်နေရသဖြင့် သူဘယ်တော့မျှ ခွင့်လွှတ်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို လိနီ အယတ်သိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လိနီ၏ မျက်နှာကိုလည်း ရွံ့ရှားမုန်းတီးစွာ ကြည့်မြဲဖြစ် သည်။ ထိုအကြည့်မျိုး ခံယိုက်ရတိုင်း လိနီမှာ ပါးအရိုက် ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရမြဲဖြစ်သည်။

လိနီက ပခုံးတွန့်ပစ်လိုက်သည်။ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း ဘာတွေပဲ ခံစား နေရနေရ ဘာစားရစိုက် နေရာ လိုသနည်း။

သူသည် တော်ဝင်ဇာတ်ကောင်အဖွဲ့မှ တော်ဝင် မင်း သမီး ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အရေးယူခွင့်၊ အပြစ်ပေးခွင့် ရှိသူမှာ လော့ဒ်ချိန်ဘာလိမ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သာဓိ ဝေသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လမ်းကြောင်းသစ်ကို ရွေးချယ် ရွာဖွဲ့ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည် တော်ဝင် ဇာတ်မင်း သမီးကလေးဘဝဖြင့် သည်လိုပဲ ဆက်သွားနေလို့ ဖြစ် နိုင်တော့။

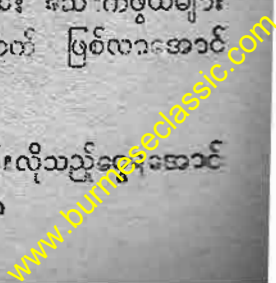
သမီးလေး လိုရှိနာထံသို့ စာရှည်ကြီးပေါင် များစွာ ရေးခဲ့သည်။

သူ ဇာတ်မင်းသမီးဘဝကို အမှန်တကယ် ရှိနေသည် ထက် ပိုမိုမြင့်မားသောပင် ချဲ့ကားရေးခဲ့သည်။ နောက် ပြီးတော့ သူ မစားရက် မသောက်ရက် အငတ်ခံစားဆောင်း ထားသည် ငွေကြေးအနည်းငယ်ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ပို့ပေး လေ့ရှိသည်။

နောက်လာမည့်နေ့ရာသီဆိုလျှင် တုမ်းမီးယား ရွာသို့ ပြန်သွားပြီး သမီးလေးကို ခေါ်ဖို့လည်း သူ စိတ်ကူးထား သည်။

သမီးလေးကို ကန်ဒန်သို့ ခေါ်လာပြီး ဝက်ကောင်း စားလှများ ဆင်ရမည်၊ စားကောင်း ဆေးကပ်ဖွယ်များ ကျွေးရမည်။ ပညာတတ်အစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကျောင်းသားပေးရမည်။

ထိုလုပ်ငန်းများလုပ်ဖို့ ငွေလိုသည်။ လိုသည့်ငွေအောင် ရွာဖို့လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

ရွှေနှန်းတော်ကြီးသို့ ဝင်ရာ လမ်းသည် သူ့ အတွက် ယနေ့တိုင် ပွင့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ပစ်မှတ်ကို ပိုင်ပိုင်ထိရန် အချိန်မှန် နှင့် အကောင်းစွာ ရွေးဘတ်ဖို့သာ လိုပါသည်။

တစ်ညတွင် သူ့ အတွင်းခံအင်္ကျီလေး ပြုသွားသည်။ သူ့တို့ ဇာတ်မင်းဒဏ်ဗျားမှာ ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်ဝတ်ကြရသည်။ အတွင်းခံ အင်္ကျီ တစ်သည် ဈေးသည် ထမင်းခွန်စုံပုံစာနှင့် ညီသည်။ ဇာတ်အဖွဲ့မှ ရသည့် ဝတ္တလည်း မဖြစ်စလောက်ဆိုးဘဲ အဝတ်အစားဆင်းရဲသည်။ အနေအထိုင် နှမ်းပါးသည်။

သမီးလေး လိုချိန်မှာ ကို ထားလို့ မိမိ တစ်ကိုယ်တည်း အတွက်ပင် ရပ်တည်ဖို့ ခက်ခဲနားကြောင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ရှင်ဘုရင်ကို အသေ ဖမ်းကိုင် လိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သော နံလှဝင်းသည် ဘာအတွက်မျှ ပူစရာ မလိုတော့။ လီနီ၏ မျက်စိအောက်မှာပင် အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းလမ်း သည် သားလျှင်အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း အတွေးပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို လက်ခံကျင့်ဆုံးဖို့ ထိုညမှာပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဒုတိယခြောက် ချားလစ် ဘုရင်သည် ဘားကြောင့် မိမိ၏ ပိုက်ကွန်ထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် မရောက်ရမည် နည်း။

လီနီသည် ခေါင်းကလေးကို မာန်ပါပါ မော်ပြိုး ဇာတ်ဝင်စကားများကို ဟန်ပါပါပြောလိုက်သည်။ ပရိသတ်ထဲမှ ဩဘာသံ သေးသေးလေး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဩဘာပေးသူကို အသိအမှတ် ပြုကြောင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြသသည့် အားဖြင့် လီနီကို အပြုံးကလေး ဖြင့်လှမ်းကြည့်သည်။

ဂေးလ်ဘတ်မာနေ့၏ မျက်နှာကြီးကို တည့်တည့် ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလျက်သား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လီနီသည် အတွေးပေါင်းစုံထဲ မှာ အကြာနှစ်မြှုပ်သွားတော့သည်။

အောက်စဖို့မြို့မှူးရှိသော မက်ဝိုင်လမ်းမှ မစ္စတီဝပ်တီ၏ တည်းခိုခန်းကလေးသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

အလွန်အမင်းချမ်းအေးနေသည့် ဆောင်းဘစ်ညတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေတုန်း ဂေးလ်ဘတ်ရောက်လာကာ အဓမ္မကျင့်ခံခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

ဂေးလ်ဘတ်၏ ယုတ်ညံ့ညစ်ပတ်သော လက်များဖြင့် ယခုပင် သူ့ကို ရုစသိုင်း ဖက်တယ်ခြင်း ခံနေရကြောင်း၊ ဂေးဘတ်လ် အသက်ရှူထုတ်လိုက်သည့် ရာဂလေပူများက သူ့မျက်နှာကို လာတိုးနေကြောင်း စိတ်ထဲမှာ ထင်လာ သည်။

ဇာတ်ခုံနောက်မှာရှိ နေသည့် အိန်စလော့က ဇာတ်ခုံ ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

လီနို၏ခြေထောက်များ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် လီနို လဲပြိုကျသွားတော့မည်လွှား ထင်ခဲ့သည်။

ကနေဆဲဇာတ် ဗရုတ်ဗရုတ်ဖြစ်ဦးတော့မှာလား တွေး ပူသည်။

သို့သော်လည်း လီနိုသည် သူ့ကိုယ်သူ့ ချက်ချင်း ဆို သလို ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်ပြီး ဇာတ်ဝင်စကားများကို ရှုပ် မပျက်အောင် ဆက်ပြောသွားလေသည်။

‘ပရိသတ်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ဝင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာ လဲလီနို၊ ကြည့်နေယင်လဲကျသွားတော့မလားလို့ ဝါက ထင်ပြီး စိုးရိမ်နေတာ’

ကန်လန်က နောက်ကွယ်သို့ သူ ဝင်သွားလျှင် ဝင် သွားချင်း အိန်စလော့က စိုးရိမ်ကြီး ဆီးမေးသည်။

‘ကျွန်မ မေ့ပျောက်ထားချင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို ပြေး သတိရလိုက်မိလို့ပါ’

လီနိုက မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ဖြေသည်။
မျက်နှာသည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။

အိန်စလော့ နောက်ဘက် မေ့ခွန်းများဆက်မေးနေသည့် စိုးသောကြောင့် ကျေးမေးနိုင်မီ ထိုနေရာမှ လီနိုရှောင် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုနေ့ည ဇာတ်ရုံမှအိမ်သို့အပြန်တွင် လီနိုသည် အနက် ရောင်ဆံပင်တုပုံအကြီးကြီးကို တပ်ပြီးရုပ်ဖျက်ပြန်သည်။

ဂေးလ်ဘတ်နှင့်ထပ်တိုးမည်ကို သူ စိုးရိမ်နေမိသည်။
ထိုမျက်နှာကြီးကိုဘယ်လိုမှ သူ ကြည့်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။

သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ဂေးလ်ဘတ် လိုက်ရှာနေ မည်ဘု သူ အဘတ်တို့ကြည့်မိပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

လီနိုတွေးကြည့်သည်မှာ မှန်ပါသည်။

ထိုညက လီနိုဇာတ်ကအပြီး သူ လိုက်ရှာသေးသည်။ မတွေ့သောကြောင့် နောက်ထပ်နေ့ လီနိုဇာတ်ကိုကုန် ဆို သူ ရောက်လာပါတော့သည်။

ထိုနေ့မနက်က ဂေါ်လ်ဘတ် အစွမ်းကုန် အလှပြင် ထားသည်။

ညှပ်ချန်မလိုသေးသောဆံပင်ကို ညှပ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဆပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်စေသည်။

အဖိုးတန်အဝတ်အစားသစ်များကို ဝတ်သည်။

သူ့ကို အလှပြင်ပေးသူအား စိတ်တိုင်း မကျတိုင်း အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းခဲ့သည်။ အဝတ်ကို တစ်ခုမှကြိုက် တိုင်းနောက်တစ်ခု လဲခိုင်းခဲ့သည်။

သူ ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် ဝတ်ကောင်း စားလှတွေ ဝတ်ဆင် နေနိုင်ကြောင်း လီနီ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဂေါ်လ်ဘတ်၏ မိဘများ မကြာမီထပ် ကွယ်လွန် သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် အမွေအားလုံးကို သူရလိုက်လေရာ ထင် တိုင်း သုံးစွဲနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘများ ကွယ်လွန်သည်နှင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက သူ ရောက်ချင်နေသော လန်ဒန်မြို့ကို ငွေထုပ်ပိုက် ရောက်လာတော့သည်။

သူ၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ဘုရင်ကို ငြင်ဖူးတွေ့ဖူး ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြင်ဖူးတွေ့ဖူးရလျှင်ပင် ကျေနပ်ပြီ။

အောက်စဖို့မြို့ပြန်သွားပြီး သူနှင့် ဘုရင်ခင်းမြတ် သိ ချမ်းရင်းနှီးကြောင်း၊ ဖယ်နေတုန်းက ဘာဝတ်ထား ကြောင်း၊ ဘာစကားတွေပြောကြောင်း ကြားနိုင် ဝါနိုင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် အပတ်ကပဲ လန်ဒန်မြို့သို့ သူရောက်လာ သည်။ တစ်အိမ်လုံးငှားပြီး ဂုဏ်သဒ္ဒါရရှိလူကြီးလူကောင်း သစ်ယောက်၏နေအိမ် အဆောင်အယောင်မျှ နှင့် တူညီ အောင် နေမီးညှိမီးနှင့် ပြင်ဆင်သည်။ အစေခံတွေ ငှား သည်။ အဝတ်အစားသစ်များ မှာသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ညမှ ပြဇာတ်လားကြည့်အားသည်။ ပြဇာတ်ကြည့်သည့် ဖရိုက်ဆင်လဲတွင် ဘုရင် ကို ယည်း ထမ်းမြင်ရလိမ့်မည်ဟုမျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ ကံဆိုးချင်တော့ ယနေ့ညဘုရင်မလာပါ။ ဂေါ်လ်ဘတ် အထော်လေး စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

ဘုရင်သည် ယခုကလေး ပြဇာတ်ထက် ကြက်ပွဲဘက် သို့ အလှည့်များနေသည်။ ကြက်ပွဲရှိရာ ကိုသာ မပျက် ကွက် သွားနေသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် လီနီဖရင့်ဖိုကို မြင်လိုက်ရခြင်းမှာ ဂေါ်လ်ဘတ်အဖို့ တုန်လှုပ်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ် သွား သေးတော့သည်။ လီနီသည် ဟိုတုန်းကထက် အဆပေါင်း

မျှားစွာ ပိုလှနေသည်။ ဂေလိဘတ် အသက်ရှူမှားသွားလောက်အောင်ကို လွန်မင်းစွာ လှနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလိုက်သော အတွင်း ဂေလိဘတ်သည် မိုးကြိုးအပစ်ခံလိုက်ရသူလို ကြောက်ရွံ့သော သေသွားသည်။

ကြည့်ရှုရင်းမှာပင် လီနိုသည် သွေးရောင်ကင်းမဲ့သော ကာဇာတ်ခုံ ပါဠိ သတိမေ့ လုံကျ သွားတော့မည်လားဟု ယည်း ထင်လိုက်မိလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ထိန်းသိမ်း သွားနိုင်ကာ ပြုစာတံကို ဟန်မပျက် ဆက်တပြီး ကန့်လန့်ကာ နောက်သို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကန့်လန့်ကာ နောက်သို့ လီနို ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း ဂေလိဘတ်၏ မျက်စိထဲမှာမူ လိမ္မော်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အလွန်လှပသော လီနိုသည် တစ်ရံးအခါတုန်းက သူ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အထံသို့ လိုက်ပါခဲ့ဖူးသည်။

အောက်စဖို့မြို့၏ ဆောင်းတစ်ညတွင် လီနိုအား ဘဝက ဖာရာကျင့်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ချက်ချင်း ပြောသတိရလာသည်။ လီနို၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘယ်လိုအချိုးအစားရှိကြောင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

သူနှင့် နှစ်ခုံကျော်မှာ ထိုင်နေသည့် လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်၏ ထံမှ အသံထွက်လာသောကြောင့် ဆတ်ခနဲ သူလှည့်ညှိလိုက်မိသည်။

‘သောက်ကျိုးနဲ့ အောင်လှတဲ့ကောင်မကွာ၊ အကြံမည်အောင်မြင်လို့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲများ ဒီကောင်မရောက်အလို့ကတော့... ဟင်း’

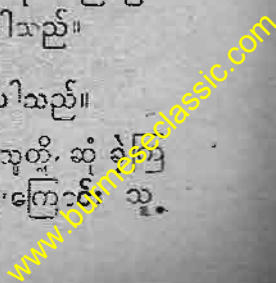
လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး မချင့်မလေသိဖြင့် ပြာသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာလျှင် အလုပ်မည်ဆိုသည့် စကားလုံးကိုတော့ ဂေလိဘတ်ထံကဲ့ကဲ့ မကြားလိုက်ရပါ။

သို့သော်လည်း လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း၏ နဖူးပေါ်မှ အကြောကြီးများ မြင်မခံကောင်းအောင် အောင်ထနေသည့် တော့ ထင်ဆင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့နေရ လေသည်။ အကြောကြီးများထေ င်တသွားသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လီနိုကို သူ့ရ လျင် ဘာ လုပ် မည် ဖြစ်ကြောင်း ဂေလိဘတ် ခန့်မှန် ကြည့်နိုင်ပါသည်။

လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း သိသည်ဆိုရုံပဲ ရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ညက ကစားဝိုင်းတစ်ခုမှာ သူတို့ ဆုံခဲ့ကြသည့် ရှင်ဘုနှင့် ဘယ်လောက် ရင်းနှီးကြောင်း သူ့

ကိုယ်သူ ပြောနေသံ ကြားရသဖြင့် ဂေးလ်ဘတ် အထက်
ကြီးခဲ့မိသည်။

ရှင်ဘုရင်နှင့် သိက္ခမိလိယောကြောင့် လန်ဒန်
ပေါ်တက်လာပြီး သုံးဖြုန်းနေသူပေါင်း များစွာထဲ
စီလ်ဆင်ဂိမ်းသည်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်
ကြောင်းကိုတော့ ဂေးလ်ဘတ်အနေနှင့် သိ နိုင် စွမ်းမဟုတ်ပါ။

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်ထဲမှ ယောက်ျားများသည် လီနို
ကြည့်ပြီး သွားရည်တမြားမြားနှင့် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ
နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အချို့က နှုတ်ခမ်းကို
ဖြင့် ပြန်သိမ်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း ဂေးလ်ဘတ်လှူ
မြင်လိုက်ရသည်။

လီနိုသည် လန်ဒန်မှာရှိနေသော ယောက်ျား များ
လည်း ကောင်းစွာ ဖမ်းစားထားနိုင်သူ တစ် ယောက်
လာဟု စဉ်းစားမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ့ လက်ထဲမှ လွတ်ထွက် သွား
သည်။ လွတ်သွားရာတွင်လည်း ရိုးရိုးမဟုတ်။ သူ့ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ဆေးရွာပါ အမှတ်ကိုတင်စေပြီးမှ လွတ်မြောက်
သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သင်း လွတ်ပါဦးမည်လား။

ပွဲပြီးသွားတော့ ဇာတ်ခုံနောက်သို့ လူတွေကြားထဲမှ
အထင်းတိုးဝှေ့ပြီး ဝင်သွားသည်။

သို့သော်လည်း လီနိုပြန်သွားနှင့်ပြီဖြစ်ကြောင်းအ
ကြောင်း သူ့ရူးလတော့သည်။

ဇာတ်ခုံအပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်မှာ သူလိုက်ရှာကြည့်
သေးသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်နေရာတွင်မျှ မတွေ့
သော့ချေ။

သူ့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။
လီနိုသည် မိမိလက်ထဲမှ နောက်တစ်ကြိမ် လွတ်ထွက်သွား
ပြန်ပြီလား ဟူသော အတွေးလည်း ဝင်လာလေသည်။

လီနိုသည် ဇာတ်ဝင်ဇာတ်အဖွဲ့မှမင်းသမီးဖြစ်ကြောင်း
ခေါင်းထဲသို့ အသိဉာဏ်ဝင်လာသည်။

နောက်တစ်နေ့ လီနိုဇာတ်တိုက်သည့် နေရာသို့ သွား
တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို ရွေးဝတ်သည်။

ထိုသို့ အဝတ်အစားအကောင်းများ ဝတ်သောကြောင့်
သွားခံစီလ်ဆင်ဂိမ်းက သူ့ကို သတိထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

တောသူဌေးတစ်ယောက် လန်ဒန်မြို့သို့ ထွက်လာပြီး
သုံးဖြုန်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိမှာငွေပြတ်လျှင် သူ့ဆီက ရေခဲ
မည်ဟုလည်း တေးထားလိုက်သည်။

လမ်းလျှောက်တုတ် တစ်ချောင်းကိုမာန်ပါပါကိုင်ပြီး
တတ်ရုံသို့ ဂေးလ်ဘတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဇာတ်ခုံနောက်က အနားတစ်ဘက်ခြမ်းတွင် ခွေးတို့
တစ်လုံးနှင့် လီနို ဇာတ်စာ ထိုင်ကျက်နေသည်ကို တွေ့
သည်။

လီနိုကလည်း မော် ကြည့်လိုက်ရာ မဂေးလ်ဘတ်
လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ချောက်နှာ
သွားသည်။

အိန်စလေက လက်ထောက်မင်းသမီးလေး
ယောက်ကို ဇာတ်တိုက်ပေးနေသည်။

မင်းသမီးလေးက ခေါင်းပေါ် စာအုပ်တင်ရွက်
လမ်းလျှောက်ကျင့်နေသည်။ ထိုမင်းသမီးလေးနှင့် တိုက်
မိကာ ခေါင်းပေါ်မှ စာအုပ်ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဂေးလ်ဘတ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ လီနိုဆီသို့ လျှောက်
လျှောက်လာသည်။

အိန်စလေက ဂေးလ်ဘတ်ကို မကျေနပ်နှင့် လှူ
ကြည့်ပြီး စာအုပ်ကိုဘောက်ကာ မင်းသမီးလေး၏ ခေါင်း
ပေါ်သို့ ပြန်တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ စောစောကအတိုင်း
ဖင်ယမ်းပြီး ဆက်လျှောက်ခိုင်းသည်။

လီနိုက ခွေးခြေပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ စိတ်ညှိခံထား
သူ့လို ဖြစ်နေသည်။

နယ်စားကြီးတစ်ယောက်၊ သို့တည်းမဟုတ် မင်းညီ
မင်းသားတစ်ယောက်လို သူ့ကိုယ်သူ အလွန်စိတ်ချ ယုံ
ကြည်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့်လျှောက်လာနေသော ဂေးလ်ဘတ်
ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း လီနို၏ရင်ထဲမှာပြစ်
ပေါ်နေသည့် မုန်းတီးရွံ့ရွံ့သည် စိတ်တို့သည် ပို၍ ပို၍
ကြီးမားသွားသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

အောက်စပို့မြို့မှာ တောတုန်းက လူချောတစ်ယောက်
က ထင်ခဲ့ဖူးသည်မှာအမှန်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ နည်းနည်း
လေးမျှ ကြည့်၍မရတော့ချေ။

အိန်စလေတို့ကို ကျော်လာပြီး လီနို၏ ရှေ့တည့်တည့်
မှာ သူ့ဟာရပ်သည်။

အမာရွတ်ရှိနေသော သူ့မျက်နှာက အောင်ပွဲခံသူ
တစ်ယောက်လို ပြုံးနေသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည် လမ်းလျှောက်တုတ်ကို
အလစ်မပေးစတမ်း ကြည့်ရင်း လီနိုက ထိုင်ရာမှတစ်ဆင့်

လီနို ဘာကိုသတိထားကြည့်နေကြောင်း ဂေးလ်ဘတ်
က သိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်အိတ်စုပ်ထားသည့် လက်
ထပ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြုရင်းပြောသည်။

'ကာကိုမှ စိုးရိမ်နေရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး လိမ္မော်
 ကျွန်မဟာ အခု တော်ဝင်မင်း မီး ဖြစ်နေပြီ၊ အ
 ကိုမှ စိုးရိမ်ရာ ရှိ ကြောင်း သိတယ်၊ တော်ဝင်မင်းသား
 ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
 အောက်မှာ ရှိနေတယ်'

ဝေသံမှန်နန်ဖြင့် ပြောသည်။

သို့သော်လည်း သူနှင့်ဝေးအောင် ခြေတစ်လှမ်းတော့
 ဆုတ်လိုက်မိလေသည်။

လိနီ နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို မလှမ်းမကမ်း ရှိ အိန်စလေက
 သတ်ထားလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အုပ်ရှက်ထားသည့် သူ့ထပ်ညှို့ကို စိတ်
 မဝင်စားဘဲ လိနီတို့ကိုလှမ်းအကဲခတ်နေလိုက်သည်။
 မသိမသာလည်း သူ့ဘက်သို့ ရွှေ့သွားသည်။

'မင်းတို့ရဲ့ မုတ်တော်ဖြူကြီးကို တစ်ခြား ထွက်သွား
 အောင် မောင်ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း'

ဂေလ်ဘတ်က အိန်စလေဘက်သို့ မသိမသာ မေး
 ဝေပြုပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။

'ငါဒီကိုလာတာ မင်းကို လက်စားချေဖို့ လာတာ
 မဟုတ်ဘူး'

ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

'ရှင် လက်စားချေလို့လဲ မရပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘုရင်မင်း
 မြတ်ရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို မပြုပြီ'

'ဟိုလူကို တစ်ခြားသွားခိုင်းလို့ပေးစမ်းပါ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ့်
 အကြောင်း စကားပြောစရာ တို့မှာ အများကြီး ရှိနေ
 တယ်'

အိန်စလေက မောင်းထုတ်ခိုင်းနေသော သူ့မျက်လုံး
 မြားသည် ခြိမ်းခြောက်သည့် အရိပ်အရောင်များ အပြည့်
 ရှိနေသည်။

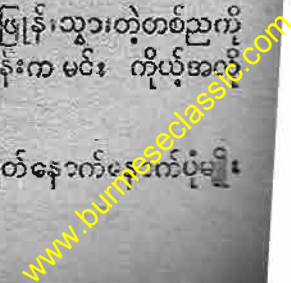
'ကျွန်မတို့ ဝေသံယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြော စရာ
 စကား တာမမှမရှိဘူး အိန်စလေ'

လိနီက အိန်စလေကို လှမ်းခေါ်သည်။

ဂေလ်ဘတ်က အိန်စလေကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
 ကျောခိုင်းပြီး လိနီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ် လိုက်
 လေသည်။ သူ၏ လက်ကိုင်တုတ်ပေါ်တွင်လည်း အားပြု
 ရပ်နေသည်။

'ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်းအချိန်ဖြုန်းသွားတဲ့တစ်ညကို
 မေ့ပစ်လိုက်နိုင်လို့လား၊ အဲဒီညတုန်းက မင်း ကိုယ့်အင်္ကျီ
 ကို ကျောကျေနှပ်နှပ် လိုက်ခဲ့တာပဲ'

ဂေလ်ဘတ်က မျက်ခုံးချိုပြီး ရွတ်နောက်နောင်ပုံမျိုး
 ဖြင့် ပြောသည်။

လိနီ၏မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူယော် ဖြစ်သွားသည်။ လက်သီးကို ကျွန်ုပ်တို့အောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို မတရားအနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ၊ အဲ့ဒီလို မတရားကျင့်လို့ ရှင်မျက်နှာမှာ အခါရှုတ်ထင်အောင်လုပ်ခဲ့တာ၊ ရှင်နဲ့ထိုက်ထန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို ရှင်ခံရတာပဲ’

ဂေးလ်ဘတ်က ပခုံးတုန်သည်။

‘ကိုယ်က အင်မတန် သဘောထားကြီးပါတယ်၊ အဲ့ဒါတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ’

ဂေးလ်ဘတ်က အိမ်စလေဘက်သို့ လှည့်ပြီး လက်ဖြင့် ဧရာယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား တခြားတစ်နေရာကို သွားနေပါ၊ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ချင်း စကားပြောစရာရှိနေတယ်’

ဂေးလ်ဘတ်က ထိုမျှပြောပြီး လိနီထက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်သည်။ အိန်စလေမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ မင်းထမ်းလာပို့သည့် လူပေါ်ကြော့များကို သူတို့မောင်းထုတ်ခဲ့ကြသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ လက်တစ်ဘက်က ခါးမှာရှိသော ဆောင်ခါးရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

‘မင်း မှားခဲ့တာကို ထောင်းပန်ခွင့် ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ထောင်းပန်ရမယ်’

ဂေးလ်ဘတ်က ပြုံးပြုံးကြို ပြောသည်။ စကားကို ဖြတ်ပြီးတော့သည်း လိနီကို ခြေဆုံးခင်းဖျားကြည့်နေပြန်သည်။

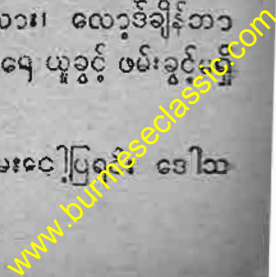
‘ကိုယ် နောက်ကို လိုက်မလာဘူးဆိုယင် ဝမ်း နည်းစရာတွေနဲ့ မင်းကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်’

သူက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်ခြိမ်းခြောက်လာလေသည်။

ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသော လိနီ၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် သွေးရောင် ချက်ချင်း ပြန်လွှမ်းလာလေသည်။ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဂေးလ်ဘတ်ကို ရှုံ့မုန်းစွာ တည့်တည့်ကြည့်သည်။

‘အောက်စဖို့မြို့မှာတုန်းကလို နင့်ကိုယ်နှင့် အာဏာရှိနေတယ် ထင်သလား ဂေးလ်ဘတ်၊ ကိုယ်ချစ်သူ အထင်မှားမှာစိုးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့် အကျပ်ကိုင်တာမျိုး ရဦးမယ် ထင်သလား။ ဟောဟိုက အိန်စလေနင့်ကို နှုတ်နှုတ်စင်းပစ်လိုက်နိုင်တယ်၊ တို့ဟာ ဘုရင်တစ်ပါးသည်တွေအဖြစ်နဲ့ သစ္စာကျိန်ဆိုပြီးသား၊ လော့ဒ်ချိန်တာလိမ်က လှူပြီး တို့ကို ဘယ်သူကမူ အရေ ယူခွင့် ဖမ်းခွင့် ရှိဘူး...’

လိနီက အိန်စလေဘက်သို့ပါ မေးငေါ့ပြုရင်း ဒေါသတကြီးပြောသည်။

အိန်စလေက သူ့ ဝမ်းကို ဝမ်းအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ထား ပြီးပြီး လိနိုက်ကြည့်ပြီး ဝမ်းသွားထက်အထက် လက် နှင့် မယ်မသား ဝမ်းကြည့်နေသည်။

ဂေလ်ဘတ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့် နည်းနည်း လိနို မီးသွန်းထိုးခဲ့သည် ဒဏ်ရာအပြင် ကျန်ပါးတစ်ဘက်ပေါ် ည့်သည်။ အမာရွတ်ဘစ်ခုကို တွေ့နေရသည်။ ဂျက်ဖရီ ပြောင်းပေါက်မှု ပစ်ခံလိုက်သည့်အတွက် ကောက်ဆွနှင့် ခြစ်ခံပြီးရသော ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း လိနိုမသိပါ။

‘လေ့စွဲချိန်တာလိခဲရဲ့သမီးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လောက် ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ဝမ်းမသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်’ သူက ခပ်တည်တည် ပြောသည်။ သို့သော်လည်းလုံးဝ မမှန်ပါ။

လိနို၏မျက်နှာ မှာ သွေးရောင်နည်းသည်သင်နည်းလာ ပြန်သည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်ဆောင်သည်။

‘နင့်ဟာ ဝင် ဘယ်သူနဲ့ရင်းနှီးရင်းနှီးဝါက ဘာကြောင့် ဂရုစိုက်ရမှလဲ၊ ငါ့ကို လက်ဖျားနဲ့ တို့ရဲယင်တို့ကြည့်၊ ဒီ ကိစ္စကို ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်ရောက်အောင် လုပ်ပြမယ်၊ နေထိုင်ပြီးတော့ ဝူစတာမြို့မှာ ဘုရင့်မင်းမြတ် ဖက်က နင် ဘာကြောင့် စစ်ဝင်မတိုက်တာလဲ ဆိုတာကိုပါ ဖွင့် ပြောလိုက်မယ်’

ထိုဘန်ပြန်တိုက်ခိုက်ချက်ကြောင့် ဂေလ်ဘတ်အထိတ် တလနဲ့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း

သူ့မျက်နှာ အမူအရာကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ ပျက် မသွားပါ။

‘ခါပေမယ့် ကိုယ်ဟာမင်းရဲ့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွဲပဲ လိနို၊ စွန့်ပစ်လိုက်ပြီးဖြင့်တဲ့ ကိုယ်ရဲ့ အပျော်မယားတွေ အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း တောင်ကောင်းမွန်စွာ ကိုယ်ဆက် ဆံခဲ့တာမဟုတ်လား’

ထိုစကားကို အိန်စလေ ကြားလောက်အောင် အသံ နည်းနည်းမြင့်ပြောသည်။

လိနို၏ မျက်စိရှေ့တွင် ကမ္ဘာကြီးမှာ ချာချာလည် သွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဂေလ်ဘတ်၏ပါးကို တအားလွဲရှိက်ပစ် လိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ပါးကိုရိုက်မိပါ။ သည်လိုဖြစ် လာမည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆပြီး ဖြစ်နေသည့် ဂေလ်ဘတ်အ အလွယ်အလေးရှောင်ပေးလိုက်လေသည်။

အဖို့ ကန်အဝတ်အစားများ သပ်ရပ်စွာ ဂတ်ထားသူ ကို လိနိုက ခါးခါးတည်းသည်၊ ပြောနေသံကြားသဖြင့် အိန်စလေက ရှေ့သို့ထိုးလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း စွန့်ပစ်လိုက်ပြီး ဖြစ်တဲ့ကိုယ်ရဲ့အပျော် မယားတွေ ဆိုသော စကားကို ကြားလိုက်ရမကြောင့် ကိုယ် ရှိန်သတ်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက လိနိုသည် စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားသူ
၏အပျော်ယုမ်း ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ယခုအစွန့်ပစ်ခံစားသည့် ယောက်ျားခြင်းဖြစ်မည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ကြားသို့ မိမိကဘာကြောင့် ဝင်ပြီး
ကန့်လန့်ကန့်လန့်လုပ်ရသည်နည်းဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိ
ပေးလိုက်လေသည်။

အိန်စလေက ကြမ်းပြင်မှာ ဓားဦးစိုက်ပြီး ထိုဓားကို
အားပြုရပ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘မင်းဟာ တော်တော်စိတ်ဆတ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ကို ဟိုလူ
နဲ့လဲ တိုက်ခိုက်ခိုင်းပြီ ပြီ’

ဂေလိဘတ်က အိန်စလေကို မေးငေါ့ပြသည်။ ထို
နောက် လိနိုကို ကျကျနနအရိုအသေပြုသည်။ ရွတ်နောက်
နောက်လည်း ပြောသည်။

‘ဒီနေ့အဖို့ရာတော့ မင်းကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီနေ့
ည မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတော့လဲ တခြားအစီအစဉ်တစ်ခုခုကို
ပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ နောက်ကြို
တဲ့အခါကျမှ ထွေကြသေးတာပေါ့နော်’

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် နောက်သို့ ချွေးခနဲလှည့်ပြီး
အပြင်သို့ ခြေလှမ်း ကျကြိုးဖြင့် ထွက်သွားလေတော့
သည်။

လိနိုက အိန်စလေကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ရှင်မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား အိန်စလေ၊ အလကား
လူလိမ်လူရှုပ်၊ ကျွန်မ နာအောင်ကျင့်အောင် သူ့တစ်ခုခု
လုပ်သွားယင် ရှင်သက်သေနော်’

ဟု ပြောသည်။

‘မင်းကို ရန်ရှာမယ်ပုံမျိုး လုံးဝမတွေ့ရပါလား’

အိန်စလေ သူ့ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်သွင်းရင်း
ခြောက်ကပ်ကပ်ပြောသည်။

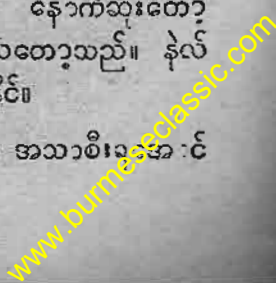
‘နောက်ပြီးတော့ မင်းကတောင် သူ့ပါးကို ရိုက်လိုက်
သေးတာပဲ၊ ဝါသေသေချာချာမြင်လိုက်တယ်၊ သူကတယ်
မှားပြန်ပြီး ရန်ရှာလို့လဲ၊ ရှေးရုံးမကဘူး တစ်ချိန်လုံး သူ့
မျက်နှာပြုံးနေတာပဲလေ’

ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

လိနိုက အိန်စလေကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကြည့်လိုက်
သည်။

သူလည်း အခြားသူများကဲ့သို့ပင် နောက်ဆုံးတော့
နဲ့လဲဂွင်း၏ ဘက်တော်သားဖြစ်သွားလေတော့သည်။ နဲ့လဲ
သည် လိနို၏ မိတ်ဆွေမည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်။

သည်ကြားထဲကွပ် ဂေလိဘတ်က အသာစီးခွင့်အောင်
ယူသွားလေသည်။

ဘေးကလူတွေ သူ့ အပေါ် အထင်မလွဲအောင် အခွင့်
အရေးများကို ကောင်းကောင်းအသုံးချသွားသည်။

ဒါမျိုးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူ့အမြဲတော်သည်။

နာကြည်းဖွယ်သော အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်
အမှတ်ရသာသောကြောင့် လီနီမှာ အသားများ တဆတ်
ဆတ်တုန်လာသည်။

တစ်ဘက်လှည့်ပြီးသူ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့သည်။ ခဏ
ကြာလျှင် သူ့ အခန်းခဏကပြီ။

ကန့်လန့်ကာ ရှေ့ထွက်ပြီး ဆရုပ်ဆင် ရဦးသာတဲ့
မည်။

ဂေလ်ဘတ်သည် ဇာတ်ရုံအပြင်သို့ ထွက်ဖို့ လူတွေ
ကြားထဲက တိုးလာခဲ့သည်။

လူအုပ်ထဲတွင် အနီရောင် ပိုးဂါဝန်ကလေး ဝတ်ထား
သောအမျိုးသမီးချောချောတစ်ယောက်နှင့်မျက်နှာချမ်း
ဆိုင်တွေ့သည်။ မှတ်မိသလိုလို အသိထဲက လိုလို ဇဝေဇဝါ
ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးညွတ်၍တော့ အရိုအသလေးဖြစ်
အောင်ပေးခဲ့သည်။

လွန်သွားတော့မှ ဘုရင်ခင်းပြန်၏ မောင်းမမိသ
နဲ့လိဝှင်းဖြစ်ကြောင်း သတိရတော့သည်။

အတော် ချောသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော်
ညိုနီအလှတော့ ခြေဖျားပင်မိပါ။

အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အကြောင်း လော့ဒ်ဗီလ်ဆင်ဂိမ်း
မနေ့ညတုန်းက ပြောပြသည်။

သောမက်ကီလီဂရူး၏ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ လက်တိုလက်
သောင်းခိုင်းသူများအားဆွဲများအမြဲလာတတ်ကြောင်း၊
လူပျံများဖြစ်သောသောကြောင့် ထိုအရက်ဆိုင်သို့မသွား
သင့်ကြောင်း သူ့ကိုပြောသွားသည်။

ထိုအကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာသဖြင့် ဂေလ်ဘတ်
သည် လန်ဇန်တံတားဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာရင်းစဉ်း
အားလာသည်။

လီနီကို သည်အတိုင်းလက်လွတ်ခံလိုက်မည်သာ။ မခံ
နိုင်ပါ။

မိမိကို အကြိမ်ကြိမ်စော်ကားခဲ့ပြီ။ လူပုံအလယ်မှာ
အရွက်ခွဲခဲ့ပြီ။

သည်လိုမိန်းမမျိုးကို လက်စားမချေဘဲ လွတ်မြိမ်းခွင့်
ပေးလိုက်မည်လား။

ဘယ်နည်းနှင့်မျှသွားလိုရာသွားတော့ဟု သည်အတိုင်း
လွှတ်နိုင်ပါ။

လော့ဒ်ဗီလ်ဆင်ဂိမ်းပြောသောအရက်ဆိုင်တစ် လီနီ
ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ လူပျံပေါင်းစုံ လာသည်ဟု ဆိုသည်။

၈၁၀ အထောက်အကူ လှအောင်

သည်လိုလိုလျှင် ဇာတ်ပစ္စည်းပေါင်းစုံကို ကိုင်တွယ်
သည် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။

မကြ မိမိပင် လိနိုသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကစကွန်
စောင့်ရှောက်မှုခံရကာ ဖယ်ထုတ်ခြင်းခံရပြီး မိမိ၏လက်
ချုပ်ထံသို့ ရောက်လာရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဂေးလ်ဘတ်က
သူ့ကိုယ်သူပြောပြပြီး ကတိပေးနေမိလေသည်။

အခန်း ၂၀

ဂေးလ်ဘတ်သည် ကြက်ပွဲများမှာသာ အချိန်ဖြုန်းနေ
သည်။

ကင်ခါတင်ရုံ ဇာတ်ပွဲများဘက်သို့ လှည့်ကတ်သော်
လည်း သောမတ်ကီလီဂရူး၏ဇာတ်ဘက်သို့ ရောက်မလာ
ဘဲ ဝီလျံ ဒေ့ဗ်နှင့်၏ဇာတ်ကိုသာ သွားကြည့်တတ်လေ
သည်။

ထိုအချိန်ကာလများအတွင်း လိနိုမှာ အများကြီးတိုး
အကဲခတ်နေပြီဖြစ်သည်။

အရေးကြီးသော အခန်းများတွင် ပါဝင် ကပြနေ
ရပြီ။

သူတို့ပြဇာတ်အသစ်တစ်ထုပ် ကပြနေကြသည်။ ထိုပြ
ဇာတ်၏ ဇာတ်ညွှန်းကို ကိလိဂ်ဂူကိုယ်တိုင်ရေးသည်။

ထိုပြဇာတ်ရုံတင်သောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်
ကြွရောက်ရှုစားမည်ဖြစ်ကြောင်း တီးတိုးသတင်းများပြန့်
နေသည်။

ထိုပြဇာတ်ထဲမှာ နဲလ်ဂွင်းပါဝင် သရုပ်ဆောင်ထား
သည်။

နဲလ်ဂွင်းသည် သူပါသည့် ပြဇာတ်များတွင် လိနိုကို
ထည့်မသုံးရအောင် ယနေ့ထက်တိုင်အောင် အစွမ်းထက်
နေဆဲရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် နဲလ်ပါသည့် ပြဇာတ်များမှာ ဆိုလျှင်
လိနိုသည် ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်းမှာ ဘာအလုပ်မျှ မရှိဘဲ
သည်အတိုင်း ထိုင်နေခဲ့ရလေသည်။

ယခုပြဇာတ်မှာတော့ နဲလ်နှင့် ကိလိဂ်ဂူတို့နည်းနည်း
စာတောက်စာဆဖြစ်ကြသည်။

နောက်ပြီးတော့ ကိလိဂ်ဂူထဲ သူ့ပြဇာတ်ကို နည်း
နည်းပိုရှည်စေချင်သည်။

ထို့ကြောင့် နဲလ် အပြင်းအထန် ဣန္ဒိကွက်နေသည့်
ကြားမှ လိနိုကို ဇွတ်ထည့်သုံးလေသည်။

လိနိုသရုပ်ဆောင်ရမည့်အခန်းမှာ ပရိသတ်စွဲလောက်
သောအခန်းဖြစ်သည်။

သူဝတ်ရမည့် အဝတ်အစားများကလည်း တောက်
တောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် အလွန်လှပသည်။

ထိုအဝတ်အစားများကိုဝတ်ပြီး မှန်ရှေ့မှာရပ်ရသည့်
မှာလည်း သူ့ အဖို့မမောနိုင်အောင်ပင်။

သို့သော်လည်း ထိုအဝတ်များသည် အသစ်များတော့
ဟုတ်။

ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ကကြတုန်းက နဲလ်ဝတ်ခဲ့သည့်
အဝတ်များ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဝတ်များကို လိနိုက အပ်ချုပ်သမများနှင့် စိတ်
တိုင်းကျပြုပြင်သည်။

ဝတ်စုံပြည့်နောက်ဆုံးဇာတ်တိုက်သည့် နှုကျမှ ပြင်၍
ပြီးသည်။

ယနေ့မှနက် သူတို့ ဝတ်စုံပြည့် ဇာတ်တိုက်ကြလေ
သည်။

တတ်စင်ပေါ်ထောက်မှ နှလုံးကို လီနီ တွေ့သည်။ သော်လည်း နှလုံးသည် အဝတ်အစားများ အပြည့်အဝတ်ပြုံးဖြစ်နေသည်။ အိမ်မှာကတည်းက တတ်စင်ပေါ် အဝတ်အစားများကို သူ ဝတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တတ်စိုက်ယင်း ချားလစ်ဘုရင် ထိုင်နေကျခုံဆီသို့ သွား သူ မျက်လုံး ရောက်နေသည်။

ချားလစ်ဘုရင်နှင့်သူ အတူတူနေနေသည့် အကြောင်းကို အားလုံးက သိထားကြလေသည်။

လေဒီကာစယ်မိန်းသည် တစ်နေရာသို့ ခရီးတိုက်စေတစ်ခု ထွက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် လန်ဒန်တွင် ရက်အနည်းငယ် ပျော်နေသည်။ နှလုံးဝင်းစာတော့ နန်းတော်တဲမှ အပြန်ထွက်သည်မရှိတော့ချေ။

အလွန်တရာ စိတ်ကြီးပြီး ခက်ထန်မောက်မာလှသော လေဒီကာစယ်မိန်း လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် တော့များဖြစ်ကြပြီးမလဲ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစရာကြည့်နေကြသည်။

လီနီတစ်ဦးတည်းအနေနဲ့တော့ လေဒီကာစယ်မိန်း ပြန်ရောက်လာလျှင် နှလုံးကို သူတို့ အဆိုးအစိုးရအား အပြီးတိုင် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်စေချင်သည်။

သူ့ အခန်းသို့ရောက်သောအခါ တတ်စင်ပေါ်သို့ သူ ကပ်သွားသည်။

ပြေးရမည့်စကားကို ပြောသည်။

‘ဟေ့ ...ဟေ့ ...ဟေ့ သူငယ်...ကောင်းမလေးကို မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

တတ်တိုက်ကြတုန်းက နှလုံးကန်ကြိမ်တစ်ခါမျှရောက်လေ။

တတ်ဝင်စကားတွေ သူ အားလုံး ကျက်ထားပြီးပြီ။ အကုန်ရနေပြီဟု သောမတ်ကီလီဝရူးကို အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

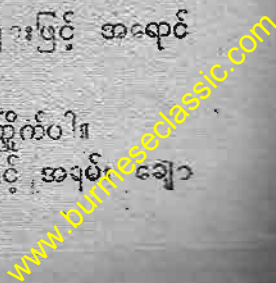
လောလောဆယ် လူလာစရာမလိုဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပြီးတော့ သည်ပြတတ်တဲမှာ လီနီပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြောင်းလည်း သူ လုံးဝမသိ။

ထို့ကြောင့် လီနီ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒေါသတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ မျက်လုံးများလည်း ဒေါသဆိုးများဖြင့် အရောင်ဆောက်နေသည်။

မြင်လိုက်သည့်မြင်ကွင်းကို သူ မြင်လိုက်ပါ။ လီနီသည် သူ့ အဝတ်အစားများနှင့် အရပ်ရပ်ချော့ချော့လှပနေသည်။

ထိုအချက်ကိုတော့ နဲ့လ် တစ်မဟုတ်ချင်းသတိပြုလိုက်မိသည်။

ထိုအလှကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း ချက်ချင်းသတိပြုမိသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။

နဲ့လ်က လေဒီကာစယ်မိန်း၏နေရာကို ဝင်ယူထားလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လီနို လှလှပပဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်တော့ချေ။ ပြောရမည့် ဇာတ်ဝင်စကားများကို ဘောင်တစ်ထပ် မြောက်တစ်လုံးပြောမိကုန်သည်။ အလွတ်ကျက်ထားသောကြောင့် အားလုံးကို ညက်နေအောင် ရထားပြီ၊ ပြီဆိုသောစကားနှင့်မညီအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်ဝင်စကားများကို မပြောတော့ဘဲ လီနိုကို အသားလွတ်ရန်ဆောင်ပါးလေတော့သည်။

‘မင်ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေ အကုန်ချွတ်၊ နောက်ပြဇာတ်ကလယ် ငါဝတ်ဖို့ မားဖို့နယ်စားကြီးက ငါ့ကိုအေးထားတာ’

နဲ့လ်ဝင်းက ဧဝါသတကြီး အော်ပြောသည်။

လီနိုက ရောက်သည့်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဧဝါထောက်ပြီး သူ၏ပြိုင်ဘက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

သည်ပြဇာတ်ဘွင် လီနိုသည် ဆံပင်တုမတပ်ချေ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆံပင်ဖြင့်ပင် သရုပ်ဆောင်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေဆောင်ဆံပင်များသည် သူ့ပခုံးနှစ်ဘက်ပေါ်သို့ ဝဲကျနေရာ မီးတောက်မီးလျှ များဖြင့် သူ့မျက်နှာလှလှကလေးကို ဘောင်ခတ်ပေးထားသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် အလှ ပိုသွားပြန်လေတော့သည်။ ဒါကိုမြင်ဒုသောနဲ့လ်မှာ ပို၍ မခန့်ခိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

သည်လိုရုပ်မျိုးကိုမြင်လျှင် ဘုရင်မင်မြတ်သည် သူ့ကိုသာမက လေဒီကာစယ်မိန်းနှင့် အခြား မောင်းမိဿ များအားလုံးကို စွန့်ပစ်သွားတော့မည်မှာ သေချာကြောင်း သူ့စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ အော်ပြန်သည်။

‘ချွတ်...ချွတ်...ငါ့အဝတ်တွေအကုန်ချွတ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ချွတ်ရမှာလဲ၊ နောက် ပြဇာတ်ကျတော့ နင် ဒါတွေပြန်ဝတ်ပေါ့၊ အခုတော့ ငါ့ဝတ်ရမ္မာပဲ၊ အပ်ချုပ်သမက ငါ့ကိုယ်တိုင်းနဲ့လေသေချာချာ ပြင်ချုပ်ပေးပြီးပြီ၊ နောက်တစ်ခါပြင်မနေနိုင်တော့ဘူး’

လီနိုက ပြန်ခအာသည်။

‘မလိုချင်ဘူး...ချွတ်’

နဲလဲက အောက်ပြန်သည်။ သူ့အရမ်း အိပ်ရေးပျက်နေကြောင်း သိသာသည်။

နန်းတော်ထဲ ပါသွားကတည်းက သူ့အမြဲတမ်း အိပ်ရေး ဝအောင် မအိပ်ချကြောင်းလည်း လူထိုင်း သိနေသည်။

ထိုသို့ အိပ်ရေးမဝ သာကြောင့်လည်း စိတ် ပိုတိုနေဟန်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ပြိုင်ဘက်ချင်းကလဲ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်ပါလား။

‘မချွတ်ဘူးဟယ်’

လီနိုက ထိုမျှသာပြန်ပြောပြီး နဲလဲကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ချေ။ ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း သူ ဆက်သရုပ်ဆောင်သည်။

လက်ထစ်ဘက်ကို လှလှပပ ဝေ့ယမ်းလိုက်ကာ...

‘ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်၊ ပြီးယင်...’

ဟူသော ဇာတ်ဝင်စကားများကို ဆက်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း လီနို၏စကားများ ဆိုးခန်းသို့ မထောက်တော့ပါ။

အမှန်တော့ နဲလဲဝိုင်းသည့် အောက်တန်းကျလှသော လမ်းပေါ်က မိန်းကလေးဖြစ်ပါသည်။

အမေက မကောင်းဆေး မိန်းကလေးများဖြင့်အဘက်မှူး ဝမ်းကျောင်းသည်။ အစ်မလုပ်သူက လိမ္မော်သီးလျှောက်ရောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာထားဖြင့် ဇာတ်ထဲ ထွက်လာကာ ငယ်ဂုဏ်နှင့် ပင်ကိုရုပ်ကလေးကြောင့် ဘုရင်၏ မျက်စိကျခြင်းကို ခံရသည်။

သို့သော် သူ့ပင်ကိုယ်စရိုက်ကိုတော့ စွန့်လွှတ်နိုင်ချီး ထုံးစံမရှိပါ။

ညပေါင်းများစွာ အိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်ရ၍ အလိုလို စိတ်တိုနေသော နဲလဲဝိုင်းသည် လီနိုကို နောက်ပိုင်းမိနေ၍ ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။

လီနို၏ ဆံပင်များနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီစများမှာ သူ့ လက်ထဲသို့ အပြုံလိုက်ပါသွားလေသည်။

လီနိုက နဲလဲဝိုင်းထက် အရပ်ပိုရှည်သည်။

နောက်ပိုင်း မှနေ၍ အလစ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသောကြောင့် ရုတ်တရက် ပြိုလဲတော့မလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ချွန်ချွန်ပင် သူ့ ကိုယ်သူ့ ပြန်ထိန်းနိုင်သွားသည်။ နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ နဲလဲကို ဆောင်ရွက်ထုတ်သည်။

၈၂၀ အထောက်အကူ လှအောင်

နဲလဲက လီနီကို အတင်းဖက်ထားသောကြောင့် တွန်း
၍ မရပဲရှိရာ နှစ်ယောက်သား လုံးစတူး သတ်ပုတ်ကြလေ
တော့သည်။

သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများလည်း စုတ်ဖြုတ်
ပြတ်သတ်ကုန်သည်။

သို့သော်လည်း တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်အလျော့
မပေးသေး။

ဇာတ်ထု ဇာတ်သားများ ရောက်လာသည်။

‘ချပေးကွ၊ လီနီကွ... အပြတ်ချပစ်လိုက်ပါလား’

‘နဲလဲက... တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲသိမ်းသွားအောင် ချ
ပစ်လိုက်စမ်းလော့’

ကိုယ်သန်ရာ သန်ရာဘက်မှ ဝင်အားပေးကြသည်။
မည်သူနိုင်မည်ဟု အလောင်းအစား လုပ်သူက လုပ်ကြ
သည်။

နဲလဲက လီနီသို့ မိရာဖမ်းကိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

လီနီက လွတ်အောင်ရှောင်ရင်း ဖမ်းချုပ်သည်။

ကောင်းစွာချုပ်ဖို့ပြီး အပေါ်မှ ခွစီးလိုက်သည့်အချိန်
တွင် သောမတ်ကီလီဂရူး အပြေးအလွှား ရောက်လာ
သည်။

ဘေးမှ စိုင်းဝန်း အော်ဟစ် အားပေးနေကြသော
ဇာတ်သူဇာတ်သားများ၊ အုပ်ချုပ်သမားများ အကူအညီ
ဖြင့် လူချင်းခွဲပစ်လိုက်သည်။

ထိုကြားထဲကပင်...

‘တစ်ပွဲ ထပ်ချပြပါဦးဗျို၊ တစ်ပွဲထပ်ချပြပါဦး’

ဟု အော်ဟစ်တောင်းဆိုသူက တောင်းဆိုသေးသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်က စိတ်မကြေပွဲ နဲ့ချင်သေးတယ်ဆို
ထင် ဒီနေ့ည ဇာတ်တကယ်ကတဲအခါ ထပ်ချတာကို တို့
ကြည့်ကြရဦးမှာပါကွာ’

တစ်ယောက်က ရယ်မောသံကြီးဖြင့် အသံကုန် အော်
ဆိုက်ရာ ပွဲကျသွားလေသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကြားမှာဝင်ပြီး ရန်ပွဲဖြင့်သည့်
သောမတ်က ထိုသို့အော်သူကို ဝေဒါသတကြီးဖြင့် လှမ်း
ကြည့်သည်။

ပြီးတော့လီနီ၏မျက်နှာမှ ကုတ်ရာခြစ်ရာများနှင့် စုတ်
ပြဲသွားသော အဝတ်အစားများကို နည်းနည်းကလေးမှ
လှည့်မကြည့်ဘဲ နဲလဲဝင်းဘက်သို့လှည့်ပြီး...

‘နာများသွားသေးသလားဟင်’

ဟု စိုးရိမ်ပူပင်သော အသံဖြင့်မေးသည်။ ကြမ်းပေးမှု
သည် ထူးပေးသည်။

www.burmeseclassic.com

လိနီကတော့ မည်သူ့ အထူးကိုမျှ စောင့်မနေပဲ ကြမ်းပေါ်မှ သူ့ ဘာသာသူ့ စာလမ်းသည်။

နဲ့ဝံ့ဝမ်းသည် ဘုရင်၏မျက်နှာသာပေးခြင်း၊ ခံနေရသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ ဇာတ်ရုံထဲမှာ ဒဏ်ရာအနာယခဖြစ်သွားသည်ကို သောမတ်အနေဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဇာတ်ကုန်လုံး တွန့်ယင်နေသော နဲလိက သောမတ်၏ လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မတာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအဝတ်အစားတွေ အကုန်လုံးပျက်စီးကုန်ပြီ’

သောမတ်ကိလီဂရူးကို ဒေါသဝကြီး ပြောသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ တွန့်ကြေသွားသည့်အဝတ်များနှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသောအိပ်ခန်းကို သပ်ရပ်သွားအောင်လက်ဖြင့် ပြန်ဆန်းပေးနေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ ကိုယ်သူလည်း ဒေါသစကြီးပြန်ခဲ့ကြည့်သည်။

‘အဲဒီကောင်မ ကျွန်မကို စလုပ်တာ’

လိနီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးတော့လည်း ကိလီဂရူးကို တိုင်သလိုအော်သည်။

‘ကျွန်မက စလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သူလိုချင်လို့ သူကကျွန်မကို အလျင်ဆုံးစချတာ’

လိနီကလည်း ဒေါသစကြီး ပြန်ပြောသည်။

‘နောက်ကပယ် ပြဇာတ်ကျယ် အဲဒီအဝတ်တွေ ကျွန်မဝတ်ရမယ်လို့ ဘာခံထားတာ၊ ကျွန်မ မဝတ်ရသေးခင် သူ့အလျင်ဝတ်ပြီး ဇာတ်ခုံပေါ်မှာအလျင်တက်စာသွားတာမျိုးကို ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မဝင်ဖို့ ချီပြီး နယ်စားကြီးမားယှိုက် ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပေးထားတာ...’

ဟု နဲလိက ပြောနေသည်။

ကိလီဂရူး မှာ ဘာလုပ်ငန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ဒီပွဲတစ်ပွဲမှာပဲ သူဝတ်ဖို့ ကျုပ် ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ ခုစွဲဝင်၊ ဒီပွဲအတွက် အဝတ်အစား အသစ်စီစဉ်ဖို့ကလဲ အချိန်လုံးဝ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အပ်ချုပ်သမတွေကို...’

‘ဘာအပ်ချုပ်သမမှမလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီအဝတ်လို အဲဒီအောင်မဝတ်လို့ ဝ မဝတ်ရဘူး၊ ကျွန်မပြောနေတာ ခွင့်ကြားရဲ့လား၊ နားလည်ရဲ့လား’

ဒေါသကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံး ရဲရဲနီနေသော နဲလိက အသံကုန် အော်ပြောသည်။

ကိလိဂ်ရှူးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားသည်။ သူ့ ရင်ထဲမှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ အပြင်းအထန် ခင်းကျင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဘေးမှာရှိနေသူများ အားလုံးက သိနေကြလေသည်။

နဲလိကတို့ကျေနပ်မှုမရလျှင် ဘုရင်ကလည်း ကျေနပ်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို သူစဉ်းစားနေကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သူချမှတ်လိုက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်။

သူ့ မျက်နှာဖြူဖိုဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ လီနိုတက်သို့ သူ့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။

‘အဲဒီအဝတ်ကိုချွတ်လိုက်ပါ မစ္စဖရင့်ဖွို၊ မင်းအတွက် အဆင်ပြေမယ် အဝတ်ကို အပ်ချုပ်သမတွေ့ ရှာပေးပါ လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

လီနိုက သူ့ ကိုပုန်ကန် အာခံချင်သော အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

ပါးစပ်ကိုဟု လိုက်သည်။ သို့သော်လည်းချက်ချင်းပင် သူ့ စိတ် ကို သူပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်လေသည်။

သည်နေရာတွင် ကိလိဂ်ရှူးအား ဧကပိုင်ဖြစ်လေရာ သူ့အဆုံးအဖြတ်သည်သာ နောက်ဆုံး အတည် ဖြစ်လေသည်။

‘ဒီနေ့ညပွဲက ယင် ခင်ဗျားကလဲ စာပြန်ချေလို့ ရတာ မိမိမလို့နို့၊ ဒုတိယအခန်းမှာ ခင်ဗျားက သူ့ကိုခားနဲ့ထိုးမယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ အပြတ် ဆော်ပစ်လိုက်ပေါ့’

ရွတ်နောက်နောက် လူတစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။ ကျန်လူများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

နဲလိက နှာခေါင်းရွံ့ကာ ထိုနေရာမှ ခြေဆောင်ပြီး ထွက်သွားသည်။

စုတ်ဖြိုသွားသော အဝတ်အစားများက နောက်တွင် ဆန်းလန်းတန်းလန်းဖြင့် ပါသွားသည်။

လီနိုကလည်း အပ်ချုပ်သမများ ရှိရာသို့ အဝတ်အစား ချွတ်ပြီး ပြန်အပ်ရန်နှင့် နောက်ထပ်တစ်ဆင့်ရှာရန် ထွက်သွားသည်။

သူ့ အတွက် အပ်ချုပ်သမများ အစားရှာပေးသည့် အထိနှင့် ဂါဝန်သည် ကောင်းလှသည်မဟုတ်ပါ။

သူ့ ကိုယ်လုံးနှင့် အံဝင်ခွင်ကျတော်အောင် ပြန်ပြန်နှင့် အချိန်လည်းမရှိတော့ပါ။

အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သောကြောင့် ဒါကိုပင်
ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း လီနီကနာနာကြည်းကြည်း ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ရလေသည်။

ဆိုနေသက ရံလျှံ သွားသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲတွင် ချားလ်စ်ဘုရင်လည်း ရှိ
ကြောင်း မင်းသမီးလေးတစ်ယောက်က စိတ်လှုပ်ရှား
သည့်လေသံဖြင့် လီနီကို သွားရင်းလာရင်း ပြောပြသွား
သည်။

ပကားမတီးလုံးသံပေါ်ထွက်လာချိန်တွင် အမျိုးသမီး
များအဝတ်အစားလဲသည့်အခန်းထဲတွင် အဝတ်အစား
လဲနေသော လီနီသည်သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှညိုမှိုင်းမှိုင်းဘောင်း
ဘီနှင့် အနီရောင်အင်္ကျီကို ရွံရှာမုန်းတီးစွာ ဝှံ့ကြည့်နေ
သည်။

အကုန်လုံးအပေါ်စားများချည်း ဖြစ်သည်။ အဝတ်
အစားတာဝန်ခံများက သူ့အတွက် ဒါပဲအကောင်းဆုံး
တွေ့သည်။

အလွန်လှပသည့်အဝတ်အစားကို သူ့စွန့်လွှတ်လိုက်ရ
ပြီ။ လှပသောအဝါရောင်ခေါက်မြင့် ဂျူးဖိနပ်သာ ကျန်
တော့သည်။ ဒါကစည်း သူပိုင်သောဖိနပ်မို့ ကျန်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အဝါရောင်ဂျူးဖိနပ်နှင့် အညိုရောင် ဘောင်းဘီ မှာ
နည်းနည်းလေးမှ မလိုက်ဖက်ပေး

မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေသည့် နဲလ် စိတ်ကျေနပ်ပါစေ
သောဆုသည့်အဘေးဖြင့် အဝတ်အစားတာဝန်ခံများက
သူ့ကို သည်အဝတ်အစားများ တမင်များ ရှာပေးကြ
သောဟု မသင်္ကာဖြစ်မိသည်။

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မျက်နှာကို ပေါင်ဒါရိုက်သည်။
မုန်ထဲသွင် ဇနာကံဆုံး စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ထိုင်ရာမှ
အလိုက်သည်။

မုန်ထဲမှာ အရိပ်ဆင်းနေသည့် ရုပ်သည် စိတ်ပျက်စရာ
ဘောင်းလှပါသည်။

အင်္ကျီက အနီရောင်၊ ဆံပင်က ရွှေရောင်၊ နည်းနည်း
လေးမှ မလိုက်ဖက်။

ဘောင်းဘီ ခြေဘောက်များက အရမ်း ပွဲနေသည်။
ညှိကလည်း ရှည်မေး။ ထို့ကြောင့် သူ့ခြေထောက်
များမှာ အကြည့်ရခိုင်းနေသည်။

သူထိုင်နေသည့် ခွဲခြေကို ဆောင်ကန်ပစ်လိုက်သည်။
ခွဲခြေက အခန်းတစ်သက် နံရံဆီသို့ လွင့်ထွက်သွား
သည်။ အခန်းထဲမှာ ရှိ နသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
အထောက်အပံ့များက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကြသည်။

အခန်းတစ်ဘက်စွန်းဆိုမှ ရယ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လီနိုက ဒေါသတကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

နဲလ်ဝှင်းဘေးတွင် အဝတ်အစား တာဝန်ခံများ မင်းသမီးများ ခိုင်းနေကြသည်။

နဲလ်သည်ဘုရင်မင်းမြတ်၏အပျော်မယားတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း သူတို့ သိထားကြသဖြင့် နဲလ်၏မိဖုရား မျက်နှာသာပေးလေမလားဆိုပြီး မျက်နှာချို သွေးကြမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

နဲလ်၏အဝတ်အစားများကတော့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ကိုပင် လှပနေသည်ဟု လီနိုက နာကြည့်စွာ မှတ်ချက်ချမိသည်။

နဲလ်သည် သိုးထိန်းသမားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ယခု အဝတ်အစားက သိုးထိန်း သမားနည်းနည်းလေးမှ မလိုက်ဖက်ပါ။ ရွှေခြည်ငွေခြည် ထိထားသည်။ အရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ် ထောက်နေသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ပွဲကြည့်ပရိသတ် အားလုံး တို့မျက်လုံးများသည် သူ့ဆီသို့သာ ရောက်သွားပေတော့မည်။

လီနိုသည် အရမ်းဒေါသ ဖြစ်နေရာ သူ့ မပြောရမည့် ဇာတ်ဝင်စကားများကို မှတ်မှတ်မိပါတော့ မလားဟု တွေးပူမိသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခန်း တစ်ခန်းမှ စကားလုံးများ ကော့ သူ မွှေမသွားလိုပါ။

ထိုအခန်းသည် ဒုတိယခန်းဖြစ်သည်။ မနက်တုန်းက နဲလ်နှင့် သူ ရန်ဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်မတိုက်လိုက်ရမည့် အခန်းဖြစ်သည်။

ဇာတ်တိုက်ဖို့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးမှ နဲလ်က အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုနေသောကြောင့် မတိုက်လိုတော့ကြောင်း ပြောသည်။

ဘေမကီမကလေးကလည်း ကျေးကျွန်ုပ်နပ် ခွင့်ပြုတိုက်သည်။

ထိုအခန်းသည် လီနိုက နဲလ်၏ရင်ဘတ်ကို ဇာတ်ပွဲသုံး အမြှောင်ဖြင့် ထိုးရမည့်အခန်း ဖြစ်သည်။

ထိုခင်းမြှောင်ကိုယခင်ကလည်း လီနိုအသုံးပြုဖူးသည်။ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ကို ထိုးလိုက်လျှင် ခားသွားက အရိုးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

နဲလ်၏ရင်သာ နှစ်ခုကြားတွင် သိုးသွေးကို အိတ်နှင့် ခြည်ပြီး ဝှက်ထားရမည်။ ထိုသိုးသွေးအိတ်ပေါက်အောင် လီနိုက ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုးရမည်။

သို့မှ သွေးများဖြာထွက်လာကာ အင်္ကျီကို စွန်းပြီး ဘာဝကျသည်။ ခားနှင့်ရင်ကို အထိုးခံလိုက်ရသော နဲလ်က လက်နှစ်ဘက်ကိုတား၍ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ လှည့်ပေး

လဲကျသွားကာ ထိုနေရာမှာပင် သေဆုံးရမည့် အခြေ
ဖြစ်သည်။

လိနီက သူ့ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို
ဒေါသတကြီး ငိုကြည့် လိုက်မိပြန်သည်။ ဇာတ်ပုံ
ဓားမြှောင်ဖြစ်ပမယ့် ဟိုကောင်မကိုသော့ အားကုန်
ထိုးပစ်လိုက်ဦးမယ်ဟု စိတ်ထဲမှ လည်း ထေးထားလိုက်
လေသည်။

သူ့အခန်း ကျရောက်သည့်အချိန်ကို စောင့်နေသည့်
ဒေါသက မပြေသေး။

သူ့အခန်းရောက်ပြီး ကန်လန်ကတည်းက လိုက်သည်
ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ လိနီဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ မီးရောင်
အောက်တွင် နေလိုသည် ဖိတ်ဖိတ်လက်တောက်ပြောင်
တပ်ခက်စဖွယ်လှပနေသည်။

‘ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့ သူငယ်’

လိနီက စိစိလှုပ်နေသောအသံဖြင့် ဇာလိတ်လွတ်
လှမ်းအော်သည်။ ဘလိတ်လွတ်က နဲလီ၏ လက်တစ်ဘက်
ကို ဆွဲထားသည်။

‘ကောင်မလေးကို မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ အာဆိုင်ဆဲလဲ’

ဘလိတ်လွတ်က ဇာတ်ဟန်ပါပါ ပြန်အော်သည်။
အပြင်မှာ ပြောရိုးပြောစဉ်ထက် အတော်ကလေး ပိုပြီး
ဇာတ်ဟန်ပါအောင် တမင်လုပ်ပြောရသည်။

ပွဲခင်းထဲရှိ ချားလ်ဘုရင်သည် ရွတ်နောက်နောက်
အမှုအရာဖြင့် ပြီးကာ စောက်စောက်ပေ ဖြစ်နေသည့်
နဲလီကိုကြည့်နေကြောင်း လိနီက မျက်စိဆစ်ဘက်ခွန်းမှ
မြင်လိုက်ရသည်။

‘ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်...ပြီးယင် ငါ့လက်
အုပ်စမ်း’

လိနီက ဒေါသတကြီး အော်သည်။ ဓားမြှောင်ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဘလိတ်လွတ်က သို့ ရှေ့ယမ်းလိုက်
သည်။

ဘလိတ်လွတ်က အရမ်းကြောက်သွားသည့် အမှုအရာ
မျိုးလုပ်ပြကာ ဇာတ်စင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွား
လေတော့သည်။

နဲလီက လိနီဆီပြေးလာသည်။

‘အောင်မယ်လေး ကျွန်မရဲ့ ထယ်တင်ရှင်ကြီးရဲ့’

ဟု ဝိုသံပါကြီးနှင့်ပြောသည်။

လိနီက ဇာတ်ညွှန်းထဲပါသည်အတိုင်း မျက်နှာအား
ထိုတည်တည်ကြီး လုပ်ထားသည်။

‘ဘာ ကယ်တင်ရှင်လဲ၊ ငါဟာ နှင့်ကယ်တင်ရှင်မဟုတ်
ဘူး။ နှင့်နဲ့ရည်းစားလှဘက်၊ နှင့်ဟာ ငါ့ရည်းစားကို
ကြောင်ဟောင်းဝင်နှိုက်တဲ့ ကောင်မ’

လီနိုက ဓားမြှောင်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မဟုတ်ပါဘူး’

နဲလိက အော်သည်။

ကြောက်သွားသည့်အမှုအရာကို ကောင်းစွာလေ့ကျင့်
ထားသောကြောင့် ပိုပြင်လှသည်။

ထွက်ပြေးရန် တစ်ဘက်သို့ လှလှပပလေး လှည့်လိုက်
သည်။

ထုံအချိန်မှာပင် လီနိုက သူ့ လက်တစ်ဘက်ကို လှမ်းဆွဲ
သည်။

နဲလိက သူ့ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

လီနိုက နဲလိ၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့်
တအား ထိုးစိုက်ချလိုက်တော့သည်။

နဲလိက အသံကုန်အော်လိုက်ကာ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ပျန်
နေ နောက်ပြန်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဇာတ်ညွှန်းအခုလိုလျှင် လှလှပပကလေး ပုံလျက်သား
ဆွဲကျသွားရမည် ဖြစ်သည်။

သူ့ ရင်သားကြားတွင် ဝှက်ထမ်းသည့် သိုးသွေးဆိတ်
ပေါက်သွားသည်။

ရင်ဘတ်မှာ သွေးများစွန်းသွားသည်။

ထိုအရာအားလုံးမှာ ဇာတ်ညွှန်းအဘိုင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ နဲလိက လက်နှစ်ဘက်ကို သေးသို့
ကားပြီး လှလှပပကလေး ပုံလျက်သားလဲကျကာ ဆေး
သွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ လက်တစ်ဘက်က ရင်
ဝကိုအုပ်ပြီး အလွန်နာကျင်သည့် အမှုအရာဖြင့် ကုန်းထပို့
ကြိုးစားနေတော့သည်။

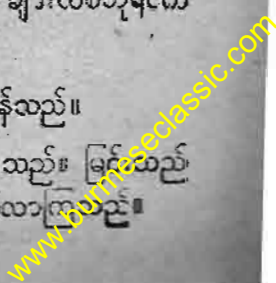
‘ကျွန်မကို သူ့သတ်နေပါပြီဘော၊ ဓားအစစ်နဲ့ ထိုး
လိုက်တာပါ၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကိုသူ့သတ်နေပါပြီ’

ဟုလည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်
လိုက်လေသည်။

သီးသန့်နေရာတွင် ကြည့်နေသည့် ချားလိစ်ဘုရင်က
ထိုင်ရာမှဝုန်းခနဲထသည်။

ဇာတ်ရုံထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဇမ္ဗူပျက်သလို ကြွက်ကြွက်ညှစ်နေသည်။ မြင်သည်
တော်များ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

တော်သူ တော်သားများမှာ ခြေဦးတည်ရာ မြှောက်နေကြသည်။ အချို့အလည်း တော်ခုံပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

ဆူညံစွာအော်ဟစ်ရင်း ရုန်းငင်းဆန်ခတ် ပြေးလွှားနေကြသူများကြားထဲ ထိုးကာ ကိလိဂဇ္ဇ၊ တော်ခုံပေါ်ရောက်လာသည်။

ကြက်သေ သေကဇ အကြောဆင်းသွားသော လိနို၏ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဓားမြှောင်သွားကို အထဲသို့ တုန်းသွင်းလိုက်သည်။ ဓားမြှောင်ရိုးထဲသို့ ဓားပြန် ဝင်သွားသည်။

'တော်ပုံသုံး ဓားမြှောင်ပါပဲ'

သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရင်း သူပြောသည်။

စိတ်ဆက်သရာ မသွားသော လိနိုသည်လည်း အနီးမှာရှိနေသည့် အိန်စလေ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ပျော့ခွေ ယိုင်လဲ ကျသွားလေကော့သည်။

သူ့လက်များတဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

နဲလိ နာကျင်သွားအောင် တမင်ရည်စူးပြီး သူထိုးလိုက်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်ကည်းသေသွားသည် အထိတော့ လုံးဝ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။

'ကျွန်မအသား ပေါက်သွားပြီ'

နဲလိကငိုသံပါကြီးနှင့် ပြာရင်း သူ့ အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်မှ နှေ့၍ ဆွဲပြလိုက်သည်။

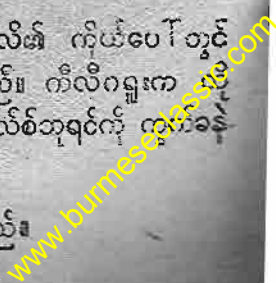
ရင်သားကြားထဲ သူ့အသားမှာ သွေးစို့နေသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဓားမြှောင်အတူ၏ အသွားက သူ့အသားထဲသို့ စပါးပစ်ထောက်လောက် ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အမှန်တော့ ထိုသို့ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ဓားမြှောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ထိသောအခါ အရိုးထဲသို့ ရှောင်ခနဲ ပြန်ဝင်သွားရမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုခဝင်ဘဲ အပေါ်က အင်္ကျီကို ဖောက်သည်။ ပြီးတော့ အထဲရှိ သိုးသွေးအိတ်နှင့် ဘော်လီအင်္ကျီကိုပါ ဖောက်ပြီး အသားမှာ စပါးလုံး တစ်ထေးခက်လောက် သွားစိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ကျွန်မကို သူကင်လုပ်တား သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ပါ။ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကျွန်မ ဘောင်းဆိုပါတယ်' နဲလိက အရှုမာစစ်ယောက်လို့ အသံကုန် အော်နေသည်။

ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေသည့် နဲလိ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခေါင်းပေါင်းများစွာတို့ ရှိနေသည်။ ကိလိဂဇ္ဇက အဲဒီခေါင်းများပေါ်သို့ ကျော်ပြီး ချားလစ်ဘုရင်ကို ကျွတ်ခနဲ စိုးရိမ်ဘကြီး လှည့်ကြည့်သည်။

ရှင်ဘုရင် မျက်မှောင်ကုပ်နေသည်။

လက်ထဲက ဓားမြှောင်ကို သေးက ဇာတ်သုံးစားပွဲ ပေါ်သို့ ပစ်စိုက်သည်။ အသွားက အထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ အသွားက ဝင်မသွားပဲ တင်းခံနေသည်။

‘အသွားမကစားဘူး၊ ကျုပ်နေတယ်’
ဟု ခပ်တိုးတိုးရှေ့တော် ဘည်။

‘အသွားမကစားပဲကျုပ်နေတာ ကျွန်မအပြစ်မှမဟုတ်ပါ။ ဇာတ်ပစ္စည်းစီစဉ်ပေးတဲ့လူတွေပေးတဲ့ခဲကို ကျွန်မ ယူလာတာပဲ’

ဟု လီနိုကပြောသည်။

‘မနက်တုန်းက ကျွန်မကို သူ ချီကံတယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကိုလဲ ဆွဲဆုတ်ပစ်တယ်။ အသွားမှော သံချေးတက်ပြီး မကစားဘော့တဲ့ခဲကတစ်ချောင်းနဲ့ သူ့လဲ ထားပြီး ကျွန်မကို တမင်ထိုးထားမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ’

နဲလ်က ဝိုဠိုက်သံဖြင့် အော်ပြောမြဲ ပြောနေသည်။
ချားလ်စ်ဘုရင်၏ မျက်ခမ္ဘာဝင်သည် ပို၍ ကုပ်သွားလေပြီ။

ကိလိဂရူးက တံတွေးမျှီချလိုက်သည်။ လီနို၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းဆွဲသည်။

ပြီးတော့ လီနိုရုန်း ကန်ငြင်းဆန်နေသည့် ကြားမှ ဇာတ်ခုံနောက်ဘက်သို့ အတင်း ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။

ပုံ့ပုံ့ကလေးလဲနေရာမှ လီနိုနှင့် ကိလိဂရူးအဖြစ်ကို နဲလ်က လှမ်းကြည့်နေပြီး လက်တစ်ဘက်ကို ဇာတ်ဟန် ပါပါ ရှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့....

‘ခေးထိုးခံရတဲ့ဒဏ်ရာက နာပေမယ့် ကျွန်မ ဇာတ်ဆက်ကမယ်’

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

ပရိသတ်၏ဩဘာသံကြီး ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ရင်ဝမှ ထုတ်ချင်းပေါက် ခားဝင်သွားလျှင်လည်း မသေသေးလို့များတော့ ဒီကောင်မ ထကဦးမည်ဟု လီနိုက စိတ်နာနာနှင့် တွေးကြည့်မိသည်။ ဩဘာသံကြီးလည်း သူ့နားထဲသို့ဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။

ကိုယ်ပိုင် သီးနှံနေရာများမှ ကြည့်ကြသည့် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းများ တစ်ဝက်လေးက ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်နေကြပြီး သူတို့ကပင် ဝိုင်းဝန်း၍ နဲလ်ကို ထူပေးနေကြကြောင်း သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ပရိသတ်အာရုံစိုက်အောင် အခြေအနေ တစ်မျိုးမျိုး ဖန်တီးမလာလျှင် ကိလိဂဗ္ဗက တစ်ခုခုဖြစ်အောင် ဖန်တီးမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း လိနို စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

ယခု လိနိုကို ကိလိဂဗ္ဗက ဇာတ်စဉ် နောက်ဘက်သို့ ဧယဉ္ဇိတိုက်လုနီးပါး ဆွဲခေါ်သွားသည်။

‘မနက်တုန်းက မင်း သူနဲ့ရန်ဖြစ်တာ ငါ့မြင်ဘယ်၊ ဒါဟာဇာတ်ရုံ၊ နပန်းကွင်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် စလုံး ကြိုးစင်ပင်ဆီ ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ နားလည်လား’

ကိလိဂဗ္ဗက မျက်နှာထားကြီးနှင့် ပြောသည်။

‘မနက်က ရန်ဖြစ်တာ ကျွန်မက စတာမဟုတ်ဘူး၊ သူက....’

လိနိုစကားစရံရှိုးသားသည်။ ကိလိဂဗ္ဗက စကားကို အဆက်မခံပဲ ဆောင့်တုန်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူကတယ်ဆိုတာ ငါအရေးစိုက်ဘူး၊ မင်း သွားထောင့်၊ မင်းကို အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ’ ကိလိဂဗ္ဗက အော်ပြောသည်။

လိနိုက သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံး များဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေသည်။

သို့သော် နောက်ဘက်သို့ သူ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ကာ အဝတ်အစားလဲသည့်အခန်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေတော့သည်။

သူပိုင်အဝတ်များနှင့်လဲရမည်၊ ဇာတ်အဝတ်အစားများကို အပ်ခဲ့ရမည်။

စောဒကထက်နေ၍လည်း အကြောင်းထူးတော့မည် ဟုတ်ကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

နဲ့လဲဝင်း အနိုင်ရသွားလေပြီ။

ကိုယ်ပိုင်အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသည့် ဆေးတ္တာထလေးကို လိနိုဆွဲပြီး ဇာတ်ရုံတံခါးပေါက်မှ ထွက်လာချိန်တွင် အပြင်နား၌ ဂေါလိဘတ်က အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။

သူ့ မျက်နှာသည် တစ္ဆေသရဲလို ဖြစ်နေသည်။ လိနို သွားမည့်လမ်းတည့်တည့်မှ ပိတ်ရပ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ။ လိနို ရှေ့သို့တိုးသွားသောအခါ သူက နောက်သို့ ဆုတ်ပေးသွားသည်။

‘မင်းကို အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း ငါ ကြားပြီးပြီ လိနို’ ဟု သူ ပြောသည်။

လိနို၏ခြေလှမ်းမှာ ဖမ်းငင်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။

ဒါလော့လ်စောင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သူ ဘယ်လိုထုတ်ဆီနိုင်သနည်း။

ဒါလောက်တိုတောင်းသည့် အချိန်ကလေးနှင့်တော့
သည်အကြောင်း ပြန်ထွက်မသွားနိုင်သေး။

‘ဒီအတိုင်းဆိုယင် ဝါအလုပ်ပြုတ်အောင် နင် အစီ
အမံတွေလုပ်လိုက်တာပေါ့လေ’

လီနိုက အလွန်ထရာနာကြည်းသည် လေသံဖြင့် ပြော
သည်။

ဂေးလ်ဘတ်၏ အောင်ပွဲရအပြုံးက လီနိုကိုအလုံးစုံဖွင့်
ဟန်ခံလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေသည်။

ဇာတ်ပွဲသုံးစားသွား အထဲသို့ဝင်မသွားဘဲ ကျပ်နှစ်
အောင် စီစဉ်ခိုင်းခဲ့သူမှာ ဂေးလ်ဘတ် ကိုယ်တိုင် ပြော
သည်။

အသွားကျပ်နေသည့် ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးဖြစ်အောင်
စီစဉ်ထားရာ နဲလ်သေမသွားသည့်အတွက် အံ့ဩမဆုံးနိုင်
အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

လီနိုသည် အလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဂေးလ်ဘတ်၏ ရှေ့
မှာ ခဏကြာအောင် ရပ်နေမိလေသည်။

ဇာတ်ရုံသို့ ပြန်ပြေးသွားပြီး ဖျက်ထားသောဓားကို
ကြိုတင် ကြံ့ခယ်ချက်ဖြင့် သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ကိုလီဂရူးကို ပြောပြ လိုက်ချင်သည်။

သို့သော်လည်း သာမညာကြောင်းလူးလာမည် မဟုတ်
ကြောင်းကို သူသိနေသည်။

သူ့ကိုဇာတ်ခုံပေါ်မှ ဆွဲချခဲ့သည့် ကိုလီဂရူး၏မျက်နှာ
အမူအရာကို သေသေချာချာမြင်စေခဲ့ရပါသည်။

ကိုလီဂရူးသည် သူ့အလုပ်၏မျက်နှာလှုပ် ကြည့်သူဖြစ်
သည်။

သူ့ဘဝရှေ့ရေးတစ်ခုတည်း အကျိုးကျေးဇူးကိုသာ
ကြည့်သူ ဖြစ်သည်။

လီနိုကို အလုပ်မှထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် နဲလ်ကို
ချက်နှာလုပ်လိုက်ချေပြီ။

ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မျှ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့
ကို ပြန်ခန့်မည်မဟုတ်။

နောက်မှသာ ဆေးခြံအနေကြည့်ပြီး စခန်းသွားရပေ
မည်။

ယခုလောလောဆယ်ရင်ဆိုင် ဖြစ်နေသည့်သူကတော့
ဂေးလ်ဘတ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဂေးလ်ဘတ်က သူ့ရှေ့မှာရပ်နေသည်။ မြို့နှင်းများ
အထပ်စွာကျနေရာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင်သူတို့
ဖြစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသကဲ့သို့ထင်မှတ်ရလေသည်။

‘ကိုယ့်ဆီကိုလာပါ လီနို၊ မင်းကို ကိုယ်အကောင်းကောင်း
အောင်ရွှောက်နိုင်ပါတယ်’

ဂေးလ်ဘတ်က ပြောသည်။ ညှိုးငယ်စွာ တိုလျှိုး
အောင်းပန်သည့် လေသံဖြင့် သူ့ပြောခြင်းဖြစ်လေရာ ထူး
ဆန်းနေသည်။

'ဪ...ငါ့ကို နှင်ထောင်ရွှောက်မယ် ဟုတ်လား၊
လိနီမှာ ပို၍ ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ သူ့အဖေ
ကြောင့် ဂေါ်လ်ဘတ်မျက်လုံးတစ်ဘက် မှိတ်လိုက်သည်ကို
မြင်တွေ့ရသည်။

လိနီ၏မျက်လုံးများ ပိုကျဉ်းသွားသည်။
လိနီ၏ဘဝပျက်စီးသွားအောင် သူ့စိစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဗုဒ္ဓကုရောက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း
အား လိနီမှာ ယခုထက်တိုင်အောင် ရှိနေပါသေးသည်။

'လာလီကို နှင်ကဘာလုပ်လွှတ်လိုက်သလဲ ဂေါ်လ်ဘတ်
နှင့်ကို ထားခဲ့ပြီး ချက်ချင်း ထွက်သွားအောင် ဘာလုပ်
လွှတ်လိုက်သလဲ'

'လာလီ'
ဂေါ်လ်ဘတ်မှာ အလစ်တွင် အရှိုက် အထိုးခံလိုက်ရ
သလိုဖြစ်သွားသည်။

အံ့ဩတကြီးဖြင့် လိနီကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ အနာ
ရွတ်ရှိနေသော သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩရိပ်ပေါ်သွား
သောအခါ တစ်မျိုးတော့လည်း ရယ်စရာကောင်းနေ
သည်။

'နှင့်ကို မေမေကြီး မူစလေ့ရှဲ့ ပြည့်တန်ဆာအိမ်အထိ
မခံဘာလဲ လာလီကို လုပ်သလို နှင်သွားယုတ်မာသို့
မဟုတ်လား'

ဂေါ်လ်ဘတ်၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင် နည်းသွား
သည်။

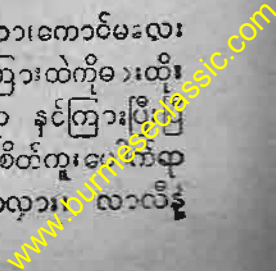
လိနီက ရွံရှာမုန်းတီးစွာ ရယ်သည်။

'ဒါတွေ ငါ့သိဘူးလို့ နှင်ထင်နေသလား။ တို့ဇာတ်သူ
ထဲသားတွေဆိုတာ ဇာတ်ခံနောက်မှာ သတင်းအကုန်
အသိ၊ တို့မသိတာ တာမမှန်စွာ၊ တုရင်ငေါ် မြတ်နိုးဘယ်
အိမ်နေပြီး နန်းခေတ်ထဲမှာ တက်သူမရှိဘူး ဆိုတာက
အဲဒါတို့အကုန်သိတယ်။ မေမေကြီး မူစလေ့ရှဲ့ ပြည့်တန်
ဆာအိမ်ပေါ်ကနေ ဘယ်သူကန်အချစ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ
မသိဘယ်။ ဂါးထရုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို နှင်သွား
ခတ်ကားလို့ ဟိုက နှင့်ကိုကန်ချလိုက်တာ မဟုတ်လား။
သက်ထပ်သံ သူတို့အိမ်ကို အလာမခံတော့တာ မဟုတ်
ဘူး...'

'ဂါးထရုက ပြည့်တန်ဆာပဲ၊ သူ့ကို ငါဘာလုပ်လုပ်
အကြောင်း ထူးမှလဲ'

ဟု သူကပြန်ပက်သည်။

'ဂါးထရုကို မနာလိုလို့ ပြောနေကြတာကောင်မလေး
အထက်သက်ပျက်သွားရတယ်။ နှင့်နံ့ကြားထဲကို ဝေးထိုး
သွားမယ်လို့ ဂါးထရုသစ္စာဆိုနေတာပေး နှင်ကြားပြီးပြ
အောက်စဖိုးမြို့မှာတုန်းကလိုပဲ နှင်စိတ်ကူး ဝေးထိုးရာ
အောက်သုပ်လို့ရတဲ့မြို့လို့ နှင်ထင်နေသလား။ လာလီနဲ့

၈၅၂) အထောက်အပံ့ လှအောင်

ငါ စိတ်စစ်ခါပြန်တွေ့ကြယင် လာလိပြောပြတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ ငါကြားရဦးမှာပေါ့

‘ထိုနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒီထက် ဘာမှမပိုဘူး သူတစ်ယောက်အကြိတ်သံကြီးဖြင့် ပြောသည်။

‘နင်တို့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ သံသယဖြစ်စေအကြောင်းမရှိဘူး၊ နင်ရိုက်နှက်ထားလို့ အညိုအညောင်းနေလာတွေ လာလိ ကိုယ်ပေါ်မှာရော မျက်နှာမှာပါ မကြာခင် ငါတွေ့နေရတာပဲ’

လိနိုက နားကြည်းစွာပြောသည်။

‘သူနဲ့ရန်ဖြစ်တဲ့ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး၊ နက်ကလံပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ကူးထဲထည့်တဲ့စောင်မ မဟုတ်ဘူး သူကနားကြည်းသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ထိုစကားတော့ မှန်သည်။ လာလိသည် နက်နှင့်တွေ့သာ၍ ခွဲလိုက်ရသော်လည်း နက်မူလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လာလိမနေနိုင်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍မူ လိနိုမှာ အံ့မရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

‘ငါ့ပြီး လူသားဆန်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပိုနှစ်တဲ့အတွက် လာလိကို အပြင်ဖင်ရော ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး’

ဂေးလ်ဘတ်က လိနို၏လက်မောင်းကို နားကြည်းစိတ်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

‘ငင်းဘာဟာလဲ သိပ်ကြောင်း မပေးကြီးမူစားလဲရှိ ဆင်နွဲ့ပဲ ဇာတ်သိမ်းသောမှာပါ။ အဲဒီအခါကျတော့ နေရာမှူးရောက်သွားတဲ့အတွက် မင်းဝမ်းသာနိုင်ပြီပေါ့။ သူတိုင်းမှာ သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိကြတာပဲ၊ မင်းဘာသောင်လဲဆိုတာ ဂျက်ဖရို ကောင်းကောင်းသိခဲ့တယ်’

ဂျက်ဖရိုဟူသောန မည်ကို ကြားလိုက်ရသော လိနို၏ မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင်နည်းသွားသည်။

‘နင်ဘာစကားပြောတာလဲ’

ဟူ၍လည်း ခြိမ်းခြောက်စကားပြန်ပြောသည်။

‘မင်းဟော ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်ကြောင်း သူသိတယ်လို့ ပြောတာ’

ဂေးလ်ဘတ်က ဒေါသဖြင့် ပြန်အော်သည်။ အသံက ထိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုကျယ်လောင်သွားသည်။

‘ပထမစာစောင်ပိုင်းကတည်းက မင်းကိုအောက်စပိုမို့ရောက်အောင် ဘာဖြစ်လို့ခေါ်မလာကလဲ၊ မင်းဘယ်လိုဆင်သလဲ’

ဟု သူ့ဆက်မေးသည်။

ဂျက်ဖရို၏ နားညှိကို ပြောလိုက်သဖြင့် လိနိုခံစားသွားရကြောင်း မျက်နှာကြည့်ရုံဖြင့် ဂေးလ်ဘတ်က သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သည်မိန်းမအို စဉ်းစားစရာ ပြင်ကမ်းအောင် ဆိုတည်းမဟုတ် စဉ်းစားစရာ တစ်ခုခု ရှိသွား

အောင် လုပ်လွတ်လိုက်မှပဲဟု သူ့အတွေးစာစီရ ရလိမ့်
သည်။

‘မင်းနဲ့ ဂျက်ဖရီကတူတူမနေခင်ကတည်းက ပြင်သစ်
မှူးရှိတဲ့ သူ့မိန်းမ သေသွားတာရော မင်းသိသလား
ဂျက်ဖရီက အဲဒီအကြောင်းကို အစောကြီး ကတည်းက
သိပြီးပြီ၊ မင်းကို သူ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လက်ထပ်
ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမထပ်ဘူး’

လီနို၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ကြောက်စိတ်များ ပြန့်နှံ့
လွှမ်းမိုးသွားသည်။

‘နင် ညာတာ’

လီနိုက ပြန်အော်သည်။

‘မညာဘူး၊ အောက်စဖို့တစ်မြို့လုံးဒီအကြောင်းကို
နေကြတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းသာမသိတာ’

ဂေးလ်ဘတ်အပါအဝင် လာလီတို့နှင့်အတူ စပါး
ထဲမှာ ပြဇာတ်သွားကြည့်ကြတုန်းကသူ နောက်ထန်းရင်း
တချို့ ဂျက်ဖရီနှင့် သူ့ မယားပြင်သစ်မ လက်ထိရေ
အကြောင်း ပြောနေကြသည်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ သူ့
တိုင်ကြားခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိသည်။

သူတို့ရှေ့မှာ လီနိုထိုင်နေကြောင်း ပြောနေသူများ
မြင်သွားသဖြင့် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောကြတော့

‘မဟုတ်ဘူး လိမ်နေတာ’

သူက လေသံကလေးဖြင့် တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

ဂေးလ်ဘတ်က ရန်ငြိုးမပြေသူတစ်ယောက်လို ရယ်
သည်။

‘မင်းယုံချင်တာယုံလေ၊ ဂျက်ဖရီကတော့ မင်းကိုဘယ်
တော့မှ လက်ထပ်ယူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ့ကို ပြောဖူး
တယ်၊ သူ့အိမ်ကနေပြီး ဘာကြောင့်ဇာမဏိပျောက်သွား
တယ်ဆိုတာရော မင်းသိသလား၊ သူ့လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ
ခွင့်ရအောင် လာဘ်ထိုးပေးနိုင်ဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဆိုက်ရှာနေတာလေ’

သူ့ စကားလုံးများကြောင့် လီနိုသည် ကြည့်နေရင်း
နာပင် တစ်စစီဖြစ်သွားပြီဟု ထင်ရသည်။

သူ့ စကားများ ထိရောက်သည်ကို သိရသဖြင့်လည်း
အလွန်အမင်းအားရ ကျေနပ်သွားလေသည်။

‘မင်းအပေါ်မှာ သူ့ငြီးငွေ့ သွားယင် ငါ့ကို လွဲပေး
မယ်လို့ လဲ သူကတိပေးထားပြီးသား၊ ဒီကိစ္စ မင်းဘယ်လို
သဘောရလဲ လီနို’

သိပ်သည်းစွာ ကျနေသည့်မြူများကြားတွင် သူ့ မျက်
နှာကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း လီနို၏မျက်နှာဘက်သို့နီးကပ်
လာလေသည်။

သူ့ မေးခွန်းကို လီနိုပြန်ပေးလိုက်သည့် အားဖြင့်ကား
ဂေးလ်ဘတ်၏ပေါင်ကြားထဲသို့ ဒူးတစ်လုံးကို ခွန်အားရှိ
အကျ အကုန်သုံးပြီး ပစ်တည့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

ဂေလိဘတ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ်ခုခုအား
ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွားလေတော့သည်။

ပြီးတော့ လိနို၏ခြေထောက်နားမှာ လူးလှိမ့်နေတော့
သည်။

လိနို၏ဂါဝန် အနားစကိုလည်း လှမ်းဆွဲသေးသည်။
တုန့်လိမ့် ကောက်ကူးနေသည့်သူ မျက်နှာကို လိနိုက
သွေးရောင်ရှိတော့သည့်မျက်နှာဖြင့် ငှိုကြည့်သည်။ ပထ
မလည်မှ ပြုစောပို၍ သိပ်သည်းလာသည်။

လိနိုက လှင့်ပျံ့နေသော သူ့စိတ်ကို ပြန်လည်စုစည်းသူ
လိုက်သည်။

မင်းဟာ ပြည့်စုံအားဖြစ်ကြောင်း သူသိတယ်လို့
ပြောတာ...

လွတ်ထိုးပေးနိုင်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်တွေအောင်
လိုက်ရှာနေတာ...

ပြင်သစ်မှာရှိတဲ့ သူ့မိန်းမ လေးသွားတာထော ဖမ်းဆီး
သလား...

လိနို စိတ်ထိခိုက်အောင် ယခုမှ သူတမင်လာပြီ။ ပြော
နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သူ
အောင်မြင်ပါသည်။

တာကြောင့်လဲဆိုတော့ လိနို အကြံအကျယ် ထိခိုက်
ခံစားလိုက်နေလော့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂေလိဘတ်နှင့် ဂျက်ဖရီတို့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ထော်
ကြသည့် အကြောင်းကိုလည်း လိနို စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဂျက်ဖရီ၏ဇနီး ဂေလိဘတ်
လွန်သွားသည့် အကြောင်းကို သူသိနိုင်လောက်ပါသည်။

တရားသခင်...
လိနိုက တရားတမိသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ဂျက်ဖရီ သူ့ကိုစွန့်ပစ်သွား
ခြင်းမှာ ဂျမ်းနှင့်ရှိသည့် ကလေးလေးကြောင့်ဟေ့ဟေ့

နှစ်ယောက်အတူ ပေါင်းသင်းနေကြသည့် ကလေး
တစ်ယောက်လုံး ငါ့အပေါ်မှာ လိမ်ညာစွဲတာပါလား။

နောက်ပြီးတော့ ငါ့ကို သူ့ပြီးငွေ့သွားယင် ဂေလိ
ဘတ်ကို လက်ပြောင်းပေးလိုက်ဦးမတဲ့။ ဇာကယ်ပဲ သူ့ကြံ

ညှစ်ခဲ့လေသလား။
သည်အတိုင်းမှန်လျှင် ငါ့ကို ဂျက်ဖရီမချစ်ဘူးပေါ့။

မြေပြင်ပေါ်မှာယုံနေသည့် ဂေလိဘတ်ကို လိနို ငှို
ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာကိုမျှသူ့မြင်ပေါ်။ သူ့

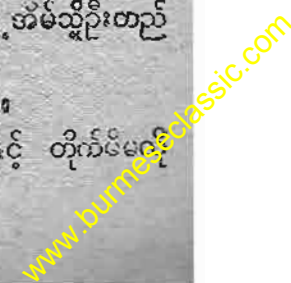
မြင်ကွင်းများကိုလည်း အသင်းရောင်ပြင်ကြီးက ပိတ်ပို့
ထားသလို ဖြစ်နေလေသည်။

တုန့်လိမ့်ကောက်ကူးပြီး နှစ်ကျင့်စွာအော်ဟစ်သည်။
သူ့အသံ ဂေလိဘတ်၏ ကိုယ်ကိုကျော်ပြီး ဆက်

လျှောက်လာခဲ့သည်။ စပါးမှာရှိသော သူ့အိမ်သို့ဦးတည်
ပြန်လာခဲ့သည်။

မြူတေ့ ပိန်းပိတ်အောင်ဆိုင်းနေသည်။
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသောလူနှင့် တိုက်မိမလို့

နှစ်ကြိမ်ဖြစ်သည်။

ထိုသူများ၏ ဆဲဆိုကြမ်းမောင်းခြင်းကိုခံလိုက်ရသည်။
ကိုယ်အပြင်နှင့်ကိုယ်မို့ ငြိမ်ခံခဲ့ရသည်။

လမ်းမီးတိုင်ကို တည့်တည့်ဝင်တိုးသည်။
တိုးချင်လည်း တိုးပါစေတော့။

လမ်းပေါ်တွင် ဘာတွေ့ရှိနေသည်ကိုလည်း ကြည့်ချင်
စိတ်မရှိတော့။

သိမ်းမြစ်ကြိုထဲသို့ ချော်ကျပြီး နှစ်မြုပ်သွားလျှင်
လည်း လီနီအရေးစိုက်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

အိမ်ရောက်တော့ သစ်သားလှေကားအတိုင်းအိမ်ပေါ်
တက်ခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့
အရုပ်ကြိုးပြတ်ကျသွားသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလှိမ့်ပြီးတော့လည်း ကြောက်မက်
ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ငိုရွှက်မိသည်။

ဂျက်ဖရီက ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ပါလား။
ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ပါလား။

သူ့ကို ဂျက်ဖရီက သင်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘော
ထားခဲ့ကြောင်း၊ ကစားစရာ အရုပ်ကလေး တစ်ခုလို ရိုး
သွားသောအခါ အလွယ်တကူပင် လှင့်ပစ် မေ့ပျောက်
လိုက်နိုင်ကြောင်းများကို စဉ်းစားမိပြီး ရင်နာ၍မဆုံးနိုင်
အောင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

သူ့ အခန်းကျဉ်း ကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
ကမ္ဘာပျက်နေသည်။ အခန်းကလေးထဲမှာ မှောင်နေသည်။

အပြင်မှာ လထွက်နေသည်။ သို့သော်လည်း လဝင်
သွားသောအခါ မှောင်သွားသည်။

လီနီကတော့ လုံးဝအိပ်မပျော်နိုင်။
ရင်တွေ ကဲ့ထွက်လုမတတ် အသည်းနှလုံးတို့၏နာကျင်

မှုကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။
နောက်နေ့တွင် အလုပ်ပြန်ရရန်အတွက် ဇာတ်ရုံသို့ သူ

ပြန်မသွားပါ။ အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်။ အခန်းထဲမှာပဲ
အောင်းနေသည်။

ထိုမျှမက ဘာမျှလည်းမစား။ အိပ်လည်းမအိပ်။
ဇာတ်ရုံသို့ပြန်သွားဖို့ သူ့ကိုယ်သူ အမိန့်ပြန်ပေး၍မရ

နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။
ရက်သတ္တပတ်လုံးလုံး ကြာသွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ သူ့ကိုယ်သူ အတန်ငယ်ထိန်းနိုင်ကာ
ဇာတ်ရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကီလီဂရူးနှင့် တွေ့ခွင့်တောင်းသည်။
သူ့ကို တော်တော်နှင့် တွေ့ခွင့်မပေးဘဲ အကြာကြီး

စောင့်ခိုင်းထားသည်။
အင်မတန်ကြာတော့မှအတွေ့ခံသည်။

လီနီအဖို့ စောင့်ရသည်မှာ အပန်းမကြီးပါ။ ကြာချင်
သလောက် ကြာပါစေ။ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် သူ့သား

ခံပြီး ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ကိလိဂ်ရူး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။
 အရမ်းပိန်သွားသည်။ သွေးရောင်မရှိတော့ဘဲ ဖြူဖမ်း ဖြူဖမ်း ဖြစ်နေသည်။
 မမြဲ မသင်တဲတားသော ဆံပင်များမှာ ရှုပ်ပွနေသည်။
 မျက်နှာကျောဝင်ကျသွားကာ အမြဲ ဘမ်းအရောင်တဖိတ် ဖိတ် တောက်နေသည့် မရမ်းရောင် မျက်လုံးများမှာ အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့သို့ မှိန်နေလေပြီ။
 'ကျွန်မ မေမေကောင်းဖြစ်သွားလို့ပါ' လိနီက ခါးပေးပြောသည်။ ကိလိဂ်ရူးကသည်း အလွယ် တကူပင် ယုံကြည်သွားပါသည်။
 သူ့ရုပ်က ဖျားထေးသည့်ရုပ်အတိုင်း ဖြစ်နေသည် ကိုး....။
 သို့သော်လည်း သူ့ကို အလုပ်ပြန်ခန့်ဖို့တော့ သူ လုံးဝသားတာမဟုတ်ပါ။
 တယ်နည်းနှင့်မျှပြန်ခန့်နိုင်ကြောင်း တင်းတင်းမာမာ ဆိုသည်။
 မင်းကို လော့ဖ်ချိန်ဘာလိမ် ကိုယ်တိုင်က အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ဟုသည်းပြောပြသည်။
 ထိုစကားကို လိနီက ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံသွား သောကြောင့် ကိလိဂ်ရူး စိတ်သက်သာရာရပြီး အသက် ရှူချောင်သွားပါသည်။

ချိန်ဘာလိမ်ကိုယ်တိုင်က အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လိနီသည် သိပ်ပြီးမေးမေး စိုက်သည့်ပုံမျိုးလှည်း မပေါ်ပါ။
 အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်ဆိုသော်လည်း လှုပ်လှုပ် ရွားရွားဖြစ်သွားသော လိနီကို ကြည့်ပြီး ကိလိဂ်ရူး နား မလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။
 ထိုအကြောင်းပြချက်ကို လိနီက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ယ်နားထောင်သည်။
 ကိလိဂ်ရူးက ထိုအတော့များကို စိတ်ထဲမှ ဇန့်ထုတ် ပစ်လိုက်သည်။
 သို့သော်လည်း သူ့မှာ အပြန်ရှိနေသည်ဟု ခံစားရ ပြီး မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။
 သူ့ ဇာတ်ထဲမှာရှိနေသည့် မိန်းကလေးများ အနက် လိနီသည် အချေးဆုံးအလှဆုံးဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးတင်ဖို့ သူ့ကြော ခဏစဉ်းစားခဲ့သည်။
 ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာလည်း ရှောင်ပါသည်။
 ငြင်းစရာအကြောင်းမရှိပါ။
 သို့သော်လည်း နှလုံးဝင်း၏မနာလို့မရွံစိမ့်မှုကို သူ့အဖော် လိုမျှ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် လိနီကို ဆောင် ဆောင်မင်းသမီး တင်ပေးပေး ချောင် ထိုးထည့်နေရလေ သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန်ဖြစ်နေသည်။

မနေ့တတ်မသိုင်တတ်ဖြင့် သူ ချောင်းဆိုသည်။

‘ဇာတ်ရုံထဲမှာ မင်း လိမ္မော်သီး ရောင်းချင်တယ် ဆိုလှင်တော့ ဖြစ်အောင် ငါစီစဉ်ပေးနိုင်ပါ့ကယ် လိနို’

လိနိုက တစ်ထိုင်တည်း သဘောတူလိုက်သည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ ဘာလုပ်ရလုပ်ရ၊ ဘယ် သွားရ သွားရ ဘာကိုမျှား ဂရုစိုက်နေရဦးမည်နည်း။

‘မင်းကို သစ်သီးသည် မော်လိက သင်ပြပေးအောင် စီစဉ်ပေးမယ်’

ဟု ဆက်ပြောသည်။

လိနိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ စိတ်မဝင်စားပါ။ သစ်သီး ရောင်းသော မော်လိကသည် သစ်သီးသည်များထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးကို သူ ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

အပြင်က သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် သစ်သီးဝင်ရောင်းချင်၍ မဖြစ်နိုင်။ သူတို့က လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကီလီဂဗူး၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ လိနိုသည် ဇာတ်ရုံထဲမှာ လိမ္မော်သီး ရောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ အခြား မိန်းကလေးများကဲ့သို့ပင် ကိုယ်ရောင်းကုန်ပစ္စည်းကို တစာစာ

အော်ပြီး ရောင်းချစားသောက်ရသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

လိမ္မော်သီးရောင်း ခြင်းသည် သမာအာဇီဝ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ကျေနပ်သည်။

သူကဲ့သို့သော ရုပ်ရည်လှပချောမောသူ တစ်ယောက် အနေဖြင့် မကောင်းမှုဖြင့် အသက်မွေးဖို့ လွယ်ကူသည်။ ငတ်ဝန်းကျင်ကြီး တစ်ခုလုံးကလည်း မကောင်းမှုဘက် ရောက်အောင် တွန်းပို့နေသည်။

သို့သော် သူ ကြံ့ကြံ့ခံကာ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ပ လုပ်ကိုင်စားသောက်သည်။

သူနှင့် လုပ်ငန်းတူဖြစ်သော အခြား လိမ္မော်သီးသည် မိန်းကလေးများက သူ့အကြောင်း အမနာပများ ပြောကြသည်။

မကြားတကြား ရန်စသည့်အခါလည်း စသည်။ သို့သော် အားလုံးကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

မနာလိုစိတ်ဖြင့် ထိုသို့ပြောကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိနို သိသည်။

မနာလိုစိတ်များ၏ ရိုက်ပုတ် ထုသောင်းမှုကြောင့်ပင် သူ လိမ္မော်သီးသည်ဖြစ်လာရသည် မဟုတ်တော့

နောက်ပြီးတော့ မကြာခင် ပြုံးတတ်သော လိနိုက် အပြုံးများသည် ဆိတ်သုဉ်း ပျောက်ကွယ်သလောက် ဖြစ် သွားလေတော့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ထို့ထက် အဆင့်အတန်းမြင့်တက် စိတ်ကြီးဝင်နေတဲ့ကောင်မ၊ ငါ အကေတည်းက သိပ် တယ်ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် ကီလီဂရူးကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ အထိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ သူ့ကို လက်ခံလိုက်ရတာပဲ။

မော်လီက မကျေနပ် ဖြစ်နေသည့် သူ့အပေါ် အသင်း မိန်းကလေးများကို ရှင်းပြသည်။ အားလုံးက လည်း သဘောပေါက်ကြပါသည်။

ထို့အပြင် မကျေနပ်သည်ကတော့ မကျေနပ်သည်သာ ဖြစ်သည်။ မနာလိုသည်ကတော့ မနာလိုသည်သာပဲ ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် ရန်စသည်။ မကြာ တကြား စောင်းပြောင်းသည်။ အချင်းချင်း အတင်းပြော သည်။

အစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် ပြောင်းပြောင်းတင်းတင်းပင် ရန်စ ဖူးသည်ဆို သူတို့ဘက်က အတင်ရဲလာ ကြသည်။

သို့သော်လည်း လိနိုက် သူတို့ရန်ကို လွတ်အောင် ရှေ့ နိုင်ခဲ့သည်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ပဲနေသည်။ အခြားလိမ္မော်သီး သည် မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ပွဲကြည့်စရိတ် ဖေးကန် ဖျားကြားတွင် ဖင်လှုပ်ခြင်း၊ ဖင်လှုပ်ခြင်းများ ပြု မထိကတိနှင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ် လှုပ်ခြင်းများ ကို လုံး မရှောင်ကြဉ်သည်။

တည်ကြည်သော သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မှီတင်ပေါက် မှုန်းအောင် ထိန်းသိမ်းထားရန် သူ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ် ထားသည်။

ယောကျ်ား တွေကတော့ လိနိုက် အလွန် အမင် . စိတ် ခင်စားသည့် မျက်လုံးများဖြင့် မျက်နှာတင်မခတ် အကဲ ဆက်ကြည့်ကြသည်။ သူ့ လိမ္မော်သီးများကို အလှအယုတ် ကပ်ယူကြသည်။ လိမ္မော်သီး စားချင်သည်ထက် သူ့ကို နှိပ်ကပ် ကြည့်ချင်ကြသောကြောင့် ဝယ်ကြခြင်း ဖြစ် သည်။ ပြီးတော့ ဖော်ဖော်နှင့် သူတို့အနာမူ အခွာမစ်။ အယူသည့်အချိန်ကို မကြာ ကြာအောင် ဆွဲထားတတ် ကြသည်။

ဝေပါ၊ အရပ်မှာ သူ မနေနိုင်တော့တဲ့ နာနည်းဝယ် မချင်ကျပြီး ဝပ်ညွှန် တည်းခိုခန်းသို့ ပြောင်းရသည်။ အစာအရာရာမှာ ခြိုးခြံချွေတာရသည်။

တပဲပြစ်ပြစ် ယခုလို အစာအရာရာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး အဆင်မပြေဖြစ်နေသည့် အချိန်တွင် အဖတ်နီဆုံး ရိုးရိုး ကုပ်ကုပ်နေမှု ဟန်ကားကျပေသည်။

အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ လိနိုက်လည်း ကောင်းစွာ ဖြစ်သည် စားသောက်နိုင်လာသည်။ အစားအသောက် မသားသောအခါ သူ့ရုပ်က ပိုမိုနက်ထိုင်း ပြန်ထွက် ကသည်။ ယောကျ်ားများက ပိုဆာရိုစိုက်လာကြသည်။

အချိန်တန်လျှင်တော့ မင်းသမီး ပြန်ပြန်ရဦးမည်ဟု ချော်လင့်ချက်ကလေး ထားနေမိသည်။

ထိုသို့ အသားကျနေချိန် တစ်ညတွင် ပွဲခင်းထဲ
ဂေးလံဘတ်ကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။ မှကေး
ဆိုးဝါးကို တွေ့လိုက်ရသိသတဲ့သို့ သူ့ရစ်များ အကြီး
အကျယ် ပိုသွားသည်။

ထိုညက အလွန်ပူအိုက်သော ညဖြစ်သည်။ ရံထဲ
လှည်း လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ရန်ပွဲ တွေကလည်း
တစ်ခြိမ်၊ ခြိမ်းဖြစ်နေသည်။

ယခု တစ်လော အနောက်ဖက်ပိုင်းမှ လူငယ်များ
လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ ရောက်နေကြပြီးတက်လာနေကြသည်။
ဒန်မြို့ပေါ်မှာရှိနှင့် နေထည့်တပ်သားသစ်များ၊ အလုပ်
များနှင့် ညဘိုင်းလိုလို ဇာတ်ရုံထဲမှာ ရန်ဖြစ်နေကြသည်။
သိပ်ကြောတော့သည့်တစ်ရက်ရက်တွင် အဓိကဇာတ်
ကြီးမျိုး အထိ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်တော့မည်ဟု
မုန်းကာ လူအများကစိုးရိမ်နေကြသည်။

အထူးဟန်တွင် လီမောင်သီး ရောင်းနေခိုက် ဂေး
ဘတ်မာနေ့နှင့် သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားဆိုင်မိကြ
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မသိမသာ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာခဲ့
သည်။

ဂေးလံဘတ်ကိုလည်း အလစ်မပေးဝင်မ်း ကြည့်နေ
သေးသည်။

ဂေးလံဘတ်က သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်
သည်။ သို့သော်လည်း အခါတိုင်းကြည့်သလို ရိုးရိုးရ

မျက်လုံးမျိုးတော့မဘုတ်။ မူလရမက် မျက်လုံးများထဲ
တွင် ရန်ငြိုးမားပြာသည့် အကြည့်များလည်း ရောစွက်ပါ
ဝင်နေချေပြီ။

ထိုအကြည့်အကြောင့် လီနို တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။
လူတွေကြားထဲ အတားတိုးပြီး သူနှင့် ဝေးအောင်
ပြေးသည်။ အချို့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ဒူးများကို ရှေ့သို့
အအားထုတ်ထားတတ်ကြသည်။

ထိုဒူးများကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ နေရာရှေ့ရသည်မှာ
လွယ်ကူပါ။

သည့်ကြားထဲတွင် ဖင်ဆိတ်လွတ်လိုက်သည့် လူများ၊
ပေါင်ကိုပုတ်လွတ်လိုက်သည့်လူများ၊ မထိတထိလှမ်းကိုင်
လိုက်သူများကလည်း ပွဲကြည့် ပရိသတ်ထဲတွင် အလွန်
ဆရာများပြားလှလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲလာသည်။ နောက်ကျောက
အင်္ကျီသည် ချွေးများနှင့်အသားမှာကပ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရန်ဖြစ်နေကြသော အနောက်ပိုင်း
သားများနှင့် အလုပ်သင်များသည် ဓားကိုယ်စီနှင့် ဇာတ်
ခုံပေါ် ခုန်တက်သွားကြသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ရှေ့
ဖောက်ရှိ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဓားချင်း ယှဉ်ခတ်ကြသည်။

"ဟေ့ လီ မွန်သီး ဟည်၊ ဧကိုလာဦးဟေ့"

မလှမ်းမကမ်း မှဒယာကျားတစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ
ထပြေး လီနိုကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ ဘေးမှလူတစ်ယောက်
က သူ့ကိုအတင်းဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းနေသည်။

လိနီက ထိုသူရှိရာသို့ တိုး သွားသည်။ လိမ္မော်သီး
ရောင်းဆောင်းမှ စားဝတ်နေရေးပြေလည်မည်ဖြစ်ရာ ထို
ဘယ်လောက်ကျပ်ကျပ် ခေါ်သူဆိုသို့ ရောက်အောင်တော့
သွားရပေမည်။

လူတွေကို ကြည့်ရှုရင်နေရသည်နှင့် ဂေလ်ဘတ်ကို
မျက်ခြည်ပြတ်ကြောညှိနိုင်တော့ပေ။

ဂေလ်ဘတ်က လော့ဒ်ဝီဆင်ဂိမ်းတို့ ထိုင်နေသည့်
သီးသန့်နေရာသို့ သွားနေသည်။

အနားရောက်တော့ ဂေလ်ဘတ်က လော့ဒ်ဝီ
ဆင်ဂိမ်းကို တစ်စုံတစ်ရာပြောသည်။ သူ့ စကားကြောင့်
စောစောကတင်းမာနေသော ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း၏မျက်နှာအရ
အရာမှာ တုန်လှုပ်ချောင်းချားဟန် ပေါက်သွားသည်။
တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် စောစောကထက် ပိုမို တင်းမာလာ
သည်။

သူ့အားမှာ ဘွန်နီဖလိုင်အမည်ရှိ ဗလကောင်
ကောင်တစ်ကောင်ထိုင်နေသည်။ သူ့ကို ဘာ
ပြောသည်သိ။ ဘွန်နီဖလိုင်က ထိုင်ရာမှ ထပေးသည်။
လူရှိနေသော တစ်ခုံကျော်သို့သွားသည်။

လွတ်သွားသည့်ဘွန်နီဖလိုင်၏နံ့မှာ ဂေလ်ဘတ် ဝင်
ထိုင်သည်။

ဘွန်နီဖလိုင်က တစ်ခုံကျော်မှာ ထိုင်နေသော လူကို
ဝင်ခြားနေရာမှ သွားကြည့်ရန် ပြောပြီး တွန်းထုတ်ပင်

သည်။ ထိုသူမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် သူတို့နှင့်
ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွား ရရှာသည်။

လော့ဒ်ဝီဆင်ဂိမ်းတို့လူသို့ ဘာ အခါတိုင်း ညဇက်
သန့်အနက်ပိုမိုနေကြောင်း သတိထားမိသည်မှ အပ
အခြားဘာကိုမျှ လိနီ မြင်ပါ။

ဂေလ်ဘတ်၏စကားကြောင့် ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း အကြီး
အကျယ်မျက်နှာပျက်နေသည်။လိနီက သူ့ကို လှုပ်အလယ်
တွင် အရှက်ခွဲခဲ့ပြီးပြီ။

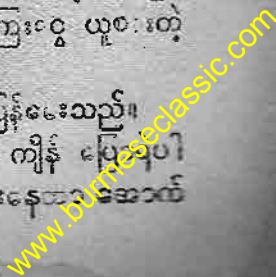
ယခု ဂေလ်ဘတ်ပြောပြနေသည့် အကြောင်းများကို
ကြားရသောအခါ ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း၏ ငှက်ဖျား မှငြိမ်းနိုင်
သေးသောမီးကိုလောင်စေဆီထပ်လောင်းပေးသလို ဖြစ်
သွားတော့သည်။

လိနီနှင့်အောက်စပိုမြို့မှတုန်းက အကြိမ်ကြိမ် အတူ
တူအိပ်ခဲ့သည့်အကြောင်း ဂေလ်ဘတ်က ပြောလိုက်
သောကြောင့် ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း၏အသည်းကို ကျွတ်ခတ်သွား
ခြင်း ဖြစ်ပေသော့သည်။

ခင်ဗျားပြောတဲ့စကား မှန်နိုင်ပါ့မလားဗျား၊ ကျွန်
တော်တို့ရဲ့မယ်သန့်ရှင်းကြီးက အခဲကြေးငွေ ယူစားတဲ့
ပြည့်တန်ဆာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက ယော်ကြည်နိုင်သလိုပြန်မေးသည်။

‘သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျား၊ ကျွန်တော် ကျိန် ပြောခဲ့ပါ
တယ်၊ လိနီဆိုတဲ့ကောင်မ ပိုက်ဆံရှာစားနေတာ အောက်

စိတ်နှစ်မြို့လုံးသိတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ သူ့ ပြည်ထောင်စု
ဆာဆိုတာ တစ်မြို့လုံး ကလေးကအစ သိနေကြတာပါ။
ဂေးလ်ဘတ်က သွက်သွက်လက်ကြီး ပြောနေသည်။
ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်သည်။

‘စီလိုဆိုယင် ဇီလန်ဒန်မြို့ရက်လာတာ့ ဘာကြောင့်
ကျွန်တော်တို့အပေါ် သူကကန်နဲးကြီးခန်းကြီးလုပ်နေတာ
လဲ၊ အဲဒါလေးကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါ
ဦးဗျာ’

ဂေးလ်ဘတ်က ပခုံးတွန့်သည်။
‘အောက်ဖျိုမြို့ဆိုတာ လန်ဒန်နဲ့အဝေး ကြီးမှာ ကျန်ခဲ့
လေပြီဗျာ၊ ဒီမြို့ရောက်လာတော့ သူ့ ကိုယ်သူ အဖို့ဆိုယင်
ရင်ဖို့တောင်မသွမ်းသေးတဲ့ အပျိုစင်ကလေး ယောင်ဆောင်
တာပေါ့၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အပိုင်ဖမ်းဖို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်
လေ၊ နံလံဝင်းယဲ ဘုရင်ကို အပိုင်ဖမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား၊
အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် အားလုံးအပေါ်မှာ မောက်
မာနေတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းသည် လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် သူ့
ပေါင်ကို ပြန်ခေါက်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုယင်တော့ မစ္စလီနီကို သင်ခန်းစာကလေး
တော့ပေးရတော့မှာပဲ’

ဟု ခပ်လေးလေးပြောသည်။

‘သူ့ကိုငွေကြေးပေးလို့တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
သူ့ကိုယ်သူ့အပျိုစင်ယောင်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား၊

ဒါကြောင့် ကိုယ်ကပါ ရောပြီး အပျိုစင်လိုဆက်ဆံမှ ဖြစ်
မယ်ထင်တယ်’

ဂေးလ်ဘတ်က သတိပေးစကားပြောသည်။

‘ငွေပေးဝယ်ဖို့လား၊ ယောင်လို့တောင် ဝိတ်မကူးမိ
ပါဘူးဗျာ၊ ဒီထောင်မအပေါ်မှာ ကျုပ်က သိပ်ကို
အောင်းအောင်းမုန်မုန် ဆက်ဆံခဲ့မိတာကိုပဲ အသည်းနာ
ညို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတာပါ’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောသည်။

ဂေးလ်ဘတ်ကြားချင်သည်မှာ ထိုစကားများပဲဖြစ်ပါ
သည်။

ထို့ကြောင့် ယေးကျားချင်းသာသိအပ်သည့် လိနို၏
ကျွဲဂှက်သော ထူးခြားချက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပြော
ပြနေသည်။

‘သူ့ ထူးခြားချက်တွေ အားလုံးဟာ ကျုပ်တို့လူတွေ
အကုန်လုံးအတွက် ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပုံပါအောင်
ဆုပ်ပြီး သူ့ဗူးကိုသူပြန်ထုနေရင်းက ပြောသည်။

ဂေးလ်ဘတ် အများကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ ထို့
ကြောင့် ကိုယ်ကိုခပ်လျော့လျော့ထိုင်ပြီး နောက်သို့ မှီခို
လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်သူဟာ
ယေးကျားတစ်ယောက်နဲ့ လင်မယားလို အတူတူနေတဲ့
အကြောင်းတော့ သူဝန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ’

ကြာပွတ်ကလေး၊ ရှေးအရသာက ဝန်ခံချင်လာအောင်
ပန်တီးပေးပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ အသာကြည့်နေပါ။
ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် အလေးအနား
ပြောနေသည်။

‘လိနီဟာ မင်းကိုအမြဲ နမ်း အရှူးလုပ်လုပ်သွားတယ်
နော်၊ မင်းကမ်းလမ်းတိုင်း အမြဲပုတ်ချပစ်တယ်၊ ဒီကနေ
လဲ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင်တော့ အဘော်ကြီးဂရုစိုက်နိုင်
ဖြစ်မယ်၊ ဟား...ဟား သိပ်တော့မလွယ်ဘူး’

ရှေ့ခုံမှာထိုင်ပြီး ငြိမ်နားထောင်နေသော ဒီကွင်စီက
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်ရင်း ပြော
သည်။

‘ဘယ်တော့မှ ဖြစ်စေရဘူး။ ဒီကနေညကိုသင်ခန်းစာ
ထောင်းထောင်းပေးရမယ်၊ အား...ဒီနေ့ည မဖြစ်နိုင်
သေးပါဘူး၊ နယ်ကလူကစ်ယောက်လာစရာရှိတယ်၊ ဘုခင်
မျက်နှာသာပေးတာ ခံထားရတဲ့လူလေး၊ သူ့ကို ညှဉ်း
ဦးမှာပါ၊ အင်း...အရေးထဲမှ လာတိုက်ဆိုင် နေပြန်တာ
ကို...’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း၏ခေလသံသည် ချက်ချင်း စိတ်ပျက်လက်
ပျက်အသံမျိုးသို့ ပြောင်းသွားလေသည်။

ဂေးလ်ဘတ်က နားစွင့်နေသည်။ သူ့စကားကြောင့်
လန်ဒန်မြို့သို့ ရောက်လာတတ်သူများကို သူတို့အချဉ်ဖမ်း
နေသည့်အကြောင်း ခိုပိစားလိုက်မိလေသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နယ်မှ လန်ဒန်သို့ ရောက်
လာသူများမှာ များပြားလှသည်။

ဝိပွားများလုပ်ငန်းအတွက် မှုကြီးမတ်ရာသေ့နာပတိ
များနှင့် ရင်းနှီးရေးအတွက် အချို့ကဘုခင်နှင့်ရင်းနှီးစွာ
ဆက်ဆံနိုင်ရေးအတွက် အချို့ကလည်း ဒီနန်းတော်တိုင်း
မှာ ဝင်ဆံ့ ခိုင်းရေးအပူက စသည်ဖြင့် အကြောင်းအမျိုး
မျိုးကြောင့် လာရောက်တတ်ကြသည်။

အချို့ကမူ ဘုခင်နှင့် ရင်းနှီးပြီးသားသူများ ဖြစ်
သည်။

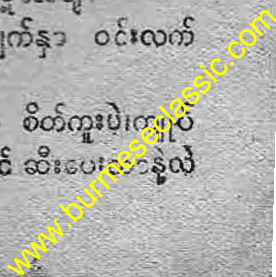
ယခုဝိလ်ဆင်ဂိမ်း၏ စကားကို သူတို့
အမဲဖမ်းနေကြအကြောင်း ဂေးလ်ဘတ် သဘောပေးကံ
သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကဝိလ်ဆင်ဂိမ်းဘက်တိုးပြီး ပြောလိုက်
သည်။

‘ဟာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ည အကောင်အထည် မဖော်ရမှာလဲ
ဗျာ၊ ဘုခင်က မျက်နှာသာပေးထားဘယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျား၊ ရွဲ
ညှော်သည်ကို အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းနဲ့ ညှော်ခံပေါ့၊
အကောင်းဆုံးပစ္စည်းဆိုတာ လိနီဖေ့ဖို့ခလဗျာ’

ယုံစကားကြောင့် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း၏မျက်နှာ ဝင်းလက်
သွားလေသည်။

‘ဟုတ်တာပဲ၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ၊ ကျုပ်
ညော်သည်ကို အကောင်းဆုံးလက်ဆောင် ဆီးပေးတာနဲ့လဲ
တူသွားတာပေါ့ဗျာ’

‘ခင်ဗျား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားအောင် လိနီ
ဘယ်ဘက်မှ မလုပ်ဘူး၊ ဒါမျိုး အင်မတန်ကျွမ်းကျင်
ညှော်သား အပေါ်မှာ ခင်ဗျား မျက်နှာ မပျက်စေရဘူး၊
လိနီအကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိတယ်’

‘ခင်ဗျားပါ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဂေးလိဘတ်
ပွဲသက်တစ်ခုကို အတူတူနဲ့ကြတာပေါ့’

ဝီလီဆင်ဂိမ်းက ဖိတ်သည်။

ဂေးလိဘတ်က အားပါးတရ ငှာသည်။

သို့သော်လည်း သည်လို ဖိတ်ခေါ်ချက်မျိုးကိုတော့
လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် သူ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ပါသည်။

‘ဟား...ဟား... ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတူနဲ့လိုက်ချင်ပါ
တယ် ဝီလီဆင်ဂိမ်း၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မှာလဲ အစီ
အစဉ်တစ်ခုက ရှိပြီးသား ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် အစီ
အစဉ်ကလဲ အင်မတန် ဝင်းမုည့်နေတဲ့ သစ်သီးတစ်လုံး
ဆိုပါတော့၊ အိမ်မှာကို အဆင်သင့် ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်
တော် အပြန်နောက်ကျယ်တောင် အကြီးအကျယ် စိတ်
ဆိုးလိမ့်မယ်၊ ဟား...ဟား...ခင်ဗျားကိုစွန့်သော အောင်
မြင်အောင် လုပ်ပါ၊ လိနီကတော့ သူ့ဟာပျိုငင်ကလေး
ယောင် ဆောင်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မကြာခင်
ကိုယ်တွေ့ကြုံရပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ဟာ အင်မတန် ဝါရင့်နေ
တဲ့ ပြည့်တန်ဆာ တစ်ယောက်ပါဗျာ’

‘အေးဗျား၊ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတဲ့အတွက် ဝမ်း
သာပါတယ်၊ ခင်ဗျားကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်’

အိမ်ဟာ ခင်ဗျားအတွက်တော့ အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်
ထားတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပါရစေ ဂေးလိဘတ်’

‘ခင်ဗျား အင်မတန် စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်
တဲ့လူပဲ၊ ကဲ... သွားဦးမယ်ဗျာ၊ အားလုံးပဲ၊ ဒီပြဇာတ်စာ
ကြည့်တဲ့အကြိမ်ပေါင်း ဘယ်လောက်များသလဲဘဲတော့မသိ
ဘူး၊ ဇာတ်ကောင်တွေပြောတဲ့ စကားအားလုံး အလွတ်ရ
နေပြီ’

ဝီလီဆင်ဂိမ်းနှင့်သူ လူများက ဂေးလိဘတ်နဲ့ဆက်
သည်ကို အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြု
ကြသည်။

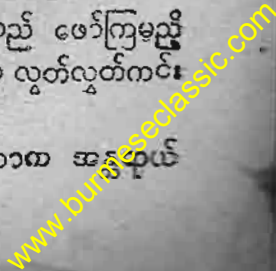
ဂေးလိဘတ်လ ထိုင်ရာမှထပြီး လူတွေကြားထဲ တိုး
သွားလေသည်။

မိန်းမတို့၏ ခူးများ ပေါင်များနှင့် တွေ့သောအခါ
ခပ်သာသာလေး ဖိတိုးရင်း ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ သူ
ထွက်ခဲ့သည်။

လိနီသည် တစ်နေ့သောအခါတွင်ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင်
ဖမ်းစားနိုင်ကောင်း ဖမ်းစားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အကောင်အထည် ဖော်ကြမည့်
ပွဲတော်ထဲတွင် သူမပါပဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာ လွတ်လွတ်ကင်း
ကင်း နေချင်သည်။

ဘေးက ပဲ့ကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် နေတာက အန္တရာယ်
ပိုကင်းကြောင်း သူသိသည်။

၈၇၆ အထောက်အကူ လှအောင်

ဘုရင်ထံ လီနို အစားဝင်ပြီးသည့် အကြောင်းနှင့် ဘုရင်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် ပေးလိုက်ကြောင်းများကို ဂေလ်ဘတ် ကြားပြီးပြီ။

ဒါလောက်မှာနကြီးတဲ့အောင်မ ဒါလောက်ဆတ်ဆတ် ထိခံတဲ့ကောင်မ၊ ဒီညတော့ တွေ့ကြုံရောပေါ့၊ ဝမ်းသာအားရစိတ်ဖြင့် တွေးခင်း အငှား မြင်းရထားဖြင့် ဂေလ်ဘတ်မှာနေတဲ့ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂီမ်နှင့် လီနိုဖုရင့်ဖို့တို့ မှတတ်မတ် တွေ့ ဖြစ်ကြမည်ဆိုလျှင် သူက အလွတ်ကြီး ဖြစ်နေမည့် အကြောင်းကို စဉ်းစားမိရင်လည်း သဘောကျလာမိလေသည်။

*

အခန်း ၂၉

လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂီမ် တို့ လူသိုက် ဘာကြံအည် ချိပြီး ဘာတွေ့စိစဉ်းနကြောင်းကို လီနိုမသိပါ။

လီ. မွန်သီးပန်းကို လက်ထစ်တက်မှ တစ်ဘက်သို့ ပြောင်းခင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြားမှာ လျှောက်ရောင်းသည်။

ထိုအခိုက် ချိပြင်သို့ ဂေလ်ဘတ် ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားပါ၏။

ထိုအချိန်ကလေးများပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ခြေထောက်ကို တက်နှင်းလိုက်သဖြင့် ဂေလ်ဘတ်ကို မေ့သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

လိနို၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်
နေသူကလေး? ဘော့ဒ်ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘာတွေ့တပြန်နေသည်ကို သူ စိတ်
ဝင်စားပါ။ ဇာတ်ခုံဘက်သို့ လုံးဝ မျက်စိမကစားပါ။

တကယ်တော့? ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ပြကွက်များသည်
စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးအကွက်များ ဖြစ်သည်။

မြေလျှိုးမိုးပျံသွားသော အခန်းများကို ဆန်းပြားစွာ ပြ
သထားသည်။ မြေလျှိုးသည့် အခန်းတွင် ဇာတ်ခုံကြမ်း

ပြင်မှာ အံ့ဖုံးလုပ်သားပြီး ဇင်ဒါအောက်သို့ ဆင်းသွား
သည်။

မိုးပျံသည့် အခန်းတွင်မူ ကောင်းကင်ကြိုးများ တပ်
ဆင်ပြီး နေရာရွှေ့ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

တိမ်လိပ်များ ပုံဆွဲထားပြီး ထိုတိမ်လိပ်များကလည်း
ရွှေ့လျားနေသည်။

သို့သော် ဒါတွေကို ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းနည်းနည်းကလေးမှ
စိတ်မဝင်စားပါ။

အလွန်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသော လိမ္မော်သီးသည်
ဆလေးကိုသာ တပ်မက်သည့်မျက်လုံးများ၊ လက်စားချေ

လိုသည့် အကြည့်များဖြင့် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရှု
အကဲခတ်နေလေသည်။

သူ စိတ်တွေ အရမ်းကောရော လှုပ်ရှားနေသည်။
ထို့ကြောင့် လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် သူ့ နှုတ်

ဂေါင်းကို အဆက်မပြတ် ခေါက်နေမိသည်။

အတော်ကြီးကြာတော့မှ သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းနိုင်
တော့သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို အာရုံစူးစိုက်

ပြီး စဉ်းစားနိုင်တော့သည်။
ကုန်သွယ်ရေး ပြဇာတ်သည် အသံပေါင်းစုံဖြင့် အလွန်

ဆူညံသည့်ပြဇာတ်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် မိုး
ချုန်းသံများဖြင့် အဆူညံသုံးဖြစ်သည်။

အနားမှာရှိနေသည့်တပည့်နှစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောပြလိုက်သည်။ တပည့် နှစ်ယောက်က ပြန်လုံး

ကောင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်ဆို အားရပါးရ ရယ်
မောကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

‘ရှေ့က မကွယ်နဲ့ဟေ့၊ ထိုင်ကွ... ထိုင်’
နောက်ဘက်မှ လူများက ပိုင်းအော်ကြသည်။ တပည့်

နှစ်ယောက်က လူတွေကြားထဲတိုးပြီး ဇာတ်ရုံ ဆပြင်သို့
ထွက်သွားကြသည်။

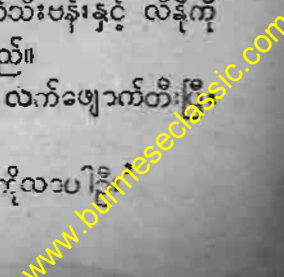
ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း စိတ်အေးသွားသည်။ ထို့ကြောင့်
ထိုင်ခုံမှ ညက်ဆောင့်သက်သာ မှီထိုင်ပြီး ပြဇာတ်ကို ပြန်

ကြည့်နိုင်တော့သည်။ ပြဇာတ်ဆုံးခါနီး အချိန်အထိ သူ
စောင့်နေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် လိမ္မော်သီးပန်းနှင့် လိနိုကို
မလှမ်းမိကမ်းမှာ လှမ်းဝတ္တလိုက်ရသည်။

သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ လက်ဖျောက်တီးပြီး
လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဟေ့... လိမ္မော်သီးသည်... ဒီကိုလာပါနီ...’

ခေါ်သံကြားသောကြောင့် လိနီ လှည့်ကြည့်သည်။
ခေါ်သူမှာ ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ
မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ မျက်နှာ ချို
သွေးနေသည်။

ကျုပ် မြင်းရထား ဆိုကို သွားပို့ပေးနိုင်မယ်ဆိုလျှင်
မင်းလိမ္မော်သီး အကုန်လုံးကို ဝယ်လိုက်မယ်

ဟု သူက ပြောသည်။

‘တိုးတိုးဟေ့... တိုးတိုးပြောပါ။ ဟေ့ လိမ္မော်သီး
သည် ရှေ့က တည့်တည့်ကြီး ကွယ်နေတယ်၊ ဘာမှမမြင်ရ
တော့ဘူးကွ၊ ဘေးဖယ်စမ်း’

နောက်ဘက်မှ ရှိနေသည့် ပရိသတ်လည်း နည်း
နည်းကလေးမှ သည်းမခံ၊ တအော်တည်း အော်ကြ
သည်။

နောက်ကလူများ မြင်သကဲ့သို့ လိနီက ဘေးသို့
နည်းနည်း တိုမ်းဖယ် ပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘာ
ဆက်လုပ်ရမုန်း မသိဘဲ ယောဘင်ကန်းကန်းဖြစ်နေသည်။

လော့ဒ်ဝိတ်ဆင်ဂိမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူကြားဖူးသော
သတင်းများ ခေါင်းထဲသို့ စုံပြုံဝင်လာသည်။

သူတို့လူသိုက် အမြဲတမ်း အရက်မူးနေကြသည့် အ
ကြောင်း၊ မိန်းကလေး များကို အုပ်စုဖြင့် ဝိုင်းဝန်းအနိုင်
ကျင့် ဖျက်ဆီးနေကြသည့်အကြောင်း၊ သူတို့ ဖျက်ဆီးမှု
ကြောင့် ဘဝပျက်ဆုံးသော မိန်းကလေးတွေ များလှပြီ

ဆိုသည့်အကြောင်းများသည် မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေ
သည်။

ထိုဇာတ်လမ်းများကို လိနီအနေဖြင့် မယုံကြည်စရာ
သာအကြောင်းမျှ မရှိပါ။ ထိုသို့သော သတင်းဆိုးများ
ကြားရသောအခါ မိမိရပ်ရွာသို့ ပြန်ပြော သွား သည့်
အယ်မာလစ်ဗယ်လ်၏ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရသေး
တော့သည်။ ငရဲပြည်မှ အယ်မာ လွတ်မြောက်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဇာတ်ရုံထဲမှာ လိမ္မော်သီး ရောင်းနေရင်းဖြင့်လည်း
ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းကို သတိထားပြီး အမြဲတမ်း ဝေးဝေးက
ရှောင်ခဲ့သည်။ သတိမလစ်တမ်းလည်း ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သူ့အကြည့်များကို လိနီ အလွန်ရှုံ့မုန်းသည်။ ဘယ်
တုန်းကမှ ရိုးသားစွာမကြည့်။ မွက်ခိုးများဝေနေသည့်
မျက်လုံးများဖြင့်သာ ကြောက်မက် ရွံရှာဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် ကြည့်မြဲဖြစ်သည်။

ယနေ့ညလည်း သူတို့နေကျ ပေါင်းဟောင်း သင်း
ဟောင်းများနှင့်အတူတူ ပဲ့လာကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
သူ့အပေါင်းအသင်းများကို လိနီ တောင်းဆောင်း သိ
နေပြီ။

သူတို့ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ခေးသမား ဧီကွင်စီ၊ လူရှပ်လူပေဖြစ်သည်။ သို့သော်
လည်း ခေးရေးအရာတွင် လန်ဒန်မြို့၌ အဘော်ဆုံးအဖြင့်
နာမည်ကြီးသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်

လိနီကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးစိမ်းများက လိနီကို ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြစ်မှားနေကြောင်း ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ပထမဆုံး ရုပ်ကို ကြည့်ရုံနှင့် အဘယ်မျှ ယုတ်မာကြောင်း ထင်ရှားစွာ သိသာနိုင်သည်။ လူပေါ်ကြော့ဖြစ်သည်။ လိနီကိုမြို့ပေါ်မှာ ရှိသည့် မှားကောင်းမှုနှင့် အသက်မေးသော အိမ်များသို့ ဝင်ရောက် ရမ်းကားစော်ကားစွာ ဖြစ် ထိုအိမ်မျိုး ထပ်ဝက်ကျော် သူ့ကို အဝင်မခံဘဲ သပိတ်မှောက်ထားကြသည်။

လိနီကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး မိုက်ကြည့် ကြည့်တည်း။ လိနီက သူ့ကို အမြဲတမ်း ပမာမခန့် လုပ်ခဲ့သောကြောင့် သူ စိတ်နာနေသည်။ အခွင့် ကြုံလျှင် ကောင်း ကောင်း ချောမဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။

အယ်လီမာရိုက်စ်၊ တောသူငွေသား ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားက ကံကလေးဖြစ်ပြီး အပြောအဆို အထိုင် ရိုင်းစိမ်းသည်။ လိနီကို စားစော့ဝါးစော့ဝါး ကြည့်နေသည်။ လိမ္မော်သီးသည်ကို လူအဖြစ် မမြင်ဘဲ လိမ္မော်သီးအဖြစ်မြင်ကာ အခွံ နှာစားတော့မှာလား ဆို ထင်မှတ်မှားနေသည်။

ဘွန်နီဖလိုင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အလွန်ထွားကျယ်ကြီးမားသော လူတို့လူကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ လူအဖွဲ့ရှေ့တွင် လိနီ အစ်ခါ လမ်းပိတ်မိသောကြောင့် သူ

နှင့်ကိုင်ပြီး အဖတ် ခံရဖူးရာ ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်လိုက်သား ထင်ရှားလာကံအောင် သန်မာကြမ်းတမ်းသည်။ သူ့ရှေ့မှ ကာသီး ကာဆီး လုပ်နေသော ခင်းထမ်းလေး တစ်ယောက်ကို လတ်သီးနှင့်ထိုးလိုက်ရာ မေးရိုး ပျက်သွားဖူးသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သူ့အင်္ကျီနာကြီး လိနီကံသို့ လှည့်လာကာ စိုက် ကြည့်နေသည်။

သူတို့တို့နေကျ ဖတ်ခြား နှစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သူ့ ထိုနှစ်ယောက်ကို လိနီမတွေ့တော့။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စောစောစောစော ပြန်နှင့်ကြပြီထင်သည်။ မထင်လွှား မောက်မာလွန်းသည့် ဝိတ်ဆင်ဂိမ်းကို အသာကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

လူပုံအလယ်တွင် အရှက် ခွဲတားသောကြောင့် မိမိကို မှန်းနေမှန်း လိနီသိသည်။ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာ ကားတော့ ပေါ်ပြီ။ သို့သော်လည်း မိန်းကလေးပေါင်း များစွာ ကိုယ်ထုတ်ဆီးခဲ့သည့် ကံစွနှင့် ပတ်သက်၍တော့ လိနီက မြည်းနည်းကလေးမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

သူ့ကို အရှက် ခွဲခွဲခြင်းကို နည်းနည်း ကလေးမျှ အောင်စာရခို၊ လိုအပ်ဦးမည်ဆိုလျှင် လုပ် အရှက်ခွဲဖို့ နည်းနည်းနည်း တားလေးမျှ လက်နှေးလိမ့် နည်းနည်းနည်း ပညာသင်မျှ အုပ်စုဘက်မှ အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အ

နှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ် နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အနောက်ပိုင်းသား များနှင့် ပညာသင် များမှာ တခြမ်းခြမ်း ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ ယခု တစ်ယောက်ချင်း ဖြစ်နေရာမှ ခဏကြီးလျှင် အုပ်စုလိုက် ဖြစ်ကြပေဦးမည်။

အရင် တစ်ခါလည်း သည့်လိုပဲ တစ်ယောက်ချင်း ဖြစ်ရာက နောက်တော့ အုပ်စုလိုက် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ ကြားထဲမှာ လိနို ညပ်နေပြီး လိမ္မော်သီးဖန်း မှောင်ကျကာ လိမ္မော်သီးအားလုံး နင်းပြားဖြစ်ကုန်ပြီး အရင် ပြုတ်မတတ် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက တစ်ချက်သမ်းသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း လိမ္မော်သီး ရောင်းမှာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ခြားက ဝယ်လိုက်ရမလား’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက စိတ်မရွည်သလို မေးသည်။

ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်မှာ ရှိနေသည့် သူ့ မြင်းရထား အရောက် သွားပို့ ပေးဖို့ဆိုသည်ကိုတော့ လိနို မလိုပဲချင်ပါ။ သို့သော်လည်း ပြဇာတ်က ယခုထက်ထိ ဇာတ်သိမ်းခန်း မရောက်သေး။ ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းနှင့် သူ့ အဖွဲ့သည်လည်း ပြန်ဦးမည်ဟုတ်။ ပြဇာတ်မပြီးခင် သူတို့ပြန်လေ ချေချေ။

ရောင်းချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

လိမ္မော်သီးအားလုံးကို အပြတ်ယူမည်ဆိုတော့ ရောင်းချင်စရာလည်း ဖြစ်လာသည်။

အနောက်ပိုင်းသားများနှင့် ပညာသင်တို့ ရန်ပွဲက အဓိကရုဏ်းကြီး ဖြစ်လာနိုင်သေးသည်။

လိမ္မော်သီးအားလုံး ပြတ်သွားလျှင် အိမ်စောစော ပြန်နိုင်သည်။ စောစော အိပ်စက်အနားယူနိုင်သည်။

အထီးကျန်ဘဝတွင် အချိန်ရှိသမျှ အိပ်ပျော်နေခြင်းသည် အထိုက်အခလျှောက် သက်သာမှုကို ရစေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

‘ကျုပ် မြင်းရထားခောင်းတဲလူကို လိမ္မော်သီးတော့ သွားပေးလိုက်ပါ’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက ပြောပြောဆိုဆိုလိနို၏လက်ထဲသို့ ငိုက်ဆဲ ကျိုးထည့်ပေးသည်။

လိနိုက သဘော တူလိုက်ပြီဟု ယူဆလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဇာတ်ခုံဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်သွားကာ အိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေတော့သည်။

သူ့ အမူအရာက လိနိုကို သွားတော့ဟု ပြောလိုက်သိ သကဲ့သို့ရှိချေသည်။

မှန်ပါသည်။

သူ့ မြင်းရထားဆီ သွားပေးပေးပေးတော့မည်။

ဘာကိုမျှ ကြောက်နေစရာ မလိုပါ။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းနှင့် သူ့ အပေါင်းပါများသည် ဇာတ်ရုံ မှာ ဆက်နေကြဦးမည့်ပုံမျိုး ပေါက်နေသည် မဟုတ်ပါ။

ယနေ့ည ပျော်ငါးစရာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
ယောက် သူတို့မှာ ရှိပြီးဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်
ခါးလောက်အထိကန်သည် လိမ္မော်သီးများကို အကုန်
ခြင်းသည် သူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသည့် အမျိုးသမီး
မျက်နှာလုပ်ပုံသာ ဖြစ်ရပေမည်ဟုလိန့်က စဉ်းစားကြ
သည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ် ကြားထဲမှ လိန့်တိုးထွက်ခဲ့သည်။
ဇာတ်ရုံပေါ်မှာ အထောက်အပံ့နေပြီ။

ဇာတ်ကောင်များသည် အမျိုးကြားလောက်အောင်
ဇာတ်ဝင်စကားများကို အတော်ကြီး အော်ဟစ်ပြော
ကြသည်။

အလွယ်တကူပင် ဇာတ်ရုံအပြင်သို့ ရောက်လာသည့်
ပြီးတော့ ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း၏ မြင်းရထားကိုလည်း အလွယ်
တကူပင် ရှာဖွေတွေ့ပါသည်။

သူ မြင်းရထားကို အနီးဆုံးရဲရဲကြီး သုတ်ထား
လူတိုင်းသိကြသည်။

ယခုမူ ဇာတ်ရုံအဝင်ပေါက်နားမှာ ကပ်ပြီး လာ
ထားသောကြောင့် ပို၍ အရှာရလွယ်သွားပေသည်။

မကြာခင်ပြဇာတ်ပြီးတော့မှ မို့ ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း ထွက်
လာလျှင် အလွယ်တကူ မြင်းရထားပေါ် တက်နိုင်အောင်
အပေါက်ဝမှာကပ်ပြီး ရပ်စေ ငံ့နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဇာတ်ရုံထဲမှာ ပွဲကြည့်သူခင်း ရန်ဖြစ်နေကြ သောကြောင့်
ထိုသူများကြားမှ အထောက်အပံ့ တိုးထွက်ရပေလိမ့်မည်။

လိန့်က မြင်းရထားဆီသို့ ခပ်သတ်သုတ် လျှောက်သွား
ပြီး ရထားမောင်းသူကို လိမ္မော်သီးများ လှမ်းပေးသည်။
ရထားမောင်းသူက အောက်သို့ငုံ့ပြီး လိမ္မော်သီးများ
လှမ်းယူနေသည့်အချိန်မှာပင် မြင်းရထားတံခါး ဝုန်းခနဲ
ပွင့်သွားကာ လူနှစ်ယောက်ခုန်ထွက်လာသည်။

ဟက်ဂတ်နှင့် လိုင်မွန်တို့နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းလိန့်
မျက်ချင်း မှတ်မိလိုက်ပေသည်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းအနားမှာအမြဲရှိကြသည့် အနီးကပ်သက်
တော်စောင့်များ ဖြစ်ပြီး ယနေ့ည လိမ္မော်သီးဝယ်စဉ်က
ပျောက်နေသူနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လိန့်က ကုန်းအော်လိက်သည်။
ထွက်ပြေးဖို့ နောက်ပြန်လှည့်သည်။ ထက်ထဲကလိမ္မော်
သီးဗန်း လွတ်ကျသွားသည်။

လိပ်သည်ကျောက် ခင်းထားသည့် ငမ်းပေါ်မှာ
ဥဒဟို လိမ့်ကုန်ကြသည်။

လိုင်မွန်က ခုန်အုပ်သည်။

လိန့်ပခုံးတစ်ဘက်ကို အုပ်မိသွားသည်။ တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ်ကြီး အုပ်ကိုင်လိုက်သောကြောင့် လိန့် အလွန်
နာကျင်သွားသည်။

လိုင်မွန်က သူ့ဘက်သို့ ဆွဲသွယ်ယူသည်။

လိနီမှာ မြေပိုင်နှင့်ခြေထောက်လွတ်သွားပြီး လဲသွား
တော့လို ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ဟက်ဂတ်က ကျန်လက်တစ်ဘက်ကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့်မလဲဘဲ လေ့ထဲမှာ မြောက်သွား
သည်။

လိုင်မွန်နှင့် ဟက်ဂတ်က သူ့ကို မြင်းရထားထဲသို့ ဆွဲ
သွင်းသည်။

လိနီ အသံကုန်အော်ခြင်းကို လူတိုင်း ကြားလောက်
ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အော်လိုက်သည့် အချိန်မှာ
ပင် ဇာတ်ရုံထဲမှ မိုးခြိမ်းသံများကျယ်လောင်စွာ အဆက်
မပြတ် မြည်ဟည်းသွားရာ သူ့အော်သံမှာ ထိုအသံများ
အောက်တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လိနီကို မြင်းရထားဆီသို့ ဒယွင်တိုက် ဆွဲယူနေချိန်မှာ
ပင် အနောက်ပိုင်း သားများနှင့် ပညာသစ်များ ထိုးရင်း
ကြိတ်ရင်း ရှိပြင်သို့ အန်ထွက်ကျလာကြသည်။ အပြန်
အလှန်လည်းအော်ဟစ်ဆဲဆိုနေကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဘေးလူ တစ်ယောက်မြင်
သွားလျှင်လည်း လိုင်မွန်နှင့် ဟက်ဂတ်သည် ရန်ပွဲကြောင့်
ကြောက်အားလန့်အားအော်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ရန်ပွဲနှင့်လွတ်ကင်းသည့်နေရာသို့ ကယ်ထုတ်
ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည်မှာ မလဲ
ပေး

မြင်းရထားထဲသို့ သူ့ကို အသာကလေး သွင်းလိုက်
သည်။

လိုင်မွန်က သူ့ခြေထောက်များပေါ်မှာ ချက်ချင်း
တက်ထိုင်ပြီး ချုပ်ထားသည်။

ဟက်ဂတ်က ဝှေ့ယမ်းနေသည့် သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို
ချုပ်လိုက်သည်။

အလွန်သန်မာသော ယောက်ျားနှစ်ယောက် ချုပ်
ထားသည့်အခါတွင် လိနီ မည်ကဲ့သို့ ရုန်းနိုင်ပါစော့
မည်နည်း။

စတင်တိုက်ခိုက်ရမည့်အချိန်ကို ဝိလ်ဆ်ဂိမ်း အချိန်
ကိုက်ထားခြင်းမှာ အလွန်တရာကို တိကျလှပေသည်။

လိနီသည် လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့ပေး တတ်သော
မိန်းကလေးမဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် ချုပ်ထား
သည့်ကြားမှပင် ရှိသမျှခွန်အားကို အသုံးပြုကာ ဖြစ်နိုင်
သမျှနည်းလမ်းများဖြင့် အစွမ်းကုန်ရုန်းသည်။

လိုင်မွန်၏ လက်တစ်ဘက်ကို တအားကိုက်ချိတ်လိုက်
သည်။

အတော်နည်းသောကြောင့် လိုင်မွန် ဒေါသ ထွက်
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဟက်ဂတ်ချုပ်ထားသည့် လိနီ၏ လက်
တစ်ဘက်ကိုဆွဲယူပြီး နောက်ပြန် လိမ်ချိုးပစ်လိုက်သည်။
ထက်ကျိုးမတတ်ဖြစ်သွားပြီး လိနီမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်

နာကျင်သောကြောင့် ကိုက်ထူးသည့် လိုင်မွန်၏လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသောသည်။ မျက်သုံးမျှားလည်း ပြာသွားသည်။

မျက်သုံးမျှား ပြန်ကြည်လာသောအခါ မြင်းရထား၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မကုန်းမကွအနေအထားမှာ သူ့ကို ရှုပ်ယာ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိလေသည်။ သူ့မျက်နှာအနီးတွင်လည်း ယောက်ျားတို့၏ ဖိနှပ်မျှားတွင် ထပ်ဆင်သားသော မြင်းနှင် သံဆူးတိမျှား အဆောင်တစ်လက်လက်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ပတ်လည်ကို အသာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ နှုတ်ကို တွေ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ထိုသို့ ကြောက်စိတ်ဝင်စအချိန်မှာပင် လူ့ဘီလူးကြီး ဘွန်နီဖရိုင်းရောက်လာပြီး လိုင်မွန်တို့နှင့် ဝှံ့ပေါင်းလိုက်လေသည်။

လီနီကိုငုံကြည့်ပြီး ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော နှုတ်ခမ်းမျှားပြုံးသွားလေသည်။

ခဏကွာတော့ စိတ်ဆင်ခြင် ကိုယ်တိုင် ရောက်လေသည်။ လီနီ အသံကုန် အော်နေသည့်အချိန်မှာ ရောက်လ ခြင်းဖြစ်သည်။

လီနီ...မင်း နေ့ကတစ်ခါထပ်အော်ဦးမယ် ဆိုယင် ဘွန်နီဖရိုင်းက မင်းကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်တော့မယ်။ ဒီလိုအနှိပ်စက်ခံလိုက်ရမယ်ဆိုယင် ကျုပ်တို့နောက်

ကနေပြီး ရထားတင်စီးအပြည့်လိုက်လာတဲ့ အမျိုးသားတွေကို သိပ်အားနာစရာကောင်းသွားမှပေါ့။ သူတို့ကလဲ မင်းကို ကျုပ်တို့လိုပဲ အမ်း စိတ်ဝင်စားနေတာလေ။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက အနူးညံ့ဆုံးလေသံဖြင့် သာယာညင်းပြောင်းစွာပြောသည်။

ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ကို အတူစားသောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အေးစက်သောလေသံဖြင့် ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်သည့် အတွက် ဘယ်တုန်းကမှအလံ့မလံ့ခဲ့သည့် လီနီ၏သတ္တိသည် ထောင်းကနဲပြန်လည်ကြွလာလေသည်။

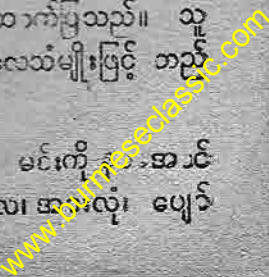
‘လော့ဒ်ပီလ်ဆင်ဂိမ်း။ ကျွန်နာကျင်အောင် ရှင်တို့ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုယင် အဲဒီအကြောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ် ပြန်ကြားမှာသေမျှတယ်’

အာခံသည့်လေသံဖြင့် တင်းတင်းမာမာ ပြောသည်။

‘ဟုတ်လား၊ မင်းဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အခေပေးခံ အမျိုးသမီးမှမဟုတ်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့အတူတူ အိပ်နေတာက နဲ့လ်လေကွာ’

သူက အပြစ်မှန်ကို သတိပေး ထောက်ပြသည်။ သူပြောပုံမှာဘာကိုမျှ ဝရူးစိုက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် တည့်တည့်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလှသည်။

‘နောက်ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တို့က မင်းကို နှိပ်စက်အောင် ကျင်အောင်လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အသံလုံး ပျော်

ပျော်ပါးပါးဖြစ်ကြမှာပါ။ ဒီအကြောင်းကို ဘုရင်မင်း မြတ်ကြားယင်လဲ သဘော ကျ လက်ခံမှာပါ။

ဟု သူ့ စကားကို သံမှန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

လိနီက အားရစိုက်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြန်ကြည့် သည်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ ဇာတ်လမ်း အထွေ ထွေကို သူ့ကြားဖူးထားပါသည်။

မယုံကြည်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းများသည် အမှန်များ ဖြစ်ပါသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားနေတာလဲ’

ဟု လိနီက လေးသံမာမာဖြင့် မေးသည်။

‘အိမ်ကိုပေါ့၊ တခြား ဘယ်ခေါ်ရဦးမှာလဲ’

လိနီက မျက်နှာလှုပ်လှုပ်လိုက်သည်။ လိုင်မွန်၏ ဖိနှပ်မှု မြင်းနှင့် သံဆူးဘီးကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် မည်သို့သော အမူအရာ ရှိနေသည်ကို ဝိလ်ဆင် ဂိမ်း မြင်မှူးစိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း၏ အိမ်သည် လှန်ခန့် တံတားကြီး၏ အလည်လောက်တွင်ရှိသည်။ အိမ်အောက်၌ သိမ်းမြစ်က တသွင်သွင် စီးနေသည်။

သူတို့မြင်းရထား တံတားသို့အဝင်တွင် ဗလကောင်း ကောင်း လူနှစ်ယောက်က မြင်းရထားကို လှော်ရုံ ရှောင် သည်။ သူတို့နှင့် အလွန်နီးသောကြောင့် လိနီက အော် ဟစ် အကူအညီတောင်းဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

သို့သော် ကြမ်းတမ်းသော ဘွန်နီဖလိုင်၏ လက်ထဲ သူ့ပါးစပ်ပေါ်သို့ အလျင် ရောက်လာနေသည်။ လိနီ ကလည်း ရသမျှအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်သော ကြောင့် ဆန်မိဆန်ရာကို ခြေထောက်ဖြင့် စွတ်ကန်သည်။ မည်သူ့ကိုမူ မကန့်မိတ် လှိုင်မွန်၏ဖိနှပ်မှု မြင်းနှင့်သံဆူး ဘီးနှင့်ခြစ်မိပြီး သူ့ ခြေအိတ် စုတ်သွားခြင်းပဲအဖတ်တင် သည်။

တူတစ်လက်ကဲ့သို့ ကြီးမားသည့် လက်သီးဖြင့် ဘွန်နီ ဖလိုင်က ရွယ်သည်။

‘တော်ပါပြီ ဘွန်နီဖလိုင်... တော်ပါပြီ၊ လူကြီး လူကောင်းအစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ည ငါ့ညှော်ခံရော့ရှ်တာ မမေ့ပါနဲ့၊ ငါ့ညှော်သည် အထင်ကြီးသွားစေချင်တယ်၊ ကောင်မလေးကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာ အနာတရတွေ ရှိနေ ယင် ငါ့သိက္ခာကျသွားမှာပေါ့၊ ထားလိုက်...ထားလိုက်’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက လေးပျော့ကလေးဖြင့် လှမ်းတား သည်။

ဘွန်နီဖလိုင်က လက်ကို ပြန်ရှုပ်သည်။ အံ့ကြိတ်နေ သည်။ မြင်းရထားကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲနေသည့် လိနီ၏ ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

မြင်းရထားက တံတားအလယ် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်း၏ အိမ် ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

မြင်းရထားပေါ်မှအဆင်းတွင် နောက်ဆုံး ကြိုးစားခြင်းအနေဖြင့် လိနီက သူတို့လက်ထဲမှ ရုန်းပြေးဖို့ကြိုးစားထားသည်။

သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ပြန်ပါ။ ဘွန်နီဖလိုင်းက သူ့ကိုယ်လုံးကလေးကို အသားကလေး မကောက်ထမ်းပြီး အိမ်ထဲသို့ သွင်းသွားသည်။ အိမ်တံခါးကို အလိုက်သင့် ဖွင့်ပေးသည်။ မည်သည့်နေရာမှ မည်သူ့က ဖွင့်လိုက်ကြောင်းကိုပင် မသိလိုက်ချေ။

သို့သော် ယောက်ျားအိမ်ဖော် တစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ သူ့လာပြီး အယ်မာအကြောင်း စုံစမ်းစဉ်က အယ်မာ ရွာပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလွှတ်လိုက်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နေ ကံမလိုက်လာသည့် မြင်းရထားသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ထိုရထားသည် ထိုအိမ်ရှေ့မှာပင် ရပ်ပြီး လူတွေ ဆင်းကြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပတ်လည်မှာ သူ့ထက်ငါ အခုအယက် ဝိုင်းကြလေသည်။

သူတို့ထဲက အတော်များများကို လိနီ မမှတ်မိပါ။ ဘုရားသခင်... လူတွေများလွန်းလှပါသည်။ ကိုးယောက်၊ အယ်ယောက်၊ တစ်ဒါဇင် မကပါ။

နှစ်ယောက်က အတော်ကြီးကို မှူးနေသည်။ သူတို့ ခြေထောက်ကိုပင် ကောင်းကောင်းမသယ်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်နေသည်။ တစ်ယောက်က ယိုင်တီ ယိုင်ထိုး ဖြင့် လိနီနားသို့ လျှောက်လာပြီး အနီးကပ် ကြည့်သည်။

‘မီးကောင်မကို ငါသိတယ်ကွ’ ဟု ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်သည်။ ‘ခင်ဗျားလုပ် ကျုပ်တို့အားလုံး မကြာခင် သူ့အကြောင်း သိကြရတော့မှာပါဗျာ’ ဘွန်နီဖလိုင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

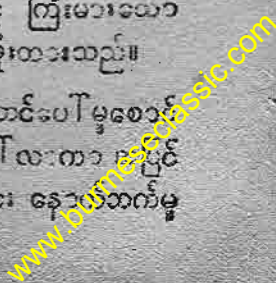
လိနီက သူ့ကို ဒေါသမန့်ကလေးဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘွန်နီဖလိုင်းက သူ့ကို အပေါ်ထပ်သို့ ထမ်းဆောင်သွားသောအခါတွင်မူ ရုန်းကန်ခြင်း ပြုတော့ပါ။

သူတို့နောက်မှ ကပ်ပြီး ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း တက်ထိုက်လာသည်။

လှေကားထိပ်မှအခန်းတစ်ခန်းကို ယောက်ျားအဖေခံ တစ်ယောက်က သော့ဖွင့်ပေးသည်။

လိနီကို ထိုအခန်းထဲသို့ ထိုးသွင်းပြီး တံခါးပိတ်သွားသည်။ အပြင်မှ ချက်ထိုးသံကိုပါ ကြားလိုက်ရလေသည်။ အထဲမှာဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားသည်။ လေးထောင့်ပိတ်ပိတ် အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ နှင်းဆီရောင် မြားနတ်ဘောင်ရုပ်များနှင့် ကြီးမားသော ခုထင်ကြီးရှိသည်။ ခုထင်ကြီးကို ဖမ်းဖုံးထားသည်။

လိနီ အကဲခတ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ခုထင်ပေါ်မှစောင်းထုသွားပြီး မျက်နှာကလေးတစ်ခု ပေါ်လာကာ ခြေဖြင့် ထိုးချောင်းကြည့်သည်။ မျက်နှာကလေး နောက်ဘက်မှ

ကိုယ်လုံးတစ်ခုပါ ပေါ်လာသည်။ အလွန်တရာ ပိန်လိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးဖြစ်သည်။

လိနီက အံ့သြတကြီးဖြင့် သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ လှေပြင်ပြင်းတိုက်လျှင်ပင် လဲပြိုထော့မည်လားဟု ထင်မှတ်ရလောက်သည်။

မျက်လုံးများကလည်း တွင်းကြီးဖြစ်ကာ အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်နေသည်။

သွေးရောင်မရှိဘဲ ဖြူဖွေးနေသော ထိုမျက်နှာကလေးသည် လိနီကို မှတ်မိလိုက်သောကြောင့် ဝင်းလက်သွားလေသည်။

‘အယ်မာ’

လိနီက အံ့သြတကြီး အော်သည်။

အိုး- အယ်မာ၊ မင်းကို ဘာလုပ်ထားကြတာလဲဟင်....

အယ်မာသည် အတင်းလူးလဲထကာ ငိုရှိုက်ရမ်း လိနီဆီသို့ ပြေးလာသည်။

ပြီးတော့ အတင်း ဖက်ထားသည်။ ကြေမှုနေသော ကလေး ကစားစရာ အရွပ်ကလေးတစ်ခုလို တစ်စစိမ့် ကျသွားတော့မည်ကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်မငရဲခံ နေရတာပါ။ ငရဲပြည်ကို ရောက်လာတာပါ။ ပြောယင် ရှင်ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး’

ရှိုက်သံများဖြင့် အယ်မာက ပြောသည်။

လိနီက အယ်မာကို အနည်းငယ်တွန်းကာ ကိုယ်လုံးချင်းခွာလိုက်သည်။

မျက်ရည်တွေ ရွဲနေသည့်မျက်နှာလှလှကလေးကိုအကဲခတ်ကြည့်သည်။

‘မင်းလန်ဒန်ကနေထွက်သွားပြီလို့ သူတို့က ပြောကြတယ် အယ်မာ’

အယ်မာ၏ ခေါင်းခါသည်။ တစ်ဆက်တည်း ငိုပြန်သည်။

‘မင်းကို သူဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းရွဲခြုံစားကြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’

လိနီက လေ့သံမာမာဖြင့် မေးသည်။

‘အဝ- အစပထမကတော့ သူ ကျွန်- ကျွန်မအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာရှိပါတယ်’

အယ်မာ၏ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကြိုစားပြီးရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်မကလဲ သူ့ကို ချစ်မိနေပြီလို့ ထင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ညစွာတော့ မြင်းရထားပေါ် တင်ပြီး ကျွန်မကို ဒီနေရာခေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုဒီမှာပဲထားခဲ့ပါတယ်။ ဝဲကြားဆပ်စရာရှိလို့ ကျွန်မကို ကြားဆပ်လိုက်တာလို့ လော့ဒ်ဗီလ်ဆင်ဂ်မ်က ကျွန်မကိုပြောပြပါတယ်’

‘ဒါပေမယ် မင်းသိပ်ပိုနီတာပဲ၊ အစားအစာမကျွေး
ဘူးလား’

အယ်မာက သက်ပြင်းထလေးချသည်။

‘ဒါလောက်လောက် ပိုနီကျသွားတာကတော့ ကျွန်မ
အပြစ်ပဲ၊ ကျွန်မဒေသ... ကျွန်မက အစာမစားဘဲနေလိုက်
ယင် ခပ်မြန်မြန်ဆေးသွားမှပဲလို့ ထင်ထားမိတာ’

လီနီ ကြောက် ဝမ်းနည်းနေသော သူ့သွယ်ချင်းက
လေးကို သေးသျှာချာအကဲခတ်ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်လား၊ ဒါလောက်သော့လဲ မဆိုးနိုင်ဘူးထင်ပါ
ရှဲ့ကွယ်’

‘ဆိုးတယ်... အရမ်းဆိုးတယ်’

အယ်မာက ရိုးရိုးကလေးပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့
ကိုယ်ဆူငုံကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

‘သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး လီနီ၊ သူတို့မကြာ
ခင်ပွဲတွေလုပ်ကြပြီ၊ လူအများကြီးနဲ့ ကျွန်မကိုစိုင်းအနိုင်
ကျင့်နေကြတာ၊ အရပ်တကာမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားပေါင်း
ဒီကိုခေါ်လေးပြီး သူတို့အကျင့်ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေကြ
တာ၊ ခနာကံပြီးတော့လဲ... ခနာကံပြီးတော့လဲ...’

အယ်မာမှာ စကားမဆက်နိုင်တော့။ သူ့မျက်လုံး
အိမ်တွင်လည်း မျက်ရည်များပြည့်လာပြန်သည်။

‘တော်ပါတော့ကွယ်၊ ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့
တော့’

လီနီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။

‘ဒီအခန်းထဲကနေ အပြင်ထွက်လို့ ရနိုင်တဲ့ခမ်းပေါက်
မရှိသော့ဘူးလား’

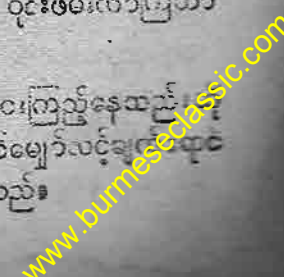
ဟုလည်း မေးသည်။

‘မရှိဘူး၊ တံခါးတွေအကုန်လုံး သော့ခတ်ထားတယ်၊
တော့လိပ်ဆိုတဲ့အခန်းထဲနဲ့ကြီးက ခန်းထဲမှာအမြဲတမ်း
စောင့်နေတာပဲ၊ ဟစ်ခဲ တုန်းက ကျွန်မထွက်ပြေးဖို့ ကြိုး
စားဖူးတယ်၊ တေးလိပ်ဖမ်းမိသွားပြီး လက်ကို လိမ်ချိုး
လိုက်တာ ကံကောင်းလို မကျိုးဟေ့၊ အဲဒီလို ဖမ်းပေး
နိုင်တဲ့အတွက် ဆုအဖြစ် ငွေယူခဲ့လား၊ ကျွန်မကိုယူမလား
လို့ ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းကမေးတယ်၊ တေးလိပ်က ကျွန်မကိုယူ
မယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ လောက်ကိုဆိုးတာပဲလိနီ’

ပြောနေရင်းမှာပင် သူ့ကိုယ်လုံးကလေး တုန်တုန်ယင်
ယင် ဖြစ်နေသည်ကို လီနီသတိထားမိသည်။

ရှစ်ကရော ဒီကိုတယ်လို့လုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲဖင်’
‘တော်ရဲ့ရွှေ့မှာ သူ့လူတွေက ဝိုင်းဖမ်းလာကြတာ
လေ’

အယ်မာကလှည့်ကြည့်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေသည်
သို့ ပြည့်နေရင်း သူ့မျက်လုံးထဲဘက်မျှော်လင့်ချက်ထက်
ခြေညှိစားစားကပ်ချ လာကံသွားလေသည်။

အသင့်စောင့်နေပြီး သတိကောင်းလှသောလှေသမားက အယ်မာ၏လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူကာ ရေထဲမှ နေ၍ လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လီနိုက ပြတင်းပေါက်ပေါ်ပေါ်ပေါ်သို့ ဣန္ဒြေအား ယားတက်သည်။ ရေထဲသို့ချန်ချဖို့ ဟန်ပြန်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း...

လီနို လုံးဝမခုန်လိုက်ရတော့ပါ။

လေထဲကိုတော့ သူ့ကိုယ်လုံး ပြောက်ခဲနေပါသွားပါ၏။ သို့သော်လည်း အသောက်အအုံအပြင်ပက လေထဲပြင်နယ်ထဲသို့ ရောက်သွားခြင်းကား မဟုတ်ပါ။

သန်မာသည့်လက်နှစ်ဖက်က သူ့ခါးကိုတစ်ဖက်တစ်ဖက်ဖြီး ဆွဲမယူလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်မှနေ၍ နောက်ထပ်အခန်းထဲသို့ ပြောက်ခဲနေပြန်ပါသွားလေတော့သည်။

လှော်တော့...လှော် ပြေးတော့...ကယ်မယ် လူ့အင်္ဂါလားခဲ

သတိကောင်းလှသောလီနိုသည် ထူ မလွတ်နိုင်တော့ကို သိသောအခါ အောက်မှလှေသမားကို အချိန်မီ ဟန် အမိန့်ပေး ဖြစ်အောင် ပေးလိုက်နိုင်သေးသည်။

ထိုသို့ အော်ပြောလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ထိုအရာသည် မျှော်လင့်ချက် မရှိသလောက် နှင့်

ကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက် ရှိပုံစားမိလိုက်လေသည်။

တယ်လီပုံဖြစ်ဖြစ် အားအင်ကုန်ခန်းနေသည့် သနားရောဂါကောင်းသော အယ်မာ ခည် တစ်နေရာထုသို့ ရောက်သွားမည်ဆိုလျှင် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

မြစ်အောက်ပိုင်းရှိ လုံခြုံစိတ်ချရသော တစ်နေရာထုသို့ လှေသမားက လိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုလျှင် အင်မာန် ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

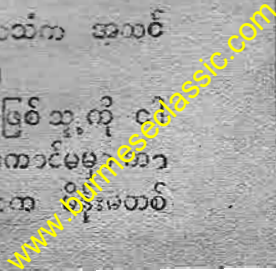
အဘယ်၍ လှေသမားက ထိုသို့ကောင်းရာ အရပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးမယူ ဆိုခြားအံ့ အယ်မာ၏ ကံကြမ္မာသည် ပို၍ ဆိုးရွားသည်ဟု မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ရသေးသည်။

‘အယ်မာဆိုတဲ့ ကောင်မလတ်သွားပြီ’
အေးလိစ်က လီနို၏ခါးကို တင်းတင်းကိုင်ထားရင်းက ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ ခေါင်းထွက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘သခင်... အဲဒီ ကောင်မ လှေ နဲ့ ထွက်ခွာပြီး သွားပြီ ခင်ဗျ’

ဟုလည်း ဆက်ပြောပြန်သည်။
စိတ်ဆင်နိမ်း၏ အေးတိဒေဝကလေးသက် အသက် သေးစွာဖြင့် သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။

‘ကိစ္စရှိဘူး အေးလိစ်၊ ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ငါ့ထန်ထုတ်ပါ။ လိုက်တော့မယ်ဆဲဆဲပါ။ ဒီကောင်မမှ အာအသိဉာဏ် မရှိဘော့ဘူး။ ဝါလိုချင်တာက ဝိန်းမတစ်

ယောက်ကွ၊ သစ်သားရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကိုလိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု တို့မှာတို့ကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ရထားပြီလေကွာ'

'ဒါပေမယ့် သခင်...ဟိုကောင်မလေးက လူတွေကို လျှောက်ပြော'

'ဘယ်သူ့ကိုမို့ ဘာစကားမို့ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလဲစိုးရိမ်တတ်ရန်ကော၊ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပြောပြဖို့ ဒီထောင်မသိပ်ကြောက်နေလိမ့်မယ်၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့တစ်နေရာရာမှာ ဝင့်ပုန်းနေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ကျတော့ ငါ့လက်ထဲကိုပဲ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ၊ ဟား...ဟား'

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက ရယ်သည်။

အယ်မာသည် ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေခံစားခဲ့ရသည်ကို ပြောဖို့အလွန်တရာကြောက်လန့်နေမည်မှာ အင်မတန်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း လိနီကလည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့်နားလည်လိုက်လေသင့်။

ဒါလောက်ကြီးမားသည့် အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ကာ သူ့ဘာပြောဝံ့ရှာမည်နည်း။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက လိနီဘက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ရာဂရမက်ခိုးများသည် သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် တထောင်းထောင်းထနေသည်။

'မင်းကိုယ်မှင်း ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း နေပါ လိနီ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လှုပ်ရှားပါ။ ကင်မြို့က ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေမီးသားအောင် မင်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံမယ်ဆိုယင် သူက ငါ့ကောင်းကြောင်းတွေ ဘုရင်မင် မြတ် နားပေါက်အောင် သံတော်ဦးတင်ပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဘုရင့်နားပေါက် ယင် မင်းကို ဆုတော်လာဘ်တော်ချတဲ့အနေနဲ့ လန်ဒန်မြို့ထဲမှာ ငါ့နဲ့အတူတူပြီး မြင်းရထား စီးခွင့်ပေးမယ်။ ဘေးလိစ်လွတ်ပေးလိုက်ပါကွာ'

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက လေသံအေးအေးဖြင့်ပြောသည်။

သူ့ခါးကို ထင်းတင်းကိုင်းထင်းသည့်ဘေးလိစ်၏ လက်များ ပြေလျော့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လိနီကစောစောက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခုန်ပြေးသည်။

သို့သော်လည်း ပြတင်းပေါက်နားသို့ သူမရောက်မီမှာ ယင် ပြတင်းပေါက်ကလေးမှာ ဆောင့်ပိတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ထိုမျှမစာ သူ့ကိုယ်လုံးစာလေးသည်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဘေးလုံးချင်းအတိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဘေးသို့ လှင့်ထွက်သွားလေသည်။

လူ့ဘီလူးကြီးဖြစ်သော ဘွန်နီဖလင်းသည် အခန်းထဲသို့ အချိန်ကိုက်ပြီးရောက်သလိုရောက်လာသည်။

ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြေးသည့် လိနီကို ကိုယ်လုံးစာထိက်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။

နောက်ပြုံးတော့ သူ့ ကိုယ်သူ့ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း၏ ခြေရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သွား လဲကျသွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ ခြေထောက်နှင့်ဝေးအောင် နောက်ဘက်သို့ ချက်ချင်း လှိုမ့်ဆုတ်လိုက်သည်။

စုတ်ပြိုကျသွားသည့် အဝတ်အစားများကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် စုစည်းကိုင်ကာ ရင်ဆတ်လုံအောင်ပြန်ဖုံးသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ကျန်လက်တစ်ဘက်ကို ထောက်ပြုံးမတ်တတ်ပြန်ရပ်သည်။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက သူ့ ကို မိုးကြည့်နေသည်။

သူ့ မျက်နှာကြီးသည် အကြမ်းကြုတ် အယုတ်မာဆုံးသော မျက်နှာကြီးဖြစ်ကြောင်း မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ ဖြင့် သူ့သိလိုက်လေသည်။

‘ဒါမှ ဟောဟိုအဝတ်အစားကို သူ့ဝတ်လို့ရမှာ’

ဘေးနားရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက မေးငေါ့ပြုပြီး ပြောသည်။

ထိုကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင် ဝတ်စုံတစ်ခု ရှိနေသည်။

ဘယ်အချိန်က ရောက်နေကြောင်း သတိမထားလိုက်မိချေ။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေတာလဲ’

ခံပင်ဖြူဖြူနှင့် အတွားကြီးတစ်ယောက်ကို ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက လှမ်းအော်မေးသည်။

ရေချိုးလေ့တတ်စေ့ကို ရေခွေးအနည်းငယ်ဆည့် သယ်လာသည့် အတွားကြီးမှာ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေကြောင်း လီနို သတိထားလိုက်မိသည်။

အတွားကြီးက ရေလေ့ကို အခန်းထဲမှာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ချသည်။ ပြီးတော့ ခါးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ပြန်ဆန့်သည်။

‘အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လဒ်သခင်ခေါ်လာကြောင်း ဘေးလစ်ကပြောလို့ကျွန်မ ရေခွေးကျိုနေတာပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီအမျိုးသမီး ရေချိုးချင်ဘယ်ဆိုယင် အဆင်သင့်ဖြစ်...’

အတွားကြီး၏ စကားကို ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းကအဆုံးအထိ နားမထောင်ပါ။

‘ကောင်းဘယ်’

စက်ဆုပ်ရွံ့ရွံ့သည့် လေသံဖြင့် စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။

အတွားကြီးက ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသုတ်ပင်ယူရန် အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။

‘ပြတင်းပေါက်ကို အသေပိတ်ပြီး သိန္နဲ ရိုက်လိုက်စမ်းဟေ့...’

ဘေးလစ်ဆိုသူ သန်မာထွားကျိုင်းသည့် အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းအမိန့်ပေးပြန်သည်။

အစေခံက တူနှင့်သံယူရန် အခန်းအပြင်သို့ ချက်ချင်း ထွက်သွားသည်။

ဘုန်းနိဗ္ဗာန်လောင်း ငှက်ပျံလှူလှူလှေးကို တို့အထောက်အကူဖြစ်စေရအောင် ပျံပြေးပေးအောင် မင်း ဆေးဆေးချားချား စောင့်ကြည့်ထား။ သူ ရေချိုးတာကိုလဲ မင်း ကြည့်ပြီး သဘောကျမှ သေချာပါတယ်။

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်က ဘုန်းနိဗ္ဗာန်လောင်းကိုပါ ဖမ်းဆက်တည်း လှမ်းပြောသည်။

ဘုန်းနိဗ္ဗာန်လောင်း မျက်နှာကြီး ပြုံးပြုံးဖြဲဖြဲ ဖြစ်သွားသည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဆွဲ ဆိုက်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

လိနိုက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ တိုးသွားသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ရှုတ်တရက်ဖွင့်ပြီး ခုန်ထွက်သွားရန် အကြံနှင့် တိုးကပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချသွားနိုင်လျှင် လျှို့ဝှက်သို့ ထွက်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သူ့အကြံကို ဝိလ်ဆင်ဂိမ်က ရိပ်မိလိုက်ပုံပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခါးကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်သည်။

'အမျိုးသမီး သိပ်လဲအလျင်လေ့ မလုပ်နဲ့ဦးလေ့' ဟုလည်း သတိပေးစကားပြောသည်။

'ကျွန်ုပ် သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်နေအယ်' လိနိုက အကြောင်းရှာပြောပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချဉ်းကြိုးစားကြည့်ပြန်သည်။

အယ်မာကို ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်သို့ တွန်းတင် ထိုက်စဉ်က အယ်မာကိုင်ထားခဲ့သော မီးဖိုချောင်သုံးစားသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အမှတ်မထင် ကျနေခဲ့သည်။

လိနိုက ထိုစားကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးအားကိုးရာ လက်နက်အဖြစ် ထိုစားပေါ်သို့ သူ့ကိုယ်ကို မှောက်ချလိုက်ရန်အကြံဖြင့် သတိမရဘဲ ချစ်ချင်သော ဆောင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

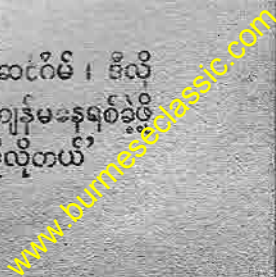
သို့သော် ဘုန်းနိဗ္ဗာန်လောင်း၏ မျက်လုံးကလည်း ထိုစားပေါ်သို့ တည်တည်ကျသွား လေး တာသည်။ ထို့ကြောင့် တံခါးပေါက်မှနေ၍ လှမ်းအော်သည်။

'ဟဟ... နေဦး... နေဦး... ထောင်မက ရရာလက်နက်နဲ့ ညွှန်တော်တို့ကို ပြန်တိုက်မလို့'

စကားဆုံးသည်နှင့် အပေါက်မှ ဘုန်းနိဗ္ဗာန်လောင်းသည် အခန်းထဲရှိကြမ်းပြင်ပေါ်မှစားပေါ်သို့ ချက်ချင်းဆက်သွားလေသည်။

စားကိုကောက်ပြီး လေထဲသို့ မြှောက်လိုက်သည်။ ပြီးသော အရိုးမှနေ၍ ပြန်ဖမ်းယူသည်။

'မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သုံးတုခါးပဲ ဝိလ်ဆင်ဂိမ်၊ မိလိ ညွှန်ထက်တုပစ္စည်းတွေ မီးအခန်းထဲမှာ ကျန်မနေရစ်ခဲ့ဖူး ဆိုချာရဲ့ အစေခံအဘွားကြီး သတိထားဖို့လိုတယ်' ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်းပြောသည်။

ရင်ထဲမှ ရှိသော အသည်းနှလုံးများသည် ကြမ်းပေါ် သို့ တင်ပြုလုံး ပြုတ်ကျကုန်ပြီလားဟု လိနို ထင်မှတ်သို့ ရသည်။

သူ၏နောက်ဆုံးအားကိုးရာမှာ ထိုလက်နက်ငယ်ထောင့် တစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်သွား သည်။

အခါအခါအားဖြင့် ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသုတ်ပင် ဟု များ ယူပြီးပြန်လာသည်အထိ စောင့်နေသည်။

ဘုန်းနီဖလင်းက အဘွားကြီးကို ဓားလှမ်းပေးသည်။ အဘွားကြီး၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူချော် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီကံစွန့်ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘယ်လိုအကြောင်းပြ ချင်သေ လဲ အယ်လ်စီ’

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လှေသံဖြင့် မေး သည်။

အယ်လ်စီဆိုသော အိမ်စေအဘွားကြီးမှာ ကြောက် အား လန့်အားဖြင့် နောက်သို့တုန်သွားလေသည်။

‘ဒီ...ဒီအခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတယ်ဆိုတာကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်မလုံးဝ မသိပါဘူးရှင်’

အဘွားကြီးက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြော သည်။

နမော်နမဲ့နိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြေ နောက်ဆုံး မျိုး ပေးလိုက်တာပေါ့လေ’

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက ဒေါသတကြီးအော်ရင်း အယ်လ်စီကို ဆောင်တုန်းလိုက်သည်။ အဘွားကြီးမှာ အခန်းတစ်ဘက် ခြမ်းသို့ လွင့်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာ သုတ်ပင်များ လွတ်ကျကုန်သည်။

ဒါမျိုး နောက်တစ်ခါ ထင်မှားယင် ခင်ဗျားကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်’

‘ခွင့်လွတ်ပါ လဒ်သခင်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကလေး ခုနစ် ယောက်ကို ရှာကျွေးနေရတာပါရှင်၊ ယောက်ျားကလေး မစွမ်းမဆန်ဖြစ်နေလို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ပါဘူး’

အဘွားကြီးက စိုသံပါကြီးနှင့် ပြောသည်။

ဘေးလစ်က တုန့်ခံသံများယူပြီး အခန်းထဲသို့ကထုတ် ကရက် ဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို အသေပိတ်သည်။

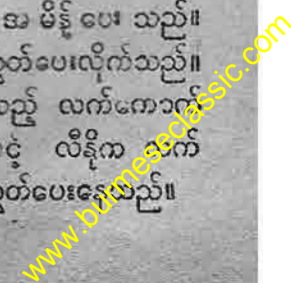
အဘွားကြီးက ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသုတ်ပင်ကို လိုက်ဆောက်သည်။

ပြတင်းပေါက် ပိတ်ပြီးသွားသဖြင့် ဘေးလစ်ပြန်ထွက် သွားသည်။

‘မစ္စလီနို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလှ ပြင်းအောင် ကြည့်စိစဉ်ပေးလိုက် အယ်လ်စီ’

ဝီလ်ဆင်ဂိမ်းက အဘွားကြီးကို အမိန့် ပေး သည်။ လိနို၏ လက်ကောက်ဝတ်ကိုလည်း လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ငှင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကောက် ဝတ် နေရာမှာ ထိုကျင်နေသောကြောင့် လိနိုက လက် ကောက်ဝတ်ကို သူ့ တင်ပါးနှင့် ပြန်ပွတ်ပေးနေသည်။

ကျုပ်ညွှန်သည်တစ်သောက် ကင်မြို့ကနေ ရောက်လာ
ရော့ခိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ညွှန်သည် စိတ်ချမ်းသာအောင်
သူ့ အဖမ်းကုန် လှည့်နေပြန်မယ်'

'ဟား... ဟား၊ ညွှန်သည်တစ်ယောက် လာမှာလား။
မိမိမှာ နိလိုအစိအစဉ်တွေရှိနေတယ်ဆိုတာ သူ့သိသာ ပြီးပြီ
လား'

ဘွန်နီဖလိုင်က ရယ်ရင်း လှမ်းမေးသည်။

'သိမထားပါဘူး၊ လန်ဒန်တံတားကို သူ့ဖြတ်တဲ့အချိန်
မှာ ဆီ ပြီးဖိတ်ရမှာ၊ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ဘေးလစ်ကို
တာဝန်ပေးရမယ်၊ မောင်နေလို့ မတွေ့လိုက်ရယ်င်တော့
မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒီလူက ဘုရင်ခင်းမြတ်ရဲ့ လူယုံ
တော်၊ ဒါကြောင့် သူ့ရင်းနှီးအောင် အသေ ပေါင်း
ထားရမယ်၊ သူ့ရင်းနှီးမှု ငါတို့လုပ်ချင်တဲ့ ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စ ဘုရင်ခွင့်ပြုချက် ရအောင် သူ့ကို
တောင်းခိုင်းရမယ်၊ ဒါကြောင့်အစီလူကို ဖျော်ဖြေဖို့ ငါ
ကမန်းကမန်း စီစဉ်လိုက်ရတာပေါ့၊ လိမ္မော်သီးသည်
ကလေးကို ကောင်းကောင်း ညွှန်ခံခိုင်းရမယ်လေ၊ ဟား
ဟား... ကောင်းမလေးကို သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ပေး
ချိန်မရတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကုသိုလ်ကံလို့ သဘော
ထားရတာမှပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အတွေ့အကြုံ ရင့်
ကျက်ပြီးသားလို့ ဂေးလ်ဘတ်မှာနေ့ကတော့ ပြောတာ
ပဲ...'

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းသည် အော့ဒုလုံးနားရော အသံကြီးဖြင့်
ရယ်မောပြောဆိုနေသည်။ ထိုအသံဆိုကြီးကြောင့် လီနို
မှာ အလိုလိုနေရင်း ကိုယ်လုံးသေးကို ကျုပ်ပင်လိုက်မိ
လေသည်။

ဂေးလ်ဘတ်...

လီနို အသက်ရှူရပ်သွားသည်။

'ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ တကယ်ကတော့ အတွေ့အကြုံ
မရှိတာက ပိုကောင်းပါတယ်'

ဟူ ဘွန်နီဖလိုင်က ပြောသည်။

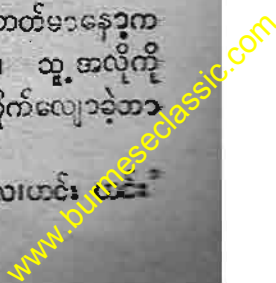
'မင်းပြောတာလဲ မှန်ပဲ ဘယ်၊ မိကောင်မကြည့်ရတာ
အတွေ့အကြုံကတော့ ရင့်ကျက်ပြီးသားကွ၊ အောက်စဖို့
မြို့မှာ ပြည့်သန်ဆာလုပ်စားနေတဲ့ ကောင်မလို့ ဂေးလ်
ဘတ်က ပြောတာပါးလန်ဒန်ရောက်တော့သာ သူ့ကိုယ်သူ
အပျိုစင်မလေးယောင် ဆောင်နေတာလေ'

'ဂေးလ်ဘတ်ဆိုတဲ့အကောင် ညာဏာ'

လီနိုက ပင်ပန်းတကြီး အော်ပြောသည်။ 'စော့စော့က
စုတ်ပြသွားသော အကျိုးစုများကို စုကိုင့်ကာ ရပ်ပတ်
ပေါ်မှာ ဖုံးထားသည်။

'အောက်စဖို့မြို့မှာ တုန်းက ဂေးလ်ဘတ်မှာနေ့က
ငါ့ကို အလိုမတူဘဲ မုဒိန်းကျင့်သွားတာ၊ သူ့အလိုကို
ဘယ်တုန်းကမှ လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ငါလိုက်လျောခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး'

'ဪ... မင်းကိုယ်တိုင်ဝန်ခံပြီပေါ့လေ၊ ဟင်း...'

ဝိလ်ဆင်ဂ်မ်က စိတ်နာသည့်လေသံမျိုးဖြင့် မရယ်ချင့်
ရယ်ချင့် ရယ် သည်။ ထိုရယ်သံကြောင့် လိနို၏ကိုယ်လုံးမှာ
အေးစက်ဘူးသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

ငါက တေးလေးတေး ပို့လိုက်တဲ့ လက်ခေ ခပ်ပစ္စည်း
တွေကျေးတော့ မင်းက အပျိုစင်နဲ့ထုတ်ထွတ်ကလေးလို
တစ်ခုမှ လက်မခံဘဲ အကုန်လုံး ပြန်ပို့ခဲ့ဘယ်ပေါ့လေ။
ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပါပြီ။ ဒီနေ့ညတော့ တွေ့ကြ
တာပေါ့၊ မသန့်ရှင်းကြီးမှ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး။
ယောက်ျားဘယ်နှစ်ယောက်နဲ့ မင်း တွေ့ခဲ့ဖူးသလဲ’

လိနို၏မျက်နှာ ရဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။
‘သုံးယောက်၊ ဒါပေမယ့် နင်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
စတုတ္ထမြောက် မဖြစ်စေချူး’
‘ဟား...ဟား...ဟား’

ဝိလ်ဆင်ဂ်မ်က ရွှံ့ရွှံ့ မုန်းတီးစွာရယ်သည်။ ဘွန်နီ
ဖလိုင် ၏ခဏားမှ ပြုတ်ပြီ၊ အခန်းအပြင်ထွက်ကာ လေ
ကာမုဆင်းသွားပြီ၊ သည့်နောက်မှာပင် သူ့ ရယ်သံသည်
အခန်းထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

‘ရေချိုးလိုက်ပါလား၊ မိန်းကလေး။ ကော်ဇော်ကြာ
ရေနှေးတွေအကုန်ယင် အအေးမိသွားလိမ့်မယ်’
အယ်လ်စီဆိုသောအတွားကြီးက သူ့မျက်လုံးအိမ်မှ
မျက်ရည်စများကို အဝတ်နှင့်ဆုတ်ယင်း ပြောသည်။

‘ဟောဟို အကောင်ကြီးစောင့်ကြည့်နေထမ္မာ ဘာလ
ပတ်လုံး ကျွန်မဘယ်တော့မှရေမချိုးဘူး’

လိနိုက နောက်ဆို့ဆုတ်လိုက်ယင်း ဘွန်နီဖလိုင်ကိုမေး
ငြေပြုပြီးပြောသည်။ အင်္ကျီစုတ်များဖြင့် သူ့ ရင်ဘတ်
ကို ပိုလုံအောင်လည်း ကာကွယ်လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီးချိုးလိုက်ပါမိန်းကလေးရယ်၊ မင်း ရေ
ချိုးဖို့ငြင်းဆန်နေယင် လစ်သခင်က ငါ့ကို အလုပ် ထုတ်
ပစ်ပဲ လိမ့်မယ်’

အယ်လ်စီက လိနို၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်တောင်း
ပန်သည်။

‘အိုဗီလိုဆိုယင် ဟောဟိုပြတင်းပေါက်မှာ ပိတ်စာ
ထားတာကို ကျွန်မရိုက်ချိုးပြီးခုန်ချသွားမယ်လေ၊ ရှင်လဲ့
ကျွန်မနောက်က ခုန်ချပြီး လိုက်ခဲ့ပါ’

ဘွန်နီဖလိုင်မကြားအောင် လိနိုက လေသံ တိုးတိုး
ဖြင့် ပြောသည်။ ရင်ဘတ်ကိုဖုံးထားသော လက်တစ်ဘက်
ဖြင့်လည်း ကုလားထိုင်ခပ်သေးသေးတစ်လုံး၏ နောက်မှိုကို
လှမ်းကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

တစ်ချက်လောက် အားယူလှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ပြတင်း
ပေါက်ကို ကုလားထိုင်ဖြင့် ရိုက်ချိုးပြီးသား ဖြစ်သွား
မည်။ ထိုပြတင်းပေါက်အတိုင်း တိုး ဝင်ခုန်ချသွားရမည်။
ပြတင်းပေါက်ပေါင်နှင့် မှန်ကွဲများက ကိုယ်ကိုရှုမည်မှာ
သေချာသည်။ သို့သော်လည်း သည်လောက်ခက်ရာကို
မူမနေနိုင်ပါ။

အိမ်စေအတွားကြီးက ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေသည့်ခေါင်း
ကို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသည့် မူအရာဖြင့် ယမ်းခါဘည်။

‘ငါ့အိမ်မှာ ကလေး ခုနစ်ယောက်ရှိ ဘယ်လို အခုန ပြောတာ မင်း ကြားမှာပေါ့၊ မကြာခင်ကမူ ဆုံးသွားတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ကလွဲ သူ့ကလေးတစ်ယောက် ထားပစ် ခဲ့သေးတယ်၊ ဝါဆို အသက်အရွယ် သိပ်ကြီး နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကလေးပေးခဲ့တဲ့ လူ ဆိုတာပဲ မှီ သလား၊ ခုနစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ ကိုယ်လိုက်မက် စွဲအလုပ်ကို ရွာလုပ် ကာပါ မိန်းကလေး ရယ်၊ အခုပေါ့ ကြို မှုလေးအိမ်မှာ နှစ်ပေါင်းချောစွာ ဝါ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ သူ့အိမ်ကမိန်းကလေးပေးတဲ့ အိမ်ထု ဓထုပြင်ပေးရတယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ လိုတာတွေမှာ ဝိုင်းကွေး တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝါအသက်ကြီးလာလို့ သွက်သွက်လက် လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ အခု ဒီအိမ်မှာ ဒီအလုပ်ကလေးလာ မှုအားပဲ ကလေးအားလှပါပြီ’

‘ဟောဒီပြတန်းပေါက်ကို ကျွန်မ ကုလားထိုင်နဲ့ ရိုက် ဖျက်နေတုန်း ဘွန်နီဖလိုင်းကိုဘွန်းပစ်လိုက်ပါ၊ လစဉ် ကောင်းကောင်းရမယ့်အလုပ်တစ်ခုကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရှာ ပေးပါမယ်’

လိနိုက အားမေးလျှော့ဖမ်းလေသံဖြင့် ဆက် ပြောပြ ပြောသည်။

အိမ်ဖော်အဘွားကြီးအယ်လိစ် စိတ်ပါလာပုံရသည်။ သို့သော်လည်း မရွံ့ချေဖြင့် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းကြီး ပြစ်နေ သည်။

‘ငါ့ကြောက်တယ် မိန်းမလေး’

အပေါက်ဝနားလောက်ဘုတ် စောင်းနေသည့် ဘွန်နီ ဖလိုင်းက လိနို၏စိတ်ကူကို ရိပ်မိသွားပုံရသည်။ ‘ဟဲ့၊ ကြောင့် လိနိုကို မျက်စိအာဝါးထုမ်းထိုးသည်။’

‘ဒါဒီကုလားထိုင်နဲ့ ပြတန်းပေါက်ကိုရိုက်ချိုးလိုတော့ တယ်နည်းနဲ့ပုကျိုး များကုတ်ဘူး အမျိုးသမီး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကလေး ဝါနဲ့ခင်မင်မင်ကို ခုနစ်ဆုံးပေးကလေးမှာပဲ အ ချာတယ်၊ ငါတို့နည်းနည်းနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ မင်း ကြို စား တာကို မိအောင်ပမ်းနှိပ်ယာ၊ ဝါ ခို ပထမဆုံး အထူးအခွင့် အရေးပေးမယ်လို့ စိတ်ဆင်ရိမ်းက ပြောသွားတယ်လေ’

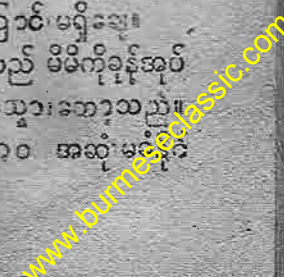
ဘွန်နီဖလိုင်းက လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘လိနိုသည် ကုလားထိုင် နောက်မှီပေါ်သို့ နောက်မှ ခုနစ်လက်တစ်ပက်ကို ဆတ်ထားပြီး ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။’

ဘွန်နီဖလိုင်းပြောသည်မှာ မှန်နိုင်ပါသည်။ ပြတန်း ပေါက်ကို သစ်သားပြားဖြင့် အသစ်ထိုးပြီး သံရိုက်ထား သည်။

ရိုက်ထားသည့်ဆံများကလည်း ဘေးဘေး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ခုနစ်ကွေးသည့်ကုလားထိုင်ကလေးဖြင့် ရိုက် လိုကတော့ လွယ်လွယ်နှင့် ကျိုးဖို့အကြောင်း မရှိချေ။

တံခါးပွင့်မီမှာပင် ဘွန်နီဖလိုင်းသည် မိမိကိုခန့်အုပ် မိပြီး ကားဖြစ်နေမည်ကို သေးသားပေါက်သွားသော သည်နေရာမှတော့ အလွယ်တကူနှင့် ဘဝ အဆုံးမခံနိုင် ပါ။

သူ့ကို အထူးအခွင့်အရေးပေးမည်ဟု ဝိတ်ဆင်ဂိမ်း ပြောသွားသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း မှန်နိုင်ပါသည်။

သည်နည်းမကောင်းသေးပါ။ အောက်ထပ်သို့ ရောက် တော့မှ အခြေအနေနှင့် မီးစင်ကြည့်ပြီး ကုဋ္ဌိ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

အောက်ထပ်ရောက်သောအခါ လူအုပ်ကြားထဲမှ နေ ချိအပေါက်ဝနှင့်နီးရာသို့ မသိသောရွှေ သွားရမည်။

အပေါက်ဝရောက်လျှင် အိမ်ပြင်သို့ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အပြေးထွက်ရမည်။

လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်ယောက်၏ အကူ အညီကို မရအောင်တောင်းယူရမည်။

သည်လောက် ညဉ့်နက်နေသည့်အချိန်ကြီးတွင် လမ်း သွားလမ်းလာရော ရှိနိုင်ပါသေးရွှေလားဟုလည်း မသေ မချာ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

‘ရေချိုးလိုက်ပါမိန်းကလေးရယ်၊ ပြီးယင် ဟောဟို အဝတ်လှလှကလေးကို လဲဝတ်လိုက်ပါ။ မင်းကိုယ်ပေါ် က စုတ်ပြုနေတဲ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ မင်းနဲ့လဲ မလိုက်ပါ သွား၊ ဒီနေ့ည မင်းထမ်းအောင်ရမယ်၊ တာဝန်နဲ့ ဟောဟို အဝတ်အစားသစ်တွေနဲ့ပဲလိုက်ပါကယ်’

အယ်လီစီက တောင်ပန်စကား လှမ်းပြောပြန်သည်။ မှန်ပါသည်။ စုတ်ပြုပြတ်သတ်နေသည့် အဝတ်အစား များနှင့်တော့ နည်းနည်းကလေးမျှ မလိုက်ဖက်။

‘ရှင်လစ်သခင်က ကျွန်မအဝတ်အစားတွေကို ဖြုတ် လိုက်ပြီကိုး၊ ဟိုအဝတ်ကိုပဲ လဲရတော့မှာပေါ့၊ ကျွန်မ လဲပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်ဟောဒီအိပ်ရာပေး၊ အကွယ်နေ့က မှာ ကျွန်မလဲမယ်၊ ဟောဟိုနာသွားကြီးမမြင်အောင်ကျန်မ ကို အဲဒီအိပ်ရာခင်းနဲ့ ရှင်ကာပေးထားမှ ကျွန်မ ရေချိုး မယ်...’

လိနီက အတွားကြီးကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘မိန်းကလေး...မိန်းကလေး’

‘အိပ်ရာခင်းနဲ့ ရှင်ကာသားမပေးနိုင်ဘူးဆိုယင်...’

လိနီကရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်အသံမျိုးဖြစ်အောင် ပြောပြီစကား ရပ်ထားသည်။

လက်နှစ်ဘက်ကို ထောင်ပြသည်။

‘ဟောဒီလက်နှစ်ဘက်က ချွန်ထက်နေတဲ့ လက်သည်း တွေမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလက်သည်းတွေနဲ့ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားအောင် ပြန်ကုတ် ခြစ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်မဆပ်ဝင်တွေ ရှုပ်ပွက်နုအောင် လုပ် ပစ်လိုက်မယ်၊ ရှင်လစ်သခင်က ကျွန်မကို လှလှပပလေး ပြင်ဆင်ပြီး ဆင်းလာစေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ နောက် ဖေးလမ်းကြားထဲမှာ ဆယ်ရက်အိပ်ပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ် လာတဲ့ရုပ်မျိုးဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလုပ်ပစ် လိုက်မယ်’

အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း လိနို၏ပျက်နှာ
ထားက ထင်သင်ရှားရှားဖော်ပြလေသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ခေအဘွားကြီးအယ်လ်စီမှာ အကြီး
အကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဘူးသည်။

မစ္စတာ ဘွန်နီဖလိုင်၊ သူ ပြာတဲ့အတိုင်း ငါလိုက်
လုပ်ပေးဖူးတာမှ ပဲ

အယ်လ်စီ၊ အခန်းဝတွင်ရှိနေသော ဘွန်နီဖလိုင်ကို
မတိုးမကျယ်လှုပ် ပြောသည်။

သူ့ကို ကွယ်ပေးမထားရဘူးလားလား ဆိုပြီး သူ
ကိုယ်သူ့ကံခြံပစ်လိုက်လို့ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ကုန်
ယင် တို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ လစ်သခင်ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက အရေး
ယူဦးမူမမုတ်လား

ဟု အဘွားကြီးက ဆက်ရှင်းပြသည်။
တံခါးပေါက်ဝန်းမှာ ရပ်နေသော ဘွန်နီဖလိုင်က
အရေးမစိုက်သကဲ့သို့ ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုတုန်ပြသည်။

လိနိုရေချိုသည်ကို ယခုကြည့်ရလျှင်လည်း မကြာမီ
မှာပင် လိနိုသည် သူ့ထိုစိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျောရအော့
မည့်မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သတိရလိုက်သဖြင့် ဘာမှ
အရေးမကြီးတော့ကြောင်း အကြောင်း ပြန်လိုက်ညွှန်
သဘောမျိုးဖြစ် လသည်။

ဘွန်နီဖလိုင် ပခုံးတုန်ပြသည်ကိုမြင်ကော့မှ အယ်လ်စီ
ကလည်း အိပ်ရာခင်းကိုယူပြီး လိနိုနှင့် ဘွန်နီဖလိုင်ကြား
မှာ လက်နှင့်မြှောက်ကိုင်ကာ ပေးထားသည်။

သည်တော့မှ လိနိုက အေးအေးဆေးဆေး အဝတ်
အစားချွတ်သည်။

ရေချိုးဖလှယ်သို့ ဆင်းသည်။ ဝိမ်းပြန်ပြ ရေချိုး
သည်။

တစ်ကိယ်လုံး နှော့ကျစ်ကိုက်ခဲ့ရာ ရေနှေးမြို့မြို့
ကလေးထဲမှာစိမ့်လိုက်ရသေးကြောင့် အာသာကြီး လန်း
ဆန်းသွားလေသည်။

အပေးကြီး မှုစလေအိမ်ကမိန်းကလေးတွေ ရေချိုးယင်
လဲ အဲဒီဆပ်ပြာမျိုးနဲ့ ငါ့ပဲစိစဉ်နပေးရတယ်လေ
အဘွားကြီးက လှမ်းပြုံးရှင်းပြနေသေးသည်။

လိနိုက ဘာမျှပြန်ပြောမနေသော့ဘဲ ရေကိုလှေ အေး
အေးမေးဆေးဆေး ချိုး နသည်။

ထိုသို့ရေချိုးရင်း ဂျက်ဖရီနှင့် ဝရမ်းပြေးဘဝနှင့်ပြေး
လွှားနေရတုန်းက တောထဲရှိ ခမ်းချောင်းကလေးမျှား
မှာ ရေချိုးခဲ့ကြသည့်မျှားကို ပြန်လည် သတိရနေမိပြန်
သည်။

ထိုကြောင်းမျှားကို သတိရအော့ ဂျက်ဖရီကိုလွမ်း
စိတ်ကပါ တိုးဝင်လာသည်။

မျက်ရည်မျှား ဝိုင်းလာသဖြင့် မြင်ကွင်းမျှား ဝါး
သွားပေးသည်။

အချစ်သည် လိနိုအပို့အထုတ်အမြတ်ဖြစ်သည်။ အိမ်
အတွက် စိုက်ပျိုးခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အားထုတ်

စွန့်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ထိုက်တန်သော အလုပ်များချည်း ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံ ယုံကြည်ထားသည်။

ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားခဲ့ရသည့် နှစ်ပေါင်း များစွာ အတွင်း၌ လိနီမှာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ရလေသည်။

ပြီးတော့ လူ့တို့ သူချင်းမျှမျှမဟုတ်ဘဲ အနှိမ်ခံ၊ အစော်စားခံ၊ အရှက်ခွဲခံ ဘဝများကိုပါ ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားသား တစ်ယောက်ယောက်၏ အပျော်မယားဘဝကို ခံယူလိုသပဆိုလျှင် လက်ပျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရုံဖြင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူ့ပတ်လည်မှာ ယောက်ျားများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်မှာ အမြဲတမ်းဖြစ်သည်။

သို့သော် လိနီသည် ထိုဘဝမျိုးသို့ အရောက်မခံ။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သူတစ်ပါးကို ပေးဖို့မဟုတ်။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် လဲလှယ်ဖို့ မဟုတ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသူပိုင်သည်။

စစ်မှန်သော-ပေတ္တာတရားအတွက်သာ ပေးအပ် နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အကြမ်းဖက်ပြီးအပိုင်စီ ဖို့ကြံလို့များကတော့ အသက်ကိုသာ အသေခံပစ်လိုက်မည်။

အယ်မာကို သတိရသည်။
အယ်မာသည် အသက်အလွန်ငယ်သေးသည်။

အသိတရား ဘေးမှ မရှိသေးသော ရှူးရှူးမိုက်မိုက်ကလေးအရွယ်သာသ ဖြစ်သည်။

ကိလီဂရှူး၏ အခန်းအပြန်တက်မှ ပထမဆုံး စတော့တုန်းက အသံနှင့်ပတ်သက်ပြီး လိနီ ထိုအသံကို မြင်ခဲ့သည်။

ယခုမူ ထိုကလေးသာသာ အရွယ်ကလေးသည် ဘဝပျက်ရရှာချေပြီ။

လူမဆန်စွာ ယုတ်ယုတ်မာမာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလိုက်ကြသောကြောင့် ချစ်စရာ၊ သနားစရာ ကောင်လေးသော အယ်မာကလေးသည် ဘဝပျက်ရရှာချေပြီ။

‘ငါ့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒါမျိုးလုပ်လို့ မရဘူး’ ဟု လိနီက စိတ်ကိုဘင်းထားလိုက်သည်။

ဂျက်ဖရီကို သတိရတော့ ရင်တွေ နှာလာရပြန်သည်။ ဂျက်ဖရီနှင့် ပြန်လည်း တူဆုံးရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ ဂျက်ဖရီ သေသွားသော ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့ဘည်းမဟုတ် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ပြည်တော်ပြန်သောအခါ ပြန်ပါလာချင်သည်ပင် ပါလာလိမ့်မည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဂျက်ဖရီ သူ့ကိုမချစ်။ ငေးလိဘတ် အဘည့်အလင် ငြောသွားချေပြီ။

သည်တော့ ဂျက်ဖရီအတွက် အသက်ရှင်နေစရာသည်။ အကြောင်းမရှိတော့ချေပြီ။
နောက်ပြီးတော့ လိုရီနာ—

လိရီနာလေးဟာ မင်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နိုင်တာထက်
 ကိုပိုပြီး အရမ်းချစ်ရာကောင်းနေတယ်
 ဟုဖလော်ရာက စာရေးဖူးသည်။
 တောရွာအလေးထဲရွာမှာ နေထိုင် ကြံ ပြင် နေရာ
 သော သမီးလေး။
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အပြုံးအလေးတစ်ခု လိရီ၏
 မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။
 ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးကို မမြင်ရ မတွေ့ရ
 သည်မှာ ကာလတောင်အာ ကြာမြင့်ချေပြီ။
 မေ့ပြုမေ့လျော့ကတည်းက ခွဲထားခဲ့ရသည်မှာ နှစ်
 ပေါင်း များစွာကြာခဲ့ပြီ။
 မိမိက ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေသောကြောင့် သမီးလေးကို
 အမှတ်မမေ့စို့လို့ မိမိကိုဖမ်းမိသွားပါက ကြီးစင် တင်
 လိုက်လျှင် သမီးလေး မိဘမဲ့ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ သမီးလေး
 နှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ် ဖြတ်ကားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 သမီးလေး၏ဘဝ ပျက်စီး ကျေပျက်သွားမည်စိုးလို့
 လွတ်ရာမှာ ကင်းတင်း နေခြင်းဖြစ်သည်။
 ယခုတော့ ဘုရင်စင်မြတ်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို
 သူ့ရခဲ့ပေပြီ။
 လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရသည့်အချိန်မှာ၍ သမီးလေး
 ဆီသို့ စာများ အကြိမ်ကြိမ် ရေးပို့ခဲ့သည်။
 အားစောင်အောင်သော ထိုစာများထဲမှာ သူ့ အဘယ်မျှ
 အောင်မြင်နေကြောင်း၊ ငယ်သို့သော အိမ်မျိုးမှာ နေ

နေကြောင်း၊ ဝင်ငွေတွေက ဘယ်လောက်ရှိနေကြောင်း၊
 များကို မမုန့်မကန့်ရေးထည့်ခဲ့သည်များရှိသည်။
 တကယ် ရယူခံသေးရသော အဝထက် သူ့ဖြစ်ချင်
 သည်များကို ရေးထည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 တစ်နေ့သောအခါလွှင့် သူ့ဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်
 လာရမည်ဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်ထားသည်။
 ထိုအကြောင်းများကြောင့် တွဲဖက်ဖမ်းယားရွာကလေး
 သို့ ပြန်သွားဖို့ခက်နေသည်။
 သူ့ စကားနှင့်သူ ပြန်ပတ်က ရွာအပြန်ခက်နေတော့
 သည်။
 သူ ပြန်သွားလျှင် စာထဲမှာ ရေးထားသလို မဟုတ်ဘဲ
 အမေသည် သူ့လယ်ပေမှာ မနေရရုံ တမည်ပါလား
 ဟု သမီးလေး လိရီနာ ဖြစ်သွားတော့မည်ကို သူ စိုးရိမ်
 သည်။
 သမီးလေး၏ဘဝသည် သူ့မရှိလျှင် ပို၍ အေးချမ်းမည်
 မှာ သေချာနေသည်။
 သည်လိုဆိုလျှင် သမီးလေး လိရီနာ အတုတ်လည်း
 အသက်ရှင်နေပေးရန် အကြောင်း မရှိ တော့ပါ။
 ရေချိုးလေ့ထဲမှာ ထိုင်ရင်း လိရီနာသည် အတော့
 အာရုံကျောထဲမှာ မျောပါနေသည်။
 ထိုအခိုက် ဘုန်းနီဖလိုင်က အပယ်လိစိ ကားထဲသို့
 အိတ်ရာခင်းကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။
 လေ့ထဲက လိရီကိုကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်သည်။

ဒေါသဖြင့် ကိုယ်လုံးကလေး ကျုံ့ သွားပြီး လိနီက
ရေချို ဇလုံထဲရှိ ဆပ်ပြာရေများကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့်
ခပ်ယူကာ ဘွန်နီဖလိုင်ဇ် မျက်နှာတည့်တည့်ကို ဟက်
ထည့်လိုက်သည်။ ရေများက သူ့၏ ပြုံးမြီးမြီး မျက်နှာ
ကြီးကို တည့်တည့်ထိပြီး မျက်လုံးများထဲသို့ပါ ဝင်ကုန်
သည်။

ဘွန်နီဖလိုင်ဇ် နောက်ဆုံး တွန့်သွားသည်။ သူ့ မျက်လုံး
နှစ်ဖက်ကို ပြန်ပွတ် နေသည်။ ဘာကိုမျှ မြင်နိုင် စွမ်း
မရှိတော့။

‘ဟော... ဒီမိန့်ကလေး တယ်ခက်ပါလား၊ မဟုတ်
ဘဲ ယုတ်တွေ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီကိုး’

အယ်လ်စီက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သည့် လေသံ ဖြင့်
ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

‘ငေးရွဲ ပြောပုံဆိုပုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ဆင်ခြင်ပါ
မိန်းကလေးရယ်၊ အောက်ကလေးတွေက မင်းကိုစိတ်တိုင်း
မကျွယ်င် ခုက္ကမ္မိ၊ စုံ ဝေးလိမ့်မယ်နော်၊ ဘယ်သူမှ ဝင်
ထဲယိုင်မှာ ဟုတ်ဘူး၊ ဇယင် တစ်ခါတုန်းက မိန်း
ကလေး ဝယ်ယောက်က သူတို့အလိုကို မလိုက်တာနဲ့ ဝိုင်း
နှိပ်စက် ကြတာ အသက်ပျောက်ပါရောလား’

အယ်လ်စီက စကားကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်သည်။
သူ စကားပြောတာ များလွန်းသွားပြီ ဟု သဘောပေါက်
နားလည်လိုက်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့ ကိုယ်သူ ပြန်ဆင်ခြင်
ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ခဏနေတော့မှ စကားဆက်သည်။

‘ငေးကို သနားလို့ ငါ့အတိပေးတာပါ၊ အယ်မာ
ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူတို့အလိုကို မလိုက်တာနဲ့...’
ကျွန်မဟာ အယ်မာမဟုတ်ဘူး

လိနီက စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ဖြတ်
ပြောသည်။

ရေချိုးဇလုံထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ကျန်သည့် ရေ
များကို သူ့ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခွက်နှင့် ခပ်လောင်းချခိုင်း
သည်။ သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း အတွားကြီးက လုပ် ပေး
သည်။ ပြီးတော့ ဆပ်ပြာရည်များ စင်အောင် ရေသန့်
လောင်းပြီး မျက်နှာ သုတ်ပဝါနှင့် ခြောက် အောင်
တိုက်သည်။

လိနီက မျက်နှာကို မော့ လိုက် သည်။ ခေါင်းကို
မတ်လိုက်သည်။ သူ့ စိတ်ကို သူ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချချင်ပြီဟု ပြုံး

ရေချိုးဇလုံ ထဲမှ အပြစ်သို့ ထွက် လိုက် သည်။
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အသင့် ဝင်ထားသည့် အဝတ်
အစားများ ခိုဝတ်သည်။ ဇာတ် ကနေတုန်းကပင် မဝတ်
ခဲ့ရဖူးသော အဝတ်အစားကောင်းများဖြင့် ပါသည်။

အယ်လ်စီကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ကျွန်မ ထိပ်ကို လှနေအောင် ပြင်ပေး ခမ်းပါ
အယ်လ်စီ၊ ဒီနေ့ည အရမ်း လှချင်နေတယ်’ ဟုဆိုပြီး
တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက် လေသည်။

၉၃၀ အထောက်အကူ လှူဒါန်း

ထိုသို့သော အကျိုးကြောင့် အဘွားကြီးမှာ တုန်လှုပ်
သွားလေသည်။ မခရရာသည့် ရှိနေသော မျက်လုံးများ
ဖြင့်လည်း ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

သူငယ်မသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် စိတ်ပြောင်း
သွားပြီလော။ သို့ည်းမဟုတ် အကြံအစည် ဝမ်းခုခံ
ကြောင့် အမူအရာ ပြောင်းသွားခြင်းပေလော။

လိနိုမှာ အချောဆုံးအလှဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်
ပေါ်မှ အဝတ်ကမူ ကျပ်လွန်းလှသည်။ ထိုသို့ ကျပ်လွန်း
သောကြောင့်လည်း မလုံလောက်ဖြစ်ကာ ပိုလှသည်ဟု ထင်
မှတ်စရာ ဖြစ်နေပြန်တော့သည်။

သောကျားသားများ အဖို့တော့ စွဲကပ်မပြေစရာပင်။
ယခု အခန်းဝဗ္ဗာ ရှိနေသော တွန်နီဖလိင်းသည်ပင်
လျှင် မျက်လုံးများ ကျွတ်ကျတော့ မတတ် ပြူးပြီး
မျက်ဘောင် ခေက်စတမ်း စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အခန်း ၃၀

‘မင်းဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို ငြီးလိုက်ရအောင် နော်၊ ဝေမေ
ကြီး မူစလေအိမ်မှာ တုန်းက ဆိုယင် ဇိန့်ကလေးတွေရဲ့
ဆံပင်ကို ဝါကယဲ အမြဲတမ်း ပြီးပေးနေရတာ’

ဟု အယ်လ်စီက ပြောသည်။

လိနိုက ကုယားထိုင်သေးသေးကလေးပေါ်တင်ခါးကို
မတ်မတ် ထားကာ ထိုင်နေသည်။ စောစော တုန်းက
ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်ခွဲပို့ ကြည့်ခဲ့သည့် ကုယားထိုင်
ကလေးဖြစ်သည်။

သူ့ ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကျနေသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်များကို အဘွားကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပေးနေသည်။

‘ဆံပင်ကို အပေါ်မှာ ကလစ်နဲ့ ညှပ်ထားပေးမယ်၊ ဒါမှ သူတို့ဆွဲလိုက်ယင် ကလစ်ပြုတ်ပြီး ပခုံးပေါ်ကို ဖွတ်ကျသွားမှာ၊ အဲဒါမျိုးကို သူတို့ သိပ် သဘောကျဘယ်’

အယ်လ်စီက ဆံပင်ကို ထိပ်ပေါ်သို့ပြန်ရတင်ရှင်း ပြောသည်။

‘မိအခန်းထဲက သွက်ယင် ပျော့ဘားအတိုင်း မင်းဖြည်းဖြည်းခြင်း အောက်ကိုဆင်းသွားရမယ်၊ သတ္တိသမီးလေး တစ်ယောက် အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတဲ့ ပုံမျိုးပေါ့၊ လဒ်သခင်က အဲဒါမျိုးကို သိပ်သဘောကျတာ၊ ဘွန်းနီဖလိုင်းက မင်းနဲ့အတူတူ ဆင်းလိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ငင်းကြောက်လန့်နေသည့်တိုင် အောင် နောက်တွန့်နေလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မကြောက်ယင် သူတို့သိပ်စိတ်ဆိုးဘယ်၊ မကြောက်တဲ့ ခန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ သူတို့ ပိုရက်စက်တယ်’

‘ဘယ်သူ့အမှု ကျွန်မကို အတင်းအဓမ္မ ဆွဲမခေါ်ဘူး မဟုတ်လား’

လီနီက သူ့သိချင်သည်ကို ဝင်မေးသည်။

‘မင်း လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်ဘူးဆိုယင် ငါ့ခြေထောက်က မင်းတစ်ပါးပေါ် ရောက်လာပြီး မျောက်ခွဲလဲ့အောင် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်မယ်’

အယ်လ်စီအား အခန်းဝမှာရှိနေသည့် ဘွန်းနီဖလိုင်းက လှမ်းဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ စောစောကဆင်ပြာရည်များ ဝင်ထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံး နှစ်ဖက်လုံး နီရဲနေသည်။ မရနှင့် အပက်ခံလိုက်ရသောကြောင့်လည်း သူဒေါသဖြစ်နေပုံရသည်။

‘အောက်ထပ်ကိုရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဘွန်းနီဖလိုင်းက မင်းကို ညှော်ခန်းထဲ ခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ ညှော်ခန်းထဲ ရောက်တော့ မင်းကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကို ဖစ်ခုံစုံ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချွတ်ရမယ်၊ ညှော်သည်တွေက ပတ်လည်ကနေ ဝိုင်းကြည့်နေကြလိမ့်မယ်၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်သူထိုင်၊ ညောင်စောင်းပေါ်မှာ လှဲသူလှဲ၊ မတ်တတ်ရပ်သူက ရပ်ပေါ့’

ယခုတစ်ကြိမ် ပြောသူမှာ ဘွန်းနီဖလိုင်း မဟုတ်။ အယ်လ်စီ ဖြစ်သည်။

လီနီ လည်ချောင်းများ ခြောက်လာသည်။ ဖုန်ထဲကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ နှလုံးသွေးများလည်း ငှက်တိုးမြန်လွှာသည်။

‘အဲဒီ-နောက်ရော-’

မရဲတရဲ မေးကြည့်သည်။

‘မင်းကို နည်းနည်းပါးပါး က ခိုင်းလိမ့်မယ်’

အယ်လ်စီက စကားကို ရုပ်လိုက်သည်။ သူ့ စကားများကြောင့် လီနို တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေပြီဆိုလည်း တွေ့ရသည်။

‘မင်း တာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ထို့ ပြောပြမှုမှာပါ ငါ့အနေနဲ့ကတော့...’

တူနီနီဖလိုမ်းက လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ စကားဆုံးအထိ ပြောလိုက်ရပါ။ အယ်လ်စီက သူ့ စကားကို ပြတ်ပြောလေသည်။

‘ဆံပင်ဆေးကို နည်းနည်းပြင်လိုက်မယ်နော်၊ ဂါဝန် ဒီနေရာလေးက နည်းနည်းတုန်နေတယ်’

အယ်လ်စီက ဟိုနားနည်းနည်း၊ သည်နားနည်းနည်း ပြင်ပေးရင်း ပါးစပ်ကလည်း အဖျင်မပြတ် ပြောနေသည်။

‘အလှပြင်တဲ့ နေရာမှာ ရှန် သိပ် ကျွမ်းကျင်တာပဲ အယ်လ်စီ၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီရင်ဘတ်က ဇာတွေကိုတော့ ကျွန်ုပ် ဖြုတ်ပစ်လိုက်ချင်သေး၊ ဒါမှ ရင်ဘတ်က ပိုဟိုက်သွားမှာ၊ ကတ်ကြီး ခဏသောက်ယူပေးပါနော်’

‘ရင့်ဘတ်ကို ပိုဟိုက်ပစ်မလို့လား’

အယ်လ်စီ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ယခုပင်လျှင် အဲဒီလည်ပင်းက ဟိုက်လွန်းနေချေပြီ။

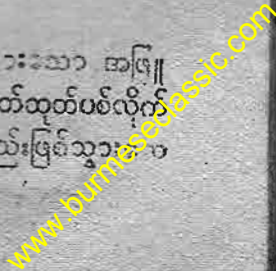
လီနိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ယာ်တောင်တစ်ချောင်းလဲ ပျံခဲ့ပေးပါ။ ယာ်တောင်တစ်ချောင်းလောက်တော့ ကျွန်ုပ် သိပ်သွားမဖြစ်မှာပါ။ အယ်လ်စီ၊ ဒါမှနန်းတင်၊ သူ့လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာတာနဲ့တူပြီး ဂီလ်ဆင်ဂိမ်း ပိုသဘောကျသွားမှာ၊ လက်ထဲမှာ သာမန် ကိုင်မထားဘဲ ဒီအတိုင်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ပြီး ဆင်းသွားယာ် လမ်းမတစ်ကောင်မှ ခပ်သောက်သောက်သို့ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ လာဘ်အိတ်အနက်လဲလိုတယ်၊ လက်ဆိတ်အနက်ကလေး စွပ်ထားလိုက်တော့ ပိုပြီး နန်းဆန်သွားတာပေါ့’

အယ်လ်စီ ပြေးထွက်သွားသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကတ်ကြေး တစ်လက်၊ ငှက်တောင်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး အရမ်းတွင် မှန်ကလေး တစ်ချပ် အသင့်ပါတော့ ဆင်စွယ်ရိုးတပ် ယာ်တောင်တစ်ချောင်းနှင့် အနက်ဆင်လက်အိတ် တစ်စုံတို့နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။

လီနိုက လည်ပင်းအဟိုက်တွင် ကပ်ထားသော အဖြူရောင် ဇာများကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ယခုမှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ချည်းဖြစ်သွားခဲ့ပေတော့သည်။

လိနိုက မှန်ဆဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်နေပါသည်။ ဆုံးရှုံးသွားရသော ချစ်သူအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် သဘောဖြင့် အနက်ရောင် များ ကို ဝတ်ဆင်ထား သလိုပင် ဖြစ်နေလေသည်။

လိနိုက ကတ်ကြေးကိုချသည်။ သို့သော်လည်း အယ်လ်စီကောက်မယူသေးမီ အာရုံပြောင်းသည့်အနေဖြင့် စကားပြောသည်။

ကျွန်မ ခေါင်းယမ်းလိုက်တဲ့အခါတိုင်း ဆံပင်တွေက ရေတံခွန်က ရေတွေကျလာသလို လှုပ်ယမ်းသွားစေခွင့်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မလက်အိတ်စုပ်နေတုန်း တစ်ခါလောက် ဘီးနဲ့ထပ်ရှင်းလိုက်ပါဦးနော်၊ ပြီးတော့ ဝမ်းမြန်မြန်လေးလုပ် အယ်လ်စီ၊ အိမ်ရှေ့ ဆီက တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်သလိုလိုပဲ။

အောက်ဘက်မှ အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးဖွင့်သံနှင့် ဝိတ်ဆင်ဂိမ်းခံအသံကို သူတို့ အထင်အရှား ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

‘ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ်တော့ နေလိုက်ပါဦးလားဗျား ကျွန်တော်တို့မှာ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေတယ်။ အခုပဲ စတော့မှာပါ’

တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး တုန်လှုပ် သွားသည်ကို လိနိုက သတိထားပြီး ထိန်းထားလိုက်သည်။

ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖျော်ဖြေရမယ့် အစီအစဉ်ကို ဆိုလိုတာပါ။ သားယလည်း အေးစားပေါက်သည်။ အနက်ရောင်ပိုးလား အိမ်ကိုကောင်းစွာလိုက် ခဲ့သည်။ အလွန်တရာနူးညံ့သည်။

ဤသို့ပိုင်ခွင့်သည်။ ပိုင်ရှင်သေသွားပြီးနောက်၊ ဒါမှမဟုတ် စွန့်ပစ်ပစ္စည်းအဖြစ် ခမ်းပေါ်သို့မောင်းထုတ်လိုက်ပြီလော။

သို့တည်းမဟုတ် ပြည့်တန်ဆာအိမ် တစ်အိမ်အိမ် သို့ပို့လိုက်ပြီလော။

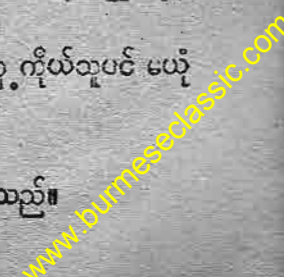
သူ့စိတ်ကို သူ့ထိန်းနိုင်သွားသည်။ ကိုယ်ကို မတ်မတ်နှုတ်ရပ်လိုက်သည်။ လက်ချောင်းကလေးပေါ်တွင် လက်အိတ် နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။

ပြီးတော့ မှန်ဆဲမှာ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ လူ့အလှက ဆင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။

မရမ်းရောင်မျက်လုံးများက အသက်ဝင်နေသည်။ မှန်ထဲကနေပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဗီအလုပ်တွေကို လုပ်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူပင် ယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။

‘မင်း အရမ်းလှတပဲ’ အယ်လ်စီက သက်ပြင်းချရင်းပြောသည်။

ပြီးတော့ သူပြင်ပေးထားသော အလှတူင် ဘာတွေ
ချွတ်ယွင်းနေသေးသနည်းသိရအောင် နောက်သို့ အနည်း
ငယ်ဆုတ်ပြီး အသေးစိတ်ကြည့်ရှုအကဲခတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကလဲ လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂ်မ်းသဘော
ကျစေချင်တာ’

လီနိုက ပုံမှန်အသံဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါဆိုယင် သူ သဘောကျ မကျနပ်သွားမှာပဲ၊ ဟုတ်
ပါတယ်နော်’

လီနိုက စကားဆက်ရင်း ယပ်တောင်နှင့်ကတိကြားကို
နှစ်ခုပူးပြီး အမှတ်တမဲ့ ကောက်ယူသည်။

ကတ်ကြေးကို ယပ်ဘောင်နှင့်ရောပြီး ဆုပ်ကိုင်ကာ
ဘေ လူ့ သတိမထားမိအောင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။

အယ်လ်စီက သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးထားသည့် လီနို၏
အလှကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်းသဘောကျမဆုံးဖြစ်
နေသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်မေ့ချ ခံထားရသူပမာ ထိုင်ရာမှထ
သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်သည်။

လစ်သင် ကျေနပ်သွားမှာတော့ ပြောမနေခဲ့တော့
နောက်ပြီးတော့ မေမေကြီးမူစလေကလဲ သူ လိုချင်တာ
အကုန်ပုံပေးတော့မယ်လေ၊ မင်းကိုသာ ရမယ်ဆိုလို့မျှား
ကတော့ မေမေကြီးက ‘လက်တယ်နှေးလိမ့်မလဲ’

‘ဒါပေမယ့် မေမေကြီးမူစလေ ကျွန်မကို ဘယ်နည်း
နဲ့မှ မရနိုင်ပါဘူး အယ်လ်စီ’

အယ်လ်စီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

လီနိုကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဒါလောက်မလှခဲ့ကြောင်းကိုတော့
သူဝန်ခံနေမိသည်။

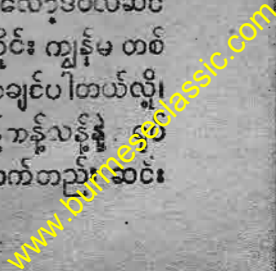
ဒါလောက်လှသည့် မိန်းကလေးနှင့် ဝီလ်ဆင်ဂ်မ်းတို့
လူသိုက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဆုံဖူးသေးဘူး။ နောက်ပြီး
တော့ သူ့ အနေနှင့်လည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ ဒါ
လောက် စိတ်တိုင်းကျ အလှပြင်ပေးဖူးခြင်း မရှိခဲ့။

တံခါးဝမှာ ရှိနေသော ဘွန်နီဖလိုင်းကလည်း လီနိုကို
အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

သန်မာထွားကျီဦးသည် သူ့ လက်ကြီးများထဲမှ လွတ်
အောင် နည်းလမ်းရှာကြံ ရုန်းထွက်ရမည်ကို လီနိုသဘော
ပေါက်ထားလိုက်သည်။

မာန်ကလေးဝင့်ပြီး အယ်လ်စီဘက်သို့ လှည့်လိုက်
သည်။

အောက်တန်းစား ကောင်မတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့
ပေးရသလို ဘွန်နီဖလိုင်းက ကျွန်မကို အောက်ဆပ်လိုက်ပို့
ပေးရတာမျိုး ကျွန်မ သဘောမကျဘူး။ ကျွန်မဘာသာ
ခမ်းခမ်းနားနားကြီး ဆင်းလာပါမယ်လို့ လော့ဒ်ဝီလ်ဆင်
ဂ်မ်းကို သွားပြောပေးပါ။ လှေကားအတိုင်း ကျွန်မ တစ်
ယောက်တည်း လှလှပပလေး ဆင်းလာချင်ပါတယ်လို့၊
ဘွန်နီဖလိုင်း ဘေးကပါနေယင် ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ နှုတ်
ချက်လှဘယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မဘစ်ယောက်တည်း ဆင်း

ခွင့်ပြုဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လောက်လှူဒါန်းတယ်ဆိုတာ စိတ်ဆင်
ဂိုဏ်းကို သွားပြောပေးပါ အယ်လီစီ

အယ်လီစီက ခေါင်းညိတ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။
လိနိုသည် သူ၏အဝတ်စုံ အစုံအလင်များ ဖြစ်သွားကာ
ခိုင်းသမျှကို တစ်သေဝေမတိမ်း လုပ်တော့သည်။

ဝိတ်ဆင်ဂိုဏ်း၏နားနားသို့ကပ်ကာ လိနိုပြောခိုင်းသည်
များကို တင်လှူပေးနေပြန်ပြန်သည်။

လိနိုက စောင့်နေသည်။
ယပ်တောင်ကိုလှည့်နေသည်။

အတိတ်ကြီးကို ယပ်တောင်နှင့်ဆုံပြီး ဆုပ်ထားသည်။
ကတ်ကြေး ဘယ်နှားရောက်သွားကြောင်း တွန်းနီဖလိုင်း
ဆတ်မထားမိအောင် အထူးစူးရှစိုက်ပြီး လှည့်နေသည်။

အောက်အုပ်မှ ရွှေ့လျားသံများ၊ ခြေထောက် နေရာ
ပြင်သည့်အသံများ၊ ဖိနှပ်သံများကို ကြားရသည်။

‘အမျိုးသမီးကို အောက်ကို လွှတ်လိုက်တော့ တွန်း
နီဖလိုင်း’

ဟု လော့ဒ်စိတ်ဆင်ဂိုဏ်း လှူဒါန်းအော် ပြောလိုက်သည်။
အသံပါ တစ်ဆက်တည်း ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

တွန်းနီဖလိုင်းကလိနိုကိုဆွဲခေါ်ရန်ရှေ့သို့တိုးလာသည်။
လိနိုက သူနှင့်လွတ်အောင် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်
သည်။

‘ငါတစ်ယောက်တည်း အောက်ကိုဆင်းသွားချင်တယ်
လို့ပြောနေတာ ကြားဘူးလား’ ဟုလိနိုကပြန်မာန်သည်။

‘မင်းကလုပ်ခွင့်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ အရေးမကြီးပါ
ဘူးလား’

တွန်းနီဖလိုင်းက သူ့ဘယ်အင်္ကျီ လက်ကောက်ဝတ်ကို
မင်းတပ်လိုက်သည်။

မုန့်ကလေးတပ် ဘားတည့် ယပ်တောင်ကိုညှာလက်ဖြင့်
ထိုင်ထားသည်။

ယပ်တောင်နှင့်အတူ ဘယ်ကြေးကို ရောဆုပ်ထားခါး
သည်ကတ်ကြေးသည် သူ့တဝအတွက် အဖိုးအကန်
ဆုံးဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းကောင်းသိထားသည်။

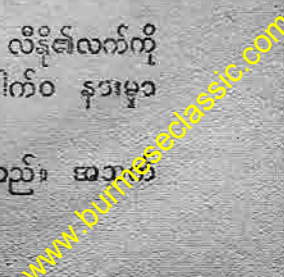
လိနိုကရုန်းသည်း တွန်းနီဖလိုင်းက တံခါးဝဆီသို့
အတမ်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ အယ်လီစီ ပြန်ပြေးတက်လာ
သည်။

သူတစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာရမယ်လို့ လစ်ဆင်
အမိန့်ချလိုက်တယ်လို့ စွာဘာတွန်းနီဖလိုင်း၊ သူ့ကိုအကျပ်
ခိတ်အတွက် စိတ်ကယေ င်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတာ

များကို လစ်ဆင်ကမလိုချင်ဘူးတဲ့၊ ရှင် သူနဲ့ဝေးဝေးမှာ
ပေါ်တဲ့၊ သူဖိတ်ထားတဲ့ညွှန်သည်သိပ်အထင်ကြီးသွားစေ
ရန်နေတယ်

တွန်းနီဖလိုင်းက ခပ်တိုးတိုးကျိန်ဆဲရင်း လိနို၏လက်ကို
အတိတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ဝ နားမှာ
ထိုင်နေခဲ့သည်။

လိနိုက လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ အာဖရိ
ကအောင်ရှူလိုက်သည်။

မျက်နှာပိုးသပ်ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးပြုံးကလေး ထားလိုက်သည်။

လေကားထိပ်တွင် လီနိုကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် အောက် ထပ်မှာရှိနေကြသော ယောက်ျားသားများမှာ ဗရော့ သူဦးကားဖြစ်ကုန်ကြလေတော့သည်။

မျက်လုံးတိုင်း လီနိုဆီသို့ဆောက်လာကြပြီးမျက်တောင်ခတ်ဖို့ အားလုံးမေ့သွားကြလေသည်။

သူ့မှတ်မိနေသောမျက်နှာများပါသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းနှင့်အတူ အမြဲတမ်း ပုံလာကြည့်နေကြသူများဖြစ်သည်။

တိုင်ကိုမို့ရပ်နေသော ဒီကွင်စီက လီနိုကို သူပဲပထမဆုံး ပြေးဆွဲတော့မည့်ပုံမျိုးရှိသည်။

ဖလင်မွန်က ဒါ ကံသောင့်သက်သာထိုင်နေရာမှ ခုခနဲမတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်။

အယ်လီဗာဒိုက်စက ယုတ်ယုတ်မာမာ များကို ရေခဲရင်းတစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးနေသည်။ တော်တော်လည်း မူးနေပုံပေါက်သည်။

လိုင်မွန်နှင့်ဟက်ဂတ်လည်းရှိနေကြသည်။ လူတွေ့မှာ လှသည်။

သူမသိသူတွေကိုပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် ဒါဇင်တွေ ကောင်းကောင်းကြီး ကျော်သွားလေသည်။ အချို့ကို မျက်နှာတော့ဖြင့် မြင်ဖူးနေသည်။ သို့သော် နားမည်မသိ။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ဟိုကထွက်လှာ၊ သည်ကထွက်လှာ၊ ဟိုကြားကပေါ်လှာ၊ သည်ကြားက ပေါ်လာဖြင့် လူတွေ့များသည်ထက် များလာသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

လွန်ခန့်မြို့ပေါ်မှာရှိနေသည့် ယောက်ျားအားလုံးကို လေ့ရှိဝိလ်ဆင်ဂိမ်း ဖိတ်ကြားထားလေသလားထင်မှတ်ရလောက်အောင်ကို များပါသည်။

‘အခုနေဆင်းလိုက်တော့’
နောက်တက်မှ အယ်လီဗီက လေသံကလေးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

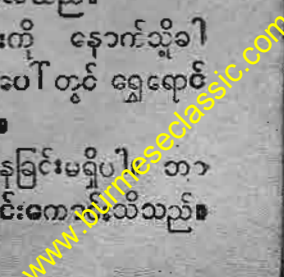
‘သူတို့ကိုကျော်ပြီး မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာရှိတဲ့ အခန်းကြီးထဲကို ဝင်သာသွား၊ မေ့မိနေနော်’

လီနိုက တံတွေးမျိုးချသည်။ ဘဝဟူသည်မှာ ဒါလောက် လွယ်လွယ်ကလေးတော့လည်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲဟု တွေးသည်။

အယ်လီဗီကို ဘာမျှပြန်မပြော။ လက်ထဲကယပ်တောင်နှင့်ဝှက်ကိုင်ထားသော ကတ်ကြေးကို ပိုတင်းသည်ထက် တင်းသွားအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

ခေါင်းကိုမော်ဆည်း ဆံပင်များကို နှောင့်သို့ခါထုတ်လိုက်သည်။ အနက်ရောင် ဝတ်စုံပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်များက ဝဲလွင့်သွားကြလေသည်။

သူနည်းနည်းကလေးမျှတုံ့ဆိုင်နေခြင်းမရှိပါ။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို သူ့ဘာသာ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ငါမိ မြင်၏ အောက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် သနားစရာ
ကောင်းသည့် အယ်ဘာဆိုသော မိန်းကလေး၏ ကံကြမ္မာ
မည်သို့ ရှိလေသန့်မသန့်။

ယနေ့မိမိ၏ ကံကြမ္မာကိုမိမိ ဘာသာဖန်တီးရတော့မည်။

မိမိကို အလွန်သတ္တိရှိသောမိန်းကလေးဟု လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ဂျက်ဖရိက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထိုသတ္တိများကို ယနေ့ညအခါ ထုတ်ဖော်ပြသရပေ
စော့မည်။

လူယုတ်မာများထင်ရာမလုပ်မီမှာပင်မိမိ ဘယ်လောက်
သတ္တိရှိကြောင်းကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ထုတ်ဖော်ပြရ
ပေစော့မည်။

မိမိသည် ယောက်ျားများ၏ကစားစရာပစ္စည်းကလေး
တစ်ခုမဟုတ်ကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြသရပေစော့မည်။

မိမိအလှကို ယောက်ျားဘေးများ သွားရည် တမြား
မြားဖြင့် ဝေးစေပြီး နောက်ဆုံးမှ မိမိကိုသူတို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
မရှိကြောင်း သိသွားအောင်လုပ်ဖို့ မိန်းမညက်ဖြင့် ရုဘိ
ခြည်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားတွေ အာသာဘာခမ်းခမ်း ဖြစ်စေရမည်။
ပြီးတော့မှ သူတို့ လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့လိုက်ရသော
အဖြစ်ကို ထောက်စော့မည်။

သောက်လှဆဲ ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်နားထောက်မှ ပုတ်
အချ ခံလိုက်ရသလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့စေရမည်။

ယောက်ျားသားများကို မြူဆွယ်သည့် လှုပ်ရှားမှုမျိုး
ဖြင့် လိနီက အောက်နားသို့ ဆင်းသွားသည်။ ကိုယ်
ပေါ်မှ ပိုးမေ့သသည် လေမှတစ်ဆင့်ပင်။

‘လူကြီးပေးများခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ညပိုင်း
ဖျော်ဖြေမှုကလေး စတင်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ညပိုင်း
ဖျော်ဖြေရေး အာဝန်ခံ မစ္စလီနီဟာ စုံမက်ဆရာပေးတိုင်း
ပါလား ခင်ဗျာ’

လှေခံဝိတ်ဆင်ဂိမ်းက ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လှေကားအလယ်လေးက ထောက်သောအခါ လိနီက
ဆက်မဆင်ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ ဝိတ်ဆင်ဂိမ်းကို ပြောင်
ချော်ချော် မျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ အပေါ်
လှေကားထိပ်တွင် ရှိနေသော တွန်နီဖလိုင်က မျက်မှောင်
ကုပ်သည်။

လိနီကို သည်နေရာမှကုန်ပြီး အောက်သို့ ဆွဲချသွားရ
လျှင် ထောင်းမည်လားဟု တွန်နီဖလိုင်စဉ်းစားနေသည်။
အောက်မှာ ရှိနေသူများကလဲ မိမိအရင်ရရေးအတွက်
လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သွားပြီး လှေလျှင် ကောင်း
မည်လားဟု စဉ်းစားနေကြသည်။

လိနီက လှေကား လက်တန်းကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့်
ကိုင်သည်။ ယပ်ခောင်ကို အသာခပ်သည်။ သူရပ်နေပုံ၊
ယပ်ခောင်ခပ်ပုံ၊ အောက်မှ လူများကို ကြည့်နေပုံ တို့မှာ
အလွန်လှသည်။ ဘုရင်မကြီးက သူ၏ ကျေးတော်မျိုးတို့
ဆော်မျိုးများအား ကြည့်ရှုနေသော သားဟုထင်မှတ်လာသည်။

အောက်ဘက်မှ သက်ပြင်းချသံများ၊ အသက် ပြင်း
ပြင်း ဂျှသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခိုက် အေးစက်မာကျောသော လီနို၏ အသံကြီး
ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

‘ငါ့ကို အသေသတ်မှု ဝါခန္ဓာကိုယ်ကို နှင်တို့ရမယ်
ဝိလ်ဆင်ဂ်မီး၊ ဝါ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလ ပတ်လုံးမှာ
တော့ နှင်တို့အလိုကိုဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူးမှတ်လိုက်ပဲ’

မင်းကို အသေ သတ်ရမယ်လား၊ဟားဟားဟား...
ဝိလ်ဆင်ဂ်မီးက တဟားဟားရယ်သည်။ သို့သော်ထို
ပျော်ပျော်ကြီး ရယ်လိုက်သည့်အသံတော့ မဟုတ်ချေ။

ပြီးတော့မှ သူ့ စကားကို ဖြည်းဖြည်းခင်း ဆက်ပြော
သည်။

‘အောက်စဖို့မြို့မှာ နေတုန်းက မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ ဂေလ်ဘတ်မာနေ့က တို့ကို ပြောပြထားတယ်
လေ၊ အဲဒီအတိုင်း တို့ကို ဖျော်ဖြေစေချင်တာပါ’

ရုတ်ဘရက် လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းသည် လီနို၏ အသံ
ဖြစ်လေသည်။

လီနိုက ယပ်ခောင်းကို လှုတ်ချလိုက် သည်။ လက်
ကောက်ဝင်တွင် ကြိုးနှင့် ချည်ထားသောကြောင့် ထို
ခောင်းက လက်အောက်ဝတ်တွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။

လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သောကြောင့် ထို
ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ကတ်ကြေးက ဖယောင်းထိုင်
ရောင်တွင် လက်ခနဲ ပြီးပြန်သွားလေသည်။

‘ဒီလိုဆိုယင် နောက်ထပ် မိန်းမအလောင်း တစ်
လောင်းကို သိမ်းမြစ်ထဲသာ မျှောလိုက်ကြပေတော့’

လီနို၏ လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးက သူ့ရှင်ဝ အပေါ်
တည့်တည့်မှာ မြောက်နေသည်။

မလုပ်နဲ့
အောက်မှာရှိသော ပရိသတ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ပေါ်
ထွက်လာသည်။

သို့သော်လည်း လှေကားထိပ်မှာ ရှိနေသော ဘွန်နီ
ဖလိုင်းက ခြေသံမကြားအောင် နောက်ဘက်မှ ခပ်သွက်
သွက် ဆင်းလာသည်။

လီနိုက ချွန်ထက်သော ကတ်ကြေးကို သူ၏ရှင်ဝထဲသို့
ထိုးစိုက်ချလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ဘွန်နီဖလိုင်းက ထို
လက်ကို ခုန်အုပ်ပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွား
လေတော့သည်။

လီနိုကို လှေကားလက်တန်းနှင့် ညှပ်ပြီး ဖမ်းချုပ်
ထားလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးက အောက်သို့
လွတ်ကျကာ လှေကားအတိုင်း လျှောတိုက်ဆင်းသွားပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ် ရောက်သွားသည်။

‘တို့ကို ဒီလို ကျောမယ်မကြံနဲ့ သူငယ်မ၊ အေး...
မင်းမှာ အကာအကွယ် ပေးမယ့်လူ ရှိရင်တော့ ဟုတ်
သပေါ့လေ’

ဘွန်နီဖလိုင်းက လီနိုကို လှေကားအတိုင်း ဆွဲချကာ
ရှင်း ရွတ်နောက်နောက် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

‘သူ့ကို အကာအကွယ် ပေးမယ့်သူဟာ ငါ့ပဲဟေ့’
 ကျွန်ုပ်တို့အဖော်အဖွဲ့က အသံထစ်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။
 တွန့်ခွန်ဖြစ်သွားသော တွန့်ခွန်ပလိုင်း၏ လက်ထဲမှာ လိနိုက
 ရှမ်းကန်နေခဲ့သည်။ ရှမ်းကန်နေခဲ့ရင်းကမ်း ကြားလိုက်ရ
 သော အသံကြောင့် ခေါင်းထိ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။
 ထောင်ခံစားခံရမည့် မြင်း ကိုယ်လို့ သွယ်သွယ်
 လှူတစ်ယောက်သည် စိတ်ဆင်နိမ်ကိုကျော်ပြီး လှေကား
 ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ လှေကားပေါ်သို့ စ
 တကရင်း အဆင်စားကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။
 မီးရောင်တွင် လက်သွားသော ချေးဦးသည် တွန့်ခွန်
 ပလိုင်း၏လည်ပင်းပေါ်မှာ ဆောက်လျက်သား ဖြစ်သွား
 လေတော့သည်။

လိနိုကလည်း တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။
 မိန်းကလေးကို လှက်လိုက်
 ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။
 ချေးဦးတည့်တည့်မှ တွန့်ခွန်ပလိုင်း၏ လည်ပင်း သွေး
 တစ်စက်ထွက်ကျလာသည်။
 ထို့ကြောင့် လိနို၏ လက်ကို ထွက်ပေးလိုက်သည်။
 ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် နောက်ဘက်သို့ အပြေ
 အလွှားဆုတ်သွားသည်။
 လှေကားဆုံးထစ်ကျော်ပြီး ပြန် တက်ပြေးသွားခြင်း
 ဖြစ်လေသည်။
 ‘ဂျက်ဖရီ’

လိနိုက တိုးတိုးကလေးရေရွတ်ယင်း ဂျက်ဖရီ ကိုယ်
 ပေါ်သို့ ပြန်ကျသွားလေတော့သည်။ ဂျက်ဖရီက သူ
 ကိုယ်လုံးကလေးကို လက်စွဲဖက်ပြင်အလိုက်သင့် ဆီ ကြို
 တွေ့ဖူးထူး လိုက်ရ လေသည်။ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း
 သည့် စိတ်ဆင်နိမ်၏ အခါအခက်ထပ်မှ ထွက်လာသည်။
 ‘ဂျက်ဖရီ ခင်ဗျားအားဖြစ်သွားကလေးစိတ်ကလေး
 သေးရဲ့လား။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဇာတ်ရုံမှာ လိ မှတ်သီး
 ရောင်းတဲ့ သာဓ်မလေး၊ သူ့အသား နားအာပီ ကျင်
 အောင် ကျုပ်တို့အလုပ်ပါဘူး’
 လိနိုကို သက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်း ကိုင်ထားပေးယင်း
 ဂျက်ဖရီက နံရံကို ကျောပေးကာ လှေကားဆောက်သို့
 ပြန်ဆင်းလာသည်။
 သူ့အသား နားအာပီကျင်အောင် ဒီနေ့ည လုပ်လို့
 မရသလို နောက် ဟယ်ညမှာမှလဲလုပ်လို့မရဘူး။ နောက်
 ပြီးတော့ ဒီလိုကြုံစဉ်မိတဲ့အတွက် ဒီမိန်းကလေးကို ခင်
 ဗျားထောင်ပန်ပါ’
 ဂျက်ဖရီက ရှင်းငါးပြတ်သားစွာ ပြောသည်။
 ဝီလီဆင်ဂိမ်း၏မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးကြောင့် ရဲ့ န
 သည်။ အသက်ရှူကျပ်နေသည်ဟုလည်း ထင်ရသည်။
 ‘မှင်းကို ကျုပ်တောင်းပန်ပီတယ် မစွဲလိနို’
 အတက်အကျအနိမ့်အမြင့်မရှိသောအသံဖြင့် သူပြော
 သည်။ ပြီးတော့ ဂျက်ဖရီဘက်သို့လှည့်ပြီး ဒေါသကြီး
 သေးလိုက်သည်။

‘နေစမ်းပါဦး ဘာဖြစ်လို့ ဘောင်းပန် ခိုင်းတာထဲ ဂျက်ဖရီ’

‘သူဟာ ကျုပ်ရဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ပဲ’
ဂျက်ဖရီက တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့်ပြောယင်း သူ့နားမှ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘယ်လိုအခွင့်အရေးကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့မိန်းကလေး ဖြစ်ရတာလဲ’

အော်ဟင်းမေးမြန်းလိုက်သည့်အသံကြီးတစ်သံ ပေါ် ထွက်လာသည်။

သူတို့အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အသံရှင် မှာဒီကွင်စီဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

ဂျက်ဖရီက ဒီကွင်စီကို ဒေါသတကြီးလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းနှင့်အချို့မှာ နောက်ဆီ ပင် ခြေဘစ်သွမ်းယောင်ပြီး ဆုတ်လိုက်မိကြသည်။

‘ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရတာပဲ’

ဂျက်ဖရီက အေးစက်မာကြောသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောယင်း တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ မှန်မှန် သွားနေသည်။

တံခါးပေါက်နားသို့ သူတို့ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် ဒီကွင်စီ၏ခါးသည် ခားအိမ်ထဲမှ ရွတ်ခနဲထွက်လာသည်။ လူကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လာသည်။

‘အဲဒီ ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးကို ကျုပ် စိန်ခေါ်တယ်’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းမှာ ပျာယာခတ်သွားတော့သည်။

‘လူကြီးမင်းများ...လူကြီးမင်းများ။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ဂျက်ဖရီဝင်းဒမ်းဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အထူးဧည့်သည်တော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ပြဿနာတွေ အကုန်လုံးကို ဖြေရှင်းလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဂျက်ဖရီ၊ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားအရင်ယူပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျေးကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုပါတယ်’

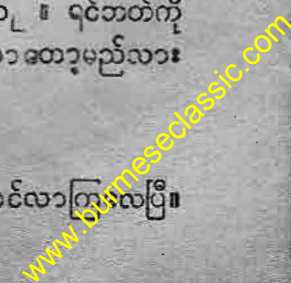
‘မရဘူး၊ ကောင်မလေးကို ကျုပ်အရင်ယူမယ်’
ဒီကွင်စီကလည်း စော်ကားသည့်လေသံခပ်မာမာပြောရင်းခားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ လေကိုခွဲသည့်ခားသံက ကျောချမ်းစဖွယ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဒီမိန်းကလေးကို မင်း ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မရစေရဘူး’

ဂျက်ဖရီက ကြောက်မက်ဖွယ် ဟိန်းလိုက်သည်။ လိနိုကို သူ့နောက်ဖက်သို့တွန်းပို့သည်။

လိနို၏နှလုံးသွေးမှာ အရမ်းခုန်နေသလိုပဲ ။ ၎င်းဘတ်ကို ဖောက်ကာ နှလုံးသားများ ခုန်ထွက်လာတော့မည်လား ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ဂျက်ဖရီ --
သူ၏နှလုံးသားများ ပြန်၍ အသက်ဝင်လာကြကုန်ပြီ။

‘ဒီကွင်စီ... ဂျက်ဖရီဝင်းဒမ်းဟာ ရွှေနန်းတော်ကြီး မှာ မျက်နှာသာအပေးခံရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်တာကို သတိပြုလေ’

ဝိလ်ဆင်ဂိမ်းက ကြေကွဲခမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် တောင်းပန်သည်။

‘ဒီကွင်စီဟာ ဓားချေးအရာမှာတော့ လန်ဒန်မြို့မှာ ပြိုင်ဘက်မပေါ်သေးတဲ့ လူကွဲနော်၊ ခင်းဟာခင်း ရွှေးတော်မှာ မျက်နှာသာအပေးခံရသူ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ဒီကွင်စီကတော့ မင်းကို အာဇာနည်မဟုတ်ပါ’

ဖလင်မွန်က လှောင်ပြောင်သည့် လသံဖြင့်ပြောသည်။

‘ဒီကွင်စီက မင်းကို အပြတ်မရှင်းနိုင်ဟင်လဲ ကျင့်တဲ့ ဟို့တစ်တွေက မင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်မှာပါကွာ’

ဓလှူကားထိပ်မှာနုရှု လီနိုကို မချင့်မရဲကြည့်နေသော ဆွန်နီဖလိုင်က မကျေနပ်သံကြီးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘သူတို့ဘက်က လူတွေအများကြီးပဲ ဂျက်ဖရီ၊ ဒီကွင်စီကို ရှင်သတ်လိုက်နိုင်ဟင်လဲ သူတို့က လူအုပ်ကြီးနဲ့ ရှင်းပစ်ပိုင်းတိုက်ကြမှာပဲ’

နောက်ကွယ်မှာ ရပ်နေသော လီနိုက လေသံကလေးဖြင့်ပြောသည်။

ဂျက်ဖရီက ခေါင်းကိုးသည်။ ဒီကွင်စီကို အထက်မပေးဘဲ သတိထားကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ လီနိုကို နှစ်ကိုယ် ကြားလောက်ရုံ လေသံနှင့်ပြောသည်။

‘မင်းယပ်တောင်က မွန်နဲ့ သူ့ မျက်လုံးကို မီးရောင်ထိုးပေး၊ တံခါးပေါက်ဝကို ဆောက်အောင် သူ့ကို ငါ မြားခေါ်သွားမယ်’

ငှက်ထောင်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ယပ်တောင် အရင်းဘက်မှ မွန်....

လီနိုမှာ ယပ်တောင်ကိုပင် မေ့နေသည်။

ဂျက်ဖရီက ဓားလွတ်ကို ဒီကွင်စီဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတက်သွားသည်။ ဒီကွင်စီ၏ ခြားက သူ့ ဓားကို လာထိပြီး စိန်ခေါ်ခြင်းကို လက်ခံကြောင်း အချက်ပြလိုက်လေသည်။

ဓားသွားချင်း ပူးသွားသည်။ လူချင်းလည်း ပူးသွားသည်။ မျက်နှာချင်း ထိတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်နှာထား ထင်းထင်းကြီးများဖြင့် ပြုံးကြသည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ အချိန်ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဒီကွင်စီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသော အမှုအရာကို လိနိုမြင်ရသည်။ ထိုသို့လူချင်းခွဲလိုက်သော အခါတွင် ဂျက်ဖရီ ပုံလျက်သား လဲကျကျန်ခဲ့ရမည်ဟု သူ အပိုင်တွက်ပုံရသည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဖရီသည် သူတက်ထားသလို ခြေတစ်ချက်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဆွန်နီနှင့်အောင် ဖြစ်သွားသည်ဟု လီနို ထင်လိုက်လေသည်။

၉၆၂ အထောက်အကူ လှအောင်

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလစ်မပေးဘဲ သူတို့ ချင်း လှည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် လှန်ခြင်း၊ ထိုးခြင်း၊ ပိုင်းခြင်းများကို ပြုကြသော်လည်း မည်သူ့ ကိုမျှ ထိအောင် မစွမ်း ဆောင်နိုင်ကြ။

အပြန်အလှန် အလစ်မပေးရဲအောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဓားချင်းယှဉ်ကြည့်လိုက် တော့ ပြိုင်ဘက်၏ ဓားရေးကျွမ်းကျင်မှုသည် အဘယ်မျှ မြင့်ကြောင်း သူတို့ချင်းသာ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ ဂရုစိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

လီနီက တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ မသိမသာ နောက်ပြန် ရွေ့လာခဲ့သည်။ မီးရောင်ကိုရှာပြီး သူ့ယပ်စောင်မှ မှန်နှင့် ဇီကွင်စီ၏ပျက်လုံးကို ရောင်ပြန်ထိုးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လက်ဆမရသေး။

ဓားသမား နှစ်ယောက်က လက်ချင်း ညီညွတ်နေသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြတ်တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့မလွယ်။ လူချင်းပူးလိုက်၊ ခွာလိုက်၊ ခုန်လိုက်၊ ကျော်လိုက်၊ ငုံ့လိုက်၊ ဆုတ်လိုက်၊ တက်လိုက်၊ လှည့်လိုက်ဖြင့် အပြန်အလှန် အလစ်ကို ချောင်းနေကြသည်။

အချိန်နည်းနည်းကြာလာတော့ ဂျက်ဖရီ တော်စတီလေး မောလာသည်။ ဇီကွင်စီ၏ တရကြမ်းဖိတိုက်ခြင်းကို ခံနေရသည်။ နောက်သို့သာ တဆုတ်တည်း ဆုတ်ပေးနေရသည်။

‘မောပြီလားကွ ဂျက်ဖရီ ဇီကွင်စီက သရော်သံဖြင့် မေးသည်။

‘လူပောချင် မောမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဓားကတော့ ခမောဘူးဟေ့’

ဂျက်ဖရီက ဟန်လုပ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အထက်ပေးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက အတိုင်း သား မြင်နေကြရလေပြီ။

ဇီကွင်စီက ခယ်သည်။ သူသည် သွေးအေးအေးဖြင့် တိုက်ခိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရန်သူတို့၏ လည်ချောင်း၊ သွေးကိုလည်း သွေးအေးအေးဖြင့် ဖောက်စမြဲဖြစ်သည်။

‘ဇီကွင်စီက ဟန်လုပ်တော့ မင်းလည်ချောင်းကို ငါ ထုတ်ချင်ခတ် ဖောက်ပစ် လိုက်တော့မယ်၊ ဟိုးကောင်မှနားရောက်တော့မှ မင်းကို ငါ မဆီးစိခတ်မယ်’ ဟုလည်း ဇီကွင်စီက တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ပြောသည့်အတိုင်း ဖိတိုက် လာသည်။ ဂျက်ဖရီမှာ လီနီရပ်နေသည့် နေရာသို့ တဆုတ်တည်း ဆုတ်ပေးနေရသည်။

တံခါးပေါက်နားမှာ ရပ်နေသည့် လီနီ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ လီနီ ဘုရားတစ်ပါးသည်။ ယခု အချိန်ကလေးကို ထိရောက်စွာ အသုံးပြုနိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။ နည်းနည်းကလေး လွဲသွားလျှင် အဝပျက်တော့မည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ဟစ်ပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် မှန်ချပ်ကပေးကို သိမ်းသွားတော့မည်ဟုလည်း ခံတံတံမှာ ထင်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂျက်ဖရီ နောက်ပြန်လှဲသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီကွင်စီက ဂျက်ဖရီ၏ နောက်ဆုံး ထွက်သက်နှင့်အညီ
ခားတစ်ဆုံးထိုးသွင်းရန် ရှေ့သို့ လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုး
ဖြင့် ထိုးဝင်လိုက်သည်။ လိနို၏လက်စောက်စက်ထဲလေး
လည်သွားသည်။ မှန်မှအသင်းရောင်က ဒီကွင်စီ၏မျက်
နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်သွားကျသည်။

ဒီကွင်စီက အသင်းရောင်လာရာဆီသို့ စိတ်မှတ်မထင်
ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ မှန်မှထွက်လာသည့် ရောင်ပြန်နှင့်
သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ တည့်တည့်ကြီး သွားတိုးလေတော့
ရာ မြင်ကွင်းများပြာသွားသည်။ ဂျက်ဖရီသည် တစ်ချက်
ထလေးဆိုင်းမနေပဲ ထိုအခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ ယူ
လိုက်နိုင်လေသည်။

ဒီကွင်စီ၏ခားကို လက်ထဲမှခတ်ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်
ပြိုင်တည်း လဲနေရာမှ ပြန်၍မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဖြစ်သွား
သည်။ ဒီကွင်စီ၏ခားသည် တစ်ဘက်သို့ လွင့်ထွက်သွား
ကာ နံရံနားမှာ သွားကျသည်။

လူပေါင်းများစွာကို ခားရေ ယှဉ်ပြီး အဆုံးစီရင်ခဲ့ဖူး
သော ဒီကွင်စီသည် ဂျက်ဖရီ၏ရှေ့မှာ တောင်တောင်
ကြီးရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ ဂျက်ဖရီ ထိုးသွင်း
လိုက်မည်ခားကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 'သို့
သော် ဂျက်ဖရီက သူ့ပြိုင်ဘက်၏ကိုယ်လုံးကြီးကို ခား
နှင့်ထိုးမည့်အစား ဝိလ်ဆင်ဂ်မီးတို့လူသိုက်ဆီသို့ တအား
ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ဒီကွင်စီသည် နောက်ဘက်သို့လွင့်သွားပြီး အခြားသူ
များနှင့်တို့မိကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ဆေးဘက်ထောက်
လဲကျသွားလေသည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း နောက်သို့လှည့်
လိုက်သည်။ လိနိုက တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ပြေး
ထွက်နှင့်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း လိနို၏အရိပ်
ဖော နောက်မှကပ်လိုက်သွားပြီး တံခါးကို ဆောင်ပိတ်
ထားခဲ့သည်။

အပြင်တွင် မြင်းတောင်း အလုပ်သမားလေး ဟစ်
ယောက် ရပ်နေသည်။ လိနိုဆီသို့ ဝိလ်ဆင်ဂ်မီးက လက်
ဆောင်ပစ္စည်းများ မှန်မှန်ပို့ခိုင်းသည့် ပိုးဟပ်ဖြူလေးပင်
မြှုပ်လေသည်။

ဂျက်ဖရီ၏မြင်းဖက်ကြွေးကိုကိုင်းပြီး သူ ရပ်စောင့်နေ
သည်။ ဂျက်ဖရီက အထဲမှာ ကြာကြာနေနိုင်မည် မဟုတ်
ပါ။ ဝိလ်ဆင်ဂ်မီးအတင်ဖိတ်နေသဖြင့် အားနာ၍ ဂေ
သာနေပါမည်ဟုပြောခဲ့သောကြောင့် ပိုးဟပ်ဖြူကလေး
က မြင်းကိုအသင့် နိုင်ပြီး စောင့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပိုးဟပ်ဖြူ၏လက်ထဲမှဖက်ကြွေးကို ဂျက်ဖရီက ဆတ်
ခနဲဆွဲယူသည်။ ခားလွတ်ကိုင်းပြီး ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းထွက်
သွားသောဂျက်ဖရီကိုမြင်ရသဖြင့် သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်
အာ နောက်သို့ တွန့်သွားလေသည်။

ဂျက်ဖရီက မြင်းပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်သည့်
ဆီနိုကိုလည်း သူ့ရှေ့သို့ဆွဲဘင်သည်။ လိနိုက မှတ်လိုက်

၉၆၆ အဆောက်တော် လှအောင်

သင့်ခွန်တက်လာသည်။ ဂျက်ဖရီက ပို့တတ်ပြုလေးဆီသို့ ရွှေမတ်စေ့ တစ်စေ့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘အိမ်ထဲက ပထဆုံးထွက်လာတဲ့လူကို အားလုံးချစ် ဝမ်းတိုက်ပစ်လိုက်စမ်းကွာ’ ဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။

ကျဉ်းမြောင်းလှသော လန်ဒန်တဲလားကြီးပေါ်မှ ထု တို့ မြင်းကို မောင်းထွက်လာကြသည်။ ဂျက်ဖရီကို ပြန် ဖက်ထားရင်း၊ လိနိုမှာ အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ပြော ကြည့်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

ဂျက်ဖရီ...

ဂျက်ဖရီနှင့် ယခုလိုနေရမည့်အဖြစ်ကလေးကို မေတ္တ ဗုန်းတမ်းတခွဲသည်မှာ နှစ်ကလေး ရှည်လျှားလှပါပြီ။

စောစောဘုန်းကားတာ ကက်ခကြီးဖတ်ဖြင့် သူ ကွယ် လွန်ပြီး ထာဝရတရားသခင်ထံမှာ မြိမ်းချမ်းစွာ အနား ယူရတော့မည်ဟု သူ တွေးခဲ့မိသည်။ ယခုတော့ မေတ္တ ဗုန်း လင့်ပဲ သူ့ ရောက်ရင်သည့် ချစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ မအေး မပျောက်ပဲ ဟည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ရောက်လာရပေပြီ။

သူတို့နှောက်ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့သော ပီလ်ဆင်ဂိမ်း၏ အိမ်ဆီမှ လူသံများ ကြားရသည်။ အိမ်ထဲမှပြေးထွက် လာသည့်အသံများ၊ ‘သူတို့မြင်းများ ယူလာပေးရန် မြင်း ဇောင်းအလုပ်သမားကို အော်ဟစ် ခေါ်ဆို ပေးနေသည့် အသံများကို ကြားရသည်။

သို့သော် သူတို့ဝှစ်ရာ အကြောင်းမရှိ-တခုပါ။ မြင်း တစ်ကောင်တည်းပေါ်တွင် နှစ်ယောက် စီးလာရသော်

လည်း ခရီးအတော်လေးပေါက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရန်သူ များမှီဖို့မလွယ်တော့ပါ။

ထက်တတ်တည်းခိုခန်းဝင်းထဲသို့ သူတို့မြင်း ဝမ်းလာခဲ့ သည်း မြင်းနက်ကြီးပေါ်မှ ဂျက်ဖရီက အောင်ဆင်း သည့် ပြီးတော့ လိနိုကို အောက်သို့ ချွေးပေးသည်။

လိနိုကိုမြင်းပေါ်မှ သို့ချပေးအပြီးတွင် ဂျက်ဖရီကလို အပ်သည်ထက် သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အချိန်ပိုကြာအောင်ထား လေသည်။ လိနိုကလည်း သူ့ ရင်ခွင်မှ ပိုပြီးရပ်နေမိသည်။

တောက်ပသောမျက်လုံးနှင့် မြင်းစေ့ ငါးအလိုဝံသမား လေးဟစ်ယောက် ထူထိုနားသို့ရောက်လာသည်။ ဂျက်ဖရီ က သူ့ ကိုပိုက်ဆံအကြွပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘ငါ့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့လူတွေ မျက်စိ နှစ်လုံး အောင် ဟောခိုမြင်းကို မင်းစီးချင်ရာ လျှောက်စီပစ်လိုက် စမ်းကွာ၊ ပြီးတော့မှ ဒီကိုပြန်လာခဲ့’ ဟု ဂျက်ဖရီက ပြော သည်။ မြင်းဇောင်း အလုပ်သမားလေးက အကြွကိုပစ်ပေး ယူသည်။ လက်ဖျားဖြန့်ပြီးငွေကြည့်သည်။ ရွှေမတ်စေ့က လေးကို ကြွေသည်။ သူတစ်ချက်ကလေး တုံ့ ဆိုင်းနေခြင်း မရှိပါ။ ဂျက်ဖရီ၏ မြင်းနက်ကြီးပေါ်သို့လွှားခနဲခနဲတက် တာ ဝင်းအမြင်သို့ ခုနီးစိုင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

လော့ဒ်ပီလ်ဆင်ဂိမ်းနှင့် မကျေမရပ်ဖြစ်နေကြသော သူ့ ဧည့်သည်တို့ မြင်းကိုယ်စီနှင့်တည်းခိုခန်းရှေ့မှ ဖြတ်၍

www.burmeseclassic.com

ဒုန်းဝင်းစီးသွားကြသည်။ သူတို့အပြတ်တွင် ဂျက်ဖရီက လိနို၏ကိုယ်လုံးကလေးကို အမှောင်ရိပ်အောက်သို့ အသာ အယာဆွဲသွင်းထားလိုက်လေသည်။

ကော့ဒ်ဝီလ်ဆင်ဂ်စ်တို့ လူသိုက်၏ မကျေမနပ် ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းသံများ၊ မြင်းခွာသံများ တဖြည်းဖြည်းဝေး သွားတော့သည်။

‘မြင်းဘယ်လိုစီးရမယ်ဆိုတာ ဟိုချာတိုက် ကောင်း ကောင်းသိတယ်၊ သူတို့လူသိုက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မိအောင် လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဂျက်ဖရီက ကျေနပ် နှစ်သိမ့်သည့်လေသံဖြင့် ပြော သည်။

‘တို့တယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့သိမှာ မဟုတ် ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှာ ဒီအကြောင်းကို သူတို့ပြန်စဉ်းစားကြည့် ယင် အကြီးအကျယ် ကြောက်သွားကြလိမ့်မယ်၊ တို့အဖို့ တာဝန်ထမ်းမှမရှိနိုင်တော့ဘူး’

လူသူကမ်းမဲ့ပြီးတိတ်ဆိတ်နေသော ခြံဝင်းအတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရပ်နေကြသည်။ ဂျက်ဖရီက လိနိုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ လရောင်က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ထိုးကျ နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးမှာရှိနေသည့်အမူ အရာများကို အရိပ်ထိုးနေသောကြောင့် မမြင်ရပါ။

‘မိုက်ကယ်ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီဘဝမျိုးရောက်အောင် သူ့စာ ဘာဖြစ်လို့ငုံ့ခံလိုက်ရတာလဲ’

ဂျက်ဖရီက မကျေမနပ်မေးသည်။ လိနိုမှာ ထိုမေးခွန်း ကြောင့် ဒယ် ဒယ်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မိုက်ကယ်... မိုက်ကယ်ဆေးသွားပြီ ဂျက်ဖရီ’
‘ဗီလိုဆိုယင် မင်း၊ မုသို၊ ဖြစ်နေပြီလား’

‘ဘယ်လိုမုသိုမလဲ၊ ကျွန်မတို့ဘန်ဘူရီကို မရောက်ခင် ဓားပြတိုက်ခံရတယ်လေ၊ ဓားပြတွေက မိုက်ကယ်ကို သတ် ပစ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မလဲ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးလှည့် တယ်၊ အဲဒီထွက်ပြေးတဲ့အတွက် ကျွန်မကို လူသတ်မှုနဲ့အတူပဲ စွဲခံခဲ့ရတာ’

ဂျက်ဖရီ၏ ခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ချက်ချင်း ထောင်လာ လေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အကြီးအကျယ်အံ့အား သင့်သွားကြောင်း လရောင်အောက်မှာပင် လိနို အထင် အရှားမြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘန်ဘူရီကို သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မင်းကို ငါ့လိုက်ရှာတယ်၊ ကိုပင်ထရီမှာလဲ ရှာတယ်၊ နေရာ တကာမှာလိုက်ရှာတယ်၊ ဘယ်မှာမှ ရှာမရတော့တဲ့အခါ ကျမ မင်းနဲ့မိုက်ကယ် အမေရိကန်ကိုပြေးကြပြီလို့ ငါ့စိတ် တိုးတုံးချလိုက်တာ’

လိနိုက သူ့ကိုမျက်တောင်မခတ် ပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ငါ့ကို သူလိုက်ရှာတယ်တဲ့...။

အသည်းနှလုံးပတ်လည်တွင် ခဲနေခဲ့သည့် ရေခဲများသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အပူပိုင်းပျက်ကူးသွားကာ နွေးထွေးသွားစေခဲ့သည်။

လွတ်လပ်အေးတောသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ခြင်းမေတ္တာတို့ဖြင့် ပြန်လည် ထုံမွန်းသွား ပြန်လေပြီ။

ဂျက်ဖရီက ဝါကိုပစ်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ဝါကိုသူ့လိုက်ရှာနေသေးတယ်။ သူတစ်ကြီး လျှောက်တွေ ကြည့်နေမိသည်။

ပျော်ရွှင်သွားသည့် သူ့ အသည်းနှလုံးများက သိချင်းဆိုကြလေသည်။ တကယ်တမ်း ကျောခိုင်းခဲ့သူမှာ မိမိဖြစ်နေသည်။ ဂျက်ဖရီပစ်ထားခဲ့သူမှာ မိမိဖြစ်နေသည်ဟု တွေးမိသောအခါ စိတ်ထိခိုက်ပြန်သည်။ သည့်အတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ ဂေးလိဘတ်က မိမိကို ညှာပြောခဲ့တယ်။ ဂျက်ဖရီက ဝါကိုမချစ်ဘူးဆိုတာဂေးလိဘတ်ညာတယ်။

‘ခါလောက်အောင်နှစ်ပရိစ္ဆာဒတွေကြာခဲ့တာတောင် ကျွန်မကို ရှင်မမေ့သေးဘူးနော်’

အလွန်တရာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် လေသံကလေးဖြင့် သူ့ပြန်ခမ်းမိလေသည်။

‘လိနို... မင်း မျက်နှာလေးကိုပဲ အမြဲတမ်း ငါ့မြင်ယောင်နေပါတယ်။ ငါ့ကို မင်း ပစ်ပြေးပြီလို့ ထင်တာပေမယ့် တစ်ခြား အမျိုးသမီးတွေကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်’

ဂျက်ဖရီက ခြောက်ကပ် ကိုအက်သည့် အသံကြီးဖြင့် ပြောလည်။ သည့်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မြင်သစ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့မယား လက်တီရှေ့ဆီကို သူ မပြန်သွားဘူးပေါ့။ လိုသို့ စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် လိနို၏ အသည်းနှလုံးများသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှနေ၍ ခုန်ထွက်သွားတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

‘ကျွန်မလဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဂျက်ဖရီ၊ တယ်ယောဂျီးကိုမှ စိတ်ကူးထဲထည့်လို့မရဘူး’

လေသံ တိုးတိုးကလေးဖြင့် သူ ပြန် ပြော မိသည်။ ဂျက်ဖရီက လိနို၏မျက်နှာကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သည်။ လိနို၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်လုံးချင်းပြေးပြန်သည်။

‘လိနို... အောက်စဖို့မြို့မှ တုန်းက ငါ့သိပ်မှားခဲ့တယ်။ ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကရမ်းမှားခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုမှားမှန်း သိသိချင်း မင်းကို အကျိုးမကြောင်းပြောပြဖို့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ခါပေမယ့် မင်း ရှိနေတဲ့အခါ ထွက်သွားပြီ။ မိုက်ကယ်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူထွက်သွားဖို့ မိုက်ကယ်နဲ့ အတူတူထွက်သွားပြီလို့ ဟိုမှာရှိတဲ့ လူတွေက ပိုင်းပြောကြတာပဲလေ။ အဲတိုက် ဝင်လိုက်ကြရအောင် လိနို... ဝီလ်ဆင်ဂိမ်း လူတွေက စိတ်မင်းအတိုင်း ပြန်သွားကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

တည်းခိုခန်း၏အဝင်တံခါးကို ဂျက်ဖရီက ဖွင့်လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်လောက်ဆီမှ ခေါင်းလောင်းကလေးတစ်ခုအသံ မြည်သွားသည်။ အတွင်းသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်သည်။ ကျယ်လွင်သည့် ခန်းကြီးထဲသို့ ရောက်သွားကြောင်း သတိထားမိသည်။

အခန်းထဲတွင် စားပွဲ ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထားသည်။ စားပွဲခင်းများ၊ ကုလားထိုင်စွပ် များဖြင့် ဘပ်ဘပ်ရပ်ရပ်ရှိပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် မီးမသေသေးသည့် မီးလင်းဖိုအသံရှိနေသည်။

ဂျက်ဖရီက လီနိုဘက်သို့ပြန်လှည့်လာသည်။ စောစောက မဆိုးသေးသောကားကို သူဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ငါ့ကို ငါလိုက်ရှာဘယ်၊ ဘယ်လိုမှ ရှာမရတဲ့အခါ မင်းအကြောင်း အမှန်အတိုင်း သိတဲ့သူ ဘယ်သူများ ရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ အောက်ဖို့မြို့ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတင် ကရွမ်းဝဲလိစ် ဘက်သားတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ငါထောင်ထဲ ရောက်သွားတာတပါး ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မေ့ရနိုင်ခဲ့ဖူး’

လီနိုက ဂျက်ဖရီ၏ နှုတ်ခမ်း ရွှေ့ကလေး ထိတို့ ကိုင်တွယ် ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ အသာကလေး ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တော်ပါပြီ၊ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည့်အလုပ်သည် ညဇမ္ဗိ ဒါလောက်နှင့်ပင် တော်လောက် ပါပြီ။

ကျန်တာတွေ မနက်ဖြန်... နောက်ပြီးတော့ မနက်ဖြန်တွေမှာ ဆက်ရှင်းကြ တာပေါ့။ ရှင်းပြရမယ့် အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတာပဲ။ ယခုတော့ ဂျက်ဖရီသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီ။ ဂျက်ဖရီကို သူ ပြန်လည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီ။

နှစ်ပေါင်းများစွာခွဲခွာခဲ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်ဘဝဖြင့် အခက်အခဲပေါင်းစုံကို ရင်ဆိုင် ရှိခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ အထီးကျန်ဘဝကို ကျောခိုင်းလိုက်နိုင်ပါပြီ။

‘နေ့ပါဦး ဂျက်ဖရီ... ဟိုမှာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လာနေတယ်’

‘လူကြီးမင်းများ စိတ်ချမ်းသာနိုင်အောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ’

မျက်လုံးအစုံကို လက်နှင့်ပွတ်၍ လျှောက်လာသင်း တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဝဝက သူတို့ကို လှမ်းပြောသည်။ ဂျက်ဖရီက လီနိုကို ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ငိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကို လှည့်ပြောသည်။

‘ဒီနေ့ တစ်ညတည်းဖို့ အခန်းတစ်ခန်း လိုချင်တယ်’

‘ထောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ တဆိတ်လောက် နှာမည် ထလေး အမိန့်ရှိပါနော်’

ထိုမေးခွန်းကိုမူ လိနိုက ဂျက်ဖရီထက် ဦးဆောင်
အရပ်ဆုံး လှမ်းဖြေလိုက်လေသည်။

‘ဒေါက်... ကျွန်မတို့ဟာ အမေရိကန် ကိုလိုနီ ဝိဇ္ဇာ
ဘတ်စ်မြို့က စွေဘာနဲ့ မစွက်ဒေါက်ဖြစ်ပါကယ်’

ဂျက်ဖရီ၏ မျက်လုံးလဲမှာ အရောင်လက်သွားသည်။
လိနိုက ဒေါင်းကိုမောက ကြားကြားဝင့်ဝင့် အမူအရာ
ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ‘ဖ... ယာင်... တိုင်... မီးရောင်
တွင် မြင်နေရသော လိနို၏ အလှသည် မည်သူနှင့်မျှ
နှိုင်းယှဉ်၍ မရကြောင်း ဂျက်ဖရီ အလိုလို ဝန်ခံမိလျက်
လည်း ဖြစ်နေသည်။

လိနိုက ပြုံးပြသည်။

ထိုအပြုံးသည် သူ့တို့ ဆက်လက် ရင်ဆိုင် ကြရာည့်
အနာဂတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကတိပေးလိုက်သည့် အပြုံးလဲ
ဖြစ်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသံတွေ ကြားနေရသည်။ တည်း
ခိုခန်း နောက်ဖေးဘက်က မိန်းမ တစ်ယောက် နှင့်
ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့ ရန်ဖြစ်သည့်အသံကို ကြားရ
သည်။

သို့သော် သူတို့ အာသံကိုမျှ ဂရုမစိုက်ကြပါ။

တစ်ချိန်တုန်းက ဂျက်ဖရီ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည့် အမေ
ရိကန် ကိုလိုနီနယ်သစ်သို့ သူတို့ သွားကြမည်။ သူတို့နှင့်
အတူ ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေး လိုရီနာကိုလဲ
သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်သွားရမည်။

သို့သော်လည်းထိုကိစ္စများသည် မနက်ဖြန်ကျမှ စီစဉ်
လျှင် ဖြစ်သည်။

အမေရိကန် ကိုလိုနီနယ်သစ်သို့ ရောက်လျှင် သူတို့
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဘဝ အများများကို နောက်ပိုင်းမှာပဲ
ချန်ထားခဲ့ရမည်။ ဘဝသစ်ကို ထူးထောင်ရမည်။ ဘဝ
ဟောင်းထက် ပိုကောင်းသော ဘဝသစ်ကို စတင် လှမ်း
လျှောက်ရမည်။

ထိုကိစ္စကိုလည်း နောင် ကြုံတော့မှ ဆောင်ရွက်ရန်
ဖြစ်သည်။

အတိတ်ကိုမေ့ပြီး ဘဝအစ လူထောင် ကြံစည်
ဂျက်ဖရီအပေါ် အလွန်ကျောင်းသည့် ငွန်းမယား ဖြစ်
အောင် မိမိကိုယ်မိမိ ပုံသွင်းဖို့သည် လိနို စိတ်ကူးထား
ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပုံသွင်းဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း နောက်မှ အောင်
ရွက်ရမည့် အလုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၉၇၆ အထောက်အကူ လှအောင်

လှတ်တလော ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်ကတော့—
ဂျက်ဖရီ၏ ဆီးကြိုဖွင့်လင့်သော ရင်ခွင်ထဲသို့ လိနို
ပြေးဝင်သွားပါလေတော့သည်။

အထောက်အကူ လှအောင်

ရန်ကုန်မြို့၊

၁၉၅၁ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်

(မြန်မာပြန်ပြီးသည်)

